

Giới thiệu Sinh Tồn Ký

Một đại dịch lan tràn với tốc độ chóng mặt... Một kỷ nguyên đen tối đang dần bao trùm thế giới..

Chàng trai Trần Phi may mắn nhận được hệ thống, tung hoành mạt thế..

Giới thiệu khái quát:

Bối cảnh truyện diễn ra trên một hành tinh rất giống địa cầu, coi như là thế giới song song cũng được. Vì thế mọi sự trùng hợp về tên tuổi, địa danh, sự kiện đều là tình cờ, tác giả không chịu trách nhiệm.

Đại dịch thây ma ập xuống, nhân loại đứng bên bờ diệt vong. Phần lớn người bị giết chết hoặc biến thành thây ma. Động vật cũng chết hàng loạt, một số đột biến gen trở nên điên cuồng hung tàn.

Trong thế cục hỗn loạn, vài nhóm người sau khi giết chết thây ma đột nhiên được gia nhập một hệ thống kỳ bí, trở thành người chơi với những năng lực ngỡ như chỉ có trong trò chơi trực tuyến. Đây là lúc mọi chuyện bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đại dịch lan tràn (1)

“Tin khẩn cấp. Trong ngày hôm nay, trên khắp tỉnh thành cả nước tiếp tục có bốn mươi tám người dân bị thú vật tấn công, phần lớn là các loài động vật nuôi phổ biến như chó, mèo. Các nạn nhân sau khi bị tấn công lây nhiễm thường có biểu hiện thân nhiệt cao, chảy đờm rãi, mê man bất tỉnh. Hiện toàn bộ các bác sĩ, tiến sĩ trình độ cao và Hội nghiên cứu khoa học quốc gia đang cố gắng tìm hiểu tác nhân gây bệnh nhằm tích cực chữa trị, song đến thời điểm này vẫn chưa có nhiều tiến triển. Vì vậy, chúng tôi khuyến cáo nhân dân cả nước trong thời gian tới hãy cẩn trọng đề phòng, hạn chế tối đa tiếp xúc động vật, tốt nhất là nên cách ly thú nuôi tuyệt đối...”

- Oáp...

Trần Phi ngáp dài, với tay lấy điều khiển tắt tivi. Mấy hôm nay, ngày nào cũng nghe các đài truyền hình phát đi phát lại điệp khúc nhảm tai này, hần phát chán rồi. Cả đám bác sĩ, hội nghiên cứu gì gì đó đúng là một lũ ăn hại, nuôi chỉ tổ tốn ngân khố quốc gia, ngay cả vài căn bệnh đại cũng chẳng chữa trị được, thật buồn cười.

Trần Phi năm nay mười tám tuổi, thời gian trước vừa thi đỗ khoa quản trị kinh doanh của đại học Hàm Nghi danh tiếng, hiện theo học được sáu tháng. Nghe cũng có chút năng lực, thực tế hần học rất kém. Không phải Trần Phi ngu ngốc, chỉ do hần là con nghiện game online. Thời gian người khác vui đầu học tập, luyện thi thì hần đắm chìm trong thế giới ảo. Lúc đi thi, Trần Phi không hề nghĩ mình sẽ đậu, chỉ tham gia để ba mẹ hần vui lòng. Thậm chí hần còn mong mình bị đánh rớt, sau đó xin gia đình ít vốn mở một tiệm internet, vừa kiếm ra tiền lại tha hồ cày game.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà hôm đi thi, Trần Phi được ngồi gần một thiếu nữ xinh đẹp, chẳng những xinh lại còn tốt bụng, cứ liên tục chỉ bài hần. Người đẹp nhiệt tình như vậy, nếu từ chối thì quá bất lịch sự, Trần Phi đành cảm cúi chếp. Cứ nghĩ người càng đẹp thì chỉ số thông minh càng kém theo tỷ lệ nghịch, có lẽ ra oai với hần thôi, nào ngờ kết quả lại đồ cao, báo hại hần phải gác ước mơ làm ông chủ tiệm net sang một bên, bịn rịn chia tay lũ bạn học dốt ở quê nhà, khăn gói lên thành phố này.

Hôm nay chủ nhật được nghỉ, Trần Phi mới có chút thời gian rảnh rỗi giải trí. Như thường lệ, hần mở game Long Thần lên, đăng nhập tài khoản. Ở trường, thành tích học tập của Trần Phi không được tốt, nhưng trong thế giới ảo thì hần là một game thủ có số má, khả năng PK siêu việt, không ai không nể. Chỉ cần thấy hần lên mạng, lập tức một đám đệ tử sẽ tranh nhau chào hỏi nịnh nọt các kiểu, tất nhiên kết thúc vẫn luôn là màn nài nỉ hần kéo đi săn boss hoặc luyện cấp.

Lần này cũng vậy, sau màn chào hỏi râm ran như pháo nổ, Trần Phi tốt bụng kéo một đám “đệ” đi săn boss. Cả bọn hi hục đánh boss, chém chém giết giết cả giờ đồng hồ, rốt cục cũng chiếm ưu thế so với các tổ đội khác. Khi máu boss chỉ còn tầm 1%, Trần Phi đang hồi hộp xoa tay chờ xem sẽ nhặt được những vật phẩm quý giá nào thì...

- Á...

Tiếng thét thất thanh từ tầng dưới đột ngột vọng lên khiến Trần Phi giật mình, dường như là giọng bà chủ nhà trọ. Nghĩ có chuyện không hay, hần vội bật dậy phóng ngay xuống dưới nhà.

Đến nơi, đập vào mắt Trần Phi là bà chủ với thân hình béo tốt đang nằm co giật như lên cơn động kinh dưới sàn nhà. Hần vội chạy tới đỡ dậy, phát hiện miệng bà chủ sùi bọt mép trắng xóa hết bọt kem đánh răng, hai mắt trợn trừng trừng trắng dã, cơ thể co giật dữ dội.

Trần Phi dùng hai tay ra sức giữ chặt mà vẫn không thể khiến bà chủ nằm yên được, bèn lớn tiếng gọi:

- Bà Hoa, mau tỉnh lại! Nghe cháu nói gì không??

Mặc Trần Phi lay gọi, cơ thể bà Hoa vẫn liên hồi co rút, từ sâu trong cổ họng mơ hồ phát ra những tiếng rên hừ hừ kỳ quái. Hai bàn tay bà ta vô thức bấu chặt lấy cánh tay Trần Phi, dần dần bám sâu vào da thịt hần. Trần Phi thấy đau nhức liền gỡ tay bà Hoa ra, cố gắng kêu bà ta một lúc lâu mà vô ích.

- Bà ấy bị gì đây? Chẳng lẽ hạ canxi?

Trần Phi thì thảo tự nhủ, nhưng rất nhanh liền gạt đi. Hần đã từng thấy qua người bị hạ canxi hoặc lên cơn động kinh, tuy dấu hiệu khá giống nhưng không đến mức độ nặng thế này. Hơn nữa, sự việc có gì đó rất kỳ lạ, tạm thời hần không thể lý giải.

- A, đúng rồi! Lẽ nào...

Trần Phi chợt nhớ tới tin thời sự vừa xem khi nãy, tình trạng bà Hoa mắc phải rất giống trên bản tin khuyến cáo, không lẽ...?

Thôi chết, nếu bà ta bị cơn gì đó cần, vậy thì nó đau?

Trần Phi chợt cảm thấy cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, nhanh nhẹn quay người ngó quanh một lượt. Hần nhớ bà Hoa có nuôi một con mèo cưng, thuộc giống mèo Anh quý tộc, lông xù mềm mại đáng yêu, tên là Mimi. Con mèo Mimi này thường ngày rất nịnh nọt quấn quýt bà chủ, ít khi xa rời, trước kia Trần Phi cũng thường xuyên vuốt ve nó. Bây giờ bà Hoa xảy ra chuyện, Mimi đột nhiên biến mất dạng. Xâu chuỗi hai sự kiện này lại, rất có thể con mèo kia bị bệnh dại và tấn công khiến cho bà ta bị lây nhiễm.

Để xác định suy đoán, Trần Phi cúi xuống kiểm tra người bà Hoa, phát giác ở bắp chân bên trái có hai vết cào tóa máu. Vết thương sâu hoắm, vẫn đang rỉ ra từng giọt máu bầm đen, bốc mùi tanh hôi nồng nặc. Hần lỗ hất phải một hơi, suýt chút nôn ra bát mì Hảo Hảo mới ăn khi sáng, phải gắng gượng lắm mới nuốt xuống được.

Trần Phi nhẹ nhàng đặt bà Hoa xuống sàn, nhật điện thoại bà ta đánh rơi gần đó bấm số bệnh viện thành phố. Sự việc quá nghiêm trọng, hần không giải quyết được, chỉ còn cách báo cho cơ quan chức năng.

Trong lúc điện thoại đổ chuông, Trần Phi cẩn thận chạy xuống bếp lấy một con dao thái thịt bần to cầm chặt trong tay, sau đó mới rón rén quay trở lại. Hần không biết những suy đoán của mình chính xác hay không, dù sao cẩn thận vẫn hơn. Nếu thủ phạm là con mèo kia, có khả năng nó vẫn còn quanh quẩn trong nhà, chẳng may bị nó tấn công ngã lăn ra sùi bọt mép như bà Hoa thì khôn.

Chuông reo thật lâu nhưng không ai bắt máy, Trần Phi kiên trì gọi thêm vài lần. Đến lần thứ tư mới có người nghe, bên kia vừa cầm máy lên, Trần Phi chưa kịp thông báo đã bị giọng kẻ nào đó hoảng hốt thét vào tai:

- A, sao cô cần tôi? Đau quá, mọi người mau mau bắt nhốt cô ta lại...

Tiếp đó là hàng loạt âm thanh huyền ảo, la hét ầm ĩ vọng qua loa điện thoại, rồi đột nhiên mọi thứ ngưng bật, chẳng còn nghe thêm được gì. Trần Phi dè dặt điện thoại vào tai, khẩn trương nói:

- Alo, có ai không? Mau mau nói cho tôi biết, bên ấy xảy ra chuyện gì?

Đáp lại hần chỉ là sự im lặng đáng sợ. Trần Phi chờ khá lâu, đến khi hết kiên nhẫn định bỏ điện thoại xuống thì tai hần bắt được mấy tiếng rên hừ hừ quái đản. Âm thanh kia nghe ghê tởm, tựa như ai đó cố lên tiếng nhưng bị vướng trong cuống họng không cách nào thoát thành lời. Trần Phi hỏi thêm mấy lần, tiếng rên bên kia vụt biến mất.

Trần Phi bản thân đặt điện thoại xuống bàn, tâm trạng hoang mang. Bà Hoa hôn mê chưa có dấu hiệu tỉnh lại, bên phía bệnh viện trung ương thì đang xảy ra sự cố gì đó, nhất thời hần không biết xử lý ra sao.

Không được, dù thế nào cũng không thể để bà ta nằm đây với tình trạng này!

Suy nghĩ giây lát, Trần Phi cúi xuống bế bà Hoa lên, định đưa bà ta đến trung tâm y tế gần nhà. Đúng lúc này, hai mắt bà Hoa đang nhắm chặt bỗng mở bừng ra, lộ rõ hai nhãn cầu lồi to như ốc nhồi, lòng trắng đã chuyển sang màu đỏ bầm, hần sâu vằn vện những tia gân máu đáng sợ. Đồng thời, miệng bà ta há to gặm rú, dãi nhớt trắng đục bốc mùi tanh tưởi chảy dài hai bên mép, nhều nhão đầy tay Trần Phi khiến hần hoảng hốt, theo bản năng vứt mạnh bà Hoa xuống sàn nhà, chân lùi về sau vài mét, trống ngực đập dồn dập.

Hần nhớ rõ trên tivi không hề miêu tả chuyện nạn nhân biến đổi đáng sợ thế này. Rốt cục việc quái quỷ gì đang diễn ra, chẳng lẽ mình nằm mơ?

Bà Hoa bị rơi xuống sàn dường như không hề hấn gì, cả người gồng cứng, tứ chi co sát vào cơ thể, từ từ bò dậy. Rồi như thấy quần áo quá vướng víu khó chịu, hai tay bà ta điên cuồng cào cấu khắp người, từng mảnh quần áo bị cào xé rơi lá tả, chẳng mấy chốc cơ thể người đàn bà già nua hơn sáu mươi tuổi lộ ra trần như nhộng.

Trần Phi choáng váng, là gã thanh niên bình thường đang độ sung mãn, tất nhiên hần có hứng thú với phụ nữ nhưng già cả như bà Hoa thì không, ngược lại còn cảm thấy xấu hổ. Trần Phi toan chạy ra ngoài, nào ngờ lại bị hình ảnh trước mặt dọa sợ, toàn thân đông cứng, chỉ còn biết há hốc mồm trố mắt nhìn.

Cơ thể bà Hoa ở tuổi gần đất xa trời vốn dĩ rất xấu xí, da dẻ lốm đốm đồi mồi, nhăn nheo chảy xệ, hiện giờ đã chuyển thành màu trắng giống người bị

chứng bạch tạng, thậm chí còn trắng hơn. Có thể hình dung làn da sứt sọc, trắng ớn của kẻ bị bóng nước sôi, da bà Hoa còn ghê tởm hơn thế, vì xen giữa màu trắng bột bột đó là những mảng đỏ hồng loang lổ tựa thịt bò.

Bên dưới lớp da trắng bệch mỏng manh, Trần Phi dễ dàng thấy được vô số sợi gân xanh đỏ ngoằn ngoèo chạy khắp cơ thể bà Hoa, thoát nhìn giống như cả bầy rắn chui lúc nhúc. Bà Hoa liên hồi há miệng gầm gừ những tiếng chỉ dành cho động vật, cơ mặt vặn vẹo, đầu hơi nghiêng sang một bên, chậm chạp đi tới chỗ Trần Phi, hai nhãn cầu mắt đỏ au lồ to trợn thành vòng tròn nhìn chăm chăm vào hắn, bộc lộ sự thèm khát cực độ.

- Đây... đây là... zombie ư?

Trần Phi không tự chủ rùng mình mấy cái, hồi hải lùi về sau một khoảng an toàn. Cảnh tượng ngay trước mắt khiến hắn quá đỗi bàng hoàng, không thể nào tin nổi bà chủ nhà hiền lành đẹp lão mới trò chuyện với hắn trước đó không lâu, giờ phút này đã biến thành thầy ma quái dị. Chân hắn run lẩy bẩy, vừa liên tục lùi về sau giữ khoảng cách với bà Hoa, vừa ngó khắp xung quanh, hi vọng tìm thấy cái máy quay phim nào đó giấu kín.

Mấy năm nay, truyền hình thực tế bùng nổ, đủ loại chương trình thi nhau ra mắt, nóng nhất vẫn là thể loại quay lén. Đạo diễn chương trình kiểu này thường âm thầm sắp đặt, thậm chí mua chuộc người thân của kẻ xui xẻo bị đưa vào trông để tăng thêm hiệu ứng, buộc người kia không thể không tin, vô tình bộc lộ toàn bộ cảm xúc và con người thật trên sóng truyền hình, tự biến mình trở thành trò cười cho cả quốc gia. Không thể không nói những trò đùa kiểu này rất thất đức, nhưng khán giả ưa thích nên các đài truyền hình tranh nhau thực hiện, càng ngày càng bày thêm ra vô số trò oái oăm.

Khó trách Trần Phi, từ kinh nghiệm xương máu của những kẻ bị lừa truyền lại mà hắn đã từng chứng kiến không ít lần, thêm vào chuyện xảy ra trước mắt quá khó tin, thế nên dù đang rất sợ hãi nhưng hắn vẫn chưa dám xác định, trong lòng bán tín bán nghi.

- Không được. Mình không được tỏ ra sợ hãi, cũng không thể chạy khỏi nơi này khiến mọi người chê cười!

Tự trấn an bản thân, Trần Phi bật tivi trong góc phòng lên. Biết đâu ở kênh nào đó đang trực tiếp trường cảnh "đại chiến giữa người và zombie", mà hắn là nhân vật chính bất đắc dĩ. Thời đại khoa học kỹ thuật phát triển vượt bậc, camera nhỏ xíu như con ruồi cũng có, lắp đặt cực tinh vi. Hắn không nhìn thấy, không có nghĩa sẽ thoát khỏi bị quay lén.

Nếu sự thực là vậy thì phải nói năng lực diễn xuất của bà Hoa quá tốt. Nhìn tới nhìn lui, dù từ góc độ nào thì mọi cử chỉ, hành động, dáng đi, kể cả âm thanh gầm gừ trong miệng bà ta cũng giống hệt zombie. Bà Hoa nhập vai đến mức Trần Phi thắc mắc không biết bà ta trước kia có phải là diễn viên nổi tiếng đã từng được đào tạo chính quy hay không?

Khi bà Hoa chỉ còn cách Trần Phi chừng hai mét, mùi hôi thối kinh khủng từ miệng và cơ thể bà ta ồ ạt xộc đến. Trần Phi càng thêm ngột ngột, không rõ bà ta ngậm gì trong miệng mà tạo ra mùi hôi chuẩn đến thế?

Dù không súc miệng cả năm trời cũng không thể nào thối tới vậy, thối đến mức hắn hít một hơi suýt lăn đùng ngất xỉu, con buồn nôn bộc phát, cổ họng nhồn nhột rất khó chịu, khó khăn lắm mới nhịn được.

- Hừ hừ...

Bà Hoa lê từng bước nặng nhọc tới gần Trần Phi.

Ở khoảng cách này, hắn càng quan sát rõ toàn bộ tình trạng bà Hoa. Vết thương dưới bắp chân bà ta không biết từ khi nào đã ăn lan lên tận đùi, từng mảng thịt lở loét thối rữa, lộ ra máu thịt bên trong đã chuyển hết sang màu đen. Da trắng bệch, thịt đen như than, xen lẫn những mảng đỏ thẫm, ba màu sắc tương phản đậm nét cạnh nhau tạo nên cảnh tượng kinh khiếp. Nhất là vô số con giòi nhưng nhúc bám vào đục khoét da thịt bà Hoa, theo từng bước chân bà ta rung động rơi lộp độp xuống sàn, kết hợp cùng mùi thối liên hồi phả vào mặt khiến Trần Phi phát run.

Mọi thứ quá mức chân thực khiến mọi suy đoán trước đó trong đầu Trần Phi lung lay dữ dội.

Hắn không tin trình độ hóa trang trong nước có thể làm được thế này, nhất là với nền điện ảnh còn thấp kém lạc hậu, trang thiết bị thô sơ. Mặc kệ mới nghi ngờ camera giấu kín gì gì đó, bị chê cười cũng được, nhục nhã cũng được, nếu không muốn toi mạng thì hắn phải lập tức rời khỏi đây.

Trần Phi dùng tốc độ nhanh nhất nhào đến cửa, phóng như bay ra ngoài. Ở lại đây cho dù không bị cắn chết, chỉ cần ngửi thứ mùi từa tựa thì thể phân hủy lâu ngày này thêm vài giây nữa thôi, hắn cũng sẽ chết ngạt. Vừa thoát ra ngoài, Trần Phi chưa kịp chạy lên cầu thang về phòng mình thì chân đã khựng lại.

Ngay bậc cầu thang đầu tiên, con mèo Mimi lông vàng óng chễm chệ ngồi đó, ánh mắt đỏ rực soi những tia khát máu lên mặt hắn, hai chiếc răng nanh dài nhọn hoắt thò ra khỏi mép trắng ớn, nước dãi theo đó rỉ tong tong xuống sàn.

Trần Phi có cảm tưởng thân hình con mèo chỉ trong một đêm đã phát triển to gấp rưỡi bình thường, từng múi thịt vồng lên chắc nịch, cái bụng béo ú lúc trước giờ đã thu lại nhỏ gọn, lưng bè ra, bốn chân nở nang chia móng vuốt sắc lẹm dài hơn tấc. Trần Phi không hề nghi ngờ, móng vuốt này mà cào lên người hắn thì không chết cũng trọng thương.

Con mèo Mimi lười biếng vô hại trước kia đã biến mất, thay vào đó là con vật không quá to lớn nhưng tràn ngập nguy hiểm.

Trông thấy Trần Phi, Mimi đang ngồi liền bật dậy, hai chân sau hơi rùn lẩy thế, móng vuốt hai chân trước vươn ra dài sọc, cào nhẹ xuống sàn gạch tạo thành âm thanh rìn rít rợn người. Lực cào rất nhẹ xuống bề mặt gạch trơn bóng thế nhưng vẫn lưu lại hơn chục vết trầy, đủ đoán được móng vuốt nó sắc bén cỡ nào. Chỉ cần nghĩ đến cảnh hai chi trước đầy sức sát thương kia tát vào người mình, Trần Phi đã thấy toàn thân lạnh lẽo như rơi vào hầm băng, không dám nghĩ tiếp.

Hắn lùi từng bước về sau thật chậm, thật chậm, không dám cử động mạnh, sợ sẽ kích thích thú tính bên trong con mèo quái vật. Tay Trần Phi giờ con dao thái thật tốt trước phòng hờ, miệng thì thảo:

- Mimi, là tao đây, bạn của chủ nhân mày. Đừng làm bậy!

Không rõ con mèo kia có còn thanh tỉnh nghe được những gì Trần Phi nói hay không? Song nhìn ánh mắt ngây dại của nó, hắn thâm than thở, hắn là không rồi. Bây giờ một là chạy, hai là ở lại liều mạng một trận. Trần Phi không nghĩ tốc độ hắn nhanh hơn con mèo, vậy chỉ còn cách xử đẹp nó, nhưng hắn chẳng có lòng tin chiến thắng, một chút cũng không.

Nói qua về thể trạng Trần Phi, hắn cao một mét bảy lăm, cân nặng sáu hai ký, tính ra gầy hơn tiêu chuẩn không ít. Thường xuyên ôm máy tính cày game, ít khi vận động nên sức khỏe Trần Phi không được tốt, chỉ ở mức trung bình, khả năng chơi thể thao kém cỏi.

Nếu có gì đó khiến hắn tự hào, chỉ có thể là bộ não tinh ranh và đôi tay phản xạ nhanh như chớp, kết quả của nhiều năm rèn luyện thao tác game. Đáng tiếc, hai ưu điểm này không hề mang đến lợi thế cho Trần Phi trong cuộc chiến sinh tử sắp xảy ra.

Trần Phi lùi một bước, con mèo lại tiến lên một bước, chậm rãi dồn hắn vào góc. Nó không có gì phải vội vã, thong thả tận hưởng thú vui săn mồi. Vòn con mồi đến chết rồi mới ăn tươi, đây là bản năng của loài mèo. Ai đã từng xem mèo bắt chuột sẽ hiểu điều này. Về thú vui vòn mồi, loài mèo còn tàn bạo gấp mấy lần hổ, có điều thể hình nó quá nhỏ và gần như vô hại nên nhiều người không chú ý.

Trần Phi đang phải nếm trải điều đó.

Hắn cảm thấy mình như con chuột nhắt run rẩy bị con mèo lông vàng từng bước dồn vào tử địa. Tim hắn đập bình bịch trong lồng ngực, máu huyết đông đặc, bất giác nuốt nước bọt khan, từ cổ họng khô khốc truyền tới từng trận bông rớt. Chân lùi, tay Trần Phi vẫn khua khoắng dao vào khoảng không trước mặt, hi vọng hù dọa con mèo đang say mồi kia biết sợ mà rút lui.

Tuy nhiên, Trần Phi vẫn còn đánh giá thấp Mimi. Chẳng những không sợ hãi, ngược lại hành động của hắn còn kích phát hung tính trong nó. Sau tiếng kêu chói tai, cơ thể nó đột ngột bật lên cao, hóa thành một vệt vàng nhàn nhạt ập thẳng tới mặt Trần Phi.

Bản năng săn mồi của loài mèo chưa bao giờ bị đánh giá thấp, không tấn công thì thôi, một khi công kích thường nhắm ngay chỗ nhược.

Vị trí con mèo quái vật đang nhắm đến chính là cổ Trần Phi, miệng nó há to muốn cắn ngập hai cái răng nanh vào sâu trong cổ hắn. Trần Phi điếng người, nỗi sợ hãi đối diện cái chết làm cho não bộ hắn tê liệt không thể suy nghĩ được gì, chỉ biết theo phản xạ máy móc hươu dao che chắn cổ mình.

Bị vật lạ chắn ngang đà lao tới, con mèo lông vàng vurun hai chân trước tát mạnh mấy cái vào lưỡi dao.

Keng keng!

Âm thanh rền rĩ như sắt thép va chạm vang lên. Hoa lửa bay tung tóe.

Lực phản chấn khiến Mimi văng ngược trở lại, nhẹ nhàng đáp xuống đất, tuy vậy dao trong tay Trần Phi cũng bị rơi xuống sàn. Cánh tay hắn tê dại song vẫn cuống cuống cúi người nhặt dao lên. Cú tát của con mèo quái vật thật mạnh, nếu vừa rồi không nhờ con dao chống đỡ có khi cổ hắn đã gãy làm đôi mất mạng rồi.

Không để Trần Phi kịp nghỉ ngơi, ngay khi vừa chạm bốn chân xuống đất, con mèo tiếp tục phóng tới như tia chớp, lần này mục tiêu là lồng ngực hắn.

Vụt!

Vừa mới nhặt dao lên đã bị công kích, Trần Phi chợt có quyết định táo tợn, phóng mạnh dao vào Mimi. Bây giờ, hắn chỉ có duy nhất một ý định trong đầu là không thể để con mèo chết tiệt tiếp cận mình. Lực ném không quá mạnh nhưng cộng thêm tốc độ con mèo quái vật lao tới cực nhanh và độ sắc của con dao, nếu bị ném trúng nó sẽ tổn thương không nhỏ.

Phập!

Tiếng mèo gào lên thảm thiết!

Dù sức mạnh và tốc độ tăng nẩy lần, trí tuệ Mimi lại suy giảm đáng kể, từ đầu đến cuối chỉ hành động theo bản năng hung tàn kích thích. Động tác Trần Phi quá bất ngờ, nó không kịp phòng bị lập tức dính đòn. Cũng phải thừa nhận Trần Phi rất may mắn, mũi dao may mắn cắm ngay giữa ngực con mèo, hơn nữa còn cắm rất sâu, chỉ ló ra cái cán gỗ rung động không ngừng.

Dính thương nặng nhưng Mimi vẫn loạng choạng đứng lên được, không hề đếm xỉa tới máu đen đang chảy ra ướt đẫm ngực nó, nhuộm đám lông vàng rực bết lại thành từng mảng lớn màu nâu sẫm thô cứng. Máu từ vết thương của con mèo quái vật tuôn chảy ồ ạt không ngừng, đọng thành vũng to dưới sàn, dường như rút cạn sức lực nó.

Lúc này Mimi mới cúi đầu nhìn cán dao ngập sâu bên dưới, sau đó chậm chạp ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh ánh sáng đỏ rực hắn học nhìn Trần Phi, miệng rên hừ hừ đau đớn. Nó vẫn chưa chịu từ bỏ ý định không chết không thôi.

Trông thấy con mèo bị thương nặng mà vẫn đứng dậy được, Trần Phi hít sâu một hơi, lồng ngực phập phồng lên xuống dồn dập, bắt đầu thấy sợ hãi sức

sống mãnh liệt của nó.

Mini chỉ mới tấn công hai lần, sự việc diễn ra trong chưa đầy vài giây mà hần ngỡ kéo dài hàng thế kỷ. Mới nãy, Trần Phi mơ hồ thấy mình đi dạo vài lần trước cổng địa ngục, may mắn thần chết thương tình từ chối hần. Nhưng nếu trận chiến này tiếp tục kéo dài, hần biết vận may sẽ rời bỏ mình, thứ chờ đợi hần phía trước không gì khác chính là cái chết thê thảm.

Nhân khi con mèo chưa trụ vững, Trần Phi mau chóng lách người học tốc phóng thẳng lên cầu thang, chạy về phòng mình. Tình hình bất ổn, hần chỉ còn cách đóng chặt cửa cố thủ, chờ người đến giải cứu.

Vừa về tới phòng, Trần Phi đóng sập cửa lại, chốt luôn chốt trong, kéo tủ quần áo và bàn máy tính chắn ngang, tiếp đó mới tạm an tâm gọi cảnh sát nhờ giải cứu.

Chuông đồ rất lâu không ai bắt máy, Trần Phi chuyển qua số cảnh sát cứu hỏa nhưng vẫn gặp tình trạng tương tự. Hần bực dọc tắt máy, đi tới cửa sổ lớn đầu nhìn xuống.

Đập vào mắt hần là rất đông người quần áo rách nát đang đi lại bên dưới, cử động giật cục khác thường, luôn miệng gầm rú thê lương gây ồn ào cả con đường, mùi thối bao trùm không gian. Tình trạng những người này không hề khác bà Hoa, thậm chí còn có phần kinh tởm hơn, dường như đều đã biến thành zombie (thây ma) vô hồn hung tợn.

Cách đó không xa, vài người chưa bị lây nhiễm đang cố chạy trốn, vừa chạy vừa kêu gào cầu cứu nhưng rất nhanh đã bị lũ thây ma đè xuống đất, điên cuồng cắn xé khiến cho máu thịt văng tung tóe. Thoáng thấy Trần Phi, một cô gái cổ đưa tay về phía hần van xin giúp đỡ, khloe miệng trào máu gào lên thảm thiết.

Rốp!

Song đó là nỗ lực cuối cùng của cô gái, vì nàng ta lập tức bị một thây ma cắn nát một bên sọ nhai rau rầu.

Trần Phi chết trân, nhanh tay đóng sầm cửa. Hần lập cập bật tivi, hi vọng những gì mình mới thấy, trải qua này giờ chỉ là trò đùa dai của kênh truyền hình khôn kiếp nào đó.

Nhưng...

"Tin khẩn cấp. Cảnh báo, toàn bộ người dân ngay từ lúc này không được tự ý ra ngoài, rất nguy hiểm. Mọi người hãy đóng chặt cửa, cố thủ trong nhà, quân đội sẽ đến giải cứu ngay khi có thể. Trong lúc chờ đợi, tất cả cố gắng sử dụng lương thực và nước uống thật tiết kiệm, vì có thể chúng ta sẽ bị cách ly khá lâu. Khuyến cáo, không nên sử dụng nước máy để uống, tắm, hay bất cứ sinh hoạt cá nhân nào vì nguồn nước đã bị nhiễm bẩn, chỉ có thể dùng nước đóng chai..."

Trần Phi bần thần chuyển kênh khác.

"... Thống kê mới nhất, đã có hơn 50% dân số thế giới nhiễm loại virus không rõ, nguyên nhân chủ yếu do lây lan từ động vật, nguồn nước và người truyền sang người. Nước ta cũng đang bị đại dịch tàn quét. Chúng tôi tha thiết kêu gọi mọi người hãy cẩn thận đề phòng, tuyệt đối tránh tiếp xúc các tác nhân gây bệnh vừa nêu..."

Lại chuyển kênh.

"Trần trọng kính chào quý khán giả, nhóm phóng viên chúng tôi đang có mặt tại hiện trường được cho là nơi xảy ra vụ lây nhiễm đầu tiên, nhà máy Sky nằm ở ngoại ô thành phố Hoa Thánh. Quý vị đừng rời mắt khỏi màn hình, ngay bây giờ chúng tôi sẽ thâm nhập vào trong tìm hiểu, hi vọng phát hiện ra điều gì đó giúp ích cho các nhà khoa học tìm biện pháp ngăn chặn cơn đại dịch kinh hoàng đang tàn quét khắp nước ta. Như quý vị đang thấy là ống kính của phóng viên đi đầu ghi nhận, trong này rất tối tăm, toàn mùi ẩm mốc. Ồ, hình như tôi vừa nghe tiếng con gi đố, để xem, a..."

Trần Phi vừa lắc đầu, mắng thầm hai tiếng "ngu ngốc" thì phóng viên kia đã xảy ra chuyện, màn hình tivi đảo lộn rồi chuyển sang màu tối đen chết chóc, chỉ còn những âm thanh gầm gừ điên cuồng, tiếng cắn xé xen lẫn tiếng gào khóc kêu cứu của đoàn người phát ra.

Qua vài phút, tất cả âm thanh dần tan biến, chỉ còn sự yên tĩnh ghê người. Thi thoảng có vài tiếng thở phì phò truyền đến thật khẽ, tiếp đó trôi đi xa dần, xa dần...

Trần Phi tắt tivi, càng xem càng hoang mang, chẳng giúp ích được gì.

Bên ngoài cửa truyền vào tiếng cào cào sột soạt, hần con mèo quái quỷ đã lên tới, nhưng cửa đã lên chốt, tạm thời hần vẫn an toàn, không phải lo lắng.

Trần Phi ngồi vào máy tính. Game hần chơi khi này đã mất kết nối, trong tình hình này, chẳng nhà phát hành nào còn hứng thú duy trì server phục vụ cho thú vui giải trí, nếu có chắc chắn cũng không ai chơi. Thứ duy nhất mọi người lo lắng bây giờ là làm thế nào trốn tránh và sinh tồn giữa đại dịch.

Hần mở vài trang báo mạng, đâu đâu cũng đầy tin tức về trận dịch, hàng trăm nghìn dòng nhận xét bên dưới mỗi bài báo, than khóc ngập trời. Đa phần mọi người đều cực độ hoang mang và sợ hãi, không rõ chuyện kinh khủng gì đang diễn ra, chỉ có số ít lạc quan, trấn an tất cả hãy ở yên trong nhà chờ tiếp tế.

Trần Phi cười khẩy, hần thừa biết những bài viết ẩn dưới danh nghĩa dân chúng, đánh lạc hướng dư luận kia là do ai làm ra. Thứ Trần Phi tìm kiếm này

giờ là thông tin về khu vực an toàn, nơi mọi người có thể an tâm trú ẩn chờ đợi dịch qua đi thì chẳng có bài báo nào nhắc đến.

Trận dịch tuy rằng khủng khiếp, nhưng dưới hỏa lực của quân đội không thể nào chỉ trong một hôm bùng nổ đã lan tràn cả nước. Hẳn đoán tin tức đã bị bưng bít, hoặc bên trên lệnh cho cấp dưới không được truyền ra. Có lẽ khu an toàn chỉ dành cho tầng lớp lãnh đạo, quan lớn tai to mặt bự và gia đình cư trú, không đến lượt dân đen như hần.

Xưa nay chính phủ luôn ra rả điệp khúc nhân dân làm chủ, song Trần Phi biết rõ luôn có sự phân chia giai cấp ngấm ngầm. Khi đại họa ập đến, dân chúng chỉ có thể tự lo bản thân, trông vào người khác giải cứu ư? Nằm mơ đi!

Ngao ngán bước khỏi bàn máy tính, Trần Phi quay ra kiểm tra lương thực.

Bà chủ làm nghề buôn bán tạp hóa, cho nên dưới nhà không thiếu thức ăn. Vấn đề là hiện giờ hần không cách nào ra khỏi phòng, chỉ có thể tận dụng số lương thực ít ỏi còn sót lại. Với con nghiện mì gói như Trần Phi mà nói, trong phòng không lúc nào thiếu mì tôm và nước lọc. Thường khi đầu tháng, nhà hần chuyển tiền cho chi tiêu, đó cũng là thời điểm Trần Phi sung túc nhất mới có tiền mua vài thùng mì để dành ăn dần, phòng khi tiêu xài hết cũng không lo đói. Đáng tiếc, thời điểm này đã là cuối tháng, trong thùng chẳng còn mấy gói mì, nước lọc sắp hết, không biết hần có thể cầm cự được mấy ngày. Trước mắt chỉ có thể sống đến đâu tính đến đó, nghĩ nhiều vô ích.

Tiếng sột soạt ngay cửa từ đầu đến giờ vẫn vang lên không ngớt. Trần Phi nhìn ra, giật mình phát hiện phía dưới cửa đã bị con mèo chết tiệt khoét một lỗ nhỏ, hai chân trước của nó đang nhét vào trong cái lỗ ra sức cào xé, vụn gỗ rơi rụng chất thành đồng nhỏ.

Tình thế khẩn cấp, Trần Phi lục tung đồ đạc bừa bộn trong phòng, tìm được thanh sắt thường dùng để phơi đồ. Hần nghiêng răng dùng hết sức đập thật mạnh xuống hai cẳng chân con mèo đang ló qua cái lỗ.

Bốp!

Con mèo ré lên đau đớn, hai chân rút về, vài cái móng dài còn dính máu đen tanh tưởi bị gãy rớt lại.

Một kích ám toán thành công, Trần Phi khắp khởi vui mừng, trong đầu nảy ra ý định nhân cơ hội con mèo quái vật bị thương phải giết chết nó. Hần không thể ngồi chờ sung rụng, trông mong vào người khác không bằng tự lực cánh sinh. Huống hồ lương thực và nước sạch trong phòng chẳng còn được bao nhiêu, trước sau gì hần cũng phải tìm cách ra khỏi phòng lấy thêm thức ăn, chi bằng tận dụng thật tốt thời cơ này.

Nghĩ là làm, Trần Phi cẩn thận lấy khăn trùm kín tay rồi mới nhặt mấy cái móng kia lên xem thử, càng xem càng thêm lạnh người. Móng vuốt nặng trĩu, bèn chắc không khác gì thép nguội, cầm trên tay nghe mát lạnh. Khi nãy nhờ Trần Phi đập trúng đoạn xương nối giữa bàn chân và móng con mèo mới khiến nó bị gãy, bằng không đừng mong làm gì được.

Trần Phi lấy băng keo và kẽm từ mấy cái móc áo bẻ thẳng cột thật chặt móng vuốt mèo vào đầu thanh sắt. Dùng thứ này giải quyết con mèo kia là thích hợp nhất, gây ông đập lưng ông. Trần Phi đã thử nghiệm qua, hần chỉ quệt nhẹ móng vuốt lên tường mà đã tạo thành mấy vết sâu hoắm, vôi vữa, gạch đá bên trong vỡ toang dễ dàng.

Để phòng bị, Trần Phi lôi đồng quần áo ra, mặc thêm cái áo khoác jean. Tay hần đeo găng cao su thường dùng để chà toilet, chân mang giày thể thao và vớ dài, mặt trùm khẩu trang, mắt đeo kính râm, đầu đội mũ bảo hiểm, kéo luôn lớp kính che bên trên xuống bao phủ toàn bộ khuôn mặt. Hiện giờ cả người Trần Phi trùm kín không lộ một kẽ hở, có lẽ ninja cũng thẹn không thể che chắn kỹ bằng.

Xong xuôi, Trần Phi ngó vào kiếng, thoạt trông bộ dạng hần rất buồn cười nhưng không thể không làm vậy để bảo đảm an toàn.

Kiểm tra thêm một lần cuối, sau khi chắc chắn mình đã được vũ trang tận răng, Trần Phi rón rén mở cửa. Đi được vài bước, chợt nhớ còn sót vài thứ, hần lục tục quay vào lấy hai cái nắp nồi nhét trước ngực và sau lưng làm giáp rồi mới an tâm hùng dũng đi ra.

Bên ngoài hành lang vắng lặng.

Con mèo đã chạy mất dạng từ đời nào. Nãy giờ không còn nghe tiếng nó kêu gào, hần cũng đoán được.

Trần Phi không vì vậy mà khinh suất. Con vật kia bị nhiễm virus nên không thể nghĩ theo lẽ thường, hai vết thương ở ngực và chân chưa phải chí mạng đối với nó, chỉ khiến nó suy yếu một chút. Nếu hần không cẩn trọng rất có thể sẽ mất mạng lúc nào không hay.

Trần Phi rón rén đi thật chậm theo hành lang hơi mờ tối vì thiếu ánh sáng. Không gian yên tĩnh đến mức hần nghe rõ tiếng trái tim mình đang đập lên từng nhịp nặng nề. Tinh thần hần căng như dây đàn, vừa đi vừa ngó quanh tìm kiếm, hai bàn tay cầm thanh sắt ướt đầm mồ hôi lúc nào không hay.

Căng thẳng cực độ!

Đến chỗ rẽ cầu thang, Trần Phi còn đang ngần ngừ không biết nên đi lên tầng trên hay xuống dưới nhà, bất chợt hần nghe được tiếng rên rỉ từ trên vọng xuống thật khẽ, như là tiếng con mèo kia. Đắn đo vài giây, Trần Phi siết chặt thanh sắt, nhẹ nhàng bước lên mấy bậc thang bằng đá mát lạnh.

Càng lên trên, tiếng kêu kia càng rõ, dường như phát ra từ phía nhà kho. Tầng trên này không ai ở, bà Hoa tận dụng làm kho chứa đồ cũ và các vật dụng linh tinh, lâu ngày ít dọn dẹp nên mạng nhện giăng đầy, mùi ẩm thấp nồng nặc rất khó ngửi. Trần Phi suyết hắt xì mấy lần, may mà nén được.

Đến đây, tiếng mèo kêu vụt ngưng bặt, hần con vật kia đã phát hiện ra Trần Phi và đang ẩn nấp đâu đó phục kích hần.

Khi trước do quá sợ hãi, Trần Phi chỉ biết bị động chống đỡ. Tình thế hiện nay đã khác, sau một thời gian nghỉ ngơi, hắn đã sớm lấy lại bình tĩnh. Mặt khác, "bộ giáp tự chế" đang mặc trên người giúp hắn tự tin hơn, bộ não nhanh ma bắt đầu hoạt động hết công suất.

Trần Phi nhặt cái gối ôm nằm lăn lóc gần đó đặt thẳng đứng ngay trước cửa phòng, tiếp theo lấy sức đập một cái thật mạnh vào cửa nhà kho chỉ khép hờ rồi nép thật nhanh vào vách phía ngoài.

Rầm!

Cánh cửa gỗ mỏng đập mạnh vào tường, mở ra toang hoác.

Lập tức, một cái bóng vàng nhạt từ bên trong ào ào phóng ra, nhanh như cắt vỗ mạnh cả hai chân trước lên gối ôm, kèm theo tiếng gầm rú giận dữ điên cuồng. Dưới móng vuốt sắc bén, cái gối ôm hết tờ giấy mỏng rách toác, bông gòn bên trong tung bay mù mịt.

Đúng lúc này, Trần Phi nấp sát tường ngắm thật chuẩn, lạnh lùng giáng thanh sắt xuống đầu con mèo đang sơ hở.

Bị rơi vào bẫy, không ngờ thời điểm sắp bị đập trúng đầu, con quái mèo bằng vào tốc độ và phản xạ không tưởng kịp thời rướn cơ thể tới trước một đoạn ngắn, tuy tránh khỏi bị đánh vào đầu nhưng nó vẫn dính đòn ngay sống lưng.

Bốp!

Mấy cái móng vuốt được Trần Phi cột ở đầu thanh sắt lập tức phát huy tác dụng, đâm sâu vào lưng nó, cào nát một vùng máu thịt rách bươm lẫn lộn, xương trắng lồ mờ ảm hiện.

Nội tâm Trần Phi thoáng chưa xót, mắt hơi đỏ lên. Khi trước hắn rất quý con mèo Mimi này, nhưng hiện giờ nó đã biến đổi hình dạng và bản tính, không thể không xuống tay. Trần Phi lắc mạnh đầu, xua đi ý nghĩ buông tha nó, với tình thế bây giờ mà hắn không bỏ bản tính nhân từ sẽ rất khó sống sót.

Con mèo này còn đỡ, dù sao cảm tình vẫn không nhiều bằng người chủ của nó dưới kia, chẳng biết bà Hoa có còn ở đó hay không? Trần Phi hi vọng bà ta mất thần trí đã đi khỏi nhà, bằng không trước sau gì hắn cũng phải ra tay.

Sựt!

Trần Phi giật mạnh thanh sắt khỏi lưng Mimi, mang theo mấy khối thịt rơi lăn lóc. Hắn cắn chặt hai hàng răng, thanh sắt lần nữa đưa cao đập mạnh xuống đỉnh đầu con mèo đã kiệt sức.

Phập!

Xương đầu con mèo rất cứng, móng vuốt sắc bén dưới một đòn cật lực của Trần Phi thế mà chỉ đâm sâu được một chút. Nó gào văng động, bốn chân vừa giương đứng lên liền sụm xuống.

Trần Phi nhăn mặt, mắt híp lại, không muốn nhìn cảnh tượng này.

Hắn vẫn không nỡ xuống tay, động tác hơi khựng. Quan sát cặp mắt đỏ ngầu của Mimi và cái miệng chảy dài nhớt liên hồi, Trần Phi thờ dài, tay vung lên.

Thanh sắt nặng nề giáng mạnh hơn chục cái, cuối cùng con mèo ngã lăn ra, co giật vài trận dữ dội rồi tắt thở. Phải thừa nhận sức sống nó cực dai dẳng, đầu gần như vỡ nát mà vẫn cầm cự được đến lúc này, nếu Trần Phi không có mấy cái móng vuốt kia chỉ e rất khó giết được. Mỗi lần đập thanh sắt xuống chạm phải xương đầu cứng như đá tảng của con mèo, hai tay hắn lại tê rần, đau đớn mơ hồ, gắng gượng hết sức mới xong.

Trận chiến kết thúc. Trần Phi lùi ra góc phòng, ngồi bệt xuống đóng giấy báo cũ phủ đầy bụi thờ hồn hèn. Mùi hôi tanh của máu và cảm giác ghê tởm bao quanh Trần Phi, khỏe miệng hắn gằn giật, đột nhiên nghiêng người qua một bên nôn xối xả.

Nôn xong, Trần Phi cảm thấy đỡ đôi chút, đứng dậy định rời khỏi nhà kho thì khóe mắt bắt gặp vài thứ kỳ lạ trôi lơ lửng cạnh thi thể Mimi.

Bảo là kỳ lạ vì trước đó Trần Phi không hề thấy đồ vật nào như thế trong phòng, chúng phát ra ánh sáng mờ nhạt, đã vậy còn trôi nổi trên không trung. Hắn tò mò đi tới bắt được một chiếc nhẫn bạc bình thường, một cây gậy dài hơn mét giống như làm bằng tre đen sì xấu xí và một đồng tiền xu xin màu nằm lọt thỏm trong lòng bàn tay.

"Ding, chúc mừng bạn đã vượt qua thử thách, lập chiến công đầu!"

Trong đầu Trần Phi bỗng truyền tới dòng tin tức kỳ quặc. Hắn giật mình đánh rơi mấy thứ vừa nhặt xuống sàn gạch, ngo ngác đứng đó hồi lâu, không hiểu chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra.

Thông tin nọ không hề xa lạ với con nghiện game như Trần Phi. Mỗi khi khởi đầu một trò chơi mới, hắn thường nhận được thông báo như vậy từ hệ thống. Có điều, hắn đang ở đời thực, vừa trải qua trận chém giết máu tanh thì game ở đâu ra?

Trần Phi vỗ mạnh đầu cho tỉnh táo, lo lắng chạy lại gương sẫm soi, thậm chí banh mắt vạch miệng xem thử có khi nào mình đã bị nhiễm bệnh nên hoang tưởng hay không?

Xong xuôi, hắn thờ phào nhẹ nhõm. Nhãn cầu hắn vẫn trong sáng bình thường, miệng không đờm nhớt, không hề có dấu hiệu lây nhiễm, có thể an tâm

rồi. Nhưng mà... nếu vậy thì thông báo kia từ đâu ra, vì sao nó xuất hiện trong đầu hần?

Ánh mắt Trần Phi lần nữa rơi xuống ba vật phẩm kia, ngẩn ngừ một lát mới tiến tới nhặt lên, hồi hộp chờ đợi. Quả nhiên, tay hần vừa chạm vào chúng, một dãy thông tin tiếp tục hiện ra trong đầu.

*** Nhãn Chứa Đồ:

- Mô tả: Vật phẩm không gian đặc thù dùng để chứa đồ. Không gian bên trong rộng 4 mét, đủ nhét cả một con bò tót.

Mắt Trần Phi chuyển sang cây gậy đen kia.

*** Gậy Đánh Chó Cũ Nát:

- Lực công kích: 3 - 5

- Độ bền: 100/100

- Mô tả: Gậy này dùng để đánh chó rất tốt.

Thông tin chỉ có vậy. Trần Phi dờ khóc dờ cười, gậy đánh chó cũ nát mà cũng cho, làm được quái gì chứ?

Bằng kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến trò chơi trực tuyến, Trần Phi biết cây gậy này là vật phẩm cùi đến không thể cùi hơn, người ta hay gọi là trang bị rác. Tính ra, cái nhãn vẫn ngon hơn, sẽ giúp hần dự trữ được khá nhiều thực phẩm mà không lo bị người khác trông thấy sinh lòng tham, lại tiện mang theo. Tất nhiên đó là nghĩ theo chiều hướng chúng có công dụng thật, Trần Phi rất khó tin.

Đặt hai thứ này qua một bên, hần tiếp tục nhìn đồng xu còn lại.

*** 1 xu:

- Mô tả: Đây là đơn vị tiền tệ của hệ thống. Hãy cất kỹ, rất có lợi cho bạn khi mua vật phẩm ở các cửa hàng tiện ích của chúng tôi.

Lại còn thế cơ đấy, Trần Phi hết biết nói gì. Đây là trò đùa của kẻ nào, sao quá mức tình vị, kẻ cả đưa tin tức vào đầu hần mà cũng làm được?

Đang lúc suy nghĩ, Trần Phi vô tình vung vẩy cây gậy đen si đánh nhẹ vào vách nhà kho.

Ầm!

Sau tiếng động chất chứa vang dội, bức tường thủng một lỗ to bằng miệng bát, bụi mù bốc lên dày đặc.

Trần Phi ho sặc sụa, từ trong nhà kho lao ra ngoài, hồn vía bay cả lên mây, đầu tóc vương đầy bụi bặm trắng xóa. Hần ngẩn ngơ nhìn cây gậy đen đúa trong tay mình, nó vẫn hoàn hảo không suy suyền, nhưng bức tường kia thì...

Mặc dù căn nhà này hơi cũ kỹ, xuống cấp một chút, nhưng không tới mức vừa gõ nhẹ một cái đã thủng lỗ to như vậy chứ?

Trần Phi trầm mặc, quyết định thử một lần nữa, tay vung gậy đập nhẹ vào thanh sắt có cột móng vuốt mèo.

Cộp!

Thanh sắt dày bị gõ vào đột ngột biến dạng, vị trí va chạm bẹp dẹt cứ như bị máy đập công suất lớn đập phải.

Trần Phi hồ hời nhìn cây gậy, bỗng thấy nó không còn xấu xí, màu đen sì sì này trông thật sang chảnh!

Có cây gậy này, coi như hần đã sở hữu vũ khí tốt. Nếu lúc đầu Trần Phi nhặt được cây gậy sớm hơn có lẽ không phải chặt vật với con mèo đến vậy, chỉ cần đập cho một phát chắc chắn nó lăn ra chết tốt.

Chợt nhớ tới một chuyện, Trần Phi nhìn cây gậy, muốn xem lại thông tin lần nữa.

Hệ thống vô hình kia rất hiểu ý hần, ý nghĩ mới thoáng qua, thông tin cây gậy liền hiện lên ngay, chỉ số vẫn như cũ, chỉ khác là độ bền từ 100 đã giảm xuống còn 98.

Nãy giờ Trần Phi sử dụng 2 lần, có nghĩa cây gậy này chỉ có thể dùng 100 lần, nếu không sửa sẽ bị hỏng. Hiện Trần Phi vẫn chưa biết cửa hàng của hệ thống nằm ở nơi nào, hần đoán đến đó có thể sửa đồ như trong trò chơi. Thôi kệ, tạm thời dùng tiết kiệm một chút vậy.

Trần Phi đeo Nhãn Chứa Đồ vào ngón giữa bàn tay phải, còn đang loay hoay không biết làm sao cất cây gậy và 1 xu vào thì hai vật nọ vừa khẽ chạm vào nhãn đã hóa thành hai vệt sáng nhỏ xíu, chui tọt vô trong.

Tâm niệm Trần Phi thoáng động, kêu gọi cây gậy. Bằng cách thần kỳ nào đó, nó lập tức hiện ra ở lòng bàn tay hần. Trần Phi phất nhẹ tay, cây gậy lại biến mất vào trong nhãn.

- Thật kỳ diệu! - Hấn hưng phấn lắm lắm.

Véo mặt mình vài cái, cảm giác đau điếng, Trần Phi mới tin mình không nằm mơ. Hấn cứ tưởng do bản thân chơi game quá nhiều nên nằm mộng cũng thấy. À, hình như vẫn còn sót thông tin về mình, nếu là game hấn phải có chỉ số nhân vật.

Trần Phi vừa thắc mắc, một bảng chỉ số hiện ra trong đầu.

*** Nhân vật: Trần Phi

- Giới tính: Nam

- Cấp độ: 1

- Nghề nghiệp: Không

- Sức mạnh: 3

- Lực công kích: 3

- Phòng ngự: 1

- Tinh thần: 8

- Nhanh nhẹn: 5

- Sinh mệnh: 6

- Thể lực: 3

Ngó qua thông tin, Trần Phi hơi thất vọng. Hấn quá quen thuộc với những dòng thông tin này, nhờ đó nhận ra chỉ số của mình hơi kém. Có lẽ hệ thống căn cứ vào tình trạng cơ thể mỗi người ngoài đời mà đưa ra số liệu, bằng chứng là tinh thần và nhanh nhẹn của hấn khá cao. Còn về sinh mệnh, theo Trần Phi ngầm hiểu chắc là "máu", cũng ổn, chỉ có thể lực và sức mạnh quá tệ.

Ngẫm cũng không sai, sức hấn trời gà không chặt, tham gia các hoạt động thể thao thường rất mau mỗi một, tất cả đều do thói quen nằm ườn chơi game, ít vận động mà thành.

Hệ thống lại thông báo:

"Ding, bạn vừa giết một con quái, thăng từ cấp 0 lên cấp 1, được tặng 2 điểm tiềm năng, có lập tức sử dụng hay không?"

- Có. - Trần Phi gật đầu.

Không đợi hệ thống nhắc nhở, hấn nói thầm:

- Tăng 2 điểm sức mạnh!

Ngay tức khắc, bảng chỉ số nhân vật Trần Phi thay đổi, sức mạnh trước đó chỉ có 3 liền tăng thành 5. Kèm theo đó là một luồng ánh sáng trắng chói lóa lóe lên bao trùm khắp người Trần Phi rồi tắt rất nhanh, hấn nhận ra cơ thể mình chìm ngập trong luồng năng lượng mạnh mẽ xưa nay chưa từng có.

Trần Phi tò mò nhặt vỏ lon sữa lên dùng một tay bóp nhẹ, vỏ lon khá cứng liền móp méo. Trần Phi tăng sức từ từ, vỏ lon vụn vẹo vài cái rồi bẹp dúm.

Ném vỏ lon xuống sàn, ánh mắt Trần Phi lóe lên tia hưng phấn. Trước kia hấn yếu ớt, thường xuyên bị bạn cùng trường chê cười, hiện giờ sau khi tăng điểm tiềm năng, rõ ràng sức lực hấn đã mạnh hơn người bình thường. Trần Phi thầm nghĩ, nếu cứ tiếp tục đánh giết thầy ma và đám quái vật đột biến, chẳng phải bản thân sẽ trở thành siêu nhân hay sao?

Với con nghiện game chính cống như Trần Phi, thế giới giống game online này không khác gì thiên đường. Bằng vào khả năng, kinh nghiệm chinh chiến top đầu nhiều game online, hấn tin tưởng mình sẽ đạt được nhiều thứ mà trước kia nằm mơ cũng không được.

Càng nghĩ càng hào hứng, Trần Phi chợt nhớ tới cả hành tinh đang gặp thảm họa, vô số người biến thành thầy ma, gia đình ly tán, trong khi mình ngồi đây vui vẻ mong chờ đường như không thích hợp. Hấn lắc lắc đầu, gượng gạo vứt suy nghĩ kia ra khỏi tâm trí, dù vậy vẫn cứ hưng phấn không thôi.

Rời khỏi nhà kho, Trần Phi triệu hồi cây gậy cầm trên tay. Dù hấn không muốn, nhưng tiếp theo có lẽ phải giải quyết thầy ma bà Hoa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đại dịch lan tràn (2)

Trần Phi chậm rãi đi xuống cầu thang. Hắn từng xem qua không ít phim có đề tài thầy ma nên hiểu khá rõ về chúng. Thầy ma có đặc điểm sợ ánh sáng, thích quần cư, đặc biệt rất nhạy cảm với âm thanh. Vừa rồi hắn và con mèo kia quần nhau một trận ồn ào, nếu thầy ma bà Hoa còn ở trong nhà thế nào cũng nghe được và mò lên.

Nghĩ đến cảnh tượng chút nữa mình phải tự tay giết chết bà chủ nhà đáng kính, tâm trạng Trần Phi chùng xuống. Hắn là người sống nội tâm, đặt nặng tình cảm, thường ngày ít nói nhưng không phải kẻ quá lý trí. Hôm nay đánh chết Mimi đã khiến hắn không chịu nổi, nếu bây giờ phải xuống tay với bà Hoa dù đã trở thành thầy ma không còn linh trí, Trần Phi vẫn thấy vô cùng bất nhẫn. Nhưng hắn buộc phải làm, trong tình cảnh rối ren, nếu Trần Phi nhân từ với những thầy ma từng là người quen kia thì kết quả đón chờ hắn sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Trần Phi dừng chân, vịn vào cầu thang hít thở thật sâu vài hơi để trấn tĩnh. Hắn đã nghe âm thanh sột soạt dưới kia, giây phút đối mặt sắp đến rồi.

- Mạnh mẽ lên, mày làm được!

Tự an ủi bản thân, Trần Phi nắm chặt gậy bước xuống. Ngay góc cầu thang, bóng bà Hoa hiện ra, thảm trạng còn kinh khủng hơn lần trước đó hắn nhìn thấy. Toàn bộ da thịt bà ta đã thối rữa, hàng trăm nghìn con giòi bọ đang chen chúc tranh nhau đánh chén no nê, kể cả hai nhãn cầu cũng bị đục khoét không còn gì, trơ ra hai hốc mắt trống rỗng. Trần Phi thấm chua xót, nhưng chính tình trạng bà Hoa càng khiến hắn thêm quyết tâm, tự nhủ bản thân rồi sẽ giống vậy nếu còn mềm lòng.

Chờ thầy ma quờ quạng đến gần, Trần Phi đứng trên cầu thang tung người nhảy xuống, cây gậy đen trong tay nhắm ngay đỉnh đầu bà Hoa chỉ còn tro xương trắng đập thật mạnh.

Sau khi gia nhập hệ thống, tăng điểm sức mạnh lên 5, cơ thể Trần Phi biến đổi vượt bậc. Hiện hắn chỉ cần bật nhẹ đã bay lên cao hơn trước kia không ít, cảm giác như trọng lượng cơ thể nhẹ đi, toàn thân vẫn gầy ốm nhưng sức mạnh căng tràn trong từng thớ thịt, cầm cây gậy nhẹ bằng như không, cú đánh của hắn vì thế cũng gia tăng uy lực không nhỏ.

So với con mèo Mimi thì thầy ma bà Hoa không hiểu vì sao lại yếu ớt, chậm chạp hơn nhiều. Nghe tiếng gậy vun vút đánh tới nhưng bà ta không hề có phản ứng, chỉ hơi ngược mặt lên nghe ngóng.

Bốp!

Một gậy của Trần Phi dễ dàng trúng đích.

Cái đầu bà Hoa vỡ toang ra hết quả dưa bở, bộ óc đen sì nát vụn phọt tứ tung, một ít bắn lên người Trần Phi, may mà hắn đã che chắn kỹ càng nên không lo bị lây nhiễm, dù vậy mùi hôi thối vẫn khiến hắn nhũn mày nhăn mặt.

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng 1 điểm kinh nghiệm"

Hệ thống thông báo, tuy nhiên Trần Phi không quan tâm. Đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước nhưng khi nhìn bà Hoa ngã xuống, giãy dụa vài lượt rồi nằm yên bất động, Trần Phi vẫn thấy bùi ngùi, cảm giác khó chịu ăn sâu vào tâm trí. Hắn ngồi xuống cạnh thi thể bà Hoa, thì thào:

- Cháu không còn cách nào khác, xin bà tha lỗi! Bà cũng không muốn mình đã chết còn biến thành thầy ma đi hại người, phải không?

Hắn nói chỉ để trút bớt gánh nặng trong lòng, không trông mong bà Hoa đã chết hai lần còn có thể đáp lời.

Trần Phi cứ ngồi như vậy thật lâu, khi ánh mặt trời lên cao quá đỉnh đầu, soi những tia nắng rực rỡ len qua cửa sổ vào mặt hắn mới bừng tỉnh, thảm trách mình vừa rồi quá khinh suất, chẳng may bị thầy ma len vào tấn công thì toi mạng.

Trần Phi đi về phía phòng khách, vén màn cửa ngó ra. Bên ngoài vắng tanh, lũ thầy ma hắn thấy lúc sáng có lẽ không chịu được ánh mặt trời gay gắt nên đã tìm nơi trú ẩn. Thật may, cửa đã được khóa chặt từ trước, không thầy ma nào xâm nhập.

Trần Phi rà soát một vòng quanh nhà, đóng kín toàn bộ cửa, thả hết màn che xuống. Tạm thời trong vài hôm tới, hắn có thể an tâm trú trong nhà. Trong lúc kiểm tra cửa nẻo, Trần Phi tiện thể thu gom toàn bộ thức ăn, nước uống, nhu yếu phẩm cần thiết như kem đánh răng, dao cạo râu, thuốc lá, nhồi nhét đầy Nhân Chứa Đồ. Cửa tiệm tạp hóa của bà Hoa thuộc loại nhỏ, hàng hóa không quá nhiều nhưng thừa sức cho một mình hắn sử dụng cả năm nếu dè xén.

Theo báo đài đưa tin, thức ăn nước uống đang dần khan hiếm, phần lớn đã bị thầy ma đập phá hoặc chiếm giữ, chưa kể rất nhiều lương thực nhiễm bẩn không thể sử dụng. Những thứ Trần Phi vừa lấy được tại thời điểm này là tài sản quý giá mà nhiều người thèm khát. Để có được nó, hắn đã phải trải qua không ít gian khổ, thậm chí suýt mất mạng. Chẳng cần nhắc tới con mèo đột biến khó chơi kia, chỉ riêng thầy ma bà Hoa không phải ai cũng dám đối mặt, phần lớn sẽ cầm đầu chạy trốn chết.

Thực tế đây là thầy ma đời đầu còn nhiều điểm yếu kém, tốc độ chậm chạp, phản ứng lè mề, các giác quan chưa phát triển đầy đủ, chỉ có sức mạnh vượt trội người thường. Tuy vậy xương sọ chúng rất cứng, nếu Trần Phi không nhờ cây gậy đánh chó kia thì đừng mong hạ được.

- Thôi chết...

Đột nhiên nhớ ra một chuyện, Trần Phi phóng như bay lên phòng, lập cập gọi điện về nhà. Từ lúc đại dịch xảy ra, tinh thần hắn luôn trong tình trạng căng thẳng tìm cách sống sót, quên bồng việc gọi về hỏi thăm gia đình mình. Không biết ba mẹ, chị gái hắn có an toàn không? Chẳng may họ xảy ra chuyện, Trần Phi sẽ hối hận cả đời.

"Đường truyền không ổn định, xin quý khách vui lòng gọi lại khi khác..."

Giọng nói thu sẵn đều đều vang lên, tiếng tút tút kéo dài rồi tắt ngấm.

Gọi điện không được, Trần Phi vội mở máy tính. Hắn và chị gái thỉnh thoảng vẫn liên lạc qua mạng xã hội, thời đại này di động không phải là thứ duy nhất có thể kết nối con người với nhau.

- Chết tiệt! - Trần Phi buột miệng mắng.

Mạng lưới internet thông báo đứt kết nối. Hắn hí hục kiểm tra modem, dây line nhưng kết quả không thay đổi, kể cả tivi cũng không còn phát, các kênh đều mất hình ảnh, chỉ có những sọc đủ màu đan xen nhau nhảy múa.

Lòng Trần Phi nóng như lửa đốt, tự trách mình vô tâm, rốt cuộc bây giờ chẳng cách nào tìm hiểu được tin tức gia đình, không rõ sống chết của ba mẹ và chị gái, cảm giác này khó chịu kinh khủng, không cách nào diễn tả.

Hắn còn đang vò đầu bứt tóc, chợt nghe âm thanh xẹt xẹt, sau đó tivi bật tắt, máy tính cũng tương tự, cả căn phòng sáng trưng thoáng chốc chìm vào bóng tối do không còn ánh đèn. Trần Phi kéo rèm, mở cửa sổ ra, ánh nắng soi vào phòng khiến hắn thấy ấm áp hơn đôi chút.

- Ngay cả nguồn điện cũng không thể duy trì, tình hình đã cấp bách đến thế rồi sao?

Hắn thì thào, hai bàn tay vô thức bẻ khớp kêu răng rắc. Ngồi một lát, Trần Phi đứng lên. Bây giờ có tự trách thế nào cũng vô dụng, chỉ bằng nghĩ cách đi về nhà. Trước tiên ăn no đã, có thực mới vực được đạo, bụng hắn réo ừng ục này giờ rồi.

Trần Phi theo thói quen mọi khi lấy phích điện đun đầy nước, sau đó nhớ ra đã mất điện, hắn cười khổ, đi xuống nhà bật bếp gas lên. May mà còn thứ này, bằng không chỉ có nước nhai mì sống.

Rất nhanh Trần Phi đã nấu xong tô mì thơm phức đầy đủ hành ngò, thêm vào hai quả trứng gà luộc, mấy lát thịt bò bóc khỏi nghi ngút. Hắn ăn ngấu nghiến tựa hổ đói, còn chẳng kịp nhai.

Phòng không có quạt nên nóng như đồ lửa, mồ hôi mồ kê tuôn đầy người, dù thế hắn vẫn phải ăn hai gói mì mới tạm lửng dạ. Trần Phi khó hiểu, trước kia hắn chỉ cần một gói mì là no căng, bây giờ tăng số lượng gấp đôi mà vẫn chưa thỏa mãn, chẳng lẽ sau khi sức khỏe tăng lên thì nhu cầu ăn uống cũng tăng cao? Nếu thực vậy thì căng, trong thời điểm này, thức ăn thiếu thốn mà nhu cầu bản thân tăng cao thì e không ổn.

Suy nghĩ nhiều mệt đầu, Trần Phi dứt khoát đứng dậy thu dọn đồ đạc. Theo kế hoạch ban đầu, hắn định trú ẩn lâu dài trong này chờ đại dịch trôi qua. So với bên ngoài bất ổn, ở trong nhà an toàn hơn, nhưng lúc đó hắn quên mình còn có người thân. Bây giờ kế hoạch kia không thể sử dụng được nữa, Trần Phi phải lập tức rời khỏi đây, lên đường về nhà, nguy hiểm cỡ nào hắn cũng bất chấp. Thà rằng đối mặt thân ma còn hơn sống cô độc cả đời, hơn nữa hiện giờ Trần Phi có hơi tin tưởng vào thực lực bản thân, đi ra ngoài chắc không đến nỗi mất mạng.

Trong nhà có rất nhiều vật dụng thiết yếu, bỏ thứ nào cũng tiếc, tuy vậy Trần Phi không còn lựa chọn nào khác. Không gian bên trong chiếc nhà lúc đầu cứ tưởng đủ dùng, giờ lại thiếu. Hắn chỉ có thể chọn những đồ vật nhỏ, ít chiếm diện tích, ngay cả chăn, nệm, gối cũng phải luyện tiếc vứt lại.

Lúc sắp rời đi, nhớ đến thi thể bà Hoa còn nằm trong kia, Trần Phi không biết chôn cất nơi nào đành lấy chăn màn quấn xác bà và con mèo Mimi vào chung, cột chặt dây bên ngoài tránh bung ra. Hắn có lòng nhưng bất lực, chỉ có thể làm được vậy, hi vọng chủ tớ bà Hoa được nằm cùng một chỗ sẽ an ủi vong linh phần nào.

Mới đó đã 4h chiều, mặt trời dần ngả về phía tây. Sau khi quan sát một hồi, không thấy có thấy ma nào lảng vảng phía trước, Trần Phi nhẹ nhàng mở cửa bước ra, không quên khép chặt rồi mới rời đi.

Ngoài đường vắng lặng, các căn nhà đa phần đều đóng chặt cửa, Trần Phi đoán có người trốn bên trong. Thỉnh thoảng có vài nhà cửa mở toang, đồng nghĩa chủ nhân đã bỏ đi, không thì cũng chết thê thảm, thì thế khó mong toàn vẹn.

Đi được một quãng, đưa mắt nhìn ra xa, Trần Phi bất giác thờ dài. Đường phố trước kia luôn đông đúc, đèn đuốc lung linh sáng choang, bây giờ chỉ còn lại trong hoài niệm. Kính vỡ, rác rến tung tóe vương vãi, máu thịt loang thành từng vũng lớn. Khắp nơi chìm trong một màu xám xịt thê lương, điều tàn.

Từng dãy ô tô, xe gắn máy nối dài không thấy điểm cuối vẫn còn nhảy đèn loạn xạ, liên tục phát ra âm thanh tín hiệu âm ỉ. Các thi thể không đầu hoặc bị ăn mất não, rách bụng xổ tung nội tạng nằm rải rác trong xe và ven đường. Cảnh tượng bi thảm khiến lòng người run rẩy.

Không gian bám đầy mùi xác thối nồng nặc, may mà Trần Phi đã có kinh nghiệm, trước khi đi không quên nhét hai viên giấy tẩm dầu gió vào lỗ mũi để tránh ngửi phải thứ độc hại này, kĩ lưỡng là vậy mà vẫn còn nghe thoang thoang, không cách nào tránh được.

Càng đi Trần Phi càng nhận ra trận dịch này còn khủng khiếp hơn tưởng tượng của hắn. Bốn bề chìm trong sự tĩnh mịch khủng bố, thậm chí không có nổi

một tiếng côn trùng kêu, ngoại trừ tiếng máy và còi xe vô hồn kêu nhiễu loạn, nhưng những âm thanh này sẽ sớm tắt ngấm khi những chiếc xe kia cạn nhiên liệu.

Tâm trí Trần Phi mông lung mờ ảo như đi trong sương mù, cảm giác như hắn là người sống sót duy nhất ở đây. Nếu không nhìn thấy những thi thể kia, có khi hắn đã ngỡ mình lạc vào hành tinh khác. Tinh thần hắn thoáng chốc chìm xuống tận đáy, bước chân nặng trĩu.

Từ nơi này về nhà Trần Phi là quãng đường dài tận 500 km, đi bộ chẳng biết đời nào mới đến. Ban sáng, Nguyễn Huy và Minh Thành bị hư xe, ghé qua mượn xe hắn đến trường học trả nợ môn. Trong trường, Trần Phi chỉ chơi tạm gọi là thân với hai người này, không rõ bọn họ bây giờ ra sao, còn sống hay đã biến thành hai cái xác vô hồn?

Ngắm tới lui, Trần Phi quyết định tạt qua trường tìm lũ bạn. Trong tình cảnh này, hắn cần những người đó hơn bao giờ hết, dù không thể giúp đỡ nhau vượt qua hoàn nạn thì cũng mang đến chút ít hơi ấm, xoa tan cảm giác cô độc đang bao trùm lồng ngực hắn.

Trần Phi mấy lần định vớ đại một chiếc xe di chuyển đến trường cho nhanh, nhưng nghĩ lại bọn thầy ma rất nhạy cảm với tiếng động, có lẽ đi bộ sẽ tốt hơn, dù sao trường hắn cũng gần đây. Hệ thống cải tạo thân thể hắn thật kỳ diệu, bình thường đi bộ một quãng đường tầm 1 km là hắn cảm thấy mệt mỏi, song hiện tại thể lực Trần Phi vẫn vô cùng sung mãn.

Nửa tiếng sau, cổng trường quen thuộc dần hiện ra xa xa, Trần Phi vui mừng gia tăng tốc độ.

- Cứu tôi! Cứu tôi với...

Tiếng thét thất thanh đột ngột vang lên, xé toang sự tĩnh lặng.

Phía trước cách Trần Phi mấy chục mét, một cô gái hốt hơ hốt hải chạy tới, sau lưng bị đám thầy ma truy đuổi sát sạt. Tốc độ bọn chúng không nhanh nhưng đủ dọa cô gái kia hồn vía bay lên trời, chỉ biết cắm đầu chạy. Vừa trông thấy Trần Phi, nàng ta mừng rỡ liền chạy tới, miệng la hét om sòm.

Trần Phi nhíu mày. Cô gái kia là người sống đầu tiên hắn gặp kể từ khi rời nhà trọ, tất nhiên nội tâm rất vui mừng, nhưng nàng ta gây ồn ào như vậy chẳng may lũ thầy ma gần đây nghe được kéo tới sẽ rất nguy hiểm.

Cô gái như đã kiệt sức, đang chạy đột nhiên vấp chân ngã chúi xuống đường. Lũ thầy ma mau chóng thu hẹp khoảng cách. Tốc độ bọn chúng nhanh hơn thầy ma bà Hoa khá nhiều khiến Trần Phi khó hiểu, không lẽ do tuổi đời trẻ hơn nên khi biến thành thầy ma cũng lợi hại hơn?

Mất thấy cô gái kia rơi vào tình thế nguy hiểm, Trần Phi vội lao tới. Cơ thể hắn sau khi được cải tạo giúp tốc độ tăng lên đáng kể, dù còn kém vận động viên điền kinh chuyên nghiệp song tuyệt đối hơn lũ thầy ma.

Ngay khi đến gần, Trần Phi xóc cô gái dậy, kéo nàng ra sau lưng mình, đồng thời gọi Gậy Đánh Chó ra đập mạnh xuống đầu con thầy ma đi trước.

Bốp!

Một gậy trúng đích. Đầu thầy ma kia vỡ toác, óc đen sì phọt đầy mặt đường, ngã ầm xuống.

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng 1 điểm kinh nghiệm."

Thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Trần Phi, bất quá lúc này hắn không có thời gian để ý. Lũ thầy ma ào ào ập tới, những cánh tay trắng đen loang lổ máu thịt thối um tranh nhau chụp vào người hắn. Trần Phi nhanh nhẹn lùi về sau mấy bước, gậy trong tay vung lên đập xuống đầu thầy ma bên trái.

Bốp!

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng 1 điểm kinh nghiệm."

Soạt!

Ngay sau tiếng hệ thống thông báo, một thầy ma nhân lúc Trần Phi không chú ý, chộp mạnh hai bàn tay đen đúa trúng ngực hắn. Tình thế cấp bách, Trần Phi chỉ kịp né qua bên phải, theo thói quen quét mạnh cây gậy ngang người nó.

Bình!

Lãnh trọn một gậy, thầy ma bay ra xa mấy mét rơi phịch xuống đất, cơ thể đứt đôi, ruột tuôn thành dòng. Vậy mà nó vẫn chưa chết, tiếp tục gào ghè kéo lê nửa thân trên đã cụt chân về hướng Trần Phi.

Sức sống thật khủng khiếp!

Ngó xuống ngực mình thấy chỉ bị rách lớp áo jean khoác ngoài, không tổn thương tới da thịt, Trần Phi thở phào. Cũng may hắn đã sớm đề phòng từ trước, bằng không coi như xong rồi. Bọn thầy ma khô kinh người, chỉ khế chạm vào đã xé toạc cái áo khoác dày. Nếu vừa này không phải áo mà là da thịt, có khi Trần Phi đã bị xé nát.

Càng nghĩ càng giận, Trần Phi nghiêng răng phóng tới bồi thêm một gậy vỡ đầu thầy ma kia, có vậy nó mới chết hẳn.

Chương 3: Về trường

Lúc này chỉ còn lại hai thầy ma quơ quào đi đến, độ hung hãn có thừa nhưng tốc độ trong mắt Trần Phi vẫn còn chậm. Hắn lựa thế giáng mấy gậy khiến chúng đồ xuống như thân chuối bị đòn.

Đánh nhiều thành quen, dù Trần Phi múa gậy không ra chiêu thức gì nhưng uy lực cây gậy không thể đùa, chốc lát cả bảy thầy ma đã nằm thẳng cẳng đầy đất, biểu không cho hắn 5 điểm kinh nghiệm. Hệ thống thông báo chỉ cần giết thêm 4 thầy ma, tích lũy được 10 điểm kinh nghiệm thì Trần Phi sẽ thăng từ cấp 1 lên cấp 2, đồng nghĩa hắn được tặng 2 điểm tiềm năng, có thể cường hóa thân thể, gia tăng thực lực.

Trần Phi thấy hơi khó hiểu, tính luôn bà Hoa thì hắn đã hạ được 6 thầy ma, sao chẳng thấy rót ra vật phẩm gì ngoại trừ vài điểm kinh nghiệm ít ỏi? Không như lần đầu tiên hắn giết con quái mèo được những ba món đồ, thăng hẳn một cấp độ. Do con mèo là quái đầu tiên hắn hạ được, hay bởi nó là động vật đột biến nên phần thưởng phong phú hơn? Việc này phải từ từ tìm hiểu xem thế nào.

Trần Phi tiếc rẻ nhìn quanh, hi vọng vài thầy ma nữa xuất hiện giúp hắn mau mau thăng cấp, đáng tiếc là chẳng còn. Hắn tới gần cô gái nọ vẫn còn sợ hãi, kéo khẩu trang che mặt và kính xuống, để lộ gương mặt ra ngoài, đánh tiếng hỏi thăm

- Bạn có bị làm sao không?

Cô gái này tên Thanh Hương, thân hình thấp bé hơi mũm mĩm, khuôn mặt đáng yêu, nghe Trần Phi hỏi thì lắc đầu quày quạy, cặp mắt to tròn ngơ ngác nhìn hắn, vẻ khó tin lộ rõ.

Khi đại dịch quét qua, nàng cùng mấy người bạn kinh hoàng đến mức chỉ biết trốn chặt trong ký túc xá sau trường. Đến chiều nay, cả bọn đói là không còn cầm cự được nữa mới đánh liều lên ra ngoài tìm thức ăn, nào ngờ chưa gì đã bị lũ thầy ma phát hiện. Nhóm năm người đã có hai bị giết chết, chỉ nàng và hai cô bạn may mắn trốn thoát nhưng cũng lạc nhau.

Nhớ lại cảnh tượng kinh khủng đó, Thanh Hương vẫn còn sợ hãi. Lũ thầy ma vừa hung tợn vừa khỏe, không cách nào giết chết được. Mấy người bạn của nàng dùng dao chém nhiều nhát vào đầu mà chúng cứ trơ ra, không hề hấn gì, cũng chẳng biết đau. Thanh Hương tận mắt nhìn thấy hai cô bạn thân bị chúng xé làm năm, sáu mảnh, thi nhau cắn nuốt. Người bạn khác thì bị lấy nhiễm trở thành thầy ma, quay sang tấn công các nàng.

Vậy mà... người thanh niên trông vẻ ngoài hơi gầy yếu này lại một mình giết chết năm thầy ma, hơn nữa trông hắn không có chút gì mệt mỏi, bảo sao nàng không sững sờ khó tin.

- Này, bạn sao thế? - Chờ lâu không nghe cô gái nói gì, Trần Phi hỏi.

Thanh Hương sực tỉnh, ngượng ngùng đáp:

- Xin lỗi, tại tôi sợ quá! Tôi tên Thanh Hương, cảm ơn bạn đã giúp đỡ!

Vừa nói, cô gái vừa chìa bàn tay ra, muốn bắt tay chào hỏi.

- Trần Phi.

Trần Phi suýt bật cười, không quen kiểu chào hỏi này nhưng cũng vui vẻ bắt tay, tránh làm cô gái ngượng ngùng.

Lúc này, từ sâu trong trường truyền ra mấy tiếng gào kinh hoàng. Thanh Hương giật thót, chợt nhớ cô bạn đi chung vẫn còn bị kẹt bên trong, vội nài nỉ Trần Phi:

- Bạn... nhờ bạn cứu bạn của tôi! Mấy cậu ấy còn ở trong kia...

- Được, bạn dẫn đường đi!

Trần Phi nhanh chóng gạt đầu, đeo kính và khẩu trang vào như cũ. Hắn mong gặp thầy ma còn không được, nhân tiện cứu mấy người kia là chuyện nên làm.

Hai người bước qua cổng trường tiến vào trong sân. Trường đại học Hàm Nghi có lịch sử lâu đời, trong khuôn viên trồng đầy những cây cổ thụ to bằng mấy người ôm, tỏa tán râm mát. Dưới bóng chiều nhập nhòa, trông chúng như những thầy ma khổng lồ, cành lá sum xuê che khuất nhiều nơi, rất dễ tạo thành chỗ lý tưởng cho lũ thầy ma ẩn nấp.

Trần Phi thận trọng đi chậm, tay hờm sẵn Gậy Đánh Chó. Sau lưng hắn là Thanh Hương đang sợ tới nổi mặt mày tái nhợt, bàn tay ngai ngùng nắm hờ mép áo khoác Trần Phi, biết là không được gì nhưng nhờ vậy nàng cảm thấy vững dạ hơn đôi chút.

Vừa đi Trần Phi vừa hạ thấp giọng thì thào:

- Bọn chúng trong này nhiều không?

- Tôi không rõ, lúc đó chỉ biết nhắm mắt chạy loạn. Xin lỗi... - Thanh Hương áy náy nói.

Đây đã là lần thứ hai nàng xin lỗi Trần Phi. Không khí đang căng thẳng nhưng hắn vẫn thấy buồn cười, cô gái này có thói quen thật lịch sự.

Cả hai rón rén len qua khoảng sân rộng, bên trái là khu B, khoa quản trị Trần Phi đang theo học nằm bên đó. Hắn nhìn sang, rất muốn qua đó tìm hai người bạn nhưng đã hứa cứu bạn của Thanh Hương nên đành rẽ sang khu C, đặt chân lên dãy hành lang lát gạch bóng loáng.

Trần Phi nhớ không nhầm thì phía sau hành lang này là tường rào. Ký túc xá nữ nằm bên đó, hắn chưa có dịp tới lần nào. Sở dĩ có tường ngăn cách là do nhiều sinh viên nữ lên đưa bạn trai về phòng, sau đó cả hai ở trong phòng làm gì chỉ có trời mới biết. Nhiều lần như vậy, nhà trường sợ tai tiếng không hay, buộc phải xây rào ngăn cách, chỉ chừa cổng nhỏ đủ cho xe máy chạy qua. Trước cổng luôn có bảo vệ trực 24/24, đảm bảo một con ruồi cũng không chui lọt.

Khi đi ngang qua dãy hành lang, Trần Phi bỗng nghe tiếng động lạ phát ra từ căn phòng bên phải. Thanh Hương cũng nghe được, sắc mặt trắng bệch níu chặt áo hắn, lắc lắc đầu ra hiệu Trần Phi đi tiếp, đừng dừng lại. Trần Phi chỉ nàng cái ghế đá gần đó, nói khẽ:

- Bạn ngồi đây chờ tôi! Nhanh thôi, tôi vào một chút sẽ trở ra ngay.

Thanh Hương không hiểu vì sao cậu bạn này lại có hứng thú với thầy ma đến vậy. Nếu trong kia có người thì họ đã lên tiếng khi thấy hai người rồi, vậy chỉ có thể là thầy ma. Trần Phi muốn tìm gì ở đó?

Trong đầu ngỗng ngang nghi vấn nhưng nàng vẫn gật gật, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, không quên căn dặn:

- Cẩn thận...

Trần Phi cảm thấy đôi chút ảm áp. Đã lâu rồi chưa có ai nói hai từ này với hắn, khẽ mỉm cười gật đầu, đẩy nhẹ cửa căn phòng kia ra, chậm rãi tiến vào.

Kết!

Cánh cửa lâu ngày không được tra dầu nhớt, Trần Phi cố mở thật khẽ nhưng vẫn phát ra tiếng động. Âm thanh không lớn song ở nơi yên tĩnh lại chẳng khác nào lời kêu gọi lũ thầy ma tập trung hết đến đây. Bốn, năm con thì Trần Phi còn giải quyết được, nếu chúng kéo đến mấy chục con cùng lúc, hắn chỉ có nước chạy trốn, mà trốn thoát được hay không còn phải xem tình hình.

Trong phòng khóa toàn bộ cửa sổ, ánh sáng không soi tới nên tối lờ mờ, giờ bàn tay khó thấy ngón. Qua cửa vài bước, Trần Phi ngần ngừ dừng chân không dám đi vào, chẳng may bị thầy ma lên căn cho một phát thì tiêu đời. Đang chưa biết tính sao, âm thanh lộc cộc khe khẽ cuối phòng tiếp tục phát ra, mơ hồ nghe tiếng thờ phỉ phò một nhạc.

Không lẽ là người, chẳng phải thầy ma?

Hắn cất tiếng hỏi, cố gắng đè giọng mình xuống thật khẽ:

- Có ai không?

Âm thanh lộc cộc biến mất, cả tiếng thờ Trần Phi vừa nghe cũng im bật. Hắn càng thêm chắc chắn kẻ nấp trong kia là người sống, tiếp tục nói:

- Ai nấp bên trong ra đây đi! Tôi là người, không phải thầy ma mà sợ.

Chờ thêm giây lát không thấy kẻ đó đáp, Trần Phi nhún vai:

- Thôi được. Tôi đi đây, không làm phiền nữa!

Vừa mới xoay người, thanh âm yếu ớt đuổi theo sau lưng hắn:

- Đừng... đừng đi! Mau cứu... cứu tôi...

Đương nhiên Trần Phi không định bỏ đi, chỉ dọa cho người nọ sợ, nghe vậy liền tiến vào trong.

Mất hẳn ở lâu trong tối dần quen, nhìn được chút ít cảnh vật, đủ để phòng thầy ma tấn công bất ngờ. Đây là phòng hành chính, bên trong la liệt máy tính đổ vỡ, mảnh kính to nhỏ rơi vãi khắp nơi, cảnh tượng cứ như nơi này vừa xảy ra chiến đấu thảm trọng.

Trần Phi cẩn thận tránh né những mảnh kính vỡ, đi tới cuối phòng nhìn thấy một bóng người chui dưới gầm bàn chỉ còn thừa nửa người ló ra bên ngoài, nói:

- Ra đi, tôi đưa bạn ra bên ngoài!

Người nọ nghe vậy lồm cồm cúi ra. Khi người này đứng lên, Trần Phi nhìn vóc dáng cao to vạm vỡ, đoán là đàn ông, bước tới hỏi:

- Có cần tôi đỡ ra ngoài không?

- Không, tôi có thể tự đi. Cậu đi trước dẫn đường giùm được rồi!

Người nọ xoa tay từ chối, giống như sợ Trần Phi chạm vào sẽ lây bệnh cho mình, thái độ khá kỳ lạ.

- Tôi không nhiễm bệnh đâu mà lo.

Trần Phi ném lại một câu rồi bước đi. Người nọ không nói gì, lặng lẽ bám sát hần.

Ra đến bên ngoài, không gian sáng sủa hơn, vài tia nắng cuối ngày hắt lên mặt người nọ giúp Trần Phi nhìn rõ. Hần biết người này tên là Lương Nhật, sinh viên năm hai, cao to đẹp trai lại là tuyển thủ trụ cột trong đội bóng rổ trường.

Lương Nhật rất nổi tiếng. Vô số sinh viên nữ trong trường ái mộ cuồng nhiệt, nghe đồn mỗi ngày hần bị nhắn tin tỏ tình, khủng bố không biết bao nhiêu lần. So với Lương Nhật, Trần Phi thua xa về ngoại hình cũng như tài năng, vì vậy ngoại trừ vài người bạn, kỳ dư chẳng ai để tâm đến sự tồn tại của hần.

Nhận ra Lương Nhật, Trần Phi chưa kịp lên tiếng đã nghe cô nàng Thanh Hương bật reo, trong tiếng reo lộ rõ sự vui vẻ:

- A, anh Lương Nhật, có thật là anh không?

- Là tôi đây.

Ngó quanh phát hiện bản thân đã an toàn, Lương Nhật theo thói quen ưỡn thẳng người, nở nụ cười tươi rói với cô gái đáng yêu kia, phong thái đường hoàng đĩnh đạc, khác xa khi ở trong phòng lúc nãy.

Ngoại hình đẹp luôn là ưu thế tuyệt đối trong việc chiếm lấy cảm tình người khác, bất kể nơi đâu, bất kể hoàn cảnh nào, dù thế giới đang gặp thảm họa vẫn vậy. Trông thấy Lương Nhật mỉm cười với mình, gương mặt Thanh Hương đỏ bừng hạnh phúc. Lâu nay nàng thầm ái mộ Lương Nhật, bận rộn cách mấy cũng chưa khi nào bỏ lỡ các trận đấu của đội bóng rổ, chỉ vì muốn nhìn thấy người trong mộng tung hoành. Tuy nhiên nàng chỉ dám đứng nhìn từ xa rồi mơ tưởng, dù nàng không hề xấu xí nhưng Lương Nhật luôn được rất nhiều cô gái đẹp vây quanh, hơi đâu chú ý đến nàng.

Không ngờ hôm nay lại chạm mặt Lương Nhật ở hoàn cảnh này, trái tim nhỏ bé trong ngực Thanh Hương đập loạn, bỗng thấy trận dịch này xảy ra cũng tốt, nhờ vậy mà nàng mới có cơ hội trò chuyện cùng hần. Hơn nữa, biết đâu gần gũi sớm chiều, Lương Nhật sẽ yêu nàng, và rồi... Đến đây, Thanh Hương không dám nghĩ nữa, sợ mình sẽ chết ngất vì sung sướng, hai tay nàng ôm mặt đang đỏ bừng, cố giấu sự ngại ngùng.

Tất nhiên Lương Nhật dễ dàng nhận ra tâm trạng của cô gái trước mặt. Chuyện này gã thường xuyên gặp, ứng phó riết thành thói quen, nụ cười trên môi càng thêm sáng lạn, thân hình lại ưỡn cao hơn một chút.

- Chúng ta tiếp tục tìm kiếm chứ?

Trần Phi hắng giọng nhắc nhở. Vốn dĩ hần có chút thiện cảm với Thanh Hương, gặp hoạn nạn vẫn không quên bạn, thế nhưng nhìn tình cảnh hiện giờ, nàng ta vừa thấy trai đẹp đã quên trời quên đất, hần chỉ biết thầm chán ngán.

Bị Trần Phi nhắc khéo, Thanh Hương xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm chỗ nào trốn vào, ấp úng:

- Xin lỗi, tự dưng tôi quên mất! Chúng ta mau đi thôi!

Trần Phi lắc đầu, cũng may nàng ta chưa quên thói quen xin lỗi.

Phía trước chợt có tiếng kêu cứu mơ hồ theo gió đưa đến.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bạch Yến

Nhận ra thanh âm quen thuộc, Thanh Hương cuống quýt nói:

- Đúng là giọng của Bạch Yến rồi. Chúng ta mau mau đi cứu bạn ấy!

Cứu người như cứu hỏa, Trần Phi chạy nhanh về hướng đang liên hồi phát ra từng tràng kêu thảm. Thanh Hương cố gắng lắm mới theo kịp, về phần

Lương Nhật vốn là kiện tướng thể thao có thể chất hơn người nên không gặp khó khăn, tuy nhiên gã cố tình giữ một khoảng cách cố định với hai người kia.

Cả bọn chạy xuyên qua hành lang dài tối âm u, đi vào một khoảng sân bê tông rộng, đối diện là ký túc xá nữ với những khu phòng ốc san sát được bao kín bởi hàng rào mắt cáo cao tận ba, bốn mét. Cổng ký túc xá đã bị phá tan hoang, mở bung ra, nhân viên bảo vệ cũng biến mất dạng. Trong tình cảnh hiện nay, họa diên mới ở li canh giữ nơi này, tính mạng bản thân và gia đình vẫn là quan trọng nhất.

Trần Phi chuyển mắt đến nơi vừa phát ra tiếng kêu cứu, bất giác hít sâu một hơi lạnh lẽo. Ngay gốc phượng cổ thụ nằm bên trái ký túc xá, hai nữ sinh đang bị một bầy thầy ma hơn chục con vờn quanh. Trông vẻ ngoài, chúng đều do sinh viên, giảng viên trong trường biến thành. Cả đám đang đứng bên dưới, miệng nhều dờm dãi tanh hôi ngó lên thêm khát hai nữ sinh đang trốn trên một chạc cây cách mặt đất chừng bốn mét.

Vài con cố tìm cách leo lên, móng tay đen kịt cào vào thân cây những lỗ sâu hoắm đỏ nhựa trắng đục, nhưng cứ leo lên được một đoạn lại bị tụt xuống. Cảnh tượng vừa kinh hãi vừa buồn cười, đó là trong mắt Trần Phi, còn hai nữ sinh trốn trên cây kia đang sợ tới hồn xiêu phách lạc, liên hồi gào thét khản cả giọng, nước mắt nước mũi chảy lem nhem đầy mặt.

Một cô gái vừa nhìn thấy nhóm Trần Phi thì mừng rỡ kêu to:

- Thanh Hương, mau cứu mình! Đừng bỏ đi...

Thấy cô bạn thân vẫn an toàn, Thanh Hương vừa mừng vừa sợ, hai mắt đỏ hoe quay sang khẩn cầu Trần Phi:

- Nhờ bạn, xin hãy cứu bạn ấy!

Đoạn nàng bắt tay lên miệng làm loa, nói to:

- Bạch Yến, bình tĩnh chờ chút! Bọn mình sẽ cứu cậu ngay.

Trông thấy nhóm Trần Phi khiến hai nữ sinh kia cực kỳ kích động, lo lắng bị bỏ rơi. Một người đột nhiên như đánh mất lý trí, loay hoay tụt xuống cây, quên mất lũ thầy ma chẳng khác gì sói đói đang chực chờ bên dưới.

Phát giác nữ sinh kia có hành vi ngu xuẩn, Bạch Yến hốt hoảng đưa tay kéo lại:

- Làm gì thế? Bạn muốn chết sao?

Thanh âm của Bạch Yến lay tỉnh nữ sinh kia, hai chân nàng ta đang tụt xuống liền khựng lại, nhưng chấp chới thế nào lại mất đà ngã lộn cổ khỏi thân cây, miệng thét lên kinh hãi.

Bịch!

Lưng cô gái đập mạnh xuống đất, đầu đón lảo nhào, chưa thể gượng dậy thì lũ thầy ma đói khát đã ào ào nhào tới. Nàng ta chỉ kịp gào lên một tiếng, cơ thể thanh xuân lập tức bị chia năm xẻ bảy, máu đỏ tuôn đầy đất. Cái đầu nàng bị kéo đứt khỏi cổ còn mở mắt trừng trừng hằm sâu về không cam lòng mau chóng bị một thầy ma cắn nát, nuốt tọt vào bụng, sau đó nó liếm mép đầy thỏa mãn.

- Không...

Bạch Yến bật kêu thảng thốt, nước mắt giàn giụa, cả người run rẩy càng thêm bám chặt vào thân cây, sợ mình tuột tay rơi xuống sẽ gặp thảm trạng như cô bạn kia.

Ở phía xa, Thanh Hương loạng choạng té ngồi trên đất. Dù đã thấy qua cảnh tượng này một lần nhưng nàng vẫn không thể chịu nổi, nghiêng người sang một bên nôn thốc nôn tháo.

Lương Nhật đỡ hơn, chỉ có điều lại len lén lùi ra xa thêm một chút. Hai bàn tay gã nắm chặt đến mức trắng bệch, không rõ vì giận hay sợ.

Thấy nhiều thành quen, Trần Phi chỉ thoáng nhú mày. Giờ không phải lúc thương cảm, hẳn cần mau chóng tìm biện pháp cứu cô gái còn lại.

Lũ thầy ma quá đông, cùng lúc tấn công thì Trần Phi không tài nào ứng phó nổi, chỉ có thể nghĩ cách tách chúng ra, giải quyết từng con mới ổn thỏa.

- Thanh Hương, mau cứu mình...

Lũ thầy ma sau khi đánh chén nữ sinh kia xong giống như được tiếp thêm năng lượng, điên cuồng tranh nhau bám vào thân cây leo lên. Có con hì hục trèo được hơn một mét khiến nữ sinh tên Bạch Yến rất hoảng sợ, quỳnh quáng gượng trèo lên chỗ cao hơn, liên miệng kêu cứu.

Thanh Hương còn chưa nôn xong, cố nén cảm giác kinh tởm, chạy tới kéo tay Lương Nhật:

- Xin anh mau cứu bạn ấy! Bạch Yến là người rất tốt...

Đột ngột bị Thanh Hương bám lấy, nhất thời Lương Nhật không biết phản ứng thế nào. Trước nay gã luôn tự xem bản thân ưu tú, vượt trội kẻ khác, nghĩ sao nàng ta kêu gã xả thân đi cứu cô gái không quen biết kia? Nhưng Lương Nhật không thể từ chối thẳng, sợ đánh mất danh tiếng mình khổ công gầy

dừng, miệng cứ lúng búng nói không thành lời.

Thái độ hai người kia đều rơi vào mắt Trần Phi. Hắn lên tiếng:

- Tôi có cách này cần hai người hợp tác, có thể sẽ cứu được cô ấy.
- Được được, bạn muốn tôi làm gì tôi cũng đồng ý. Nhanh lên, để lâu tôi e Bạch Yến sợ hãi trượt chân rơi xuống thì...

Thanh Hương mừng rỡ gạt đầu lia lịa, luôn miệng hỏi thúc.

Lương Nhật nghe vậy thở phào, tỏ ra hào hiệp:

- Đúng thế. Chúng ta nhanh tay lên, không thể để cảnh đau lòng vừa này tiếp diễn!

Trải qua vài chuyện, Trần Phi đã nhìn thấu con người Lương Nhật. Để nói về kẻ này, chỉ cần tóm gọn trong ba từ: không đáng tin.

Bước tới cạnh cổng ký túc xá, Trần Phi chỉ vào hai cánh cổng nằm chổng chơ dưới đất, nói:

- Hai người chia nhau mỗi người cầm một cái áp sát vào bản lề, cố giữ cho nó đừng đổ xuống.

Không biết Trần Phi có ý định ra sao, nhưng hai người nọ nhanh chóng làm theo lời hắn, nhét hai cánh cổng vào cột trụ hai bên.

- Đúng rồi. Bên này khép chặt, còn bên đây hở ra một chút, chỉ chừa đủ khoảng trống cho một con chui lọt. Lát nữa sau khi tôi ra hiệu thì cứ giữ như vậy thật chặt, đừng buông tay đấy!

Xếp đặt xong, Trần Phi vờ cho tay vào ba lỗ sau lưng gọi Gậy Đánh Chó ra. Hắn phải làm vậy để tránh lộ bí mật trước ánh mắt soi mói của Lương Nhật.

Nhìn theo Trần Phi một thân một mình đi vào bên trong, Lương Nhật hạ thấp giọng nói với Thanh Hương:

- Cậu ta định làm gì? Ổn không?

Ánh mắt Thanh Hương tràn đầy sự tin tưởng, gật mạnh:

- Không sao đâu. Khi này bạn ấy giết năm con thầy ma để cứu em. Lần này tuy số lượng tăng gấp đôi, nhưng chắc bạn ấy có thể đối phó được.

Gương mặt điển trai của Lương Nhật hiện vẻ khó tin, không nói thêm mà lẳng lặng quan sát.

Lúc này Trần Phi đã tiếp cận lũ thầy ma, mùi thối um xộc thẳng vào mặt. Nhận ra có người đi tới, bọn chúng liền buông tha Bạch Yến đã sợ sắp chết ngất trên kia, bỏ nhào về phía Trần Phi.

Trần Phi không định làm anh hùng một mình chống trả lũ thầy ma đông đúc. Hắn chỉ muốn thu hút sự chú ý, dẫn dụ chúng ra ngoài. Lúc này đã đạt mục đích lập tức ù té chạy, hắn không chạy quá nhanh mà cố lơi chân giữ một khoảng an toàn để lũ thầy ma tức giận đeo bám, tránh làm chúng chán nản quay lại chỗ Bạch Yến.

Vừa lao ra khỏi cổng ký túc xá, Trần Phi hét lớn:

- Mau đóng lại!

Hai người kia lập cập làm theo. Cánh cổng lập tức khép chặt, chỉ chừa một khoảng nhỏ chính giữa.

Rầm! Rầm!

Đột nhiên bị vật lạ ngáng đường, lũ thầy ma gầm lên tức tối, chen chúc cố chui vào cái lỗ bọn Trần Phi cố tình chừa ra. Một con khỏe nhất tranh ăn chen lên, nó đầu ra ngoài cổng chưa kịp ngó nghiêng đã bị cây gậy đen trùi trùi đập mạnh giữa sọ.

Bốp!

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng 1 điểm kinh nghiệm."

Thầy ma nọ vỡ nát đầu còn chưa ngã xuống, con khác đã hung hăng lần tới.

Bốp!

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng 1 điểm kinh nghiệm."

Lại tiếp tục thêm một con khác đập lên xác hai con kia, tìm cách chui ra.

Trần Phi đứng bên ngoài, Gậy Đánh Chó liên tục đập vun vút, thoáng chốc đã giết được ba con. Kinh nghiệm tăng nhanh khiến hấn hưng phấn không thôi.

Ba thầy ma ngã xuống lền chặt khe cửa, đám phía sau không tiếp cận được, tức giận gầm rú đập mạnh hai cánh cửa. Lũ thầy ma tuy chậm chạp nhưng sở hữu sức mạnh phi thường, mặc kệ Lương Nhật và Thanh Hương ra sức kềm giữ song chỉ sau vài lượt va đập, hai cánh cổng đã bị đánh bay, hất bọn họ văng ra xa. Cả hai té lăn lộn trên sân, đau đến nhe răng nhếch miệng nhưng vẫn cố gượng đứng dậy, cầm đầu chạy trốn chết.

Nhân cơ hội hỗn loạn, lũ thầy ma chưa kịp quan sát, Trần Phi nhắm con gần nhất giáng cho một gậy chết tươi, sau đó cũng vội vã chạy ra xa.

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng 1 điểm kinh nghiệm"

"Ding, bạn đã tích lũy đủ 10 điểm kinh nghiệm, thăng từ cấp 1 lên cấp 2, được tặng 2 điểm tiềm năng, có muốn sử dụng hay không?"

Thanh âm hệ thống nhắc nhở.

- Tăng 1 điểm sức mạnh, 1 điểm nhanh nhẹn!

Vừa chạy Trần Phi vừa nói thầm trong đầu. Cơ thể hấn được luồng ánh sáng trắng bao bọc, tốc độ vụt tăng, trong chốc lát đã lướt ngang qua mặt hai người kia.

Lương Nhật thấy thế thất kinh. Gã là trung phong trong đội bóng rổ trường, vị trí đòi hỏi phải có thể hình và tốc độ vượt trội. Lương Nhật luôn tự hào vào đôi chân thần tốc, dù gã không chạy hết sức do phải chờ Thanh Hương nhưng Trần Phi bị bỏ xa lại có thể trong chớp mắt vượt qua vẫn khiến gã khó chấp nhận. Nhất là luồng sáng trắng vừa chọt lóe trên người Trần Phi rồi biến mất, đó là cái gì? Liệu có liên quan tới thực lực và giúp tốc độ Trần Phi đột nhiên tăng lên hay không?

Sau khi cảm thấy đã đủ an toàn, cả ba dừng ở giữa sân. Lũ thầy ma chỉ lợi hại dưới tình huống bất ngờ nạn nhân không phòng bị, hoặc ở nơi chật hẹp khó trốn tránh, còn trong khoảng sân rộng như bây giờ trừ phi thật đông thầy ma bao vây bọn Trần Phi không còn đường lui thì chúng vô phương tiếp cận con mồi, chỉ biết cuống nộ lết thết đuôi theo tít xa phía sau.

Trông thấy Bạch Yến vẫn còn ở trên cây chưa chịu xuống, Thanh Hương kêu lên:

- Bạch Yến, cậu mau leo xuống đi! Bọn chúng bị kéo ra đây cả rồi, không sao đâu!

Bạch Yến gật đầu, mím môi loay hoay tìm cách trèo xuống, nhưng mãi không làm sao xuống được. Thân cây phượng cổ thụ to bằng mấy người ôm, thẳng đuột, từ chạc cây chỗ nàng đứng tới gốc không có nơi nào để bám vào. Bạch Yến cũng chẳng nhớ khi trước nàng bằng cách nào có thể leo lên được tận trên này, mếu máo nói:

- Mình không xuống được. Ai giúp mình với...

Lúc này, đám thầy ma biết không làm gì được mấy người Trần Phi, đã sớm quay lưng muốn trở về vị trí cũ săn giết con mồi vẫn còn mắc kẹt trên cây. Việc này hơi kỳ lạ, thông thường thầy ma không có linh trí, chỉ biết truy đuổi mục tiêu gần nhất, vì sao hiện giờ khoảng cách giữa bọn Trần Phi và chúng gần hơn so với Bạch Yến ở phía xa nhưng chúng vẫn chọn nàng làm mục tiêu? Không lẽ...

Trần Phi rùng mình, thầm nghĩ nếu lũ thầy ma bỗng nhiên phát sinh linh trí, đồng nghĩa chúng có thể tiến hóa, như vậy sẽ trở nên đáng sợ gấp trăm lần, nhân loại khó lòng chống cự nổi. Nhưng đó là chuyện về sau, bây giờ Trần Phi buộc phải chạy ngược trở lại lôi kéo lũ thầy ma, không để chúng làm hại cô gái kia.

- Này, tao ở đây này! - Hấn hét to, đánh động lũ thầy ma.

Đám thầy ma nghe vậy khựng người, chậm chạp xoay lại ngó Trần Phi một hồi rồi không hiểu sao vẫn tiếp tục lao đảo đi tới gốc phượng cổ thụ.

- Khốn kiếp!

Trần Phi rít qua kẽ răng, buộc lòng tăng nhanh tốc độ, hấn phải đến gần lũ thầy ma hơn nữa. Khi còn cách chúng khoảng hai mét, bất thành linh một con gầm lên như ra lệnh, cả đám đột ngột quay ngược lại vồ vập Trần Phi.

Một con còn có thể ứng phó, đằng này sáu con cùng lúc tấn công buộc Trần Phi phải thối lui. May mà vừa rồi hấn tăng 1 điểm nhanh nhẹn, bằng không khó tránh thoát.

Vồ hụt con mồi, thầy ma vừa ra lệnh tiếp tục gầm vang. Bọn chúng bỗng tản ra hai bên cố sức đeo bám Trần Phi nhưng vô phương, đành quay về ký túc xá.

Trần Phi lau mồ hôi trán. Rút kinh nghiệm lần hút chết mới rồi, hấn chuyển hướng sang phải, đánh một vòng lớn vượt qua lũ thầy ma, ngang nhiên chạy ào vào trong khu ký túc xá đến chỗ Bạch Yến, bỏ lại chúng gầm rống điên dại phía sau.

Đến dưới gốc phượng, Trần Phi vội nói với Bạch Yến đang khóc thút thít ở trên:

- Bạn nhảy xuống đi, tôi đỡ cho!

Bạch Yến ngập ngừng, nửa muốn nhảy nửa lại không. Người thanh niên dưới kia hơi gầy, làm sao có thể đỡ được nàng rơi xuống từ khoảng cách hơn bốn mét, không gây cô mới là lạ.

Tiếng gầm của lũ thầy ma đã gần sát sau lưng, Trần Phi gấp rút hồi thúc:

- Nhanh! Bạn không chịu nhảy xuống, tôi bỏ đi đây.

Không còn lựa chọn nào khác, Bạch Yến mím chặt môi, nhắm mắt nhắm mũi nhảy đại xuống, phó mặc sống chết cho gã kia định đoạt. Dù sao gây cô chết vẫn đỡ hơn bị đám thầy ma cắn xé, chết một cách xấu xí thê thảm. Đến lúc nguy cấp vẫn còn lo mình xấu xí, đúng là chỉ có phụ nữ mới suy nghĩ kỳ quặc như vậy.

Bịch!

Khác với Bạch Yến lo lắng, cứ ngỡ tan xương nát thịt hoặc chí ít cũng bầm dập thân thể, nào ngờ đón nàng là một vòng tay rắn chắc nhưng không kém phần dịu dàng.

Nàng mở bừng hai mắt, ngỡ ngàng nhìn ánh mắt người kia như đang có ý cười với mình qua lớp kính nón bảo hiểm. Dù không trông rõ mặt Trần Phi do bị cái nón, khẩu trang và lớp kính dày bao phủ, song khoảnh khắc hắn mỉm cười với nàng khiến trái tim Bạch Yến muốn ngừng đập. Nụ cười kia làm nàng bỗng nảy sinh suy nghĩ hần rất đáng tin, không giống những tên con trai dối trá thường ngày vẫn xum xoe vây quanh nàng.

Trần Phi không biết mình vừa vô tình khơi dậy cảm xúc trong cô gái kia, cũng bỏ quên luôn gương mặt xinh đẹp mỹ miều của nàng, chỉ thoáng mỉm cười trấn an rồi cứ thế hối hả bế Bạch Yến lao đi. Hắn định chạy ra cổng nhưng phát hiện lũ thầy ma cắt cử ba con đứng canh ngay đó liền thay đổi ý định, vòng ngược ra sau ký túc xá.

- Phía sau này có bọn chúng không?

Trần Phi hỏi trong khi chân không ngừng hoạt động, không để ý cô nàng Bạch Yến nằm gọn trong vòng tay hắn đang đỏ bừng mặt như tôm luộc, trông càng xinh đẹp mê hồn. Nàng đáp ứng:

- Tôi... tôi không rõ. Trước đó thì không có.

- Vậy... có chỗ nào thoát ra được ngoài cái cổng kia không?

- Không.

Bạch Yến lắc đầu, sau bật reo:

- Tôi nhớ rồi, ở góc phía bắc có một đoạn rào bị cắt đứt. Tối tối mấy bạn nữ vẫn hay đưa người yêu vào qua đường đó, tránh bị bảo vệ bắt gặp.

Nói đến đây, miệng nàng chợt cứng ngắc rồi nín luôn, thầm nghĩ mình ngày thường đoan trang sao bỗng dưng nhiều chuyện nhắc tới vấn đề tể nhị kia trước mặt người lạ.

Trần Phi không hề chú ý, hí hục chạy về phía bắc, để tâm tìm kiếm nơi Bạch Yến nói. Tuy sức vóc hắn đã tăng lên nhưng cô gái này cao gần một mét bảy, nặng chắc không dưới năm mươi ký, báo hại Trần Phi ầm một thời gian dài đã bắt đầu thấy tay chân tê mỏi, chỉ còn biết cắn răng chịu đựng.

Không rõ Bạch Yến có nhận thấy nỗi khổ của hắn không, chỉ biết nàng ta lại hào hứng đưa tay chỉ:

- Kia, chính là nơi đó.

Nhìn đoạn tường rào mắt cáo ở xa xa, Trần Phi mừng rỡ, nghiêng răng gồng người bế Bạch Yến chạy tới.

Đoạn rào bị ai đó dùng kềm cắt một khoảng rộng rồi nguy trang cột lại bằng kềm nhỏ, không đến gần rất khó nhận ra. Trần Phi đặt Bạch Yến đứng xuống, hai cánh tay hơi tê mỏi bẻ bẻ vài lượt để lấy cảm giác, đoạn tháo mấy sợi kềm ra.

Khi gần tháo xong, khỏe mắt hắn chợt bắt gặp một bóng đen nhảy chồm tới sau lưng Bạch Yến. Thời khắc nguy cấp, Trần Phi chỉ kịp đẩy nàng ngã sang bên, đồng thời nhảy theo tránh né.

Vụt!

Chộp hụt vào khoảng không, thầy ma vừa âm thầm xuất hiện gầm lên hung tợn, tiếp tục nhào tới. Phản ứng nó nhanh hơn hẳn lũ thầy ma Trần Phi từng gặp, nhưng vẫn còn kém hắn một ít. Gậy Đánh Chó hiện ra trong tay Trần Phi, ầm ầm đập xuống đầu nó.

Tốc độ ra đòn của Trần Phi rất nhanh, vậy mà phút chót thầy ma kia vẫn kịp ngoẹo đầu tránh được, nhưng vẫn ăn trọn một gậy ngay bả vai. Nửa người nó vỡ toang, máu thịt rơi vãi tứ tung.

Phía sau có tiếng Bạch Yến la hoảng. Nàng loạng choạng lùi hơn chục bước, ngồi thụp xuống, hai tay bịt chặt mắt không dám nhìn tiếp.

Chương 5: Tính toán

Bị đánh nát nửa người song thầy ma kia không hề thấy đau đớn, nó rống lên vang dội, cánh tay mang theo hơi gió tanh ngòm cào mạnh tới mặt Trần Phi. Hắn liền ngã người ra sau tránh thoát trong gang tấc, thậm chí kêu nguy hiểm, mồ hôi lạnh tuôn đầm lưng áo.

Vừa ổn định bước chân hơi loạn choạng, Trần Phi dùng hết sức bình sinh đập gãy xuống đầu thầy ma. Nó lần nữa nghiêng đầu muốn tránh nhưng chỉ còn nửa người không cách nào giữ được thăng bằng nên ngã ngửa ra đất.

Chát!

Gậy Đánh Chó đập hụt xuống sân khoét một lỗ to trên nền bê tông cứng, xi măng vụn văng rất mật. Lực phản chấn khiến cánh tay Trần Phi tê rần, hắn nghiêng rặng nhấc gãy lên tiếp tục giáng xuống đầu thầy ma còn chưa thể đứng dậy.

Bốp!

Lần này thầy ma vô phương tránh né, đầu bị chẻ đôi, não phọt sang hai bên tỏa mùi hôi thối.

"Ding, bạn vừa giết một con quái sắp tiến hóa lên cấp 2, tăng 2 điểm kinh nghiệm."

Quả nhiên là thầy ma sắp tiến hóa, thảo nào nguy hiểm như vậy.

Trần Phi hít thở dồn dập, xem qua thông tin bản thân, phát hiện thể lực mình đã gần cạn, nhấp nháy đỏ loét. Con mắt mờ như thủy triều ập đến khiến hắn đứng không vững, lao đảo suýt ngã, phải chống gậy mới trụ được.

Bạch Yến thấy thế bèn chạy tới hỏi:

- Bạn có sao không? Chắc là mệt lắm rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi!

Trần Phi không đáp, cho tay vào ba lô gọi ra một hộp bánh quy rồi ngồi xuống xé hộp bánh ăn ngon lành. Hắn phải mau chóng nạp lại năng lượng, trong tình trạng này mà bị lũ thầy ma dồn ép chỉ có chết.

Đang ăn, Trần Phi nghe tiếng nuốt nước bọt khe khẽ bên cạnh, ngó sang thấy Bạch Yến đau khổ nhìn mình. Bị hắn bắt gặp, nàng đỏ bừng mặt muốn nói gì đó lại thôi, cúi nhìn xuống đất.

Trần Phi vỗ trán, thầm trách bản thân vô tâm. Hắn nhét thêm một miếng bánh vào miệng nhai nhồm nhoàm, sau đó chia hộp bánh còn khá nhiều qua chỗ Bạch Yến:

- Bạn cầm ăn đi! Xin lỗi, tôi quên mất!

Bạch Yến nghe vậy càng thêm xấu hổ, định từ chối, nhưng có lẽ đói quá nên không còn cách nào khác đành đưa tay đón lấy. Miệng nàng lí nhí:

- Cảm ơn...

Nói xong nàng xoay mặt đi, cố gắng ăn thật từ tốn dù con đói khủng khiếp đang cào xé dạ dày.

Trần Phi ngồi nghỉ một chờ điểm thể lực đang dần tăng lên khá chậm, lẳng lặng quan sát Bạch Yến, nhận ra nàng thật xinh đẹp. Hắn thầm thở dài, nhan sắc cỡ này chỉ cách đây vài hôm thôi có lẽ khiến vô số công tử thiếu gia giàu có tranh nhau xếp hàng, xin được đón rước đi ăn uống ở những nhà hàng xa hoa sang trọng bậc nhất còn không được, chẳng ngờ bây giờ ngay cả một miếng bánh rẻ tiền cũng không có mà ăn.

Thời thế thay đổi quá nhanh, thật khiến người ta khó chấp nhận!

Bạch Yến đang ăn, vô tình liếc qua phát hiện Trần Phi nhìn mình thì ngại ngùng ngừng nhai, còn chưa kịp lên tiếng đã bị mắc nghẹn không thở được. Trần Phi vội lấy một chai nước suối ra, mở nắp đưa nàng.

Bạch Yến uống cạn nửa chai mới đỡ. Nàng trả chai nước và hộp bánh cho hắn, xấu hổ không biết để đâu cho hết.

- Xin lỗi, tôi uống hơi nhiều... - Nàng ngượng ngùng nói.

Thức ăn và nước uống đang dần khan hiếm, rất nhiều sinh viên trong trường bị thầy ma giết chết chỉ vì liều mạng ra ngoài tìm chút lương thực. Bạch Yến hiểu rõ hộp bánh quy và chai nước suối mà người thanh niên kia hào phóng chia sẻ với nàng quý giá thế nào, mới có lời như vậy.

Trông nàng ta áy náy, Trần Phi bất giác thấy chua xót, hai thứ này vài giờ trước có vút cũng chẳng ai thèm nhặt, bây giờ lại quý giá như sinh mạng của họ. Thật trớ trêu!

Hắn định trấn an vài lời thì đã nghe tiếng bước chân chạy đến, ngược lên nhìn thấy Thanh Hương và Lương Nhật không biết bằng cách nào vào được trong này. Sắc mặt cả hai người tái nhợt, có lẽ vừa mệt vừa bị con đói hành hạ.

Thanh Hương chạy ào đến ôm chầm lấy Bạch Yến, hai cô gái khóc òa, bầu không khí vốn đã u ám càng trở nên thê lương.

Lương Nhật thờ hồn hển nhìn chằm chằm hộp bánh và chai nước vẫn còn đặt cạnh Trần Phi, miệng lưỡi khô khốc. Gã đang rất đói khát, cảm tưởng ném một con voi trước mặt cũng ăn hết, bước tới hỏi:

- Bánh này của cậu à?

- Ủ. - Trần Phi khẽ đáp. Hắn không ưa Lương Nhật, nhưng cũng không tỏ thái độ bài xích.

Chỉ chờ Trần Phi xác nhận, Lương Nhật lập tức đề nghị:

- Có thể cho tôi và hai cô ấy ăn chung được không?

Vừa nói Lương Nhật vừa đánh mắt về phía Thanh Hương và Bạch Yến còn khóc thút thít. Gã chủ tâm mượn danh nghĩa hai nàng kia để Trần Phi khó từ chối.

- Ủ, cứ lấy.

Trần Phi gật đầu đáp ứng. Một hộp bánh mà thôi, trong nhẩn của hắn còn nhiều. Tuy hắn chẳng ưa Lương Nhật nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn đồng loại đói khát. Mặt khác, Trần Phi đoán nếu hắn không đồng ý thì Lương Nhật cũng sẽ tìm lý do gì đó để xin xỏ bằng được, không chịu từ bỏ ý định. Thời điểm này, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện sẽ dễ thở hơn.

Chỉ đợi có vậy, Lương Nhật chộp lấy hộp bánh ăn như hổ đói. Bánh quy ăn chơi vài cái còn được, ăn nhiều tất sẽ bị nghẹn vì khô khốc. Mỗi khi bị mắc nghẹn, Lương Nhật tranh thủ cầm chai nước tu một hớp lớn, trệu trạo nhai nuốt rồi lại tiếp tục nhồi nhét bánh vào miệng. Đến khi thấy Trần Phi nhìn qua, Lương Nhật mới luyến tiếc dừng ăn, chuyển hộp bánh và chai nước sang cho Thanh Hương.

Ngó hộp bánh chỉ còn ba cái nhỏ, Thanh Hương nhón tay cầm một cái rồi đưa Bạch Yến.

Bạch Yến lắc đầu:

- Mình vừa ăn rồi. Cậu ăn đi!

Thanh Hương mím nhẹ đôi môi, nhìn Trần Phi như hỏi ý, chờ hắn gật đầu khích lệ mới dám ăn. Ba cái bánh nhỏ loáng cái đã biến sạch sẽ. Đoán nàng ấy vẫn chưa lững dạ, Trần Phi lấy trong ba lô ra một quả táo đỏ tươi, chìa tới:

- Hai bạn ăn thêm đi!

Hai cô gái nhìn hắn vẻ biết ơn, chia nhau nửa quả, nửa quả còn lại đưa trả cho Trần Phi và Lương Nhật dùng. Trần Phi phớt lờ vẻ thèm khát của Lương Nhật, khoát tay:

- Không cần. Bọn tôi là con trai, nhịn một chút cũng được. Hai bạn nên ăn no, sắp tới hắn là sẽ không dễ chịu!

Lời Trần Phi có lý, hai cô gái đang đói nên không quyết liệt ép thêm, lặng lẽ nạp năng lượng.

Thời điểm Trần Phi nói những lời này, Lương Nhật ném cho hắn tia nhìn hằn học, đồng thời lén lút đảo mắt qua cái ba lô căng phồng Trần Phi đeo trên lưng, nghĩ thầm bên trong hẳn chứa rất nhiều thức ăn, bất giác nuốt nước bọt ừng ực.

Trần Phi cảm thấy nhột nhột, đột nhiên quay qua khiến Lương Nhật lúng túng dời mắt đi nơi khác. Trần Phi cười nhạt, chuyển chủ đề:

- Vừa rồi hai người vào đây bằng cách nào? Không phải lũ thầy ma chặn cổng rồi sao?

- Lúc đầu thì đúng là thế. - Lương Nhật đáp - Sau đó từ phía bên kia có tiếng ai đấy la hét, nhờ vậy dẫn dụ bọn chúng kéo đi hết. Bọn tôi mới nhân cơ hội lên vào.

Nhìn theo hướng tay Lương Nhật, Trần Phi cau mày. Bên đó chính là khu B, nơi hai người bạn của hắn rất có thể còn bị mắc kẹt. Hai nàng kia cũng đã ăn xong, Trần Phi đứng dậy phui phui bụi bặm bám đầy quần. Bạch Yến hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Tôi muốn qua khu B tìm bạn. Ý mọi người thế nào? - Trần Phi đáp.

- Không được. - Lương Nhật buột miệng, thấy ba người kia nhìn mình thì tuôn một tràng - Lúc sáng, tôi tận mắt chứng kiến rất nhiều thầy ma xông qua khu B, khi này cũng thế, hẳn bây giờ bên đó tràn ngập bọn chúng. Bạn gì đó của cậu, nói thật, có lẽ không còn sống.

Dù nội tâm Trần Phi đoán thế, nhưng bị Lương Nhật nói thẳng đương nhiên cảm thấy khó chịu. Hắn dẫn xuống, lạnh nhạt nói:

- Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Tôi nhất định qua đó tìm, cậu không muốn thì không cần phải đi.

- Ủ, vậy chúc cậu may mắn! - Lương Nhật mau mắn gật đầu, quên mất miếng bánh Trần Phi đưa cho còn chưa tiêu hóa hết.

Trần Phi chuyển ánh mắt qua hai cô gái, thấy các nàng nhìn nhau khó xử, hắn lập tức hiểu ra, nói:

- Đi theo tôi sẽ rất nguy hiểm, hai bạn cứ ở lại hoặc tìm nơi nào đó trú ẩn an toàn, chờ người của chính phủ đến giải cứu. Có duyên chúng ta sẽ gặp lại!

Đây là lời thực lòng của hắn, không hề có ý trách móc. Thời buổi loạn lạc, nếu là Trần Phi thì hẳn cũng không điên mà chui đầu vào chỗ chết. Bởi vì đoán hai người bạn thân còn bên khu B nên hắn mới liều lĩnh đi qua, còn chẳng biết đón chờ mình sắp tới sẽ là chuyện quái quỷ gì. Lại nói dẫn theo mấy người này chỉ càng thêm vướng tay vướng chân hắn.

Thanh Hương ngần ngừ lúc lâu, áy náy bảo:

- Xin lỗi, có lẽ bọn tôi sẽ lưu lại. Mong bạn hiểu!

- Không sao. - Trần Phi sáng khoái gật gật đầu, dù trong lòng có chút cảm giác hụt hẫng nhưng rất nhanh đã gạt đi.

Lương Nhật khắp khối vui mừng, có người đồng hành vẫn tốt hơn cô độc một mình, huống hồ lại là hai cô gái tuổi trẻ. Gã nhìn qua Bạch Yến âm thầm đánh giá, thân hình cô gái này gọi cảm không kém gì người mẫu, gương mặt lại xinh đẹp tựa tranh vẽ, trước kia Lương Nhật đã nghe tiếng nhưng chỉ trông thấy vài lần từ xa, chưa có dịp gặp gỡ. Nếu nàng cũng ở lại thì...

Lương Nhật kín đáo liếm mép. Gã đã từng nếm trải vô số gái đẹp, nhưng đẹp cỡ Bạch Yến thì chưa có cơ hội, lòng thầm hi vọng.

Đáng tiếc, Lương Nhật phải thất vọng rồi. Bạch Yến cần môi dẫn đo khá lâu, rất khó khăn mới có thể đưa ra quyết định. Nàng nhìn Trần Phi, nói bằng giọng quyết tâm:

- Tôi đi với bạn.

- Bạch Yến, cậu...

Thanh Hương giật mình, tính khuyên nhủ nhưng Bạch Yến đã lắc đầu, ánh mắt kiên định:

- Mình quyết định rồi. - Đoạn nàng quay sang hỏi Trần Phi - Sau khi tìm được người, chúng ta có quay lại đây không?

Ý Bạch Yến rất rõ ràng, dù bây giờ hai người kia giống như bỏ rơi Trần Phi, nhưng nàng không hi vọng hắn sẽ hành động tương tự.

Trần Phi trầm ngâm rồi lắc đầu:

- Tôi không thể hứa trước.

Hắn không rộng lượng đến mức đi rồi còn quay về bảo hộ người đã quay lưng với mình khi khó khăn. Hơn nữa, Trần Phi không thể biết trước sự việc sẽ diễn tiến thế nào, hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Thanh Hương hết nhìn Bạch Yến lại nhìn Lương Nhật, sau cùng ánh mắt nàng dừng trên người Trần Phi, trong lòng vẫn chưa quên hình ảnh lần đầu được hắn giải cứu, thầm trách bản thân quá vô tâm. Chưa kể, cùng nhau trải qua vài chuyện, bây giờ nghĩ lại nàng nhận ra khi ở cạnh Trần Phi, nàng mới có cảm giác an toàn. Lương Nhật nam tính điển trai thật, nhưng chưa chắc khi gặp chuyện sẽ bảo vệ nàng.

- Đã là vậy... mình sẽ đi cùng hai người. - Thanh Hương chột nói.

Không thể trách Thanh Hương tính toán, đối diện lũ thầy ma hung bạo thì phụ nữ chân yếu tay mềm như nàng có thể làm gì? Chỉ có thể phó thác an nguy của bản thân vào tay kẻ mạnh.

Nhưng nói đi cũng nói lại, không phải cô gái nào cũng suy nghĩ giống nàng. Ví như Bạch Yến, nàng muốn đi theo Trần Phi không vì trông mong được hắn bảo vệ, chỉ đơn giản là hắn đã cứu nàng. Bạch Yến tự thấy mình phải đền đáp, dù không biết nàng có thể giúp được gì cho hắn hay không.

Đột nhiên mọi chuyện thay đổi một trăm tám mươi độ, Lương Nhật không kịp thích ứng, đứng ngẩn ra. Chỉ vài giây sau, đầu óc gã xoay chuyển rất nhanh, mặt dày nói:

- Vừa rồi tôi không đúng. Toàn trường chỉ còn chúng ta và số ít người sống sót, nhất định phải đoàn kết che chở lẫn nhau mới phải. Tôi cũng đi với mọi người.

Một lời của Lương Nhật bao hàm hai mục đích. Thứ nhất, nếu mấy người kia có nghĩ xấu cho gã, nghe vậy sẽ thừa nhận gã sai nhưng biết sửa, không

mất thiện cảm. Thứ hai, Lương Nhật nhấn mạnh sự đoàn kết đùm bọc, nhằm ám chỉ Trần Phi sở hữu ba lô đầy lương thực, phải có trách nhiệm chia sẻ cho tất cả, không được ích kỷ ôm một mình.

Trần Phi không phải kẻ ngốc, đương nhiên nhận ra ý Lương Nhật. Hắn chỉ nói:

- Nếu mọi người đã quyết định, vậy chúng ta đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Xung đột

Bốn người quay lại cổng ký túc xá nữ. Đúng như lời Lương Nhật, lũ thầy ma đã biến mất không dấu vết. Cả bọn cẩn thận men theo đường cũ chạy đến khu B.

Trường đại học Hàm Nghi danh tiếng lừng lẫy khắp nước, tọa lạc ngay trung tâm thành phố phồn hoa, luôn có hơn bốn vạn sinh viên theo học nên sở hữu diện tích rộng lớn. Khu B là một trong bốn khu trọng điểm, vì vậy cực kỳ bề thế, bao gồm bốn tòa nhà cao tầng xây theo hình chữ nhật, vây quanh khoảnh sân rộng bằng sân bóng đá.

Bọn Trần Phi không dám di chuyển nhanh vì sợ bị thầy ma phát hiện, chưa kể quãng đường dài hơn 300 mét nên khá lâu sau mới gần đến nơi. Hắn và Lương Nhật không sao, chỉ khổ hai cô gái kia chạy bờ hơi tai, chút thức ăn vừa xuống bụng đã sắp tiêu hóa sạch.

Trong lúc di chuyển, chưa khi nào Lương Nhật dời mắt khỏi cái ba lô trên lưng Trần Phi. Thừa lúc hắn dừng chân cho hai nàng kia nghỉ mệt, Lương Nhật đề xuất:

- Trần Phi, cậu là người có thực lực nhất trong nhóm, cứ đeo ba lô trên lưng như vậy thật không tiện, rất khó xoay trở. Hay là giao nó cho tôi đi, tôi cam đoan sẽ bảo quản tốt!

Trần Phi thâm cười lạnh, tên này không chịu được, bắt đầu giở trò rồi đây. Dù vậy, ngoài mặt hắn vẫn bình thản dùng lời uyển chuyển từ chối:

- Không sao. Ba lô cũng nhẹ, tôi tự mang được.

- Tùy cậu. - Lương Nhật nhún vai về bất đắc dĩ, làm như mình có lòng tốt nhưng bị Trần Phi xấu tính cự tuyệt - Tôi chỉ có ý tốt, cậu không tin tưởng thì đành chịu vậy.

Thanh Hương thấy thế khuyên nhủ:

- Tôi thấy lời anh Lương Nhật có lý, chúng ta cần phải hỗ trợ lẫn nhau. Trần Phi, hay là bạn trao ba lô cho anh ấy đeo giúp, thế sẽ rảnh tay đối phó lũ thầy ma hơn.

Trần Phi lạnh nhạt đảo mắt qua hai người:

- Tôi nói rồi, tôi tự mang được. Không bàn chuyện này nữa, tiếp tục lên đường.

Rất cục vắn bị từ chối, Lương Nhật nhún nhún vai với Thanh Hương, bộ dạng bất lực.

Bạch Yến từ đầu đến giờ vẫn bảo trì yên lặng, chỉ âm thầm đi theo ngay sau Trần Phi.

Cả bọn đi thêm vài chục mét, khu B thấp thoáng hiện ra phía trước.

Vừa ngoặt qua một khúc quanh, Trần Phi đột nhiên dừng lại khiến ba người ở sau buộc phải dừng theo. Bạch Yến không kịp đề phòng suýt chút va người vào lưng hắn, đôi tay nâng theo phản xạ vịn thất lưng Trần Phi mới đứng vững không bị ngã, sau đó lúng túng rút về ngay.

- Có chuyện gì, tự dừng lại... - Lương Nhật đánh tiếng hỏi giữa chừng thì nín bặt, bởi gã đã trông thấy quang cảnh phía trước.

Xa xa, cạnh lối vào khu B, cả đám thầy ma đông đúc đang hằm hừ lưng la lung lay di chuyển tới lui, đếm sơ cũng phải trên dưới ba chục con. Chẳng biết ở đây có gì thu hút sự chú ý của chúng?

Hai nàng kia cũng đã phát hiện ra tình hình không ổn, sợ đến mức tái xanh mặt mày. Thanh Hương run rẩy nói:

- Đông quá, chúng ta rời khỏi nơi này ngay còn kịp!

Trần Phi siết chặt Gậy Đánh Chó, còn chưa tìm được hai tên bạn thân, hắn nhất định không rời đi. Hắn nói:

- Chúng đông nhưng rất chậm chạp, tôi có cách xử lý. Mọi người đừng quá lo lắng! Ai sợ cứ tùy tiện rời khỏi, tôi không ép!

Cả bọn nhìn nhau, trong lòng không muốn nhưng rốt cục chẳng ai bỏ đi. Đã lỡ đến đây, dù gì ở cạnh Trần Phi vẫn an toàn hơn. Nếu rời đi một mình, chẳng may chạm phải thầy ma sẽ rất nguy hiểm, đó là chưa tính bọn họ đang sống dựa vào cái ba lô chứa đầy lương thực trên lưng Trần Phi.

Chờ một lát không thấy ai rút lui, Trần Phi khẽ nói:

- Mọi chuyện cứ giao cho tôi, đừng người nào vọng động tránh khiến chúng phát hiện ra!

Nói xong không đợi mọi người phản ứng, Trần Phi nhặt một cục đá nhỏ ném tới chỗ hai thầy ma quờ quạng gần đó.

Cộp!

Thanh âm vang khe khẽ, vừa đủ để hai thầy ma kia nghe được. Bọn chúng tách khỏi bầy đàn, lác lác đi tới.

Trần Phi ra hiệu ba người kia lùi về sau, riêng hắn nép sát vách tường, hờm sẵn gậy chờ đợi.

Thầy ma đi trước vừa lơ lảo ló cái đầu sứt sẹo qua khỏi khúc quanh, bóng gậy đen sì liền vụt xuống.

Bốp!

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng thêm 1 điểm kinh nghiệm."

Thầy ma đi sau bị khúc cua che mắt nên không hề phản ứng, rên hừ hừ tiếp tục bước tới, mau chóng chịu chung số phận với con trước, lăn đùng ra đất chết tươi.

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng thêm 1 điểm kinh nghiệm."

Thấy kế hoạch có thể dùng được, Trần Phi khấp khởi vui mừng, tiếp tục nhặt mấy hòn đá ném tới chỗ thầy ma lẻ bầy hoặc đứng hơi xa đám kia. Từng giây nặng nề lặng lẽ trôi qua, thoáng chốc có thêm năm, sáu con nghe động lao đảo mò tới, lĩnh một gậy vào đầu chết ngay đương trường.

Trông thấy Trần Phi dễ dàng hạ gục từng con, Lương Nhật ngửa ngáy tay chân không chịu nổi, máu anh hùng dâng trào. Mặt khác, gã nghi ngờ luồng sáng và thực lực Trần Phi tăng mạnh hẳn có liên quan đến việc săn giết thầy ma, nên quyết định liều mạng thử một phen.

Nhặt một đoạn sắt khá nặng nằm trong góc, Lương Nhật lén lút đi tới cạnh Trần Phi, chò một thầy ma nữ vừa ló cái mặt bị cào nát sang liền nghiêng răng nghiêng lợi tranh đập một cú thật mạnh.

Bốp!

Thầy ma nữ kia phản ứng chậm chạp, lập tức trúng đòn. Nhưng quái lạ, nhìn thế nào thì đoạn sắt trong tay Lương Nhật vẫn to nặng hơn cây gậy tre của Trần Phi, cơ bắp sức vóc gã cũng vượt trội, vậy mà thầy ma bị đập đầu cứ trơ ra, thậm chí một cọng tóc cũng không suy suyễn. Nó tức tối gầm vang động, hai cánh tay hung hăng cào tới mặt Lương Nhật.

Mùi thối từ thầy ma phả rai đã đủ khiến Lương Nhật sợ thất kinh hồn vía, thân thể cứng đờ, không cần nhắc đến thứ khác. Gã đứng như trời trồng, tro mắt nhìn bóng tay từ thân ập xuống, may mà Trần Phi nhanh tay kéo gã xuống về sau, đồng thời vung gậy đánh cho đầu thầy ma kia lệch sang một bên, gãy cổ mất mạng.

Giết được thầy ma nhưng do Lương Nhật làm bừa, một đòn không hạ được, để nó có cơ hội gầm lên đánh động đồng bọn. Lúc này, mấy chục thầy ma phía trong ào ào tủa ra, gào thét ầm ĩ, ngo tới lui tìm kiếm bọn hắn.

Trần Phi tức giận chỉ muốn đập cho Lương Nhật còn sợ thất thần một gậy mới hã. Lẽ ra hắn đã có thể dẫn dụ giải quyết từng con, hơi chậm một chút nhưng chắc chắn thành công. Bây giờ mọi chuyện thành ra thế này, chốc lát nữa thôi tất sẽ có thêm những thầy ma khác nhập bọn, dù liều lĩnh cách mấy Trần Phi cũng không dám lưu lại, chẳng may bị chúng bao vây thì cả bọn vô phương sống sót.

Ngó đám thầy ma lũ lượt kéo đến mà Trần Phi vô cùng đau đầu. Hắn không dám tiến lên, nhưng quay về thì không cam tâm, làm vậy khác nào công sức này giờ trở thành công cốc, rất khó chấp nhận. Huống hồ hai người bạn của hắn còn chưa rõ tung tích, Trần Phi không đành lòng rời đi.

Lũ thầy ma ngày càng gần khiến ba người sau lưng Trần Phi sợ run. Lương Nhật vừa trấn tĩnh liền lùi thật xa, trong khi Thanh Hương đang ra sức khuyên nhủ Bạch Yến quay về cùng mình, nhưng nàng ta dù đang rất sợ hãi vẫn kiên quyết chờ đợi Trần Phi.

Hết cách, Trần Phi chỉ biết thờ dài. Hắn không thể ích kỷ kéo mọi người chết chung, đành khoát tay:

- Về thôi.

Nghe Trần Phi nói vậy, Thanh Hương thở phào vuốt vuốt ngực, cảm giác như trút được gánh nặng ngàn cân đè lên người nàng này giờ.

Bạch Yến cũng có cùng suy nghĩ. Vừa rồi nàng liều mạng muốn ở lại cùng Trần Phi, nhưng trông thấy nhiều thầy ma như vậy thì không tránh khỏi sợ hãi,

đôi chân thon dài run lên từng chập mà gắng gượng đứng vững.

Bốn người theo lối cũ quay về ký túc xá nữ, hiện tại chỉ còn nơi đó tạm an toàn. Trên đường về trông thấy rất nhiều thầy ma đang từ mọi ngõ ngách đổ dồn tới khu B.

Sự việc càng ngày càng kỳ quái, Trần Phi thầm nghĩ sẽ tìm cách quay lại, trước mắt cần tìm chỗ nghỉ ngơi khôi phục thể lực đã. Khi này hấn chém giết gần chục thầy ma, thể lực sắp cạn kiệt.

Mỗi khi gặp thầy ma, cả bọn chủ động đi đường vòng lảng tránh. Bọn chúng như đang bị thứ gì đó ở khu B thu hút sự chú ý, không lý gì tới xung quanh, nhờ vậy đảm Trần Phi an toàn về đến ký túc xá. Còn chưa biết trú tạm nơi nào, Thanh Hương đã nhanh nhẩu đề nghị đến phòng các nàng. Trước đó, nàng, Bạch Yến và các nữ sinh cùng phòng chỉ định lên ra ngoài tìm chút thức ăn rồi lập tức quay về nên không đem theo quần áo thay đổi, nhân dịp này muốn về phòng thu dọn đồ đạc. Lại nói, dù sao các nàng cũng quen thuộc nơi đó, sẽ cảm thấy đỡ lạnh lẽo sợ hãi hơn.

Nghe Thanh Hương đề xuất, Lương Nhật ưng thuận ngay. Trần Phi không có ý kiến, hấn chỉ cần một chỗ an toàn ngã lưng, nơi nào cũng không quan trọng.

Sau một hồi vòng vèo qua vài khu phòng ốc vắng vẻ, bốn người tới trước một căn phòng gần cuối dãy. Trần Phi đẩy nhẹ cửa.

Kết!

Trời đã sập tối, trong phòng tối đen như mực, giờ tay chẳng thấy ngón. Trần Phi lấy trong ba lô ra cái đèn pin, dùng giấy báo bọc xung quanh tránh để ánh sáng tán ra thu hút bọn thầy ma rồi soi vào trong.

Đại học Hàm Nghi danh giá, thế nên ký túc xá dành cho sinh viên, nhất là sinh viên nữ ở khá tươm tất khang trang. Dưới ánh đèn pin mờ tỏ, Trần Phi thấy căn phòng khá rộng rãi, bốn người ở không đến mức chật chội. Bên trong vẫn còn ngăn nắp, không phát hiện điều gì đáng ngờ, có lẽ lũ thầy ma chưa từng vào đây.

Dù sao nơi này cũng là khuê phòng của hai nàng kia, Trần Phi ra hiệu cho họ vào trước. Vừa rồi trong lúc quan sát, hấn vô tình thấy vài thứ không nên thấy, vì vậy lịch sự cùng Lương Nhật chờ bên ngoài một lúc, đợi hai nàng kia thu dọn xong mới đi vào.

Cửa phòng làm bằng gỗ khá dày. Vừa vào trong, Trần Phi liền khóa chặt cửa, kéo mấy cái bàn ghế chặn kĩ. Tiếp đó hấn dùng giấy báo chèn kín khe hở sát đất nhằm đảm bảo ánh sáng không thể lọt ra ngoài, rồi mới lấy ra một ngọn nến to thắp lên, cắm trên bàn học của một cô gái lạ mặt ở chung phòng với hai người kia.

Trần Phi biết chuyện này vì trên cái bàn nhỏ ngoài tập vở còn có hai khung ảnh được đặt ở vị trí trang trọng. Dưới ánh nến lập lòe nhảy múa, hấn tò mò cầm hai khung ảnh lên xem. Một ảnh chụp năm cô gái, bao gồm Bạch Yến và Thanh Hương tươi cười bên nhau. Ảnh kia là chân dung cô gái này đang cười tí mắt, trông còn rất trẻ và yêu đời, có lẽ thời điểm đó nàng rất vui vẻ.

- Cậu ấy là Ngọc Mai, vừa bị thầy ma ăn tươi lúc trưa...

Nhận thấy Trần Phi có vẻ quan tâm bức ảnh, Bạch Yến thì thầm. Hai mắt nàng ửng đỏ, bao phủ màn nước trong suốt chực vỡ òa.

Năm người các nàng ở năm tỉnh thành khác nhau, khi vào học được xếp ở cùng phòng đến nay được nửa năm. Sớm tối ở chung nên thân thiết như chị em ruột thịt, mới hôm trước còn vui vẻ đùa giỡn, mơ ước khi ra trường sẽ xin vào làm cùng một công ty, thuê nhà trọ ở cùng một nơi, tương lai tươi sáng đầy hứa hẹn. Chẳng ngờ đại dịch đột ngột ập tới, cả phòng năm người nay chỉ còn hai.

Khi trước Bạch Yến và Thanh Hương bị thầy ma truy đuổi không có thời gian nghỉ ngơi. Giờ thì an toàn rồi, nhìn cảnh xưa nhớ người làm hai nàng không thể cầm nổi nước mắt, tiếng nấc nghẹn quanh quẩn trong phòng.

Các nàng khiến Trần Phi nhớ đến hai người bạn tới lúc này vẫn chưa rõ tung tích, con giận kềm nén khi nãy được dịp bùng lên dữ dội. Từ sáng đến giờ xảy ra quá nhiều chuyện không như ý, tâm trạng hấn bị ức chế quá mức.

Trần Phi đứng lên, đi tới trước mặt Lương Nhật đang ngồi trong một góc, lạnh nhạt hỏi:

- Khi này tôi đã căn dặn không được tùy tiện hành động, sao cậu lại ra tay?

Tự xưng bị tra hỏi, Lương Nhật vốn rất mệt mỏi, cả ngày luôn sống trong lo âu thấp thỏm cũng nổi điên lên, to tiếng:

- Tôi chỉ có lòng tốt muốn giúp một tay, không được sao? Cậu lấy tư cách gì tra hỏi tôi? Còn nữa, dù gì tôi cũng học năm hai, lớn hơn cậu đấy, bỏ cái kiểu ăn nói xác xược đó đi, bằng không...

- Bằng không thì thế nào? - Giọng Trần Phi dần lạnh lẽo - Cậu muốn nói gì cứ nói ra thử xem!

Nhìn vẻ mặt tức giận của Trần Phi, Lương Nhật bỗng nhớ cảnh hấn lạnh lùng đập nát đầu mấy thầy ma kia mà thậm chí không thèm nhử mảy. Gã chợt nghe một con ón lạnh chạy dọc sống lưng, lời khó nghe sắp vọt khỏi miệng liền nuốt ngược trở lại, lắp bắp:

- Tôi... tôi không có ý gì cả. Tôi nói rồi, chỉ muốn giúp đỡ cậu mau chóng tìm được bạn.

Tiếng tranh cãi của bọn hán tới tai hai nàng kia. Thanh Hương run giọng:

- Mọi người đừng cãi nhau nữa có được không? Sắp tới không biết sẽ còn xảy ra những chuyện gì, chúng ta cần phải đồng lòng...

Bạch Yến không lên tiếng, chỉ đưa cặp mắt sưng húp nhìn Trần Phi, vẻ như khẩn cầu.

Trần Phi hít sâu một hơi, đề ý nghĩ muốn tông vào mặt Lương Nhật vài đấm xuống. Hán nhàn nhạt nói:

- Lần cuối cùng tôi nhắc nhở cậu, nếu còn muốn đi cùng mọi người, tốt nhất là không được tự ý làm khác với những gì tôi sắp đặt. Còn tái phạm một lần nữa, hừ, đến lúc đó cậu có bị thầy ma cắn xé hoặc chết đói, tôi cũng mặc xác. Đừng trách tôi không báo trước!

Nói xong, không quan tâm Lương Nhật vừa tức vừa thẹn đến đỏ bừng mặt mày, Trần Phi quay lại chỗ cũ ngồi xuống. Hán cũng không muốn hạ nhục Lương Nhật trước mặt hai cô gái, nhưng trong tình thế hiện giờ khó thể nói chuyện riêng, chỉ còn cách dùng biện pháp mạnh giúp gã tỉnh ra, bớt có hành vi ngu xuẩn.

Trần Phi biết với sức mình hiện giờ có thể lên lút giết được chục thầy ma, nhưng một khi đối mặt vài chục con bao vây thì hán cũng đành bó tay chờ chết. Vì vậy cần hạn chế tới đa những hành động ngu ngốc như Lương Nhật vừa rồi, chỉ một sơ sót nhỏ sẽ khiến cả nhóm chết không có đất chôn.

Lương Nhật căm tức ngó Trần Phi, bụng bảo dạ rằng nhịn mà không cách nào dẫn được. Xưa nay gã luôn được mọi người vây quanh tung hô, chẳng mấy kẻ dám trái lời chứ đừng nói là hạ nhục như vừa rồi. Càng nghĩ càng tức, rốt cục Lương Nhật bộc phát, trán nổi gân xanh, rống lớn:

- Mày thì có gì hơn tao mà ra vẻ? Chẳng phải chỉ may mắn nhặt được cây gậy kia thôi sao? Đừng tưởng tao không nhìn ra, mày nhờ nó mới chống trả được lũ thầy ma, không có nó thì mày khác gì tao và hai cô ấy? Còn nữa, tao biết mày muốn thể hiện trước mặt người đẹp, cố tình không cho tao đánh giết thầy ma, sợ tao được tăng sức mạnh sẽ nổi trội hơn mày...

Xoạch!

Tràng la hét từ miệng Lương Nhật còn chưa dứt, Trần Phi đã như con gió cuốn nhanh tới, một tay túm chặt cổ áo Lương Nhật kéo lên, nhếch môi gần từng tiếng:

- Không vì hành vi ngu xuẩn của mày khiến lũ thầy ma phát hiện thì tao đã đột nhập được vào khu B cứu bạn rồi. Khi này nếu tao không cứu, giờ này mày đã nằm gọn trong bụng thầy ma, còn ở đây lớn lối sao?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lầu đêm

Bất thần bị Trần Phi thộp cổ như xách cổ gà, hai chân Lương Nhật chấp chới. Gã tức tới giáng mạnh nắm đấm tới mặt Trần Phi, miệng quát to:

- Buông tay ra! Mày muốn giờ trò gì?

Trần Phi đã cường hóa thêm 1 điểm nhanh nhẹn, so tốc độ hiện giờ không hề kém tuyền thủ bóng rổ như Lương Nhật, lại đang nắm thế chủ động nên chỉ hơi nghiêng đầu liền dễ dàng tránh đòn. Thuận thế, tay hán chuyển từ cổ áo xuống tóm cổ Lương Nhật đẩy thẳng vào tường, nắm ngón tay siết mạnh.

Rắc!

Chỉ số sức mạnh của Trần Phi đã tăng lên 6, mạnh hơn người thường, tay hán chỉ hơi tăng lực đã khiến Lương Nhật đỏ bừng mặt, khò khè khó thở liên tục lấy hơi lên. Gã cố ú ớ:

- Mày... bỏ... bỏ... tay... ra...

- Còn hơi sức để nói à? - Trần Phi cười nhạt, bàn tay tiếp tục siết chặt.

Lương Nhật bị bóp cổ đến mức máu huyết không lưu thông, sắc mặt từ đỏ au dần chuyển sang tím tái, mắt lờ lờ phù đầy tơ máu, hai cánh tay cơ bắp chụp vào cổ họng như muốn tự cào xé để dễ thở hơn.

Hai nàng nọ ban đầu cứ nghĩ Trần Phi chỉ muốn dọa Lương Nhật, lúc này nhận ra dường như hán không có ý dừng tay thì hốt hoảng chạy tới, mỗi người một bên cố kéo cánh tay Trần Phi cứng như gọng kềm thép ra mà không được.

Thanh Hương rồi rít can ngăn:

- Bạn mau buông tay ra đi! Xem kia, anh ấy sắp bị bạn bóp chết rồi.

Bạch Yến cũng nói:

- Dù sao anh ta chỉ nói vài lời chọc tức bạn, bạn làm vậy đủ dọa anh ta sợ rồi. Làm ơn dừng tay lại có được không?

Đương nhiên Trần Phi chỉ muốn dọa Lương Nhật một trận để gã biết sợ mà kiềm hãm bớt làm bừa, không có ý định giết chết gã. Hắn buông tay, bỏ về chỗ cũ, chỉ ném lại một câu:

- Đây là lần cuối tao kiên nhẫn.

Lương Nhật lần đứng ra sân nhà, tay chân mềm nhũn, miệng há hốc hóp lấy hóp để từng ngụm không khí như con cá mắc cạn. Thanh Hương vội chạy đến xoa xoa Lương Nhật ngồi dậy, tay vuốt vuốt lưng gã. Không rõ hành động của nàng có hiệu quả thật hay không, chỉ biết sắc diện Lương Nhật dần trở lại bình thường, dù vẫn còn tái nhưng đã có chút huyết sắc.

Thấy Lương Nhật dần tỉnh táo, Thanh Hương vui mừng nói:

- May quá, anh ấy không bị sao!

Đoạn, nàng quay qua hỏi Lương Nhật:

- Anh có thấy khó chịu chỗ nào không? Ồi, cổ anh bầm hết rồi này!

Trông thấy ngay cổ Lương Nhật hằn rõ vết năm ngón tay đỏ tấy, Thanh Hương bật kêu, bàn tay trắng nõn đưa tới muốn xem xét nhưng đã bị gã bực dọc gạt đi:

- Để tôi yên!

Lương Nhật đang rất tức giận, giận đến mức đầu óc lù lù, tay chân run rẩy bầy không cách nào khống chế được. Gã ước gì mình có khẩu súng, chắc chắn sẽ không do dự bắn nát đầu thằng khốn Trần Phi đang làm bộ làm tịch nhắm mắt nghỉ ngơi đằng kia. Gã sẽ bắn chết Trần Phi, đúng thế, nhất định bắn chết, sau đó bằm xác hắn thành cám vụn vứt cho chó ăn, chờ tiêu hóa thành phân sẽ mổ bụng con chó, moi ruột già ruột non ra cắt nát, rồi tiếp tục cho heo ăn, rồi lại moi, cứ làm như thế vài trăm lần, à không, vài tỷ lần cho đến khi thằng khốn nạn kia không còn nhận biết mình đã trở thành thứ dơ dáy hạ đẳng gì, vĩnh viễn không thể siêu thoát đầu thai, có vậy Lương Nhật mới nuốt trôi cục tức, xóa được nỗi nhục này.

Trần Phi vừa ném vào miệng một thanh kẹo socola, nhắm mắt chờ thể lực chậm chạp phục hồi từng chút một bỗng có cảm giác ngứa ngáy, mở mắt phát hiện Lương Nhật đang nghiền răng ken két, ánh mắt bốc hỏa nhìn mình thì có chút buồn cười. Coi bộ vị công tử thường ngày luôn được tung hô này không quen ăn đòn, đang rửa xả cả họ nhà hắn đây.

- Thế nào, cảm thấy chưa đủ hả? - Trần Phi lừ mắt.

Không khí mới dịu xuống chút ít lại sắp tiếp tục bùng nổ. Thanh Hương cuống quýt kéo Lương Nhật quay mặt đi nơi khác, nói nhanh:

- Anh đừng chọc giận Trần Phi nữa, chẳng may...

Nàng định nói "chẳng may Trần Phi nổi giận bóp cổ Lương Nhật một trận nữa thì rồi đời", chợt thấy Lương Nhật ngó mình thì sợ hết hồn, ấp úng khỏa lấp:

-... Chẳng may lại xảy ra xung đột, mọi người không nhìn mặt nhau thì biết làm thế nào đây?!

Lương Nhật nhìn gương mặt đáng yêu đầy vẻ quan tâm của Thanh Hương thật lâu, dường như suy nghĩ gì đó rất lung rồi đột nhiên gật đầu:

- Em nói phải.

Gã quay sang chỗ Trần Phi nói to:

- Vừa rồi coi như tôi không đứng, sau này sẽ tùy theo cậu sắp đặt. Chúng ta cần phải đoàn kết!

Thái độ Lương Nhật đột ngột xoay chuyển khiến Trần Phi cứ tưởng mình nghe nhầm, hồ hững gật nhẹ:

- Cậu biết sai là được rồi.

Mọi chuyện giải quyết xong, bầu không khí căng thẳng giãn ra.

Hai cô gái thu dọn quần áo xếp vào túi đồ. Trần Phi và Lương Nhật mỗi người lặng lẽ ngồi riêng một góc. Thanh Hương tay làm nhưng mắt thỉnh thoảng liếc qua trông chừng, thăm nghĩ như vậy cũng tốt, hai người này như nước với lửa, ở gần nhau rất dễ xảy ra chuyện.

Nhân lúc rảnh rỗi, Trần Phi xem lại bảng chỉ số của mình.

*** Nhân vật: Trần Phi, giới tính nam

- Cấp độ: 2
- Nghề nghiệp: Không
- Sức mạnh: 6
- Lực công kích: 9 - 11 (Gậy Đánh Chó 3 - 5)
- Phòng ngự: 1
- Tinh thần: 8
- Nhanh nhẹn: 6
- Sức sống: 6
- Thể lực: 3

Ông kinh nghiệm của Trần Phi còn một phần hai nữa mới đầy, khi đó hắn sẽ lên cấp 3, nhằm tính xem nên cộng điểm tiềm năng vào đâu, trước mắt có lẽ tiếp tục chia đều cho sức mạnh và nhanh nhẹn. Trần Phi vẫn chưa hài lòng hai phương diện quan trọng này, nhất là tốc độ hắn so với Lương Nhật còn được, lỡ như chạm trán thầy ma tiến hóa hoặc sinh vật đột biến sẽ rất khó khăn. Khi trước chỉ là thầy ma chưa tiến cấp mà tốc độ đã sắp tiếp cận Trần Phi, hắn không rõ khi tiến hóa xong chúng sẽ lợi hại đến mức nào, nhưng cứ có cảm giác lo lắng không yên.

Thế giới này bị quá nhiều bí ẩn bao trùm. Vì sao hắn đột nhiên tham gia vào một trò chơi như game online? Hệ thống kia là gì, tự sinh ra hay do ai điều khiển? Nếu có bàn tay kẻ đứng sau, vậy thì người đó là ai, vì sao có thể thao túng cả thế giới? Y có mục đích gì?

Quá nhiều câu hỏi không lời đáp.

Trần Phi bỗng nhớ trước kia khi chơi game, bên trong hệ thống luôn được tích hợp sẵn các câu trả lời dành cho người mới chưa hiểu rõ. Biết đâu hệ thống này cũng có thể giải đáp giúp hắn vài thắc mắc.

Ngẫm có lý, Trần Phi bèn tìm cách kết nối với hệ thống bí ẩn, nói thầm:

- Hệ thống, có thể trả lời tôi vài vấn đề không?

"Ding, có thể. Mỗi câu trả lời sẽ bị tính phí. Người chơi chấp nhận hay không?"

Thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn, về trước còn nghe được, về sau làm Trần Phi chói với. Trả lời còn lấy phí, kẻ khốn kiếp nào lập trình ra trò chơi này thật quá mức bần tiện.

- Tính phí cách nào?

"Ding, đây có được tính là một câu hỏi?"

- Khốn kiếp, đương nhiên không tính. - Trần Phi tức giận.

"Ding, thôi được, câu hỏi đầu tiên xem như khuyến mãi. Phí tổn sẽ được trừ thẳng vào tài khoản người chơi, cụ thể chính là tiền người chơi nhận được khi giết quái."

Trần Phi vỡ lẽ gật gù, hồ tiệp:

- Vì sao tôi giết quái rất nhiều nhưng chỉ lần đầu tiên nhận được đồ và tiền tệ, còn những lần khác đều không rơi ra vật phẩm gì?

"Ding, câu hỏi trị giá 1 xu, người chơi có đồng ý tiếp tục không?"

- Không, không, chờ đã.

Trần Phi cuống quýt. Nếu đã chấp nhận mất phí để được giải đáp, hắn cần phải hỏi câu nào đáng giá hơn. Để xem...

- Ai là người tạo ra trò chơi này, với mục đích gì?

Trần Phi quyết định ăn gian, một câu hỏi nhưng có tới hai vế, thậm chí vọng hệ thống không đủ thông minh để nhận ra.

Đáng tiếc...

"Ding, xu trong tài khoản người chơi không đủ để được giải đáp. Xin đổi câu hỏi khác!"

Hóa ra câu hỏi cũng phân biệt mức độ dễ tính phí khác nhau, hay do hần hỏi một lúc những hai câu?

- Ai tạo ra trò chơi chết tiệt này? - Trần Phi thăm nghĩ nên bớt tham lam một chút.

"Ding, xu trong tài khoản người chơi không đủ để được giải đáp. Xin đổi câu hỏi khác!"

- Trò chơi này được tạo ra vì mục đích gì?

"Ding, xu trong tài khoản người chơi không đủ để được giải đáp. Xin đổi câu hỏi khác!"

- Tôi có đẹp trai không?

"Ding, câu hỏi trị giá 1 xu, người chơi có muốn tiếp tục không?"

- Không.

Trần Phi hừ nhạt. Như vậy là đã rõ, hệ thống không bị hư. Tên khốn kiếp nào tạo ra trò chơi thật kiêu ngạo, tự đánh giá bản thân quá cao, trong khi hần thì được định giá rẻ mạt, chỉ cần bỏ ra 1 xu liền biết ngay "dung nhan" hần được mấy điểm.

Suy đi nghĩ lại, hỏi một câu thường thức có lẽ được. Trước mắt hần cần nghĩ biện pháp mau chóng gia tăng thực lực bản thân, tốt nhất nên hỏi câu nào liên quan đến vấn đề này.

Đắn đo hồi lâu, Trần Phi nói thăm trong đầu:

- Tôi có thể tìm trang bị, vật phẩm ở đâu?

"Ding, câu hỏi trị giá 1 xu, người chơi có muốn tiếp tục không?"

- Có.

"Ding, người chơi giết quái tiến hóa và sinh vật đột biến sẽ có cơ hội nhận được trang bị, sách kỹ năng, xu, và các loại vật phẩm đặc thù khác, tỷ lệ rơi là 50%. Đối với quái thường vẫn rơi vật phẩm, tuy nhiên tỷ lệ chỉ là 1%, hơi thấp một chút. Ngoài ra, nếu may mắn đi vào phó bản, người chơi sẽ có cơ hội rất cao nhận được trang bị, vật phẩm quý giá."

- Tỷ lệ quá thấp chứ hơi thấp gì.

Trần Phi bực dọc mắng. Tỷ lệ chỉ có 1%, đồng nghĩa hần phải giết 100 thây ma may ra mới nhặt được một món đồ. Đó là tính trong trường hợp vận may không kém, bằng như số đen có khi giết vài trăm con mà không rơi ra gì cũng là chuyện bình thường. Thảo nào từ sáng đến giờ hần đánh mãi chả nhặt được dù chỉ là một món đồ cùi.

Khoan đã, vừa rồi hệ thống báo nếu vào phó bản sẽ nhận được vật phẩm quý?

Trần Phi giật mình nhớ lại. Hần đã tham gia đủ các thể loại phó bản trong vô số game, nhưng không nghĩ trò chơi đời thực này cũng có phó bản. Vậy thì công vào phó bản nằm ở đâu?

Trần Phi có khát vọng mãnh liệt với trang bị xịn, cứ nhìn Gậy Đánh Chó là hiểu, dù không phải hàng tốt nhưng nhờ nó mà thực lực hần tăng mạnh mới có thể sống sót được đến lúc này, thậm chí còn tăng thêm một cấp. Nếu như hần sở hữu trang bị xịn thì...

Nghĩ đến đây, lòng hần nóng lên, lập tức tra hỏi hệ thống:

- Cửa vào phó bản ở đâu?

"Ding, xu trong tài khoản người chơi không đủ để được giải đáp. Xin đổi câu hỏi khác!"

Bị hệ thống tạt thẳng gáo nước lạnh vào mặt, Trần Phi định chửi cho bõ tức thì bưng tỉnh bởi tiếng gọi của Bạch Yến:

- Đây, bạn sao thế?

Trần Phi mở mắt, trông thấy Bạch Yến đứng trước mặt mình từ bao giờ, đôi mắt tròn xoe đen láy đang mở to quan tâm nhìn hần.

Nhìn từ khoảng cách gần, Bạch Yến càng xinh đẹp bội phần, nhất là mùi hương thoang thoang từ cơ thể nàng cứ len vào khứu giác Trần Phi vô cùng dễ chịu. Hần hơi lúng túng, hai tay xoa xoa mặt:

- Tôi ngủ quên.

- Vậy mà tôi tưởng...

Bạch Yến thờ ra, báo hại nàng cứ lo lắng hần bị gì đó. Rồi nhận ra mình đứng quá gần Trần Phi, Bạch Yến ngại ngùng kéo ghế ngồi xuống cách hần một

đoạn.

Nội tâm Trần Phi thoáng luyến tiếc, đảo mắt ngó quanh. Phía bên kia, Lương Nhật và Thanh Hương đang ngồi trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Không biết vô tình hay hữu ý mà bốn người bỗng chia thành hai cặp ngồi riêng, không khí có chút mập mờ khó hiểu.

Ngó theo ánh mắt có phần ngạc nhiên của Trần Phi, tâm trạng Bạch Yến đang ngượng ngùng càng thêm e dè. Nàng nhẹ vuốt mái tóc đen bồng bềnh xõa bên vai, lên tiếng muốn xóa tan bầu không khí kỳ lạ này:

- Sắp tới bạn có dự định đi đâu chưa? Hay chúng ta tiếp tục trú ẩn tại đây?

Trần Phi trầm ngâm rồi đáp:

- Trước mắt, đêm nay tôi sẽ qua khu B.

- Đừng... - Bạch Yến giật mình buột miệng, chợt thấy hấn nhìn nàng mới nhận ra mình phản ứng hơi quá, bèn chữa thẹn - Hồi nãy bạn cũng thấy còn gì, bên đó rất đông thấy ma. Bạn đi lúc này rất nguy hiểm!

Trần Phi lắc đầu:

- Chính vì vậy tôi đang chờ đến khuya, bọn chúng bớt náo động mới đi. Nếu bạn tôi còn sống hẳn đang rất mong có người đến cứu, không thể chậm trễ thêm.

Biết có khuyên cũng không lay chuyển được hấn, Bạch Yến bỗng đề nghị:

- Bạn định đi một mình sao? Tôi đi cùng được không?

- Không thể.

Trần Phi từ chối ngay, thấy nàng thất vọng bèn nói:

- Bên đó rất nguy hiểm, bạn đi theo tôi không giúp ích được gì, còn dễ mất mạng...

- Tôi không sợ!

Bạch Yến quyết liệt cắt lời, chợt nhớ tới cảnh tượng mình trốn trên cây khóc bù lu bù loa lúc sáng, gờ lại mạnh mẽ nói không sợ thì xấu hổ chẳng biết đề đầu cho hết. Hai tay nàng bụng kín mặt đã ửng hồng, nói lí nhí qua kẽ tay:

- Tôi nói dối đó. Tôi sợ thật, nhưng vẫn muốn đi cùng bạn!

Biểu cảm đáng yêu của nàng khiến Trần Phi phì cười, tâm trạng vui vẻ trở lại, dù vậy vẫn nhất quyết không cho nàng theo:

- Bạn ở nhà an toàn hơn. Tôi cứu được người rồi sẽ quay lại sớm thôi.

- Ừm, bạn hứa rồi nhé! Không quay lại thì không được đâu đấy! - Như chi đợi có thế, Bạch Yến bỏ tay xuống, nghiêm túc nói.

- Ừ.

Trần Phi buông khế. Hấn không hay nói dối nhưng vẫn cảm thấy đêm nay đi qua khu B sẽ lành ít dữ nhiều, rất khó biết trước.

Có lẽ Bạch Yến cũng ngầm hiểu như vậy. Nàng không nói thêm, chỉ cắn môi nhìn mông lung.

Không khí vừa vui lên đôi chút đã chùng xuống. Trần Phi kéo ba lô đặt cạnh đó lại gần, lấy ra vài hộp thịt bò, mấy quả trứng gà, cà chua, ít rau tươi và bún. Đây vốn là bữa trưa của bà Hoa, nhưng bà ta chưa kịp nấu ăn đã gặp chuyện, Trần Phi lấy được trong tủ lạnh cùng một số thứ khác. Hấn nhét toàn bộ mấy thứ này vào bọc, đưa cho Bạch Yến:

- Trong phòng chắc là còn dụng cụ nấu ăn, bạn biết nấu lẩu chứ?

Ngó đồng linh kinh trên tay hấn, Bạch Yến nghe dạ dày mình réo gọi inh ỏi, mỉm cười gật đầu:

- Món tù của bọn tôi mà. Bạn chờ chút nhé!

Tiếp theo nàng gọi Thanh Hương, hai người cùng vào bếp chiên chiên xào xào, lát sau mùi thơm lừng lan tỏa khắp phòng. Trong hoàn cảnh đói khát hiện tại, mùi vị này có sức cám dỗ cực lớn. Ngay cả Trần Phi không hề thiếu thốn mà cũng phải nuốt nước bọt liên tục, đừng nói đến Lương Nhật nãy giờ đứng ngồi không yên, đi tới đi lui ngó nghiêng chực bậm.

Nấu xong, hai cô gái lẳng xẵng dọn thức ăn lên. Lương Nhật cũng xung phong phụ một tay.

Trong khi đó, Trần Phi lấy từ Nhẫn Chứa Đồ ra một số thực phẩm khô để bảo quản như mì gói, thịt hộp, cá mòi... bỏ vào ba lô. Hấn định bụng trước

khi rời đi sẽ đưa cho ba người kia, phòng khi hấn xảy ra chuyện không quay lại, bọn họ cũng có thể cầm cự được một thời gian mà chờ quân đội giải cứu.

7 giờ tối, dưới ánh nến leo lét, cả bọn ngồi vây quanh cái bếp gas mini, bên trên đặt nồi lẩu đang sôi ùng ục với thịt, trứng, cà chua và rau trông thật ngon lành.

Bạch Yến cầm lấy chén của Trần Phi cho bún vào, múc cho hấn một đồng thịt trứng rồi mỉm cười ngọt ngào đưa qua.

- Cảm ơn!

Trần Phi nhận chén bún nóng hổi, hít hà nói. Nhưng hấn chỉ mới cầm đũa còn chưa kịp ăn, từ cửa truyền vào tiếng đập ầm ầm.

Trần Phi gác đũa lên chén, ngưng trọng nhìn ra.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đụng độ

Tiếng đập cửa ngày càng mạnh. Ba người kia tái mặt, lo sợ nhìn nhau rồi lại chuyển ánh mắt qua Trần Phi chờ đợi. Không biết từ khi nào cả bọn đã vô tình đặt Trần Phi lên vị trí dẫn đầu, mọi chuyện đều chờ đợi hấn quyết định. Kể cả Lương Nhật từ lúc bị Trần Phi dọa một trận liền thu mình lại, không còn tự ý hành động như trước.

Thanh Hương nói bằng giọng run run:

- Chẳng lẽ do chúng ta nấu ăn, chúng đánh hơi được mới kéo tới?

Trần Phi cau mày, thấy ma chỉ thích ăn thịt sống, không lý nào đến đây vì mùi thức ăn. Tai hấn chợt nghe loáng thoáng giọng trầm thấp trao đổi của mấy kẻ nào đó ngoài cửa. Sau khi được hệ thống cải tạo, các giác quan của Trần Phi tăng lên đáng kể, mắt nhìn xa hơn, tai thính nhạy hơn, nhờ vậy có thể nghe được tiếng thì thảo chắc chắn không phải của thầy ma. Thầy ma làm gì biết nói chuyện?

Hấn đặt một ngón tay lên miệng ra hiệu tất cả im lặng. Ba người kia không nói nữa, chăm chú dõi nhìn ra cửa.

Những kẻ bên ngoài chờ mãi không thấy mở cửa, nồm nóng không chịu được rốt cuộc không giả thần giả quỷ nữa, một người nói vọng qua khe cửa bên dưới:

- Ai ở bên trong mau mở cửa giùm! Tôi chỉ có một mình, đang rất đói và mệt, xin được ở nhờ một đêm thôi!

Là tiếng đàn ông, nhưng Trần Phi xác định người này không đến một mình như gã tự nhận, vì vừa rồi hấn nghe được ít nhất có mấy giọng nói khác nhau. Nhóm người này đến đột ngột lại còn nói dối, chắc chắn không có ý tốt. Trần Phi chẳng đại mở cửa rước sói vào nhà, cầm đũa lên ra hiệu cho ba người kia tiếp tục ăn.

Với bản tính Lương Nhật tất nhiên rất ủng hộ quyết định của Trần Phi, ngoài kia có là ai cũng mặc kệ, liên quan gì đến gã. Lương Nhật còn sợ cho người kia vào có khi phản mình bị giẫm xuống. Gã múc lẩu húp sộp sộp, tay đũa gấp mấy miếng thịt hộp ăn ngon lành.

Phát hiện kẻ đến bên ngoài không phải thầy ma, Thanh Hương thở phào nhẹ nhõm, nói khề:

- Chắc người này là bạn cùng trường, hay là chúng ta mở cửa cho vào đi! Trời tối ở ngoài đó rất nguy hiểm, làm vậy tội anh ta!

Mấy người bên ngoài có lẽ loáng thoáng nghe được tiếng nàng, càng thêm đập cửa ầm ỹ:

- Bạn gì nói đứng đấy, mau cho tôi vào ở nhờ một đêm thôi cũng được! Sáng mai tôi sẽ đi ngay.

Thấy Trần Phi vẫn cầm cúi ăn, không hề phản ứng cứ như chẳng nghe mình nói gì, Thanh Hương mở miệng định nói thêm, đúng lúc này hấn đột ngột ngẩng lên, ánh mắt lạnh băng nhìn nàng chăm chăm. Thanh Hương thoáng run, ấp úng:

- Tôi nói gì sai hay sao mà bạn nhìn ghê thế?

Trần Phi thu mắt về, nhạt giọng:

- Chúng ta không có thời gian lo chuyện bao đồng. Mau ăn đi khi còn có cơ hội!

Thanh Hương trước kia sinh hoạt trong đoàn trường rất năng nổ, được bầu làm bí thư nên lời nói có chút trọng lượng. Nghe Trần Phi bảo mình lo chuyện

bao đồng khiến nàng rất bất bình, toan vật lại nhưng Bạch Yến đã ngăn cản không cho nói tiếp. Nàng đành hậm hực cầm chén lên ăn mà trong lòng vô cùng khó chịu.

Bốn người lặng lẽ ăn, tiếng nhai nhóp nhép phát ra lọt tới tai đám bên ngoài khiến bọn chúng càng sốt ruột ra sức đập cửa, cuối cùng không kiên nhẫn hết vọng vào:

- Tụi khốn kiếp bên trong nghe đây! Mau mở cửa ra, bằng không tao phá cửa lập tức!

Nghe vậy Thanh Hương thoáng cau mày, thầm nhận ra người này không hiền lành như nàng tưởng.

- Kệ chúng. Tất cả tranh thủ ăn nhanh đi! - Trần Phi điềm tĩnh nói.

Bốn cái miệng ra sức càn quét, nồi lẩu đầy ắp thoáng chốc gần cạn đáy. Chờ bọn Trần Phi buông đũa, Lương Nhật bụng nổi lên đồ sạch phần còn lại vào chén mình, húp đến khi không còn chút nước cạn mới ngưng, tay xoa xoa bụng về thỏa mãn.

Rầm! Rầm!

Tiếng phá cửa vang dội. Đám bên ngoài dùng rìu chém nhiều nhất khiến cánh cửa gỗ lung lay rồi thủng một lỗ to nham nhở. Một tên đưa mắt tham lam nhìn qua lỗ thủng, phát hiện bên trong có hai cô gái thì cười lên dâm tà, quay ra nói với đồng bọn:

- Có hàng, không chỉ một mà tận hai em, trong đó có một em cao cấp. Ngoài ra còn một nồi thức ăn to nóng hổi nữa, chúng ta gặp may rồi!

Tên khác nghe thế liền ló vào ngó nghiêng, cặp mắt thêm khát nhìn chằm chằm Bạch Yến như hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống nàng. Nhìn đã đời, tên này liếm mép lù lù ra lệnh:

- Phá cửa nhanh lên!

Hai lưỡi rìu đen sì thi nhau chặt mạnh vào cửa, lỗ thủng thoáng chốc được nói rộng. Cánh cửa xiêu xiêu vẹo vẹo bị đập mạnh đổ ầm xuống, ló vào bụngбет. Ba thanh niên lạ mặt từ bên ngoài ập vào, ép bọn Trần Phi phải lui về góc phòng.

Vừa vào trong, một tên lập tức chạy đến nhìn nồi lẩu, thấy chẳng còn dù chỉ chút nước cạn thì nghiêng răng tức tối quay ra sau nói:

- Anh Tiến, bọn nó ăn sạch rồi, không còn chút gì.

Trần Phi âm thầm quan sát. Đôi phương có ba người, tên cầm đầu vừa ra lệnh phá cửa có thân hình cao to không kém Lương Nhật, mặt mũi dữ tợn, ở đuôi mắt trái có một vết sẹo dài đỏ ửng chạy đến nửa gò má. Hai tên còn lại bộ dạng không khác gì bọn du thủ du thực, quần áo rách tơi tả phạch ngực, trên tay lăm lăm lưỡi rìu. Trần Phi không nhầm thì đây chính là rìu thoát hiểm trong trường bị chúng trưng dụng.

- Tụi mày...

Tên có sẹo dài ở đuôi mắt được đàn em gọi là anh Tiến nghe xong báo cáo, mặt liền chuyển sang màu đen như đất nồi. Bọn chúng từ thủ trong nhà vệ sinh cách đây không xa, cả ngày đói lả, ngửi được mùi thức ăn đánh liều mò đến đây. Nào ngờ chưa gì đám kia đã ăn sạch sẽ, bảo sao gã không tức giận, nhất thời mep miệng cứ giật giật liên hồi, không nói nên lời.

Trần Phi không biết mấy kẻ này nhưng Lương Nhật thì khác. Gã giao thiệp rộng, chỉ vừa liếc mắt liền nhận ra người quen, cơ mặt co rúm, vô thức lùi về sau đến khi lưng chạm vào tường mới chịu đứng lại.

Thấy biểu hiện kỳ quái của Lương Nhật, Thanh Hương lo lắng hỏi:

- Sao vậy? Anh biết bọn họ à?

Lương Nhật gật đầu, lăm bầm như tự nói với mình:

- Người có sẹo ở đuôi mắt là Lâm Tiến, sinh viên năm 3, từng có tiền án cố ý hành hung gây thương tích một sinh viên năm nhất trong trường, khiến người kia hôn mê sống thực vật đến giờ vẫn chưa tỉnh. Ngoài ra số lần Lâm Tiến bắt nạt kẻ yếu nhiều vô kể, nhà trường thường xuyên mời lên làm việc nhưng nghe nói gia đình gã rất có thế lực nên được vài hôm thì đầu lại vào đó. Còn hai người kia, tôi không biết tên, chỉ thường thấy đi chung với Lâm Tiến, chắc là đàn em.

Hai cô gái run lên, lời Lương Nhật không khác gì bản án tử hình dành cho các nàng. Mục đích bọn Lâm Tiến phá cửa vào đây có lẽ kẻ gốc cũng rõ, hẳn là định trước cướp sau hiếp. Ngày thường bọn chúng còn dám hành hung đánh người, bây giờ khi mà trật tự kỷ cương đã bị đảo lộn, Lâm Tiến nhất định không buông tha hai nàng.

Trong lúc bọn họ trao đổi, Lâm Tiến đã trấn tĩnh, không còn thức ăn có tức cũng vô dụng, chỉ bằng thường thức hai cô gái đẹp. Ánh mắt cú vọ đảo từ gương mặt thiên thần của Bạch Yến xuống vòng một căng đầy, lướt qua cái eo thon nhỏ rồi dừng lại ở đôi trường túc miên man, gã nuốt nước bọt khan, thêm khát nói:

- Người đẹp, có muốn đi cùng bọn anh không? Đừng sợ, anh không có ý làm hại em, chỉ muốn nâng niu làm em sung sướng rên rỉ thôi.

Bạch Yến đang lo sợ, nghe Lâm Tiến buông lời bậy bạ thì rất giận, hết cả sợ. Nàng nói như hét:

- Câm miệng! Đồ vô giáo dục...

Đến đây, nàng ngắc ngứ chẳng biết nói gì nữa. Bạch Yến từ nhỏ đã được gia đình nuôi dạy rất tốt, song đó cũng là cái tội, tội vì nàng bây giờ muốn mắng chửi nhưng chẳng biết mắng thế nào.

Lâm Tiến không vì Bạch Yến phản ứng mà bực dọc, cười hô hô quay sang đồng bọn, tặc lưỡi:

- Chắc, tụi mày nghe rõ chưa? Giọng nói êm tai vậy, giọng này mà rên rỉ hít hà chắc tao không chịu nổi năm phút, một đêm phải chực phát mới đủ.

- Ha ha, anh nói làm em khó chịu quá, thằng nhỏ ngốc đầu dậy rồi đây này.

Một tên chỉ vào đũng quần u lên một cục cười khoái trá.

Tên kia hỏi thúc:

- Anh ném trước đi, còn tôi lướt bọn em. Chúng ta phải tranh thủ lúc còn sức, kéo lát nữa đói quá không tận hưởng được thì phí lắm!

Tung hứng qua lại chán chê, cả ba nhìn nhau cười vang từng tràng dâm dăng.

Bạch Yến và Thanh Hương trước nay chưa gặp qua tình cảnh thế này, vô cùng sợ hãi trốn tránh sau lưng Trần Phi. Bạch Yến run rẩy níu cánh tay hắn như muốn tìm chút can đảm, sợ sệt nói:

- Bạn giúp tôi với, đừng để bàn tay dơ bẩn của chúng chạm vào tôi...

Trong khi đó, mặt Lương Nhật xám ngoét, tròng mắt đảo qua lại phía sau lưng đám Lâm Tiến giống như đang tìm đường chạy trốn.

Lời lẽ đám kia khiến Trần Phi khó chịu. Tuy hắn không cho mình là người tốt, nhưng cũng không chịu được cảnh bức hiếp phụ nữ.

Trần Phi buông khế:

- Hai bạn tạm tránh mặt vào nhà vệ sinh, nhớ khóa chặt cửa, nghe gì cũng đừng mở ra cho đến khi tôi lên tiếng!

Chỉ chờ thế, hai cô gái liền mở cửa nhà vệ sinh trốn vào. Trước khi đóng cửa, Bạch Yến ân cần nói với Trần Phi:

- Bạn cẩn thận!

Chờ hắn gạt đầu tỏ ý đã nghe, nàng mới khép chặt cửa lại.

Hành động của Trần Phi rơi vào mắt bọn Lâm Tiến nhưng không tên nào ngăn cản. Có lẽ chúng thừa hiểu muốn đụng chạm hai cô gái kia thì phải giải quyết Trần Phi và Lương Nhật trước.

Lâm Tiến nhìn Lương Nhật nói:

- Nề mặt thằng anh mày, tao cho mày cơ hội rời khỏi đây. Tao đếm từ một đến ba, nếu mày vẫn còn chưa đi thì đừng trách tao không thương tình.

Dứt lời, gã cao giọng đếm:

- Một.

Sắc mặt Lương Nhật thoát xanh thoát đỏ, vô cùng khó nghĩ. Trốn khỏi đây coi như thể diện gã mất sạch, chưa kể rời đi tay không thì sao có thể sinh tồn trong hoàn cảnh hiện giờ? Nhưng nếu ở lại rất có thể gã sẽ bị Lâm Tiến giết chết, ai chứ Lâm Tiến nói là làm.

- Hai. - Lâm Tiến tiếp tục đếm.

Tròng mắt Lương Nhật đảo quanh, trí não vận động tới đa, âm thầm đánh giá cân cân lực lượng hai bên xem Trần Phi có cơ hội thắng không.

- Ba. - Lâm Tiến chốt, thấy Lương Nhật vẫn đứng nguyên vị trí không chịu rời đi thì cười lạnh - Mày khiến tao ngạc nhiên đấy! Chẳng lẽ lũ thầy ma đã cắn làm mày thay đổi bản tính? Thôi được rồi, mày thích chết thì tao chiều, giúp mày lưu lại tiếng thơm anh hùng cứu mỹ nhân vậy.

Toàn thân Lương Nhật thoáng run. Thủ đoạn của Lâm Tiến, gã còn lạ gì. Nhưng không phải vô lý mà Lương Nhật chọn ở lại cùng Trần Phi, đã làm phải làm tới cùng, gã liều mạng nói:

- Bọn họ là bạn tôi. Tôi không cho phép anh gây tổn hại họ!

Lâm Tiến trợn mắt ngó Lương Nhật, mép môi giật giật, vài giây sau gã cười rộ lên, cười đến nỗi cả người rung bần bật. Thái độ gã khiến Lương Nhật điên tiết găm lớn:

- Có gì đáng cười?

Lương Nhật không nói còn đỡ, vừa phản ứng thì Lâm Tiến càng thêm cười sặc sụa, mặt mày đỏ bừng, nhất là vết sẹo ở đuôi mắt gã càng ửng đỏ trông vô cùng gớm ghiếc. Cười đã đòi, Lâm Tiến lấy tay quẹt quẹt khóe mắt, bộ dạng hài hước co đầu rụt cổ nói với Lương Nhật:

- Mày làm tao bất ngờ quá! Sao hả? Mày muốn thể hiện trước mặt người đẹp hay là thực sự bị lũ thầy ma cắn nên thần trí điên điên dại dại, không biết mình đang làm gì? À, nhắc mày nhớ một chút, đầu óc tao dạo này hơi kém nhưng vẫn chưa quên "chuyện tốt" năm đó mày làm với anh trai mày. Tội nó thật, thương mày như em ruột thể mà lại bị mày...

- Im miệng! Giỏi cứ tới đây, tao liều mạng với mày, đừng ở đó nói nhảm!

Lương Nhật đỏ mặt tía tai cắt lời, thái độ cực kỳ kích động, cứ như bị Lâm Tiến chọc vào vết thương lòng.

Được thể, Lâm Tiến càng làm già, không chịu buông tha Lương Nhật. Gã cười khoái trá:

- Hà hà, sợ mấy người ở đây nhất là hai cô nàng ngon nghề trong kia biết được chiến tích trước đây của mày à? Yên tâm, tao đùa cho có không khí một chút, đã lỡ hứa với anh mày rồi, tao đâu dám nuốt lời. Không hơi đâu chọc ghẹo thằng điên đó!

Lâm Tiến cười cợt nhưng khi nhắc đến người anh trai nào đó của Lương Nhật thì vẻ mặt gã lập tức ngưng trọng, có vẻ rất e ngại.

Nãy giờ yên lặng theo dõi diễn biến, Trần Phi mơ hồ nhận ra Lương Nhật và Lâm Tiến có mối quan hệ khá phức tạp, thân chẳng ra thân, thù không ra thù. Nếu không cẩn thận, rất có thể hắn sẽ rơi vào bẫy, trước sau đều là kẻ địch.

Lương Nhật gườm gườm nhìn Lâm Tiến, hai bàn tay bóp chặt nổi gân xanh, cổ nín xung động muốn lao tới giết chết Lâm Tiến để gã đừng lại nhai thêm nữa. Lương Nhật tự biết mình không phải đối thủ của Lâm Tiến, ngay cả hai thằng đàn em kia Lương Nhật cũng rất ngán ngại. Sức gã không thua, song bàn về đánh nhau thì lui kia giỏi hơn gã nhiều lần, vì chúng gây chuyện đánh nhau mỗi ngày. Đạp nhau chính là khoản Lâm Tiến và đồng bọn giỏi nhất.

- Đùa thể đủ rồi, chơi nhá!

Lâm Tiến lấy trong người ra một lưỡi dao găm quân dụng dài hơn tấc, lưỡi sáng bóng cực sắc bén. Gã có sở thích sưu tầm dao găm, vừa có thể ngắm nhìn vừa đâm chém tốt. Đây là con dao Lâm Tiến ưa thích nhất, cả về hình dáng, độ dày, từ cán cho đến lưỡi dao dường như sản xuất cho riêng gã.

Lâm Tiến thuận theo điều khiển con dao nhảy múa tới lui giữa những ngón tay, sau đó điệu nghệ hát nhẹ cổ tay đã cầm chặt cán dao trong lòng bàn tay phải, lưỡi hơi chúc xuống, cười gần:

- Đưa nào chơi với tao trước đây?

Ánh mắt gã sắc lạnh đảo qua mặt Lương Nhật:

- Mày?

Rồi rơi trên mặt Trần Phi:

- Hay là mày?

Lần đầu tiên kể từ khi vào đây Lâm Tiến chịu hạ cổ nhìn tới Trần Phi. Nãy giờ gã mãi miết trêu chọc Lương Nhật và hai cô gái kia, xem Trần Phi như kẻ vô hình.

Đối với cái nhìn trịch thượng đầy khiêu khích của Lâm Tiến, Trần Phi bình thản nhếch môi:

- Con chó thích sủa thường là con không cắn. Mày bớt sủa có khi tao sẽ e ngại hơn!

Cứ tưởng bị Trần Phi sỉ nhục, Lâm Tiến sẽ nổi giận, nào ngờ gã chỉ gật đầu:

- Mày nói đúng. Tao ngưng sủa vậy, sắp sửa cắn mày đây.

Vừa dứt lời, Lâm Tiến nhanh như cắt lao tới. Tốc độ gã rất nhanh, chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Trần Phi, dao găm vẽ một vết dài sáng lóa xuống đỉnh đầu hắn.

Giang hồ đánh nhau không cần hoa mỹ, mục tiêu tối thượng luôn là làm sao hạ gục địch thủ nhanh nhất. Lâm Tiến theo trường phái này, muốn trong một chiêu giết chết Trần Phi nên ra đòn cực hiểm độc.

So tốc độ, Trần Phi kém Lâm Tiến chút ít, nhưng hắn có lợi thế mà tên kia không có, đó là các giác quan rất tinh nhạy. Dao găm mang theo khí lạnh còn cách đầu Trần Phi một tấc, hắn liền nhón chân lùi về sau nửa bước, vừa vận cảm nhận được hơi lạnh từ lưỡi dao ràn rụa lướt qua mặt mình rất bóng. Một chân trụ, chân kia Trần Phi đá thẳng vào hạ bộ Lâm Tiến đang lộ ra sơ hở, đòn thế hiểm độc hơn Lâm Tiến bội phần. Trúng đòn này, dù gã không chết cũng đừng mong có thể tiếp tục truyền giống.

- Mày khá đó!

Lâm Tiến hét lên hưng phấn đoạn hồi hã thoái lui mấy bước tránh được một cước của Trần Phi. Trong tư thế hơi ngửa về sau, bàn tay gã máy động hất dao găm bay lên từ sau lưng đảo một vòng trên không, tay trái chớp lấy rồi thỉnh linh đâm thẳng xuống động mạch đùi Trần Phi, nháy mắt đã chuyển từ thủ sang thế công hung mãnh.

Vút!

Trần Phi từ đầu luôn dồn hết chú ý vào con dao kia, bị Lâm Tiến xài chiêu tráo mận đôi đao thì rất bất ngờ, một cước vừa đá hụt vào khoảng không chưa kịp thu về càng khiến khoảng cách giữa chân hắn và con dao găm sắc lèm mau chóng rút ngắn.

Tình thế nguy cấp, nắm tay Trần Phi đâm tới muốn đánh vào cổ tay cầm dao của Lâm Tiến song không kịp. Mắt thấy lưỡi dao chuẩn bị cắm ngập vào đùi mình, Trần Phi thảm hô "Gậy Đánh Chó", ngay tức khắc cây gậy đen trũi hiện ra trong tay hắn tận dụng chiều dài quét ngang.

Sắp đắc thủ đột ngột phát hiện bóng gậy từ phía Trần Phi quét mạnh tới ngực mình, Lâm Tiến liền uốn cổ tay đảo chiêu đâm thành gạt ngang, chém vào cây gậy như từ trên trời rơi xuống kia.

Keng!

Dao găm quân dụng có thể cắt đứt tám thép, vậy mà chém trúng cây gậy cũ kĩ liền dội ngược, tia lửa xoèn xoẹt bay múa.

Cổ tay Lâm Tiến tê rần đau điếng, chân loạn choạng lù về sau mấy bước mới gượng lại được, kinh hãi nhìn tên thanh niên hơi gầy trước mặt.

Vừa rồi chạm chiêu, Lâm Tiến bị một luồng sức mạnh kinh khủng như con lốc từ Trần Phi đánh lui, nghĩ lại vẫn còn thấy sợ. Gã dùng ánh mắt khó tin quan sát Trần Phi, nhìn kiểu gì tên kia cũng không thể nào sở hữu sức lực kinh khiếp như vậy, trong lòng rất khó hiểu.

Lâm Tiến khó tin cũng đứng. Sức mạnh Trần Phi vốn đã hơn người thường, cộng thêm lực công kích của Gậy Đánh Chó, hiện khó kẻ nào có thể đỡ một gậy của hắn mà bình yên, trừ phi người đó cũng được hệ thống thừa nhận trở thành người chơi.

Ngó lại dao găm trong tay mình, Lâm Tiến càng thêm sững sốt khó tin bởi lưỡi dao đã bị mẻ một mảng lớn. Còn đang ngơ ngẩn, tai gã nghe tiếng gió thổi phàn phật, ngược lên phát giác Trần Phi đang thân tốc lao đến, cây gậy đen đúa xầu xí mang theo khí thế như dòn non lấp biển đập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tàn nhẫn

Đòn thế Trần Phi đánh ra cực kỳ mãnh liệt, còn chưa đến gần Lâm Tiến mà gã đã bị hơi gió táp rất mặt. Trúng một gậy này vào đầu gã không tin mình có thể toàn mạng, bèn rống lớn một tiếng trợ uy, trong thời khắc nguy cấp dồn toàn bộ sức lực xuống đôi chân đạp mạnh lên sàn bắn người sang bên.

Ầm!

Bóng gậy lao sượt qua người Lâm Tiến đập mạnh xuống sàn phát ra tiếng động kinh khiếp. Sàn nhà vỡ toang, bị khoét thành miệng hố sâu hoắm. Gạch vỡ đá vụn tung bay tán loạn khiến mấy kẻ đứng bên ngoài hồi hã lùi ra xa tránh bị thương.

Lương Nhật nhờ đứng sau lưng Trần Phi nên không bị ảnh hưởng, chỉ tội hai tên đàn em của Lâm Tiến ở phía đối diện dù đã cẩn thận lùi ra xa, dùng tay che kín mặt nhưng vẫn bị đá vụn văng trúng trầy da chảy máu. Một tên hét hoảng rống lên:

- Má nó, cây gậy có gắn lựu đạn hay gì vậy?

- Nói nhiều làm gì? Mau phụ anh Tiến giết nó!

Tên kia quát, sau đó hùng hổ vác rìu sầm sập chạy tới bừa mạnh vào đầu Trần Phi. Cùng lúc Lâm Tiến vừa thoát hiểm, mắt ánh lên tia tàn độc, phối hợp với đàn em lia dao găm theo phương ngang, chém vào hạ bộ Trần Phi.

Bọn chúng rất quen thuộc trò vây công, không hẹn mà đồng thời xuất chiêu thành hình chữ thập quyết dồn Trần Phi vào chỗ chết.

Trần Phi hừ lạnh, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu hắn liền quên hết mọi nỗi sợ hãi, phát huy tới đa khả năng. Gậy Đánh Chó vừa nhấc khỏi miệng hố đất lập tức đâm mạnh vào ngực tên cầm rìu.

Vù!

Tốc độ tên này kém Lâm Tiến, tất nhiên không thể so sánh với Trần Phi. Gậy Đánh Chó xuất phát sau nhưng tới trước, xuyên trúng ngực phải khiến gã

đầu đón té ngã ra sau, lưỡi rìu tuột khỏi tay văng ra xa, roi phải đồng chén đĩa vỡ loảng xoảng.

Trần Phi phát huy tối đa lợi thế nhảy bén của các giác quan, cơ hồ ngay khi đầu gậy xuyên thủng ngực tên kia, hắn liền nhún chân tung người lên cao. Sức mạnh gia tăng giúp Trần Phi chỉ nhún nhẹ không cần lấy đà cũng bay lên cả mét, vừa kịp lúc tránh được tia sáng bạc trong tay Lâm Tiến quét qua bên dưới.

Cơ thể đang lơ lửng trên không, Trần Phi quyết đoán đập thẳng Gậy Đánh Chó xuống đầu Lâm Tiến còn nửa quỳ nửa ngồi bên dưới chưa kịp xoay trở.

Vụt!

Tiếng gậy xé rách không khí khiến ai nghe được đều kinh khiếp.

- Anh Tiến cẩn thận! Thăng chó mau đỡ rìu!

Một tên còn ở ngoài chưa tham chiến chứng kiến đồng bọn gặp nguy, điên cuồng gầm vang, ném mạnh rìu tới.

Lưỡi rìu xoay tròn lao đến cực nhanh, cuốn theo tiếng vù vù lạnh người. Trần Phi muốn đỡ chỉ còn cách thu gậy về bụng tha Lâm Tiến đang bó tay chờ chết dưới kia, song hắn không cam tâm. Đột nhiên một tia sáng xẹt qua thần trí Trần Phi, hắn gọi từ Nhẫn Chứa Đồ ra cái nắp xoong dày cực lớn che chắn cơ thể, trong khi tay phải vẫn nắm chặt cán gậy giữ nguyên đòn đánh xuống.

Cái nắp xoong này Trần Phi lấy của bà Hoa trước khi đi, nghe nói nó có từ thời xưa dùng để nấu com nuôi quân thời chiến, được chế tạo bằng thép tốt cực dày để chống sức tàn phá của bom đạn. Ý tưởng mình một tay cầm gậy, tay kia cầm nắp xoong thay khiên chống lại lũ thầy ma giống như hiệp sỹ thời trung cổ làm Trần Phi rất hào hứng, vì vậy mới mang theo, không ngờ chưa gì đã có dịp dùng đến.

Keng!

Lưỡi rìu đập mạnh lên nắp xoong tạo thành tiếng kêu trong trẻo rồi nặng nề rơi xuống, chỉ lưu lại trên nắp một vết trầy nhàn nhạt. Tay Trần Phi cầm nắp xoong chỉ hơi rung nhẹ, không ảnh hưởng đến đà của gậy bên tay phải đang lạnh lẽo vụt xuống đỉnh đầu Lâm Tiến.

Thời khắc nguy cấp, Lâm Tiến không kịp tránh chỉ biết cố gắng đưa dao găm lên chống trả.

Lực công kích từ Gậy Đánh Chó quá hung mãnh, Lâm Tiến lại bị động ra chiêu không đủ lực. Ngay khi chạm nhau, dao găm trong tay Lâm Tiến liền bị đánh văng, Gậy Đánh Chó cuồng bạo giáng thẳng xuống đỉnh đầu gã trong sự kinh hoàng tột độ.

Bốp!

Đầu Lâm Tiến vỡ toang tận cổ, não tương hòa lẫn máu tươi thành màu trắng đỏ đùng đục văng đầy phòng, cơ thể không đầu gãy một cái mạnh rồi nặng nề ngã xuống.

Thảm trạng quá kinh hoàng và đột ngột khiến những kẻ có mặt trong phòng đờ đẫn đến nỗi không thể kêu la, chỉ còn tiếng hít thở nặng nhọc đè ép không gian.

Qua vài giây, Lương Nhật bình tĩnh lao vào góc phòng nôn thốc nôn tháo. Gã mới chỉ thấy thầy ma bị giết, cảm giác hoàn toàn khác biệt so với chứng kiến một người mới còn sống sờ sờ là Lâm Tiến bị đoạt mạng, hơn nữa kẻ xuống tay lại là một người khác. Rất khó diễn tả cảm giác Lương Nhật lúc này, chỉ có thể nói gã đang rất kinh tởm và sợ, kinh hoàng ngó Trần Phi lạnh lẽo đứng đó với tay cầm cây gậy còn dính não trắng trắng của Lâm Tiến.

"Không ngờ hắn thật sự dám giết người, đã vậy còn không lộ chút cảm xúc!"

Nội tâm Lương Nhật thầm kêu may mắn. May mà khi trước gã kịp thức thời, không thì hiện tại đã chẳng còn ngồi đây.

Trần Phi siết chặt cán gậy, dạ dày co thắt dữ dội, cổ họng cảm giác buồn nôn chực trào khỏi cổ họng xuống. Hắn biết trong thời tận thế, con người muốn sinh tồn bắt buộc phải bộc lộ bản chất hung tàn, trước sau gì hắn cũng phải làm việc này, chỉ không nghĩ nó đến sớm như vậy.

Cảm giác giết một kẻ còn sống sờ sờ khác xa khi giết thầy ma, rất rất mãnh liệt, có sợ hãi, có hưng phấn, có điên cuồng, có run rẩy. Tim Trần Phi đang đập rất mạnh trong lồng ngực, máu huyết như lũ ngựa bất kham chạy rần rập khắp cơ thể. Hắn hít sâu một hơi thật dài cố kiểm soát cảm xúc, mấy đầu ngón tay hơi run rẩy bóp chặt lấy gậy.

Trần Phi đảo mắt đã hơi đỏ quanh phòng một vòng rồi dừng lại trên người tên ném rìu lúc nãy, chậm rãi tiến tới.

Tên kia đang bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ muốn vãi ra quần, giờ lại thấy Trần Phi nhìn mình chằm chằm thì hai chân nhũn ra té xuống sàn gạch, cố lê lết nhưng nỗi sợ quá lớn phủ kín thần trí khiến gã không cách nào đứng lên được, chỉ biết lấp bắp trong khi hai tay xua loạn:

- Đừng... đừng qua đây! Xin... hãy... hãy... tha... tôi...

Trần Phi đến trước mặt tên này, ngó gã vài giây rồi nâng gậy lên, lắc đầu:

- Tao cũng muốn bỏ qua cho mày, nhưng làm vậy sẽ gián tiếp hại chết những người khác.

- Không... - Tên nọ rít gào, trơ mắt nhìn bóng gậy như tử thần ập đến.

Tiếng kêu rên, tiếng nôn mửa làm cho hai cô gái trốn trong nhà vệ sinh vừa hiếu kỳ vừa lo lắng, rón rén mở cửa lò đầu ra đúng lúc trông thấy cảnh tượng mà các nàng suốt đời khó quên, chỉ kịp kêu lên thảng thốt.

Bốp!

Cây gậy trong tay Trần Phi tàn nhẫn đập mạnh xuống đầu tên kia, lấy mạng gã trong chớp mắt. Máu, óc, xương sọ bắn tung tóe khắp nơi, mùi tanh tươi lợm giọng bủa vây xung quanh.

Bạch Yến và Thanh Hương chỉ tránh mặt giấy lát, lúc này trở ra ngõ ngang phát hiện căn phòng ngăn nắp thơm tho của mình đã biến thành chốn địa ngục trần gian. Hai nàng ngậy ngậy vài giây rồi cúi xuống nôn ọe liên hồi.

Trong một góc, Lương Nhật vẫn không ngưng nôn ra bữa ăn khi nãy, coi như công sức gãi quơ quào đã mất sạch, chỉ còn lại cái dạ dày trống rỗng không ngừng phát ra những tiếng ồng ộc khó nghe.

Trần Phi cố trấn tĩnh, bước lại gần tên trúng một gậy vào ngực đang nằm trong vũng máu xem xét. Hắn cẩn thận dùng mũi giày hất tên này ngửa ra, tay hườm gậy phòng có biến, sau khi nhìn thấy một lỗ máu xuyên thủng từ trước ngực ra tận sau lưng mới yên tâm gã đã chết.

Trần Phi nín thở lục soát khắp người bọn chúng song không tìm được gì có ích, dù một mẩu thức ăn cũng không. Hắn nhặt hai cây riêu thoát hiểm lên quan sát, riêu dài khoảng 7, 8 tấc, nặng trên dưới 3kg, cầm vào tay rất vừa vặn, quả nhiên là hung khí cực tốt.

Cắt hai cây riêu vào ba lô, Trần Phi lên tiếng xóa tan không gian ngột ngạt:

- Nơi này không thể ở được nữa, mọi người thu dọn đồ đạc rồi chúng ta chuyển sang chỗ khác. Nhanh tay một chút!

Hắn đi đến cửa định ra ngoài đợi, bỗng có thanh âm Thanh Hương đuổi theo sau lưng, giọng điệu chán ghét:

- Tôi không đi cùng bạn nữa...

Bạch Yến nghe Thanh Hương mở miệng lập tức hiểu nàng ta muốn gì, nàng liền đưa tay bịt miệng Thanh Hương không cho nói những lời khó nghe nhưng Thanh Hương đã gạt đi, tiếp tục lên án Trần Phi:

- Bạn thật độc ác! Người ta đã van xin tha chết, bạn giết hai mạng người chưa đủ hay sao mà vẫn xuống tay, có còn tình người hay không? Tôi nhìn lắm rồi, cứ tưởng bạn là người tốt!

Trần Phi thoáng sững người, không thể tin sau những gì hắn làm rốt cục lại nhận được những lời này. Tuy vậy hắn cũng lười giải thích, lạnh nhạt nói trong khi vẫn tiếp tục bước đi:

- Đi hay ở tùy bạn, tôi không quản. Tôi chỉ chờ đúng 5 phút, sau đó sẽ rời đi.

Chờ hắn khuất sau cửa, Bạch Yến trách Thanh Hương:

- Sao cậu lại nói vậy với bạn ấy? Trần Phi vì cứu chúng ta mới phải làm thế.

- Cậu còn bênh hắn? - Thanh Hương khó chịu nói - Đồng ý Trần Phi giết người vì cứu chúng ta và phần nào là tự vệ, nhưng khi nãy cậu và mình đều thấy rất rõ, người kia không còn năng lực uy hiếp nhưng hắn vẫn tàn nhẫn giết chết, không thể bảo hành động đó là vì chúng ta. Một mạng người đấy, sao có thể tước đi dễ dàng vậy được? Nếu còn đi cùng, có ngày hắn sẽ giết luôn chúng ta cho xem!

Như muốn tìm thêm đồng minh, Thanh Hương quay qua hỏi Lương Nhật:

- Anh thấy lời em có đúng không?

Sắc diện Lương Nhật vẫn còn trắng bệch vì kinh tởm, nghe nàng ta hỏi thì liếc nhanh ra cửa, không thấy Trần Phi bèn gật đầu, khẽ nói:

- Anh cũng thấy thế. Trần Phi có lẽ không xấu, nhưng hơi tàn nhẫn!

- Quá nhẫn tâm luôn ấy chứ, anh còn nương nhẹ nữa! Khi nãy không phải hắn bốp cò anh suýt tắt thở còn gì?

Thanh Hương bĩu môi, càng nói nàng càng thấy phản cảm với hành vi của Trần Phi, cảm giác chán ghét dâng lên cực điểm.

Bạch Yến biết không nói lại cô bạn đang kích động, hơn nữa bọn họ có hai người, một mình nàng sao có thể ứng phó, đành dứt khoát chốt vấn đề:

- Nói sao thì bạn ấy vẫn là ân nhân của chúng ta. Thôi, cậu mau phụ mình gom đồ đạc, kéo Trần Phi đợi lâu lại tưởng...

- Thì sao? - Thanh Hương quả thực đang cực kỳ kích động, chắc vì thần kinh nàng căng thẳng quá lâu nên lúc này được dịp bùng nổ, không thể kiểm soát lời nói - Mình không tin ba người chúng ta sẽ chết khi không có hắn. Phải không anh, Lương Nhật?

"Cô muốn chửi bới gì cứ việc, đừng lôi tôi vào chứ."

Lương Nhật thâm mắng trong bụng, ngoài mặt cười gượng:

- Không thể nói như vậy. Tình hình bây giờ rất bất ổn, trước mắt chúng ta vẫn cần tiếp tục dựa vào cậu ta thôi.

Câu trả lời của gã khiến Thanh Hương đang đà hưng phấn bị chùng hững, cụt hứng không nói nữa.

- Thôi, thôi. Chúng ta nhanh tay lên, đừng để Trần Phi chờ lâu không hay! - Bạch Yến hối thúc.

Thanh Hương rất không tình nguyện nhưng vẫn phải hậm hực gom đồ đạc vào vali. lát sau, hai nàng khệ nệ khiêng theo hai cái vali to tướng ra cửa, thế vẫn chưa hết, Lương Nhật đi sau khổ sở vác thêm hai cái nữa, cả thấy là bốn vali tư trang vật dụng của hai cô gái.

Nãy giờ Trần Phi ngồi cách cửa khá xa nhưng vẫn nghe được ba người kia tranh luận. Ở cùng nhau một thời gian, người nào ra sao hần đều biết rõ, chỉ không thém nói ra. Lúc này thấy bọn họ khệ nệ vác bốn cái vali đi ra, hần nhú mày lên tiếng:

- Mọi người định đi du lịch sao?

- Hà? Ý bạn là gì? - Thanh Hương khó hiểu.

Trần Phi nói:

- Hai bạn vứt hết những thứ không cần thiết đi, tay xách nách mang như thế làm sao chạy khỏi thầy ma nếu bị chúng truy đuổi?

- Bên trong đều là vật dụng cần thiết, không thể bỏ cái nào cả. - Thanh Hương vẫn còn bức tức Trần Phi, câu gắt đáp trả - Mà này, mang gì là việc của bọn tôi, bạn đừng xen vào được không?

Trần Phi nhún vai:

- Tùy, tôi chỉ góp ý thôi.

Bạch Yến ngồi xuống mở hai cái vali của nàng ra, bên trong đủ thứ vật dụng linh tinh như dụng cụ trang điểm, nón, quần áo, giày dép, lấp ló cả đồ lót đủ màu sắc kích thích. Nàng đỏ mặt xoay người che lại, dịu dàng nói:

- Chờ tôi chút nhé, để tôi soạn ra bỏ bớt!

Trần Phi gật nhẹ.

Thanh Hương nói ngang thế thôi, thấy Bạch Yến hành động cũng làm theo, hi hục lôi ra không ít đồ đạc vẫn còn mới, tiếc rẻ chọn lựa. Bỏ cái nào cũng tiếc, mà nàng không có cách nào mang theo hết, đành vứt đại đi một nửa. Rốt cuộc hai nàng giữ lại mỗi người một cái vali kéo tay, có bánh xe bên dưới, đồ đạc gọn nhẹ hơn không ít.

Trần Phi đứng lên khoát tay:

- Đi thôi.

Phụ nữ là kiểu sinh vật rất kỳ lạ. Khi họ thích bạn, dù bạn làm chuyện xấu xa gì họ cũng tìm cách bào chữa cho bạn. Còn như họ ghét? Tất nhiên bạn làm gì cũng khiến họ ngứa mắt không vừa ý.

- Này. - Thanh Hương gọi giật - Bạn không kéo phụ bọn tôi à? Đàn ông mà không ga lăng gì hết vậy?

Nãy giờ liên tục bị nàng ta kiểm chuyện, Trần Phi không kiên nhẫn được nữa, lạnh lùng nói:

- Bạn đi trước dẫn đường, lỡ như gặp thầy ma nhớ giết chúng, bảo vệ tôi. Đổi lại tôi sẽ mang vali giùm, được chứ?

Bị hần bắt bớ, Thanh Hương không biết trả lời thế nào, hừ một tiếng rồi tiếp tục hi hục kéo vali. Lương Nhật thấy vậy chạy đến kéo giúp nàng, Thanh Hương càng thêm hài lòng, đàn ông phải như Lương Nhật, tên kia càng ngày càng giống đàn bà rồi.

Mặc ai nói gì, Bạch Yến thùy chung vẫn lặng lẽ kéo vali đi ngay sau lưng Trần Phi, chỉ cần ở gần hần, mọi lo lắng sợ hãi trong nàng đều biến mất.

Bốn người cẩn trọng đi loanh quanh ký túc xá khá lâu, cuối cùng chọn một phòng rộng rãi nằm cách xa vị trí cũ làm chỗ ở mới.

Trong lúc mấy người kia quét dọn, Trần Phi vào phòng tắm định tẩy sạch bụi bặm trên người, chợt nhớ truyền thông có cảnh báo nguồn nước đã bị nhiễm bẩn không thể sử dụng thì cười khổ bước ra. Điện mất, nước bẩn, ngay cả tắm cũng không được, thật không còn gì khổ bằng. Trong nhần của hần còn khá nhiều nước suối, nhưng dùng để tắm thì quá xa xỉ, Trần Phi không dám, chỉ có thể ráng chịu đựng.

Trần Phi vừa mở cửa bước ra đã gặp Bạch Yến đứng tần ngần ngay đó. Trông thấy hần, nàng đi tới gần thì thém về ngại ngần:

- Bạn... Tôi có việc này muốn nhờ...

- Việc gì thế?

- Tôi... Là thế này... - Bạch Yến áp ứng - Người tôi bản khó chịu quá, rất muốn tắm, mà nước thì...

Trần Phi vỗ lẽ:

- Bạn muốn xin nước sạch?

- Vâng. - Bạch Yến gật đầu, rụt rè nhìn hấn chờ đợi - Có được không? Sau này tìm được nước rồi, tôi sẽ trả lại cho bạn.

Trần Phi dở khóc dở cười. Nước đang khan hiếm, hấn còn chẳng dám tắm mà giờ nàng ta lại xin. Nhưng hấn không nỡ từ chối, nhất thời không biết nói thế nào để nàng hiểu.

Trông thái độ Trần Phi, Bạch Yến liền hiểu ra, gương mặt xinh đẹp ửng hồng, mím môi vội vã quay đi:

- Xin lỗi, tôi đòi hỏi vớ vẩn quá! Xem như tôi chưa nói gì nhé!

Nhìn theo nàng, Trần Phi không đành lòng, thở dài nói:

- Một chai nhỏ đủ không? Tôi chỉ có thể đưa bạn bấy nhiêu thôi.

Bạch Yến đang thất vọng toan chạy đi, nghe vậy mừng rỡ quay lại ngay, mỉm cười tươi tắn:

- Đủ rồi. Tôi xài tiết kiệm chắc cũng tạm ổn!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Hành động một mình

Hành động có phần mập mờ của Trần Phi và Bạch Yến dễ dàng lọt vào mắt hai người kia. Chờ Bạch Yến vào phòng tắm, Thanh Hương đi tới hỏi Trần Phi:

- Vừa rồi hai người nói gì vậy?

- Không gì cả.

Trần Phi lạnh nhạt xoay người bước ra.

Thanh Hương gọi giật theo:

- Tôi thấy hết rồi. Bạn cho Bạch Yến nước sạch để tắm mà không đếm xỉa gì đến bọn tôi, phân biệt đối xử quá đấy!

Mặc kệ nàng ta lâm nhâm, Trần Phi thân nhiên bỏ đi. Lúc đầu mới gặp, hấn còn có chút thiện cảm với Thanh Hương, dần dà thấy tính cách nàng ta có nhiều điểm không ổn khiến hấn lười tiếp xúc.

Bị Trần Phi phớt lờ, Thanh Hương âm ức kể Lương Nhật nghe, không biết gã an ủi vỗ về thế nào mà nàng ta vui lên ngay, tuy vậy vẫn ném cho Trần Phi cái nhìn bức tức.

Trần Phi lấy trong ba lô ra một túi bánh mì, một hộp bơ và hộp thịt bò. Hấn phết bơ lên hai miếng bánh, trét thịt bò băm nhuyễn vào giữa rồi kẹp lại, đưa lên miệng ngoạm một miếng lớn nhai ngon lành.

Vừa rồi Trần Phi kiểm tra thông tin nhân vật, thể lực hấn sau khi giao chiến với nhóm Lâm Tiến đã gần về 0, nhấp nháy ánh sáng đỏ. Hấn phát hiện hình như cử sử dụng Gậy Đánh Chó là thể lực tụt rất nhanh. Mỗi lần như vậy hấn lại phải nạp thêm năng lượng rồi chờ khá lâu mới hồi đầy, bằng không thân thể sẽ run rẩy như ông già 100 tuổi chẳng còn chút sức lực, ngay cả đi cũng không nổi chứ đừng nói đến chiến đấu.

Trần Phi thầm suy tính lần tới lên cấp sẽ tăng điểm thể lực. Càng ngày càng xảy ra nhiều chuyện, hấn cần có sức chiến đấu dẻo dai để tránh trường hợp cạn kiệt thể lực mà gặp kẻ địch sẽ chết oan uổng.

Mùi bánh mì phết bơ thịt thơm lừng lan khắp phòng. Lương Nhật đang trò chuyện với Thanh Hương ngửi được thì âm thầm nuốt nước bọt, mặt dày bước đến chỗ Trần Phi, cười giả lả:

- Tôi đói quá, cậu có thể...

Trần Phi lấy muỗng múc bơ và thịt bỏ lên vài miếng bánh mì đưa cho Lương Nhật, số còn lại vẫn để trên bàn. Lương Nhật cầm bánh mì chờ một hồi không thấy hắn đưa thêm, ngần ngừ bảo:

- Cậu cho thêm phần Thanh Hương nữa!

Trần Phi ngược lên, nhàn nhạt nói:

- Tôi vừa đưa phần hai người rồi.

- Ít thế này mình tôi ăn còn không đủ nữa là... - Lương Nhật tham lam nhìn thức ăn trên bàn - Còn rất nhiều mà. Cậu chưa Bạch Yến nhiều như vậy hơi thiếu công bằng.

- Cậu muốn công bằng thì tự đi kiếm mà ăn! Còn nói thêm nữa, cẩn thận tôi lấy lại bánh mì trên tay cậu!

Trần Phi cau mày. Hai người này ngày càng quá lố, buộc hắn phải nói thẳng.

- Tôi chỉ thuận miệng nói vậy, cậu không thích thì thôi.

Lương Nhật cố nặn ra nụ cười, nhưng khi quay lưng đi về tươi cười liền biến mất, thay vào đó là sự hậm hực tức tối. Bánh mì đã ít lại còn phải chia phần cho Thanh Hương đang háo hức chờ đợi, Lương Nhật dù không muốn cũng đành bấm bụng đưa nài ta.

Trần Phi chậm rãi nhắm nháp bánh mì, bỗng nổi nhớ gia đình trời dậy khiến cho miếng bánh trong miệng hắn trở nên ngẹn đắng. Đại dịch chỉ vừa bùng nổ sáng nay thôi, tính đến lúc này còn chưa được tròn một ngày mà hắn có cảm giác như cả thế kỷ đã trôi qua. Không biết bây giờ cha, mẹ và chị gái hắn ra sao, còn sống hay đã...

Trần Phi lấy điện thoại di động ra, hi vọng trông thấy phép màu. Nhìn màn hình hiển thị không có vạch sóng nào, hắn thở dài cất vào. Trần Phi rất muốn tự lừa dối bản thân, nhưng hắn hiểu khả năng người thân còn sống rất thấp, đó là chưa kể cho dù thoát khỏi dịch virus thì họ cũng sẽ rơi vào trận dịch khác nguy hiểm không kém: Thiếu thốn lương thực.

Trần Phi cứu mạng ba người kia một phần vì tình đồng bào, phần còn lại chủ yếu do hắn không hi vọng thân nhân của mình bị bỏ mặc, mong họ sẽ nhận được sự giúp đỡ như những gì hắn đang làm lúc này. Tuy nhiên hiện tại Trần Phi bắt đầu lơ mơ nhận ra hắn đã phạm sai lầm. Hắn giúp người không cần báo đáp, rốt cuộc chỉ tự chuốc lấy sự phiền toái bức mình.

Thời điểm này, khi mà tồn vong của nhân loại luôn nằm bên bờ vực sinh tử thì ranh giới giữa phần con và phần người, thiện ác trong mỗi cá nhân trở nên hết sức mong manh. Muốn sinh tồn, ai cũng bắt buộc phải thay đổi, độc ác hơn, tham lam hơn, ích kỷ hơn... Trần Phi muốn làm người tốt rất khó.

Trước đây, chưa khi nào hắn có suy nghĩ trông thấy người gặp nạn sẽ tro mắt nhìn mà không cứu giúp, nhưng giờ hắn phải nghĩ lại. Hắn có thể cứu một người, mười người, nhưng trăm người thì thế nào?

Hơn nữa, sau khi được cứu, hắn bọn họ sẽ chọn đi theo Trần Phi để được che chở và hưởng dụng số lương thực ít ỏi đang dần cạn kiệt trong người hắn. Kẻ gặp nạn bây giờ giống như người chết đuối, trông thấy hắn bơi đến sẽ không hề nhớ ơn cứu mạng mà ngược lại chỉ chăm chăm tìm cách bấu víu, đè hắn xuống để bản thân nổi lên mặt nước sống sót.

Hay nói rõ hơn, ai cũng là người hoàn hảo khi đầy đủ nhu cầu, cuộc sống thoải mái. Nhưng một khi bị đụng chạm đến quyền lợi, nhất là những chuyện liên quan đến tính mạng, dù là kẻ ngày thường lành như đất cũng sẽ biến thành sói đói.

Thời thế thay đổi, con người cũng buộc phải thay đổi để tồn tại. Kẻ nào cố chấp không thể thích nghi sẽ bị diệt vong, chân lý này đã tồn tại từ rất lâu. Trần Phi không nhận ra chính hắn cũng đang dần cải biến quan điểm.

- Bạn nghĩ gì mà ngẩn ra vậy?

Giọng nói êm tai của Bạch Yến vang lên khá gần cắt đứt dòng suy tư trong đầu Trần Phi, hắn chuyển ánh mắt từ nơi xa xoi mói lung lên mặt nàng.

Bạch Yến vừa mới tắm xong, gương mặt vốn dĩ đã rất xinh đẹp lúc này càng thêm mỹ miều khó tả, khiến cả căn phòng tối tăm như bừng sáng lên.

Lương Nhật ngồi phía bên kia len lén nhìn qua, không nhìn được nuốt nước bọt liên tục.

Trông thấy Trần Phi nhìn mình không rời mắt, nội tâm Bạch Yến thoáng vui vẻ. Nàng khẽ hất mái tóc đen bóng bệch như ráng mây chiều ra sau lưng, phụng phịu nói:

- Nước hơi ít, tôi đã dùng rất tiết kiệm mà vẫn không đủ để gội đầu. Tóc tôi dơ lắm rồi, thật khó chịu!

Quả nhiên người đẹp thì làm gì cũng đẹp, chỉ một động tác hất tóc ra sau lưng của Bạch Yến đã đủ làm bất cứ kẻ nào miễn là nam giới nhìn thấy đều sẽ si mê, chỉ muốn nhào tới ôm nàng vào lòng mà thỏa sức vuốt ve làn tóc mây óng ả mềm mại kia.

Trần Phi không ngoại lệ, nhưng trước nay hẳn ít giao du tiếp xúc người khác phái nên không có nhiều hứng thú với phụ nữ, vì thế chỉ xao động một chút rồi cảm giác này biến mất ngay, mỉm cười:

- Bạn được tắm đã là sung sướng hơn nhiều người rồi. Tôi còn chưa tắm đây!

Ánh mắt Bạch Yến long lanh như phủ một màn sương nhìn Trần Phi thật dịu dàng, nhẹ gật đầu:

- Bạn rất tốt với tôi. Tôi hiểu mà!

Không nghĩ nói đùa lại khiến nàng hiểu lầm cho rằng mình kẻ ơn, Trần Phi xua tay:

- Tôi không có ý đó.

Bạch Yến bật cười khúc khích, cảm thấy nam thanh niên này còn có một bộ mặt khác rất hiền lành và chút gì đó nhút nhát khờ khạo, khác xa hình ảnh tàn nhẫn nàng thấy lúc này.

Bạch Yến lắc nhẹ đầu, xua tan đi cảnh tượng máu tanh nàng không muốn nhớ lại đó, chợt nhìn thấy bánh mì trên bàn thì hỏi rất tự nhiên:

- Đây là phần của tôi hả?

- Bạn chỉ được ăn hai miếng! Chúng ta cần sử dụng dè xèn, lương thực tôi mang theo không còn nhiều! - Trần Phi đáp.

- Ừm, vậy đủ rồi.

Bạch Yến ngồi xuống cạnh Trần Phi, đôi tay nhỏ nhắn nâng niu hai miếng bánh mì, phết bơ và thịt hộp. Làm xong, nàng đưa cho hắn:

- Bạn ăn chưa?

- Rồi. Bạn cứ tự nhiên!

- Cảm ơn! Tôi đói rồi, không khách sáo đâu!

Trong khi Bạch Yến nhỏ nhẹ ăn, Trần Phi lảng lạng dịch ghế ra xa nàng một chút. Vừa rồi ngồi gần, mùi hương kỳ lạ toát ra từ cơ thể nàng cứ chui vào mũi, báo hại hắn không suy nghĩ được gì, tâm trạng ngầy ngất khó hiểu. Lần đầu tiên Trần Phi nhận ra phụ nữ rất nguy hiểm, xinh đẹp như Bạch Yến càng nguy hiểm gấp bội, tốt nhất nên giữ khoảng cách với nàng một chút để thần trí được yên tĩnh. Hắn còn rất nhiều việc phải làm, không có hơi sức dành cho những suy nghĩ, cảm xúc vớ vẩn.

Bạch Yến đang ăn, phát giác Trần Phi lảng lẽ kéo ghế xích ra thì ngưng lại, khóe mắt hơi liếc qua, vành môi đỏ thắm khẽ cong lên như có ý cười, sau đó nàng tiếp tục thưởng thức ít bánh còn trên tay.

Gia cảnh Bạch Yến giàu có, trước kia chẳng mấy khi nàng dùng thứ bánh mì và thịt hộp rẻ tiền này, đối với nàng nó rất khô khan khó nuốt, chẳng ngờ hiện giờ ăn lại thấy rất ngon, có lẽ do nàng đói bụng.

Trần Phi bật bảng chỉ số lên, cuối cùng thể lực của hắn đã hồi đầy 3, đứng dậy nói:

- Tôi đi đây. Mọi người nhớ khóa kín cửa, không nghe tiếng tôi gọi thì đừng mở cho bất kỳ ai. Nếu qua một ngày mà tôi chưa quay về, mọi người cứ việc rời khỏi đây, tự bảo trọng!

Bạch Yến vừa ăn xong, nghe vậy đứng lên hỏi:

- Bạn muốn qua khu B thật sao?

- Ừ. - Trần Phi không giải thích nhiều, chỉ tay vào số bánh mì và vài chai nước suối trên bàn - Máy thứ này tôi để lại cho mọi người dùng. Sử dụng phung phí hay tiết kiệm như thế nào tùy các bạn.

Trước kia Trần Phi đã bỏ sẵn khá nhiều thức ăn, nước uống trong ba lô, định khi rời đi sẽ đưa cho bọn họ. Bây giờ nghĩ lại, hẳn làm vậy khác nào tạo cơ hội cho Lương Nhật giờ trò?

Với bản tính Lương Nhật, có khi Trần Phi vừa rời khỏi thì gã đã ôm ba lô lương thực chạy trốn một mình rồi. Ngoài mặt Lương Nhật tỏ ra phục thiện, vừa rồi cũng chọn ở lại sát cánh với Trần Phi nên hẳn không có lý do để loại bỏ gã, song hắn chưa bao giờ tin tưởng tên này.

Trần Phi cũng đã tính tới phương án đưa bọn họ đi cùng, nhưng khu B đang có rất nhiều thầy ma, đi đông dễ bị chúng phát giác. Hơn nữa Trần Phi không chắc có tự bảo vệ được cho mình hay không, đâu thể đưa họ cùng đi vào chỗ chết. Tạm thời hắn đành bố trí như vậy, để lại chút lương thực vừa đủ cho ba người dùng trong một, hai buổi, không lo họ chết đói, cũng không sợ Lương Nhật làm liều. Tên kia khá khôn lỏi, hẳn sẽ không vì chút thức ăn ít ỏi mà cắt đứt đi sự bảo hộ lâu dài của hắn.

Thanh Hương chợt đi tới chỗ Trần Phi, cứ ngỡ đòi hỏi thêm thức ăn, nào ngờ nàng ngượng ngùng nói:

- Bạn... cẩn thận nhé!

Trần Phi ngạc nhiên, hẳn cứ nghĩ nàng ta sẽ chán ghét không đếm xỉa gì đến mình chứ, dù vậy vẫn gật đầu. Phụ nữ đúng là sinh vật khó hiểu!

Lương Nhật nhìn trần trối cái ba lô căng phồng trên lưng Trần Phi, rất muốn mở miệng xin xỏ nhưng gã biết sẽ bị từ chối thẳng, đành dần lòng nói một câu:

- Đi sớm về sớm.

Trần Phi nhìn qua gã, khi mắt hai người chạm nhau, Lương Nhật lúng túng ngó sang nơi khác như sợ bị nhìn thấu ý đồ xấu trong đầu.

Hai người kia ở lại, chỉ có Bạch Yến tiễn Trần Phi ra khỏi phòng, dường như Thanh Hương tính ý muốn tạo cơ hội cho bọn họ ở riêng với nhau. Ra đến bên ngoài, Trần Phi định kêu Bạch Yến trở vào thì nàng đã cướp lời:

- Hứa với tôi, bạn không nhất thiết phải trở lại nơi này, nhưng bạn phải tự chăm sóc bản thân cho tốt! Được không?

Trần Phi cười nói:

- Lời này lẽ ra tôi dành cho bạn thì đúng hơn.

- Bạn chưa hứa! - Bạch Yến mím nhẹ đôi môi, mắt hơi đỏ lên.

Tâm trạng Trần Phi thoáng xao động, im lặng giây lát rồi đáp:

- Ừ. Bạn cũng vậy.

Mắt hần lia nhanh vào trong, nhân lúc hai người kia không chú ý liền bước lại, đưa miệng tới gần mặt Bạch Yến.

Trông thấy Trần Phi hành động đường đột như vậy, Bạch Yến hơi hốt hoảng, giọng run lên:

- Bạn...

Nhưng nàng đã hiểu lầm, Trần Phi chỉ áp miệng vào bên tai nàng thì thầm vài câu rồi lấy ra.

Bạch Yến ngẩn ngơ, vừa hựt hắng vì cứ tưởng Trần Phi muốn thân mật, vừa kinh nghi bởi những gì hần mới nói. Nàng tròn mắt:

- Nhất định phải làm vậy sao?

Trần Phi ừ khẽ:

- Nhớ kĩ những gì tôi vừa nói, và đừng để lộ với ai!

- Tôi biết rồi. Cảm ơn bạn!

Thân hình mảnh mai của Bạch Yến run nhẹ nhẹ, rất muốn nói những điều nàng đang day dứt trong lòng nhưng không cách nào giải bày, đành lặng lẽ đứng buồn bã nhìn theo bóng lưng cao gầy của Trần Phi dần xa.

Hần đi rất dứt khoát, không hề dừng lại dù chỉ một thoáng để vẫy tay hay quay đầu nhìn nàng, điều mà Bạch Yến mong đợi.

...

Trần Phi nấp sau khúc quanh, chỉ hơi ló đầu ra quan sát lối vào khu B. Hần đang đứng ở vị trí lúc chiều đến đây cùng với ba người kia, mọi thứ vẫn vậy, chỉ khác là lần này hần đến một mình.

Ngay lối vào, lũ thầy ma lão đảo tới lui, số lượng chúng đã giảm hẳn chỉ còn hơn chục con. Trần Phi cau mày khó hiểu, không rõ những con còn lại đã biến đi nơi nào?

Hần đưa mắt nhìn lên các tầng trên của tòa nhà nằm bên góc trái khu B chìm trong bóng đêm mịt mùng, mơ hồ nhìn thấy không ít bóng đen quờ quạng trên đó.

Khoa Quản Trị Kinh Doanh mà Trần Phi theo học nằm tận tầng 7, điều này khiến hần hết sức đau đầu, giả mà lớp bọn hần dời xuống tầng 1 thì tốt biết mấy. Hiện giờ không có điện nên thang máy chắc chắn không hoạt động. Trần Phi muốn lên tới tầng 7 chắc chắn phải đi thang bộ, rất mất thời gian và công sức. Chưa kể địa thế thang bộ chật hẹp, chẳng may hần bị thầy ma bao vây sẽ vô cùng nguy hiểm.

Dù vậy, Trần Phi không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng. Nhưng trước tiên hần cần phải dọn sạch lũ thầy ma lẩn vờ ở lối vào đã.

Ngẫm nghĩ giây lát, Trần Phi quyết định tiến hành giống như lúc trước. Hần nhặt mấy viên đá ném tới chỗ vài thầy ma lè bầy rồi nép sát vách tường chờ đợi.

Thây ma nghe động, ngó nghiêng quanh quất tới khúc quanh nơi Trần Phi ẩn nấp, mũi khịt khịt mấy cái như muốn đánh hơi, sau đó từng con lác lác đi đến.

Bóng gậy đen sì nhoáng lên thật nhanh.

Bốp! Bốp! Bốp!

Làm nhiều thành quen, thực lực Trần Phi bây giờ và lúc ở nhà bà Hoa khác biệt rất lớn. Lũ thây ma không còn sức uy hiếp với hắn, chỉ việc nấp chờ chúng ló qua, giáng cho một gậy ngay giữa đầu phọt óc chết tươi. Thanh âm hệ thống thông báo tăng điểm kinh nghiệm đưa nhau vang lên trong đầu hắn.

Hiện tại, điều Trần Phi lo lắng nhất chính là yếu tố thể lực. Theo hắn để ý quan sát, 1 điểm thể lực có thể vùng Gậy Đánh Chó 5 lần. Tất nhiên tính toán này chỉ nằm ở mức tương đối, trong quá trình chiến đấu còn rất nhiều động tác tiêu hao thể lực như chạy, nhảy... chưa kể tấn công hết sức và nương tay sẽ tiêu hao lượng thể lực khác nhau, nói chung là rất phức tạp, tạm thời hắn vẫn chưa hiểu hết.

Trần Phi cứ theo phương thức ban đầu, nhẫn nại dẫn dụ từng thây ma tới chỗ mình rồi làm thịt. Nửa giờ trôi qua, khi hắn dọn sạch bọn chúng, thanh âm hệ thống đồng thời vang lên:

"Ding, bạn đã tích lũy đủ điểm kinh nghiệm tăng từ cấp 2 lên cấp 3, được tặng 2 điểm tiềm năng, có lập tức sử dụng hay không?"

- Tặng 2 điểm thể lực. - Trần Phi quyết đoán yêu cầu như dự tính.

Trên kia còn rất nhiều thây ma, không lo thiếu. Đây là cơ hội rất tốt để hắn cày cấp, lát nữa sẽ tăng thêm điểm sức mạnh và nhanh nhẹn cũng không muộn.

Trần Phi phát hiện khi hắn lên cấp thì thể lực lập tức hồi đầy, ngay cả 2 điểm thể lực vừa cộng vào cũng thế. Tính ra Trần Phi đang có 5 điểm thể lực, sức chiến đấu bền bỉ tăng gần gấp đôi khi này, điều này khiến hắn vô cùng hưng phấn.

- Tiếp theo phải lên đó rồi.

Trần Phi nhìn lên tầng 7 cao chót vót, tay siết chặt Gậy Đánh Chó, khẽ lẩm bẩm rồi hóa thành bóng đen lao nhanh vào trong khu B.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Diên cuồng chém giết

Đêm nay không trăng, bầu trời tối đen như mực.

Sau khi tiến vào trong tòa nhà, Trần Phi giảm tốc độ xuống thật chậm, liên tục quan sát xung quanh, tay hườm gậy đề phòng kẻ địch tập kích bất ngờ.

Đại sảnh cực rộng, không khí về đêm lạnh thấu xương, từ khi hắn đi vào đây dường như nhiệt độ giảm hẳn xuống một cách kỳ quái.

Trần Phi theo học nơi này nửa năm, đã sớm quen thuộc địa hình, lại thêm thị lực gia tăng mới có thể nhìn được cảnh vật mờ mờ trong bóng tối, không đến mức quờ quạng. Hắn rón rén đi xuyên qua những thi thể lạnh giá và rất nhiều đồ vật linh kinh rơi đổ ngã nghiêng khắp nơi.

Những cỗ thi thể nằm đủ mọi tư thế với thảm trạng cực kỳ tàn khốc. Có lẽ trước khi chết, bọn họ đã phải trải qua cơn hoảng loạn tột cùng.

Mùi máu tanh nồng bốc lên khắp nơi, xông thẳng vào mũi Trần Phi. Trong bóng đêm lạnh lẽo im lìm, nơi này chỉ có một mình hắn và những cái xác không hồn, cùng lũ thây ma khát máu. Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ tới trái tim trong lồng ngực hắn liền như bị bóp nghẹt, thần kinh căng thẳng cực độ. Đối lại không phải Trần Phi mà là ai khác yếu bóng vía có khi đã chết ngắt, không cách nào chịu nổi áp lực khủng bố thế này.

Trần Phi cố gắng di chuyển thật cẩn thận, tránh giẫm lên thi thể người vô tội và gây ra tiếng động thu hút lũ thây ma. Nhưng rốt cuộc hắn vẫn cảm thấy hơi thừa, dưới sảnh không hề có thây ma, có lẽ bọn chúng đã kéo hết lên trên kia.

Hắn nheo mắt nhìn cầu thang bộ mờ mờ ẩn hiện xa xa, tiếp tục đi tới. Khi còn cách cầu thang vài bước, đi ngang qua một góc khuất, thỉnh thoảng hai cánh tay khẳng khiu từ chỗ tối nhào tới vỗ thẳng vào mặt hắn, kèm theo tiếng rên rỉ dữ dội.

Từ đầu Trần Phi chưa hề kinh suất, lập tức lùi lại tránh được. Bóng đen kia chớp hụt, loạng choạng chưa kịp đứng vững đã bị hắn đập một gậy nát sọ.

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng thêm 1 điểm kinh nghiệm."

Đây là điểm kinh nghiệm đầu tiên kể từ khi Trần Phi lên cấp. Dựa theo ông kinh nghiệm, hắn phải giết 30 thây ma mới lên được cấp 4, khá mất công sức.

Trần Phi rất mong chờ, không biết sau khi hấn dọn sạch lũ thầy ma trên kia thì sẽ lên tới cấp mấy. Mỗi một cấp độ tương đương với thực lực hấn tăng lên, đương nhiên Trần Phi không chê nhiều.

Hấn đang định leo lên cầu thang, bỗng nhìn thấy một vật nhỏ phát sáng lấp lánh trôi nổi cạnh thì thể thầy ma, nhặt lên phát hiện ra đây là 1 xu thì tâm trạng vui vẻ. Tỷ lệ đánh quái bình thường rớt đồ rất thấp, coi bộ tối nay khởi đầu thuận lợi.

1 xu khi trước của Trần Phi đã bị hệ thống tự động trừ vào phí giải đáp, đây là xu đầu tiên hấn có thể nhận được, cẩn thận thu vào nhẫn.

Cầu thang khá rộng, đủ cho ba người đi cùng lúc, dưới nền lót đá đen nhám đất tiền, thanh vịn bằng gỗ đỏ. Trần Phi hơi do dự rồi dứt khoát bước lên. Chọn đi lối này, coi như sinh tử đã không còn nằm trong tay hấn. Ở địa hình chỉ có một đường lên xuống thế này, nếu hấn bị số đông thầy ma chặn hai đầu thì đồng nghĩa với cái chết thể thẳm đang chờ đón.

Trần Phi đi lên chừng chục bậc thang đến chiếu nghỉ, cầu thang bẻ sang trái một góc 90 độ. Hấn dừng chân nghe ngóng một lát, không phát hiện gì bên tiếp tục nhẹ nhàng đi lên.

Tới tầng 1, Trần Phi không đi lên nữa mà quyết định ra khỏi cầu thang, đứng ngay đầu một hành lang mờ tối lạnh lẽo.

Sở dĩ hấn dừng ở đây vì hai lý do. Thứ nhất là hấn đang rất cần giết quái cày cấp để gia tăng thực lực. Thứ hai, hấn buộc phải quét sạch toàn bộ thầy ma ở nơi đi qua, tránh tình trạng bỏ sót, lỡ như sau đó bị chúng bao vây cả trên lẫn dưới sẽ rất nguy hiểm.

Thuận lợi cho Trần Phi khi vị trí cầu thang nằm cuối dãy, hấn chỉ cần lần lượt kiểm tra từng phòng học là được, không lo bị giáp công hai đầu.

Trần Phi vỗ ngực một cái thật mạnh tự lên dây cót tinh thần, đi tới căn phòng đầu tiên.

Kết!

Trong bóng đêm, tiếng cửa mở kéo kẹt khiến bất cứ ai nghe thấy đều phải rùng mình kinh hãi. Rất may Trần Phi thuộc dạng thần kinh thép, trước nay hấn chưa từng biết sợ ma là gì, nhờ vậy mới dám một mình mò lên tận đây thám thính.

Sau khi đẩy cửa ra, Trần Phi không vội vào trong mà đứng ở ngoài quan sát thật kỹ. Bên trong giảng đường rộng rãi lạnh lẽo, ngày thường đông đúc sinh viên, hiện giờ vắng lặng cực điểm. Từ góc độ này nhìn vào, Trần Phi không phát hiện có gì khác thường, song hấn không có ý định bỏ qua, để sót một thầy ma thôi về sau sẽ tai hại rất lớn.

Trần Phi thận trọng đi vào, hai tay vờn Gậy Đánh Chó tới trước, cặp mắt căng lên cô quan sát bốn phía. Bóng tối vình hăng như con quái vật khổng lồ đang nuốt chửng thân hình hấn, nếu bây giờ có ai đứng ngoài nhìn vào sẽ rất khó trông thấy Trần Phi.

Vài phút trôi qua trong căng thẳng, rốt cục Trần Phi cũng đi đến cuối phòng học, ngoài một số bàn ghế ngã đổ thì không phát hiện được gì. Hấn thở phào, cảm thấy tâm trạng mình cực mâu thuẫn, vừa mong gặp thầy ma vừa mong cho đừng gặp phải, thật chẳng biết bản thân đang nghĩ gì.

Ra khỏi căn phòng đầu tiên, Trần Phi đi đến căn phòng thứ 2, tiếp tục ngó nghiêng một lát rồi mới vào trong dò xét. Nơi này cũng vậy, vẫn không có bất kỳ thầy ma nào.

Căn phòng thứ 3, thứ 4 cũng chung tình trạng, hoàn toàn trống trơn, thầy ma không có, người lại càng không. Trần Phi bắt đầu thấy sốt ruột, tâm trạng mâu thuẫn khi trước biến mất, hấn đang "thèm" gặp thầy ma hơn bao giờ hết.

Khi đến gần căn phòng thứ 5, tiếng gầm gừ bên trong xuyên qua cánh cửa mở hé lọt vào tai Trần Phi. Tiếng thầy ma kêu gào khó nghe cực điểm nhưng thời khắc này rơi vào tai hấn lại chẳng khác nào thiên thần đàn hát xướng ca, tinh thần này giờ hơi sa sút lập tức phấn chấn.

Trần Phi gõ cửa vài cái để thu hút chú ý, sau đó đứng bên ngoài hứng khởi chờ đợi.

Khốn nạn cho bọn thầy ma bên trong, nghe tiếng động lạ liền hưng phấn như phát điên, mò ra định thịt con mồi, nào ngờ con mồi kia còn "thèm thịt" bọn chúng gấp trăm lần.

Con đầu tiên vừa lơ lửng đưa đầu khỏi cửa, chưa kịp kêu gào đã ăn ngay một gậy giữa mặt, xương đầu vỡ nát, ngã ầm xuống sàn gạch lạnh lẽo.

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng thêm 1 điểm kinh nghiệm."

Thanh âm hệ thống thánh thót nổi lên, Trần Phi nghe thật sáng khoái.

Lại thêm một con khác tiếp tục lộ đầu ra chào hỏi hấn.

Bốp!

"Ding, bạn vừa giết một con quái, tăng thêm 1 điểm kinh nghiệm."

Hệ thống liên tiếp thông báo.

Trong căn phòng này có 6, 7 cây ma tranh nhau chui ra, con sau đạp lên xác con trước nhưng đều chịu chung số phận biến thành điểm kinh nghiệm của Trần Phi. Giết xong một đợt, chờ mãi không thấy thêm con nào xuất hiện, Trần Phi tiến vào kiểm tra nhưng không có phát hiện gì thêm. Hắn tiếc nuối bước ra, hào hứng đi sang căn phòng kế tiếp.

Cả dãy có hơn 10 phòng cứ thế bị Trần Phi lục tung lên, điên cuồng thăm sát lũ cây ma. Càng đánh càng thuần thục, Trần Phi phát giác hắn không cần dùng hết sức vẫn có thể đạp nát đầu cây ma, như vậy tiết kiệm được phần nào thể lực.

"Ding, bạn đã tích lũy đủ điểm kinh nghiệm, tăng từ cấp 3 lên cấp 4, được tặng 2 điểm tiềm năng, có lập tức sử dụng hay không?"

Sau khi giết nốt mấy cây ma cuối cùng, rốt cục Trần Phi cũng lên cấp, mừng rỡ nói:

- Tặng 1 điểm nhanh nhẹn, 1 điểm sức mạnh.

Một luồng ánh sáng lóe lên bao bọc thân thể hắn, cảm giác mệt mỏi trước đó theo thể lực hồi phục liền tan biến. Cây cuốc mãi mới lên thêm một cấp, Trần Phi rất có cảm giác thành tựu. Sinh lực đang tràn ngập cơ thể hắn, thử nhấc chân đi chuyển vài bước, trọng lượng cơ thể như nhẹ đi, tốc độ tăng rõ rệt.

- Cảm giác này thật tốt!

Trần Phi thì thào tự nói, mắt nhìn về cầu thang nằm cuối dãy. Mới đó mà đã trôi qua hơn nửa giờ, vẫn còn 6 tầng nữa, hắn cần phải nhanh tay.

Trần Phi men theo cầu thang lên tầng 2. Cảnh vật trên này giống tầng 1, vẫn là những căn phòng rộng nằm san sát nhau trong tịch mịch.

Hắn như bóng ma nhẹ nhàng di chuyển vào từng phòng, phát hiện cây ma lập tức dẫn dụ ra cửa giết sạch, nơi nào không có cây ma liền mau chóng bỏ qua.

Trải qua quá trình đánh giết, ngoài thực lực gia tăng, kinh nghiệm thực chiến của Trần Phi cũng tăng mạnh. Lũ cây ma ngược lại vẫn yếu ớt ngu xuẩn hết lần này tới lần khác, không gây được chút nguy hiểm nào. Có thể nói giết chúng lúc này đối với Trần Phi chẳng khác gì việc nhẹ nhàng, càng chém giết càng hưng phấn, cảm giác sướng khoái không khác gì chơi game online trước kia nhưng độ chân thực thì gấp trăm lần.

Chỉ có một vấn đề xảy ra, đó là khi ở tầng 3, Trần Phi đang hứng khởi cần quét thì Gậy Đánh Chó đột nhiên mất tác dụng, đánh vào cây ma chẳng gây được chút sát thương nào. Báo hại hắn một phen kinh hãi, may mà nhanh trí hiểu ra độ bền cây gậy đã hết, lại tốn 1 xu nhờ hệ thống sửa chữa, Gậy Đánh Chó mới phục hồi uy lực, tiếp tục luyện cấp. Cũng may lúc còn dưới sảnh hắn nhặt được 1 xu, nhờ vậy đủ phí tổn sửa chữa vũ khí, bằng không chỉ có nước chảy trôi chết.

Từ đó về sau tình hình thuận lợi, Trần Phi một đường phát huy bản năng trâu bò. Đến khi hắn quét sạch tầng 4, vừa vặn nghe hệ thống thông báo:

"Ding, bạn đã tích lũy đủ điểm kinh nghiệm, tăng từ cấp 4 lên cấp 5, được tặng 2 điểm tiềm năng, có lập tức sử dụng hay không?"

- Tặng 1 điểm nhanh nhẹn, 1 điểm sức mạnh!

Vẫn như trước, Trần Phi quyết định giữ nguyên phương hướng phát triển đề ra lúc đầu.

Trải qua 2 giờ điên cuồng chém giết cây ma, chỉ số hắn đã tăng lên không ít. Trần Phi bật bảng nhân vật lên:

*** Nhân vật: Trần Phi, giới tính nam

- Cấp độ: 5

- Nghề nghiệp: Không

- Sức mạnh: 8

- Lực công kích: 11 - 13 (Gậy Đánh Chó 3 - 5)

- Phòng ngự: 1

- Tinh thần: 8

- Nhanh nhẹn: 8

- Sức sống: 6

- Thể lực: 5

Càng về sau lên cấp càng gian nan, đòi hỏi số điểm kinh nghiệm rất lớn. Hiện tại muốn lên cấp 6, Trần Phi cần phải giết khoảng 80 cây ma, chỉ nghĩ đến con số này thôi đã khiến hắn tê hết da đầu. Không rõ sau khi giết toàn bộ cây ma trong tòa nhà này, hắn có lên cấp nổi hay không.

- Số mình hình như đen trở lại rồi, này giờ giết gần 100 con mà không nhật thêm được gì!

Trần Phi chán ngán. Từ sau lần nhật được 1 xu, đến giờ chẳng có thêm gì nữa, có vẻ như toàn bộ may mắn của hắn đã sử dụng hết vào đó.

Nghỉ ngơi chốc lát, Trần Phi tiếp tục đi lên tầng 5. Chỉ còn 2 tầng nữa thôi sẽ biết được tung tích hai người bạn, trong lòng hắn bất giác dâng lên dự cảm không lành.

Còn chưa tới nơi, Trần Phi đã nghe tiếng kêu cứu vang dội từ tầng 5 vọng xuống. Hắn lập tức tăng tốc, thân hình biến thành mũi tên lao xẹt đi.

Vừa ra khỏi cầu thang, cảnh tượng kinh hãi ở căn phòng cuối dãy đập vào mắt Trần Phi. Phía xa, đám thầy ma mấy chục con đang tranh nhau chen chúc chui qua cửa, tấn công mấy người trốn bên trong. Tiếng chúng gầm gừ, tiếng những người kia la hét, tiếng xô đạp cửa kịch liệt hòa thành một mớ tạp âm hỗn độn.

Nhìn tình hình có lẽ trước đó mấy người kia trốn trong phòng, rồi chẳng biết thế nào lại để lũ thầy ma phát hiện tìm cách phá cửa. Mỗi lần bọn chúng xô mạnh cửa, đám người bên trong cố trấn giữ liền bị hất văng ra, nhóm phía sau tiếp tục tiến lên đề chặt cửa, tránh để thầy ma chui lọt. Phương pháp này tạm thời có thể giúp những người kia cố thủ, nhưng chẳng chóng thì chầy, lũ thầy ma hung tợn không biết mệt liên hồi đập phá thế nào cũng vào được bên trong, lúc đó bọn họ khó tránh khỏi kết cục bi thảm.

Vừa trông thấy hình ảnh này, trong đầu Trần Phi liền xẹt qua suy nghĩ rất có thể Nguyễn Huy và Minh Thành - hai người bạn của hắn cũng mắc kẹt trong đó. Hắn lập tức lao nhanh tới, toàn bộ sức lực dồn hết xuống hai chân.

Chỉ mất vài giây Trần Phi đã tiếp cận lũ thầy ma. Hắn dừng lại, gõ gậy vào thành lan can phát ra thanh âm leng keng nhằm thu hút sự chú ý của chúng.

Nghe động, đám thầy ma lơ ngơ quay ra phát hiện Trần Phi đứng đó thì kéo nhau đi tới, tạm buông bỏ những con mồi lì lợm đang sợ run trong phòng.

Hành lang rộng khoảng 3 mét, Trần Phi không dại đứng lại trực tiếp đối đầu đám thầy ma đông đảo để bị chúng vây công, mà nhanh chân lách vào căn phòng trông gần đó. Vừa nãy, hắn đã nhanh mắt quan sát bên trong, không thấy có gì đáng ngờ mới quyết định chọn nơi này làm chiến trường tiếp theo.

Vẫn theo cách thức cũ, vừa vào phòng hắn liền kéo mấy cái bàn chặn kín cửa, chỉ chừa một khoảng trống nhỏ, tay nắm chặt Gậy Đánh Chó chờ đợi. Quả nhiên chỉ một lúc sau, mấy thầy ma đầu tiên chui đầu vào nấp mạng.

Bốp! Bốp! Bốp!

Hàng loạt tiếng xương sọ vỡ giòn kèm theo âm thanh hệ thống thông báo liên tục trong đầu Trần Phi.

Mỗi lần Trần Phi vung gậy lên là một thầy ma nặng nề ngã xuống. Chưa đầy một phút, hắn đã đánh chết 7 thầy ma, hiệu suất cực tốt.

Hắn đang chìm trong cơn hưng phấn, bất chợt một tiếng gầm dữ tợn từ trong đám thầy ma phát ra. Cả lũ chen chúc trước cửa phòng nghe tiếng gầm này liền ngừng mọi hoạt động, ngơ ngác quanh rồi thì nhau rút lui, không thêm ngó ngàng gì đến Trần Phi trốn bên trong nữa.

Trần Phi thoáng ngần ngừ, bước tới nhìn qua khe hở phát hiện bọn chúng đang lục tục kéo đến căn phòng đám người trốn khi nãy thì tức giận lắm lắm:

- Khốn kiếp! Sao thế này, không lẽ...

Trần Phi đẩy cửa bước ra hành lang, âm thầm quan sát lũ thầy ma. Khi nãy hắn không chú ý, giờ nhìn kĩ mới trông thấy có một con cao to cơ bắp hơn đám còn lại, nó đang đứng giữa bầy không ngừng gào thét ra lệnh. Lũ kia răm rắp tuân theo, không còn hỗn loạn xô đẩy như trước mà đứng thành hàng ngang chỉnh tề. Sau mỗi tiếng gầm của con kia, cả đám cùng lúc tung mạnh vào cửa, gia tăng áp lực lên nhóm người đang cố chống đỡ trong phòng.

Rầm! Rầm!

- Quả nhiên là thầy ma tiến hóa đã có trí tuệ!

Trần Phi nghe toàn thân lạnh lẽo. Tận mắt chứng kiến lũ thầy ma rập ràng như hàng ngũ quân đội, nhất thời hắn chẳng biết mình có cảm giác gì, chỉ mơ hồ nhận ra nhân loại mỗi lúc một đến gần nguy cơ diệt vong.

- Cứu tôi! Ai cứu tôi với!

- A, chúng ta chết mất!

- Lũ thầy ma chết tiệt, bọn tao liều mạng với chúng mày!

Sức mạnh lũ thầy ma được hợp nhất, sau vài lượt tung mạnh, cánh cửa chắc chắn dần bung ra. Đám người bên trong gào thét hoảng loạn, vội vã trốn vào góc phòng, xen lẫn cả thanh âm giận dữ liều chết.

- Phía này, mau đến đây!

Trần Phi quát to, đồng thời đập gậy vào lan can cố thu hút đám thầy ma. Chúng lờ đờ xoay lại, định tới chỗ hắn nhưng con đầu lĩnh đứng giữa lẩn nữa gầm lên, sai khiến lũ kia tiếp tục phá cửa.

Trần Phi thực sự nổi giận, lớn tiếng mắng:

- Lũ chết tiệt!

Hắn buộc phải di chuyển đến gần đám thầy ma hơn, khi còn cách độ một sai tay liền đập gây xuống đầu một thầy ma cuối bày.

Bốp!

Thịt xương nhầy nhựa tung tóe.

Đây là lần đầu tiên Trần Phi chủ động tấn công, kết quả mỹ mãn. Máu me đồng bọn tuôn đổ kích phát hung tính của lũ thầy ma, ngay cả con đầu lĩnh cũng vô cùng phẫn nộ, giận dữ gầm rú ra lệnh cả đám như thủy triều dồn dập tràn tới chỗ Trần Phi.

Hắn vội lui lại, tiếp tục vung gây hạ gục mấy thầy ma đến gần, song chúng quá đông và hung hãn. Con này chưa kịp ngã xuống, con khác đã ào ạt tiến lên buộc hắn liên tục thoái lui.

Thế này rất đúng ý định trong đầu Trần Phi. Vừa tránh né, hắn vừa nói to cho những người trong phòng nghe thấy:

- Tôi sẽ dụ bọn chúng ra xa. Mọi người mau rời khỏi đó, tìm chỗ khác mà trốn!

- Cảm ơn! Chúng tôi rất biết ơn cậu!

Đám người kia mừng rỡ, rối rít cảm tạ. Vài người thấy mình sống dậy từ cõi chết, mừng đến nỗi khóc rống lên, nước mắt nước mũi ràn rụa.

Trần Phi vừa lùi về sau vừa giết chết mấy thầy ma tiếp cận. Hắn vẫn di chuyển dọc theo hành lang, không dám trốn vào phòng vì sợ tình trạng khi này tiếp diễn, mỗi lần dẫn dụ bọn thầy ma này rất mất công.

Hành lang tối sâu hun hút, đám thầy ma cuồng nộ truy đuổi Trần Phi. Hắn miệt mài thối lui, ra đòn không ngừng nghỉ.

Qua vài phút, số lượng thầy ma nằm xuống đã quá nửa, thi thể chồng chất la liệt, máu đen, thịt vụn, xương vỡ rơi vãi tán loạn, mùi hôi thối tanh tưởi xông lên tận trời.

Con đầu lĩnh như biết cứ thế sẽ không làm gì được con mồi, gầm lên văng động. Đám thầy ma phía trước đột ngột dạt hết ra hai bên nhường lối cho nó thân tốc phóng tới, cặp mắt đỏ au góm ghiếc khóa chặt Trần Phi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Lòng người

Trông thấy con đầu đàn lao tới, Trần Phi hơi rùn người thủ thế.

Tốc độ nó nhanh hơn lũ kia một bậc nhưng so với Trần Phi vẫn có chênh lệch, hai cánh tay to khỏe đầy gân guốc từ trên cao chop mạnh xuống đỉnh đầu hắn.

Trần Phi đoán không sai, chắc chắn con quái này đã có chút trí khôn mới nhằm ngay chỗ hiểm tấn công. Đòn công kích rất uy lực, tuy nhiên tốc độ trong mắt Trần Phi vẫn chưa đủ, hắn chỉ hơi nhích chân đã nhẹ nhàng lách người sang bên tránh được, đồng thời đập gây xuống đầu nó đang hớ hênh đưa ra.

Vụt! Rốp!

Cứ tưởng một đòn hạ gục, nào ngờ thầy ma đầu đàn kịp đưa cánh tay trái lên đỡ. Tiếng xương gãy giòn, cánh tay nó xụi xuống.

Nó gầm rú rồi bắt thần phun một bãi nước bọt vào mặt Trần Phi.

Phi!

Động tác con này cực nhanh và bất ngờ, Trần Phi theo bản năng giơ tay che mặt. Vị trí dính bãi nước bọt liền hồi kêu lên những tiếng xèo xèo, hắn ngo xuống thấy hai lớp áo dài tay đã bị ăn mòn như axit, thùng một lỗ to tướng, xung quanh cháy sém. Trần Phi lạnh người, may mà hắn mặc áo khoác jean khá dày, bằng không dính phải bãi nước bọt có tính chất ăn mòn cực mạnh này thì không chết cũng tàn phế.

Phi!

Nhân lúc đối phương khựng người, thầy ma gầm gừ phóng đến, cái miệng kinh tởm đầy dãi nhớt tiếp tục phun một bãi nước bọt đen sì hôi thối tới mặt Trần Phi, trong khi cánh tay với móng vuốt sắc nhọn vồ giữa bụng muốn moi ruột hắn.

Cùng lúc bị công kích cả hai bộ vị, Trần Phi cấp tốc ngã người ra sau. Bãi nước bọt hóa thành viên đạn màu đen bay xẹt qua sát mặt hắn, Gậy Đánh Chó xoáy thẳng vào giữa lòng bàn tay thầy ma.

Phụp!

Đầu gậy dễ dàng xuyên thủng bàn tay thầy ma đầu đàn, mang theo một cục thịt thối. Nó cuồn cuộn gào thét, song lại không tiếp tục tấn công Trần Phi mà đột ngột lùi về sau, ra lệnh cho đám thủ hạ tiến lên công kích.

Nhận được lệnh, đám kia lập tức ào ạt sấn tới như lũ ong vỡ tổ, cơ hồ lấp đầy chiều ngang hành lang.

1, 2 con tiến tới Trần Phi còn có khả năng chống cự, cả đám cùng lên thế này bắt buộc hắn phải lùi về, trong bụng thầm hận con thầy ma đầu đàn quá khôn lỏi, thấy bị thiệt thòi trong tay hắn liền chui vào giữa bầy lẫn trốn, lợi dụng chiến thuật lấy đông hiếp ít. Thầy ma có trí tuệ quả thực khó chơi.

Trần Phi liên tục thối lui, rốt cục lưng chạm vào vách cuối hành lang, cầu thang hiện ra ở bên phải. Không còn đường lùi, mắt thấy lũ thầy ma ào ào nhào tới, hắn nghiêng răng vung gậy toàn lực quét mạnh.

6 thầy ma dàn hàng ngang bị Gậy Đánh Chó đập trúng, như trái bóng bay ngược ra sau va mạnh vào đồng bọn, cả đám ngã dúi dụi chồng lên nhau. Vài con gãy xương rách ngực, nội tạng chảy lòng thông phết đất vẫn cố lão đảo đứng dậy, gầm gừ đi tới. Sau khi trúng gậy, sức chiến đấu của chúng suy yếu nhưng vẫn chưa chết được, trừ khi vỡ nát đầu.

Nhân cơ hội rảnh tay một chút, Trần Phi chống gậy thờ dốc. Hắn kiểm tra thông tin nhân vật, phát hiện thể lực chỉ còn 2 điểm. Trước đó nhờ phân phối sức hợp lý, thể lực hắn vẫn còn 3 điểm, không ngờ một chiêu đẩy lùi đám thầy ma vừa rồi tiêu hao hắn 1 điểm thể lực. Thảo nào uy lực mạnh như vậy, đáng tiếc chiêu này không thể sử dụng nhiều lần.

Con đầu đàn liên tục gầm rống, hối thúc lũ thủ hạ xông tới. Lầm vào đường cùng, Trần Phi buộc phải lui xuống cầu thang. Vài con hung hãn tách bầy lao tới bị hắn lura thể đập vỡ đầu, té lăn lông lốc xuống tận sâu bên dưới.

- Xem ra xuống đây dễ xoay trở hơn trên kia.

Trần Phi hứng khởi, tiếp tục vung gậy đánh nát đầu mấy thầy ma. Hiện giờ bọn chúng chỉ còn hơn chục con, nếu hắn tiết kiệm sức hắn đủ thể lực diệt sạch.

Xuống đây Trần Phi vô tình phát hiện bọn thầy ma giữ thăng bằng cực kém. Chúng cứ ào ào nhào tới tấn công con mồi mà không biết đang ở trên thang dốc, hắn chỉ cần tránh né liền khiến cả đám lờ đà té đè lên nhau, cả lũ ngã lăn lông lốc xuống dần thành đồng ở chiều nghiêng.

- Cơ hội tốt!

Trần Phi không bỏ lỡ cơ hội, phóng nhanh tới đám thầy ma đang nằm dòn thành cục, hăm hở phang gậy "nhiệt tình" xuống bất cứ cái đầu nào hắn bắt gặp.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Trong chớp mắt, cả đám hơn chục con đã rù nhau châu Diêm Vương, chỉ còn lại con đầu đàn đứng phía trên giật dử nhìn chằm chằm Trần Phi. Khi hắn ngóc lên, nó bất chợt lùi nhanh về sau rồi xoay người bỏ chạy.

Trần Phi mau chóng phóng lên hành lang đuổi theo. Không nghĩ thầy ma còn biết sợ chết, càng ngày hắn càng thấy ngại trí khôn của chúng. Nhưng nói gì thì nói, Trần Phi quyết không buông tha nó. Con kia là thầy ma tiến hóa, nếu giết chết chắn chắn sẽ nhận được không ít điểm kinh nghiệm, ngoài ra tỷ lệ rơi vật phẩm cũng rất cao.

Trên hành lang tối tăm, nhóm người kia vừa ra khỏi phòng, còn đang lú lú chưa kịp tìm chỗ nấp, bất ngờ trông thấy thầy ma lực lưỡng ầm ầm quay lại thì hồn vía bay mất. Cả bọn la hét ầm trời, sợ hãi kéo nhau chui trở về chỗ cũ, khép chặt cửa.

Thầy ma đầu đàn điên cuồng tông mạnh vào cửa, hai bàn tay vươn móng vuốt đen kịt cào lên cửa gỗ tạo thành hàng chục vết nứt sâu cả tấc. Vừa phá cửa, nó vừa quay nhìn phía xa, thấy Trần Phi cầm gậy xông xộc chạy tới thì càng thêm gấp rút cào xé, miệng gầm từng tràng đinh tai nhức óc.

Rầm! Rầm!

Dưới sức công phá mãnh liệt của thầy ma, cánh cửa vỡ ra một lỗ bằng nắm tay. Nó cuồn cuộn Chop hai bàn tay gân guốc vào cái lỗ, xé mạnh về hai bên.

Rốp!

Cửa gỗ tét làm đôi, văng đùng sang hai phía, gỗ vụn bắn tung tóe.

Lối vào rộng mở, thầy ma đầu đàn trông thấy đám người sợ sệt trốn trong phòng thì gào lên đầy hưng phấn, mang theo hơi thở hôi thối ập vào.

- Không...

- Cứu, cứu bọn tôi...

Hàng loạt tiếng la hoảng vang dậy.

Trần Phi nghiêng răng lao vào trong. Nhưng hắn đã chậm chân, thầy ma kia ở trong đám người như mảnh hổ giữa bầy dê. Nó vừa cắn nát đầu một người, miệng còn đang nhai rau rầu nhều nhão máu tươi trong khi móng vuốt sắc nhọn tiếp tục xé rách ngực mọi tìm kẻ khác, rồi tọng luôn quả tim đỏ bầm, nóng hổi máu tươi còn đập lên từng nhịp đau đớn vào miệng.

- Mày muốn chết!

Trần Phi tức giận hét lớn, tung người lao qua mấy kẻ đang quỳnh quáng bò lê dưới sàn, vụt gây xuống đầu thầy ma.

Nghe tiếng gây rít gió, nó túm lấy một nam sinh đang sợ hãi bò lồm cồm cạnh bên đưa lên đỡ.

- Chết tiệt!

Không ngờ con này ranh ma quá sức tưởng tượng, Trần Phi sợ gây tổn thương nam sinh kia đành thu gậy về, chân vừa chạm đất liền trông thấy một bãi nước bọt bắn vèo tới, chạt vật lặn một vòng mới tránh được.

Lợi dụng lúc Trần Phi tránh né, thầy ma xách theo nam sinh kia nhẹ bằng như xách cổ gà lao khỏi phòng mất dạng, chỉ còn tiếng người nọ gào thét thê lương quanh quẩn trong phòng khiến những người sống sót tái xám mặt mày.

Một cô gái khá xinh chạy tới lay mạnh tay Trần Phi, gào khóc:

- Xin bạn mau đuổi theo cứu Hoàng Minh giùm tôi. Cậu ấy bị nó ăn mất!

Không cần nàng ta nài nỉ, Trần Phi rất muốn đuổi theo, song thể lực hắn đã cạn. Vừa rồi may mà thầy ma kia e ngại nên bỏ chạy, nếu nó ở lại giằng co có khi hắn sẽ rơi vào thế bất lợi, ai chết về tay ai rất khó nói.

Ngó qua đám người không hề có hai người bạn mình cần tìm, Trần Phi thất vọng lắc đầu:

- Tôi mệt lắm rồi, có đuổi theo cũng không làm gì được nó.

Lúc này, từ nơi xa xa vọng tới tiếng hét bi thảm xé lòng. Cô gái nghe được loạng choạng té ngồi xuống sàn, khóc rống lên, nước mắt nhòe nhoẹt đầy mặt.

Trần Phi cảm thông với nỗi đau của nàng ta, nhưng vẫn phải nhắc nhở:

- Nơi này không thể ở lâu. Tôi đi trước, tất cả tự lo liệu!

Hắn mệt nhọc bước ra khỏi phòng, đi được một đoạn chợt nghe tiếng chân phía sau, ngó lại thấy nhóm kia bao gồm cô gái vẫn còn khóc râm rứt đang lén lút bám theo mình.

Trần Phi thở dài, mở cửa đi vào căn phòng gần đó, toan đóng lại thì mấy người nọ tranh nhau chen vào, cứ như không nhớ xa rời hắn.

Cực chẳng đã, Trần Phi đành nói:

- Ngoài kia còn rất nhiều phòng. Mọi người nên chia ra, tập trung một chỗ thế này rất dễ bị phát hiện!

Mấy người kia im lặng, coi như không nghe không thấy gì, cũng chẳng có ai tự ái bỏ đi. Thời điểm này, Trần Phi chính là vị cứu tinh trong mắt bọn họ, họa điển mới vì chút tự trọng nhỏ nhỏ mà tự vứt bỏ mạng sống. Đi theo hắn mới là lựa chọn sáng suốt.

Biết có nói gì cũng không lay chuyển được những người này, Trần Phi chọn một góc ngồi xuống, lặng lẽ quan sát. Hiện giờ nhóm nọ chỉ còn sáu người, đa số đều rất trẻ, là sinh viên cùng khoa. Trước kia Trần Phi chạm mặt họ vài lần, dù chưa khi nào tiếp xúc nhưng cũng xem như có biết qua.

Trần Phi bỗng nhận ra người quen trong số đó, là chị thủ thư Gia Mỹ. Trần Phi thường vào thư viện trường mượn tài liệu nên đã trò chuyện với nàng không ít lần, hơi có thiện cảm.

Gia Mỹ tầm hai mươi tuổi, có vẻ ngoài xinh đẹp nên thường xuyên bị đám nam sinh trong trường và nhất là các giảng viên đồng nghiệp chọc ghẹo, theo đuổi. Hắn nhớ nàng đã có bạn trai, một người thành đạt thường hay chạy xe hơi thể thao đến rước nàng mỗi khi hết giờ làm, khiến bao kẻ trong trường ghen tỵ.

Lúc này, sau cơn hoảng loạn Gia Mỹ đã lấy lại bình tĩnh, nhận ra người cứu bọn nàng chính là Trần Phi thì mừng rỡ đi tới chào hỏi:

- Trần Phi, là cậu sao?

Trần Phi gật đầu:

- Chị không việc gì chứ?

- May mắn không sao, cũng nhờ cậu tới kịp lúc! - Nhớ lại chuyện khi nãy, Gia Mỹ vẫn còn sợ hãi.

Nghĩ tới hai người bạn thường cùng mình đến thư viện có gặp qua Gia Mỹ, Trần Phi hỏi:

- Chị có thấy Nguyễn Huy, Minh Thành đâu không?

- Không. - Gia Mỹ lắc đầu, rồi chợt nhớ ra nói - A, lúc sáng hai cậu ấy có ghé qua thư viện mượn tài liệu, nghe nói cần làm kiểm tra ở khoa. Từ lúc đó tôi không thấy nữa.

Trần Phi thở dài:

- Đúng như tôi dự đoán, bọn họ nếu còn sống có lẽ vẫn đang mắc kẹt trên tầng 7.

- Cậu... đừng nói cậu chạy tới đây vì muốn tìm hai người đó?

Gia Mỹ khó tin nhìn Trần Phi. Thời điểm này ai nấy lo thân, chẳng kẻ nào rảnh rỗi quan tâm người khác. Tuy trong lòng Gia Mỹ thoáng qua suy nghĩ Trần Phi hơi gàn dở, nhưng vẫn thấy cảm phục tấm lòng của hắn, bỗng ước ao phải chi nàng có được một người bạn tốt như hắn thì hay biết mấy.

Trần Phi lấy bánh ngọt ra ăn, chờ thể lực phục hồi. Nơi này đông người, ai cũng đói khát, nói sao thì hắn cũng không thể ngồi trước mặt bọn họ mà ăn uống một mình, đành đưa một hộp bánh cho Gia Mỹ đi phân phát mỗi người vài cái ăn lót dạ.

Đám người kia nhận bánh mừng hơn bất được vàng, vừa ăn vừa cuống quýt cảm tạ Trần Phi. Có người đang ăn đột nhiên khóc rống lên, kể lể mới cách đây một ngày còn đồ com thừa cho chó, không ngờ bây giờ ngay cả com chó cũng chẳng có mà ăn.

Trong lúc dùng bữa, Trần Phi hỏi thăm Gia Mỹ một số vấn đề nhưng nàng cũng không biết gì. Khi đại dịch xảy ra, Gia Mỹ đang ngồi trong thư viện, nghe tiếng người bên ngoài gào thét, kéo nhau chạy trốn thì chỉ biết chạy theo, sau đó nấp kín ở trong này suốt từ sáng cho đến khi hắn tới.

Trần Phi để ý thấy nàng hay len lén nhìn qua chỗ một nam sinh đang ngồi thở dốc, bèn hỏi:

- Cậu ta có vấn đề gì sao?

Gia Mỹ giật mình, suy nghĩ một lúc bỗng hạ thấp giọng:

- Có chuyện này tôi phải nói với cậu.

- Chuyện gì? - Thái độ Gia Mỹ khiến Trần Phi hiếu kỳ.

- Cậu ta... - Gia Mỹ hướng ánh mắt tới chỗ nam sinh nọ, bất gặp người kia cũng đang nhìn sang đây thì lúng túng ngừng lời.

Trần Phi không để tâm, tiếp tục hỏi:

- Cậu ấy làm sao?

Về bình thân của hắn giúp Gia Mỹ vững dạ, nói thật khế chỉ đủ mình Trần Phi nghe được:

- Lúc nãy cậu ta bị con quái vật to xác kia cào trúng, tình thế hỗn loạn nên chỉ mình tôi trông thấy.

Trần Phi chuyển ánh mắt quan sát nam sinh kia, không thấy có gì đáng ngờ liền nói:

- Cậu ta bị cào chỗ nào sao tôi không thấy?

- Ngay sau thắt lưng. Cậu ấy cố tình dựa vào tường che đi, cậu không thấy cũng phải. - Gia Mỹ thì thào.

Trần Phi kín đáo nhìn nam sinh kia lần nữa, phát giác người này vừa lên lút nhẩn mặt như đang rất đau, có thể Gia Mỹ nói đúng.

- Xem ra mình lại phải đóng vai ác nữa rồi.

Trần Phi lăm bắm đứng lên, đi tới gần chỗ nam sinh kia ngồi. Nãy giờ đương nhiên cậu ta nhận ra hai người bên này thì thầm to nhỏ, đối tượng hình như là mình, thấy Trần Phi đi đến thì nhét mẩu bánh nhỏ còn lại vào miệng, vừa nhai vừa cười nói:

- Chào, cảm ơn cậu đã giúp đỡ!

- Vừa rồi cậu có bị nó cào trúng không? - Trần Phi không vòng vo mà hỏi thẳng.

Giương mặt nam sinh này đang tươi cười liền trở nên cứng đờ, hai tay xua loạn, cuống quýt nói:

- Không, cậu đừng nói vậy! Tôi chẳng bị sao cả...

Thái độ nam sinh này đang tự tổ cáo bản thân. Trần Phi nhìn ra sau lưng cậu ta nhưng bị bức vách che khuất không thể xem được, bèn nói:

- Đừng hoảng! Chỉ cần đứng lên để tôi nhìn một chút, nếu không có gì sẽ chẳng ai làm khó cậu!

Cơ mặt nam sinh co rúm, sau cùng nghiêng răng cương quyết:

- Được. Tôi không có vấn đề gì, sao phải sợ!

Nói đoạn cậu ta đứng lên thật, nhưng chỉ hơi nhích động cơ thể đã nhăn nhó ngồi xuống trở lại, tỏ ra mệt mỏi:

- Tôi mệt quá, không đứng lên nổi! Cậu chờ tôi nghỉ ngơi chốc lát khỏe rồi sẽ cho cậu kiểm tra thoải mái!

Hiện tại ánh mắt mọi người đổ dồn cả tới chỗ Trần Phi, chú tâm lắng nghe. Một nam sinh lên tiếng:

- Hình như lúc này tôi có thấy thầy ma tấn công trúng lưng cậu ấy...

- Cậu nói phải! Lúc đó hoảng loạn nên tôi không để ý lắm, giờ nhớ lại thì đúng là có chuyện này. - Kẻ khác góp lời.

- Thế thì nguy quá, mau đuổi cậu ta ra khỏi đây, kéo lấy nhiễm hóa thành thầy ma tấn công chúng ta thì toi mạng!

Mọi người góp một câu tạo thành áp lực cực lớn. Mặt này nam sinh kia dần tái xám, nhưng vẫn ngồi lì một chỗ không phản ứng.

Trần Phi nói ngắn gọn:

- Bây giờ hoặc là cậu cho tôi kiểm tra, hoặc phải lập tức rời khỏi đây!

Hắn không muốn làm khó nam sinh kia, nhưng cũng không muốn ở chung phòng với kẻ đã bị lây nhiễm, có thể biến thành thầy ma bất cứ lúc nào. Thầy ma bình thường không đáng để Trần Phi lo ngại song tránh được vẫn tốt hơn là phí hơi sức giám sát. Lại nói, nếu đã bị trúng đòn, virus xâm nhập vào máu thì nam sinh kia sớm muộn không mất mạng cũng biến thành thầy ma, không thể thương xót.

Đôi mắt đám người mới cùng nhau đoàn kết trốn tránh lũ thầy ma giờ lại quay ra xua đuổi mình, trán nam sinh kia nổi vầng lên từng sợi gân xanh dữ tợn, mồ hôi tuôn đầy người như đang rất nóng, quần áo ướt đầm. Gã liên tục khò khè lấy hơi lên, cổ lăm lăm khó khăn nói được một câu:

- Tao... học... ở khu... này. Tụi này... tư cách... gì... đuổi... tao... đi...

Trần Phi nhìn nam sinh vài giây, đột ngột quay người đi ra cửa, chỉ nói:

- Cậu nói không sai. Vậy cậu cứ ở lại đây, tôi đi!

Nơi này còn rất nhiều phòng, hắn không cần thiết phải làm khó cậu ta thêm.

Trông thấy hành động đột ngột của Trần Phi, những người kia ngơ ngác nhìn nhau, sau đó không ai lên tiếng mà cùng chạy đuổi theo hắn. Bỏ lại nam sinh kia khô sở ngồi đó, kẻ cả nhìn cũng không thêm nhìn lấy một lần.

Gia Mỹ là người đi sau cùng. Trước khi đi khỏi, nàng áy náy nói:

- Tôi và mọi người không muốn bỏ rơi cậu, chỉ là bất đắc dĩ. Mong cậu hiểu, chúc may mắn!

Nam sinh kia không đáp, chỉ lẳng lặng trông theo đám người đang kéo nhau rời đi, bất chợt cười rộ lên bị phẫn. Giữa đêm đen, tiếng cười của gã nghe thật rùng rợn thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Kén khổng lồ

Trên hành lang dài tối, đám người kia như dòi trong xương quyết không buông tha Trần Phi, bám sát không rời nửa bước.

Hắn đi, họ đi.

Hắn dừng, họ cũng dừng.

Hắn nhìn ra sau, họ ngó bằng quơ chỗ khác.

Hắn quay đi, họ lén lút nhìn cái ba lô căng phồng trên lưng hắn, không hề che giấu sự thèm khát cực độ.

Trần Phi hết biết nói gì, cảm thấy rất phiền toái, bỗng suy nghĩ có khi lần tới trông thấy kẻ gặp nạn không quen biết thì nên làm ngo sẽ tốt hơn.

Cả đoàn rồng rắn đi qua những căn phòng trống. Trần Phi rẽ vào phòng gần cầu thang, nơi này thuận tiện cho hắn vừa nghỉ ngơi vừa có thể quan sát động tĩnh tòa nhà. Tất nhiên những người kia đều theo vào, nhưng trông thái độ Trần Phi không thoải mái, chẳng ai dám đến gần mà chỉ im lặng ngồi xa xa.

Không khí trong phòng nặng nề và căng thẳng, không ai nói chuyện với ai, mỗi người cúi gằm mặt theo đuổi dòng suy tư riêng.

Trần Phi liếc qua số liệu, thể lực chưa hồi được một nửa, dù hắn rất nôn nóng nhưng chỉ còn cách chờ đợi. Trải qua trận chiến vừa rồi, hắn nhận ra thể lực mình thiếu trầm trọng, chẳng bỏ chút nào so với lũ thầy ma đông như kiến, đó là chưa kể đánh với mấy con tiền hóa rất tốn sức. Trần Phi tạm thời không có biện pháp, chỉ có thể chờ khi lên cấp được tặng điểm tiềm năng sẽ cộng thêm vào. Hệ thống tặng 2 điểm tiềm năng mỗi cấp chỉ như muối bỏ biển so với nhu cầu của hắn ngày càng cao.

Nghĩ đến con thầy ma đầu đàn chạy thoát, Trần Phi vẫn còn hậm hực. Bao nhiêu vật phẩm tốt lẽ ra hắn có thể chiếm được đều ra đi theo nó, đã vậy còn để lại một mối họa tiềm tàng. Không rõ sau khi nó đánh chén thêm mấy người kia liệu thực lực có gia tăng hay không? Nếu có thì rất đáng ngại!

Từ khi vào đây, Gia Mỹ dù ngồi khá xa nhưng vẫn lén lén quan sát Trần Phi. Trước đây nàng không hề chú ý đến Trần Phi, chỉ biết tính hắn khá ít nói, thỉnh thoảng cần hỏi về tài liệu mới trò chuyện xã giao cùng nàng vài câu. Cho đến mới rồi, trông thấy Trần Phi thường ngày dè dặt đột nhiên như biến thành người khác, mạnh mẽ đánh giết thầy ma, Gia Mỹ mới nhận ra nàng chẳng biết gì về hắn. Nói đúng hơn, nàng đã hiểu sai hoàn toàn về Trần Phi. Hắn ít nói, hắn xa cách, không có nghĩa hân nhút nhát. Đặc biệt, việc Trần Phi không ngại nguy hiểm chạy đến đây tìm bạn, chứng minh hắn là người trọng tình nghĩa.

Thời điểm này, khi mà mọi giá trị đạo đức đã bị đảo lộn, mối quan tâm của mọi người đều dồn hết vào lương thực, nước uống, nơi trú ẩn an toàn, thì chẳng ai rảnh rỗi làm những việc đó. Vì vậy, hành động của Trần Phi khiến Gia Mỹ thực sự ngưỡng mộ nể phục.

Gia Mỹ bỗng nảy sinh tò mò, muốn trò chuyện, muốn biết về hắn nhiều hơn. Thế nên, nàng lặng lẽ đi tới gần hắn.

Nghe tiếng chân, Trần Phi ngẩng lên thấy Gia Mỹ thì gật đầu chào, sau đó tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. Gần một ngày không được ngủ, hắn hơi mỏi mệt.

Ở khoảng cách gần, Gia Mỹ dễ dàng nhìn rõ từng đường nét trên mặt Trần Phi. Hắn cũng tính là dễ nhìn, gương mặt gầy hơi xương, mắt sáng, sống mũi cao, khuôn miệng nhỏ với môi dưới khá dày hơi cong lên có chút gì đó lạnh lùng bất cần. Da hắn ngăm đen, tóc chẻ ngôi ba bầy hơi bù xù, chảy lòa xòa trước trán. Kiểu tóc này rất hợp với gương mặt hắn. Nhìn chung Trần Phi có khí chất đàn ông, nhất là ánh mắt sắc lạnh luôn khiến kẻ khác nhìn vào phải e dè.

Ngay chính Trần Phi cũng không hề biết bản thân đang dần thay đổi rất lớn. Diện mạo hắn vẫn như trước, song sự tự tin toát ra từ nội tâm và thực lực bản thân khiến khí chất hắn biến đổi, vô hình tạo cảm giác áp bách cho người đối diện.

Giác quan nhạy bén giúp Trần Phi đang nhắm mắt vẫn biết Gia Mỹ quan sát mình. Dù sao cũng không ngủ được, hắn mở mắt ra. Gia Mỹ lúng túng quay đi nơi khác, lặng yên một lúc mới nói:

- Cậu định nghỉ ngơi xong sẽ lên trên kia hả?

Trần Phi gật đầu:

- Ừ, tôi phải tìm bạn.

- Tôi nói thật cậu đừng trách! Thời gian qua lâu vậy rồi, khả năng bọn họ còn sống rất thấp.

Không phải Gia Mỹ muốn trù ẻo hai người kia, dù sao cũng quen biết nên nàng hi vọng họ vẫn an toàn. Nhưng cần phải nhìn vào thực tế, trường hợp giống như bọn nàng rất hi hữu, lại nhờ có Trần Phi đến cứu kịp thời. Trong khi số lượng thầy ma trên kia còn nhiều hơn dưới này, Gia Mỹ biết thế vì từ lúc cả bọn vào đây, tiếng gầm rú từ bên trên vọng xuống chưa khi nào chấm dứt. Con đầu đàn chắc cũng đang có mặt trên đó, liệu kẻ nào có thể sinh tồn trong hoàn cảnh ngặt nghèo như vậy?

Gia Mỹ không muốn thấy Trần Phi liều lĩnh chui đầu vào chỗ chết, mới có những lời này.

Trần Phi hiểu ý tốt của nàng, hắn không muốn giải thích nhiều:

- Tôi nhất định phải lên!

Biết khuyên không được, Gia Mỹ thờ dài, nghe Trần Phi hỏi:

- Còn chị, sau này định đi đâu?

Gia Mỹ sững người, cặp mắt hơi ửng đỏ:

- Tôi muốn đến nhà bạn trai xem anh ấy ra sao, ngoài ra chẳng còn biết đi nơi nào khác.

- Gia đình chị đâu? Không định về nhà tìm họ à? - Trần Phi ngạc nhiên.

- Tôi mồ côi từ nhỏ, được người cô bên Mỹ nhận nuôi, mới trở về đây làm việc được 3 năm thì làm gì có gia đình mà về.

Ánh mắt Gia Mỹ long lanh, không rõ vì nhớ người cô hay tủi thân do không có gia đình.

Trần Phi lặng im khá lâu, nói:

- Chị nên về Mỹ tìm cô!

Gia Mỹ nhoẻn cười:

- Cô tôi mất từ 4 năm trước rồi, chịu tang 1 năm sau đó tôi mới quay về đây. Nếu cô ấy còn sống thì hiện giờ tôi đã không ngồi ở đây.

- Vậy chị đi tìm bạn trai cũng đúng, tôi thấy hai người rất xứng đôi.

Trần Phi bỗng dưng muốn an ủi Gia Mỹ một chút.

Nghe Trần Phi nói vậy, Gia Mỹ tròn mắt kinh ngạc:

- Cậu thấy anh ấy rồi sao? Ý tôi là bạn trai tôi ấy.

- Ngày nào anh ta cũng đưa đón chị tới trường, đâu phải chỉ mình tôi nhìn thấy.

- Cũng phải, anh ấy rất quan tâm tôi, mỗi ngày đều đích thân xuống bếp nấu cơm cho tôi ăn. Hi hi, nói cậu đừng cười, khoản này tôi dốt đặc!

Về mặt Gia Mỹ ửng hồng hạnh phúc khi nhắc đến bạn trai, nói về chuyện nấu ăn thì thè lưỡi, điệu bộ rất đáng yêu.

Trần Phi bật cười. Trước kia gặp Gia Mỹ trong thư viện luôn thấy nàng nghiêm trang, hỏi gì nói đó, giờ cời mở trò chuyện một hồi mới biết bà chị này hơn hẳn không ít tuổi nhưng tính tình vẫn còn chút ngây thơ trẻ con, khiến tinh thần hẳn đỡ căng thẳng hơn.

Trông hai người trò chuyện khá vui vẻ, mấy người kia lại gần lân la hỏi chuyện. Trần Phi ứng phó cho qua, hẳn không muốn tiếp xúc quá thân cận với họ, đã không quen thì cứ giữ nguyên như vậy, khỏi mất công phiền toái về sau. Đơn cử như làm quen làm thân một hồi, họ ngỏ lời xin lương thực, hẳn sẽ rất khó từ chối. Mặt khác, thời đại xoay chuyển, chưa khi nào mạng sống con người mong manh như lúc này, sống nay chết mai, ít biết nhau sẽ đỡ phải day dứt khi có ai đó chết đi.

Chờ mãi rót cục thể lực cũng hồi đầy, Trần Phi tranh thủ tạm biệt rồi đi.

Mọi người ban đầu không muốn tách khỏi hẳn, song bị Trần Phi thẳng thừng cự tuyệt, sau lại nghe hẳn bảo muốn đi lên tầng trên thì cả bọn đều sợ hãi, đành dật dểu nhau đi xuống dưới, chạy khỏi khu B. Về phần Gia Mỹ, Trần Phi chỉ chỗ Bạch Yến, bảo nàng tới đó tìm. Dù gì cũng quen biết từ trước, hẳn không nỡ bỏ mặc bà chị này.

Vừa bước ra khỏi cầu thang tầng 6, Trần Phi đã thấy nơi này rất lạnh, lạnh hơn dưới kia không ít. Cái lạnh băng hàn thấm thấu qua từng lỗ chân lông, hẳn cảm tưởng như hơi lạnh từ trong xương tủy mình toát ra, tay chân tê dại phải vận động một lúc mới ấm lên được đôi chút.

Tầng 6 vô cùng vắng vẻ, hành lang trống trải, không còn cảnh tượng cả lũ thầy ma đông đúc đối ăn kêu gào ầm ĩ.

Trần Phi lặng lẽ di chuyển dọc hành lang, kiểm tra kĩ càng từng phòng nhưng không phát hiện gì, kể cả thịt vụn, máu tươi, xương cốt đều không có. Nơi này quá mức sạch sẽ, sạch đến bất thường, đứng ra càng lên cao càng nhiều thầy ma mới phải. Trần Phi rất khó hiểu, tìm kiếm khắp nơi, sau cùng dừng trước căn phòng im lìm nằm cuối dãy. Trong dãy phòng tầng 6, chỉ riêng phòng này đóng kín cửa, mấy căn phòng kia nếu không mở toang thì cửa cũng bị phá nát.

Kết!

Vừa hé cửa, mùi hăng hắc khó chịu từ bên trong liên tục tràn vào mũi Trần Phi, hẳn khó chịu dùng tay xua đi luồng khí độc hại. Trong phòng tối đen, những dãy bàn ghế ngã đổ ngổn ngang. Sát góc bên phải gần bức giảng, Trần Phi trông thấy một đồng lung nhùng nhùng như mạng nhện, hơi giống chần mần.

Hắn đến gần nhìn kĩ hơn, cẩn thận lấy gậy khều khều, nhận ra thứ này khá giống lưới đánh cá, tuy nhiên mắt lưới rất nhỏ, kết cấu kiểu mạng nhện kết dính cực tốt. Gậy Đánh Chó vừa chạm phải liền bị hút chặt, Trần Phi phải giật mạnh mới dứt ra được.

Hắn thử đập gậy thật mạnh xuống đồng lưới, cảm giác mềm mại như va phải bông gòn. Trần Phi chọc gậy vào một mắt lưới, thử dùng sức cố xé rách mà không được. Thứ này vừa bền vừa dính, lỡ như bị nó trù vào người thì...

Trần Phi cau mày, sự việc dần trở nên kỳ quái, hắn bắt đầu không thể lý giải mình chuẩn bị đụng độ với thứ gì. Những sự việc bí ẩn khó hiểu thường mang đến nỗi sợ hãi mơ hồ, Trần Phi không ngoại lệ. Hắn cũng rất hiếu kỳ, không biết con quái vật nào có thể tạo ra cái lưới to với chu vi đủ bao trùm cả phòng này. Thật quá mức kinh khủng!

Trần Phi rất muốn cầm cái lưới theo, định khi rảnh sẽ nghiên cứu nhưng ngại nó độc, để chung với thức ăn chẳng may làm hư hoặc lây nhiễm chất độc thì chết đói, cuối cùng hắn phải vứt lại.

Lúc sắp rời khỏi phòng, Trần Phi nghe được tiếng cộp cộp rất nhỏ từ trên trần vọng xuống, bèn ngó lên nhưng không thấy gì. Khi nãy vừa vào hắn đã nhìn qua một lần, có lẽ tiếng động phát ra từ căn phòng bên trên. Hắn lắng tai nghe ngóng nhưng âm thanh kia đã biến mất, nếu không phải thính giác Trần Phi nhạy bén hơn trước, có khi hắn còn tưởng mình nghe nhầm.

Rời phòng, Trần Phi tiếp tục theo cầu thang đi lên. Tầng trên chính là tầng 7, đồng thời cũng là tầng cuối của tòa nhà này, nếu có thầy ma và thứ gì đó đáng sợ thì chúng đều tập trung hết ở đó. Trần Phi bất giác máy động mấy đầu ngón tay đang rất lạnh, chưa đến nơi mà hắn đã cảm thấy toàn thân bị khí lạnh bao trùm.

Tầng 7 vẫn như tầng 6, vắng lạnh khác thường. Trần Phi đứng đầu hành lang nhìn đến cuối không thấy bất kỳ thầy ma nào. Ánh mắt hắn chuyển tới căn phòng cuối dãy, tiếng động lạ khi nãy hắn nghe hắn phát ra từ nơi này.

Trần Phi không vội vã mà thận trọng tìm kiếm từng phòng. Kết quả như hắn nghĩ, ngoại trừ căn phòng cuối cùng chưa ngó qua thì các phòng kia đều không có gì, hoàn toàn sạch sẽ, thậm chí không hề có chút mùi máu tanh lưu trong không khí.

Hắn nhón gót bước đi thật khẽ đến căn phòng kia, cố không gây ra tiếng động. Đứng trước cửa phòng, Trần Phi hít sâu một hơi rồi đẩy nhẹ cánh cửa đóng im ỉm vào trong.

Kết!

Cửa vừa mở, cảnh tượng quái đản đột ngột hiện ra ngay trước mắt khiến Trần Phi choáng váng.

Trong phòng cực đông, đông chưa từng thấy, thầy ma chen chúc như nêm cối, không cần đếm hắn cũng biết có không dưới 200 con. Bàn ghế chất đống trong một góc chừa chỗ trống cho bọn chúng xếp thành vòng tròn, vây chặt bên dưới một cái kén khổng lồ màu đỏ rực, gân máu nổi đầy trông cực ghê tởm.

Toàn bộ trần phòng bị bao phủ bởi cái lưới đen giống hệt cái Trần Phi đã gặp qua dưới kia, cái kén đỏ nọ treo giữa lưới, xung quanh nó treo rất nhiều người không rõ sống hay chết, chỉ thấy mặt họ đều nhắm nghiền, mặt mũi tái nhợt không còn chút huyết sắc.

Cơ thể những người đó bị lưới nhện quái quỷ kia quấn lấy, mấy cái vòi lớn bằng nắm tay cầm khắp người họ liên tục rút chất lỏng màu đỏ chuyển ừng ực theo từng mắt lưới đến cái kén kia, giống như đang nuôi dưỡng thứ ở bên trong.

Lũ thầy ma im lìm quỳ thành vòng tròn bên dưới, ánh mắt vô hồn đăm đăm ngó cái kén kia với sự sùng bái cực độ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Dao Mổ Chó

Trần Phi đảo mắt qua cả trăm người treo lỏng chỏng trên lưới như cảnh tượng thịt dê ở lò mổ, tìm kiếm hai người bạn nhưng bị những người kia che khuất không thấy.

Đúng lúc này, con đầu đàn chạy trốn khi nãy bỗng gầm lớn. Lũ thầy ma đang quỳ mọp dưới đất liền chồm dậy, quờ quạng tủa tới cửa.

Đối mặt con lũ thầy ma, Trần Phi không điên ở lại mà nhanh chóng lùi ra ngoài, khép cửa chờ làm thịt từng con một. Chiều này tuy cũ nhưng dùng đôi phó bọn thầy ma không nào luôn rất hiệu quả.

Giống như Trần Phi mong đợi, cả bầy con sau đẩy con trước tranh nhau chui ra từ khe hẹp, hắn chỉ việc cầm gậy đập nhiệt tình chẳng khác gì trò đập sóc vẫn chơi ở siêu thị trước kia.

Bốp! Bốp! Bốp!

Từng con từng con ngã xuống hóa thành điểm kinh nghiệm của Trần Phi, xác thối chất đống ngay cửa phòng.

Từ thi thể một thầy ma rơi ra cái bình nhỏ, Trần Phi nhanh tay chộp lấy, nghe hệ thống thông báo:

"Ding, bạn nhặt được Bình Thẻ Lực, có công dụng hồi đầy thể lực trong nháy mắt, hạn mức tối đa 7 điểm, sử dụng được 4 lần."

- Thứ tốt!

Trần Phi vô cùng phấn khởi. Hắn đang lo thể lực ít ỏi không thể diệt hết lũ thầy ma quá đông, tự dưng nhặt được thứ này chẳng khác gì bắt được vàng, xem ra ông trời vẫn còn có mắt.

Trần Phi giết thêm vài con, cánh cửa bị đám kia chen lấn va đập không chịu được, đổ sập xuống, chúng ào ạt xông ra như lũ tràn đê. Đã dự tính trước, Trần Phi chủ động thoái lui, dẫn dắt cả bầy đi về hướng cầu thang. Hắn vẫn chưa quên yếu điểm ngu ngốc chạy trên bậc thang cứ tưởng đất bằng của chúng.

Quả nhiên đám thầy ma đi đầu chẳng hề quan tâm Trần Phi vừa ranh mãnh thụt lùi xuống thang dốc, điên cuồng xộc tới liền sập bầy, lăn đùng đùng xuống cầu thang, đè loạn lên nhau thành một đống như ngọn núi nhỏ.

Việc còn lại của Trần Phi hết sức đơn giản, hắn hăm hở trở tài "đập sóc", điểm kinh nghiệm tăng lên với tốc độ chóng mặt. Động tác hắn rất gọn gàng, chỉ vung gậy đập xuống chẳng cần dùng hết sức, nhờ vậy tiết kiệm được không ít thể lực.

Con đầu đàn nhận ra chiêu bài cũ Trần Phi đã sử dụng giết sạch đám tay chân lúc trước, nó tức tối gầm rú nhảy chồm tới, hai cánh tay cơ bắp vò vào mặt hắn.

- Mày chịu ló ra rồi à?

Trần Phi cười lạnh, không thèm né tránh mà vung gậy đập vào tay nó. Thầy ma kia đã biết Gậy Đánh Chó lợi hại liền rút tay về không dám đối kháng, miệng há to phun một bãi nước bọt thối hoắc.

Trò này quá cũ, Trần Phi lách người né dễ dàng, đầu gậy nhắm mắt nó đâm mạnh.

Con đầu đàn nghiêng đầu tránh, hai tay đột ngột vò lên, ý đồ chộp cứng gậy không cho Trần Phi tiếp tục công kích.

Trần Phi không thu gậy về mà vẫn giữ nguyên đòn đâm, mặc kệ thầy ma đầu đàn chụp được, nó hưng phấn rú lên một tiếng cao vút. Trong suy nghĩ có phần đơn giản của thầy ma đầu đàn, chỉ cần tóm được gậy coi như Trần Phi không còn vũ khí uy hiếp nó. Nhưng đúng thời điểm con đầu đàn lơ là phòng bị, Trần Phi bất ngờ tung chân đá mạnh vào giữa ngực nó.

Sau khi cắn nuốt vài người, thương thế con đầu đàn đã khỏi, sức mạnh lần phòng ngự tăng lên nhưng vẫn kém Trần Phi vừa thăng cấp, lực công kích đã vượt xa người thường. Tuy không thể so với khi cầm Gậy Đánh Chó nhưng cú đá này vẫn thừa uy lực phá bỏ phòng ngự khá mạnh của nó.

Trần Phi ra đòn bất thành linh, con đầu đàn không kịp tránh, lãnh trọn một đá vào ngực. Nó học lên một tiếng trầm thấp, văng ngược về sau, tông ngã một đám thủ hạ mới dừng lại.

Thầy ma đầu đàn hỗn hển đứng lên, lồng ngực hõm sâu dấu giày Trần Phi cực ghê rợn. Đòn này không thể giết chết con quái vật lì lợm, song đã khiến nó nao núng, lơ mơ nhận ra gã thanh niên kia còn nguy hiểm hơn sức tưởng.

Thầy ma đầu đàn rơi xuống giữa bầy, Trần Phi không thể tiếp tục công kích, chỉ có thể khiêu khích dụ nó mò ra. Hắn cười lớn:

- Ra đây, tao với mày chơi tiếp!

Con đầu đàn gầm ghe vài tiếng, hai mắt toàn lòng trắng nổi đầy gân máu đỏ ngầu giận dữ ngó hắn, thể nhưng không chịu ra khỏi bầy. Nó gầm gừ hời hợt thủ hạ quay về, không tiếp tục ham chiến với Trần Phi. Bè lũ thầy ma đang ồn ào liền răm rắp nghe lệnh, bỏ qua Trần Phi, dờ dẩn quay về căn phòng chứa cái kén khổng lồ.

Trần Phi lập tức đuổi theo, mặc sức làm thịt bọn kia đang quay lưng đưa đầu cho hắn đập, chốc lát đã giết thêm chục con.

Đồng bọn bị giết khiến lũ thầy ma phát cuồng, quên mất lệnh của con đầu đàn, quay ngược nhào đến Trần Phi. Chỉ chờ có vậy, hắn vừa đánh vừa lui, lần nữa dẫn chúng tới cầu thang.

Mấy chục con hệt chân lẫn ào xuống bên dưới, chất thành đống. Trần Phi hào hứng vung gậy.

Bốp! Bốp! Bốp!

Lãnh trọn gậy vào đầu, cả đám lẫn ra chết tốt, đồng thời rơi ra 2 xu. Trần Phi vui vẻ nhặt cát vào nhả, coi bộ số hắn đã bớt đen.

Phát hiện thể lực sắp dần cạn kiệt, Trần Phi lấy cái bình nhỏ chứa chất lỏng màu xanh nhặt được khi nãy trút vào miệng một ngụm, lập tức hồi đầy 5 điểm.

Trên hành lang, con đầu đàn giận dữ ra lệnh đám kia quay về hang ổ. Chúng rất tức tối muốn cắn chết Trần Phi nhưng không dám trái lệnh, lảo đảo quay đi.

Trần Phi không buông tha, nhảy khỏi cầu thang, tích cực đuổi theo lũ thầy ma, đập chết vài con đi sau tiếp tục chọc cho chúng nổi điên lao tới hắn.

Con đầu đàn đứng giữa bầy ngậy ngó theo, trí tuệ đơn giản của nó so ra vẫn kém xa con người, nhất là Trần Phi quá mức giao hoạt. Nhất thời nó không biết làm thế nào, tiến không xong, mà lùi cũng bất ổn, cứ trơ mắt nhìn đám thủ hạ ngo ngoe lặn xuống cầu thang như thân gỗ bị đốn trên triền dốc.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Gậy Đánh Chó được dịp thể hiện uy lực, điên cuồng bay múa xuống đồng thịt thối với nhiều cái đầu đang bắt lực đưa ra.

"Ding, bạn đã tích lũy đủ điểm kinh nghiệm, tăng từ cấp 5 lên cấp 6, được tặng 2 điểm tiềm năng, có lập tức sử dụng hay không?"

- Lên cấp rồi.

Trần Phi rất hưng phấn, lần này lên cấp hình như quá nhanh. Ngay giờ hân miết mài giết quái, quên cả việc ngó tới điểm kinh nghiệm.

- Tăng 1 điểm sức mạnh, 1 điểm nhanh nhẹn!

Thế lực trước mắt chỉ có tác dụng duy trì sức chiến đấu và cải thiện chút phòng ngự, Trần Phi cần tăng thêm lực đánh. Hắn đã cảm nhận được hơi thở nguy hiểm từ cái kén khổng lồ kia, dù chưa biết bên trong chứa thứ gì nhưng chắc chắn nó rất đáng sợ.

Thế lực Trần Phi sắp cạn nhờ lên cấp liền hồi đầy, hân nhân tiện tiêu 1 xu sửa chữa Gậy Đánh Chó vừa hết độ bền, sau đó đuổi theo lũ thầy ma đang lú lú cùng con đầu đàn quay về.

Lần này khi bọn chúng bị đập chết vài con, cuồng nộ toan tấn công Trần Phi, nhưng con đầu đàn đã khôn ra, gầm gừ lệnh cho đám kia mau về ổ, bắt chấp việc quay lưng sẽ trở thành cái bia cho Trần Phi tàn sát, con nào bị đập chết coi như xui xẻo.

Cảnh tượng lễ ra rất kinh khủng, khi một người phải đối đầu bầy thầy ma đông lúc nhúc lại trở nên buồn cười và có chút mờ ám khó hiểu. Nếu ai đứng ngoài nhìn vào lúc này sẽ thấy lũ thầy ma trước kia hung tợn bao nhiêu thì bây giờ ngoan ngoãn bấy nhiêu, hết bầy cừ non cụp đuôi trốn chạy, cam tâm bị "con sói" Trần Phi mần thịt.

Mặc dù con đầu đàn trốn giữa bầy liên tục gầm rú đốc thúc song tốc độ chúng di chuyển vẫn rất chậm. Hành lang dài hẹp, cả bầy chen chúc, vì vậy có muốn nhanh cũng không thể. Trần Phi từ đầu đến cuối chỉ thực hiện mỗi động tác vung gậy đập, lặp đi lặp lại đến mức mỏi như hai tay.

Lũ thầy ma đổ như ngã rạ, thi thể nổi dài, máu thịt nhuộm đen hành lang.

Trần Phi đạp lên xác chúng mà tiến tới. Những thứ dơ bẩn thối um bám đầy giày, cũng may hắn sớm đề phòng dán mấy lớp băng keo kín chân nên không lo bị lây nhiễm.

Thế lực Trần Phi tụt xuống rất nhanh, dù đã dè xèn nhưng cứ hạ khoảng bốn, năm chục con là cạn. Hắn buộc phải lấy bình thuốc ra nốc một ngụm để hồi phục, sau đó tiếp tục chém giết.

Khi đám thầy ma về tới căn phòng cuối dãy, số lượng đã sụt giảm nghiêm trọng, chỉ còn chưa đến ba chục con.

Trần Phi nhắm tính chỉ cần giết hết đám này, hắn sẽ lên cấp 7. Quá trình chém giết quá dễ dàng khiến cho lá gan Trần Phi ngày càng lớn, hắn xông luôn vào phòng giải quyết bọn thầy ma, cứ giết vài con bị chúng nhào tới liền lui ra ngoài, vừa thụt lùi vừa đánh. Lũ kia chán nản buông bỏ thì hắn lại truy theo sẵn giết.

Cảnh tượng cứ thế lặp đi lặp lại, con đầu đàn giận muốn phát điên nhưng e ngại Trần Phi nên cứ loay quanh bên dưới cái kén khổng lồ, không dám xông ra, đau khổ ngó đám tay sai lần lượt bị thịt từng con một.

Chẳng mấy chốc Trần Phi đã dọn sạch lũ thầy ma đông đúc mà thoát đầu hắn vừa trông thấy chỉ muốn rút lui. Hệ thống thông báo hắn lên cấp 7, Trần Phi tiếp tục tăng 1 điểm sức mạnh, 1 điểm nhanh nhẹn.

Thế lực đầy tràn, năng lượng chạy rần rập khắp cơ thể Trần Phi mang tới cảm giác tự tin xưa nay chưa từng có. Hắn đưa mắt nhìn con đầu đàn cô độc nép phía sau cái kén, cười gằn xách gậy đi tới.

- Xem mày chạy đi đâu!

Con đầu đàn gầm rú thảm thiết, trong tiếng kêu giống như có âm hưởng van xin cầu cạnh, cặp mắt đỏ ngầu hướng về cái kén bao phủ vô số gân thịt đầy mong mỏi.

Trần Phi biết cần phải tốc chiến tốc thắng, nơi này không thể ở lâu. Dù thực lực hắn không ngừng tăng lên song cái kén kia luôn mang đến cho hắn cảm giác lo ngại. Đối với thứ mình không nắm chắc, tốt nhất nên tránh đi.

Phi!

Con đầu đàn phun một lúc mấy bãi nước bọt. Trần Phi lạng người tránh, nước bọt rơi xuống đất sôi sùng sục, khói đen mờ ảo bốc lên mang theo mùi thối um.

Biết không phải đối thủ Trần Phi, nó đánh lên không thành liền nhảy lùi, chạy loạn trong phòng tìm cách câu giờ.

- Mày chạy đằng trời!

Đã để sống một lần, Trần Phi quyết không để nó thoát nữa. Hắn chặn đứng đường ra cửa, từng chút từng chút dồn nó vào góc.

Con đầu đàn bị dồn vào đường cùng, mắt đầu đầu trông về cái kén thấy thứ bên trong vẫn chưa chịu ra thì gào rú thê lương, rốt cuộc phải xông tới quyết chiến. Nó phì phì phun nước bọt loạn xạ, hai tay vờn móng vuốt dài sọc đậm tới cổ và bụng Trần Phi.

Trần Phi nhếch môi, Gậy Đánh Chó từ dưới hất ngược lên, đập mạnh vào hai tay thầy ma. Nó cuống cuống rút tay về, nào ngờ đó chỉ là hư chiêu Trần Phi tung ra do biết nó ngán va chạm trực tiếp, Gậy Đánh Chó đi chưa được nửa đường đột ngột hướng lên trên, chuyển thành đòn đâm xoáy tới cái mũi thối rữa chỉ còn trơ hai hõm xương.

Trần Phi biến chiêu vừa nhanh vừa mạnh lại đột ngột, con đầu đàn không thể tránh, đành liều mạng giơ tay đỡ.

Rốp!

Gậy đâm xuyên vỡ nát mu bàn tay nó, lệch hướng sang bên đục một lỗ sâu hoắm trên tường, đá vụn rơi rào rào. Trần Phi giữ nguyên thế gậy cắm trên vách, tay nắm chặt gậy tung người lên đá mạnh vào mặt thầy ma đang hoảng loạn.

Bốp!

Xương gò má nó vỡ vụn, cái đầu lệch hẳn sang một bên gãy gấp xuống, ồm ồm ngã lán. Trần Phi không rõ nó đã chết hay chưa, để chắc ăn hắn rút gậy đánh bồi thêm một phát xuống đầu nó, sọ não vỡ toang, lúc này mới nhận được thông báo từ hệ thống:

"Ding, bạn giết được một con quái đạt chuẩn tiến hóa, tăng 20 điểm kinh nghiệm."

Trần Phi rất bất ngờ, cứ tưởng con kia đã tiến hóa, không nghĩ nó chỉ vừa đạt chuẩn, còn chưa kịp thăng cấp. Hắn quay nhìn cái kén khổng lồ, không lẽ bên trong là một thầy ma đang trong quá trình tiến hóa?

Nếu vậy, không thể để nó thành công.

Khóc mắt hắn bắt gặp vài món đồ rơi ra cạnh thi thể con đầu đàn, lập tức nhặt lên.

"Ding, chúc mừng bạn nhận được 1 xu."

"Ding, chúc mừng bạn nhận được Dao Mỏ Chó Ri Sét."

- Ô, lại là vũ khí?

Trần Phi cất 1 xu vào nhẫn, quan sát lưỡi dao vừa nhặt được. Nó đen sì sì như cây gậy kia, dài khoảng sáu tấc, có cán, cầm trên tay khá nặng, hắn ước lượng độ hai ký.

Trông thứ này giống cây rựa bỏ củi thì đúng hơn là dao, hình dạng không khác tên gọi, lưỡi mề nham nhò, nhiều chỗ hoen rỉ. Trần Phi dờ khóc dờ cười, nghe qua cái tên hắn đã biết mình lại vừa nhặt được một món đồ củi, nhưng có còn hơn không. Hắn ngó qua thuộc tính:

*** Dao Mỏ Chó Ri Sét:

- Lực công kích: 6 - 9

- Độ bền: 200/200

- Mô tả: Dao hơi nát nhưng dùng để mổ chó rất thích hợp, cạo lông chó càng tuyệt vời hơn. Chúc bạn ngon miệng!

Trần Phi tắc lưỡi, xem ra tên khốn thiết lập trò chơi này rất mê ăn thịt chó, đầu óc toàn nghĩ đến chuyện này. Nghĩ thế thôi, hắn không có thời gian chần chừ, bèn ném gậy vào trong nhẫn, cầm luôn cây dao mới nhặt chạy tới nhắm ngay mấy sợi dây dài treo những túi người kia mà chém mạnh.

Phụt! Phụt! Phụt!

Dao Mỏ Chó Ri Sét thế mà sắc bén cực kỳ, chém một nhát là một túi thịt rơi phịch xuống. Trần Phi vung dao chém liên hồi, thoáng chốc cả trăm người còn dính trong những cái lưới chằng chịt rơi rụng đầy sàn, trong đó hắn nhận ra một gương mặt quen thuộc.

Trần Phi mừng rỡ dùng dao cứa đứt mấy sợi lưới bao quanh người thanh niên kia, tay vỗ mạnh mặt gã, gọi lớn:

- Nguyễn Huy, cậu mau tỉnh lại!

Người nọ vẫn nhắm nghiền hai mắt không đáp, Trần Phi lo lắng sờ mũi phát hiện Nguyễn Huy vẫn còn thở dù rất mong manh, có lẽ vẫn chưa đến nỗi mất mạng. Hắn tạm yên tâm đặt cậu ta nằm xuống, cầm dao phóng tới tấn công cái kén.

Bộp!

Trần Phi đã lên cấp 7, sở hữu 10 điểm sức mạnh, thêm vào chỉ số của Dao Mỏ Chó Rì Sét khá tốt, hiện lực công kích đã lên tới 16 - 19, vượt xa khi trước, thế nhưng chém vào cái kén đỏ rực như trúng quả bóng da căng đầy liền dội ngược trở lại, không gây được chút tổn hại. Hấn mơ hồ nghe được tiếng gầm gừ rất khê từ trong kén phát ra. Thanh âm này vừa lọt tới tai, cơ thể Trần Phi không tự chủ khê rúng động, cảm giác lo sợ khó tả len sâu vào tâm trí.

Tự dưng sợ hãi thứ đáng ghét kia, cảm giác này khiến Trần Phi tức giận. Với thực lực bây giờ, hấn vô cùng tự tin, cho dù không thể giết chết thây ma tiến hóa thì cũng đủ sức đánh với nó một trận.

Trần Phi tiếp tục dồn toàn lực chém liên hồi mấy nhát. Kết quả vẫn vậy, cái kén vừa mềm vừa đàn hồi cực tốt, mỗi khi dao chém trúng cứ bị lún vào rồi bung mạnh ra như đẩy lò xo, ngay cả một chút vết trầy cũng không có.

- Để xem mày lì lợm đến đâu!

Trần Phi nghiêng răng, nhắm ngay sợi dây to bằng cổ tay nối giữa cái kén và lưới, chém một nhát cật lực.

Phụt!

Lần này hấn thành công, cái kén nặng nề gieo xuống sàn, tiếng kêu bên trong càng nghe rõ hơn.

Những tiếng thịch thịch nổi lên, sinh vật bên trong như đang cố phá kén chui ra. Bề mặt cái kén nhộn nhạo lồi lõm sau đó lăn tròn như bánh xe chạy lung tung khắp phòng, đến khi va phải vách mới khựng lại. Nó bất động giây lát, rồi có thanh âm thứ gì đó bị xé rách vang lên.

Xoẹt! Xoẹt!

Từ đầu đến cuối Trần Phi trông thấy rất rõ. Cái kén kín mít bỗng bị xé dọc năm đường dài, một cánh tay đen đúa to lớn từ bên trong thò ra, lộ rõ gân guốc và năm cái móng vuốt cong cong nhọn hoắt vẫn đang nhều thứ nước màu vàng giống như nước ối.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Truy đuổi

Trần Phi lùi về sau khá xa, trần trối nhìn sinh vật đang phá kén chui ra.

Quá trình diễn ra rất nhanh, cánh tay to lớn vừa thò ra ngoài liền nắm lớp vỏ bọc kéo mạnh. Cái kén như giấy mỏng dễ dàng bị xé vụn, một thân hình phủ đầy nhốt nhau góm ghiếc từ bên trong chồm dậy.

Sinh vật mới xuất hiện có thân hình khổng lồ trần trụi trọc. Nó cao trên hai mét, toàn thân nổi vòng những múi cơ rắn chắc, tứ chi thô to, tuyệt đối vạm vỡ hơn bất cứ lực sĩ thể hình danh tiếng nào trước kia Trần Phi từng biết.

Da nó màu đỏ rực quái dị và cực mỏng, lộ rõ những mạch máu li ti cùng các lớp biểu bì bên dưới. Vô số sợi gân to chạy loằng ngoằng khắp cơ thể con quái vật, hết như dây leo bám đầy trên cây cổ thụ, khuôn mặt cũng đầy gân máu ghê tởm nhưng vẫn còn nhìn ra chút nhân dạng sót lại.

Ngũ quan nó đã bị biến đổi, hai tròng mắt trắng dã, đồng tử đỏ rực hẹp dài như mắt rắn, xương trán nhô ra trước, gò má hõm sâu, không mũi, miệng chỉ là cái hố đen ngòm liên tục chảy nước dãi hôi hám, răng nhọn lỏm chồm trắng ớn. Tứ chi nó cuộn cuộn rắn chắc, cái bắp tay còn to hơn đùi Trần Phi, trên mỗi đầu ngón tay ngón chân là móng vuốt cong cong sắc nhọn đen sì, dài hơn hai tấc, đâm vào người khó lòng toàn mạng.

Nội tâm Trần Phi rúng động mãnh liệt, không phải vì sợ con quái vật, mà bởi dù ngoại hình nó đã biến đổi rất nhiều nhưng vẫn còn chút nét quen thuộc. Hấn vô thức tiến lên một bước, miệng lẩm bầm:

- Minh Thành...

Nghe gọi, con quái vật giương mắt lạnh lẽo không chút tình cảm nhìn Trần Phi.

Quan sát kĩ lần nữa, Trần Phi càng thêm xác định nó chính là người bạn Minh Thành của mình biến thành. Thật khó miêu tả cảm giác khó chịu trong lòng hấn lúc này.

Trần Phi tiếp tục gọi, hi vọng Minh Thành còn chút tỉnh táo nhận ra mình:

- Là tôi, Trần Phi đây. Cậu sao lại thành ra thế này?

"Minh Thành" nghiêng đầu nhìn Trần Phi thật lâu. Khi hắn khắp khỏi mừng thầm, cho rằng cậu ta vẫn còn thanh tỉnh thì con quái vật đột ngột gầm vang động rồi lao tới, móng vuốt vươn ra.

Vụt!

Tốc độ con quái vật cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt Trần Phi, cặp móng vuốt sắc lẹm chém mạnh xuống theo hình chữ X.

Tóc gãy Trần Phi dựng đứng, vội đưa dao lên đỡ.

Keng keng!

Móng vuốt chém trúng Dao Mỏ Chó xẹt lửa tứ phía, rực sáng giữa đêm đen.

Trần Phi lao đảo thoát lùi mấy bước mới trụ vững, kinh hãi nhìn cổ tay hắn sau cú va chạm đã bị chấn rách một đường khá sâu, máu tươi tràn ra. Chỉ là va chạm gián tiếp còn thụ thương như vậy, Trần Phi hít sâu một hơi, quả nhiên hắn không lo hãi, con quái vật kia rất mạnh. Đáng buồn hơn là nó không hề nhận ra hắn, có lẽ thần trí đã mất hết.

"Minh Thành" trông thấy máu đỏ thì hưng phấn gào lớn, hai bàn chân đạp mạnh xuống sàn chấn vỡ mấy viên gạch, phóng tới tiếp tục công kích.

Đã có kinh nghiệm xương máu, Trần Phi không dám lơ là, lập tức tràn thân sang bên tránh được một trảo chém ngang vị trí hắn vừa đứng. Hơi gió cuốn mạnh, thổi quần áo hắn giữ phân phật.

Nhân cơ hội "Minh Thành" vô huyệt khựng lại, Trần Phi tung người lên cao, vung dao bỏ một phát toàn lực xuống đỉnh đầu nó. Bụng thân biến thành quái vật, Trần Phi đau buồn song sẽ không vì vậy mà nương tay, nếu không kẻ bỏ mạng chính là hắn.

Đối diện thế dao xé gió chém xuống, con quái vật không hề tránh né mà ngạo nghễ vung móng vuốt đón đỡ.

Keng!

Hỏa lửa tung tóe, một ít tàn lửa bắn xẹt qua mặt Trần Phi rất bỏng, vài sợi lông tơ cháy trụi bốc mùi khét lẹt. Thân hình Trần Phi còn ở trên không trung bị lực phản chấn hất bay ngược về sau, rất khó khăn mới tiếp đất an toàn, dù vậy vẫn phải liên tục lùi cả chục bước mới ổn định. Vết thương nơi cổ tay hắn rách toác ra, máu chảy thành dòng.

Soạt!

Trần Phi xé một mảnh áo quần chặt cổ tay cầm máu, Dao Mỏ Chó giờ lên đề phòng con quái vật kia đánh lên.

Vừa mới độ sức vài chiêu, người thua thiệt là hắn. So về sức mạnh lẫn tốc độ, con quái vật đều vượt trội Trần Phi, ngay cả chỗ dựa lớn nhất của hắn là Dao Mỏ Chó cũng không thể làm gì được mấy cái móng vuốt sắc bén cứng hơn cả thép.

Bị áp chế toàn diện, Trần Phi bắt đầu cảm thấy nao núng, tâm trí xoay chuyển tìm cách đối phó.

Song "Minh Thành" không để hắn có cơ hội nghỉ ngơi, gào rú xông tới, tốc độ nhanh đến mức như hóa thành làn khói đỏ rực.

Trần Phi vội dịch chuyển phương vị, song con quái vật đã đoán trước ý định của hắn. Nó đang phóng tới với tốc độ cao bỗng đột ngột uốn mình, liền dễ dàng chuyển đổi phương hướng, ào ào nhào thẳng tới vị trí Trần Phi vừa chạy qua.

Cặp móng vuốt nhọn hoắt thoáng chốc hiện ra trước mắt Trần Phi, vô cùng mãnh tới. Hắn lập tức nghiêng đầu tránh, móng vuốt sắc lẹm xẹt ngang qua sát sạt, suýt chút đâm thủng cổ.

Trần Phi nghiêng răng tung một đá toàn lực vào bụng con quái vật.

Bốp!

Chân Trần Phi dội mạnh trở về, loạng choạng suýt ngã, cú đá trúng bụng con quái vật nhưng cứ như va phải tường thép.

Cú đá vừa rồi đủ khiến tan xương nát thịt người bình thường, thế mà con quái vật lãnh trọn lại chẳng hề hấn gì. Chân hắn tê dại, truyền đến từng cơn đau thấu xương.

Còn chưa kịp kiểm tra thương thế ra sao, đã nghe hơi gió cuốn tới, Trần Phi chặt vật lần một vòng xuống đất, vừa lúc năm cái móng đen cắm ngập sát thân hắn, gạch lát nát vụn, bụi mù bốc cao.

Trần Phi lồm cồm bò dậy, đầu tóc phủ đầy bụi bặm trắng xóa, khăn trương chạy tới chỗ Nguyễn Huy vác gậy lên vai rồi cầm đầu lao khỏi phòng.

Kẻ địch quá kinh khủng, tạm thời hắn không chơi nổi, phải té gập khỏi đây. Về phần những kẻ hôn mê nằm kia đành phó mặc cho số phận. Lúc đầu Trần Phi định giết chết quái vật rồi sẽ cứu những người này, nhưng giờ mạng hắn còn lo chưa xong, không thể nghĩ nhiều đến vậy, chỉ có thể trách số họ xui xẻo.

Trần Phi muốn chạy là một chuyện, người bạn thân "Minh Thành" có chịu buông tha cho hắn hay không lại là chuyện khác. Cặp mắt nó như hai hòn than đỏ rực nhìn xuyên đêm đen, gầm lên vang dội, điên cuồng đuổi theo.

Vút! Vút!

Một người một quái hệt hai mũi tên bắn nhanh qua hành lang. Đến gần cầu thang, Trần Phi vờ lao sang phải dụ nó đổi hướng rồi bất ngờ rẽ trái, chạy như bay xuống vô số bậc thang trải dài.

Con quái vật bị lừa, tức giận đập sập một mảng lớn vách chắn hành lang, lấy đà truy theo Trần Phi. Tốc độ nó chợt tăng mạnh, thoáng chốc đã tới sau lưng hắn, cặp móng vuốt sắc lạnh chộp xuống.

Trần Phi đang cống Nguyễn Huy hôn mê phía sau, khỏe mắt trông thấy tia chớp đen xẹt xuống đầu liền lạng tránh, đoạn tung người nhảy thẳng xuống chiếu nghỉ bên dưới. Chân vừa chạm đất, Trần Phi không hề quay đầu nhìn lại mà tiếp tục lao đi, hắn phải tranh thủ từng giây nếu không muốn toi mạng.

Con quái vật cuồng nộ gào rú, tốc độ lại đột ngột tăng lên, khoảng cách Trần Phi vừa cố gắng nói rộng liền bị rút ngắn. Nhưng khi nó lần nữa đánh tới thì hắn đã uốn người theo lối rẽ cầu thang vừa xuất hiện, đổi qua hướng khác, lần nữa tránh thoát.

Liên tục vồ hụt vào khoảng không, con quái vật càng thêm điên tiết kêu rú ầm ĩ, nhất quyết không buông tha con mồi, tăng tốc thêm lần nữa.

Tốc độ con quái vật vốn đã cực nhanh, sau hai lần tăng tốc liền vượt xa Trần Phi. Hắn vừa ngoặt qua cầu thang xuống tới tầng 5, hơi thở hơi thổi của tử thần từ sau phả thẳng vào gáy làm cho tóc tai dựng đứng lên hết.

Trần Phi lập tức tạt người nép sát vách, đồng thời vung Dao Mỏ Chó chém ngược ra sau.

Nãy giờ hắn chỉ biết cắm mặt chạy, đột nhiên bất thành linh ra tay khiến con quái vật bất ngờ. Dù vậy nó phản ứng rất nhanh, móng vuốt lập tức vung lên che chắn trước thân.

Keng!

- Con khốn chết tiệt!

Cánh tay Trần Phi tê rần suốt chút đánh rơi dao, hắn phun ra mấy chữ rồi hối hả chạy vọt lên cổ.

Càng giao chiến, Trần Phi càng nhận ra sự chênh lệch giữa hắn và đối phương, chạy trốn là lựa chọn tối ưu nhất, chỉ cần chậm chân dù chỉ nửa giây thôi chắc chắn hắn sẽ bị nó nhai đầu.

Trần Phi giận một thì con quái vật giận mười, rõ ràng thực lực vượt trội đối thủ, vậy mà mãi vẫn không làm gì được. Nó tức tối gầm thét một tràng ghê rợn, trông thấy Trần Phi vừa khuất sau khúc quanh, bỗng nhiên không thèm đuổi nữa mà nhảy chồm lên thành cầu thang rồi cứ thế gieo mình xuống dưới.

Ầm!

Cát bay đá chạy tán loạn. Con quái vật rơi tự do thẳng xuống tầng một, phá tan một khoảnh sân rộng, khoét thành cái hố sâu mấy mét.

Trần Phi đang học tốc chạy tới, nghe tiếng động lớn ngó xuống thấy con quái vật chồm dậy từ cái hố sâu hoắm còn bốc khói bụi mù mịt. Nó lác lác thân thể không lồ vài cái, hất tan bụi bặm, sau đó tiến tới chắn ngay lối ra cầu thang, cặp đồng tử không chút biểu cảm nhìn lên cao chờ đợi.

Vừa rồi, con quái vật từ tầng bốn nhảy thẳng xuống đất thế nhưng chẳng hề bị thương, ngoại trừ ít vết trầy ngoài da.

Trần Phi ngẩn người, phải mất mấy giây hắn mới định hình được chuyện quái quỷ gì vừa diễn ra, lắp bắp không thành lời:

- Vậy... vậy cũng được sao?!

Nếu con quái kia có thể nói tiếng người, có lẽ nó sẽ nói ngay: "Được". Đáng tiếc nó không thể, chỉ thè cái lưỡi vằn vện những gai thịt đỏ rực liếm mép thèm khát nhìn Trần Phi thay cho lời đáp, nước dãi chảy thành dòng nhớp nhúa.

Từ đầu Trần Phi đã nhận ra không thể so tốc độ với quái vật, chưa kể hắn còn phải vác theo một người. Nhưng trong cầu thang chật hẹp, lợi thế của nó chỉ phát huy được ở những đoạn thẳng, khi đến khúc quanh thì Trần Phi thấp bé lại linh hoạt hơn hẳn. Cộng thêm mấy lần liều mạng tung hỏa mù kéo giãn khoảng cách, hắn nghĩ lần này tuy nguy hiểm song vẫn có thể chạy thoát. Thế nhưng trí khôn con kia không kém, độ điên cuồng càng vô địch, chẳng ngờ cây thân thể trâu bò nhảy luôn xuống sảnh, chặn hết đường lui của hắn.

Nghĩ con mồi không còn đường trốn tránh, con quái vật không hề gấp gáp, gầm gừ đi từng bước chậm rãi lên cầu thang như cố tận hưởng hương vị chiến thắng. Noi nó đi qua, nước dãi nhều nhão bám đầy, hôi tanh nồng nặc.

Trần Phi thụt lùi trở lên, bỗng nhiên cười nhạt:

- Thích chơi đùa hả? Được, tao chơi với mày!

Dứt lời, hán bắt thần xốc Nguyễn Huy lên vai rồi chạy thật nhanh lên tầng trên.

Con quái vật mơ hồ phát hiện ra ý đồ của Trần Phi, mất đi vẻ ngạo nghễ chậm rãi khi trước, rống giận phóng theo. Đáng tiếc vì hành động điên cuồng nhảy xuống lúc này mà khoảng cách hai bên hiện giờ xa tận bốn tầng, tổng cộng tám đoạn thang quanh co qua lại, nó vô tình tự làm khó mình, nhất thời không cách nào đuổi kịp Trần Phi.

Trần Phi không vì thế mà khinh suất, hai chân chạy như bay lên những bậc thang. Liên tục di chuyển với tốc độ cao, lại vác theo Nguyễn Huy khiến thể lực Trần Phi tụt rất nhanh, hán vừa chạy vừa lấy Bình Thể Lực ra nốc một ngụm. Đây đã là lần thứ ba, cái bình chỉ còn sử dụng được thêm một lần nữa sẽ trống rỗng.

Chốc lát Trần Phi đã xông ra hành lang tầng bốn, nơi này khi trước có không ít thầy ma bị hán giết chết vẫn còn nằm la liệt, máu thịt ngập ngụa. Trần Phi dẫm đạp lên chúng mà chạy. Phía sau, con quái vật đang hùng hục rượt tới, tiếng gầm rú vang vọng xé toang màn đêm, ai còn ở trong trường đều có thể nghe được.

Chưa khi nào Trần Phi chạy điên cuồng như lúc này, có bao nhiêu sức lực đều dồn hết xuống hai chân, máu thịt thối rửa bị bơm bay lên tận đầu gối. Hán chỉ biết chạy, chạy và chạy, mặc kệ tất cả, mặc kệ luôn đôi chân cứ mỗi lần cử động lại đau kinh khủng, như muốn xé toạc khỏi cơ thể.

Đến cuối hành lang, trước mặt Trần Phi hiện ra vách tường chắn cao ngang ngực. Hán không dừng mà càng tăng tốc lao tới, cơ thể như chim tung lên cao, chân đạp mạnh xuống bề mặt bức vách chỉ to bằng viên gạch thẻ, thân hình lướt ngang qua không trung cả chục mét rồi gieo thẳng xuống hành lang tòa nhà đối diện.

Trong lúc bay giữa không trung, sợ Nguyễn Huy ở sau lưng bị rơi, Trần Phi chuyển gả ra ôm chặt trước ngực, vừa chạm đất hán lăn lông lốc hơn chục vòng mới hãm lại được. Khấp người trầy trụa đỏ máu nhưng hán không có thời gian bận tâm, bởi con quái vật phía bên kia đã đuổi tới hành lang, đang rầm rập chạy đến chuẩn bị học theo phương pháp hán mới thực hiện, đập vách chắn bay qua.

- Chết tiệt, bám dai còn hơn đĩa!

Trần Phi tức giận mắng, hồi hà công Nguyễn Huy tiếp tục phóng đi.

Hành lang tòa nhà bên này có không ít thầy ma lờn vờn tới lui, nghe động tủa ra chắn ngang đường hán di chuyển. Trần Phi gồng một tay giữ chặt Nguyễn Huy, tay kia vung dao chém loạn vào bất cứ con nào rơi vào tầm mắt.

Dao Mỏ Chó công kích mạnh hơn gậy, giúp Trần Phi tiêu tốn ít thể lực nhưng ra đòn uy lực hơn hán. Thầy ma nào xui xẻo trúng dao không chết cũng trọng thương, tay chân đứt lìa, có con thậm chí bị đánh một nhát đứt đôi người nhưng vẫn cố vút lại đôi chân, gào rú kéo lê phần bụng lỏng lẻo thông ruột thối bỏ theo.

Dọc theo hành lang, có mấy nhóm người trước đó trốn trong những căn phòng đang tuyệt vọng chờ chết. Trông thấy Trần Phi như hung thần ác sát một đường chém giết cuồng loạn, bọn họ mừng rỡ nhào ra kêu cứu. Đối với việc này, Trần Phi chỉ đành mắt nhắm tai ngơ, coi như không nghe không thấy gì, bỏ lại phía sau tiếng than khóc nức nức ngập trời.

Trần Phi vừa giết xong một đám thầy ma, mới chạy chưa được chục mét đã bị lũ khác nhào tới.

Phập! Phập! Phập!

Ánh sáng đen sì chớp lên, Dao Mỏ Chó vung ngang chém dọc, mở ra một con đường máu chật hẹp, Trần Phi cứ thế lao xuyên qua. Hán trông thấy vài món đồ từ thi thể chúng tuôn ra, rất muốn nhặt mà không dám dừng chân vì sợ bị con quái vật đuổi kịp, đành tiếc nuối bỏ lại.

Chém giết thêm một đoạn, thể lực Trần Phi dần cạn. Hán thở hổn hển dùng nốt lần hồi phục cuối cùng, tiếp tục vừa chạy vừa tiêu diệt lũ thầy ma đông như kiến, không rõ vì sao chúng tập trung bên này còn nhiều gấp mấy lần tòa nhà bên kia.

Đến thời điểm này, động tác của Trần Phi đã biến thành bản năng, chỉ cần thấy thầy ma lao ra, Dao Mỏ Chó lập tức vung lên. Hán không thể nhớ mình đã giết chết bao nhiêu con, chỉ liên hồi nghe tiếng hệ thống thông báo quay cuồng.

Một đường đâm ngang chém dọc, nơi Trần Phi lao qua xác thầy ma chồng chất nghẹt lối, máu thịt vương vãi tanh nồng. Rốt cuộc khi thể lực lần nữa chuẩn bị cạn kiệt, thanh âm hệ thống như thiên thần đàn hát vang lên.

"Ding, chúc mừng người chơi đã tích lũy đủ điểm kinh nghiệm, tăng từ cấp 7 lên cấp 8, được tặng 2 điểm tiềm năng, có muốn lập tức sử dụng hay không?"

Dao Mỏ Chó uy lực mạnh giúp Trần Phi ít tổn sức mà hiệu quả giết quái lại tăng lên, không nghĩ liệu mạng chém giết chạy trốn cũng lên cấp nhanh đến vậy. Thoáng thấy cầu thang hiện ra phía trước, hán cuống cuồng chạy xuống, miệng rống lên:

- Tăng 2 điểm nhanh nhẹn!

Thời khắc sinh tử, mọi kế hoạch phát triển trước kia từng nghĩ đến đều bị Trần Phi vứt khỏi đầu. Hán cần tốc độ, hán cần phải nhanh hơn nữa mới mong thoát khỏi móng vuốt con quái vật đáng chết vẫn lì lợm đeo bám phía sau.

Một luồng ánh sáng trắng bao trùm Trần Phi. Hai chân hán bỗng di chuyển nhanh hơn trước không ít, cơ thể nhẹ hẫng, bỏ lại vô số bậc thang trôi vùn vụt

phía sau.

Nãy giờ liên tục vận động cường độ cao, chân Trần Phi có dấu hiệu co rút, cảm giác đau đớn tê dại từ gan bàn chân chạy dọc lên đùi liên tục hành hạ nhưng hần cố cắn răng chịu đựng, thúc ép chúng nghe lời, hiện tại sau khi lên cấp thì toàn bộ các vết thương và mệt mỏi đều biến sạch.

Con quái vật tưởng chừng sắp đuối kíp, trông thấy con mồi bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ hết lấp hỏa tiễn vào mông thì tức tối gào rú, hai mắt nóng rực xạ thẳng lên lưng Trần Phi như muốn đốt cháy hần thành tro.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Âm mưu của Lương Nhật

Nếu ánh mắt có thể giết người, hần Trần Phi đã chết vô số lần. Nhiều lần quái vật sắp bắt kịp lại bị hần ranh ma giờ đủ trò kéo giãn khoảng cách. Hiện giờ tốc độ hần tăng mạnh, lao đi như điên, mặc cho nó điên cuồng truy đuổi nhưng bóng lưng Trần Phi càng lúc càng xa, chỉ có thể gằm thét không cam lòng. Dù thế, nó vẫn chưa chịu từ bỏ, dai dẳng bám lấy.

Bên ngoài hành lang tụ tập đông đảo thầy ma, nhưng vào trong cầu thang lại vô cùng trống trải. Trần Phi một đường phóng từ tầng 4 xuống tới đại sảnh hầu như không gặp trở ngại gì, chỉ có hơn chục thầy ma lẻ bầy lảng vảng, bèn tặng cho chúng mỗi con một nhát chém bay đầu.

Dưới sảnh vẫn tối đen như lúc hần đến. Do đã quen thuộc địa hình, Trần Phi không chút khó khăn ào ào xông ra ngoài rồi cứ thế phóng như bay tới chỗ nhóm Bạch Yến.

Ngoài trời, trăng đã lên cao. Vàng trắng lười liềm soi chút ánh sáng vàng nhạt xuống khung cảnh bên dưới, tạo thành từng mảng tranh tối tranh sáng bí ẩn đáng sợ.

Đêm tối không hề tĩnh lặng, tiếng thầy ma kêu gào chốc chốc vang lên từ một góc nào đó khiến bất kỳ ai nghe được cũng phải lạnh toát sống lưng.

Trần Phi như bóng ma lướt nhanh qua sân trường, liên tục đảo hướng khi phát hiện có thầy ma chắn lối.

Bóng đêm luôn đồng lõa cùng tội ác, và là thiên đường của thầy ma. Trần Phi nhìn mà tê dại da đầu. Khắp nơi đều có bọn chúng, dường như cả vạn sinh viên trong trường đều bị lây nhiễm, không ít người hần từng biết đều có mặt trong số này, không ngừng lượn lờ tới lui, luôn miệng gằm rú điên dại.

Thầy ma quá đông và hung hãn, thể lực Trần Phi thì có hạn nên không dám điên cuồng chém giết như trên kia, chỉ có thể chọn cách tránh né.

Phải bỏ qua chúng, Trần Phi rất tiếc rẻ. Trong mắt hần hiện giờ bầy đàn thầy ma chính là kinh nghiệm, cả nghìn cả vạn con thể này đổi thành điểm kinh nghiệm sẽ giúp hần tăng bao nhiêu cấp? Nếu giết hết bọn chúng, thực lực hần chắc chắn tăng trường vượt bậc. Tuy nhiên, nghĩ chỉ để nghĩ, hần không điên.

Quá nhiều thầy ma xuất hiện khắp nơi khiến tốc độ di chuyển của Trần Phi giảm xuống nhưng vẫn còn rất nhanh, thân hình hần như làn khói mờ ảo xuyên qua từng dãy nhà cao tầng.

Lúc này, con quái vật cũng đã lao ra khỏi khu B. Ngó quanh tìm kiếm không thấy Trần Phi, nó tức tối gằm lên từng tràng vang vọng, thu hút biến thầy ma kia kéo tới bãi lầy.

Trong rừng cây xa xa, Trần Phi thờ hồn hẩn, lên quan sát rõ mọi chuyện. Lũ thầy ma đã bắt đầu phân giai cấp, con quái vật kia trở thành thủ lĩnh. Không rõ chúng trao đổi bằng cách nào, chỉ nghe con kia gằm vài tiếng, vô số thầy ma liền tản ra tìm kiếm xung quanh.

Xem đến đây, Trần Phi không dám lưu lại, tiếp tục công Nguyễn Huy chạy đi.

...

Trong căn phòng nhỏ ở ký túc xá nữ.

Dưới ánh nến leo lét âm ỉ, Bạch Yến bồn chồn đứng ngồi không yên, chốc chốc lại hé cửa nhìn ra màn đêm mịt mù bên ngoài như chờ đợi.

Khi Bạch Yến nhìn ra lần thứ một trăm, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên sau lưng nàng:

- Em có sốt ruột cũng vô ích, ngồi xuống nghỉ ngơi đi, đừng phí sức nữa!

Bạch Yến xoay lại nhìn cô gái xinh đẹp vừa lên tiếng, nói:

- Chị đến đây đã hơn hai giờ rồi, sao Trần Phi còn chưa quay về? Em sợ cậu ấy xảy ra chuyện!

Cô gái nọ chính là Gia Mỹ, theo lời Trần Phi tìm đến đây nhập bọn. Trước kia nàng vui vẻ tốt bụng nên rất nhiều sinh viên trong trường quý mến, vì vậy vừa tới liền được Bạch Yến và Thanh Hương chào đón.

Gia Mỹ đem đến tin tức Trần Phi mà nhóm Bạch Yến đang rất ngóng trông. Nghe nàng kể lại cảnh hấn một mình loạn đả giữa bầy thầy ma, ai nấy đều lạnh người. Không hiểu vì sao Bạch Yến lại thấy có chút tự hào, dù nàng và Trần Phi chẳng liên quan gì nhau.

Thanh Hương cũng liên tục ca ngợi, vẻ sùng bái lộ rõ khiến Lương Nhật vẫn luôn yên lặng ngồi một góc cảm thấy ghen ghét, âm thầm nghiêng răng.

Lúc này, không muốn Bạch Yến quá lo lắng, Gia Mỹ tìm lời trấn an:

- Không có việc gì đâu. Cậu ta rất giỏi, đám thầy ma trúng một gậy lập tức tan xương nát thịt, sao có thể gặp chuyện bất trắc được chứ.

Ngoài mặt Gia Mỹ tỏ ra bình thản nhưng trong lòng cũng hơi lo. Nàng vẫn chưa quên hình dạng đáng sợ của con đầu đàn, chưa kể trên tầng 7 có rất nhiều thầy ma, chẳng biết Trần Phi đối phó được không?

Nếu Gia Mỹ biết ngoài con đầu đàn ra, trên kia còn có con quái vật mới sinh ra mạnh hơn gấp bội, không rõ nàng sẽ nghĩ gì.

- Chị Mỹ nói đúng đó, cậu đừng quá lo lắng! Minh tin Trần Phi sẽ sớm trở về thôi! - Thanh Hương nói.

Thanh Hương không giống như Gia Mỹ cố tình an ủi Bạch Yến. Sự thực là sau khi tận mắt chứng kiến Trần Phi không chút do dự giết chết đám Lâm Tiến, và qua lời kể của Gia Mỹ, hình tượng Trần Phi trong đầu Thanh Hương đã biến chuyển cực lớn. Hắn rất giỏi, và cũng rất tàn nhẫn, cứ như được sinh ra để sống trong thế giới này. Thế giới yên bình trước kia có lẽ không thích hợp với Trần Phi, chỉ khi đại dịch xảy ra, khắp nơi hỗn loạn, hắn mới bộc phát năng lực.

Bạch Yến đang lo lắng không yên, được hai người kia an ủi cũng yên tâm phần nào. Nàng gật nhẹ:

- Hi vọng cậu ấy bình an vô sự!

Không riêng các nàng, kể cả Lương Nhật cũng mong vậy. Lương Nhật ti tiện nhỏ mọn vẫn chưa quên mối hận bị Trần Phi hạ nhục trước mặt phụ nữ. Hơn nữa việc Trần Phi giỏi hơn Lương Nhật, chiếm hết hào quang càng khiến lòng hận thù của gã tăng gấp bội. Nhưng Lương Nhật hi vọng Trần Phi không chết, bởi gã vẫn cần hắn bảo hộ, cần dùng lương thực nước uống, và nhất là Trần Phi cần phải sống cho tới ngày gã có cơ hội báo thù.

Mất Lương Nhật đảo qua túi bánh mì và hộp thịt trên bàn, thầm suy tính nếu chờ hết đêm nay mà tên kia chưa quay lại, có khi gã phải ôm hết đồng này chuồn gấp. Số lương thực kia đủ để Lương Nhật sống cả tuần nếu dùng thật tiết kiệm, gã chẳng ngại ngồi đây ăn chia với mấy ả vô dụng rồi chờ chết.

Khi ánh mắt lướt qua ba nàng nọ, Lương Nhật bất giác liếm mép. Căng thẳng cả ngày, gã đang rất cần giải tỏa ức chế. Ba nàng kia nàng nào cũng ngon, so về nhan sắc thì Bạch Yến xếp đầu, nhưng thân hình mảnh mai đầy đặn của nàng không thể so với Gia Mỹ gợi cảm, vòng nào ra vòng đó đầy quyền rũ. Ở tuổi hai lăm, Gia Mỹ có sự thành thực mà cô gái trẻ như Bạch Yến cần thêm thời gian để bồi dưỡng. Nếu phải chọn, Lương Nhật hơi băn khoăn, không biết nên hưởng thụ nàng nào trước. Cô nàng Thanh Hương gốc nghèo cũng khá xinh xắn, tuy chênh lệch với hai nàng kia nhưng chơi tạm cũng không tệ.

Những suy nghĩ xấu xa dâm tiện đột ngột hiện ra phủ đầy tâm trí khiến cơ thể Lương Nhật nóng bừng, vài bộ phận bắt đầu có dấu hiệu cứng lên, vô cùng khó chịu.

Lương Nhật ngó đăm đăm bộ ngực căng phồng sau lớp váy áo công sở của Gia Mỹ, rồi lại đảo qua cặp mông Bạch Yến rất đầy đặn quay vào trong ngó ra cửa, cổ họng gã chột khô khốc.

Nơi này không có ai ngoài gã và ba cô gái xinh tươi mon mồn, thằng khốn Trần Phi có khi đã chết mất xác hoặc biến thành thầy ma ngu xuẩn lảng vảng ngoài kia, hay là...

Chỉ mới nghĩ thôi, Lương Nhật đã thấy hưng phấn cực độ, toàn thân nóng bừng bừng, các mạch máu căng phồng lên, máu huyết chạy rần rạt khắp cơ thể như hồi thúc gã mau mau hành động.

Lương Nhật ngó quanh phòng, tìm vũ khí uy hiếp ba nàng kia. Không thấy gì thích hợp, gã lên đứng lên rón rén ra gian bếp nhỏ phía sau lấy được một con dao Thái Lan, hưng phấn đi lên, trong đầu tràn ngập cảnh tượng lạc thú điên cuồng với mấy cô nàng xinh đẹp.

Thanh Hương vô tình nhìn ra sau, phát hiện Lương Nhật lăm lăm dao trong tay, ngạc nhiên hỏi lớn:

- Anh cầm dao lên đây làm gì thế?

Lương Nhật không đáp, nhếch mép cười nhạt đi tới cửa nhằm chặn đường không cho các nàng trốn thoát.

Tới nơi, gã khoái trá định phun ra mấy lời dâm đẳng, bất ngờ có tiếng đập cửa ầm ầm sau lưng. Lương Nhật giật bắn, ngo ngác nhìn lại, còn chưa kịp xem ai tới thì Bạch Yến đã nhanh chân chạy đến hé cửa nhìn ra rồi mừng rỡ reo lên:

- A, bạn về rồi! May quá!

Kết!

Cánh cửa được Bạch Yến mở rộng, đón chào Trần Phi vác theo một nam thanh niên đi vào.

Sau đó nàng đóng chặt cửa, ngó bộ dạng Trần Phi rách rưới toi tả, quan tâm hỏi:

- Bạn ổn chứ? Có bị thương ở đâu không?

Trông thấy Trần Phi về đến, Gia Mỹ và Thanh Hương cũng vội vàng chạy tới hỏi thăm, tiếng ba thiếu nữ riu rít khiến căn phòng u ám trở nên ấm áp hơn đôi chút.

- Tôi ổn!

Trần Phi đáp lời Bạch Yến, không quên gật đầu chào hai nàng kia, tiếp đó đặt Nguyễn Huy vẫn bất tỉnh nằm xuống giường. Xong xuôi, hần nhìn sang Lương Nhật đang lúng túng giấu con dao nhọn hoắt sau lưng, lạnh giọng:

- Vừa rồi cậu định làm gì với con dao đó?

Con hưng phấn trong Lương Nhật bị sự xuất hiện đột ngột của Trần Phi đè bẹp như bong bóng xì hơi. Gã cố nén cảm giác xung động muốn xông tới đâm chết Trần Phi, ấp úng nói:

- Tôi... tôi... À, tôi định... đi tìm cậu.

- Tìm tôi? - Trần Phi buồn cười hỏi lại.

Không chỉ hần, cả phòng nghe Lương Nhật "thỏ lộ" đều ngơ ngẩn.

Lỡ đâm lao phải theo lao, huống hồ lý do này dù khó tin nhưng vẫn có thể tạm chấp nhận được, Lương Nhật hùng hèn:

- Mọi người ai cũng lo lắng cho cậu! Tất nhiên tôi không ngoại lệ, muốn đi tìm cậu xem có cần giúp đỡ gì hay không.

Trần Phi đương nhiên không tin, thậm chí hần đoán được tên này vừa định giở trò. Nhưng hiện giờ hần rất mệt, cần nghỉ ngơi, chỉ nhàn nhạt nói:

- Cậu thật có lòng!

Lương Nhật cười gượng, biết Trần Phi đời nào tin mình. Gã nhìn qua ba cô gái, thấy các nàng nửa tin nửa ngờ thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, coi như tạm qua cửa. Gã thầm tự trách mình vừa rồi để tình trùng xông lên não, xung động làm bừa. Về sau phải thật cẩn thận, cần đợi thời cơ chín muồi mới ra tay.

Trần Phi sờ trán Nguyễn Huy, thân nhiệt cậu ta bình thường, chắc là vẫn ổn. Đoán Nguyễn Huy bị suy nhược, hần lấy trong ba lô ra một hộp sữa tươi, hé miệng cậu ta ra trút vào một ít.

Gia Mỹ từng tiếp xúc mấy lần với Nguyễn Huy, bèn hỏi Trần Phi:

- Cậu tìm được cậu ta ở tầng 7 hả?

Trần Phi gật đầu. Nàng lại hỏi:

- Vậy còn Minh Thành, không phải cậu tìm hai người sao? Chẳng lẽ...

Nghe nhắc đến Minh Thành, tâm trạng Trần Phi liền chùng xuống.

Hai người bạn thân, một người hôn mê nằm đây không biết bao giờ mới tỉnh, người kia biến thành quái vật truy sát hần, cảm giác này quả thật không phải ai cũng chịu được.

Yên lặng một lúc, Trần Phi chậm rãi thuật lại sự việc cho mọi người nghe. Hần chỉ kể sơ lược, không đề cao quá trình chiến đấu kịch liệt, chém giết vô số thầy ma. Tới đoạn Minh Thành hóa kén, sau đó trở thành quái vật truy sát hần, các nàng kia sợ hãi xích lại gần nhau, cơ thể run rẩy, vô thức ngó ra cửa như sợ nó đột ngột tông vào.

Trần Phi không nói rõ, nhưng mọi người thừa thông minh để hiểu mức độ hung hiểm hần đã trải qua kinh khủng thế nào. Mãi đến khi nghe hần bảo đã cắt đuôi quái vật, không cần lo nó bám theo đến đây, cả bọn mới thở hắt ra, khối đá mơ hồ đè nặng trên ngực dần biến mất.

Nghe Trần Phi đã rất đói, Bạch Yến làm hai miếng bánh mì phết thịt hộp đưa cho hần.

- Cảm ơn!

Trần Phi cầm lấy ăn ngấu nghiến. Hần chỉ còn 1 điểm thể lực, với cái bụng rỗng tuếch như vậy sẽ chẳng bao giờ hồi phục. Đang ăn, tình cờ hần ngó lên bắt gặp mấy cặp mắt nhìn mình thom lom thì có phần không thoải mái, miệng còn ngậm bánh mì lúng búng nói:

- Sao?

Mấy người kia khi nãy cũng chỉ ăn bánh mì, mà đó là chuyện của nhiều tiếng về trước. Bánh mì ăn mau no nhưng cũng cực mau đói, lúc này nhìn Trần Phi ăn ngon lành sao có thể cảm lòng được.

Bạch Yến ngại ngần:

- Bọn tôi hơi đói! Bạn ăn mau đi, tôi chịu được!

Đối xử không tốt với phụ nữ là tội lỗi, và nếu đó là một phụ nữ đẹp thì chẳng khác nào Trần Phi đã mắc tội tày trời. Hắn không có thói quen nịnh đầm, nhưng ăn mà cứ bị mấy cặp mắt nhìn chăm chăm, kiểu gì cũng không nuốt trôi, cười khô:

- Mọi người ăn đi, nhìn thế sao tôi ăn được?

Bốn cặp mắt sáng bùng lên. Bạch Yến dè dặt:

- Nhưng... bánh mì không còn nhiều. Bây giờ ăn hết, ngày mai...

- Cứ ăn đi! Tôi còn một ít trong này. - Trần Phi vỗ vỗ ba lô cạnh bên - Chỉ bữa nay thôi, từ mai mọi người phải bắt đầu dè xén.

- Vâng.

Chỉ đợi có thế, ba cô gái liền lấy bánh mì và thịt cùng nhau ăn. Lương Nhật mon men đến chia phần, ôm hai miếng bánh mì về chỗ ăn từng chút một như sợ hết.

Trong khi cả bọn dùng bữa, tiếng kêu gào bên ngoài ngày càng nhiều và gần. Trần Phi lấy điện thoại ra xem, 3h sáng rồi, đêm khuya là thời điểm lý tưởng cho thầy ma hoạt động, thảo nào chúng ra đông như kiến.

Nhìn qua cánh cửa phòng làm bằng gỗ dày, Trần Phi vẫn chưa yên tâm, gọi Lương Nhật:

- Cậu lấy bàn ghế chắn kín cửa lại, tránh bọn chúng mò vào đây!

Lương Nhật đang ăn dở, hậm hực để bánh mì xuống, lảng xãng khênh bàn ghế che chắn sau cửa.

Ba cô gái thấy vậy, không ai bảo ai cũng phụ một tay, ngoại trừ Trần Phi ngồi đó. Bản tính hắn rất sòng phẳng, có ăn có làm, mỗi người một việc. Nếu hắn có trách nhiệm bảo vệ mọi người và lo vật tư thì bọn họ phải làm những việc cần thiết khác.

Lương Nhật sức dài vai rộng phải làm nhiều nhất, ba nàng kia cũng cần làm việc, không thể ăn không ngồi rồi. Đây là tận thế, không giống quãng thời gian tươi đẹp trước kia để họ mơ mộng.

Trần Phi không hề nói ra điều này, song ba nàng kia thông minh nhìn thái độ hắn cũng đoán được, ngầm hiểu và tuân theo. Các nàng còn sống sót đã là rất may mắn rồi, bây giờ làm chút việc cũng chẳng ai nề hà, chỉ cần được no bụng còn mong đợi gì hơn.

Lương Nhật khôn lỏi đương nhiên càng hiểu rõ, dù không muốn vẫn cắn răng chấp nhận, thậm chí quân tử trả thù mười năm chưa muộn, hiện tại gã cần nhịn nhục sinh tồn, chờ khi có đủ thực lực sẽ tính sổ Trần Phi sau.

Vừa chắn cửa xong, bên ngoài truyền vào tiếng đập ầm ầm loạn xạ, kèm theo âm thanh gầm gừ vô nghĩa.

Bốn người kia hoảng hốt lùi ra xa, Trần Phi đặt một ngón tay lên miệng suyt khe, ra hiệu tất cả im lặng. Quả nhiên, bọn thầy ma chỉ đánh bậy đánh bạ, đập cửa vài lượt không phát hiện gì khả nghi liền bỏ đi nơi khác, tiếng đập phá dần xa.

Chờ mọi thứ yên ắng, Bạch Yến thì thào:

- Nơi này nguy hiểm quá, hay là sáng mai chúng ta chuyển đi nơi khác?

Trần Phi gật đầu:

- Tôi cũng định mai rời khỏi đây.

- Bạn tính đi đâu?

Bạch Yến hỏi thay cho mọi người, vì chẳng ai muốn rời khỏi Trần Phi. Hiện giờ người nào cũng biết rõ, muốn sống sót phải đi theo hắn. Không nói đến chuyện thầy ma bủa giăng tứ phía bên ngoài, chỉ riêng việc không có lương thực đã đủ khiến họ đau đầu.

- Về nhà. - Trần Phi đáp.

Không khí trong phòng chợt trở nên nặng nề.

Ở đây, ai cũng muốn về nhà tìm gia đình, nhưng vấn đề là làm sao có thể đến nơi mà vẫn toàn mạng. Thực lực Trần Phi chắc là được, bọn họ thì không.

Trần Phi nhìn các nàng, chợt hỏi:

- Không ai định về nhà sao?

Bạch Yến buồn bã nói:

- Tôi rất muốn về, nhưng không biết đi khỏi đây bằng cách nào, ngoài kia ngập tràn thầy ma. Và lại...

Đến đây, nàng không nói nữa. Trong lòng Bạch Yến vô cùng lo lắng, đại dịch tàn quét kinh hoàng, nàng không lạc quan đến mức cho rằng gia đình mình vẫn bình an, nhưng sợ nói ra thành điềm gở.

- Tôi cũng vậy, nhà xa quá chưa biết làm sao! Bọn tôi đều từ nơi xa đến đây học. - Thanh Hương chán nản.

- Nhà hai người ở đâu? - Trần Phi hỏi.

- Tôi ở Long Tuyền. - Bạch Yến đáp, sau đó nhìn qua Thanh Hương nói thêm - Cậu ấy quê Bình Nam.

Trần Phi cau mày. Quê hai nàng đều là các thành phố lớn, trùng hợp thế nào mà trên đường hẩn về phải đi qua hai nơi này. Trần Phi không định đi cùng ai vì rất hao phí lương thực và phải bảo vệ họ sẽ chậm trễ lộ trình, trong khi hẩn đang rất sốt ruột muốn sớm tìm gặp gia đình. Mặt khác, thân hẩn còn lo chưa xong, không điên vác thêm gánh nặng.

Gia Mỹ tinh ý giống như đã phát hiện gì đó, bỗng hỏi Trần Phi:

- Quê cậu ở đâu?

Trần Phi ngó nàng, Gia Mỹ vội nhìn tránh đi nơi khác, trong lòng hơi hối hận vì mình đã nhiều chuyện. Trần Phi thu ánh mắt về, thản nhiên đáp:

- Tây Thành.

- Tây Thành... - Thanh Hương lẩm bẩm, đột nhiên bật reo - Đúng rồi, bạn muốn về Tây Thành chắc chắn phải đi ngang qua quê bọn tôi. Hay là... chúng ta đi chung... được không?

Nói gần hết, bất gặp ánh mắt không mấy hứng thú của Trần Phi, Thanh Hương ngắc ngứ rồi kết lời thật khê, nghe không giống đang hỏi mà là cầu xin.

Bạch Yến tự trọng rất cao, không nói mà chỉ lặng lẽ nhìn Trần Phi chờ đợi, đáy mắt ẩn hiện tia hi vọng.

Lương Nhật ngồi trong góc bỗng nói chen vào:

- Tôi nữa. Quê ngoại tôi ở Bình Nam, cùng quê với Thanh Hương.

Rồi thấy Trần Phi nhìn qua, Lương Nhật tranh thủ trình bày:

- Cậu đừng vội từ chối, cứ nghe tôi nói đã! Từ đây về nhà chúng ta rất xa, không thể đi bộ được, chắc chắn phải dùng xe. Tôi nói đúng chứ? Tôi có thể lái xe kiêm bốc vác, việc gì cũng chấp nhận làm hết. Bọn họ cũng vậy, họ biết nấu ăn, giặt giũ... Chúng tôi sẽ làm thay cậu toàn bộ công việc. Nghĩ thử xem, cậu không cần phải lái xe ngày đêm, mờ mắt ra là có kẻ hầu người hạ, như vậy không phải tốt hơn đi một mình sao?

Lương Nhật tuôn một tràng, không cho ai chen vào. Lời gã hơi thô bi khiến mấy nàng kia xấu hổ đỏ mặt, nhưng ngẫm lại cũng đúng, bánh ít đi thì bánh quy lại. Bọn họ không thể cứ ngồi đó trông chờ Trần Phi ban ơn, cần phải chủ động.

Trần Phi cười nhạt:

- Đổi lại, tôi phải bảo vệ và chia sẻ lương thực cho mọi người? Nghe cũng công bằng nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Bạch Yến may mắn

Nghe Trần Phi nói vậy, mọi người đều im lặng.

Lương Nhật mấp máy môi định thuyết phục lần nữa, Trần Phi đã khoát tay:

- Tôi tự biết tính toán.

Ngẫm nghĩ một lúc, hắn chậm rãi nói:

- Được rồi. Chúng ta sẽ cùng đi, nhưng tôi có điều kiện.

Thanh Hương nhanh nhẩu đáp ứng ngay:

- Đồng ý. Bất kể bạn muốn gì, bọn tôi đều đồng ý hết!

Bọn họ mong đợi còn không được, sao dám mở miệng từ chối yêu cầu của Trần Phi.

Mắt Trần Phi lần lượt lướt qua từng người, đưa một ngón tay lên:

- Chỉ có một điều kiện duy nhất, mọi người phải tuyệt đối nghe theo tôi sắp đặt, không được thắc mắc hoặc làm trái! Ai vi phạm, tôi sẽ lập tức loại bỏ khỏi nhóm!

- Được. - Lương Nhật gật đầu.

Ba nàng kia cũng nhanh chóng ưng thuận. Vấn đề này không cần Trần Phi nhắc, ngay từ đầu các nàng đã vô thức hình thành thói quen dựa dẫm vào hắn rồi. Hắn bảo đi sang hướng đông, các nàng tuyệt đối không đi về hướng tây.

- Tốt. - Trần Phi lên giường ngồi cạnh Nguyễn Huy, nhắm mắt lại - Mọi người ngủ đi! Sáng sớm mai chúng ta khởi hành.

Trong phòng có hai chiếc giường ba tầng. Mấy cô gái chia nhau ngủ một giường. Cái còn lại trừ Trần Phi và Nguyễn Huy nằm tầng dưới thì còn dư hai tầng trên. Lương Nhật liếc nhìn Trần Phi, sau đó lặng lẽ leo lên tầng cao nhất, chừa khoảng trống tầng hai, không muốn ở gần Trần Phi.

Chờ tất cả yên vị, Trần Phi phát tay quạt tắt nến, căn phòng sáng le lói liền tối đen. Ba nàng kia sợ sệt á lên khe khẽ, hắn nói:

- Cần phải tiết kiệm nhiên liệu!

Có tiếng ừ nhẹ đáp lại, như là giọng Bạch Yến. Sau đó tất cả chìm trong tĩnh lặng, nhường chỗ cho bóng tối ngự trị.

Ngoài kia, lũ thầy ma vẫn kêu gào không ngớt.

...

7 giờ sáng, tất cả đã thức dậy chuẩn bị xong xuôi, riêng Nguyễn Huy mê man chưa tỉnh.

Trần Phi hỏi Lương Nhật vẫn còn hơi ngái ngủ:

- Cậu có thể lái được xe gì?

Lương Nhật tự tin đáp:

- Toàn bộ, ngoại trừ các loại trọng tải lớn không quen lắm, nhưng ép ép vẫn lái được.

- Xe buýt thì sao?

- Chuyện nhỏ thôi. - Gã gật đầu.

Trần Phi nói:

- Trước mắt, ngay khi ra khỏi đây, chúng ta sẽ di chuyển về đường Cộng Hòa, bên đó có bến xe. Tôi cần một chiếc xe buýt để tiện di chuyển và chở vật tư.

Thoạt đầu Trần Phi định chọn xe tải, nhưng nhóm đồng người không đủ chỗ. Hắn cần một chiếc xe to cứng cáp, chịu được thầy ma tấn công, có thể chở nhiều người và đủ chỗ chất nhu yếu phẩm, vậy chỉ có thể là xe buýt.

Đêm qua, trong lúc mọi người đã ngủ say, Trần Phi vẫn thức để vạch ra kế hoạch sắp tới, đến gần 5 giờ sáng hắn mới chợp mắt được một chút. Từ khi được hệ thống cải tạo cơ thể, Trần Phi không cần ngủ nhiều, chỉ nghỉ ngơi chốc lát lại khỏe như vâm, tinh thần vẫn rất tỉnh táo.

Nghe hắn nói ra kế hoạch, bốn người kia ưng thuận ngay. Thứ nhất, bọn họ đã chấp nhận điều kiện của Trần Phi, không dám vi phạm. Thứ hai, họ cũng chẳng có ý kiến nào hay hơn.

- Đi thôi!

Trần Phi đẩy cửa, công theo Nguyễn Huy dẫn đầu bước ra.

Mới 7 giờ, mặt trời đã lên nhưng nắng sớm chưa gay gắt, đây đó vẫn còn chút sương mù đêm qua còn sót lại trôi lững lờ.

Trần Phi nhìn quanh, phát hiện không ít thầy ma mờ mờ đi qua đi lại, tuy nhiên số lượng đã giảm xuống nhiều, chỉ bằng một phần mười đêm qua. Hình như chúng hơi ngại ánh sáng nên đã lui về chỗ trú ẩn. Vậy càng tốt, Trần Phi cảm Dao Mỗ Chó xông lên mở đường, mỗi nhát chém là một con gục ngã, hóa thành điểm kinh nghiệm.

Những người kia chỉ việc yên lặng chạy theo sau lưng Trần Phi, phó mặc mọi chuyện cho hắn.

Thấy Trần Phi chém giết thầy ma đơn giản như cắt rau củ, Lương Nhật rất ngứa ngáy, vô cùng khát khao có được sức mạnh giống hắn. Song đã có kinh nghiệm lần trước giết hụt thầy ma hại cả đám suýt chết, lần này Lương Nhật không dám vọng động, cố đè nén tham vọng xuống.

Thoáng chốc cả bọn đã chạy ra đến cổng ký túc xá. Ngoài này thầy ma xuất hiện nhiều hơn, chúng không hề sợ hãi ánh sáng như trên phim, có lẽ chỉ là vấn đề thích hay không thích. Con nào không thích thì đã lui về nghỉ ngơi, còn lũ đói khát vẫn tiếp tục tới lui kiếm ăn chẳng chút mệt mỏi.

- Đi hướng này!

Trần Phi không đại lao đầu vào đám đông thầy ma, cần phải tiết kiệm sức. Hắn dẫn cả nhóm rẽ trái, chạy theo con đường mòn nhỏ bọc đằng sau mấy tòa nhà. Ở đây ít thầy ma hơn, vừa đỡ hao thể lực vừa tiện di chuyển.

Phập! Phập! Phập! Phập!

Trần Phi lướt ngang qua bọn thầy ma, ánh chớp đen lóe lên, để lại phía sau bốn cái đầu thối rữa bay lên cao rồi rớt phịch xuống đất, lăn dài trên thảm cỏ xanh mướt. Lũ thầy ma hiện giờ không còn sức uy hiếp với Trần Phi, giết chúng dễ như trở bàn tay.

Mấy cô gái theo sau này giờ đã quen với cảnh này, tái xám mặt mày lủi rủ chạy né sang bên, tránh đập phải mấy cái xác gớm ghiếc hôi thối.

"Ding, bạn giết bốn con quái, tăng 4 điểm kinh nghiệm."

Hệ thống liên tục thông báo khiến Trần Phi thấy rất phiền. Hắn bật bảng nhân vật lên tùy chỉnh, chọn chế độ tắt tiếng thông báo, chỉ khi lên cấp hoặc những sự kiện lớn mới nghe.

Được Trần Phi yểm hộ, cả nhóm một đường lao ra gặp khá nhiều thầy ma nhưng đều an toàn vượt qua. Rốt cuộc sau nửa giờ lòng vòng tránh đông né tây, bọn họ cũng đến được cổng sau trường học. Cổng này nhỏ hẹp, chỉ rộng khoảng bốn mét, ngày thường là đặc quyền dành riêng cho giảng viên, giáo sư trong trường sử dụng, sinh viên không được phép đi qua.

Trước cổng đang có một bầy khoảng hai chục thầy ma lớn vồn. Chúng mặc âu phục, thắt cà vạt, mang giày tây rất lịch sự. Thầy ma nữ thì mặc váy ngắn công sở, chân đi gót cao gót, thân hình đầy đặn quyến rũ, hoàn toàn trái ngược với những gương mặt rách nát nhem nhò đầy dòi bọ bên trên, tay chân thối rữa chảy mủ tanh nồng.

Cả bọn nấp sau tòa nhà. Dù đứng khá xa nhưng Gia Mỹ vẫn nhận ra những người kia, nàng rung mình, buồn rầu nói khẽ:

- Giáo sư Lâm, giáo sư Minh, có cả thầy hiệu phó nữa, bọn họ đều biến thành thầy ma cả rồi.

Trần Phi cũng nhìn ra vài người. Họ đều là giảng viên có học vị giáo sư, tiến sĩ, danh vọng rất cao ở trong trường và trên cả nước. Thế sự vô thường, chẳng ai ngờ những người mới hôm trước còn là danh nhân được vô số kẻ ngưỡng mộ, vậy mà bây giờ đã trở thành thầy ma vô tri vô giác, bị muôn người ghê tởm kinh hãi.

- Mới hôm trước giáo sư Lâm còn tận tình chỉ bảo tôi vài vấn đề không hiểu, vậy mà giờ thầy ấy...

Có tiếng Bạch Yến thút thít, kéo theo Thanh Hương và Gia Mỹ khóc nức nở. Trần Phi gắt nhẹ:

- Các bạn còn khóc để họ phát hiện ra chúng ta thì lát nữa sẽ được biến thành đồng loại của họ, tha hồ vui vẻ!

Bị hấn dọa, ba nàng sợ hãi liền nín khóc, lặng lẽ lau nước mắt.

Lương Nhật lại thấy buồn cười, đi học cũng như chơi giải thôi, ăn bánh trà tiền, kẻ lẻ công on gi ở đây chứ. Chưa kể bọn giáo sư tiến sĩ kia bề ngoài đạo mạo nhưng sau lưng làm vô số chuyện xấu xa, dụ dỗ nữ sinh đôi tình lấy điểm cũng có, gã chẳng thấy đáng thương tiếc chỗ nào. Kẻ đáng thương nhất chính là gã, từ một ngôi sao thể thao học đường sáng chói, được vô số gái đẹp vây quanh, trong chốc lát lại biến thành một kẻ ăn bám không hơn không kém, kẻ cả thằng loser thường ngày chỉ biết vui đầu tìm niềm vui trong game bây giờ cũng có thể ngồi lên đầu gã. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Lương Nhật ghen tức không cách nào chịu nổi, lên lút ném cho Trần Phi cái nhìn đầy thù hận.

Nhìn trước ngõ sau phát hiện thầy ma không đông lắm, Trần Phi có dịp thực hiện ý định nung nấu trong đầu từ trước. Hắn đặt Nguyễn Huy ngồi dựa vách phía sau rồi lấy Gậy Đánh Chó đưa cho Bạch Yến, thấy nàng ngơ ngác cầm lấy thì nói:

- Bạn có muốn mạnh mẽ hơn không?

Lờ mờ hiểu ý Trần Phi muốn gì, Bạch Yến gật nhẹ, lo lắng hỏi:

- Bạn muốn tôi giết chúng?

- Ừ, rất đơn giản thôi. - Trần Phi cười nhẹ, ôn tồn dặn dò - Tôi sẽ như chúng lại gần, việc của bạn sau đó chỉ cần nhắm ngay đầu chúng mà đập mạnh. Được chứ?

- Tôi... không biết nữa. - Cánh tay cầm gậy của Bạch Yến run lên, nàng chưa bao giờ nghĩ mình phải làm việc đáng sợ này.

Trần Phi không nghĩ gì, thấy nàng lo sợ bèn đưa tay bóp nhẹ bàn tay Bạch Yến, trấn an:

- Cái gì cũng có lần đầu, bạn vượt qua được rồi sẽ thấy rất dễ dàng!

Gương mặt xinh đẹp của Bạch Yến nhuốm hồng, thăm nghĩ cái chạm tay kia cũng là lần đầu nàng nắm tay người khác phái. Trần Phi mà biết suy nghĩ của nàng chắc phải kêu oan, hấn chỉ chạm nhẹ vào tay truyền cho nàng chút lòng tin, sao lại biến thành nắm tay rồi.

Nhưng dù sao câu bông đùa và sự đụng chạm của Trần Phi vẫn giúp Bạch Yến vững tin hơn. Nàng siết chặt gậy cổ lấy bình tĩnh, hơi thở dồn dập như hương ngọc lan phả nhẹ vào gáy Trần Phi khiến tim hấn đập mạnh. Trần Phi lập tức vút hết suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu, nhặt một viên gạch ném tới chỗ hai thầy ma lè bầy.

Cộp!

Viên gạch rơi trên sân bê tông phát ra tiếng động khê. Hai thầy ma kia nghe được bèn ngơ ngác ngó sang, lung la lung lay đi tới.

Cứ tưởng một con, nào ngờ Trần Phi kéo những hai con đến một lúc, Bạch Yến cuống quýt:

- Hai con lặn, sao tôi giết nổi?

- Tôi lo con bên phải. Con bên trái của bạn. - Trần Phi nói, rồi vẫn chưa yên tâm, hấn căn dặn - Bạn phải nhớ kĩ hai điều. Một, đập gậy giữa đầu nó. Hai, không được la hét gây chú ý, lờ như đánh hụt phải lập tức lùi lại ngay. Rõ chứ?

- R...Ồ...

Sắc mặt Bạch Yến tái nhợt không còn chút máu.

Gia Mỹ và Thanh Hương cũng lo lắng giùm nàng, chỉ có Lương Nhật đang rất tức tối. Phụ nữ thì làm được gì chứ, thằng ngu đại gái kia sao không trao cơ hội cho gã? Chắc chắn nó sợ gã giỏi hơn, hấn là thế rồi.

Tranh thủ lúc bọn kia còn chưa đến gần, Trần Phi lấy trong ba lô ra một cái nón kết đội lên đầu Bạch Yến. Nàng giật mình ngó qua, hấn tiếp tục đưa thêm một cái khẩu trang, nghiêm giọng:

- Bạn đeo vào đi, đừng để da thịt tiếp xúc với máu chúng, sẽ bị lây nhiễm!

Bạch Yến gật đầu, lấy khẩu trang trùm kín mặt, chỉ còn chừa lại đôi mắt bỏ câu đen láy lộ ra sau vành nón cong.

Hai thầy ma kia đi rất chậm, xiêu xiêu vẹo vẹo tưởng như sắp đổ tới nơi. Chờ một hồi cuối cùng chúng cũng đến gần, Trần Phi thì thào vào tai Bạch Yến:

- Tôi bảo "đánh" lập tức đánh liền nhé, chúng ta ra tay cùng lúc!

Bạch Yến sợ sệt gật gật đầu, hai tay cầm gậy không cách nào giữ yên được, cứ run lẩy bẩy.

- Tôi sẽ đếm từ ba đến một. - Trần Phi nói, sau đó bắt đầu đếm - Ba, hai, một. Đánh!

Hấn canh thời cơ rất chuẩn xác, cơ hồ tiếng "đánh" vừa ra khỏi miệng thì cũng là lúc hai con kia lơ lảo ló đầu qua.

- A...

Đã được Trần Phi dặn trước, nhưng hiện giờ Bạch Yến vẫn sợ cuống lên. Nàng mím môi bật thét rồi đập bừa gậy xuống. Cũng may nàng vẫn còn chút tỉnh táo, không hét to đến mức khiến bọn thầy ma lớn vồn ngoài cổng nghe được.

Bốp!

Không biết Bạch Yến có chút năng lực hay là may mắn, mà một gậy có vẻ nhắm mắt đập bừa không ngờ lại trúng đích, đánh nát đầu thầy ma kia. Nàng hốt hoảng lùi thật xa, quỳnh quáng vút luôn cây gậy còn dính máu và não trắng trắng xuống đất.

Trần Phi dễ dàng giải quyết con còn lại. Hấn bật ngón cái tán thưởng Bạch Yến, đúng lúc trông thấy vài món đồ rơi ra từ xác thầy ma bị nàng giết chết, ngạc nhiên bước tới định nhặt thì bên tai vang lên âm thanh hệ thống.

"Ding, đây là vật phẩm thuộc quyền sở hữu của người chơi khác. Bạn không thể nhặt!"

- Ô, còn có chuyện này sao?

Trần Phi quay sang gọi Bạch Yến vẫn còn đứng xa xa chưa hoàn hồn:

- Bạn mau tới nhặt mấy thứ kia lên xem là gì!

Bạch Yến chậm chạp bước tới, vẻ mặt vô cùng chán ghét khi phải đến gần mấy cái xác thối, mùi chun lại. Lúc đi ngang qua Trần Phi, nàng khẽ nói:

- Vừa rồi tôi giết nó xong thì trong đầu vang lên tiếng nói của người nào đó, bạn cũng vậy phải không?

Chẳng đợi Trần Phi đáp lời, nàng tiếp tục bước đến nhặt đồ lên. Trần Phi nhìn Bạch Yến dễ dàng nhặt mấy thứ kia, nét mặt giãn ra, rốt cục hắn đã hiểu quy luật của hệ thống. Giống như hắn đoán từ trước, chỉ khi nào giết chết thầy ma mới được hệ thống thừa nhận là người chơi, và ở lần đầu tiên giết quái, người chơi sẽ nhận được phần thưởng rất phong phú. Mặt khác, quái do người nào giết rơi ra đồ thì chỉ có người đó được quyền nhặt, hết trong mấy trò chơi trực tuyến hắn tham gia trước kia.

Bạch Yến đến gần Trần Phi, xòe bàn tay ra cho hắn xem vật phẩm.

Trần Phi đảo mắt thấy mấy thứ này gồm 1 xu, một cái bao tay vải màu trắng và một quyển sách mỏng chỉ bằng bàn tay, tỏa ánh sáng xanh lung linh. Khi tay hắn chạm vào những thứ này, hệ thống lập tức thông báo:

"Ding, người chơi Bạch Yến muốn giao dịch, bạn đồng ý hay không?"

- Đồng ý.

"Ding, xác nhận giao dịch hoàn tất."

Những người đứng bên ngoài nhìn vào chỉ thấy vẻ mặt Trần Phi và Bạch Yến rất kỳ lạ, thậm chí bọn hắn là người trong cuộc cũng hơi sững sốt. Sau khi nhận vật phẩm, Trần Phi mới có thể xem được thông tin chi tiết. Hắn nhìn cái bao tay trắng, vài hàng chữ và số liệu nhấp nháy hiện ra trong đầu:

*** Bao tay dành cho người chơi mới:

- Thẻ lực: 2

- Phòng ngự: 2

- Độ bền: 100/100

- Mô tả: Người chơi đeo vào tay có thể tránh được lây nhiễm khi đụng chạm trực tiếp sinh vật đột biến.

- Đồ tân thủ mà ngon vậy sao?

Trần Phi ngẩn người. Bạch Yến đánh bừa một con thầy ma hạng bét không ngờ còn nhặt được đồ ngon hơn cả hắn, chẳng lẽ hệ thống giờ trò trọng nữ khinh nam?

Hắn tiếp tục xem thông tin quyển sách nhỏ màu xanh kia:

*** Sách kỹ năng cấp 1: Hóa Đá

- Mô tả: Người chơi học xong có khả năng hóa đá bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể trong 10 giây, giúp tăng thêm 10 điểm phòng ngự. Mỗi lần sử dụng kỹ năng cần tiêu hao 5 điểm tinh thần, thời gian hồi 1 giờ.

- Thứ này cũng tốt, dùng để phòng ngự rất hiệu quả!

Đây là sách kỹ năng đầu tiên Trần Phi nhìn thấy, tính ứng dụng khá cao, điều đáng tiếc duy nhất là thời gian hồi hơi lâu. Nhưng nghĩ lại chuyện này cũng hợp lý, kỹ năng có hồi nhanh hơn thì hắn cũng không đủ điểm tinh thần để sử dụng liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đào tạo

Mấy món vật phẩm Bạch Yến nhặt được đều tốt, Trần Phi rất yêu thích nhưng vẫn đưa trả nài.

Bạch Yến mỉm cười:

- Bạn giữ dùng đi, tôi lấy cây gậy này đủ rồi!

Nếu tính riêng, đương nhiên Gậy Đánh Chó giá trị hơn hẳn cái bao tay, nhưng cộng thêm quyền sách kỹ năng kia thì tổng giá trị các món đồ của Bạch Yến lại vượt xa. Tuy nhiên nàng đã nói vậy, Trần Phi cũng không từ chối. Hắn đeo bao tay vào bàn tay phải, đồng thời chọn học sách kỹ năng.

"Ding, dưới cấp 20, bạn chỉ có thể học 3 kỹ năng chủ động, xác nhận học kỹ năng Hóa Đá chứ?"

- Xác nhận.

Quyển sách hóa thành một tia sáng xanh bay vào đầu Trần Phi. Ngay cạnh bảng thông tin nhân vật xuất hiện thêm 3 ô. Ô đầu tiên hiển thị hình ảnh cánh tay hóa đá sù sì, bên trên có dòng chữ Hóa Đá, hai ô kia còn trống.

Sau khi đeo bao tay, thể lực và phòng ngự của Trần Phi tăng lên 2 điểm. Nhằm tính sơ, hắn cần phải lên 2 cấp để được 4 điểm tiềm năng thể này, xem ra nhặt đồ tốt có lợi hơn cây cấp nhiều, chưa kể hiện giờ Trần Phi cần số điểm kinh nghiệm không hề ít nếu muốn lên cấp.

Trần Phi nhìn ba người còn lại, thầm nghĩ nếu tạo cơ hội cho họ giết quái lấy chiến công đầu, nhất định sẽ nhặt được thêm một số trang bị nữa, thực lực hắn lại tăng thêm.

Bất gặp Trần Phi hứng thú nhìn qua, ba người kia không tự chủ lùi về sau vài bước, không hiểu ánh mắt hắn có ý nghĩa gì, giống như muốn lột da bọn họ.

Trần Phi ho nhẹ mấy cái, nhìn sang Bạch Yến. Biết nàng đang có rất nhiều thắc mắc, hắn nói:

- Trước đây bạn đã từng chơi game trực tuyến chưa?

- Chưa bao giờ. - Bạch Yến ngơ ngác, không hiểu chuyện này có liên quan gì đến game.

Gia Mỹ và Thanh Hương cũng thế, đều không biết gì về game. Các nàng thường ngày rảnh rỗi chỉ chơi vài trò đơn giản như Trúc Xanh, Bắn Trứng Khủng Long, mà mấy trò này so với game trực tuyến phức tạp thì khác biệt một trời một vực.

Trần Phi thở dài, những ai chưa từng tiếp xúc với trò chơi trực tuyến, rơi vào thời đại này sẽ rất khó thích ứng. Giống như kẻ chẳng biết chữ bị bắt đọc sách, lơ ngơ như lạc trong màn sương mù.

Lương Nhật thì khác. Mắt gã bừng sáng, vọt miệng:

- Tôi chơi qua rồi, rất nhiều là đằng khác.

Mặc kệ Lương Nhật đang háo hức, Trần Phi nói:

- Là thế này. Sau trận dịch, thế giới chúng ta đang sống đột nhiên biến thành trò chơi một cách khó hiểu...

Hắn giải thích sơ qua về những điều cơ bản của trò chơi cho mọi người nắm, nhưng giấu nhẹm đi một số chuyện tự mình đúc kết ra. Không phải Trần Phi keo kiệt, hắn chỉ không muốn kẻ có tâm địa xấu như Lương Nhật biết quá nhiều.

Nghe xong, trong khi ba nàng kia còn mù mờ chưa hiểu rõ, Lương Nhật hưng phấn nói:

- Thảo nào tôi cứ thấy mọi thứ rất quen thuộc, hóa ra là như vậy. Hà hà, tôi từng là một game thủ tiếng tăm đấy, không lo nữa rồi.

Phát hiện Trần Phi nhìn mình, không hiểu sao Lương Nhật bỗng thấy tê dại toàn thân, bèn chữa lời:

- Đùa đấy, tôi biết sơ sơ thôi, không rành lắm đâu!

Gã thầm mắng bản thân ngu ngốc, đừng không sơ ý để lộ ra chuyện mình cũng là một chuyên gia cày game, làm vậy chẳng được lợi lộc gì còn khiến Trần Phi thêm đề phòng. Nhưng dù sao đã lỡ nói ra, Lương Nhật chỉ còn biết đấm ngực tự trách.

- Bạn xem thử thông tin nhân vật đã đạt cấp 1 chưa? - Trần Phi bảo Bạch Yến.

Tuy còn chưa hiểu lắm nhưng Bạch Yến tư chất thông minh, nhanh chóng kết nối được với hệ thống, mở bảng nhân vật lên. Tất nhiên những thứ này thuộc về riêng tư, chỉ mình nàng xem được.

- Vẫn chưa, tôi đang cấp 0. - Nàng nói.

Trần Phi gật đầu:

- Dưới nhân vật có ống kính nghiệm, bạn xem được bao nhiêu phần trăm rồi?

Bạch Yến mở màng ngó khoảng không mông lung trước mặt, lát sau đáp:

- 17%.

- Vậy là bạn cần giết thêm 5 con nữa mới có thể lên cấp. Tiếp tục chứ?

Bạch Yến hơi ngần ngừ, trông thấy ánh mắt khích lệ của Trần Phi liền được tiếp thêm dũng khí, gật đầu:

- Tôi sẽ cố!

- Giữ đồng xu này! Đây là tiền tệ trong trò chơi, khi vũ khí hết độ bền, bạn cần nó để nhờ hệ thống sửa chữa!

Trần Phi nhét 1 xu khi nẩy vào tay Bạch Yến, sau đó nhặt một hòn đá ném tới đám thầy ma.

Cộp!

Hai thầy ma đứng gần vị trí đá rơi nghe động lao đảo mò tới.

Trong lúc chờ chúng đến gần, Trần Phi trao Dao Mỏ Chó cho Gia Mỹ. Nàng giật mình:

- Tôi... cũng phải làm sao?

Trần Phi nhàn nhạt nói:

- Nếu muốn mãi lệ thuộc vào người khác, chị có thể không làm!

Sắc mặt Gia Mỹ tái nhợt nhìn lưỡi dao hoen rỉ trong tay rồi lại nhìn thầy ma đang dần tiếp cận, sau đó ngó Trần Phi. Vài giây sau, nàng cắn răng gật mạnh đầu như để củng cố thêm quyết tâm:

- Tôi sẽ thử.

- Tốt!

Trần Phi định đưa nón và khẩu trang cho Gia Mỹ, nhưng phát hiện mình không còn. Hắn quay sang Bạch Yến, chưa kịp nói nàng đã hiểu ý:

- Trong vali của tôi có.

Nàng nhanh nhẹn mở vali lấy ra một cái mũ vải rộng vành và khẩu trang đưa cho Gia Mỹ, thì thào:

- Chị cẩn thận!

- Cảm ơn! - Gia Mỹ cảm kích đón lấy.

Trần Phi lui về sau nhường chỗ cho hai nàng đứng, khề nói:

- Bạch Yến giết con bên trái, còn chị giải quyết con bên phải! Nhớ kĩ, một đòn phải giết chết nó, nếu thất bại lập tức lui về để tôi hỗ trợ!

Hai nàng gật đầu, dao gậy đưa lên chờ sẵn.

Bạch Yến đã có kinh nghiệm còn đỡ, sắc diện Gia Mỹ nhợt nhạt không còn chút máu, tay cầm dao run rẩy.

- Chú ý, tôi sẽ đếm đến một. - Thanh âm Trần Phi từ sau vọng tới - Ba, hai, một. Đánh!

Vụt! Vụt!

Bốp! Phập!

Đã ngừng nghĩa kĩ, Bạch Yến toàn lực vùng gậy dễ dàng đập chết thầy ma bên trái như Trần Phi cản dận. Bên kia, Gia Mỹ quỳnh quáng thế nào lại chém hụt, lưỡi dao sượt qua cổ thầy ma, cắt xiên nửa người nó rơi xuống đất.

Nhưng nó chưa chết, thân trên kéo theo đồng nội tạng lùng lùng tiếp tục trườn tới, cái miệng há to toan cắn vào chân Gia Mỹ đang sợ hãi luống cuống không biết làm gì, may mà Trần Phi đã nhanh như cắt lao tới giẫm mạnh chân xuống.

Rốp!

Cái đầu thầy ma vỡ nát, xương sọ lẫn với máu đen thấm ướt một khoảng sân.

Gia Mỹ suýt chết lúc này mới hoàn hồn. Nàng buông rơi dao, ngồi phịch xuống bật khóc rầm rức. Bạch Yến và Thanh Hương vội chạy đến an ủi.

Sau khi giết chết thầy ma kia, Trần Phi không hề nhìn qua chỗ Gia Mỹ thêm lần nào. Thời cuộc thay đổi, các nàng cần phải tập cho mình tính cứng rắn kiên cường, hờ chút là khóc thì sớm muộn cũng thành mồi trong miệng thầy ma hoặc những kẻ xấu.

- Chúng ta không có nhiều thời gian, mau tiếp tục! - Trần Phi nói, tay nhặt đá ném tới bên kia.

Cộp!

Hắn canh rất chuẩn, lần nào cũng dẫn dụ đúng hai thầy ma. Ngó lại Gia Mỹ vẫn chưa nín, Trần Phi chuyển mắt qua Thanh Hương, nàng ta hốt hoảng xua tay:

- Tôi không làm được đâu! Đừng ép tôi!

Chỉ đợi có thế, Lương Nhật chớp lấy cơ hội tiến lên đề nghị:

- Đưa dao cho tôi, nhất định cậu không thất vọng!

Trần Phi không ngu ngốc tiếp tay cho giặc, lạnh nhạt đáp:

- Cậu có trách nhiệm lái xe rồi.

- Tôi...

Lương Nhật há miệng chưa kịp nói, Trần Phi đã quay đi. Gã hậm hực ngó theo nghiêng răng ken két, tức phát điên mà không cách nào phát tiết, lồng ngực phồng lên xẹp xuống cố gắng hạ hỏa.

Trông thấy hai thầy ma sắp đi tới, Bạch Yến bèn giơ gậy chờ đợi.

Trần Phi định giải quyết hộ nàng con còn lại, bất chợt Dao Mồ Chó trong tay hắn bị ai đó chạm vào muốn lấy. Trần Phi phản xạ cực nhanh né sang bên, chân nhấc lên toan đá bay kẻ mà hắn nghĩ là Lương Nhật lên lút giờ trò, nào ngờ phát hiện đó chính là Gia Mỹ liền dừng lại.

Hai mắt nàng vẫn còn mọng nước, mím môi nói:

- Tôi thử lại được không?

Trần Phi ấn dao vào tay nàng:

- Bình tĩnh!

- Ừm.

Gia Mỹ cầm dao nép sát vách cạnh Bạch Yến, được nàng trấn an lấy lại tinh thần phần nào, cố hít thở thật sâu để giữ bình tĩnh.

- Ba, hai, một. Đánh! - Tiếng Trần Phi vang lên.

Dao và gậy cùng lúc xuất động. Lần này kết quả mỹ mãn. Bạch Yến đánh vài lần đã có chút quen tay, thoải mái đập vỡ đầu thầy ma. Gia Mỹ cũng chém rất chuẩn xác vào cổ nó, cái đầu với cặp mắt đầy tơ máu bay lên cao, máu đen phụt tứ phía. Từ thi thể nó rơi ra hai vật phẩm, mắt Trần Phi liền sáng lên.

Giết được thầy ma đầu tiên, Gia Mỹ thuận lợi gia nhập hệ thống, trở thành người chơi như Trần Phi và Bạch Yến. Nàng hồi hả lùi xa khỏi mấy cái xác thối, ngồi thụp xuống muốn nôn, bên tai nghe giọng nói lạnh lùng của Trần Phi:

- Thức ăn rất khan hiếm đấy, chị nôn ra sẽ chết vì đói!

Gia Mỹ thoáng nhăn mặt chịu đựng, tay vuốt vuốt bộ ngực căng phồng cố ngăn dạ dày đang nhộn nhạo quặn từng cơn, không để mình nôn. Sợ ra nàng không kiên cường bằng Bạch Yến, khi nãy lần đầu giết chết thầy ma, nàng ta tuy có ghé tòm song vẫn dẫn xuống được, không đợi Trần Phi nhắc nhở.

Chờ Gia Mỹ ổn định, Trần Phi bảo:

- Chị mau nhặt mấy thứ kia lên!

Gia Mỹ nghe theo, nhặt đồ nhưng không thèm xem, giống như chẳng quan tâm, mà chủ động giao dịch qua cho Trần Phi.

Cầm hai món vật phẩm mới nhận, Trần Phi cau mày, chỉ có 1 xu và đôi giày dành cho người chơi mới, thuộc tính kém hơn cái bao tay hắn đang đeo, chi cộng thêm 2 điểm nhanh nhẹn.

Gia Mỹ nói:

- Khi này tôi nghe hệ thống thông báo cậu đã hết hai cơ hội trao trang bị cho người chơi khác giết quái lấy chiến công đầu, từ lần thứ ba trở đi sẽ không nhận được bất kỳ vật phẩm nào nữa.

Trần Phi ngăn người, không ngờ hành động này cũng bị hạn chế. Nhưng ngẫm lại có lý, nếu hệ thống để người chơi thoải mái dùng cách thức này cày đồ, vậy có thể nói đây là một bug lớn, rất dễ gây đảo lộn toàn bộ trò chơi.

Đôi giày tuy kém nhưng cộng 2 điểm nhanh nhẹn vẫn có lợi cho Trần Phi, có điều hần cần vũ khí, không thể đưa Dao Mỏ Chó cho Gia Mỹ dùng mãi được, vì vậy trả giày và 1 xu cho nàng.

Gia Mỹ không chịu nhận, đẩy ngược lại:

- Cậu giữ lấy mà dùng!

Trần Phi lắc đầu:

- Không được. Tôi đâu có món gì đưa cho chị, vậy không công bằng!

- Tôi lấy lại mới là không công bằng đó! Không có cậu thì tôi chết lâu rồi. - Gia Mỹ nhoen cười, rồi thấy hần vẫn ngần ngại bèn nói - Vậy đi, cậu kéo thêm vài con tói, giúp bọn tôi lên cấp là được rồi!

Trần Phi không thích lợi dụng kẻ khác, nhưng cũng không phải kiểu người hay câu nệ. Hần mang giày vào chân thay cho đôi cũ, cảm thấy cơ thể nhẹ đi một ít thì khá hài lòng:

- Hai người mau vào vị trí!

Bạch Yến và Gia Mỹ tiến lên, tay lăm lăm vũ khí. Hiện giờ nhìn hai nàng không còn chút gì đáng vẻ thực nữ, nhưng khí chất anh thư biểu hiện ra ngoài càng thêm hút mắt.

Trần Phi mau chóng kéo quái lại cho hai nàng chú tâm chém giết. Phải thừa nhận Bạch Yến và Gia Mỹ khá có tố chất, bỏ qua sợ hãi ban đầu, họ dần dần cảm thấy thân ma cũng không có gì quá ghê gớm, càng giết càng hăng hái, báo hại Lương Nhật đứng phía sau vô cùng ngứa ngáy tay chân. Gã bèn chôn đi tói đi lui như bị kiến đốt mông, chứng kiến hai nàng kia tranh thủ cày cấp, còn mình vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh chẳng biết bao giờ mới được tham gia, nổi thống hận dâng lên choán ngập tâm trí Lương Nhật.

Lát sau, Bạch Yến lên cấp 1, Gia Mỹ cũng sắp tích lũy đủ kinh nghiệm. Mọi thứ tiến triển thuận lợi như Trần Phi dự tính.

Thấy Bạch Yến đang loay hoay chưa biết tăng điểm vào hạng mục nào, hần hỏi:

- Chỉ số cơ bản của bạn thế nào?

Bạch Yến liền chia sẻ thông tin nhân vật sang, một dãy chữ số hiển thị trong đầu Trần Phi.

*** Người chơi: Bạch Yến

- Giới tính: Nữ

- Cấp độ: 1

- Nghề nghiệp: Không

- Sức mạnh: 3

- Lực công kích: 6 - 8 (Gậy Đánh Chó 3 - 5)

- Phòng ngự: 2

- Tinh thần: 10

- Nhanh nhẹn: 3

- Sinh mệnh: 5

- Thể lực: 3

Xem qua thuộc tính Bạch Yến, Trần Phi giật mình vì có nhiều chỉ số thậm chí còn vượt hần lúc đầu. Đơn cử như tinh thần nàng tận 10 điểm, trong khi hần chỉ có 8. Phòng ngự nàng cũng cao hơn, sức mạnh và thể lực ngang hần. Điều này khiến Trần Phi rất khó hiểu, nếu hệ thống đưa ra số liệu người chơi dựa vào tố chất thân thể, vậy thì thể lực và sức mạnh hần tuy kém người cùng giới nhưng chắc chắn phải vượt trội nàng mới đúng. Hay là để công bằng, trò chơi căn cứ vào thể chất bình quân của người chơi so với những người cùng giới tính, sau đó mới phán đoán đưa ra số liệu?

Giả thiết này có vẻ hợp lý. Nếu không, ngay từ đầu chỉ số các người chơi nữ sẽ kém xa người chơi nam, dẫn đến mất cân bằng trầm trọng. Kề lập trình ra trò chơi hẳn không phạm sai sót lớn đến thế.

Sau khi Bạch Yến trở thành người chơi, với chỉ số như vừa chia sẻ, nàng đã mạnh hơn Trần Phi lúc trước, các giác quan cũng nhạy bén hơn. Xem ra chỉ cần được gia nhập hệ thống thì sẽ không còn tình trạng phân biệt nam mạnh nữ yếu như thời trước kia, thậm chí cô gái nào có thể chất tốt một chút sẽ lập tức có sức mạnh vượt trội so với người chơi nam giới thể trạng không tốt. Có thể nói việc giết chết được thầy ma đầu tiên cực kỳ quan trọng, nó giúp những cô gái chân yếu tay mềm như lột xác biến thành người khác.

- Bạn thấy trong người thế nào? - Hần hiểu kỳ.

Bạch Yến xoa nhẹ hai bàn tay nhỏ nhắn mịn màng vào nhau, mơ mơ hồ hồ nói:

- Tôi không rõ lắm, chỉ cảm thấy dường như sức khỏe tăng vượt bậc.

Quả nhiên không sai. Trần Phi đưa Dao Mỏ Chó cho nàng:

- Bạn thử vung vài đường xem!

Bạch Yến gật đầu, toan cầm hai tay giống Gia Mỹ khi nãy, hẳn liền nói:

- Một tay thôi!

- Vâng.

Bạch Yến nghe lời Trần Phi, cánh tay thon thả cầm dao chém thử vài nhát trong không khí.

Vụt! Vụt!

Lưỡi dao nặng gần 2 ký trong tay Bạch Yến nhẹ bẫng như không, chém xuống không khí phát ra âm thanh vùn vụt.

Trần Phi nghe mà lạnh người, thầm nhủ sau này phải cẩn thận với phụ nữ. Chỉ cần trở thành người chơi, các nàng sẽ rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tháo chạy

Sau khi xem qua thông tin nhân vật của Bạch Yến, Trần Phi không biết nên chọn hướng đi nào cho nàng. Hần vẫn chưa hiểu rõ về hệ thống nghề nghiệp trong trò chơi này, có lẽ tạm thời nên để nàng tăng điểm tiềm năng giống hần, nâng cao khả năng sinh tồn rồi sau này sẽ quyết định.

Trần Phi nói nhỏ vào tai Bạch Yến:

- Về sau mỗi lần lên cấp bạn cứ tăng 1 điểm sức mạnh, 1 điểm nhanh nhẹn. Khi nào thay đổi tôi sẽ thông báo. Còn nữa, nhớ phải giấu kín thông tin nhân vật và hướng phát triển của bạn, đừng để ai biết, dù là người thân nhất cũng không được. Điều này rất quan trọng!

Gương mặt mỹ miều của Bạch Yến ửng hồng, trong lòng nổi sóng. Nàng thầm nghĩ hẳn kẻ mình ngay cả người thân cũng không được cho biết, vậy mà vừa rồi lại thoải mái đón nhận thông tin của mình, khác nào có ý nói hần còn hơn cả người thân.

Có điều này nên thành thực nhận định về phụ nữ. Một khi họ đã yêu thích, thì bất cứ hành động, lời nói nào dù nhỏ cũng dẫn đến vô số hiểu lầm tai hại. Trần Phi là ví dụ điển hình.

Chờ Bạch Yến tăng điểm tiềm năng xong, Trần Phi tiếp tục ném đá kéo thầy ma tới.

Giết thêm vài con, đến lượt Gia Mỹ lên cấp. Chỉ số nàng so ra không chênh lệch với Bạch Yến, có mục hơn cũng có mục kém. Trần Phi hướng dẫn nàng tăng điểm giống Bạch Yến.

Nửa giờ trôi qua, thầy ma lớn vòn quanh công đã bị hai nàng hăm hở quét sạch. Bạch Yến lên cấp 2, tiếp tục tăng điểm vào nhanh nhẹn và sức mạnh như Trần Phi chỉ dẫn. Thực lực nàng bây giờ đã có thể an toàn đối mặt vài thầy ma một lúc mà không có gì lo lắng.

Khi cả bọn chuẩn bị xông ra ngoài, bỗng nghe tiếng chân rầm rập. Trần Phi nhìn về hướng phát ra tiếng động, trông thấy một nhóm bốn người đang cuống cuống chạy đến, kéo theo đằng sau một bày thầy ma đông đúc gào rú ầm trời.

- Khốn kiếp!

Trần Phi bực dọc mắng, nhận ra đám người này chính là những kẻ đêm qua được hấn cứu bên khu B, sau đó tách ra. Không hiểu bọn họ sống sót cách nào mà lúc này bỗng nhiên chạy ra.

Gia Mỹ cũng phát hiện người quen:

- Chính là những người ở cùng tôi đêm qua, làm sao đây?

- Mặc kệ họ! - Trần Phi xốc Nguyễn Huy lên lưng, khoát tay - Chúng ta mau rời khỏi đây!

Trần Phi chạy trước dẫn đầu, nhóm Bạch Yến liền theo sau, nhanh chóng chạy đến cổng. Ở sau lưng, nhóm người kia điên cuồng đuổi tới, vừa chạy vừa kêu la om sòm.

- Cứu tôi!

- Này, chờ chúng tôi với...

- Dừng lại, các cậu mau dừng lại!

Vừa ra khỏi cổng, Trần Phi rẽ phải rồi cầm đầu chạy. Ngoài này lác đác vài cây ma bị hấn dễ dàng giết sạch, Bạch Yến và Gia Mỹ chạy sau không có phần, đây không phải lúc luyện cấp.

Chạy được mấy trăm mét, bên xe hiện ra trong tầm mắt, Trần Phi khoát tay ra hiệu cho tất cả tăng nhanh tốc độ.

Lương Nhật chạy vọt giơ lên cổ, vượt mặt cả hai nàng kia, theo sát Trần Phi. Gã là vận động viên bóng rổ, tố chất thân thể cực tốt, dù Bạch Yến và Gia Mỹ sau khi trở thành người chơi cộng thêm chút điểm nhanh nhẹn nhưng vẫn chênh lệch chút ít. Cuối đoàn là Thanh Hương vốn dĩ yếu ớt, càng chạy càng bị bốn người kia bỏ xa phía sau. Mặt nàng tái xanh, bật khóc:

- Tôi mệt quá, không chạy nổi nữa! Ai giúp tôi với...

Bạch Yến nghe mới sực nhớ. Nàng cùng Gia Mỹ quay ngược trở lại, mỗi người một bên dìu Thanh Hương chạy đi, tốc độ di chuyển vì thế giảm mạnh, trong chốc lát đã bị nhóm người kia đuổi kịp rồi vượt qua.

Phía trước, Trần Phi bỗng dừng chân, không phải hấn đọi mấy nàng kia, mà vì ngay lối vào bên xe đang tụ tập rất đông cây ma, ít nhất cũng mấy trăm con. Bọn chúng đa phần là hành khách bị lây nhiễm biến thành, có cả tài xế còn mặc đồng phục rách nát nhưng vẫn trong logo của các hãng xe. Ngoài ra còn không ít những người hành nghề xe ôm công nghệ. Cả bầy lão đảo đi xung quanh tìm thức ăn.

Trần Phi đảo mắt một vòng, trước mặt có rất đông cây ma trong bên xe nghe động ủa ra, sau lưng thì đám người kia đang dẫn theo một bầy chạy lại, cả hai đầu đều bị vây chặt như nêm cối. Kế hoạch vỡ lở, hấn nghiêng răng chạy ngược trở về, thả dúi đầu mấy chục cây ma kia còn hơn bị cả trăm nghìn con phía trước làm thịt.

Hành động đột ngột của Trần Phi khiến mọi người ngơ ngác, nhưng rất nhanh chạy đuổi theo hấn. Mấy người mới đến cũng nhập bọn, mạnh ai nấy chạy bỏ hơi tai, không còn hơi sức để hò hét gì nữa.

Đến gần bầy cây ma, Trần Phi vẫn giữ nguyên tốc độ, vung Dao Mỏ Chó chém loạn.

Phập! Phập! Phập!

Những cái đầu đầm máu lăn lông lốc trên đường, kéo theo tiếng la hoảng của đám người ở sau. Vài kẻ hậu đậu vô tình đập trúng mấy cái đầu bị trượt chân ngã sấp mặt, lồm cồm bò dậy không kịp kiểm tra thương tích lại cầm đầu vất chân lên cổ mà chạy.

- Không xong!

Trần Phi định mở đường máu đến ngã tư phía trước rồi chuyển sang hướng khác, song cây ma kéo đến ngày càng nhiều, cơ hồ cả bầy trong trường đều bị âm thanh nào động dẫn tới. Thể lực hấn có hạn, không thể tiêu phí, mà có dùng cạn thì cũng chẳng cách nào giết sạch con thác lũ cây ma đang cuộn trào ra.

Phập! Phập! Phập!

Trần Phi giết đến đỏ mắt, vừa đánh vừa nhìn ra xa xa, biến cây ma chen chúc cơ hồ không có điểm cuối. Trong khi đó, bầy cây ma từ bên xe đuổi theo đã gần áp sát sau lưng, tiếng than khóc của mấy người kia vang lên đầy trời. Hấn nghiêng răng, chỉ muốn quay lại chém bọn họ một nhát chết tại chỗ, đều do những kẻ ngu xuẩn này gây ồn ào đưa bọn cây ma đến.

Trong con quần bách, một ý tưởng xẹt qua đầu Trần Phi, hấn chạy tới căn nhà bốn tầng khang trang nằm bên đường, đập mạnh mấy cái vào cửa.

Rầm! Rầm!

Cánh cửa bung ra, Trần Phi như con sóc ập vào. Mấy người kia liền nổi đuôi chạy theo.

Vừa vào trong, Trần Phi không dừng lại mà tiếp tục chạy thẳng xuống bếp. Hắn nhớ không lầm thì sau lưng nhà này có một con đường khác, theo cửa sau chạy ra đó coi như an toàn. Đáng tiếc Trần Phi phải thất vọng, không rõ tay kiến trúc sư nào thiết kế tòa nhà này lại chẳng có cửa hậu, thật đen đủi.

- Không, chúng ta xong rồi!

- Chạy đâu không chạy, lại chạy vào đường cùng thế này...

- Cha ơi, mẹ ơi, con không thể báo hiếu rồi...

Bốn người kia thấy lâm vào ngõ cụt bắt đầu khóc lóc âm ỉ, thậm chí có kẻ lớn tiếng mắng chửi Trần Phi ngu xuẩn, dẫn cả bọn vào chỗ chết.

Biến thái mà đã đuổi tới phía sau, không còn thời gian để nghĩ, Trần Phi chém mạnh dao lên vách nhà bếp. Lực công kích của hắn hiện giờ ngay cả sắt thép bình thường cũng có thể chém gãy, bức tường bê tông tuy rắn chắc nhưng không cách nào chịu nổi, bị chém mấy phát liền nứt vỡ, ầm ầm đổ sụp, lộ ra con hẻm.

Trần Phi phóng xuyên qua lớp bụi mù dày đặc ra ngoài, ngó tới lui phát hiện bên này vắng vẻ, đường hẻm thông thoáng, hắn chợt nảy ra suy nghĩ táo bạo, liền chọn phía bên phải chạy đi.

Lương Nhật dẫn đầu đoàn người rồng rắn bám sát Trần Phi, vừa chạy vừa lớn tiếng hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Bến xe.

Trần Phi đáp gọn, hai chân tăng tốc, chớp mắt đã bỏ Lương Nhật rơi lại phía sau. Nếu Trần Phi tính không sai, toàn bộ thầy ma đã bị dẫn dắt đuổi theo bọn hắn, hắn bây giờ trong bến xe đang rất vắng vẻ, là thời cơ tốt nhất để lấy xe.

Không thể bỏ lỡ cơ hội có một không hai này, toàn bộ sức lực Trần Phi dồn hết xuống hai chân thần tốc lao đi. Với 12 điểm nhanh nhẹn, một khi hắn chạy cật lực thì ngay cả Usain Bolt cũng chào thua. Nơi hắn lướt qua, gió cuốn mạnh những chiếc lá khô tạo thành âm thanh ù ù, tung bay lá tả.

Trần Phi đánh một vòng lớn, sau đó tiếp tục quẹo vào con đường ngắn bên phải, cuối đường là lối vào bến xe khi nãy. Quả như dự tính, trong bến xe vẫn còn thầy ma nhưng số lượng không bao nhiêu, chỉ hai, ba chục con rải rác trên diện tích rộng lớn.

Trần Phi chạy nhanh vào trong, nhẹ nhàng hạ gục vài con rồi chọn một chiếc xe buýt còn mới, nhảy lên giết chết thầy ma tài xế, lấy chìa khóa, sau đó vứt xác khỏi cửa. Đợi hắn làm xong những việc này, Lương Nhật cũng vừa hồn hên chạy tới cổng bến xe, thấy Trần Phi đưa tay ngoắc liền chạy đến hỏi:

- Xe này à?

- Mau nổ máy! - Trần Phi ném chìa khóa qua.

Lương Nhật tốt lên xe, phóng ngay tới ghế tài xế vặn chìa khóa, lập tức đề máy. Gã thuận thực vào số, tay đánh vòng vô lăng quay xe ào ào lao ra cổng. Lúc này, nhóm Bạch Yến và những người kia mới chạy tới. Lương Nhật quay nhìn Trần Phi hỏi ý. Hắn nói:

- Dừng xe cho họ lên!

Xe vừa ngừng, Bạch Yến và Gia Mỹ bạn diu Thanh Hương đang kiệt sức đã bị mấy người kia lao tới chen lấn, giành giật lên trước. Chờ bọn họ yên vị mới đến lượt các nàng bước lên, ngồi băng ghế ngay sau Trần Phi.

Đám thầy ma đã tiếp cận, Lương Nhật khẩn trương nhấn ga cho xe chạy đi. Bọn chúng chồm theo bám lấy cửa vẫn còn mở, tìm cách leo lên, gã bên án nút đóng chặt cửa lại, kẹp dính tay vài con kéo theo một đoạn dài. Trần Phi bước tới vùng dao chém đứt mấy cánh tay rớt xuống sàn xe, máu đen chảy đọng vũng. Những người nọ trông thấy thì kêu lên sợ hãi, vội vã chạy về cuối xe, cố tránh xa.

Vô số thầy ma lộ nhỏ chần hệt đường xe chạy, Trần Phi đánh giọng:

- Tổng chết chúng!

- Được.

Không cần hắn bảo, Lương Nhật cũng có ý này. Từ lúc Trần Phi giao nhiệm vụ lái xe, gã đã khắp khắp mừng thầm. Cả một biến thái ma đầy, cán chết hết bọn chúng, gã sẽ trở thành người chơi và lên cấp vù vù. Mới nghĩ thôi mà Lương Nhật đã sướng muốn lên đỉnh, hưng phấn đập mạnh chân ga.

Chiếc xe buýt lồng lên như dã thú, phóng hết tốc lực tông mạnh vào lũ thầy ma.

Rầm! Rầm! Rầm!

Chiếc xe rung lắc dữ dội, hàng chục thầy ma bị tông bay ra ngoài, vài con bị bánh xe cán qua đầu lập tức mất mạng.

"Ding, bạn giết chết 1 con quái, tăng 1 điểm kinh nghiệm."

Thanh âm hệ thống vang lên trong đầu Lương Nhật. Rốt cuộc cũng đạt ước nguyện, gã không kiềm được sung sướng cười lớn, càng thêm điên cuồng đi ga.

Nhìn biểu hiện Lương Nhật, Trần Phi cười lạnh. Khi trước bảo gã lái xe, hẳn đã tính qua vấn đề này. Trò chơi thiết lập cực chặt chẽ, Trần Phi không tin sẽ dễ hồng một bug lớn đến vậy. Nếu hẳn đoán không sai, chắc chắn Lương Nhật chỉ được điểm kinh nghiệm khi giết con quái đầu tiên, những con chết sau đó không do sử dụng trang bị của hệ thống chém giết sẽ không có kinh nghiệm hay rơi đồ gì cả. Nếu không, những kẻ nắm quân đội với kho vũ khí đáng sợ trong tay chỉ cần nhấn nút một cái, bom nguyên tử xóa sổ toàn bộ thầy ma trong thành phố, chẳng lẽ tăng lên max cấp sao?

Suy đoán của Trần Phi chuẩn xác. Nụ cười khoái trá trên mặt Lương Nhật nhanh chóng đông cứng. Gã phát hiện ngoài 1 điểm kinh nghiệm đầu tiên, về sau xe buýt cán chết thêm mấy chục con nữa nhưng giá trị kinh nghiệm không hề tăng lên.

- Chuyện quái gì thế này? Sao lại như vậy? - Lương Nhật tức tối đập mạnh tay vào vô lăng.

- Chú ý lái xe! - Trần Phi ngồi sau lưng gã đề tỉnh.

Lương Nhật đang tức giận nghe vậy càng thêm nổi điên, chực phát tác nhưng ngó qua gương trông thấy vẻ mặt vô biểu cảm của Trần Phi liền nín lặng. Gã hậm hực trút giận xuống lũ thầy ma, cứ nhắm vào giữa bầy mà tông điên cuồng.

Xe buýt liên tục dằn xóc, móp méo đủ chỗ, khác xa vẻ ngoài mới tinh lúc nãy.

Cả chục thầy ma bám lên xe, muốn chui qua những cửa kính vỡ. Không đợi Trần Phi nhắc nhở, Lương Nhật đánh vô lăng qua lại, mượn lực ly tâm hất văng chúng xuống đường, bánh xe nghiền qua. Vài con lì lợm cố đu bám bị Trần Phi cho một dao toí mạng.

Chiếc xe âm âm lao đi trên con đường đặc nghet thầy ma. Tiếng máy xe gầm rú, tiếng va chạm, tiếng kính vỡ nát, tiếng thầy ma kêu gào, tiếng đám người trên xe hoảng loạn la hét, tiếng phanh ken két rít dọc làn đường, tất cả hòa thành bản hợp âm kinh khủng chết chóc, kết hợp với quang cảnh cực kỳ hỗn loạn biến nơi này thành địa ngục trần gian. Nơi chiếc xe chạy qua, vô số thầy ma bị cán nát người vẫn cố lặn lê bò trườn đuổi theo, máu me nội tạng lẫn vào những vệt bánh xe đen ngòm.

Đám người trên xe liên tục hò hét như đang chơi trò cảm giác mạnh. Trần Phi bật dậy khỏi ghế, quét ánh mắt sắc bén lên mặt bọn họ:

- Tất cả cảm niệm! Từ lúc này trở đi ai còn dám la hét, tôi lập tức tông cổ khỏi xe!

Bốn người nọ, gồm 3 nam 1 nữ nghe vậy nín ngay. Vài giây nặng nề trôi qua, một thanh niên trong bọn có lẽ cảm thấy bức tức vì bị quát nạt, lên tiếng đáp trả:

- Tôi là miệng của tôi, cậu quyền gì cấm cản? Vô lý thế?

Soạt!

Lời còn chưa dứt, Trần Phi đã lao tới tóm cổ áo gã kéo lên, gần giọng:

- Xe của tao!

Mấy người kia đã sớm chứng kiến bản lĩnh Trần Phi, giờ thấy hắn chỉ cần dùng một tay đã dễ dàng xách cổ gã nọ lên thì hoảng hốt co rúm người, sợ hãi trút giận lên mình.

Nam thanh niên bị cổ áo chẹn ngang cổ họng nghet thở đỏ bừng mặt, hai tay hươ loạn, miệng thều thào:

- Xin... lỗi! Tôi... tôi... hiểu... rồi...

Phịch!

Trần Phi vứt gã xuống ghế, lạnh nhạt quay về chỗ ngồi. Đối với những kẻ không hiểu chuyện, cần phải nặng tay mới chịu nghe.

Phía trước, Lương Nhật trong con điên vẫn đang lái xe tông túi bụi vào đám thầy ma cản đường. Mất gã trọn trùng, miệng nghiêng trèo treo, lăm bằm mãi hai từ "chết đi".

Xe buýt điên cuồng rút cuộc lao khỏi biển thầy ma, chạy được một đoạn bỗng phát ra mấy tiếng khụt khụt. Lương Nhật đang điên dại bừng tỉnh, tái xám mặt mày rống lên:

- Thôi xong! Hết xăng rồi.

- Chết tiệt! - Trần Phi quay ra sau nói - Mau xem có xăng dự trữ ở đó không?

Hắn hỏi chỉ để hỏi, thừa biết khả năng cao là không có. Xe buýt này dùng để đưa đón khách trong thành phố, hết xăng thì vào trạm bơm thêm, chẳng tài xế nào dư hơi chuẩn bị xăng dự trữ.

Mấy người kia không dám chậm trễ, luống cuống tìm kiếm khắp xung quanh, lát sau lắc tay ra hiệu không có. Trần Phi cảm bọn họ la hét, vì vậy chỉ có thể dùng tay làm ám hiệu.

Trần Phi thoáng bất mãn, số hán quá đen, chọn thế nào lại lấy nhầm chiếc xe cạn xăng. Lũ thầy ma vẫn dai dẳng bám theo sau, không thể quay lại. Trước mặt có mấy chục con nghe động, lao đảo từ các góc ngách mò ra. Hấn hỏi:

- Còn chạy được bao xa?

- Có lắm cũng chỉ lết được tối đa 500 mét. - Lương Nhật đã tỉnh lại từ con say máu, toàn thân rúm ró trước cái chết cận kề.

Nhóm Bạch Yến từ nãy giờ vẫn ngồi im lặng. Gia Mỹ chợt kêu lên:

- A, tôi nhớ rồi. Đi hết con đường này, rẽ phải có một trạm xăng. Tôi hay đổ xăng ở đó.

- Đúng rồi, sao tôi không nhớ ra nhỉ?! - Lương Nhật mừng rỡ.

Trần Phi gật đầu, không có Gia Mỹ nhắc, hấn cũng quên bống:

- Mau tới đó!

Chiếc xe buýt vừa giảm tốc độ một chút, Lương Nhật đạp ga liền ầm ầm phóng như bay, còn bao nhiêu nhiên liệu đều đốt sạch, tông thầy ma văng tứ tung.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chuột đột biến

Xe buýt chạy ào ào tới cuối đường. Lương Nhật không thèm giảm ga mà đột ngột cho xe rẽ sang phải, mấy cái bánh xe cao su nghiêng xuống mặt đường kín mít, bốc mùi khét lẹt.

Mọi người trên xe ngã nghiêng theo, phải bám chặt tay vào ghế mới không bị văng khỏi chỗ ngồi.

- Ha ha, sướng thật!

Một bầy thầy ma ở góc đường bị xe tông bay lên trời, Lương Nhật khoái trá cười lớn, càng điên cuồng tăng tốc.

Trần Phi cau mày, không nghĩ tên chết nhất này lại có một mặt nhân cách khác cực kỳ hoang dã, khiến hấn phải nhìn khác đi.

Gia Mỹ chăm chú nhìn qua khung kính xe vỡ nát trống toang hoang phía trước. Nhắc trông thấy trạm xăng dầu, nàng mừng rỡ:

- Trạm xăng kia, mau mau vào đi!

- Thấy rồi.

Lương Nhật luyến tiếc điều khiển xe giảm tốc rẽ vào. Gã vẫn chưa được tận hưởng trọn vẹn cảm giác mạnh đã lâu rồi mới có dịp, kể từ "lần đó".

Đến nơi cũng vừa lúc cạn sạch nhiên liệu. Xe vừa dừng, 6 thầy ma nhân viên bán xăng lao đảo đi ra.

Trần Phi phóng xuống diệt gọn. Bạch Yến theo sau giết phụ hấn được hai con. Gia Mỹ không có vũ khí đành đứng xa xa nhìn, không dám lại gần.

Kiểm tra một vòng trong ngoài trạm xăng không phát hiện thêm con nào, Trần Phi bảo Lương Nhật:

- Bơm đầy xăng!

- Không có điện làm sao bơm đây? - Lương Nhật đáp.

- Cậu vào trong tìm, thế nào cũng có máy phát điện dự trữ!

Đoạn Trần Phi quay sang bốn người kia còn ngồi trên xe không chịu xuống, ra lệnh:

- Mọi người mau vào trong lấy tất cả can thùng có thể chứa xăng đem hết ra đây. Nhanh tay lên!

Bốn người kia dù ám ức trong bụng vẫn phải dời mông khỏi xe, rất không tình nguyện lò mò vào trong trạm tối lò mò tìm kiếm. Cô gái duy nhất trong bọn dè dặt hỏi:

- Tôi khỏi đi có được không? Trong đó tối quá, tôi sợ lắm!

Trần Phi nhìn nàng ta, buông gọn:

- Không.

Nàng kia nghe vậy, tiu ngưu chạy theo ba nam sinh.

Thanh Hương ngồi nghỉ mệt này giờ đã khỏe phần nào, thấy vậy bắt nhả lên tiếng:

- Dù gì người ta cũng là con gái, bạn ưu tiên một chút không được sao? Là đàn ông thì nên rộng lượng!

Trần Phi chuyển ánh mắt lạnh lẽo lên mặt nàng:

- Cả bạn nữa, mau theo họ vào trong làm việc!

Thanh Hương giật mình, ấp úng:

- Tôi mệt lắm, đi còn không đi nổi, sao có thể khênh thùng nặng nhọc được!

Trần Phi lạnh nhạt nói:

- Lương Nhật lái xe. Tôi, Bạch Yến và chị Gia Mỹ chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn, giết thầy ma. Máy người kia cũng phải đi lấy xăng, chỉ mình bạn ngồi không. Bạn dựa vào gì mà cho mình quyền ngồi chơi trong khi tất cả đều phải làm việc? Chưa hết, nếu không phải lúc đầu bạn sợ chết trốn tránh thầy ma, dẫn đến yếu ớt không chạy nổi, kéo chậm tốc độ cả nhóm thì chúng ta đã chẳng lâm vào tình thế suýt chết như vừa rồi. Khi trước tôi đã nói rõ điều kiện: Tất cả phải tuyệt đối nghe tôi an bài! Bây giờ hoặc là bạn lập tức đứng lên làm việc, hoặc rời khỏi nhóm. Chọn đi!

Bị hấn lên án một tràng, cơ thể Thanh Hương run rẩy, cặp mắt đỏ ửng long lanh hai hàng nước mắt. Nàng vừa giận vừa nhục nhã, loạng choạng đứng dậy chạy theo mấy người kia vừa khuất sau dãy nhà.

- Này, cẩn thận kéo ngã!

Bạch Yến lo lắng nhắc nhở. Rồi thấy Thanh Hương ngơ ngơ ngác ngác đi vào căn nhà mờ tối, nàng cầm gậy bước theo, nói lại một câu với Trần Phi:

- Tôi vào giúp cậu ấy.

Chờ nàng đi xa, Gia Mỹ khẽ nói:

- Vừa rồi cậu hơi quá lời, Thanh Hương hấn là rất sốc! Cả Bạch Yến nữa, nói thế nào thì đó cũng là bạn thân của cô ấy.

Trần Phi nhún vai:

- Tôi chỉ nói sự thực. Ở đây không có chỗ cho kẻ lười biếng!

- Tôi không bảo cậu nói sai, nhưng thẳng quá chi e sẽ phản tác dụng!

Gia Mỹ thở dài. Nếu kẻ phải nghe những lời đó là nàng, có khi nàng đã rời đi. Trần Phi mặt nào cũng ớn, chỉ có điều dù sao hấn vẫn còn trẻ, cư xử chưa được uyển chuyển mềm mại. Nhất là nhiều lúc hấn rất tàn nhẫn khiến nàng hơi sợ, thậm chí không biết khi nào sẽ đến lượt mình.

Trong khi bên này ồn ào, Lương Nhật đã tìm được máy phát điện loại to, cùng mấy người kia hì hục khiêng ra, khởi động. Nãy giờ gã vừa bơm xăng vừa quan sát mọi chuyện, khéo môi cong lên ẩn hiện nụ cười gian. Nội bộ lục đục rất đúng ý gã, mong còn không được.

Lát sau, mọi người từ trong khệ nệ khiêng ra cả chục bình nhựa lớn nhỏ, đem tới cho Lương Nhật bơm nhiên liệu vào. Chờ hai nàng Bạch Yến, Thanh Hương đi khỏi, Lương Nhật mỉm cười thân thiện hỏi nhóm bốn người kia:

- Mệt lắm không?

- Không. Bọn tôi chỉ sợ đụng phải thầy ma trong đó, may mà không việc gì! - Một người nói, trông mặt vẫn còn sợ.

Tên bị Trần Phi tóm cổ khi trước lò dò lại gần hỏi thăm:

- Hình như anh là Lương Nhật, học năm 2 đúng không?

- Tôi đây. - Lương Nhật vờ ngạc nhiên, trong bụng cười thầm, ở trường này có ai không biết danh tiếng gã, trừ kẻ mù - Cậu biết tôi à?

Quả nhiên người này chạy tới hào hứng bắt tay Lương Nhật, tăng gãi lên mây:

- Em tên Mai Hùng, đã xem anh thi đấu nhiều trận cho đội bóng rổ trường từ hồi đầu năm, làm sao không biết được chứ. Không chỉ riêng em, trong lớp có rất nhiều bạn nữ hâm mộ anh cuồng nhiệt. Cậu cũng nằm trong số đó mà, phải không Tiểu My?

Cô gái duy nhất trong nhóm nghe hỏi thì đỏ mặt, lí nhí:

- Cậu thật là...

Lương Nhật cười khỏ, lắc đầu:

- Đã là quá khứ rồi. Hiện giờ tôi chỉ là kẻ ăn bám người khác, sai gì làm đó.

- Như vậy sao được? - Mai Hùng bật kêu lớn, rồi sợ Trần Phi bên kia nghe được vội ngó qua, thấy hắn không chú ý mới hạ giọng - Tên đó có tài cán gì chứ? Kiêu căng hợm hĩnh, thật khó ưa!

Lương Nhật nhăn mặt khỏ sở:

- Cậu nói nhỏ thôi, để cậu ta nghe được sẽ phiền lớn đấy! Cậu ta còn trẻ chưa hiểu chuyện, tôi không chấp!

- Anh thật tốt bụng! Vậy mà lúc trước trông anh nổi bật, em cứ nghĩ anh rất phách lối khó gần! - Tên khác nói chen vào.

Trò chuyện qua lại vài câu ngắn ngủi, Lương Nhật với cái mặc kiện tướng bóng rổ dễ dàng chiếm được thiện cảm của bốn người kia, gián tiếp khiến họ càng thêm thù ghét Trần Phi.

Bơm xong toàn bộ xăng vào chục bình chứa lớn nhỏ, không đợi Trần Phi nhắc, cả bọn khệ nệ bê ra cất vào hông xe, cẩn thận chèn nút cổ định vững chãi xung quanh, phòng xe lắc lư bị đổ sẽ gây cháy nổ. Trần Phi không quên bảo bọn họ đem luôn máy phát điện lên xe, phòng khi cần tới.

Xong xuôi, Lương Nhật nổ máy xe chạy đi, ngoái đầu hỏi Trần Phi:

- Ta đi hướng nào?

Trần Phi không đáp mà hỏi:

- Gần đây có siêu thị nào không?

- À đúng rồi, cần kiểm thêm lương thực. - Lương Nhật vỗ lờ, nghĩ giây lát nói - Cách đây 2 cây số có một siêu thị lớn, ý cậu thế nào?

Trần Phi có một nhược điểm chết người là không rành đường. Từ lúc lên đây học, hắn chỉ biết duy nhất con đường từ nhà tới trường, thời gian còn lại chỉ vùi đầu trong thế giới ảo. Hắn gật đầu:

- Đến đó!

Lương Nhật ngược lại cực rành đường. Gã chọn đường lớn thông thoáng dễ di chuyển, gặp không ít cây ma nhưng chúng xuất hiện rải rác lại quá chậm chạp nên không có gì nguy hiểm. Trong thời gian xe chạy, Trần Phi tranh thủ lấy ít bánh ngọt ăn để hồi phục thể lực, đồng thời đưa cho nhóm Bạch Yến mỗi người vài cái.

Bọn Mai Hùng ngồi cuối xe thêm thường nuốt nước bọt. Bọn họ đói meo từ đêm qua đến giờ, nhưng nghe Trần Phi có ý định ghé siêu thị nên cố chịu đựng, chờ đợi tới đó sẽ tha hồ ăn.

Quãng đường ngắn qua rất nhanh. Xe buýt vừa trở đến trước siêu thị, chưa kịp dừng đã có đông cây ma từ trong nghe động túa ra như ong vỡ tổ. Trần Phi vội nói:

- Cho xe chạy tiếp, đừng ngừng lại!

Lương Nhật cũng bị quân đoàn cây ma dọa sợ, hồi hã nhả ga ầm ầm phóng đi. Bầy cây ma không làm được gì khi xe đang chạy tốc độ cao, nhưng chỉ cần dừng lại hoặc chậm một chút để chúng tiếp cận xem như xong đời.

Cả bọn chỉ có thể nuối tiếc quay đầu nhìn mà không cách gì tiếp cận siêu thị. Trần Phi định dùng kế điệu hổ ly sơn như khi nãy ở bên xe, nhưng nghĩ lại mạo hiểm quá lớn, đành từ bỏ ý định.

Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn liều mạng. Đây là trò chơi đời thực, mỗi người chỉ có một cái mạng, không giống trong game khi chết có thể sống lại.

- Đi đâu tiếp đây? - Lương Nhật khó chịu xoa cái bụng đang kêu òng ọc.

Trần Phi suy nghĩ giây lát, nói:

- Ghé siêu thị tiện ích gần nhất!

Những nơi như trung tâm thương mại, siêu thị lớn thường luôn đặc nghẹt khách hàng, vì thế khi đại dịch quét qua cũng đông thầy ma nhất, tốt nhất nên tránh xa. Máy cái siêu thị tiện ích mini tuy ít hàng hóa nhưng bù lại có lẽ sẽ dễ thờ hơn.

- Hi vọng không gặp lũ khốn đó nữa! - Lương Nhật lẩm bẩm.

Chiếc xe vòng qua quẹo lại mấy ngã tư rồi tới trước một siêu thị nhỏ chỉ bằng nhà dân, xung quanh có vài chục thầy ma lớn vờn gầm rú.

Lương Nhật ngo qua kính thấy Trần Phi gật đầu bên đường xe.

Đám thầy ma liền mờ tới. Trần Phi đứng chắn ngay cửa xe vùng Dao Mỏ Chó chém giết. Bạch Yến nấp phía sau thỉnh thoảng hỗ trợ, đập vỡ đầu một vài con.

Xác chúng chất đống bên ngoài, bít hết cửa ra. Trần Phi hét lớn:

- Nhích xe tới một chút!

Lương Nhật lập tức cho xe chạy tới vài mét rồi dừng. Bọn thầy ma tiếp tục lao lên nộp mạng, ăn dao gậy vào đầu lẫn ra chết tươi.

Giải quyết xong lũ bên ngoài, Trần Phi dẫn theo Bạch Yến tiến vào siêu thị tiện ích. Trong này vô cùng loạn, xác người bị ăn mất não và nội tạng nằm la liệt, các kệ trưng bày hàng hóa ngã chồng chất lên nhau, đa số vật dụng đều bị dính máu thịt bết bết.

Hai người nhìn mà đau xót, thực phẩm sạch không còn được một phần nhỏ, có lẽ toàn bộ những siêu thị khác đều trong tình trạng tương tự.

Hơn chục thầy ma trông thấy bọn Trần Phi, lừ đừ tiến tới nhanh chóng bị hấn và Bạch Yến giết sạch. Bạch Yến lên cấp 3, Trần Phi bảo nàng tăng hết 2 điểm vào thể lực, nàng cần có sức chiến đấu bền bỉ để tiện cày cáp.

Sau khi kiểm tra lại một lần nữa nhằm đảm bảo an toàn, Trần Phi ra hiệu mọi người xuống xe lấy thực phẩm. Chờ tất cả vào hết bên trong, hấn lấy cuốn sổ trên quầy đưa cho Gia Mỹ:

- Chị có kinh nghiệm quản lý sổ sách ở thư viện trường, sau này việc ghi chép và quản lý toàn bộ vật tư giao cho chị.

Gia Mỹ thoáng bối rối, Trần Phi giao việc này khác nào biến nàng thành kẻ đáng ghét trong mắt những người kia. Bọn họ ai cũng đang trông chờ hấn sơ hở để giấu lương thực làm của riêng.

- Không được à? - Trần Phi nhìn Gia Mỹ.

- Được. - Nàng hít sâu một hơi, gật đầu đáp ứng.

Trần Phi chuyển ánh mắt qua những người kia, thân nhiên nói:

- Toàn bộ hàng hóa về sau do chị ấy quản lý. Khẩu phần cụ thể từng người lát nữa tôi sẽ đề ra, có làm sẽ có ăn. Sau này ai cần gì phải hỏi, chị ấy ưng thuận mới được quyền lấy. Giờ thì mọi người mau chất hết các thứ trong này lên xe, nhớ không được ăn vụng hay giấu riêng! Tôi sẽ đứng đây giám sát.

Mấy người kia nghe vậy tái xám mặt mày, phần nộ nhìn nhau mà không dám lên tiếng. Bọn họ đang đói là người, muốn tranh thủ ăn cho thỏa mãn nhưng giờ ý đồ coi như phá sản hoàn toàn. Tuy vậy, bất mãn thì bất mãn, bọn họ vẫn phải cùng những người khác lao vào trong đào bới.

Máu thịt tung tóe khắp nơi, nhuộm đầy vật tư, Trần Phi chỉ dẫn tất cả lọc ra, chỉ lấy những thứ tuyệt đối sạch sẽ. Một số thực phẩm đóng gói dính chút vết máu bên ngoài cũng bị vứt bỏ không thương tiếc. Mắt thường không cách nào nhìn được virus, chẳng ai dám chắc chắn chúng có từ máu thịt đen bầm xuyên qua bao bì bám lên thức ăn hay không. Đói rất đáng sợ, nhưng vì thiếu thốn mà ăn thực phẩm có nguy cơ nhiễm bẩn càng nguy hiểm hơn, chẳng ai muốn hóa thành thầy ma vô tri vô giác.

Thức ăn cứ tưởng nhiều, sau khi tiệt trùng phân loại rồi cuộc chỉ còn lại một đồng nhỏ. Trong đó phần lớn là các loại thực phẩm khô có thể bảo quản lâu ngày như thịt hộp, cá mòi, trứng, lạp xưởng, mì gói, bánh ngọt và số ít sữa tươi, sữa đặc. Ngoài ra còn có mấy thùng nước ngọt, nước suối đóng chai.

Sắp xong xuôi, mọi người nghiêng toàn bộ chất ra xe, phân thành hai khu. Một bên chứa lương thực nước uống, bên kia là vật dụng sinh hoạt như xà phòng, dầu gội, đèn pin và một số thứ linh tinh khác.

Toàn bộ quá trình vận chuyển đều nằm trong tầm kiểm soát của Trần Phi, tay hấn mân mê chiếc nhẫn đeo bên bàn tay phải. Khi trước vào cùng Bạch Yến, hấn đã nhanh tay giấu khá nhiều hoa quả tươi vào trong nhẫn. Những thứ này để ngoài vài hôm sẽ hư hỏng, nhưng cất vô nhẫn có thể giữ mãi trạng thái tươi ngon, đây là điểm rất đáng giá mà chiếc nhẫn mang lại.

Gia Mỹ đứng cạnh Trần Phi cầm sổ chăm chú ghi chép rõ ràng từng loại, đặc biệt là lương thực, một gói mì cũng không bỏ sót.

Trong lúc mọi người miệt mài ra ra vào vào, bất thần một vệt đen không biết từ đâu phóng tới tấn công Trần Phi. Hấn giật mình lùi lại, phản ứng vung dao chém trả cực nhanh.

Vệt đen đang lao tới liền đổi hướng xông vào đám người kia khiến cả bọn hoảng loạn vứt hết đồ trên tay, tông cửa chạy ra ngoài, la hét ầm ĩ.

- A, tôi bị cắn rồi...

Một thanh niên trong nhóm Mai Hùng không kịp chạy bị sinh vật lạ cắn trúng sát miếng thịt lớn trên vai ngã xuống, máu chảy đầm đìa ướt áo.

Sinh vật nọ không buông tha, tiếp tục nhào tới con mồi song Trần Phi đã thần tốc phóng đến, lưỡi dao xé gió chém mạnh.

Tốc độ con quái kia cực nhanh nhưng cực kỳ chậm vật mới kịp nhảy về sau, may mắn tránh được một kiếp.

Chát!

Dao Mỏ Chó chém hụt, khoét một lần sâu trên nền gạch, đá vụn bay rất mặt.

Sinh vật kia đứng yên, hiện nguyên hình là một con chuột cống to bằng bắp đùi người trưởng thành, lông đen mượt, tứ chi đều có móng vuốt sắc nhọn. Đuôi nó to bằng ngón chân cái, dài hơn ba gang tay, cơ thể chắc nịch, mắt đỏ au, miệng đầy răng nhọn há rộng liên tục kêu những tiếng chói tai.

Nó không vội công kích mà gườm gườm nhìn Trần Phi, giống như đánh hơi được sự nguy hiểm từ hân. Khi này nó cũng chọn tấn công Trần Phi trước tiên, không thể xem thường giác quan nhạy bén của động vật.

Con chuột quan sát Trần Phi mấy giây, đột ngột rít lên, bốn chân phóng tới.

Trần Phi không thêm tránh, hoành dao trước người, mắt hơi nheo quan sát quỹ tích di chuyển của nó. Đợi con chuột đến gần, cánh tay cầm dao của hân chớp động, một nhát quyết đoán bổ thẳng xuống đầu nó.

Vụt!

Con chuột đang đà lao tới, còn lơ lửng giữa không trung bỗng quảy đuôi, tốc độ nó trước đó đã nhanh giờ đột ngột tăng mạnh, tránh thoát công kích của Trần Phi, hóa thành cái bóng mờ xông thẳng vào ngực hân, hai chi trước cào mạnh.

Trần Phi cấp tốc dịch người sang bên. Móng vuốt con chuột trượt qua cào rách một mảng áo, may mà chưa phạm phải da thịt, chân hân đá tới.

Bốp!

Một cước toàn lực của Trần Phi nếu người thường dính phải chắc chắn gãy xương vỡ nội tạng mà chết. Con chuột dính đòn liền như quả bóng bay ngược về sau, đập mạnh lên vách. Nó kêu gào bật dậy, miệng hộc máu đen nhưng tiếp tục điên dại xông tới, móng vuốt bốn chân di chuyển tốc độ cao cào xuống sàn những tiếng tiếng rín rít ghê rợn.

Trần Phi bình tĩnh nắm chuẩn thời cơ lách tránh móng vuốt, lên gối một cú toàn lực giữa thân dưới con chuột.

Bốp!

Trúng đòn, nó bị chấn bay lên cao. Hân lập tức tung người theo, lạnh lẽo bổ dao xuống.

Xoẹt!

Dao Mỏ Chó như chớp giật lia mạnh. Con chuột chỉ kịp ré lên một tiếng, thân bị chém đứt làm đôi, hai mảnh văng về hai hướng, máu bắn tung tóe.

"Ding, bạn giết chết Chuột đột biến, tăng 20 điểm kinh nghiệm."

Trần Phi nhẹ nhàng tiếp đất đồng thời với hệ thống thông báo. Hân rất thích cảm giác này, trong chốc lát kiếm được nhiều điểm kinh nghiệm thật tốt. Tuy nhiên chiến đấu với sinh vật đột biến hung hiểm cực cao, sơ sẩy một chút sẽ mất mạng như chơi. Vừa rồi cũng may tốc độ hân nhanh hơn, áp chế đối thủ, bằng không...

Trần Phi vuốt mồ hôi lạnh tuôn đầm lưng áo, toan quay đi, bất chợt khước mắt bắt gặp hai món đồ phát sáng lấp lánh, trôi nổi cạnh thi thể con chuột.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Giết gà dọa khỉ

Trần Phi nhặt hai món đồ lên, là một cây gậy y hệt của Bạch Yến đang cầm và 1 xu. Hân xem lướt qua thông tin cây gậy:

*** Gậy Đánh Chó Cũ Nát

- Lực công kích: 3 - 5

- Độ bền: 100/100

- Mô tả: Khi bị chó cắn, hãy đập gậy vào đầu chúng, sẽ có thịt chó ăn.

Quả nhiên thông số hai cây gậy không khác gì nhau. Đúng lúc Gia Mỹ đang cân vũ khí, Trần Phi đưa luôn gậy và 1 xu cho nàng.

- Cảm ơn cậu!

Gia Mỹ cười tươi tắn, vung vẩy cây gậy, yêu thích không rời tay. Nãy giờ phải đứng ngoài xem hai người tung hoành, nàng rất khó chịu.

Còn nhớ lúc đầu Gia Mỹ và Bạch Yến đều chán ghét và sợ hãi chẳng muốn đụng vào thầy ma, không ngờ bây giờ lại nghiện trò đâm chém này. Chỉ có thể nói Trần Phi đã tập hư hai nàng.

Thấy trang bị rơi ra, Lương Nhật mới sực nhớ quên mất chuyện quan trọng, mặt gã trắng bệch thất thanh rống lên:

- Trang bị... Thôi xong rồi, vật phẩm chiến công đầu của tôi đâu???

Trần Phi nhếch mép:

- Khi nãy cán chết thầy ma có rơi ra vài món, nhưng lúc đó đang chạy trời chết không thể dừng lại nhặt. Tôi tưởng cậu cũng trông thấy chứ?!

- Khốn nạn thật! Trang bị của tôi...

Đi theo Trần Phi đã lâu, Lương Nhật thừa biết giết quái bình thường khó rơi đồ đến mức nào. Nhưng lúc này hối hận đã muộn, gã chỉ còn biết vò đầu bứt tóc, ngửa mặt lên trời khóc hận. Không có trang bị, dù chỉ số cơ bản của Lương Nhật rất tốt nhưng vẫn không đủ khả năng giết chết thầy ma, chẳng thể nào luyện cấp được.

Trần Phi mặc kệ gã, lia mắt một vòng quanh các góc ngách trong siêu thị tìm xem còn con chuột nào không, giết thêm vài con nữa hẳn sẽ lên cấp. Đáng tiếc là không còn, sinh vật có thể chịu được virus và phát sinh đột biến đều rất hiếm, không phải như chuột bình thường chạy đầy đường cho hắn săn giết.

Ánh mắt Trần Phi rơi vào gương mặt đang nhăn nhó của nam sinh bị chuột cắn khi nãy. Máu từ vết cắn trên vai gã đã ngừng chảy, tuy nhiên tình trạng chẳng hề khá hơn, cơ mặt co rúm vì đau, mồ hôi to cỡ hạt đậu chảy đầy trán.

Phát hiện Trần Phi nhìn mình, gã này chợt nhớ đến chuyện nam sinh bị bỏ rơi bên khu B đêm qua, nén đau mở miệng cầu xin:

- Chỉ là vết thương ngoài da thôi, tôi không việc gì đâu, đừng bỏ tôi lại...

Mọi người ném cho gã cái nhìn cảm thông, có điều chẳng kẻ nào lên tiếng nói giùm. Ai cũng hiểu bị con chuột cắn coi như số mệnh đã an bài.

Trần Phi lắc đầu:

- Cậu cũng biết là không thể. Tôi rất tiếc!

Đoạn hắn nói với mọi người:

- Chết hết số hàng hóa còn lại lên xe, chúng ta cần sớm khởi hành!

Mọi người im lặng chuyển hàng, khi đi ngang nam sinh kia không biết vô tình hay cố ý đều tránh xa một đoạn, cứ như sợ bị lây nhiễm.

Gã kia lặng lẽ ngồi đó, đau khổ nhìn từng gương mặt quen thuộc. Trông thấy kể cả ba người chung nhóm chia sẻ hoạn nạn từ hôm qua cũng không thêm ngo ngàng gì tới mình, gã oán hận to tiếng:

- Mai Hùng, Tiểu My, Minh Dũng, các cậu làm gì tránh tôi như hủi thế?

Mấy người kia nghe gọi thì thoáng lơ tay, không biết đối đáp thế nào bên nhìn cầu cứu Mai Hùng. Trong bọn Mai Hùng lạnh lợi nhất, gã lúng túng một hồi mới nói:

- Phan Tú, cậu cũng biết chúng ta đều không muốn như vậy mà! Sự thể đã rồi, cậu bảo chúng tôi phải làm gì đây? Đặt trường hợp tôi là cậu, tôi sẽ cố mỉm cười chấp nhận số phận và chúc mọi người lên đường bình an, như vậy sẽ nhẹ nhàng hơn...

- Im đi! Những lời buồn nôn như vậy mà mày cũng nói ra được hả? Ha ha, tao thừa biết trong bụng bọn mày đang rất vui mừng vì có tao thể mạng, đúng chứ?

Nam sinh tên Phan Tú cười một tròng thê thảm, cặp mắt ngầu đỏ trùng trùng nhìn Mai Hùng bị mình nói trúng tâm khảm đang ấp úng tìm cách bào chữa, hậm hực đề quyết:

- Nhưng tao không trách mày, dù sao chúng ta chưa từng thân thiết trước kia! Tao chỉ trách con đề tiện này...

- Á...

Lời chưa dứt, Phan Tú thành linh nhảy chồm tới chụp lấy Tiểu My đứng cách đó vài mét. Nàng ta bất ngờ không kịp phản ứng, hoảng hốt ré lên thì đã bị gã tóm được, kéo về phía sau, găm lớn:

- Không ai được đến đây, nếu không tao lấy virus cho nó ngay!

Phan Tú như phát điên, cào mấy đầu ngón tay lên vết thương trên vai cho tóe thêm máu ra, bàn tay đầy máu bóp mạnh cái cổ trắng nõn của Tiểu My khiến nàng ta sợ hãi, bật khóc nức nở:

- Xin cậu, đừng làm vậy...

- Câm miệng! Vừa rồi không phải mày cũng lảng tránh tao sao? - Phan Tú hằn học, bàn tay vẫn bóp chặt cổ Tiểu My - Tao mà chết, mày cũng đừng mong sống sót! Con diêm, mới mấy hôm trước còn nói yêu tao, bây giờ tao vừa xảy ra chuyện mày liền trở mặt!

Mấy lời Phan Tú nói làm mọi người rúng động, ai cũng biết lâu nay nàng là bạn gái của Hoàng Minh - người bị con đầu đàn ăn thịt đêm qua. Lúc đó nàng còn khóc lóc, cầu xin Trần Phi đuổi theo cứu giúp. Không ngờ sau lưng Hoàng Minh, nàng và Phan Tú lại có mối quan hệ mờ ám.

Mai Hùng và Lê Minh Dũng mới đây còn có chút lo ngại giùm nàng, giờ tỏ vẻ khinh bỉ. Cầm sừng lên đầu người yêu và cầm sừng lên đầu bạn thân, hai kẻ này quả nhiên chẳng khác nào ngưu tầm ngưu mã tầm mã, ôm nhau chết là vừa. Chỉ tội cho Hoàng Minh đã mất mạng, trở thành chúa tể những chiếc sừng mà không hề hay biết.

Tiểu My không có thời gian bận tâm sự khinh khi của mấy người kia. Đối diện cái chết, nàng run lẩy bẩy như cừ non trước miệng sói nhưng không dám vọng động, nước mắt tuôn rơi lã chã, quýnh quýng giải thích:

- Tôi không có ý đó. Thật đấy, nếu cậu không tin, tôi có thể thề! Tôi...

- Có một cách khiến tao tin, biết đâu sau đó tao sẽ đổi ý tha cho mày được sống! - Phan Tú cười dâm dăng. Đã là người sắp chết, gã chẳng còn quan tâm người khác nghĩ gì, mặc sức bộc lộ bản chất.

Nghe Phan Tú cười dâm dật, Tiểu My lơ mơ đoán được gã muốn gì, dù vậy vẫn cắn răng nói:

- Cậu muốn sao mới chịu?

Phan Tú đang rất hưng phấn, trước sau gì cũng chết, không bằng tận hưởng lạc thú một phen, chết cũng được làm quỷ phong lưu. Gã thô bỉ cười rộ lên:

- Hà hà, muốn bé cung chăm sóc thằng em của anh kỉ lưỡng như hôm trước! Kỹ thuật cung tốt không kém gì gái đứng đường, đến giờ mỗi khi nhớ lại cảm giác lúc đó anh vẫn còn mê mê!

Gương mặt khá xinh xắn của Tiểu My đỏ bừng như mặt trời. Chuyện riêng tư bị phơi bày chốn đông người, nàng nhục nhã chẳng biết trốn vào đâu.

- Thế nào? Không đồng ý hả? - Phan Tú sa sầm nét mặt, bàn tay bóp mạnh.

- A, tôi làm... tôi làm mà! Ngừng tay lại đi...

Tiểu My đau đớn thét lên, nước mắt tuôn như mưa.

- Tốt lắm! Làm nhanh lên, tao ngứa ngáy lắm rồi!

Tiểu My khò sờ quỳ xuống trước người Phan Tú, đôi tay run rẩy mở khóa quần gã. Phan Tú đột nhiên ngăn lại, hắt hàm:

- Khoan, cung cỡi hết váy áo ra cho mọi người chiêm ngưỡng một chút đi chứ! Quên sở thích của anh rồi sao? Thằng em anh phải trông thấy khe suối đỏ hồng của cung mới hào hứng được!

Thân thể Tiểu My càng thêm run bần bật.

- Nhanh lên! - Phan Tú nôn nóng hỏi thúc.

Tiểu My mím môi, cặp mắt phủ đầy lệ sưng húp, hai bàn tay run run lần chạm vào cúc áo. Nàng tuy thấp bé nhưng thân hình đầy đặn này nở rất có sức hút, nhất là làn da trắng mịn không tì vết, khiến gã đàn ông nào nhìn thấy cũng muốn cắn vài cái mới thỏa.

Bên ngoài, đám Lương Nhật, Mai Hùng sáng mắt liếm mép chờ đợi xem kịch hay. Ngoài mặt khinh bỉ nhưng trong bụng mấy tên này thèm khát không thôi.

Riêng mấy cô gái đỏ mặt phần nộ không nói nên lời.

Gia Mỹ từng trải, lớn lên ở Mỹ khá thoả trong chuyện đó còn thấy tức giận, nói gì tới Bạch Yến và Thanh Hương tất nhiên không cách nào chịu nổi. Trước đó hai nàng còn thương cảm Phan Tú, hiện chỉ muốn giết chết gã, nhưng lại không dám làm bừa vì sợ ảnh hưởng tính mạng Tiểu My.

Mấy cái cúc áo phía trên bị Tiểu My đau khổ chậm chạp gỡ ra, cổ áo lộ lộ khe hở kỳ diệu, lấp ló hai bầu ngực căng tròn nõn nà vô cùng quyến rũ.

Hai mắt Phan Tú đã dần chuyển sang màu đỏ bầm dán chặt vào phần ngực vòng lên của Tiểu My, miệng tuôn nước dãi, những tiếng gầm gừ trầm thấp từ sâu trong cuống họng bật ra. Gã sắp biến thành thây ma nhưng chút thần trí còn sót lại vẫn thêm thương cực độ. Không kiềm chế được nữa, gã cúi mặt cắn thẳng vào ngực Tiểu My.

Ánh mắt Bạch Yến khẩn trương tìm tới Trần Phi, toan nài nỉ hấn cứu Tiểu My, song nàng chỉ nhìn thấy một cái bóng mờ nhạt còn lưu lại trong không khí. Trần Phi đã như tia chớp xẹt tới chỗ Phan Tú, một cước sấm sét tung thẳng vào mặt gã.

Vù!

Phan Tú chưa kịp thưởng thức hương vị hai bầu sữa căng đầy, nghe hơi gió táp mạnh thổi bay tóc trán liền giật mình ngó lên.

Ầm!

Đó cũng là hình ảnh cuối cùng Phan Tú nhìn thấy. Đầu gã đập thẳng vào tường khoét thành cái lỗ sâu hoắm rồi dính chặt luôn trong đó, ngũ quan nát bét, máu và não tương bắn tứ tung, một ít rơi lên người Tiểu My, dính luôn cả vào ngực nàng.

- Á...

Tiểu My la hoảng chạy trốn chết ra ngoài, không dám nhìn lại cảnh tượng kinh khiếp lấy một lần.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng tàn khốc này, nhóm Lương Nhật bắt giác đồ mồ hôi lạnh, tim đập chân run.

Lương Nhật đã hiểu rõ tính khí Trần Phi khi trông thấy hấn giết bọn Lâm Tiến trước kia, chỉ có nhóm Mai Hùng là chưa. Bọn gã cứ ngỡ Trần Phi chỉ giết thây ma, nào ngờ ngay cả người còn sống sờ sờ hấn cũng máu lạnh đoạt mạng, thậm chí bằng cách còn tàn độc hơn.

Trần Phi lôi từ ba lô ra mảnh vải chùi sạch máu dính dưới đế giày, lạnh nhạt nói với bọn Lương Nhật:

- Tiếp tục chuyển hàng lên xe!

- Được được, bọn tôi làm ngay đây!

Mai Hùng cuống quýt đáp, thấp thòm lo sợ mình chậm trễ chọc thẳng điên này nổi giận thì toi đời.

Trần Phi thản nhiên đi ra ngoài. Vừa rồi hấn không định xen vào chuyện riêng của hai người kia, nhưng Phan Tú lên con hững hờ làm trò bỉ ổi buộc hấn phải can thiệp. Mặt khác, Trần Phi muốn mượn dịp đó dọa nạt mấy tên kia yên phận một chút.

Mấy cô gái đã lên xe, đang xúm lại an ủi Tiểu My còn khóc ngất. Trần Phi lười nghe chuyện vặt vãnh của đàn bà, ngồi ghé đá trước siêu thị giám sát nhóm Lương Nhật chuyển vật tư.

Trong lúc nhàn rỗi, hấn lấy ra một trái táo còn tươi nguyên vừa ăn vừa bật bảng thông tin nhân vật lên xem.

*** Nhân vật: Trần Phi

- Giới tính: Nam

- Cấp độ: 8

- Nghề nghiệp: Không

- Sức mạnh: 9

- Lực công kích: 15 - 18

- Phòng ngự: 3

- Tinh thần: 8

- Nhanh nhẹn: 15

- Sinh mệnh: 6

- Thẻ lực: 7

Nhờ mấy món trang bị mà chỉ số Trần Phi tăng đáng kể, sắp tới có lẽ vẫn nên tiếp tục cày cấp và săn đồ, đồng thời chú trọng cải thiện sức mạnh vì hiện tại chỉ số nhanh nhẹn đã đủ dùng. Về nhóm người kia, tạm thời hẳn không còn ý định đuổi đi, để họ theo làm mấy việc nặng nhọc cũng được, đỡ phải lo nhiều chuyện.

Nghe tiếng bước chân, Trần Phi ngược lên. Bạch Yến ngồi xuống ghế đá cạnh hắn, nhovn miệng cười:

- Bạn nghĩ gì vậy?

- Nghĩ vớ vẩn thôi. - Trần Phi đáp.

Nàng nhìn hắn thật sâu:

- Nhớ gia đình à?

- Không. - Hắn lắc đầu, thấy nàng ngó người bên nói - À, thực ra có nhớ, nhưng đó không phải những gì tôi đang nghĩ, nếu bạn thắc mắc.

- Ừm.

Không gian chìm vào thinh lặng.

Trần Phi hiếm hoi mới mở miệng nói vài câu. Bạch Yến dù sao cũng là thiếu nữ có lòng tự tôn, không thể cứ gạ chuyện mãi, đành lặng lẽ mân mê cây gậy đen bóng đã được nàng chải rửa sạch sẽ.

Lương Nhật kiêng vác tới lui nhưng chưa khi nào rời mắt khỏi mấy cô gái, đặc biệt chiều có Bạch Yến. Nếu đại dịch không xảy ra, vị trí ngồi kế nàng phải là của gã, không đến lượt Trần Phi được gái đẹp chú ý còn ra vẻ mèo chề mớ.

Khiêng một hồi, Lương Nhật mệt mỏi thở hổn hển, ngó qua Trần Phi thoải mái ngồi chơi khiến gã rất tức giận, nghiêng rằng muốn treo quai hàm. Chỉ do thực lực gã kém. Nghĩ đến mấy món trang bị lẽ ra đã thuộc về mình bị vứt lại, toàn bộ hận thù trong lòng Lương Nhật đổ hết xuống đầu Trần Phi. Chắc chắn thằng kia có ý không nhấc, sợ gã nhặt được trang bị sẽ nhanh chóng phát triển mạnh hơn hẳn. Quân chó đẻ khốn nạn, mày cứ chờ đấy!

Trong khi đó, Gia Mỹ ngồi trên xe ngó ra, mấy lần muốn bước xuống trò chuyện cùng hai người kia, mà lại sợ phá hỏng không gian riêng tư của họ nên thôi. Nàng bật điện thoại chỉ còn chút ít pin, tay mân mê gương mặt người đàn ông điển trai tầm ba mươi đang cười vui vẻ, bất giác hai giọt lệ nóng nhỏ xuống màn hình làm gương mặt quen thuộc kia nhòe đi. Nàng dùng vạt áo chùi sạch, ngắm thật lâu mới buồn bã cất điện thoại vào người.

Thanh Hương từ một góc trong xe âm thầm dõi nhìn Trần Phi, hai bàn tay nàng bấu chặt vào ghế tới nỗi trắng bệch, trong đầu còn văng vẳng giọng nói lạnh lùng si nhục của hắn. Chuyện này... đến chết nàng cũng không bao giờ quên.

Cách đó một hàng, Tiểu My mờ mịt ngó thành ghế trước mặt, thần trí trống rỗng. Nỗi nhục nhã không cách nào gột rửa khiến nàng muốn tự vẫn chết đi cho rảnh, nhưng lại chẳng dám. Người ta thường nói những kẻ tự tử là hèn nhát, không dám đối diện sự thật, nhưng nàng nhận ra không phải như thế. Cần có bao nhiêu dũng khí và quyết tâm để tự kết liễu đời mình? Chỉ ít nàng không dám, thà nàng sống nhục còn hơn.

Bao nhiêu người, bấy nhiêu tâm trạng khác nhau. Đến khi chiếc xe nổ máy, lác lác di chuyển, mọi người mới bừng tỉnh, nghe Lương Nhật hỏi Trần Phi:

- Bây giờ chúng ta đi nơi nào đây?

Trần Phi đổ chút sữa tươi vào miệng Nguyễn Huy vẫn hôn mê chưa tỉnh, nói với Gia Mỹ:

- Không phải chị muốn đến nhà người nào đó sao? Chị đường cho cậu ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Mạnh Quân

Lương Nhật lái xe theo hướng Gia Mỹ chỉ dẫn, mặt nhăn nhó:

- Xa đấy! Từ đây qua đó mất cả giờ, đó là tính mọi chuyện thuận lợi, nếu gặp rắc rối phải đánh đường vòng thì 2 giờ chưa chắc đã tới nơi.

Bọn Mai Hùng nghe vậy rất khó chịu nhưng không dám lên tiếng.

Gia Mỹ e ngại nhìn Trần Phi. Nàng không muốn vì chuyện riêng của mình mà làm phiền mọi người, nhất là Trần Phi còn phải về nhà xa xôi tìm lại người thân. Nhưng nàng không dám xuống xe đi một mình, ngần ngừ một hồi chợt nói:

- Phiền mọi người quá! Hay là...

Trần Phi khoát tay:

- Cứ đưa chị ấy đến tận nơi, dù sao cũng đã trễ, chậm thêm vài giờ không có việc gì!

- Đương nhiên phải thế rồi. Tôi cũng có ý đó, vừa rồi chỉ sợ cậu không chịu! - Lương Nhật cười nói lấp liếm rất nhanh.

Gia Mỹ dành cho Trần Phi ánh mắt cảm kích. Từ lúc gặp đêm qua, dù hắn không nói ra nhưng nàng thừa biết mình được ưu ái hơn những người khác. Gia Mỹ thầm cảm thấy may mắn, có lẽ nhờ mấy lần nàng tìm giúp tài liệu cho Trần Phi trước kia.

Rầm! Rầm!

Khá nhiều cây ma bị tiếng động cơ xe thu hút đi ra, Lương Nhật hào hứng nhắm chúng mà tông liên tục, thân xe va chạm móp méo khắp nơi, máu thịt bám đầy.

Trần Phi cau mày:

- Tránh được chúng thì tránh, cậu định phá hư xe để mau bị chúng làm thịt à?

- Cậu khéo lo! Xe buýt rất bền, không dễ hư hỏng đâu!

Lương Nhật đang say máu, tiếp tục chơi trò tông cây ma. Chiếc xe lồng lên, liên hồi nhún nhảy ngả nghiêng, mọi người trong xe bị hất tung gần chạm cả đầu vào nóc. Nguyễn Huy nằm băng ghế cạnh Trần Phi này người suýt chút lăn xuống sàn, hắn phải đưa tay giữ lại, tức giận quát:

- Tôi bảo cậu tránh!

Lương Nhật hậm hực giảm ga, vừa tới ngã tư bèn cho xe rẽ vào đường khác vắng hơn. Làm gì cũng phải theo ý Trần Phi, gã rất tức tối mà không dám phản ứng, chỉ nói:

- Biết rồi, biết rồi.

Hơn 1 giờ chậm chạp trôi qua...

Nhà bạn trai của Gia Mỹ nằm ngay trung tâm thành phố, đường đi vô cùng rối rắm. Nơi này đất chật người đông, ô tô cực nhiều, càng chạy vào trong đường càng hẹp, từng dãy từng dãy ô tô, xe máy nằm la liệt khắp xung quanh, khiến xe buýt di chuyển rất khó khăn.

Thây ma xuất hiện vô số, chen chúc từ nhà ra đường, mọi người nhìn mà nổi gai ốc. Nơi nào càng có mật độ dân cư dày đặc thì tỷ lệ lây nhiễm càng cao. Trần Phi nhìn khắp nơi chỉ thấy thây ma và thây ma, không hề có một người còn sống.

Hai bàn tay Gia Mỹ ôm mặt, chỉ để hờ dôi mắt đỏ hoe long lanh ánh lệ. Tình cảnh bi đát, khả năng bạn trai nàng bình an coi như bằng không, trong đầu dần nảy sinh suy nghĩ người đó đã xảy ra chuyện.

Rầm!

Xe buýt tông mạnh vào đuôi một chiếc xe hơi, còi báo động rú lên inh ỏi hấp dẫn biến thây ma đổ tới ào ạt.

Lương Nhật rất rành đường. Từ lúc vào đến trung tâm thành phố, gã liên tục thay đổi hướng di chuyển nhằm tránh thây ma và các tuyến đường kẹt xe, song tình thế lúc này trở nên nguy cấp. Phía trước đặc nghẹt xe cộ chen chúc như nêm cối, giữa làn đường chỉ có khoảng trống xiên xiên vẹo vẹo vừa đủ cho xe bốn bánh khó khăn chen qua, xe buýt cồng kềnh to xác không cách nào chui lọt, các ngã khác cũng tương tự.

Lương Nhật hồi hã lùi xe cán tan xác một bày thây ma, rống to:

- Không thể tiến thêm được nữa, quay lại thôi!

Trần Phi cũng thấy tình huống nguy hiểm, ngoan cố chạy tới chỉ khiến tất cả bỏ mạng. Hắn thầm thở dài, nói:

- Quay về, chạy ra ngoài ô!

Mất thấy gần đến nơi mà phải quay lại, lần này rồi đi vĩnh viễn mình không bao giờ còn dịp trở về xem người yêu sống chết ra sao, Gia Mỹ không cam lòng đột nhiên bật dậy chạy thẳng đến cửa. Nàng vừa khóc vừa kêu:

- Sắp đến nơi rồi, mở cửa cho tôi xuống...

- Diên à? Dưới đó toàn thây ma, chị đòi xuống để chúng dùng bữa sao?

Lương Nhật không mở cửa, tiếp tục de xe giữa biển mây ma. Gã chẳng tốt lành gì, chỉ không đành lòng nhìn Gia Mỹ gọi cảm thương lại sẽ được mình hưởng thụ lại chết lãng phí ở đây.

- Mau dừng xe, không thôi tôi nhảy xuống!

Gia Mỹ hét lớn, nước mắt tuôn lũ chã. Nàng đang cực kỳ kích động, mặc kệ hết mọi thứ, trong đầu chỉ nghĩ làm sao đến nơi gặp bạn trai.

Bạch Yến và Thanh Hương chạy tới can ngăn vẫn không được, quay nhìn Trần Phi cầu cứu.

Trần Phi ngó bầy đàn mây ma vây chặt ngoài xe, nhàn nhạt nói:

- Mở cửa cho chị ấy!

- Không thể! - Bạch Yến thảng thốt.

- Làm vậy đâu được gì? Cô ta điên rồi, cậu cũng đừng điên theo chứ?

Lương Nhật giật mình, vẫn không chịu mở cửa, điều khiển xe lui nhanh. Một số mây ma bám lên xe bị Trần Phi chém chết sạch, hấn lớn tiếng:

- Tôi bảo mở cứ mở! Nhanh lên!

- Được được, mở thì mở!

Lương Nhật bực tức mở cửa hông, đồng thời cho xe dừng.

Xe vừa đỗ, lũ mây ma lập tức ào tới tìm cách chui vào, những bàn tay hôi thối quờ quạng qua các ô kính vỡ nát buộc mọi người phải rời khỏi chỗ ngồi, chạy ra giữa lòng xe tránh né.

Lũ mây ma dồn tới trước cửa xe đang rộng mở khiến Gia Mỹ bối rối lùi lại. Khi này nàng lo lắng quên cả sợ hãi, lúc này đối mặt đông đảo mây ma xông tới, nhất thời không biết ứng phó thế nào.

Trần Phi chạy đến vùng Dao Mồ Chó chém ngang một đường.

Phập! Phập! Phập!

Năm cái đầu mây ma lìa khỏi cổ, ngã xuống. Trần Phi không dừng tay, tiếp tục chém loạn xạ, chốc lát đã có thêm chục con mất mạng.

Khoảng trống chật hẹp trước mặt mở ra, nhân lúc bọn ở sau chưa kịp chen lên, Trần Phi kéo tay Gia Mỹ nhảy xuống, ném lại một câu:

- Tôi đường Trần Hưng Đạo chờ tôi!

Lúc trước bọn họ có chạy ngang qua con đường đó, thấy rất vắng vẻ, thế nên Trần Phi mới đề nghị như vậy.

Chẳng rõ Lương Nhật có nghe thấy không, gã không đáp mà vội vàng đóng cửa, tay điên cuồng xoay vô lăng. Xe buýt về một đường cong cấp tốc quay đầu rồi lao ào đi, để lại hai người Trần Phi đối mặt với biển mây ma.

Hành động của Trần Phi quá đột ngột, đến lúc mấy người trên xe kịp phản ứng thì xe buýt đã chạy được một quãng. Bạch Yến siết chặt Gậy Đánh Chó, chỉ còn biết lặng người nhìn hai cái bóng đã trôi xa, tâm trạng hỗn loạn.

Lúc này, bầy đàn mây ma hung hăng nhào tới không cho Trần Phi nhiều phương án lựa chọn. Hấn bắt ngờ xóc Gia Mỹ đang sợ thất thần lên lưng mình, đồng thời vùng dao chém giết mấy mây ma tiếp cận, hỏi nhanh:

- Đi hướng nào?

- Chạy lên trước 200 mét, quẹo trái qua đường Nguyễn Khuyến là tới!

Cơ thể hai người đụng chạm thân mật, Gia Mỹ theo bản năng muốn nhảy khỏi lưng Trần Phi nhưng biết đây không phải lúc câu nệ tiểu tiết, nàng vòng hai tay ôm chặt cổ hấn.

Trần Phi lập tức tăng tốc. Hấn không di chuyển dưới đường chạy mây ma mà leo lên hàng dài ô tô rồi cứ thế chạy đi. Vô số còi báo động kêu ầm ĩ cả con phố, đèn tín hiệu nhấp nháy loạn xạ. Lũ mây ma bị kích thích phát cuồng đuổi theo thành một đoàn dài không có điểm cuối, quang cảnh cực kỳ hỗn loạn.

15 điểm nhanh nhẹn được Trần Phi tận dụng phát huy tối đa. Thân hình hấn như làn khói mờ lướt nhanh trên nóc những chiếc xe, trong khi di chuyển Dao Mồ Chó không ngừng vùng lên giải quyết những mây ma đến gần, bỏ lại đằng sau hàng loạt thi thể không đầu. Hấn chỉ còn thiếu vài chục điểm kinh nghiệm nên tận dụng luôn cơ hội này cày cấp, không tiết kiệm thể lực nữa.

"Dìng, bạn đã tích lũy đủ kinh nghiệm, tăng từ cấp 8 lên cấp 9, được tặng 2 điểm tiềm năng, có lập tức sử dụng hay không?"

- Tăng 2 điểm sức mạnh!

Đã tính trước, Trần Phi đáp ngay không cần suy nghĩ. Luồng ánh sáng trắng rực rỡ phủ chụp người hắn, sức lực sung mãn chạy dọc từng thớ thịt, thể lực hồi đầy.

- Chị cũng mau tận dụng cơ hội này thăng cấp đi!

Trần Phi nói với Gia Mỹ. Từ lúc nhảy khỏi xe, nàng vẫn ôm cổ hắn chặt cứng, bộ ngực mềm mại căng tràn áp sát lên lưng hắn nóng bỏng, liên hồi truyền đến cảm giác đê mê song Trần Phi không có thời gian cảm thụ. Hắn miết mãi chạy, Dao Mỏ Chó vung ngang chém dọc, thấy ma đỏ như ngà rạ.

Được Trần Phi nhắc nhở, mặt Gia Mỹ đỏ hồng tạm cố quên đi cảm giác lúng túng khổ sở khi ngực nàng cứ nảy lên xuống cọ xát khắp lưng hắn, một tay vòng qua cổ Trần Phi, tay kia vung gậy đập vỡ đầu mấy thầy ma trong tầm với. Gia Mỹ rất nhanh đã lên cấp 2, tăng hết điểm vào thể lực, sau đó tranh thủ luyện cấp dù lòng nóng như lửa đốt chỉ mong chóng tới nơi.

Đến ngã tư, Trần Phi chạy dọc theo hướng Gia Mỹ điểm chỉ. Nơi này được mệnh danh là "khu tỷ phú" vì giá đất cực đắt, nhiều tiền chưa chắc mua được, cần phải có chức quyền và các mối quan hệ.

Đường phố rộng rãi thông thoáng, không giống cảnh tượng kẹt xe ngoài kia. Hai bên đường là những tòa biệt thự xa hoa lộng lẫy. Nhà bạn trai Gia Mỹ ở đây, hiển nhiên y cực giàu.

Gia Mỹ chỉ căn biệt thự sân vườn hoành tráng xa xa, vui mừng nói:

- Chính là căn nhà đó.

Trần Phi tăng nhanh tốc độ, mang theo nàng lao đi vùn vụt, không ngừng hạ gục thầy ma.

Đúng lúc này, một bóng người từ phía trước chạy tới cực nhanh, cơ hồ không thua kém Trần Phi. Đây là một người đàn ông tầm ba mươi, rất phong độ, dáng người tầm thước mặc quân phục cảnh sát, bên hông y đeo khẩu súng ngắn màu đen, trên tay cầm vũ khí thoát nhìn khá giống mã tấu nhưng có bề bản rộng hơn, lưỡi đao sáng loáng sắc bén.

Người kia đang tung mình nhảy lên cao giữa đám thầy ma vây quanh, lưỡi đao quét xuống chém rụng đầu 5 con, đồng thời hai chân tung cú song phi đá vỡ mặt 2 con khác. Trông cách đánh đám nhẹ nhàng linh hoạt nhưng không thiếu uy lực, người này chắc chắn có võ nghệ, hơn nữa còn là cao thủ.

Giải quyết xong đám thầy ma cản đường, người kia vui mừng phóng tới, kêu to:

- Gia Mỹ, anh biết là em mà!

Trông thấy người kia, Gia Mỹ bật khóc, cuống quýt gọi:

- Mạnh Quân, em cứ lo anh xảy ra chuyện! May quá!

- Ha ha, bọn xác thối ngu đần này đâu dễ làm gì được anh!

Người đàn ông tên Mạnh Quân cười ngao nghễ, thân hình như chớp giật tả xung hữu đột giữa bầy thầy ma, giết chết không ít, thoảng chốc đã tới trước mặt hai người.

Trần Phi đặt Gia Mỹ xuống:

- Giao chị ấy lại cho anh!

- Cảm ơn cậu đã giúp tôi chiếu cố!

Mạnh Quân hào sảng tiếp lấy Gia Mỹ để lên lưng mình. Nàng cười ngọt ngào, vành mi mắt còn đọng hai giọt lệ trong suốt, ngả đầu lên vai y, tâm hồn ngập tràn cảm giác hạnh phúc.

Hai bên không ai bảo ai, hợp sức chém giết thầy ma mở đường máu xông ra ngoài. Mạnh Quân xuất hiện, áp lực đè nặng lên vai Trần Phi giảm đi phân nửa.

Chỉ tay vào một chiếc xe bốn chỗ còn rất mới, hắn nói:

- Chúng ta lên xe! Anh biết lái chứ?

Mạnh Quân bật cười:

- Tôi cũng đang định đề nghị. Việc lái xe cứ giao cho Gia Mỹ!

Trần Phi sực nhớ Gia Mỹ lớn lên ở Mỹ, hẳn là lái xe rất rành.

Bọn họ mở cửa xe nhảy lên. Hai người kia ngồi trước, Trần Phi một mình ở băng ghế sau. Gia Mỹ thành thạo đề máy, nhấn ga ôm cua chạy xuyên qua khe hở chỉ vừa vặn một xe chui lọt giữa biển ô tô hỗn độn, húc văng mấy cây ma ngáng đường.

- Đi đâu đây? - Mạnh Quân hỏi.

- Đường Trần Hưng Đạo, những người khác đang chờ chúng ta ở đó.

Gia Mỹ đáp, mắt chăm chú nhìn phía trước, tay điệu nghệ đánh vô lăng. Chiếc xe lúc chạy thẳng, khi thì rẽ thành đường zic zắc, tuy vậy không hề giảm tốc độ mà ngày càng có xu hướng tăng thêm. So mức độ điên cuồng sau tay lái thì Gia Mỹ không kém cạnh Lương Nhật, Trần Phi hết biết nói gì.

- Ô, còn người khác nữa ư?

Mạnh Quân rất ngạc nhiên. Nơi này đặc ngệt cây ma, cả dãy phố chỉ có mình y sống sót, không ngờ Gia Mỹ vẫn còn đồng đội.

Gia Mỹ cười rạng rỡ:

- Không những còn mà rất đông nữa đấy. Bọn em đều được Trần Phi cứu giúp, từ hôm qua đến giờ cậu ấy đã cứu sống em mấy lần.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm! Gia Mỹ là báu vật của tôi, cô ấy có mệnh hệ gì chẳng biết tôi sẽ ra sao!

Mạnh Quân tuôn một tràng đầy cảm kích.

Đáp lại, Trần Phi chỉ nói:

- Tiện tay thôi, hai người không cần để tâm!

Trần Phi rất khó hiểu. Nếu Mạnh Quân thực sự quan tâm Gia Mỹ thì ngay khi đại dịch xảy ra, y phải tới trường tìm nàng giống như cách hắn đi tìm bọn Nguyễn Huy, không lý nào đến tận hôm nay đã là ngày thứ hai mà y vẫn ru rú trong nhà? Theo lời Gia Mỹ kể khi trước và thái độ Mạnh Quân nãy giờ, đúng là y rất quan tâm nàng, nhưng Trần Phi vẫn cảm giác có gì đó không đúng. Dù vậy, chuyện này chẳng can hệ gì đến hắn, thắc mắc thì thắc mắc, tốt nhất không nên xen vào cho phiền toái.

Gia Mỹ dường như không hề nghĩ đến việc này. Nàng tập trung điều khiển xe đi vào những đường nhỏ ít cây ma. Xe bốn chỗ di chuyển thuận lợi hơn xe buýt rất nhiều, đường ngang hẻm dọc đều dễ dàng chui lọt, lát sau cây ma bám đuôi chỉ còn rải rác. Nàng chợt hỏi Mạnh Quân:

- Khi nãy em thấy anh rất lợi hại, so ra không hề kém Trần Phi. Anh cấp mấy rồi?

- Vậy sao? - Mạnh Quân cười nói - Anh thấy cậu ta cũng theo em vẫn chạy ào ào, đúng là mạnh hơn anh không ít!

Mạnh Quân khéo léo đưa đẩy, không chịu nói ra cấp bậc của mình. Y không nói, Trần Phi cũng vô phương biết được. Trừ khi người chơi nguyện ý chia sẻ thông tin cá nhân, bằng không chẳng cách nào có thể xem.

Gia Mỹ lại hiểu lời Mạnh Quân theo ý khác. Nàng cắn nhẹ đôi môi, giải thích:

- Tình thế khẩn cấp bắt buộc cậu ấy phải công em, anh đừng hiểu lầm..

- Không. - Mạnh Quân xua tay cắt ngang - Anh cảm ơn còn không hết, làm gì có chuyện ghen bóng ghen gió ở đây chứ? Thậm chí cậu ta ôm em cũng được, miễn là em an toàn trở về bên anh, những chuyện khác đều không quan trọng!

Gia Mỹ nghe được những lời ngọt như đường này thì mỉm cười sung sướng, lái xe mà tâm trạng lâng lâng trên mây, thầm nghĩ bao nhiêu nỗi khổ cực nàng chịu đựng đều xứng đáng.

Trần Phi ngồi sau xe nhàn nhạt cười, miệng lưỡi Mạnh Quân quả thực rất khéo, thảo nào Gia Mỹ yêu say đắm. So khả năng tán gái với Mạnh Quân, hẳn chỉ đáng là học trò hạng bét. Nhưng nói thế nào thì ở góc độ bên ngoài nhìn vào, Trần Phi vẫn thấy y có vấn đề, cũng có thể hắn quá nhạy cảm.

Trần Phi để ý thanh đao của Mạnh Quân đã biến mất. Trên tay y đeo một chiếc nhẫn khá giống nhẫn chứa đồ của hắn nhưng có mặt vuông, màu đen tuyền, hẳn là đã thu đao vào trong nhẫn. Xét về trang bị, Mạnh Quân không thua kém Trần Phi, chưa kể có khi y còn che giấu những bí mật khác.

Từ khi đại dịch phủ xuống, đây là lần đầu tiên Trần Phi tiếp xúc với người chơi khác, tuy là bạn trai Gia Mỹ song hắn không vì thế mà mất đề phòng, mắt lơ đãng nhìn cây ma rải rác trôi dọc hai bên đường nhưng tai luôn cẩn trọng nghe ngóng động tĩnh.

- À, cậu cấp mấy rồi? - Mạnh Quân giống như thuận miệng hỏi.

- Cấp 4 thôi. - Trần Phi đáp - Chắc kém anh rất xa!

- Ô, cấp 4 mà lợi hại vậy sao? Hơi khó tin đấy!

Mạnh Quân cười cười, ánh mắt sắc bén nhìn qua gương chiếu hậu soi vào mặt Trần Phi, lóe lên tia lạnh lẽo.

Trần Phi cười nhẹ không đáp. Hắn cũng cảm nhận được Mạnh Quân đề phòng mình. Điều này cũng hợp lẽ thường, thời cuộc hỗn loạn, ai cũng có thể biến chất trở thành kẻ xấu. Đột nhiên chạm trán một kẻ xa lạ có khả năng uy hiếp tới mạng sống mình, đôi bên không nghi ngờ nhau mới lạ.

Đây không phải là trò chơi chết rồi có thể sống lại, còn đáng sợ hơn ở chỗ không thể tra thông tin đối phương, hoàn toàn mù tịt về nhau. Thế nên dù có địch ý cũng chẳng ai dám bắt cần ra tay trước, nếu xui xẻo đụng trúng cao thủ mạnh hơn mình khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thu phục lòng người

Hai gã đàn ông lại để cho một cô gái cầm lái, kể ra hơi mất hình tượng, song nhìn cách Gia Mỹ chạy xe thì ai cũng hiểu được lý do.

Quãng đường khi trước xe buýt chạy mất nửa tiếng, nàng chỉ cần mười lăm phút đã vượt qua. Tiếng phanh xe kêu ken két khi đến chỗ rẽ, thân xe trượt dài suýt đập vào cột điện nhưng Gia Mỹ vẫn dí ga, vô lăng xoay vòng điều khiển chiếc xe gia tốc phóng đi, phần đuôi trượt qua cột điện tóe lửa.

Mạnh Quân tặc lưỡi, y còn lạ gì sở thích khác người của Gia Mỹ:

- Lâu rồi em mới được dịp nhỉ? Đừng quên tính mạng bọn anh nằm trong tay em đấy!

- Hi hi! - Gia Mỹ bật cười giòn, mái tóc bị gió thổi tung về sau - Trước kia em chỉ hay bị giam bằng lái thôi, chưa bao giờ gây ra tai nạn gì mà! Hai người cứ yên tâm!

Trần Phi rờ rờ cằm. Hắn bắt đầu thấy được con người thực của vài người mà ngày thường luôn được họ che giấu rất sâu. Khi mà pháp luật kỷ cương không còn tồn tại, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Xe rẽ qua đường Trần Hưng Đạo, Gia Mỹ dõi mắt ra xa nhưng không hề thấy bóng dáng chiếc xe buýt chở mấy người kia. Trên đường lúc này rất đông người đi bộ, không vắng vẻ như lúc trước. Nàng cho xe lạng lách chèn qua bọn chúng, kỳ quái hỏi:

- Sao không thấy bọn họ?

Trần Phi nói:

- Tôi ngã ba phía trước rẽ trái.

- Ô, cậu biết bọn họ đang ở đâu à? Hay thế?

- Cứ đi theo tôi chỉ dẫn! À, chị tăng tốc một chút!

- Được thôi.

Gia Mỹ mỉm cười. Nàng mong còn không được, bàn chân thon mang giày cao gót đạp mạnh ga.

Vút!

Chiếc xe như con quái thú ầm ầm phóng đi, vô số cây ma lang thang chắn đường bị đâm ngã lăn lông lốc.

Ầm!

Xe bốn chỗ có trọng lượng nhẹ, không đảm bảo xe buýt nên nhiều lần bay lên suýt lật, may mà đều đáp xuống an toàn. Trần Phi dù to gan cũng mấy phen tưởng rút tim ra ngoài, ruột gan lộn tung phèo, cảm giác còn mạnh hơn gấp trăm lần trước kia hắn chơi tàu lượn siêu tốc.

Mạnh Quân cũng rơi vào tình trạng tương tự, vội nói:

- Giảm tốc đi! Xe mà lật thì chúng ta không chấn thương nặng cũng bị cây ma cán chết.

Nơi này không giống đoạn gần nhà Mạnh Quân khi nãy, trước mặt và sau lưng đều chật kín cây ma. Chẳng may dừng ở đây, bọn hắn dừng mảnh cỡ nào cũng chỉ giết được vài trăm con rồi sẽ cạn kiệt thể lực bị chúng nhấn chìm.

- Em biết rồi!

Gia Mỹ ngưng ngừng giảm ga, nãy giờ nàng hơi phấn khích nên không làm chủ được mình. Dù vậy tốc độ chiếc xe lao đi vẫn còn rất nhanh, phăm phăm quẹo ngang rẽ dọc hết hưng thần đường phố, tông lù thấy ma bay dạt cả sang hai bên, vỏ ngoài xe móp méo không còn hình dạng.

Chạy theo chỉ dẫn của Trần Phi khoảng 10 cây số, vừa đến đầu đường Ngô Tất Tố, mắt Gia Mỹ bừng sáng khi trông thấy chiếc xe buýt quen thuộc ở xa phía trước. Nàng mừng rỡ kêu lên:

- Bọn họ kia! Có vượt lên không?

- Vượt! - Trần Phi đáp gọn.

Động cơ xe rú rít âm ỉ, nhanh chóng đuổi kịp rồi vượt qua xe buýt, lao đi trước đầu xe. Trần Phi nhìn lên, trông thấy Lương Nhật cũng đang nghệt mặt ngó bọn hắn.

Trần Phi giờ tay ra hiệu gã theo sau, tiếp đó bảo Gia Mỹ:

- Chị xem đường nào vắng vẻ thì dừng lại cho tôi xuống!

Gia Mỹ giật mình nhìn hẩn qua gương chiếu hậu:

- Chia tay ở đây sao?

- Ủ. Chắc anh ấy đã có kế hoạch cho hai người.

Mạnh Quân trông về dò hỏi của Gia Mỹ bèn nói:

- Thực ra cũng không phải kế hoạch gì lớn. Tôi biết được thông tin quân đội đã trấn thủ thành công ở thủ đô Thiên Nguyên nên định đưa cô ấy đến đó. Có điều từ đây tới đó rất xa, trong tình trạng này đi xe cũng phải mất cả tháng.

Muốn tới Thiên Nguyên nhất định phải đi qua Tây Thành, quê của Trần Phi. Hẩn thăm nghĩ chuyện này quá mức trùng hợp, tất cả những con người gặp gỡ mấy hôm nay đều cùng nhìn về một hướng, không rõ tốt hay xấu, nhưng trước mắt hẩn là Gia Mỹ sẽ rất vui.

Quả nhiên, nàng hớn hờ:

- A, vậy là chúng ta vẫn tiếp tục chung xe, không cần thiết phải dừng lại.

- Không, tôi muốn lên xe kia xem tình trạng Nguyễn Huy thế nào rồi! - Trần Phi bảo.

- Ủ phải, tôi quên mất! - Gia Mỹ thè lưỡi, gặp được Mạnh Quân giúp nàng lấy lại tâm trạng yêu đời, vui vẻ hỏi y - Hay là chúng ta đi chung xe với mọi người cho tiện?

Mạnh Quân mỉm cười gật đầu:

- Chỉ cần em thích là được!

Tới chỗ vắng, Gia Mỹ nháy đèn tín hiệu dừng xe. Phía sau, Lương Nhật lập tức cho xe đỗ lại. Hơn chục thân ma mò tới dễ dàng bị ba người Trần Phi giết chết.

Mạnh Quân thấy Gia Mỹ đập chết một thân ma thì khá bất ngờ:

- Em cũng là người chơi? Cấp mấy rồi?

- Sắp lên cấp 3, lợi hại chứ? - Gia Mỹ làm bộ dạng vênh mặt lên.

- Lợi hại, sau này em phải bảo vệ anh rồi! - Mạnh Quân nhẹ nhàng chém bay đầu thân ma cuối cùng, miệng xuýt xoa.

- Chuyện nhỏ thôi!

Trần Phi không rảnh nhìn hai người anh em em, cửa xe buýt vừa mở hẩn liền nhảy lên. Sau khi quan sát mọi người trong xe an toàn không thiếu một ai, hẩn lạnh giọng hỏi Lương Nhật:

- Tôi bảo cậu chờ ở đường Trần Hưng Đạo, sao lại tự ý chạy đến tận đây?

Lương Nhật oan uổng phân bua:

- Bên đó không hiểu sao khi nãy rất đông thân ma, tôi bắt buộc phải rẽ qua đây, định chạy lòng vòng một chút sẽ quay lại tìm cậu. Cậu biết rồi đấy, xe bắt buộc phải luôn di chuyển, dừng là toi đời với chúng ngay!

Ngoài mặt ra vẻ oan ức, trong bụng Lương Nhật vô cùng khó hiểu. Ngay từ lúc Trần Phi nhảy khỏi xe, gã đã nảy ra kế hoạch chạy đi hướng khác. Trên

xe đầy đủ lương thực nước uống, gái đẹp, mọi thứ đều hoàn hảo giống như Trần Phi chuẩn bị sẵn cho gã. Bạch Yến hơi nguy hiểm, nhưng Lương Nhật đã quan sát kỹ, xác định nàng tuy đã trở thành người chơi nhưng chưa chắc đã mạnh hơn gã. Chỉ cần lựa thời cơ đoạt được cây gậy trong tay nàng, Lương Nhật sẽ dễ dàng không chế tình hình, mọi chuyện sau đó cực đơn giản.

Dù vậy, gã e ngại Trần Phi bày trò thử lòng mình nên vẫn chạy qua chỗ hẹn, thăm dò xem thế nào, định bụng khi tới đó sẽ tìm lý do rời đi. Không ngờ nơi đó tụ tập quá đông thầy ma, vô tình thuận lợi cho gã âm thầm thực hiện kế hoạch mà không bị ai phản đối. Cho đến khi đã chạy được một quãng xa tới đây, yên tâm rằng Trần Phi không thể tìm ra, Lương Nhật toan tìm cách giờ trò thì Trần Phi bỗng từ đâu lù lù chui ra. Gã chỉ còn biết vừa hận vừa cảm thấy may mắn vì mình chưa kịp làm gì, vẫn còn đường lùi.

Nhìn thái độ mọi người, Trần Phi biết Lương Nhật không nói dối, hoặc ít ra gã đã qua mặt được tất cả. Hắn đi tới ngồi xuống cạnh Nguyễn Huy còn hôn mê, nghe Bạch Yến hỏi:

- Bạn ổn chứ? Sao tìm được bọn tôi hay vậy? Tôi cứ tưởng...

Trần Phi cười nhẹ:

- Bạn ở đâu tôi cũng tìm ra!

- Vậy... vậy sao?!

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Gương mặt xinh đẹp của Bạch Yến nổi lên ráng mây đỏ. Nàng nhìn xuống đường qua khung kính vỡ, khóe môi hơi hé nụ cười tủm tỉm, bỗng dung thấy mấy thi thể dưới kia trông cũng đáng yêu.

Thực ra, Trần Phi có thể tìm được Bạch Yến là do trước đó hắn đã kết bạn với nàng thông qua hệ thống. Trong hệ thống có tính năng hiển thị vị trí bạn bè, trừ khi nào người đó chọn chế độ ẩn thì những kẻ khác mới không thể trông thấy. Việc này Trần Phi cũng chỉ mới tìm hiểu được gần đây, hẳn là Bạch Yến vẫn chưa biết.

Mạnh Quân và Gia Mỹ lục tục lên xe buýt, bỏ lại chiếc xe bốn chỗ đã toi tã như đồng sắt vụn.

Trông thấy Mạnh Quân mặc quân phục cảnh sát, vai đeo quân hàm, hông giắt khẩu súng đen ngòm, mọi người bắt giác bị áp lực đè nặng. Thời nào cũng thế, cảnh sát luôn đem lại cảm giác chán ghét cho người dân, nhưng đồng thời cũng thấy e dè sợ hãi.

Lương Nhật nhìn ra Mạnh Quân là người trước kia thường xuyên đưa đón Gia Mỹ, lúc đó y toàn mặc đồ bình thường nên chẳng ai biết y là cảnh sát. Gã bước nhanh lại bắt tay Mạnh Quân, cười xởi lởi:

- Rất vinh hạnh được gặp anh! Lúc trước thấy qua nhiều lần nhưng không nghĩ anh còn trẻ mà đã là thiếu tá.

Lời gã nói ra khiến tất cả đều giật mình.

Không phải ai cũng đủ kiến thức để nhìn quân hàm đoán được cấp bậc. Trông Mạnh Quân còn rất trẻ, chỉ xấp xỉ ba mươi nên ai cũng tưởng y cùng lắm chỉ là thiếu úy hoặc trung úy. Thời bình cực khó lên lon, học trường sĩ quan ra cũng phải công tác nhiều năm mới được thăng cấp, đó là chưa kể từ đại úy lên thiếu tá tuy chỉ cách một bậc nhưng sự chênh lệch trong đó cực lớn. Thiếu tá ba mươi tuổi, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Khi này vừa gặp, Trần Phi cũng bị cấp bậc của Mạnh Quân dọa cho giật mình. Đề ngồi lên vị trí này ở tuổi đời còn rất trẻ, chắc chắn gia thế Mạnh Quân cực khủng, đồng thời y cũng phải tài giỏi lập được không ít công lao, thiếu một trong hai điều này đều không được.

Mạnh Quân vừa lên xe liền hút hết mọi ánh nhìn, trở thành nhân vật chói mắt, đẩy Trần Phi lùi vào góc tối. Nhưng hắn không bận tâm, chỉ nói:

- Mau cho xe chạy!

Lương Nhật cố lấy lòng Mạnh Quân thêm vài câu, phát hiện Trần Phi nhìn mình thì vội quay về vị trí, cho xe phóng đi.

Mạnh Quân xem qua đồng vật tư chất linh kính sau xe, tỏ vẻ thất phục:

- Không ngờ mọi người kiếm được nhiều lương thực thế này, cực kỳ đáng giá đấy!

Y và Gia Mỹ ngồi dãy ghế bên phải phía sau, cách Trần Phi hai hàng. Gia Mỹ cười nói:

- Chủ yếu đều do công sức của Trần Phi, bọn em không giúp được gì!

Mạnh Quân gật đầu, đột nhiên hỏi:

- À, mọi người đã quyết định lộ tuyến chưa?

- Vẫn chưa. - Mai Hùng vọt miệng, canh mãi mới được gạ chuyện với "thiếu tá" - Chỉ nghe nói sẽ đi về Tây Thành. Mà tôi có ý này hay hơn!

- Cậu cứ nói để mọi người tham khảo! - Mạnh Quân đáp.

Mai Hùng đắc ý tuôn một tràng:

- Đảm bảo chưa ai nghĩ qua phương pháp này, thực ra rất đơn giản. Thay vì di chuyển bằng xe vừa nguy hiểm lại mất rất nhiều thời gian, sao chúng ta không sử dụng máy bay nhanh chóng tiện lợi?

Mạnh Quân bật cười:

- Ha ha, đề xuất của cậu nghe cũng hợp lý! Thế nhưng có rất nhiều nguyên nhân khiến chúng ta không thể dùng máy bay.

- Nguyên nhân gì thế? - Thanh Hương đã ngoài phản nảo từ khi bị Trần Phi "sỉ nhục", tò mò chen vào - Đúng là tôi chưa từng nghĩ đến việc đi máy bay, đề xuất của Mai Hùng rất hay mà!

Khỏe miệng Mạnh Quân vẫn treo nụ cười khiến gương mặt y vốn đã điển trai càng thêm rạng ngời:

- Thứ nhất, chúng ta không có phi công, ở đây chắc chắn chẳng ai biết lái máy bay. Thứ hai, bay trong tình trạng mất điện và không có chuyên viên kiểm soát không lưu sẽ rất nguy hiểm, thà chúng ta đi xe tuy lâu nhưng vẫn an toàn hơn. Cuối cùng, theo tin tức tôi thu được thì ngay khi đại dịch xảy ra, chính phủ và quân đội đã trưng dụng toàn bộ máy bay rồi đi, làm gì đến lượt chúng ta mơ tưởng.

Mấy vấn đề Mạnh Quân vừa nêu, Trần Phi đã từng nghĩ qua. Ban đầu hẳn cũng muốn di chuyển bằng đường hàng không, nhưng nghĩ lại nó quá phi thực tế nên từ bỏ ý định.

Nghe Mạnh Quân phân tích, tất cả ò lên thán phục. Vài người buột miệng khen ngợi Mạnh Quân đầu óc tinh tế, suy nghĩ kỹ lưỡng, bất giác vị trí y lại cao thêm một tầng. Ánh mắt Gia Mỹ nhìn Mạnh Quân càng thêm ướt át, thâm tháy tự hào, chính vì y rất tài giỏi cho nên nàng mới yêu say đắm.

Chờ mọi người bớt xôn xao, Mạnh Quân điềm đạm nói:

- Hiện tại chúng ta chỉ có một phương pháp di chuyển duy nhất là dùng xe. Ở đây tôi có bản đồ, chúng ta cùng tính!

Mạnh Quân rời khỏi ghế, ngồi xổm giữa lòng xe, lấy trong người ra một tấm bản đồ lớn vẽ cực chi tiết địa hình đất nước, sông ngòi, biển, núi đầy đủ cả.

Mọi người tò mò kéo lại vây quanh y, ngoại trừ Trần Phi vẫn ở nguyên vị trí do bận cho Nguyễn Huy uống sữa tươi, và Lương Nhật phải lái xe.

Mạnh Quân chỉ tay vào một địa điểm trên bản đồ, giải thích:

- Thường ngày chúng ta hay dùng Google Map, nhưng giờ không thể sử dụng được, đành phải dựa vào bản đồ cổ điển này. Đây là thành phố Gia Định, nơi chúng ta đang đứng. Từ nơi này muốn đến thủ đô Thiên Nguyên cần phải vượt qua quãng đường 3.000 cây số, đó là tính theo đường chim bay, nếu đi xe thì độ dài đội lên gấp đôi.

- Khoan đã! - Lương Nhật từ phía trước nói vọng lại - Chúng ta đi Thiên Nguyên làm gì?

- Tôi quên chưa nói, thủ đô Thiên Nguyên đang được quân đội bảo hộ cực kỳ an toàn, hiện không ít người đã di chuyển tới đó. - Mạnh Quân mỉm cười - Chúng ta không đến thủ đô thì còn đi đâu?

Mọi người nghe vậy rất vui mừng, tiếng hoan hô vang dậy khắp xe.

Bạch Yến lúc này mới lên tiếng, nửa tin nửa ngờ hỏi:

- Anh nghe được tin tức kia từ đâu?

Mạnh Quân lật nhẹ cổ tay, một cái đài radio cũ kỹ hiện ra.

- May mắn tôi tìm được thứ cổ lỗ sĩ này. Hiện giờ phát ngôn của chính phủ chỉ có thể truyền qua sóng vô tuyến, tuy nhiên lúc bắt được lúc không.

Nói đoạn Mạnh Quân điều chỉnh cái núm vặn nhỏ bên hông radio để rà tần số, tiếng rè rè khó chịu phát ra. Loay hoay một hồi không bắt được tín hiệu gì, bàn tay Mạnh Quân hơi đảo, cái radio liền biến mất cứ như làm ảo thuật. Y nhún vai:

- Giờ thì không bắt được rồi, lát nữa thử lại xem sao.

Lúc này, sự chú ý của mọi người không còn nằm ở radio mà dồn hết cả vào động tác thần kỳ Mạnh Quân vừa biểu diễn. Lê Minh Dũng liếm mép:

- Anh biết làm ảo thuật à? Cái radio biến đi đâu rồi?

- Cậu ấy không nói với mọi người sao? - Mạnh Quân nhìn sang Trần Phi, không thấy gã phản ứng bèn cười nói - Ở đây hình như mọi người chưa nắm rõ một số chuyện? Thôi được, tôi sẽ giải thích qua một lần. Tất cả chú ý nghe nhé, chuyện này rất quan trọng! Đầu tiên là quy luật trò chơi...

Mạnh Quân rất có tài ăn nói, trình bày ngắn gọn mạch lạc. Lát sau, rốt cuộc mọi người dần hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cũng hiểu được lý do tại sao Trần Phi sở hữu sức mạnh vượt trội.

Biết được những điều này khiến không ít kẻ hào hứng. Mai Hùng chỉ vào chiếc nhẫn đen mặt vuông trên tay Mạnh Quân, vô cùng tò mò:

- Vậy ra đây là nhẫn chứa đồ anh vừa nói hả?

- Đúng thế. À, nhân đây tôi có vài món quà cho mọi người, xem như quà gặp mặt.

Bàn tay đeo nhẫn của Mạnh Quân khẽ máy động, vài món vũ khí liền hiện ra trên sàn xe.

Ánh mắt bọn Mai Hùng sáng lên đầy tham lam. Lương Nhật nhìn qua gương trông thấy cũng lập tức đập thắng, cuống cuống chạy tới vì sợ mất phần.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gây rối

Mấy vật phẩm Mạnh Quân lấy ra đều là những cây gậy màu đen giống hệt nhau, thoát nhìn hơi giống Gậy Đánh Chó nhưng không phải. Cả thấy có ba cây, vừa đủ để bọn Lương Nhật, Mai Hùng, Lê Minh Dũng chia nhau. Đây là Gậy Dành Cho Người Chơi Mới, lực công kích 1 - 3, so ra kém Gậy Đánh Chó 2 điểm công kích.

Thèm khát mãi mới cầm được một món vũ khí trong tay, Lương Nhật hưng phấn nói:

- Công kích khá tốt, cảm ơn anh! Có thứ này, thực lực tôi sẽ sớm gia tăng.

Mai Hùng và Lê Minh Dũng loay hoay tìm cách xem thông tin cây gậy mà không được. Mai Hùng ngờ ngác hỏi:

- Cậu xem cách nào hay vậy? Sao tôi không thể xem?

Mạnh Quân giải thích:

- Chỉ khi nào trở thành người chơi, các cậu mới xem được thông tin trang bị cũng như chỉ số cá nhân. Không cần gấp gáp, dưới kia đang có mấy con lè bầy, mượn nó thử gậy luyện cấp là được!

Bọn Lương Nhật ngó ra ngoài, đúng là có 7 con lằng vằng gần đó thật. Ba người mở cửa xe, thận trọng đi tới gần.

- Tôi quên chưa nhắc các cậu, nếu xui xẻo đánh ra lực công kích nhỏ nhất thì cần phải đập hai phát mới giết chết được chúng. Cẩn thận!

Mạnh Quân nói theo, hai mắt y lóe sáng, không rõ đang tính toán điều gì.

Lương Nhật hít sâu một hơi, thấy ma tuy chậm chạp nhưng dễ đập nó hai cái mà bản thân không tổn hại gì cũng là một vấn đề. Tính ra cây gậy Trần Phi cho hai năng kia vẫn tốt hơn một bậc, gã thấy họ chỉ cần đánh một phát là chúng toi mạng. Hơn nữa gậy của bọn gã chỉ dài chừng một sải tay, khá ngắn, muốn tấn công thấy ma bắt buộc phải đến gần, vừa phát động công kích thế nào cũng bị nó đánh trả.

Lương Nhật bảo bọn Mai Hùng:

- Chúng ta cần phải phối hợp để tránh nguy hiểm! Hai cậu mỗi người chọn một con đập trước, tôi bồi thêm nhát nữa là ổn thôi!

- Được.

Hai gã kia gật đầu đồng ý, tiếp đó lấy hết can đảm lò dò tới gần đám thầy ma rồi dồn hết sức bình sinh đập gậy xuống. Mai Hùng tấn công con bên phải, con bên trái giao cho Lê Minh Dũng.

Bốp! Bốp!

Lũ thầy ma trúng gậy vào đầu gào lên tức giận, nhào tới.

Bọn Mai Hùng sau khi đập xong không dám xem kết quả mà lập tức thoái lui. Xui xẻo cho họ, chỉ số công kích trong khoảng 1 - 3 lại nhảy lực công kích thấp nhất chỉ có 1, thành ra 2 thầy ma kia vẫn sống nhăn răng.

Hai người lần đầu lấy hết dũng lược đương đầu thầy ma, kết quả không được như ý, thấy chúng kêu gào lao tới, toàn thân thối rữa, mặt mày rách nát máu thịt thì thất kinh hồn vía, chân tay mềm nhũn ù té chạy, không dám đứng lại tiếp tục.

Đúng lúc này, Lương Nhật nấp phía sau häng hái xông lên:

- Giao cho tôi!

Lương Nhật nhanh nhẹn đập gãy xuống đầu thầy ma đi trước, sau đó không hề dừng lại mà tiếp tục đập vỡ đầu con sau, động tác gọn gàng dứt khoát.

So tổ chất thân thể, tốc độ phản ứng, lực tay... Lương Nhật và hai người kia không cùng cấp bậc. Hai thầy ma đã dính gãy trước đó không còn bao nhiêu điểm sinh mệnh, lúc này ăn thêm một đòn liền vỡ sọ nằm thẳng cẳng, rơi ra 1 xu bị gãy nhanh tay nhặt lấy.

Chộp mắt kiếm được 2 điểm kinh nghiệm, giết thêm 3 con nữa sẽ dễ dàng lên cấp 1, Lương Nhật cực kỳ phấn khởi, hô to:

- Tiếp tục! Hai cậu đứng ngây ra đó làm gì?

Bị gã nhắc nhở, nhận ra mọi người trên xe đang nhìn chằm chằm xuống đây, Mai Hùng và Lê Minh Dũng xấu hổ nghiêng răng xông tới 2 con khác gần đó, chia ra công kích.

Bốp! Bốp!

Một con ngã xuống, tuôn ra mấy món đồ. Lần này Mai Hùng may mắn hơn, chẳng bù cho Lê Minh Dũng vẫn đen đui, đập một nhát công kích thấp nhất chưa đủ giết chết thầy ma.

Lương Nhật chỉ đợi thế, nhào tới ăn hôi đánh chết con này, gặt thêm 1 điểm kinh nghiệm. Gã tham lam nhìn mấy vật phẩm của Mai Hùng vừa rơi ra, rất muốn giành lấy nhưng biết trò chơi quy định kẻ nào giết quái mới có thể nhặt nên đành bỏ qua.

Trong khi Mai Hùng sượng run người lập cập nhặt đồ, Lê Minh Dũng rất hậm hực. Gã không phải thằng ngu, hai lần bị Lương Nhật giành quái ăn mảnh, bực bội sảng giọng:

- Này, anh để tôi cày cấp với chứ? Cứ tranh hoài vậy?

Lương Nhật tươi cười:

- Quái ở đây ít quá, không đủ cho tất cả lên cấp. Tôi chỉ còn thiếu 2 điểm nữa thôi. Lần này hai cậu nhường tôi, lần tới tôi nhất định hỗ trợ lại!

Danh tiếng Lương Nhật lẫy lừng trong trường, ai cũng nể mặt. Nếu không phải đại dịch xảy ra thì Lê Minh Dũng chẳng dám phản ứng, nghe Lương Nhật nói có vẻ hợp lý, gã không tiện phát tác, chỉ có thể đồng ý.

Thực ra với tốc độ và sức mạnh cơ bản vượt trội, Lương Nhật không cần nhờ cậy hai người kia, một mình gã vẫn có thể giải quyết thầy ma. Nhưng gã không biết, bản tính lại hèn nhát và thích cướp công người khác, chưa rơi vào tình thế bất đắc dĩ tuyệt đối không liều lĩnh.

Lũ thầy ma 7 con đã chết hết 4, còn lại 3 con mau chóng bị bọn họ hợp tác giải quyết. Lương Nhật giết thêm 2 con lên cấp 1. Lê Minh Dũng cũng thuận lợi lấy được chiến công đầu, nhặt được 1 xu và cây gậy giống thứ đang dùng.

Ba người tiếc rẻ ngó quanh, không phát hiện thêm con nào mới chịu quay về xe. Trò giết thầy ma này rất dễ gây nghiện.

Đều đã trở thành người chơi như ai, bọn Mai Hùng dương dương tự đắc, cảm thấy Trần Phi cũng tầm thường không có gì đặc sắc, càng nhìn hấn càng thấy gai mắt. Trong lòng mấy gã chỉ kính nể Mạnh Quân khiêm tốn biết làm người, có ơn với mình, khi lên xe không quên mỉm cười với y.

Lương Nhật tiếp tục lái xe, khi đi ngang qua Trần Phi không quên ném cho hấn cái nhìn đầy ẩn ý.

Xe chạy được một đoạn, lúc ngang qua ngã tư, Mai Hùng trông thấy khoảng chục thầy ma bên góc trái thì gọi giật:

- Dừng, dừng xe lại! Có thầy ma.

Gã và Lê Minh Dũng bật khỏi chỗ ngồi, rất nôn nóng muốn nhảy xuống cày cấp.

Lương Nhật vừa mới rà thắng đã nghe Trần Phi nhạt giọng:

- Tiếp tục chạy! Tôi không có thời gian chờ các cậu mãi!

Đoán trước thế nào Trần Phi cũng ngăn cản, Lương Nhật không phản ứng gì, tiếp tục cho xe chạy.

Mai Hùng bực tức nói:

- Rất nhanh thôi mà, đầu mất bao nhiêu thời gian! Bọn tôi mạnh lên sẽ giúp ích được cho mọi người, có gì phải cảm đoán? Cậu đừng ích kỷ quá!

- Đúng đấy! Bọn tôi không phải kẻ xấu, cậu cần gì đề phòng quá mức như vậy? - Lê Minh Dũng cũng rất bức xúc.

Trần Phi lười cãi nhau với bọn họ, chậm rãi buông từng tiếng:

- Không thích cứ việc xuống!

- Xuống thì xuống, chiếc xe rách nát này cũng chẳng chạy được bao xa nữa đâu.

Có đồng minh, lại vừa trở thành người chơi khiến cho lá gan Mai Hùng lớn hơn trước, phản ứng quyết liệt. Gã kích động mấy người kia:

- Xuống thôi, tôi không tin chúng ta chẳng tìm được xe! Còn đi chung với kẻ này ngày nào, mọi người sẽ chết vì ngột ngạt ngày đó! Anh Lương Nhật, anh Mạnh Quân, cả các bạn nữ nữa, chúng ta đi thôi, để hấn ở lại một mình tha hồ hăm hĩnh tự sướng!

Mai Hùng kéo Lê Minh Dũng bước tới cửa, khí thế oanh oanh liệt liệt. Hai người họ nhịn nhục mãi rồi cuộc cũng có cơ hội trả đũa, giải tỏa được một bụng tức khí dồn nén từ sáng đến giờ.

Tuy nhiên, khác với tưởng tượng của cả hai, chẳng có ai hưởng ứng.

Lương Nhật tiếp tục lái xe.

Tiểu My mơ màng nhìn ra bên ngoài.

Bạch Yến và Thanh Hương thì thầm trò chuyện cùng nhau, không hề để ý tới.

Gần đó, Gia Mỹ cũng đang nói nhỏ vào tai Mạnh Quân. Hai người ngồi yên không nhúc nhích.

Bí thế, Mai Hùng gọi Tiểu My:

- Tiểu My, bạn đi cùng bọn tôi chứ? Bọn tôi giờ đã khác xưa, đủ sức bảo vệ bạn an toàn, không cần phải bám riết lấy hấn ta làm gì!

Tiểu My giống như không nghe thấy, lặng lẽ dõi nhìn xa xa, đầu óc lơ đãng tận đâu đâu.

Mai Hùng xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống, quay sang khiêu khích Lương Nhật:

- Lương Nhật, anh không phải từng phản nản cậu ta chèn ép anh sao? Việc gì phải lưu lại mà không đi cùng bọn tôi?

Lương Nhật âm thầm nghiền răng, chân đạp ga khiến chiếc xe đột ngột tăng tốc, báo hại hai người kia suýt ngã sấp mặt phải vội vàng bám tay vào thanh vịn trên đầu. Gã thầm chửi chúng ngu xuẩn, mắt đui cũng thấy được trên xe đang có hai kẻ nắm quyền lãnh đạo là Trần Phi và Mạnh Quân. Việc Lương Nhật cần làm là từng bước chia rẽ, mượn tay Mạnh Quân giết chết Trần Phi chứ không phải cụp tai rồi đi.

Hướng hồ tình thế còn chưa rõ ràng, hai con hồ chưa đụng chạm quyền lợi đến mức xung đột, Mạnh Quân sẽ không dại gì vứt bỏ đồng minh mạnh như Trần Phi. Giữa mấy tên vô dụng óc toàn cứng chỉ biết khoắc lác và Trần Phi nói ít làm nhiều, dùng mông để nghĩ cũng biết Mạnh Quân chọn ai. Vì thế nãy giờ mặc kệ Mai Hùng khích bác hô hào, Lương Nhật vẫn tuyệt đối giữ im lặng, bàng quan đứng ngoài quan sát. Nào ngờ hai thằng ngu kia không đạt được mục đích thì bắt đầu giờ trở óc chó ra, lôi gã xuống bùn cùng mình.

Tức thì tức, Lương Nhật không biết làm gì hơn là đóng kịch phân bua. Gã ngo ngoáy đầu lại:

- Cậu nhớ nhầm hay sao thế? Tôi chưa hề nói vậy bao giờ.

Hai người kia chưng hửng, không nghĩ Lương Nhật trơ tráo đến vậy. Mai Hùng giận tới sùi bọt mép, tay run run chỉ Lương Nhật:

- Anh..

Không khí căng thẳng, chỉ cần thêm một mồi lửa lập tức bùng nổ. Mạnh Quân đứng dậy can ngăn:

- Thôi, mỗi người nhìn nhau một câu! Hai cậu muốn cày cáp tăng thực lực để giúp đỡ mọi người, ý này rất tốt. Trần Phi nóng lòng về nhà tìm người thân cũng không sai. Sắp tới sẽ có nhiều đoạn ta phải dùng chân nghĩ ngơi, lúc đó không thiếu dịp cho hai cậu toại nguyện.

Hai người kia nãy giờ lơ phóng lao phải theo lao, nghe Mạnh Quân tạo cơ hội xuống thang mừng còn không kịp. Dù thế, Mai Hùng vẫn ầm ức vót vát:

- Coi như bọn tôi nể mặt anh lần này!

- Cảm ơn! - Mạnh Quân mỉm cười.

Hai gã lục tục quay về chỗ cũ. Mai Hùng lên ngó qua thấy Trần Phi vẫn điềm nhiên nhắm mắt tựa lưng vào ghế, hình như nãy giờ chẳng thêm đếm xỉa gì tới.

Sau tranh cãi ồn ào, không khí trên xe trở nên nặng nề. Mọi người không còn thảo luận chung mà chia thành từng nhóm nhỏ trò chuyện riêng, tiếng xì xào thỉnh thoảng vang lên. Chỉ có hai kẻ không nói gì với ai là Trần Phi và Lương Nhật. Lương Nhật tập trung lái xe, Trần Phi thì khép hờ mắt không rõ nghĩ hay nghĩ gì.

Gia Mỹ thì thầm với Mạnh Quân:

- Trần Phi tính cách ngay thẳng nên nhiều lúc cư xử chưa ổn thỏa!

- Người trẻ tuổi thường nóng nảy thiếu kiềm chế, sau này va chạm nhiều tự động sẽ thay đổi. Trước kia anh cũng vậy mà!

Mạnh Quân cười nói, tay khẽ lùa vào mái tóc mát lạnh của Gia Mỹ. Nàng đỏ mặt đẩy tay y ra:

- Chỗ đông người đây, anh đừng nghịch lung tung! Tóc em gần hai ngày rồi chưa gội, người ngom cũng chưa tắm gì cả, dơ dáy hôi hám, đang khó chịu muốn chết đây!

Mạnh Quân đảo nhẹ cổ tay, lấy ra chai nước suối tinh khiết đưa cho nàng:

- Em rửa mặt trước đi, chút nữa dừng lại nghỉ ngơi sẽ không thiếu nước cho em tắm!

Gia Mỹ hạnh phúc đón lấy, mở nắp uống vài ngụm giải khát rồi chờ đến đoạn vắng bèn đưa đầu ra ngoài xe, rửa sạch bụi bẩn bám trên mặt.

Bọn Mai Hùng nhìn mà nuốt nước bọt khan, đã lâu họ không được uống nước, khát khô cả cổ, trong khi nàng ta lại phung phí lấy rửa mặt, được người yêu bảo trợ có khác. Mai Hùng lia mắt về mấy thùng nước suối cuối xe rồi lại liếc sang chỗ Trần Phi. Mới gây rối xong, gã biết mình xin nước không đòi nào hẳn cho, thế nên định lên trộm vài chai uống cho thỏa.

Vị trí hai người bọn họ ngồi sau cùng, rất thuận lợi làm việc này. Mai Hùng ngồi trong không tiện, huých nhẹ vào tay Lê Minh Dũng.

Tên này lúc đầu không hiểu ý, nhướn mắt hỏi lại mấy lần mới vỡ lẽ, gật gật đầu, cánh tay trái vờ đưa lên gối sau đầu rồi âm thầm vươn dài ra băng ghế phía sau ngọ nguậy. Tuy nhiên bị vướng lóp thùng giấy bên ngoài, một tay gã không thể nào lấy được mà chẳng gây ra tiếng động.

Mai Hùng thấy thế học theo, bắt chước để tay ra sau. Hai tên mỗi người một bên cạnh lúc xe tông trúng cây ma, dằn xóc liên xé mạnh. Thùng giấy rách toạc, bọn họ bóc lóp bóc bên ngoài lấy hai chai nước suối ra hí hửng mở nắp, vừa uống một ngụm thì thanh âm lạnh lẽo của Trần Phi vang bên tai:

- Còn tái phạm lần nữa, tôi sẽ chặt tay và tống cổ hai người khỏi xe! Gia Mỹ, chị nhớ ghi sổ phần nước hai ngày tới của họ đã lãnh!

Bọn Mai Hùng suýt phun ngụm nước trong họng ra mà cổ nén lại nên bị sặc ho khàn khặc, mặt đỏ như gấc chín. Cả xe quay lại nhìn, ai cũng tức giận khi chưa đến lúc phân chia mà hai người họ lên ăn mạnh.

Mai Hùng xấu hổ chùi nước chảy lòng thông ở mũi, rồi rít phân trần:

- Không nghe cậu ta vừa nói sao? Bọn tôi chỉ lấy trước phần mình, có gì đâu mọi người phải tức giận chứ? Mà này, một chai nước dùng tận ba ngày, cậu tính để chúng tôi chết khát sao?

Mai Hùng rất lẻo mép, chỉ nói một câu đã phân tán sự chú ý của những người kia, chia mũi dùi qua Trần Phi. Hắn thân nhiên đáp:

- Khẩu phần mỗi người một chai nước mỗi ngày. Hai cậu vi phạm, phạt gấp ba.

Mọi người nghe vậy thờ phào nhẹ nhõm. Một chai nước suối nhỏ thì hơi ít, nhưng cố gắng sử dụng tiết kiệm cũng không đến nỗi quá thiếu thốn. Chỉ khổ cho hai tên kia đứng luôn trong nắng, ngụm nước vừa trôi xuống cổ họng cảm giác còn thối hơn nước cống.

Lê Minh Dũng thấp giọng lầm bầm:

- Vài chai nước có gì quý giá mà làm tàng? Chờ đấy, lát nữa bọn tôi tự đi lấy về cả xe, tắm còn được nữa là...

- Ừ, phải rồi. Nước và thức ăn, chúng ta tự kiểm lấy tha hồ sử dụng, khỏi ngại tay xin để người khác có cơ hội lên mặt xem thường!

Mai Hùng chùi nước mũi chưa sạch, hường ứng nói.

- Hai cậu thôi đi! Nhục nhẽ như vậy chưa đủ sao? Đừng làm người khác chán ghét thêm nữa!

Tiểu My đột ngột hét lên khiến hai tên kia sững người. Khi trước cả ba người chơi chung nhóm, thường ngày nàng thấy bọn họ cũng không tệ, chẳng hiểu sao từ khi đại dịch xảy ra thì như biến thành kẻ khác, hoặc có thể đây mới chính là bản chất thật của bọn họ.

Sững người mấy giây, Mai Hùng cười khinh bỉ:

- Cô có tư cách chê cười bọn này hả? Nhìn lại mình đi, con điểm còn không bằng mà bày đặt thanh cao!

- Ha ha, chửi rất hay! Tôi cũng không ngờ lâu nay mình chơi cùng con nhỏ dâm dăng ti tiện như vậy, nghĩ lại thật xấu hổ!

Lê Minh Dũng cười nửa miệng phụ họa.

- Hai cậu... - Tiểu My run rẩy chỉ tay vào hai người kia, ức đến không nói thành lời, nước mắt chực trào khỏi khóe. Nàng mím môi quay mặt ra cửa, không muốn cho ai thấy mình bị những lời kia làm tổn thương.

- Hai người gây ồn ào đủ chưa?

Trần Phi đột ngột bật khỏi ghế, quét mắt ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đột nhập quân khu

Bọn Mai Hùng đang cười cợt, phát hiện Trần Phi lạnh nhạt nhìn mình thì khắp người phát lạnh cứ như rơi vào hố băng. Cảnh tượng Phan Tú nát đầu chết thảm khi trước bỗng hiện lên trong tâm trí Mai Hùng, bao nhiêu hùng hổ biến sạch, gã vội nói:

- Bọn tôi chỉ đùa chút cho vui, không hề có ác ý. Cậu đừng hiểu lầm!

- Phải, phải. Cậu không vui thì thôi, tôi không nói nữa! - Biết đã thật sự chọc giận tên kia, Lê Minh Dũng cũng gấp rút phân bua.

Chờ Trần Phi ngồi xuống, bọn họ mới thở mạnh ra, cảm giác như thần chết vừa quanh quẩn đầu đây.

Mạnh Quân lên tiếng hòa giải:

- Mọi người đừng cãi nhau nữa! Chúng ta cần phải đoàn kết, chia rẽ không có lợi trong thời điểm này!

Những tiếng ồn ào trên xe lắng xuống, Mạnh Quân rời khỏi chỗ ngồi tới gần Trần Phi, thấp giọng:

- Có chuyện này tôi muốn thương lượng cùng cậu!

- Anh cứ nói!

- Hiện giờ rất loạn, trong nhóm chỉ có tôi và cậu đủ thực lực tự bảo vệ mình, nếu chúng ta đụng phải kẻ xấu sẽ rất nguy hiểm. Đó là lý do tôi muốn đào tạo mấy người bọn họ.

Mạnh Quân đánh mắt về phía Mai Hùng, nói tiếp:

- Nhưng đó là sách lược lâu dài, trước mắt bọn họ chưa đủ khả năng. Chúng ta cần vũ khí nóng! Tôi biết quân khu 5 ở gần đây có kho vũ khí, định bàn với cậu hợp sức đến đó lấy vũ khí. Ý cậu thế nào?

Trần Phi đắn đo giây lát, đáp ứng:

- Được. Nhưng vũ khí lấy về phải quản lý chặt chẽ, không được phân phát lung tung! Có vài kẻ không đáng tin!

- Đồng ý. - Mạnh Quân gật đầu, cất giọng gọi Lương Nhật - Cậu biết quân khu 5 chứ? Chạy đến đó!

Đầu óc Lương Nhật rất nhạy bén, cười lớn:

- Định cướp kho vũ khí của quân đội à? Hai người to gan thật đấy!

- Ha ha, hiện giờ chẳng ai rảnh để truy cứu trách nhiệm hình sự mà lo! Cứ làm tới đi, xảy ra chuyện gì tôi sẽ gánh!

Mạnh Quân có tư cách nói ra những lời này, gia thế hùng mạnh và quân hàm thiếu tá trên vai y không phải chỉ để trưng cho vui.

Lương Nhật lái xe rẽ sang đường khác, nhắm đến quân khu 5 cách nơi này chừng 6 cây số về hướng bắc.

Ít phút sau, doanh trại quân đội hiện ra trước mắt mọi người. Do có khá đông cây ma mặc quân phục đi tới lui ngoài cổng, Lương Nhật không dám chạy tới gần mà đỗ xe cách một khoảng hơn 100 mét.

Xe vừa dừng, Trần Phi và Mạnh Quân đứng lên. Trong lúc Mạnh Quân căn dặn Gia Mỹ, Trần Phi khẽ nói với Bạch Yến:

- Nhờ bạn trông chừng cậu ấy giùm tôi!

Nhìn Nguyễn Huy yếu ớt thờ khò khè, nội tâm Bạch Yến không khỏi thương cảm, gật đầu nói:

- Cứ giao cho tôi! Mà này, tôi không theo vào được sao?

- Trong đó rất nhiều thầy ma, tôi không thể bảo vệ bạn được! Cứ chờ ở đây, tôi sẽ trở ra nhanh thôi!

- Cần thận nhé!

Rất nhiều lời muốn nói đều bị Bạch Yến nuốt vào lòng, sóng mắt long lanh.

Hắn cười nhẹ, mau chóng cùng Mạnh Quân nhảy khỏi xe, phóng tới cổng doanh trại quân đội. Tốc độ hai người rất nhanh, chớp mắt đã tiếp cận đám thầy ma. Ánh sáng chói lóa, bọn chúng chưa kịp phản ứng thì mấy cái đầu đã lia khỏi cổ, máu phun xối xả. Một số con đeo súng nhưng bọn Trần Phi không dám chạm vào vì đã bị nhiễm bẩn, đành luyên tặc bỏ qua.

Hai người như mảnh hổ xông giữa bầy dê, nhẹ nhàng chém giết. Cả hai không thừa thế lực để giết sạch mà chỉ lao xuyên qua chúng vào trong cổng, từng dãy nhà ngang dọc xuất hiện.

- Phía này.

Mạnh Quân rất quen thuộc địa hình, chạy trước dẫn đường, đao trong tay liên hồi vung lên hạ xuống.

Trần Phi không chịu kém, mỗi lần lia đao lập tức có mấy thầy ma đổ gục.

Hai người phối hợp nhịp nhàng tiến sâu vào trong quân khu. Quá trình giết thầy ma rút ra vài xu, của ai thì người đó nhặt.

Càng vào sâu bên trong, bọn họ càng thấy ớn lạnh. Quang cảnh nơi này chẳng khác nào địa ngục trần gian, xác người chồng chất khắp nơi, máu đỏ xương gãy cực kỳ thảm liệt. Toàn bộ thi thể đều là quân nhân, có những gương mặt nằm đó còn rất trẻ bị ăn mất não hoặc mọi tìm, mắt mở trừng trừng hẳn sâu về bất cam, trên tay vẫn cầm khẩu súng trong tư thế chiến đấu. Rất nhiều súng ống, đạn dược rơi vãi đầy đất, đáng tiếc tất cả đều nhuộm đầy máu thịt thầy ma bẩn thỉu, không cách nào tẩy sạch sử dụng được.

Chỉ cần nhìn sơ qua thảm trạng, Trần Phi cũng hiểu được trước đó đã diễn ra cuộc chiến kinh hoàng cỡ nào.

- Đại địch thật đáng sợ! - Mạnh Quân cảm thán. Y tranh thủ giết vài thầy ma ở gần rồi chào vô số thi thể kia bằng nghi thức quân đội.

Ngay khi bọn họ vượt qua một dãy nhà cao tầng, thỉnh thoảng từ góc khuất phía trước xông ra hai thầy ma lực lưỡng mặc quân phục rách rưới, hùng hục nhào tới.

- Thầy ma tiến hóa! Cần thận!

Mạnh Quân đã từng chạm trán thứ này, vẻ mặt nghiêm trọng nhắc nhở.

Soạt!

Trần Phi nhanh nhẹn lách tránh cái vỗ của thầy ma, một nhát chém bay đầu nó. Giết đơn giản thế này, chắc chắn đây không phải thầy ma tiến hóa.

"Ding, bạn giết chết 1 con quái chuẩn tiến hóa, tăng 20 điểm kinh nghiệm."

Quả nhiên chỉ là quái chuẩn tiến hóa. Nhìn Trần Phi giết nhẹ nhàng, thực ra xương cổ chúng rất cứng, hắn mất nhiều thế lực hơn tiêu diệt thầy ma bình thường. Số Trần Phi hơi đen, con này chỉ rơi 2 xu, ngoài ra chẳng có gì, nhìn qua bên kia Mạnh Quân đã chém rớt đầu thầy ma còn lại, nhặt được một cái bao tay và mấy đồng xu, may mắn hơn hẳn.

- Tiếp nào!

Mạnh Quân trang bị bao tay vào, chạy xuyên qua khu vườn ra sân sau. Vừa tới nơi, y đột ngột khựng người rồi lùi về thật nhanh, đúng lúc Trần Phi chạy đến.

Ngó cảnh tượng trong sân, hắn hiểu vì sao Mạnh Quân e ngại. Trước mặt là một bầy cả chục thầy ma lực lưỡng, con nào con nấy cao 2 mét, mặt mày biến dạng dữ tợn, cơ bắp nổi lên từng cục rắn chắc. Toàn bộ chúng đều là thầy ma chuẩn tiến hóa, không rõ vì sao ngoài kia rất ít xuất hiện mà trong này lại ra cả đàn.

- Có lẽ tổ chất binh sĩ cực tốt, vì thế bị lây nhiễm virus cũng mau tiến hóa hơn người thường.

Mạnh Quân cau mày phán đoán. Giết một thầy ma chuẩn tiến hóa khác rất xa với việc đối đầu cả chục con cùng lúc. Bọn chúng rất nhanh, móng vuốt sắc nhọn lợi hại, chỉ cần hai người sơ sẩy dính tráo coi như lây nhiễm toi mạng.

- Còn lối nào khác không? - Trần Phi thấp giọng hỏi.

Mạnh Quân lắc đầu:

- Không. Kho vũ khí luôn được canh phòng cẩn mật, chỉ có một lối ra vào để dễ bề kiểm soát.

Lúc này lũ kia đã đánh hơi được mùi thịt sống, chúng gầm lên vang dội, kéo nhau ào ào phóng đến.

- Tôi đây!

Quan sát thấy cầu thang gần đó, Trần Phi liền phóng lên. So kinh nghiệm chiến đấu với thầy ma, Mạnh Quân vẫn còn kém Trần Phi, tuy không rõ hắn có sáng kiến gì nhưng vẫn nhảy theo.

Cầu thang chật hẹp chỉ vừa đủ hai người đứng chắn ngang, càng không cần nói tới bọn thầy ma khổng lồ. Trí khôn đơn giản của chúng không thể nhận ra mối nguy hiểm tiềm tàng, ầm ầm nối đuôi nhau chạy tới, nước dãi chảy ào ạt.

- Thay phiên nhau, mỗi người giết một con! - Trần Phi gấp rút nói.

Con dẫn đầu hung hãn chụp hai bàn tay móng vuốt sắc bén xuống đầu Trần Phi. Hắn không tránh né mà vung dao lia ngang một đường chém rụng hai cánh tay nó tận khuỷu, tiếp đó bồi thêm một nhát xẻ dọc cơ thể nó thành hai mảnh từ đầu đến đất, chết không kịp ngáp. Vài món đồ rơi ra song Trần Phi không có thời gian nhặt, vì con phía sau đã ập tới.

- Để tôi!

Mạnh Quân quát lớn, thanh đao to bản trong tay vẽ đường vòng cung chém rụng đầu thầy ma kia, vật phẩm tiếp tục rớt ra trôi nổi lưng chừng không trung.

Chớp mắt đã chết mất 2 con nhưng lũ còn lại không hề nao núng, càng thêm điên cuồng xông lên. Dường như đã rút được kinh nghiệm xương máu, lần này chúng không riêng lẻ nhào tới để bọn họ làm thịt mà cùng lúc tấn công, một con chạy thang bộ, con kia nhảy lên cao vồ xuống, khí thế hung mãnh tàn bạo.

Lũ phía sau kẹt đường không thể cùng lên bèn giờ trò đánh lén, hàng chục bãi nước bọt hôi thối phụt đến đầy trời.

Sợ vướng chân vướng tay, Trần Phi chủ động tung người lên tránh mấy bãi nước bọt có tính ăn mòn đáng sợ, đồng thời đón đầu đối phương từ trên cao.

Phập!

Dao Mỏ Chó lạnh lẽo chớp động, chém xiên một đường cắt rơi đầu và nửa người thầy ma, máu thịt tung tóe.

Khi chân Trần Phi chạm đất, Mạnh Quân cũng đã diệt gọn thầy ma bên kia, thanh đao to bản múa loạn tạo thành màn chắn chém tan mấy đám nước bọt, không để chúng chạm vào người.

Thoáng chốc đã mất 4 mạng nhưng không thể dừng tới dù chỉ một sợi lông của con mồi, lũ thầy ma điên tiết gầm rú vang trời. Thế nhưng trong cầu thang chật chội khó xoay trở, chúng không cách nào tận dụng được lợi thế số đông, lần lượt từng con bỏ mạng oan uổng. Khi chỉ còn lại 2 con, chúng hậm hực lui về sau, lệnh cho quân đoàn thầy ma chen chúc tiến lên.

Trần Phi không điên đối đầu với thác lũ thầy ma, chỉ sợ chưa giết hết chúng thì hắn đã cạn sạch thể lực, liền đề nghị:

- Rời khỏi đây thôi!

Hắn nhanh tay thu gom đồ đạc trôi nổi cạnh bên, sau đó chạy thẳng lên tầng trên. Mạnh Quân cũng hối hả gom hết những vật phẩm thuộc về mình, cấp tốc đuổi theo.

Vừa chạy Trần Phi vừa tranh thủ ngó qua các thứ vừa nhặt xem có món nào dùng được không. Ngoài 4 xu còn có 3 vật phẩm, gồm 1 bộ áo liền quần màu trắng và 2 quyển sách kỹ năng.

*** Trang Phục Phòng Hộ

- Phòng ngự: +1

- Sinh mệnh: +1

- Mô tả: Mặc vào người có công dụng chịu được một lần công kích của thầy ma mà không bị lây nhiễm.

Bộ quần áo thoát nhìn giống đồ mặc trong phòng thí nghiệm có cả mũ trùm này vừa cộng thêm một ít chỉ số, lại có khả năng chống lây nhiễm một lần, cực kỳ đáng giá. Trần Phi lập tức tròng vào người, sau đó tiếp tục xem xét 2 quyển sách kỹ năng kia.

*** Tăng Cường

- Mô tả: Kỹ năng bị động. Sau khi học, người chơi tăng vĩnh viễn 3 điểm sức mạnh.

- Đồ tốt!

Trần Phi học ngay. Kỹ năng bị động được học không giới hạn, càng nhiều càng tốt, chẳng những vậy còn tăng 3 điểm sức mạnh, đúng là thứ hắn cần.

*** Học Viên Khí Tài

- Mô tả: Kỹ năng bị động. Sau khi học, người chơi trên cơ bản sẽ nắm được tư liệu các loại súng ống, đồng thời sở hữu năng lực bắn súng ngang với học viên luyện tập 3 tháng.

Lại thêm một kỹ năng bị động khác. Đây cũng là kỹ năng rất thiết yếu cho Trần Phi vốn mù tịt về khí tài quân sự. Hắn không do dự học luôn.

Phía sau Trần Phi, Mạnh Quân cũng vừa kiểm tra vật phẩm xong, miệng cười vui vẻ, không rõ y có được những thứ tốt gì.

Rất nhanh, bọn họ đã chạy lên tầng 2, lao vun vút trên hành lang hẹp dài sâu hun hút. Trên này rất ít thấy ma, chỉ có vài con đơn lẻ bị hai con lốc xẹt ngang qua chém rụng đầu.

Đến cuối hành lang, Mạnh Quân học theo Trần Phi tung người nhảy qua tòa nhà đối diện, đi lối cầu thang thoát ra ngoài rồi đánh một vòng quay lại chỗ cũ, tới sau lưng 2 con khi này còn sống. Trên người bọn chúng đều là thứ đáng giá, bọn họ không muốn bỏ qua.

Dưới chân cầu thang, 2 thầy ma cơ bắp không hay biết gì, vẫn đang ra sức gào thét hỏi thúc bầy đàn tràn lên cầu thang truy sát bọn Trần Phi, chợt nghe động ngơ ngạc quay lại chỉ kịp trông thấy ánh dao lóe lên, đầu liền rớt xuống đất.

Trần Phi chớp lấy 2 xu và một 1 Dao Mỏ Chó vừa rút ra, theo chân Mạnh Quân chạy tới khoảng đất trống nằm sâu phía sau quân khu, tránh xa bè lũ thầy ma thù hằn đang phát điên.

Dãy nhà kho rộng lớn san sát hiện ra, cửa mở toang hoác, xung quanh có rất nhiều cây cỏ thụ cao chọc trời xòa bóng sum xuê um tùm như lũ quái vật nhe nanh múa vuốt. Phần lớn thầy ma đều bị tiếng ồn thu hút ra hết bên ngoài, nơi này chỉ còn vài chục con không đáng kể. Hai người Trần Phi giết chúng như cắt rau, chớp mắt đã diệt sạch, máu đọng thành vũng lớn.

Mạnh Quân hồ hởi lao vào trong nhà kho, thất vọng phát hiện ở đây trống rỗng, có bao nhiêu vũ khí đều bị binh lính đem ra sử dụng nhiễm bẩn cả. Chuyến đi này của bọn họ chỉ sợ trở thành công cốc.

- Tìm nơi khác xem sao!

Trần Phi di chuyển sang nhà kho khác tìm kiếm.

Hai người chia nhau lục tung cả dãy mà không phát hiện được gì. Đúng lúc thất vọng chuẩn bị rời đi, Trần Phi nhìn thấy một thùng nhỏ nằm sát góc nhà kho ở vị trí kín đáo. Hắn bước tới kiểm tra, nắp thùng vẫn còn đóng kín, mở ra phát hiện bên trong đặt 2 khẩu súng tiểu liên. Cả 2 khẩu đều rất mới, ngoài ra còn có chục băng đạn kề bên.

- Ô, 2 khẩu Micro Uzi, súng tốt đấy!

Mạnh Quân vui mừng cầm 1 khẩu lên ngắm soi.

Trong đầu Trần Phi đột nhiên hiện ra một mớ thông tin. Đây là loại vũ khí hiện đại do Israel sản xuất, được chính phủ trang bị chủ yếu cho bộ đội đặc công, chuyên dùng để đột kích. Súng có trọng lượng 1,5 kg, dài 486 mm, cỡ đạn 9 x 19 mm, tốc độ bắn 850 viên/phút, tầm bắn 100 mét, 1 băng đạn có 40 viên. Loại súng này thiết kế gọn nhẹ giúp người sử dụng dễ dàng di chuyển xoay trở, điểm lợi hại nhất là tốc độ bắn cực khủng.

Trần Phi không rành súng ống như Mạnh Quân, nhưng lúc này cầm khẩu súng mát lạnh trên tay lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, am hiểu tận chân tơ kẽ tóc. Thậm chí hắn tin tưởng chỉ cần mình muốn, lập tức có thể tháo rời linh kiện khẩu súng và lắp trở về như cũ chỉ trong chục giây. Đây là công dụng của kỹ năng bị động Học Viên Khí Tài vừa học khi này.

Mạnh Quân ném một nửa số băng đạn cho Trần Phi:

- Mỗi người đeo một nửa. Thứ tốt thế này mà chỉ có 2 khẩu thật đáng tiếc, nếu có đủ để trang bị cho mọi người thì quá tuyệt!

Y đeo mấy băng đạn vòng qua vai không khác gì Rambo trong phim Mỹ, Trần Phi có chút buồn cười. Hắn không thích phô trương, ném hết số đạn này vào trong nhẫn.

Hai người kiểm tra xung quanh thêm một lần, xác định không bỏ sót thứ gì, định rời đi thì đột ngột nghe tiếng động cực lớn phát ra ngay cửa, nhìn qua phát hiện một con quái vật to lớn, toàn thân trần trụi trọc màu đỏ bầm đứng chặn ngay lối ra. Cặp mắt nó đỏ ngầu với đồng tử hẹp dài như mắt rắn, lạnh lẽo xạ tia nhìn khát máu lên mặt bọn họ, dãi nhớt nhều nhão lòng thòng.

- Thầy ma tiến hóa!

Trần Phi bất giác lùi về sau mấy bước. Hình dáng quái vật kia không khác con đã rượt hắn chạy trốn chết ở trường là mấy, thậm chí cảm giác áp bách nó mang tới còn lớn hơn.

- Cậu chạm trán rồi sao?

Mạnh Quân chưa từng đụng độ quái vật cỡ này nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được sức mạnh khủng bố tràn ngập thân thể đầy những thứ cơ chắc nịch của nó. Y lùi lại mấy bước sống vai Trần Phi, tay đặt hờ lên chuôi dao cần trọng phòng bị.

Trần Phi gắt gao nhìn quái vật chưa chuyển động, hạ giọng:

- Đã gặp một lần và suýt chết. Nhưng con kia so ra vẫn kém con này một bậc!

- Kinh khủng vậy à?

Mồ hôi lạnh tuôn ướt đầm lòng bàn tay Mạnh Quân. Nãy giờ kẻ vai tác chiến, y biết Trần Phi rất lợi hại, lúc này nghe hẳn thừa nhận như vậy thì bắt đầu thấy hơi lo.

- Lúc đó tôi yếu hơn bây giờ khá nhiều, lại chỉ có một mình. Con này tuy đáng gờm nhưng tôi và anh hợp sức biết đâu có thể hạ được! - Trần Phi trấn an.

Lối ra duy nhất đã bị chắn ngang, vách nhà kho thì bằng sắt cực dày, không thể phá thủng. Bọn họ chỉ còn cách giết chết quái vật hoặc trong lúc giao chiến tìm cơ hội lên thoát ra ngoài, phải đánh một trận là chuyện không thể tránh khỏi.

Hiện tại thực lực đã tăng mạnh, có thêm Mạnh Quân hỗ trợ khiến lá gan Trần Phi lớn hơn, muốn thử sức mình đồng thời kiểm thêm chút vật phẩm và kinh nghiệm. Quái vật cỡ này rơi đồ chắc chắn rất ngon.

- Được, giải quyết nó!

Mạnh Quân vừa mở miệng, con quái vật đã gào ầm xông tới, mục tiêu chính là y. Khoảng cách 20 mét chỉ trong nháy mắt đã bị nó vượt qua, cái miệng lớn chồm răng nanh há rộng tấp mạnh tới cổ Mạnh Quân.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chia đồ

Con quái vật đột ngột xông đến với tốc độ cực nhanh khiến Mạnh Quân giật mình, dù vậy vẫn mau lẹ xoay người tránh được, chém một đao ngang hông nó.

Trần Phi nhảy lên phối hợp bổ thêm một đường từ trên xuống, quyết dồn quái vật vào tử địa.

Chớp mắt đã bị hai người đánh phủ đầu, quái vật hung hãn rống lớn, cặp móng vuốt vung ra hai hướng đỡ đòn.

Keng! Keng!

Tàn lửa xẹt tứ tung.

Cổ tay Trần Phi tê chồn, cơ thể dội ngược trở về. Mạnh Quân cũng rơi vào tình trạng tương tự, tái mặt lảo đảo.

- Móng vuốt cứng thật!

Y còn chưa than thở xong, con quái vật đã lần nữa nhào tới, thân hình khổng lồ hóa thành tàn ảnh nhòe mờ trong không khí, móng vuốt đâm mạnh tới cổ y.

Mạnh Quân không kịp né, quyết đoán dùng cứng chạm cứng, đao hất ngược từ dưới lên chém thẳng vào móng vuốt quái vật.

Keng!

May cho Mạnh Quân, vuốt sắt bị lực đao tác động đổi hướng, đâm chệch lên trên chỉ cách đỉnh đầu y vài phân, thiếu chút nữa là xong đời. Mạnh Quân cắn răng tung một đá trúng bụng nó song kẻ bị bức lùi chính là y, loạng choạng chục bước chưa kịp trụ vững thì quái vật tiếp tục ào ào ập đến.

Trần Phi đã ném qua cơ thể cứng như sắt thép của quái vật trước đây, trông thấy nó hùng hục công kích Mạnh Quân liền phóng tới, âm thầm chém mạnh đao xuống gây nó.

Vụt!

Quái vật như có mắt sau lưng, không thèm quay lại mà chỉ nhẹ nhàng đưa móng vuốt ra sau đón đỡ, vuốt còn lại nhanh như chớp giạt đâm thẳng vào mặt Mạnh Quân. Y vội ngã người tránh, chột nghe gió lốc cuốn tới bên dưới, thất kinh nhìn xuống phát giác một bàn chân to cộ húc thẳng vào bụng mình.

Bốp!

Tốc độ quái vật ra đòn quá nhanh, Mạnh Quân chỉ kịp kê đao che chắn, không dùng đủ lực nên chẳng thể tránh được thương tổn. Ăn trọn một cước, y như điều đứt dây bay vèo ra sau, đập một cú như trời giáng lên vách nhà kho rồi trôi tuột xuống đất, nghe được cả tiếng xương gãy giòn.

- Hự!

Mạnh Quân học lên đau đớn, cơ mặt co quắp, phun ra một ngụm máu tươi. Y cố đứng lên mà hai chân cứ sụm xuống. Dù may mắn không bị móng vuốt quái vật cào rách da thịt nhưng Mạnh Quân đã gãy bốn chiếc xương sườn, ổ bụng xuất huyết ồ ạt. Y nửa ngồi nửa quỳ trên đất, kiệt quệ đến mức nhấc tay lên cũng thấy khó khăn, đành giương mắt bất lực nhìn con quái vật đang bạo phát hung tính nhào tới.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, một người đã bị loại khỏi vòng chiến và sắp sửa bỏ mạng.

- Cẩn thận!

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, Trần Phi không cách nào theo kịp tốc độ của quái vật. Mất thấy Mạnh Quân đã bó tay chịu chết, thời khắc nguy cấp, Trần Phi lấy khẩu tiểu liên ra tức giận nã một loạt đạn vào lưng nó.

Tạch tach tach tach!

Nòng súng tóe lửa, vô số đầu đạn rú rít cuộn xoáy tới lưng quái vật. Tốc độ đạn bay cực nhanh, nó cấp tốc lách sang bên nhưng vô phương tránh hết, bị một nửa trong số đó găm trúng lưng, máu thịt nát vụn bầy nhầy, bốc mùi khét lẹt.

Con quái vật cuồng nộ gào rú, đột ngột từ bỏ Mạnh Quân, quay ngược trở lại tấn công Trần Phi.

Thoáng chốc đã xài sạch băng đạn, Trần Phi hối hả lao sang vị trí khác, đồng thời nhanh nhẹn nạp băng đạn khác vào, nòng súng chia thẳng quái vật mà khạc đạn tung tóe.

Tạch tach tach tach tach!

Đã có kinh nghiệm xương máu, quái vật đang phóng tới liền tạt ngang, toàn bộ đạn Trần Phi bắn ra đều rơi vào khoảng không, ghim loạn xạ lên vách nhà kho tạo thành những âm thanh chát chúa chói tai.

Khẩu tiểu liên Micro Uzi không hổ danh có tốc độ bắn thần sầu, Trần Phi chỉ siết nhẹ cò súng đã xài hết nửa băng đạn, nội tâm tiếc rẻ không thôi. Ngay từ đầu, không phải bọn hắn không nghĩ đến chuyện dùng súng hạ quái vật, nhưng làm vậy sẽ chẳng nhận được vật phẩm, hơn nữa đạn được khan hiếm, cực khó lắm mới kiếm được một ít đã tiêu hao sạch thì chẳng ai muốn. Tuy nhiên tình thế giờ đã khác, có tiết kiệm cũng phải còn mạng mới sử dụng được, đang bị quái vật cuồng nộ truy sát nên Trần Phi không dám giữ lại chút gì, vừa khấn tụng di chuyển vừa xả đạn như mưa về phía nó.

Tạch tach tach tach tach!

Hắn không nhằm thẳng vào quái vật vì biết nó đã có chuẩn bị sẽ dễ dàng né được, mà bắn rải ra một vòng, đón đầu toàn bộ phương vị quái vật có thể đi qua.

Quả nhiên phương pháp này đạt hiệu quả tức thì, quái vật kia ăn ngay mấy viên đạn vào người, đầu đạn còn tỏa khói xám xịt ghim chặt thân thể. Thế nhưng sức sống mãnh liệt giúp nó chẳng hề hấn gì, càng thêm điên cuồng xông đến muốn xé xác Trần Phi, bàn tay to bè như quạt nan đưa lên che kín phần mặt yếu nhược.

Trần Phi dù đã học kỹ năng Học Viên Khí Tài, khả năng thiện xạ khá tốt song chỉ có thể bắn trúng mục tiêu cố định, khi quái vật di động không cách nào công kích được. Con kia lại cực ranh ma, nó không chạy thẳng mà liên tục thay đổi hướng di chuyển theo phương ngang khiến hắn càng khó nhắm vào.

Tạch tach tach tach!

Băng đạn thứ ba nháy mắt đã cạn sạch. Biết cò bắn chỉ lãng phí vô ích, Trần Phi thu súng, dồn toàn lực chạy tới cửa ra bị quái vật hớ hênh bỏ trống.

Trần Phi có nghĩ qua phương án tận dụng kỹ năng Hóa Đá gia tăng phòng ngự chịu một đòn của quái vật, sau đó nhân cơ hội nó lơ là phòng thủ sẽ đâm một nhát chí tử. Chỉ có điều giải pháp này quá liều lĩnh, độ hung hiểm cực cao, hắn không điên đem mạng mình ra đặt cược.

Thây ma tiến hóa quá khủng bố, đôi đầu chi thiết thân, chi có chạy là thượng sách. Về phần Mạnh Quân không thân thiết gì mấy, hắn có tâm nhưng bất lực.

- Trần Phi, dẫn nó tới đây!

Nhờ Trần Phi dây dưa này giờ, Mạnh Quân có chút thời gian ổn định thương thế. Lúc này trông thấy hắn chuẩn bị chạy tháo thân, Mạnh Quân nuốt tiếc dõng một cái bình nhỏ chứa ít chất lỏng màu đỏ vào miệng, giương mắt tái nhợt lập tức hồng trở lại, hỗn hển hô to.

Không biết Mạnh Quân định làm gì song Trần Phi vẫn đổi hướng phóng thẳng tới chỗ y. Quái vật gào rú bám sát phía sau, khoảng cách với hắn dần thu ngắn chỉ còn 2 mét.

Mạnh Quân cười lạnh, bất thần bật dậy giương nòng súng đen ngòm ra, miệng quát:

- Mau nằm xuống!

Tâm cơ Trần Phi máy động, đang lao tới lập tức nằm rạp xuống, cơ thể dư lực trượt dài tới trước.

- Chết đi!

Mạnh Quân lạnh lùng siết cò, hàng loạt đầu đạn từ trong nòng súng ập thẳng tới mặt quái vật.

Tạch tach tach tach tach!

Hai người phối hợp ăn ý không hề hờ, thêm vào Mạnh Quân mới nằm thoi thóp đột ngột bật dậy phát động công kích khiến quái vật bất ngờ không kịp tránh, móng vuốt phải cuống cuồng đưa lên che kín mặt nhưng bị một loạt đạn như cuồng phong bạo vũ thổi bật đi, viên đạn cuối cùng xuyên thẳng qua mắt trái ra tận sau đầu nó, não tương và máu phọt tung tóe.

Trúng đòn chí mạng, quái vật gào thét bi thảm, cơ thể cồng kềnh đổ sụp xuống tạo thành tiếng động vang dội. Song nó vẫn chưa chết, tay chân nhích động cố chồm dậy.

- Dừng tay!

Thấy Mạnh Quân hồi hã nạp đạn chuẩn bị bắn bồi thêm, Trần Phi tức tốc ngăn lại rồi âm thầm phóng tới, dồn hết sức vào Dao Mỏ Chó chém mạnh xuống đầu quái vật.

Phập!

Xương thầy ma tiến hóa vô cùng cứng rắn, công kích toàn lực của Trần Phi vậy mà chỉ có thể chém ngập một phần ba cổ nó. Hấn hì hục rút dao ra, tiếp tục bổ mạnh xuống.

Phập!

Vẫn chưa được, thân thể quái vật đau đớn giãy dụa vùng vẫy. Trần Phi nghiêng rằng đập chân giữ chặt đầu nó, rút dao toan hạ đòn kết liễu thì khựng lại vì nhận được tin từ hệ thống.

"Ding, người chơi Mạnh Quân mời bạn gia nhập tổ đội, có đồng ý hay không?"

Mạnh Quân sợ Trần Phi hưởng kinh nghiệm và vật phẩm một mình mới mặt dày làm vậy, dù sao đây cũng là công sức của cả hai, Trần Phi không xấu choi đến mức ôm hết. Hấn chọn đồng ý gia nhập, tiếp đó vung dao chém đứt đầu con quái vật.

"Ding, tổ đội của bạn giết chết thầy ma tiến hóa bậc 2, tặng 100 điểm kinh nghiệm."

"Ding, bạn đã tích lũy đủ kinh nghiệm, tăng từ cấp 9 lên cấp 10, được tặng 2 điểm tiềm năng, có lập tức sử dụng hay không?"

- Tăng 2 điểm sinh mệnh!

Vừa rồi Mạnh Quân uống chất lỏng màu đỏ kia, Trần Phi đoán không lầm thì đó chính là bình hồi máu. Lạnh trợn một đá trời giáng của quái vật mà chưa chết, công lao của bình máu rất lớn, nhưng phải kể tới sinh mệnh Mạnh Quân rất ngoan cường, đổi lại là Trần Phi có khi đã chết ngay đương trường, nói gì đến hồi máu. Hiện sức mạnh và nhanh nhẹn đã tạm đủ dùng, hấn không ngần ngại gia tăng sinh mệnh. Thầy ma tiến hóa ngày một nhiều, về sau khả năng Trần Phi trọng thương là khó tránh khỏi, chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.

Quái vật cho kinh nghiệm rất nhiều, dù chia theo hình thức tổ đội nên đã giảm đi phần nào. Nếu một mình Trần Phi giết chết nó có lẽ sẽ được khoảng 150 điểm, con số không hề nhỏ, chỉ cần hấn giết vài thầy ma tiến hóa lập tức lên cấp vèo vèo. Tất nhiên Trần Phi không ngu xuẩn đâm đầu vào lũ biến thái này. Vừa rồi hấn và Mạnh Quân hợp sức, dốc hết toàn lực khó khăn lắm mới giải quyết được một con, đủ thấy chúng khó chơi thế nào, trông thấy tránh còn không kịp.

Ngoài kinh nghiệm, quái vật còn rớt ra 4 món vật phẩm và hơn 20 xu. Trong hình thức tổ đội, mọi thành viên đều có thể nhặt đồ, Trần Phi không vội mà nhìn sang Mạnh Quân.

Trang bị chính là sức mạnh của người chơi, chẳng ai muốn kẻ khác xem được thông tin thuộc tính. Trước khi thỏa thuận phân chia xong, hai người sẽ không tùy tiện chạm vào những món đồ kia. Đây là cách bảo trì bí mật.

Toàn bộ vật phẩm bao gồm 1 quyển sách kỹ năng màu xanh biếc; 1 cái bình chứa chất lỏng xanh xanh lớn bằng bắp tay, có lẽ là Bình Thể Lực; 1 sợi dây chuyền thanh mảnh có mặt hình thầy ma nhe nanh dữ tợn; cuối cùng là 1 ngọn trường thương đỏ rực, thân thương chạm khắc vô số hoa văn kỳ lạ cổ xưa tỏa sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết là đồ tốt.

Trần Phi và Mạnh Quân chây bồng nhìn cây thương cực kỳ hút mắt kia, ai cũng muốn lấy, hoàn toàn bỏ qua mấy món khác. Vũ khí luôn là trang bị thiết yếu nhất, nói chiếm một nửa sức mạnh của người chơi cũng không sai.

Không khí trong nhà kho bỗng trở nên nặng nề.

Trong game, chuyện giết nhau cướp đồ xảy ra thường xuyên, cùng lắm về thành dưỡng sức lại trở ra báo thù. Nhưng đây là thực tế, chết đi không thể sống lại. Nếu hai người quyết liệt tranh đoạt trang bị, chắc chắn sẽ có một kẻ nằm xuống tại đây. Trần Phi không có ý đó, còn Mạnh Quân phía đối diện nghĩ gì thì hẳn không biết, vì thế cẩn trọng đề phòng.

Khá lâu, Mạnh Quân lên tiếng đề nghị:

- Tôi chọn cây thương! Ba món kia thuộc về cậu, được chứ?

Đề xuất của y có vẻ công bằng, song Trần Phi không phải gà mờ, ba món kia cộng lại chỉ sợ chưa bằng một nửa giá trị cây thương. Hắn cười nhạt:

- Anh cũng biết đề nghị này không hợp lý!

- Hay là... tôi đưa thêm cho cậu thanh đao này! - Mạnh Quân đắn đo giây lát, đau lòng nói.

- Thông số thế nào?

Trần Phi thoáng động tâm dù ngoài mặt ra vẻ dửng dưng. Kinh nghiệm chơi game nhiều năm, trang bị cùng rơi ra từ một con quái tuy có món tốt món cùi nhưng chắc chắn không chênh lệch nhau quá lớn. Cây đao kia hẳn là tốt hơn Dao Mỏ Chó, cộng thêm ba món đồ kha khá và mấy chục xu cũng không tệ, coi như bán cho Mạnh Quân món nợ ân tình. Hai người cứ đứng đây kì kèo tranh giành mãi cũng không phải chuyện tốt.

Đáy mắt Mạnh Quân lóe lên tia hy vọng, sợ Trần Phi đổi ý, vội đáp:

- Công kích 10 - 12, ngoài ra còn cộng thêm 3 điểm phòng ngự.

Quả nhiên là đồ tốt, chỉ số vượt xa Dao Mỏ Chó, không biết y moi đâu ra thứ này?

Trong bụng Trần Phi đã chấp thuận, nhưng vẫn tỏ ra ngần ngại.

Mạnh Quân cố thuyết phục:

- Xem như tôi nợ cậu một điều kiện, sau này chỉ cần yêu cầu không quá sức nhất định sẽ thỏa mãn cậu! Ngoài ra, chắc chắn chúng ta còn hợp tác dài dài, về sau giết quái tôi sẽ để cậu chọn đồ trước một lần.

Trần Phi chờ câu nói này đã lâu, nghe vậy mới gật đầu đồng ý:

- Được rồi, nhường anh vậy! Nhưng mà tôi muốn thêm một băng đạn!

Khi này Trần Phi xài hết ba băng đạn, Mạnh Quân nắm không hưởng lợi chỉ tiêu hao một băng, hẳn không đại chịu thiệt.

Trần Phi chẳng sợ Mạnh Quân sau khi chiếm được cây thương sẽ trở mặt, so thực lực hẳn không quá ngán ngại y, cùng lắm thì bỏ chạy. Mặt khác, Mạnh Quân cá tính thâm trầm hẳn sẽ không làm bậy một khi chưa nắm chắc.

- Của cậu đây!

Mạnh Quân một tay nhặt thương, tay kia giao dịch thanh đao qua cho Trần Phi, đưa luôn một băng đạn.

Giao dịch hoàn tất, Trần Phi xem thử thuộc tính thanh đao.

*** Trảm Ma Đao

- Lực công kích: 10 - 12

- Phòng ngự: + 3

- Mô tả: Cầm được thanh đao này, chúc mừng bạn đã thoát khỏi kiếp đồ tể giết chó.

Đúng là Mạnh Quân không lừa hắn. Trần Phi cật Dao Mỏ Chó vào nhẫn, sử dụng đao làm vũ khí chính, đồng thời nhanh tay gom lấy mấy vật phẩm trôi nổi cạnh thi thể quái vật.

Bên kia, Mạnh Quân hai mắt sáng rực hưng phấn vuốt ve cây thương, bàn tay thoáng run, chứng tỏ thuộc tính cây thương rất tốt.

Trần Phi không phải kẻ hay ân hận, một khi đã chọn lựa hẳn sẽ không bận tâm nữa. Để chắc ăn, Trần Phi lui về một khoảng đủ xa, đảm bảo Mạnh Quân có đột ngột giờ trò cũng kịp thời ứng biến, sau đó mới xem xét mấy món đồ kia.

Đầu tiên là cái bình lớn, đúng là bình thể lực, có công dụng hồi đầy thể lực trong nháy mắt, sử dụng được 5 lần, mỗi lần hồi tối đa 10 điểm, dùng để bảo mệnh hay cây cấp đều tốt.

Mắt Trần Phi chuyển qua quyển sách kỹ năng.

*** Thiên Thần Hộ Mệnh

- Mô tả: Kỹ năng chủ động. Mỗi lần sử dụng tiêu hao 5 điểm tinh thần, có thể hồi 3 điểm sinh mệnh cho người chơi khác, trị lành lập tức vết thương nhẹ. Thời gian hồi là 5 giây. Lưu ý, không thể tự chữa trị bản thân.

Kỹ năng tốt, đáng tiếc là học xong sẽ trở thành ô sin cho người khác. Trước khi lên cấp 20, Trần Phi chỉ có thể học thêm 2 kỹ năng chủ động, đương nhiên không đại dột sử dụng thứ này. Hắn thu sách kỹ năng vào nhẫn, định khi trở về sẽ giao cho kẻ thích hợp.

Cuối cùng, mắt Trần Phi ngó qua sợi dây chuyền xin màu không có gì đặc biệt ngoài cái mặt hù dọa người khác.

*** Dây Chuyền Điện Loạn

- Thể lực: + 2

- Sức mạnh: + 3

- Tinh thần: + 3

- Kỹ năng Điện Loạn cấp 1: Kỹ năng chủ động, mỗi lần sử dụng tiêu hao 10 điểm tinh thần, lập tức khiến người chơi tiến vào trạng thái điên loạn, sức mạnh và nhanh nhẹn tăng 15 điểm trong 8 giây. Thời gian hồi là 1 ngày. Cảnh báo, sau khi dùng kỹ năng, người chơi sẽ bị thoát lực trong 1 giờ. Nếu chỉ số tinh thần không đủ, cường ép sử dụng sẽ bị tổn thương trí não, nhẹ thì phát điên, nặng sẽ mất mạng. Lưu ý, kỹ năng này có thể thăng cấp khi đủ độ thuần thục.

- Mô tả: Chúc mừng người chơi đã nhận được món đồ hiếm.

Hóa ra là trang bị hiếm. Tay Trần Phi thoáng run lên. Không nghĩ sợi dây chuyền trông khá bình thường lại cộng những 8 điểm tiềm năng, hơn nữa còn đính kèm kỹ năng. Kỹ năng thông thường phải học từ sách, một số trang bị cũng có kèm theo kỹ năng nhưng số lượng rất ít, vì vậy đây luôn là những kỹ năng cực kỳ "biến thái".

Ví như kỹ năng Điện Loạn này, chỉ mới cấp 1 đã cộng cho Trần Phi tận 30 điểm thuộc tính trong 8 giây, thực lực thoáng chốc tăng mạnh, đủ để tiêu diệt quái khủng hơn hẳn hoặc người chơi trên cấp. Chưa kể đây còn là kỹ năng có thể lên cấp, về sau sẽ tăng nhiều chỉ số hơn nữa.

Trần Phi từ đầu luôn thiếu con bài tẩy làm đòn sát thủ, đây là kỹ năng hắn rất khao khát. Tuy nhiên có lợi cũng sẽ có hại, 1 giờ thoát lực sau khi sử dụng kỹ năng đồng nghĩa hắn không cách nào tự bảo vệ mình trong khoảng thời gian đó, rủi ro cực lớn. Chưa đến lúc sinh tử, Trần Phi tuyệt đối không dám dùng kỹ năng như con dao hai lưỡi này.

Dù không nhìn lên song Trần Phi biết Mạnh Quân đang ngấm ngấm dò xét, có lẽ muốn từ phản ứng của hắn để đoán xem mấy món đồ kia giá trị hay không. Trần Phi bình thần đeo sợi dây chuyền lên cổ, nhìn qua Mạnh Quân nói:

- Toàn hàng cùi, chuyển này tôi lỗ rồi!

Trừ khi ngọn trường thương kia cực khủng, bằng không nếu biết được thông tin sợi dây chuyền có khi Mạnh Quân sẽ liều mạng với hắn.

Không nhìn ra chút gì khả nghi, Mạnh Quân cười nói:

- Thấy ma tiến hóa roi trang bị không tới mức cùi như cậu nói quá lên chứ?

Đáp lại Trần Phi chỉ nhún vai, nói nhiều sẽ khiến y sinh nghi, hừ hừ thực thực vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Khách sạn

Hai người rời khỏi nhà kho, theo đề nghị của Mạnh Quân tiếp tục đi vòng sang hướng khác, tìm đến khu hậu cần xem có lương thực và nước ngọt dự trữ hay không.

Mặc dù trong này hỗn loạn chẳng kém bên ngoài nhưng bọn họ vẫn tìm thấy một ít thực phẩm còn dùng được, thứ giá trị nhất là mấy thùng rau xanh đã lặt, rửa sạch sẽ. Toàn bộ rau do binh lính trồng sau quân khu đều bị cày nát hoặc nhiễm bẩn, chỉ có số này được đậy kín trong mấy thùng lớn nên may mắn còn nguyên vẹn. Trần Phi và Mạnh Quân chia đôi toàn bộ những thứ lấy được.

Trong lúc tìm kiếm xung quanh, không ít thầy ma xấu số mò tới liền bị cả hai tiễn về địa ngục. Chênh lệch giữa đôi bên bây giờ chẳng khác gì người lớn với trẻ con, bọn họ tùy tiện cất tay vài cái cũng dễ dàng xóa sổ chục mạng.

Khi sắp ra ngoài, Mạnh Quân đột nhiên nhớ tới một chuyện:

- Suýt nữa tôi quên mất, nơi này còn có một kho vũ khí ngầm. Chúng ta mau tới đó xem thử!

- Đi!

Trần Phi đã tận mắt chứng kiến uy lực của súng ống, đương nhiên muốn sở hữu càng nhiều càng tốt. Nếu không có mấy khẩu tiểu liên, chỉ sợ khi nãy bọn hắn đã chết mất xác dưới vuốt quái vật.

Hai người chạy ngang rẽ dọc mấy lượt, tới trước một tòa nhà có diện tích cực rộng, phải đến cả mẫu.

- Kho ngầm nằm ở bên trong.

Mạnh Quân hăng hái đi trước mở cửa, nhưng vừa tiến vào mấy bước bỗng khựng người chạy ngược trở ra, khẩn trương hét lớn cảnh tỉnh:

- Chạy mau! Bên trong có tới mấy con.

Trần Phi thoáng khó hiểu, với thực lực hai người bây giờ bị cả trăm thầy ma bao vây cũng không ngại, sợ gì vài con lại khiến Mạnh Quân hoảng sợ như vậy? Song hắn nhanh chóng hiểu ra khi nghe mấy tiếng gầm dữ tợn, trông thấy ba con quái vật không lồ hất tung cửa nhào ra.

Thầy ma tiến hóa!!!

Chẳng những 1 mà tận 3 con xông ra cùng lúc!

Đầu Trần Phi tê rần, gấp rút lao theo Mạnh Quân, không nghĩ được gì ngoài thăm chừng y tởm. Kho ngầm con mẹ gì chứ, tìm vũ khí không được còn lôi ra thêm ba con điên, báo hại bọn hắn chạy vất vả lên cổ, có bao nhiêu sức lực đều dồn hết xuống chân.

Vù!

Vừa trang bị thêm vài món, tốc độ Trần Phi tăng lên khá, vậy mà cổ lăm lăm mới tạm duy trì được khoảng cách an toàn, nhưng mỗi giây trôi qua bọn chúng lại rút ngắn dần. Lũ quái vật này là những chuyên gia điền kinh nước rút bẩm sinh, sở hữu tốc độ kinh hoàng.

Mạnh Quân di chuyển gần như song song với Trần Phi, chỉ chậm hơn một chút. Vừa chạy y vừa nhấn nhó ôm một tay vào mạn sườn, vết thương chưa lành đã phải vận động mạnh khiến Mạnh Quân đau đớn và mồ hôi như tắm, thế nhưng tay y vẫn nắm chặt cây thương không chịu buông.

Trần Phi thăm đoán cây thương tăng khá nhiều thuộc tính cho y, nhất là nhanh nhẹn, vì vậy mới chết cũng không chịu buông.

Giờ phút này, cả hai chẳng những chạy đua cùng bọn thầy ma tiến hóa mà còn so kè lẫn nhau. Ai cũng ngầm hiểu thời khắc này kẻ nào tụt lại phía sau sẽ trở thành mục tiêu dễ bị lũ quái vật công kích, không muốn bị chúng nhai đầu nên càng ra sức chạy thực mạng.

Cánh vật hai bên nhòe nhoẹt trôi vùn vụt sau lưng Trần Phi, gió rít vù vù bên tai, thanh âm lũ quái vật gào thét ngày một gần.

- Bắn chết chúng! - Mạnh Quân hét lên.

Không đợi y nhắc, Trần Phi cũng đang có ý đó. Hai người đột ngột đứng lại, xoay người ra sau, hai khẩu tiểu liên xả đạn ồ ạt.

Tạch tạch tạch tạch tạch!

Đạn bay đầy trời.

Thình lình bị tập kích từ khoảng cách quá gần, con chạy đầu không kịp phản ứng, rú lên thê lương. Nó dính đạn đầy thân thể, cái đầu cũng linh tron hơn chục viên nát be bét, gục xuống tại chỗ trong vũng máu gôm ghềnh.

Hai con phía sau may mắn được thân hình cồng kềnh của con nọ che chắn thoát chết, thấy đồng bọn gục xuống thì gầm lên giận dữ, tách sang hai bên nhào tới.

Bọn Trần Phi lập tức chia ra, mỗi người xử một con, nhả đạn điên cuồng, tay cầm súng chịu lực phản chấn rung bần bật.

Đáng tiếc, lần này lũ quái vật đã có chuẩn bị, búng chân nhảy loạn xạ, liên tục chuyển đổi phương vị khiến mấy loạt đạn phí phạm tiêu tan vào không trung.

Bắn hụt nhưng nhờ vậy kéo giãn được chút khoảng cách, cả hai không dám dây dưa, mở tốc độ chạy như điên. Đằng sau, hai thầy ma tiến hóa gào rú ầm ầm truy theo sát nút.

Bốn cái bóng mờ tịt ma trôi rượt đuổi nhau, lướt ngang quân khu.

Nơi này quá rộng lớn, địa hình phức tạp với vô số lùm cây rậm rạp, bọn Trần Phi lại tiến vào quá sâu nên cố gắng này giờ vẫn chưa đi được nửa đường, công ra còn cách rất xa.

Chạy thêm chừng 100 mét, lũ quái vật rốt cục đuổi kịp, móng vuốt tàn độc vồ xuống.

- Muốn chết! - Trần Phi gầm lên.

Hắn không hề quay đầu, mà chìa súng ra sau.

Vút! Vút!

Thấy ma tiến hóa đã có trí tuệ cỡ trẻ lên mười, nhác thấy đối phương muốn công kích liền cấp tốc nhảy qua hai bên tránh né.

Chỉ có điều, chẳng có tiếng súng nào vang lên. Trần Phi chỉ làm động tác giả, không hề nổ súng.

Phát hiện bị lừa, hai con quái vật phát khùng tức tốc đuổi theo, song vài giây khựng lại đã kịp giúp bọn Trần Phi gia tăng khoảng cách hàng chục mét.

Mạnh Quân vẫn luôn bám sát Trần Phi không rời, khoái trá cười lớn:

- Ha ha, trò này hay đấy! Vậy mà tôi không nghĩ ra, nhưng bọn chúng sẽ không dễ bị lừa lần thứ hai đâu.

- Tôi còn mong chúng nghĩ thế! - Trần Phi nhếch môi.

Hắn chỉ sợ kẻ vừa mạnh vừa ngu si không biết sợ chết, riêng lũ này mạnh thì có mạnh nhưng trí khôn non nớt chính là điểm yếu chết người, rất dễ đưa vào tròng.

Khi bọn họ vừa lách khỏi một dãy lùm cây thì lũ quái vật tiếp tục bám kịp, hơi thở hôi thối phả thẳng vào gáy cả hai.

- Xem đây!

Mạnh Quân học hỏi Trần Phi, chân vẫn phóng nhanh, trong khi tay quay nòng súng ra sau hù dọa. Bên cạnh, Trần Phi cũng làm động tác tương tự.

Cốp!

Hai con quái vật đã rút kinh nghiệm đợt trước, không thềm tránh né, nhẹ nhàng đánh bay khẩu súng trong tay Mạnh Quân, đồng thời móng vuốt hung bạo đâm mạnh vào bụng y.

Ý đồ bị vạch trần, Mạnh Quân tái mặt, tay chân luống cuống chưa biết phản ứng thế nào. May sao, đúng lúc này, cơn mưa lửa đạn rú rít xẹt tới kịp thời giải cứu y.

Hóa ra Mạnh Quân chỉ hù dọa, còn Trần Phi làm thật.

Phập! Phập! Phập!

Hai con quái vật trúng đạn dội ngược về sau nhưng vẫn khỏe phây phây.

Lũ thầy ma tiến hóa đã gặp may. Trần Phi với trình độ bắn súng cơ bản, cùng lúc công kích hai mục tiêu di động nên phát sinh sai sót, phần nửa đầu đạn lệch mục tiêu, số còn lại chỉ ghim trúng phần cơ thể cứng hơn thép, không gây được bao nhiêu tổn hại cho chúng.

- Tiếc thật!

Cơ hội vàng tuột mất, nuối tiếc cách mấy Trần Phi cũng không dám lưu lại hoặc tiếp tục công kích, mau chóng phóng đi. Hắn chỉ còn một băng đạn duy nhất để phòng thân, nhất định không dùng đến nếu không nắm chắc hạ được đối thủ.

Mạnh Quân liều mạng đứng lại nhặt khẩu súng vừa đánh rơi, sau đó học tốc đuổi theo Trần Phi. Chỉ một thoáng chần chừ, y đã bị Trần Phi bỏ lại khá xa, cảm thấy thiếu sót thể lực mà không cách nào đuổi kịp.

Lát sau, công ra quân khu thấp thoáng xuất hiện ở đằng xa, từ vị trí hai người chạy tới còn khoảng 300 mét.

Lần thứ ba lũ kia áp sát.

Hai con quái vật đang nổi điên hơn bao giờ hết, trí tuệ kém cỏi ngập chìm trong lửa giận, chỉ muốn xé nát con mồi. Mạnh Quân xui xẻo rút lại phía sau trở thành tấm bia cho chúng trút cơn cuồng nộ. Hai cặp móng vuốt chụp mạnh xuống đỉnh đầu y.

Mạnh Quân quyết đoán kê súng qua một bên vai bắn ngược ra sau, chân vẫn thần tốc di chuyển.

Tạch tạch tạch tạch!

Thời khắc sinh tử, Mạnh Quân không dám giữ lại, trợn một băng đạn được y vãi tung tóe.

Lũ quái vật giận đến phát rồ nhưng vẫn kín kẽ phòng bị, móng vuốt to bè bung kín mặt, cơ thể trơ ra gánh chịu con bão đạn.

Mạnh Quân chỉ cần bấy nhiêu để kéo dài thời gian, tiếp tục hỗn hển chạy đi, mắt nhìn bóng lưng Trần Phi chợt ẩn hiện tia tàn độc.

Y lấy ra một cái bình nhỏ, trút chất lỏng sừng sánh màu xanh lam vào miệng, thân thể vụt lóe sáng kỳ lạ rồi tắt rất nhanh. Tiếp đó, tốc độ Mạnh Quân đột ngột tăng mạnh, lao đi vùn vụt, chớp mắt từ chỗ bị Trần Phi dẫn trước đã lao vọt lên bỏ rơi hẳn lại phía sau, mỗi lúc một xa dần.

Trần Phi nheo mắt nhìn theo Mạnh Quân. Tên này thật lắm đồ chơi, ngay cả thuốc gia tăng tốc độ cũng không tiếc tay sử dụng, rõ ràng muốn ném hẳn lại làm mồi cho bọn quái vật. Nhưng Trần Phi thừa biết loại "thuốc lác" kiểu này thường có công dụng rất ngắn.

Quả nhiên hần đoán không sai, chỉ mấy giây sau Mạnh Quân dần giảm tốc, dù thế cũng bỏ xa hần mười mấy mét.

Lũ thầy ma đã tới sát người Trần Phi, tức tới chụp mấy cặp móng vuốt nhọn hoắt xuống.

Vút!

Nghe tiếng xé gió, Trần Phi lập tức đổi hướng di chuyển, kết hợp giương súng làm động tác nã đạn.

Bọn quái vật nửa tin nửa ngờ song vẫn phải phòng thủ, tạo cơ hội cho hần nói rộng khoảng cách, lần nữa thoát chết trong gang tấc.

Tình huống cứ thế lặp đi lặp lại, Trần Phi lâm nguy không loạn, liều mạng chơi chiêu hư hư thực thực khiến lũ quái vật điên đảo, trải qua mấy phen kinh hãi rốt cục vẫn toàn mạng chạy tới cổng.

Hai người một trước một sau bắn nhanh ra ngoài. Vừa trông thấy xe buýt đậu xa xa, Mạnh Quân hùng hục lao đến, miệng quát:

- Mau nổ máy!

Bọn Lương Nhật đang tranh thủ thời gian chờ đợi giết vài thầy ma luyện cấp gần đó, nghe ồn ào ngó qua thấy hai người kia chạy tới, sau lưng kéo theo mấy con quái vật không lồ thì hồn vía bay cả xuống đất, cuống cuồng nhào lên xe, thiếu chút vút luôn vũ khí.

Mạnh Quân phóng thẳng qua cửa xe, chưa kịp ổn định đã hỏi thúc:

- Chạy!

- Không được, Trần Phi chưa lên xe... - Bạch Yến bật khỏi ghế, cuống quýt nói.

Gia Mỹ cũng gấp rút bảo:

- Chờ cậu ấy, đừng chạy!

Phía đầu xe, Lương Nhật quờ quạng vặn khóa, nổ máy.

Lúc này, Trần Phi vẫn còn cách xe 7, 8 mét, hét lớn:

- Cứ chạy đi!

Hắn và hai quái vật phía sau đang đạt vận tốc cực đại, nếu chờ lên xe rồi mới chạy thì quá muộn, chúng nhất định xông vào giết sạch.

Lương Nhật nhấp nha nhấp nhồm như kiến đốt mông, vừa nghe Trần Phi hô hoán liền nhún ga cho xe ầm ầm phóng đi.

Xe buýt tăng tốc khá chậm. Thoáng chốc Trần Phi đã bắt kịp, tung người nhảy lên xe, kịp thời tránh thoát móng vuốt lũ kia vồ qua sau lưng.

Rầm!

Hụt mục tiêu, hông xe vô tình trở thành vật thể thân, bị vuốt sắt cào rách toác một mảng lớn, kéo lê tóe lửa dưới mặt đường.

Hai con quái vật bám chặt móng vuốt vào thân xe, tìm cách leo lên, chân chúng ma sát xuống đường tung tóe máu thịt nhưng quyết không buông bỏ.

- Á...

- Chạy mau!

Mọi người trên xe sợ thất thần, la hét ồm ồm, đổ dồn hết sang bên kia tránh bị quái vật tấn công.

Trần Phi chưa kịp ổn định hô hấp liền phóng đến, kê nòng súng ngay đầu lũ quái vật rồi lạnh lùng siết cò.

Tạch tach tach tach tach!

Xương nát thịt tan, một con võ sọ chết tốt, con kia rơi khỏi xe, té lăn cả chục vòng mới chồm dậy được. Nó hùng hục lao theo một quãng xa, sau cùng biết không thể đuổi kịp mới chịu đứng lại, cặp mắt đỏ sọng nhìn theo chiếc xe buýt đang nhỏ dần, miệng há rộng gầm lên từng tràng thù hận.

Khi đã an toàn, tất cả mới hoàn hồn, thở phào ra nhẹ nhõm, phát hiện lưng áo đã ướt đầm mồ hôi lạnh tự bao giờ.

Mai Hùng là người đầu tiên lên tiếng hỏi:

- Vừa rồi... bọn đó là gì vậy?

- Thấy ma tiến hóa. - Mạnh Quân mệt mỏi đáp.

Y đã về chỗ ngồi cạnh Gia Mỹ, lồng ngực đập phồng lên xuống, tay chân tê dại. Thuốc tăng tốc tốt thì có tốt nhưng tác dụng phụ sau đó không hề dễ chịu, lại thêm mấy chiếc xương gãy hành hạ y đau không chịu nổi.

- Thấy ma tiến hóa? Là sao? - Lê Minh Dũng cũng rất thắc mắc.

Mạnh Quân không còn hơi sức trả lời mấy gã này. Trần Phi thì mặc kệ, hấn lột mũ trùm của bộ đồ phòng hộ ra cho thoáng, lạng lẹ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Biết hai người đang mệt, không ai hỏi thêm, dù trong lòng có rất nhiều vấn đề khúc mắc cần được giải đáp.

Ít giờ sau, xe buýt thuận lợi ra khỏi thành phố, chạy tới ngoại ô.

Mặt trời dần xuống núi, màn đêm buông phủ. Trải qua hành trình khá dài, mọi người đều cảm thấy uể oải rã rời.

Mạnh Quân chớp mắt được chốc lát khỏi phục phần nào, nói với Trần Phi:

- Chúng ta tìm chỗ nghỉ chân thôi! Ban đêm đi rất nguy hiểm, hơn nữa chắc mọi người đói là rồi.

Y vừa dứt lời, những người khác liền hưởng ứng nhiệt liệt. Nhất là đám Mai Hùng đói khát đã lâu, thức ăn chất đầy sau lưng mà không thể chạm vào, quả thực vô cùng bứt rứt khó chịu.

Trần Phi hé mắt nhìn ra ngoài. Nơi này cách thành thị khá xa, quang cảnh hai bên đường hoang vu, toàn là đồng ruộng vắng vẻ um tùm, biết lấy đâu ra chỗ dừng chân. Hắn nói:

- Lương Nhật, cậu đề ý nơi nào ổn thì dừng xe!

- Được.

Lương Nhật chỉ sợ Trần Phi không chịu, mau mắn gật đầu.

Đi thêm chục cây số, bỗng trông thấy một cái khách sạn bề thế nằm khuất sau hàng cây cao bên đường, Lương Nhật giảm ga, ngoái đầu hỏi:

- Nơi này được chứ?

- Vào đi! - Trần Phi đáp.

Khách sạn nằm sâu trong con đường trải đá xanh nhỏ, xe buýt lăn bánh chậm chậm chạy vào.

Điện đèn không còn, dưới ánh đèn xe tù mù, tòa khách sạn hiện lên cũ kĩ u ám, thê lương bao trùm. Cảnh vật tối đen như mực, cây cối kết thành từng tầng rậm rạp, ánh trăng khi tỏ khi mờ không thể soi rõ.

Mọi người chưa vội xuống mà tạm thời ngồi yên trên xe, ngó quanh dò xét.

Thanh Hương thì thảo như sợ thấy ma nghe thấy tim đập:

- Yên tĩnh thế này chắc là không có bọn chúng. Nhưng mà nơi này trông ghê quá, hay là ta tìm chỗ khác tốt hơn được không?

Lương Nhật lầu bầu:

- Đâu phải em không thấy này giờ anh tìm mãi mới được mỗi cái khách sạn này. Tối rồi, xung quanh đồng không mông quạnh, biết đi đâu tìm nơi nào khác?

Gã đang rất đói và mệt, chỉ muốn ăn no bụng rồi đánh một giấc tới sáng để quên hết cuộc sống khốn nạn như con ác mộng này đi, trả lại ngày xưa huy hoàng cho gã.

- Lắm chuyện quá! - Mai Hùng gắt - Tìm được chỗ trú ở nơi vắng vẻ thế này không dễ đâu, mau vào thôi!

Gã và Lê Minh Dũng lục tục đi tới cửa xe, tuy nhiên vẫn chưa dám xuống mà quay đầu nhìn Mạnh Quân chờ đợi.

Mạnh Quân nắm tay đỡ Gia Mỹ đứng lên, nói với Bạch Yến:

- Đêm nay chúng ta nghỉ lại đây. Bọn em sợ thì cùng nhau ngủ chung một phòng, lỡ xảy ra chuyện gì nhớ kêu lên, tôi sẽ tới ngay! Đừng quá lo lắng!

Được y trấn an, mấy cô gái yên tâm phần nào, nối đuôi theo Mạnh Quân bước xuống.

Cả ngày ngồi trên xe dần xóc khắp quãng đường dài, ai cũng nhức mỏi toàn thân. Ngoài trời tuy tối đen hoang vắng nhưng bù lại không khí trong lành, hương hoa đồng nội theo từng cơn gió lạnh thoảng thoảng len vào khứu giác rất dễ chịu.

Gia Mỹ nhắm mắt hít một hơi khí trời thật đầy, khoan khoái nói:

- Thích thật!

- Ước gì được ở đây mãi! - Thanh Hương sáng khoái hưởng ứng - Tôi ngán ngồi xe tới tận cổ rồi!

Các nàng quên hết mọi phiền muộn, ríu rít cười nói. Chỉ riêng Tiểu My u sầu không lên tiếng. Từ lúc lộ ra chuyện cá nhân không hay, nàng lặng lẽ hẳn đi, giống như biến thành người khác.

Bạch Yến vờn vai làm vài động tác thể dục, những đường cong quyến rũ uyển chuyển trên thân hình mảnh mai đưa lên hạ xuống, vô tình thu hút ánh mắt thêm thuông của mấy tên kia mà không biết.

Trần Phi vừa cồng Nguyễn Huy đi xuống, nàng liền tới gần bắt chuyện:

- Có cần tôi phụ một tay không? Chắc bạn mệt lắm rồi!

- Không sao. - Trần Phi cười nhẹ - Vào trong thôi! Bạn đói chưa?

- Đói lắm! Bây giờ bạn cho một con heo tôi cũng ăn hết. - Nàng vui vẻ pha trò, theo chân Trần Phi.

Ngước nhìn tòa khách sạn cao cả chục tầng, Trần Phi thắc mắc không biết ai lại đi xây khách sạn hoành tráng ở khu vực hoang vắng thế này với mục đích gì?

Ở đây chẳng có danh lam thắng cảnh, di tích lịch sử cũng không, du khách vắng lại họa điên mới dừng chân. Chỉ có thể đoán chủ nhân đầu óc không bình thường, hoặc là họ quá dư thừa tiền bạc nên chơi ngông mà không suy nghĩ.

Vừa đặt chân vào sảnh, mùi ẩm mốc nồng nặc xộc thẳng lên mũi mọi người, dường như nơi này đã lâu không có ai ở.

Xoạch!

Trần Phi bật hộp quẹt châm mấy ngọn nến, chia cho cả nhóm soi nhìn xung quanh.

- Không phải chứ? Thế nào lại chui vào khách sạn bỏ hoang?!

Có tiếng Mai Hùng lầm bầm. Trong này kín nên âm thanh rất vang, tiếng gã nói nhỏ mà nghe rõ mồn một, vọng tới vọng lui cả chục lần khiến không khí càng thêm ma quái.

Trần Phi giờ cao nên xem xét, trông thấy mạng nhện giăng đầy khắp nơi, rêu phong rậm rì, vách tường thấm nước lâu ngày loang lổ từng bệt lớn như những bức tranh trừu tượng quái dị. Rất nhiều dây leo mọc chen cả vào mấy kẽ nứt trên tường, như muốn xé toạc các bức vách làm đôi.

Bàn ghế, sàn nhà đóng một lớp bụi dày, hơi đưa miệng thổi nhẹ lập tức bụi mù bốc lên đặc nghệt, vài người vô ý hít phải bị hắt xì liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhện khổng lồ

Sảnh khách sạn rất rộng và lạnh, không gian trống trải mênh mông lác đác những bộ sofa bám bụi bẩn. Nơi này có thể chứa cùng lúc cả nghìn người.

- Ở đây rộng thật! - Thanh Hương nhìn xung quanh, càng nhìn sắc mặt càng tái nhợt, chột hạ thấp giọng - Tôi cứ cảm giác trong đây có gì đó rất đáng

sợ!

Lê Minh Dũng chăm chọc:

- Gì đó là cái gì? Nói rõ ra xem! Cứ làm như bạn có giác quan thứ sáu.

- Thật! Từ nhỏ tôi đã rất nhạy cảm với nguy hiểm, nhớ có lần không cho mẹ tôi đi xa vì mơ thấy điềm dữ, rồi cuộc chuyến xe đó gặp tai nạn. Nhờ thế mà bà ấy mới thoát chết đấy! - Thanh Hương giải thích.

Mai Hùng chỉ đi cách nằng vài bước chân, nghe vậy mở miệng cợt nhả:

- Ô, thế à?! Câu chuyện hấp dẫn như phim luôn! Vậy bạn nói xem cái thứ rất đáng sợ đó là gì?

Giọng điệu châm chọc của gã khiến Thanh Hương bực dọc:

- Sao tôi biết được? Tôi cảm nhận sao thì nói vậy, "nó" đang trốn trong một góc nào đó nhìn chăm chăm tới đây, chờ cơ hội làm thịt chúng ta. Hai bạn không tin thì thôi, đừng tỏ thái độ xem thường người khác như thế!

- Ha ha, đương nhiên bọn tôi không tin rồi. Hai thằng này đâu có điên!

Bọn Mai Hùng cười rộ lên, phá tan không gian tĩnh mịch. Những người khác nghe được câu chuyện cũng phì cười, vui đi chút căng thẳng.

Trần Phi thoáng nhìn Thanh Hương, vẻ mặt nàng rất thật, không giống đang nói dối. Nãy giờ hần lảng tai nghe song chẳng phát hiện gì khả nghi, tuy vậy vẫn thấy nơi này hơi kỳ quái.

- Chúng ta lên tầng trên chứ? Dưới này đâu có chỗ ngủ. - Mạnh Quân chỉ cầu thang.

Trần Phi gật nhẹ:

- Tôi đoạn hậu.

Mọi người thận trọng bước lên trên. Mạnh Quân dẫn đầu, Trần Phi đi sau cùng để bảo đảm an toàn cho tất cả.

Dù bọn họ cố gắng đi thật nhẹ nhàng nhưng tiếng chân đạp xuống nền gạch vẫn vang lên bồm bộp. May mắn là không có chuyện gì xảy ra ngoài việc bụi mù bốc lên từ bước chân người trước cuộn thẳng vào mặt người sau, vài kẻ không nhận được ho sù sụ, vội vàng đeo khẩu trang.

Đến tầng 2, trước mặt mọi người hiện ra hành lang dài rộng và tối đen. Những ánh nến leo lét trên tay họ chỉ soi được một vùng vài ba mét, rất khó quan sát tình cảnh xung quanh.

Trần Phi lấy đèn pin rọi ra xa. Hành lang cực dài, không thẳng mà cong cong hình chữ S, đứng ở vị trí này không thể trông thấy đầu kia. Hắn đếm sơ cả thấy có hơn 20 phòng. Đó là tính riêng tầng này, gộp chung cả khách sạn lại cũng phải vài trăm phòng, quả thật rất hoành tráng.

- Cần phải kiểm tra toàn bộ phòng trên đây cho chắc ăn!

Trần Phi nói rồi bước tới trước cửa căn phòng đầu tiên.

Không ai bảo ai đều giữ yên lặng tuyệt đối, hồi hộp lùi về sau nhìn hần đây cửa.

Kết!

Lâu ngày thiếu dầu nhớt, cửa mở tạo thành tiếng động khó nghe, vang vọng rất lớn.

Trần Phi đứng ngoài soi đèn vào trong quan sát giấy lát, không thấy có gì khả nghi mới bước vào, mấy người kia liền đi theo.

Căn phòng khá rộng, bên trong đặt hai chiếc giường đôi nằm song song, đủ cho bốn người nằm thoải mái. Nội thất còn đầy đủ, bao gồm một bộ sofa, tủ treo quần áo, máy điều hòa, tủ lạnh, tivi, không thiếu thứ gì. Thứ duy nhất thiếu là điện, không có điện thì những tiện nghi này coi như vứt bỏ.

Trần Phi mở cửa nhà vệ sinh, trong này có cả bồn tắm xa hoa, gương soi kiểu lớn, vòi sen vẫn còn rỉ rỉ dòng nước đen đặc quánh.

Không hề phát hiện thấy ma hay điềm nào đáng ngờ, cả bọn rời phòng, tiếp tục đi sang nơi khác kiểm tra.

Nửa giờ sau, xác định toàn bộ phòng trên này đều an toàn, mọi người bắt đầu phân ra làm 4 nhóm nghỉ ngơi. Nhằm bảo đảm không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, 4 nhóm chọn những căn phòng ở đoạn giữa và ở gần nhau. Trần Phi và Nguyễn Huy ở phòng số 10; Bạch Yến, Thanh Hương và Tiểu My phòng 11; Lương Nhật, Mai Hùng, Lê Minh Dũng phòng 12; Cặp đôi Mạnh Quân, Gia Mỹ ở riêng phòng 13 cuối cùng.

Vào phòng được ít phút, trong này đóng khá nhiều bụi bẩn, Trần Phi đang định dọn sơ thì nghe tiếng gõ cửa, mở ra trông thấy Bạch Yến đội nón, đeo khẩu trang, tay cầm mấy cây chổi và một mớ quần áo cũ đứng đó.

- Có chuyện gì thế? - Hấn hỏi.

Bạch Yến hơi xấu hổ nói:

- Tôi qua dọn phòng giùm bạn. Bản thể làm sao ở được!

- Bạn vào đi! - Trần Phi dịch sang bên, nhường đường cho nàng.

Bạch Yến xăng xải đi vào quét dọn khắp nơi. Trong lúc nàng lau dọn, không ít lần sợ ý cúi người trước mặt Trần Phi, cổ áo hở rộng lộ ra vùng núi đồi trắng ngần căng tròn cực kỳ mời gọi khiến hấn nóng hết mặt, lấy hết quyết tâm mới rời mắt được.

Trần Phi ngồi ở góc phòng quan sát cách Bạch Yến làm đường như không rảnh lắm, có chút buồn cười hỏi:

- Trước đây bạn có thường xuyên làm việc này không?

- Có chứ. - Bạch Yến gật gật đầu, chợt ngược lên phát hiện hấn đang cười cười nhìn mình thì mắc cỡ, tần ngần một hồi mới bảo - Thực ra thì... chỉ khi vào đây học, tôi mới thỉnh thoảng dọn dẹp. Lúc ở nhà ba mẹ không cho tôi đụng vào gì cả, vì hay làm vỡ đồ đạc.

Xoảng!

Vừa nói xong, khuỷu tay nàng vô hình hất trúng lọ thủy tinh dùng để cắm hoa gần đó, nó rớt xuống đất vỡ tan tành.

- Ủ, tôi hiểu mà!

Trần Phi hết biết nói gì, bước tới phụ nàng thu gom những mảnh vỡ.

Bạch Yến cuống quýt:

- Xin lỗi, tôi vụng về quá! Để tôi...

- Không sao. Bạn quét sơ giường giùm tôi được rồi! chúng ta không ở lại đây lâu, chẳng cần lau dọn kỹ làm gì.

Đến tận lúc này, nàng ta mới lộ ra là một cô gái vụng về nhưng vẫn có nét rất đáng yêu, biết quan tâm người khác, hoàn toàn khác hấn Bạch Yến nổi tiếng kiêu kỳ bên khoa Ngoại Ngữ, muôn người đeo đuổi khi trước. Mà cũng có thể chỉ mình Trần Phi may mắn thấy được những điều này.

Đến giúp người ta mà rớt cục lại báo hại hấn phải phụ mình quét dọn hậu quả, Bạch Yến xấu hổ đến nỗi chỉ muốn lao ra khỏi phòng chạy trốn. Nàng vội cầm mấy bộ quần áo cũ lau lau chùi chùi giường, trải ga thẳng thớm. Công việc không có gì phức tạp nhưng làm xong cũng khiến Bạch Yến mướt mồ hôi, rất có cảm giác thành tựu.

- Cảm ơn! - Trần Phi chia mấy chai nước suối tới.

Bạch Yến vui vẻ đón lấy:

- Phần nước ngày hôm nay của bọn tôi à?

- Không. Số này dành riêng cho bạn tắm!

- Ồ, trả công tôi sao? Lần này nhiều hơn lần trước thì phải! - Nàng cười trong trẻo, nét mặt rất vui.

Trần Phi cười đáp lại:

- Vừa lấy được chút ít nên tôi cho bạn xài sang một hôm.

Bạch Yến nhìn quanh phòng, ngần ngừ nói:

- Thật sự bạn không cần tôi dọn hết bụi bẩn hả? Vẫn còn rất nhiều kia!

- Không. Mai chúng ta đi rồi.

Hấn đã nói vậy, Bạch Yến hết lý do để lưu lại. Tay nàng mân mê mấy chai nước hồi lâu, nói thêm vài lời rồi từ biệt về phòng.

Trần Phi thở phào, vội vàng khép chặt cửa, sau đó cầm lấy cây chổi nàng để quên quét một vòng quanh phòng. Nói sao thì hấn cũng không tài nào ngủ nổi trong một nơi dơ bẩn thế này, đuôi kéo Bạch Yến về chỉ vì trông nàng dọn dẹp rất cực khổ, thật sự không nỡ đứng nhìn.

Vừa dọn xong, tiếp tục có tiếng gõ cửa, Trần Phi nhìn qua mắt thần thấy vẫn là Bạch Yến đang đứng phía ngoài, tay nàng cầm theo quần áo, khăn, có cả dầu gội, xà phòng, bàn chải đánh răng, chẳng rõ định làm gì?

Dù vậy hấn vẫn mở cửa.

Bạch Yến ngai ngừng "trình bày":

- Hai người kia đang tắm. Tôi chờ lâu quá nên sang đây tắm nhờ, được không?
- Ủ, được. - Trần Phi ngẩn ra một lúc mới đáp.

Bước vào trong, phát hiện căn phòng sạch sẽ hơn khi mình về, Bạch Yến vô cùng ngạc nhiên:

- Bạn mới dọn lại hả?
- Ừm.
- Sao khi này bảo không cần thiết mà?
- Khục... - Trần Phi ho khan vài tiếng - Rảnh rồi không có gì làm nên tôi quét sơ ấy mà.

Thấy nàng chỉ đem theo một chai nước, hần hỏi:

- Tôi đưa bạn ba chai mà, đâu cả rồi? Không phải là đưa cho hai người kia tắm đó chứ?
- Tôi... - Bạch Yến cúi mặt, cảm giác như mình đã phụ lòng Trần Phi, thấy rất có lỗi.
- Không việc gì. Đây, bạn cầm lấy mà dùng! Lần sau đừng cho ai nữa là được, thực sự tôi không còn nhiều!

Trần Phi xua tay, lấy ra thêm hai chai nước đưa nàng, thầm nghĩ mình làm thế này có gọi là đại gái hay không? Chẳng hiểu sao hần không đành lòng nhìn nàng sống thiếu thốn.

- Bạn tốt với tôi quá, biết lấy gì đền đáp đây?!

Bạch Yến nhoẻn cười, lập tức cầm lấy.

Lời nói của nàng hơi mập mờ làm Trần Phi thoáng lúng túng. Hần dăng hăng mấy tiếng che đậy, chỉ về phòng tắm:

- Không phải bạn sang tắm nhờ sao? Vào tắm đi!
- Ủ há, tôi quên mất!

Bạch Yến tươi cười cầm theo ngọn nến đi vào phòng tắm, đột ngột kêu á lên. Trần Phi giật mình vội chạy đến, nàng đỏ mặt nói:

- Tôi không để ý, hóa ra phòng tắm lắp cửa kính à?

Trần Phi vỡ lẽ. Đúng là phòng tắm sử dụng kính mờ, ban ngày còn đỡ, hiện giờ đang là đêm tối, dù chỉ dưới ánh nến leo lét nhưng nếu nhìn từ ngoài vào sẽ mơ hồ thấy cơ thể nàng.

Hần cũng không biết làm thế nào, bèn nói:

- Hay là bạn cứ tắm, tôi ra ngoài đợi!

Trần Phi vừa quay người, Bạch Yến liền gọi:

- Vậy sao được. Bạn ở lại đi, miễn là đừng nhìn vào đây!
- Yên tâm! Tôi không có thói quen rình rập.

Trần Phi nhún vai, nằm xuống giường, đồng thời xoay mặt đi hướng khác.

Ánh mắt Bạch Yến lên nhìn hần chột sáng long lanh, ẩn hiện tia nghịch ngợm. Không biết nàng nghĩ gì mà nhẹ tay để lại chai dầu gội trên bàn rồi mới mang những thứ khác vào phòng tắm, cài chốt, tiếp đó tiếng nước sôi nhẹ nhẹ vọng tới tai Trần Phi.

Tim Trần Phi đập mạnh, nói thế nào thì hần vẫn là một thằng con trai mười tám tuổi, đang độ huyết khí sung mãn, trước giờ lại chưa từng tiếp xúc phái nữ thì làm sao chống được sức cám dỗ.

Hơn nữa lúc này trong phòng chỉ có mình hần và Bạch Yến, Nguyễn Huy li bì nằm bên kia đương nhiên không tính vào. Dù không muốn, tâm trí Trần Phi bắt đầu nghĩ lan man.

Trong kia là một thiếu nữ trẻ đẹp cực hấp dẫn, tràn đầy sức sống thanh xuân, kết hợp cùng tiếng nước chảy róc rách và vài âm thanh khác kích thích trí tưởng tượng hần bay xa, tâm trí dần hiện ra những hình ảnh rất khó nói.

Trần Phi xoa mặt, không biết từ khi nào mồ hôi đã tuôn đầy, bóng nhẫy tay. Cảm giác còn kinh khủng hơn khi hắn đối diện lũ thầy ma, quả nhiên người xưa nói không sai, phụ nữ là động vật cực kỳ nguy hiểm.

Mấy lần Trần Phi muốn lên quay mặt nhìn vào phòng tắm một cái cho thỏa trí tò mò, nhưng cố gắng kiềm chế bản thân, thậm chí là đàn ông đã hứa phải giữ lời, chẳng may làm bậy để Bạch Yến bắt gặp thì còn mặt mũi nào.

Định lực hắn rất mạnh, sau một hồi đấu tranh cuối cùng cũng gạt phăng được suy nghĩ xấu xa ra khỏi đầu.

- A, tôi để quên chai dầu gội ngoài đó rồi. Bạn đưa giùm được không? - Giọng Bạch Yến ngọt ngào từ trong vang ra.

Trần Phi nghiêng răng ngồi dậy, hai chân nặng như đeo chì. Ngó thấy chai dầu gội trên bàn, hắn đi tới cầm lên, háng giọng:

- Bạn mở cửa tôi mới đưa được.

- Tôi mở đây. Mà này, bạn đừng xông vào làm bậy đó!

Tay Trần Phi cầm chai dầu gội thoáng run. Hắn không hề có suy nghĩ đó, thậm chí mặt vẫn xoay qua bên kia, chưa hề nhìn vào phòng tắm lấy một lần. Nàng đột nhiên nói vậy khác nào gợi ý hắn làm bừa?

Không nghe Trần Phi ừ hử gì, Bạch Yến cười đắc ý, đẩy nhẹ cửa ra, không quên nép người sang phía bên kia tránh lộ thân thể. Thực tế cửa chỉ có lớp kính phía trên, từ phần thắt lưng trở xuống là nhôm kín bưng, nàng lại khom thấp người nên Trần Phi có mắt thần cũng chẳng thể nhìn được gì, chỉ muốn trêu chọc hắn một chút để bớt đi vẻ lầm lì ít nói.

Bạch Yến đưa bàn tay nòn nà ra ngoài cầm lấy chai dầu gội rồi thụt vào ngay, đóng kín cửa lại, tiếp tục niềm vui tắm rửa. Chỉ khổ cho bao cố gắng của gã trai tơ Trần Phi vì hành động này mà đổ sông đổ biển hết cả. Hắn về giường nằm ngơ ngẩn khá lâu mới ném được cảm giác kỳ lạ ra khỏi đầu, cố nhắm mắt ngủ.

Mệt mỏi nên Trần Phi ngủ rất say, quên cả phòng bị.

Không biết hắn ngủ bao lâu, thỉnh linh bị tiếng thét của Bạch Yến đánh thức, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy nàng quần khăn từ trong phòng tắm hốt hải chạy tới, quỳnh quàng kêu loạn:

- Cứu tôi, có quái vật...

Cái khăn tắm dù lớn nhưng do nàng vội vã quần không kín, lại chạy nhanh nên hở trên lộ dưới, da thịt trắng mịn đập thẳng vào mắt Trần Phi.

Hắn không thèm nhìn mà dồn hết chú ý vào cái bóng đen to như chậu nước đang đuổi ngay sau nàng, miệng nó phát ra tiếng kêu ren rét ghê rợn.

Trần Phi cầm Trảm Ma Dao phóng tới kéo Bạch Yến ra sau lưng mình, chém mạnh đao vào bóng đen.

Vút!

Bóng đen đang lao tới đột nhiên bay lên cao vượt qua đầu Trần Phi, mấy cái chân chụp thẳng xuống người Bạch Yến khiến nàng kêu hoảng, hấp tấp lùi về sau.

Chém hụt, Trần Phi cấp tốc xoay người quét mạnh đao vào lưng bóng đen, tốc độ biến chiêu cực nhanh liền chém trúng đối phương, hất văng nó lên vách phòng phía xa.

Rầm!

Bóng đen rơi phịch xuống đất nhưng không hề hấn gì, hiện nguyên hình là một con nhện tám chân lông lá đầy gai nhọn, cái miệng nó với cặp càng như gọng kim sắt co ra cụp vào kêu ren rét, liên tục chảy thứ nước màu xanh đục nhờn nhớt kịch độc, tám con mắt đỏ bầm kinh khiếp cùng giương lên đánh giá con mồi.

Con nhện khổng lồ đang đứng yên bất động, đột nhiên từ phần bụng dưới bắn ra một chùm tơ đen kịt bay tới tựa chớp giạt, phủ chụp lên người Trần Phi.

- Chạy đi!

Trần Phi nhanh tay đẩy Bạch Yến khỏi phòng, đồng thời lạng người tránh.

- Tôi đi gọi người tới giúp!

Biết ở lại chỉ thêm vướng víu tay chân, Bạch Yến cuống quýt nói rồi nhanh chóng chạy mất dạng.

Trần Phi vừa chuyển đổi phương vị, một chùm tơ nhện khác đã bắn tới trước mặt không cách nào tránh kịp, buộc hắn phải vung đao đỡ.

Tơ nhện cực bền chắc, đao chém không đứt, ngược lại còn bị chúng quấn chặt thiếu chút kéo tuột khỏi tay hắn.

Trần Phi gồng cổ tay ghi mạnh muốn thu đao về, con nhện lập tức mượn đà phóng ào đến, tám cái chân dài ngoằng chẳng khác mấy ngọn giáo nhọn đâm tới khắp thân hắn.

Vút! Vút!

Chân nó chưa tới mà hơi gió lạnh thấu xương đã ập thẳng vào mặt Trần Phi, hần vội buông đao đã bị tơ nhện bám chặt, lấy Dao Mỏ Chó ra chống đỡ.

Keng! Keng! Keng!

Dao chém trúng mấy cái chân nhện phát ra những tiếng chát chúa như sắt thép va vào nhau, không cách nào gây tổn hại cho nó.

Song phương giáp mặt, cặp cang đầy răng cưa của con nhện không lồ đột ngột bập mạnh ngang cổ Trần Phi, trúng chiều này đầu hắn chắc chắn rơi xuống.

Động tác con quái vật rất nhanh song vẫn kém Trần Phi một nhịp. Trước khi hai cang nó kẹp chặt, hắn đã thụp người xuống, chân rùn thấp, đâm một nhát dao vào bụng con nhện.

Phập!

Phần trên con quái vật có lớp giáp xác cứng cỏi, đao thương bất nhập, thế nhưng dưới bụng rất yếu ớt, dễ dàng bị Dao Mỏ Chó cắm ngập tận cán. Nó gào rú thảm thiết, cuồng cuồng thối lui.

Trúng một nhát dao, bọn sinh vật đột biến sống dai như gián cũng chỉ cảm thấy chút đau đớn, không ảnh hưởng đến tính mạng. Muốn giết chết chúng thì chừng đó vẫn chưa thấm tháp.

Xoẹt!

Trần Phi không buông tha, quyết liệt bám đuôi như hình với bóng. Hắn rút mạnh đao kéo theo máu đen tanh tươi phún thành vòi, tiếp tục đâm thêm một nhát, mũi đao hướng từ bụng xiên lên trên.

Phập!

Trúng nhát đâm thứ hai, con nhện rít gào ầm ĩ. Nó kinh hãi bắn một chùm tơ lên trần, thân thể to ụ bám lấy mấy sợi tơ phi thẳng lên tìm đường trốn chạy, máu từ ổ bụng tuôn như suối xuống dưới. Từ lúc đột biến, con vật này chưa gặp đối thủ nào đáng sợ như gã thanh niên có vẻ ngoài hơi gầy yếu kia.

- Mày chạy đâu?

Vù!

Tay trái Trần Phi chớp lấy Trảm Ma Đao bị con nhện vút dưới sàn, nhún chân tung người lên cao, tay đao tay dao chém rớt phần đít nó, máu thịt tuôn đỏ xối xả.

Roi vào đường cùng, quái vật nhện rống giận chuyển thân bám chặt lấy trần phòng, đầu chúc xuống, mấy cái chân nhọn hoắt gượng ngo ngoe công kích Trần Phi.

Hắn cười lạnh, thân hình vẫn còn lơ lửng trên không trung liền chuyển Trảm Ma Đao sang tay thuận, một đao toàn lực cuộn tới tựa thác đổ đầu non.

Rầm!

Con nhện bị trọng thương đã suy yếu không cách nào chống cự, khi sóng đao cuốn qua liền như chiếc lá vàng cuối thu bay vèo ra xa, đập ầm vào tủ, lung la lung lay đứng dậy. Liên tục dính đòn hiểm, thân đầy vết thương mất máu quá nhiều khiến điểm sinh mệnh của nó chẳng còn bao nhiêu, hiện có muốn chạy cũng chạy không nổi.

Trần Phi hết con cuồng phong ập đến, thêm một đao cắm ngập vào mắt nó, xoáy sâu tận não.

Dính nhát đâm chí tử, quái vật nhện không lồ thoi thóp ngã lãn, tám cái chân đầy gai nhọn chống lên trời co giật mấy lượt rồi toi mạng.

"Ding, bạn giết chết một con nhện đột biến, tặng 50 điểm kinh nghiệm."

Cạnh xác nó rớt ra 2 xu và một chiếc nhẫn có mặt hình con nhện nhỏ màu đen bóng. Xem ra thu hoạch cũng khá, Trần Phi cầm lên đọc thông tin.

*** Nhẫn Phun Tơ

- Nhanh nhẹn: + 2

- Kỹ năng Phun Tơ: Có thể bắn ra một chùm tơ trong khoảng cách 10 mét. Tơ nhện cực bền chắc, rất khó đứt, yếu điểm sợ lửa và hơi nóng. Thời gian hồi 60 giây, mỗi lần sử dụng tiêu hao 3 điểm thể lực.

- Mô tả: Chúc mừng bạn đã trở thành một phần của Spider Man.

Trần Phi vui mừng đeo ngay chiếc nhẫn vào ngón giữa tay trái. Không ngờ chiếc nhẫn trông xấu xí lại đính kèm kỹ năng, còn là kỹ năng dạng khổng chế cực tốt, trong lúc giao chiến xuất kỳ bất ý tung ra chắc chắn kẻ địch không đề phòng sẽ bị trói chặt, mặc tình cho hắn chém giết.

Đúng lúc này, Bạch Yến dẫn theo mọi người rầm rộ chạy vào. Ngó thấy xác nhện đen thui nằm một đống giữa phòng, trong khi Trần Phi sáng khoái ngồi nghỉ mệt trên giường, vẻ mặt ai nấy đều ngơ ngác.

Như lời Bạch Yến hốt hoảng mô tả thì con quái vật kia rất lợi hại, bọn họ nghe vậy vội vã chạy qua ứng cứu, sao chưa gì nó đã ngòm củ tỏi rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tiểu My khẩn cầu

- Ôn chứ?

Mạnh Quân thoáng nhìn Trần Phi, sau đó chuyển ánh mắt qua xác con nhện thật lâu, mảy hơi cau. Trông hình dạng sinh vật đột biến này chẳng hề dễ chơi, không ngờ hắn lại giải quyết nhanh gọn.

- Không sao. - Trần Phi đứng dậy nói - Chắc mọi người đói cả rồi, chúng ta xuống dưới dùng bữa thôi!

Cả bọn lục tục rời phòng, riêng Bạch Yến vẫn nán lại. Nàng đã mặc đồ chần chu, khi nãy vừa chạy về phòng liền hỏi thúc Thanh Hương và Tiểu My đi gọi người, tiếp đó tranh thủ mặc y phục rồi chạy ngay sang đây, may mà Trần Phi vẫn bình an vô sự.

- Sao bạn chưa xuống? - Nàng hỏi.

Trần Phi chỉ cái xác nhện:

- Tôi dọn nó đã. Bạn cứ đi trước, tôi sẽ xuống sau!

- À, không nói sớm. Bên phòng tôi có mấy cái thùng vứt bừa bãi, để tôi lấy qua.

Nói rồi không đợi hắn đáp, Bạch Yến tắt tả về phòng, lát sau cầm qua một cái thùng xộp to.

- Cảm ơn!

Trần Phi đón lấy, bỏ xác nhện vào rồi đem vứt ở cuối hành lang. Quay về phòng, hắn chưa vội xuống mà vào nhà tắm kiểm tra một lượt. Trên trần nhà tắm thùng một lỗ to nam nhỏ, có lẽ con nhện xé vỡ lớp la phòng chui xuống.

Trần Phi bắc ghế leo lên, soi đèn pin quan sát không thấy gì khác thường, trên này hoàn toàn trống trải, chỉ có mạng nhện giăng đầy. Dù vậy hắn vẫn không yên tâm để Nguyễn Huy lại một mình nên công theo gã, cùng Bạch Yến đi xuống sảnh.

Mọi người ngồi ló nhố nóng ruột đợi bên dưới. Vừa thấy Trần Phi, Mạnh Quân liền bảo:

- Tôi đã xem qua sơ đồ khách sạn. Chúng ta đi vòng sang bên hông, ngay sau lưng khách sạn là nhà hàng, có lẽ dưới đó vẫn còn dụng cụ nấu nướng. Theo ý tôi thì đây là bữa ăn đầu tiên sau khi khởi hành, mọi người cần được ăn no thoải mái một bữa để lấy sức. Cậu thấy thế nào?

Ánh mắt mọi người đổ dồn tới Trần Phi. Hiện giờ tiếng nói của hắn và Mạnh Quân rất có sức nặng, làm việc gì cũng phải thông qua hai người.

Trần Phi nói:

- Anh cũng thấy rồi, trên xe chỉ có đồ khô. Ăn tối thì mỗi người một bát mì, thêm ít thịt hộp và trứng là ổn thỏa.

- Vậy sao được. - Mạnh Quân lắc đầu - Thế này nhé, cậu cứ chiếu theo khẩu phần mỗi người mà phân chia. Tôi sẽ góp thêm thức ăn.

- Tùy anh. Được vậy càng tốt! - Trần Phi không có lý do gì để từ chối, dù mơ hồ cảm nhận Mạnh Quân đang tìm cách lấy lòng cả nhóm.

Bọn họ rời khỏi khách sạn, đi vòng xuống phía sau. Ngoài này toàn bộ đều lát gạch nhám, khuôn viên rộng rãi, đây đó trồng rất nhiều loại cây cảnh, thoát nhìn hệt một công viên thu nhỏ. Chỉ có điều lâu ngày thiếu tay người chăm sóc nên cây cối mọc lìa chia không còn ra hình dáng gì, cỏ dại um tùm chen lẫn làm nứt nẻ nhiều nơi, phủ kín lối đi.

Đội hình vẫn sắp xếp giống trước kia, Mạnh Quân đi đầu kiểm tra, Trần Phi bọc hậu.

Mạnh Quân cầm Dao Mỏ Chó liên tục phạt ngang, quét sạch những bụi cỏ dại cao gần tới ngực mở đường. Không thấy y sử dụng trường thương lấy được trong quân khu, có lẽ đã cất vào nhẫn để tránh gây chú ý.

Đang đi ngon trớn, đột ngột Mạnh Quân kéo Gia Mỹ nhảy lùi thật nhanh, kịp thời tránh được cú tấp mạnh từ một con rắn xanh to bằng bắp đùi nấp trong bụi cỏ trước mặt thỉnh linh xông ra.

Tốc độ con rắn khá nhanh song Mạnh Quân vẫn nhanh hơn, y tung người lên cao, vung dao chém xuống đầu nó.

Bộp!

Vây rắn rất dày và cứng, Dao Mỏ Chó chém trúng bị dội ngược trở về.

Thân hình Mạnh Quân còn đang lơ lửng trên không trung, con rắn bỗng chống đuôi xuống đất, cơ thể dài mấy mét dựng đứng thẳng tắp như mũi tên tấp lên, cái miệng đỏ lõm há rộng toang hoác muốn nuốt chửng y.

- Trần Phi, mau hỗ trợ anh ấy! - Gia Mỹ cuồng quát gọi, cứ sợ Mạnh Quân xảy ra chuyện.

Trần Phi hờ hững nói:

- Nó chết ngay thôi.

Hắn đã sớm nhận ra con rắn này chỉ là loại rắn lục đột biến, ngoài thân hình to lớn và tốc độ nhanh một chút thì không có gì đáng ngại. So ra, con nhện khổng lồ khi này tấn công hẳn nguy hiểm hơn gấp bội.

Trần Phi đoán không sai. Mạnh Quân đạp chân này lên chân kia mượn đà lộn một vòng, dễ dàng tránh được cú tấp hung bạo. Thân hình y chống ngược, đầu dưới thân trên đâm thẳng Dao Mỏ Chó vào miệng con rắn đang há to kêu lên những tiếng phì phì quái dị.

Phập!

Dao Mỏ Chó cắm ngập vào miệng con rắn, máu từ sâu bên trong phọt ra ào ạt. Nó kinh hãi co cơ thể dài trượt lại, hấp tấp trườn đi chạy trốn.

Mạnh Quân cười một tràng ngạo nghễ, thần tốc vọt tới chặn đầu, ánh dao lạnh lẽo chớp lên.

Phập!

Dao Mỏ Chó phạt ngang miệng rắn, xẻ dọc nó ra làm đôi gần nửa thân mới dừng lại. Nội tạng và máu con vật tội nghiệp đổ tràn đất, bốc mùi tanh tưởi.

Cạnh xác rắn rơi vài đồng xu, ngoài ra không có thêm vật phẩm gì khác.

Mạnh Quân hơi thất vọng nhặt mấy xu lẻ lên, dù thế vẫn khá hài lòng khi nhìn thần sắc mọi người. Y là người trong quân đội, lại là sĩ quan cấp cao nên thừa biết muốn kẻ khác tin phục vâng lệnh thì phải có ân và uy. Thiếu một trong hai thứ này đều không được.

Hiện tại mục đích chấn nhiếp đã đạt, tất cả đều bị trắng cảnh máu tanh vừa rồi gây ấn tượng mạnh. Nhất là bọn Mai Hùng, Lê Minh Dũng càng thêm khâm phục sùng bái Mạnh Quân.

- Đi thôi!

Mạnh Quân thoải mái khoát tay, tiếp tục dẫn đầu.

Từ lúc con rắn bị giết chết nhanh chóng, mọi người một đường đi tới không xảy ra thêm chuyện gì. Sinh vật đột biến thường rất hiếm gặp, chỉ trong tối nay xuất hiện hai con đã là rất hi hữu, mà cũng có thể bọn chúng biết nhóm Trần Phi không dễ chọc nên chủ động tránh lui.

Lát sau, bọn họ tới trước cửa nhà hàng. Khu này xây dựng hoàn toàn biệt lập với khách sạn, chiếm một khoảng đất lớn. Chỉ riêng cửa ra vào đã rộng mấy chục mét, kiến trúc hiện đại trang nhã, hoàn toàn tương xứng với tòa khách sạn bề thế phía trước.

Mọi người cảm nển và đèn pin chậm rãi tiến vào. Trong này tối tăm ẩm thấp, thiết kế theo lối không gian mở, trên diện tích mấy trăm mét vuông xếp đầy những bộ bàn ghế ăn phủ bụi dày. Xuyên ra phía sau là nhà bếp rộng rãi còn đầy đủ dụng cụ, dao thớt, chén đĩa không thiếu.

Cả bọn chia nhau cảm nển xung quanh. Ánh đèn lung linh soi rọi khắp nhà hàng, tuy không đủ sáng nhưng cũng khiến nơi này ấm cúng hơn đôi chút.

Cạch!

Bạch Yến bật thử bếp ga xem còn sử dụng được không, tia lửa nháng lên rồi cháy rùng rục, soi tỏ một vùng, trong đêm tối vô cùng hút mắt.

Mấy cô gái thấy vậy vui vẻ bật thử cả chục bếp khác, trong đó có vài cái còn dùng được. Bọn họ cặm cụi lau chùi sơ trong này để tránh bụi bẩn bám vào thức ăn.

Trần Phi nói với Gia Mỹ:

- Khẩu phần mỗi người một gói mì, một quả trứng, hai lát thịt hộp. Chì cứ theo đó mà phân phối, nhớ ghi lại chi tiết nhé!
- Tôi biết rồi. - Gia Mỹ đáp.
- À, thêm một chai nước suối nữa. Riêng hai người kia đã lấy trên xe thì không có phần.

Đi được vài bước, Trần Phi hơi ngoái đầu nói rồi tiếp tục ra trước nhà hàng, sau lưng có tiếng bọn Mai Hùng lăm bằm chửi rủa hấn keo kiệt, tính toán như đàn bà.

- Thôi, nói xấu người vắng mặt không nên! - Mạnh Quân lấy từ trong nhẫn ra một đồng thức ăn tươi bao gồm khá nhiều rau củ, một tảng thịt bò lớn và hai con gà đã sơ chế sạch sẽ đặt lên khuôn bếp - Tôi còn kha khá thức ăn, mọi người cứ dùng thỏa thích!

Trông mớ thực phẩm tươi ngon, Mai Hùng nuốt nước bọt ừng ực, chỉ muốn lao tới ăn tươi luôn. Gã nịnh nọt:

- Chỉ có anh là rộng rãi! Tôi nghĩ đưa anh lên làm trưởng nhóm rất hợp lý. Tên đàn bà kia không xứng đáng!
- Chuẩn rồi. - Lê Minh Dũng lập tức phụ họa, hai tên này luôn cực kỳ ăn ý - Lãnh đạo phải là người có năng lực, có tầm nhìn và đặc nhân tâm, được mọi người nể phục. Trần Phi chỉ có chút năng lực, ngoài ra chẳng còn gì hơn người.
- Ha ha, nói đúng lắm!

Hai gã vỗ vai nhau cười ha hả, điệu bộ vô cùng khó coi.

Đang cười cợt bỗng nhiên nghe nhột nhột, bọn họ nhìn sang phát hiện Bạch Yến lạnh nhạt ngó mình thì chợt dạ nín bật, bụng giật thon thót.

Không nói ra nhưng ai cũng biết mối quan hệ giữa nàng và Trần Phi có gì đó không bình thường. Chỉ riêng việc Bạch Yến là người đầu tiên biết chuyện Trần Phi bị con nhện khổng lồ tấn công, chạy đi cầu cứu mọi người đã đủ chứng minh.

Chuyện xảy ra trong phòng riêng của Trần Phi, sao nàng lại biết? Phải chăng khi đó hai người đang đóng kín cửa và làm gì đó???

Tất nhiên, suy nghĩ theo chiều hướng đen tối thế này chỉ có đầu óc của bọn Lương Nhật, Mai Hùng và Lê Minh Dũng. Nhưng đó là lý do họ e ngại Bạch Yến, sợ nàng mách Trần Phi thì phiền. Tên khốn kia thuộc dạng máu lạnh, chưa khi nào nể tình bạn học cùng trường.

- A, mấy bạn nấu nướng đi! Bọn tôi ra xe lấy thức ăn vào. - Mai Hùng lập bập kéo Lê Minh Dũng ba chân bốn cẳng chạy mất dạng.

Bạch Yến tức giận nhìn theo hai tên kia, thấy bất bình thay cho Trần Phi. Hấn có ơn cứu giúp, chu cấp thức ăn nước uống cho mọi người, thế nhưng bọn họ đã chẳng biết ơn còn oán trách.

Lòng dạ con người thật khó lường!

Chỉ tiếc nàng thân gái yếu đuối, bằng không nhất định trị họ một trận ra trò.

- Tôi rửa gà và bò. Thanh Hương, Bạch Yến lo rau củ nhé! Còn Tiểu My... - Gia Mỹ đang phân công, nhìn quanh không thấy Tiểu My, ngạc nhiên hỏi - Ủa, Tiểu My đâu rồi?

Lương Nhật hất hàm ra ngoài:

- Cô ấy đang tâm sự với Trần Phi.

Vừa nói gã vừa liếc qua Bạch Yến chờ đợi. Quả nhiên nàng nghe vậy liền ngó ra, vẻ mặt hình như không vui.

"Con điểm khốn kiếp, chưa gì đã ghen tuông!" - Lương Nhật thầm mắng.

- Sao anh không ra khênh đồ, ở đây làm gì? - Bạch Yến bỗng trút giận lên đầu Lương Nhật.

Gã nhún vai:

- Tôi lái xe cả ngày mệt rồi, phải được nghỉ ngơi chứ? Mà này, tôi không phải Tiểu My, đừng chia mũi dùi vào tôi!
- Anh...

Bạch Yến giật mình, định thanh minh thì Lương Nhật đã bỏ đi.

Mặt nàng ửng hồng, tự thấy mình đúng là vô lý thật, đã vậy còn ghen vớ vẩn. Rất lâu rồi, dù nhiều người theo đuổi nhưng Bạch Yến chưa bao giờ trải qua cảm giác khó chịu giống như vừa này. Tâm hồn thiếu nữ ngây thơ không cách nào lý giải cho hành động mới bộc phát.

- Hi hi, biết rồi nhé! - Thanh Hương kéo tay nàng, chăm chọc.

Bạch Yến đơ người, miệng rớt rít:

- Biết gì chứ? Cậu đừng nghe lời anh ta rồi nghĩ lung tung! Tôi không có gì với Trần Phi hết!

- Ô kìa, tôi đã nói gì đâu. - Thanh Hương càng thêm cười ngặt nghẽo - Cậu có tật giật mình thôi!

- Cậu... Hừ, không nói nữa, lo làm đồ ăn đi!

Bạch Yến giận dỗi ôm mớ rau củ lại sàn nước, cầm củi cắt cắt rửa rửa.

Gia Mỹ phì cười:

- Đừng chọc em ấy nữa...

Mạnh Quân khoanh tay ngồi một bên, khoe môi treo nụ cười đầy hàm ý.

Tiếng cười nói rộn rã trong bếp kèm theo thanh âm hòn gạch của Bạch Yến đem lại chút sinh khí, xóa tan không gian lạnh lẽo. Lâu rồi các nàng mới có giây phút thoải mái như vậy, tạm thời không phải lo nghĩ gì.

...

Trong khi đó, ở trước nhà hàng, đúng là Trần Phi đang trò chuyện cùng Tiểu My thật, tuy nhiên sự việc không như Bạch Yến lo lắng.

Hắn vừa đặt mông xuống ghế. Tiểu My từ đâu đi tới nói:

- Tôi muốn nhờ bạn chuyện này...

- Cứ nói, nhưng tôi không hứa trước! - Trần Phi bình thản.

Nàng đắn đo một hồi, mím môi:

- Tôi biết bạn và mọi người đều rất xem thường tôi! Không sao cả, tôi chẳng muốn bào chữa gì..

- Đừng nói những lời vô nghĩa, vào thẳng vấn đề đi! - Trần Phi gạt ngang, nhìn thẳng vào mắt nàng - Còn nữa, tôi không xem thường bạn!

Bị ánh mắt hắn xoáy sâu, cơ thể Tiểu My thoáng run lên, nội tâm chợt nảy sinh cảm giác kỳ lạ, có lẽ là xúc động vì câu nói kia. Nàng ngập ngừng:

- Vậy... Bạn có thể giúp tôi trở nên mạnh mẽ hơn không? Tôi ghét bản thân cứ mãi vô dụng thế này, ghét những ánh mắt khinh bỉ kia!

Trần Phi chợt hỏi:

- Giúp bạn, tôi được gì?

- Tôi... - Tiểu My đỏ mặt, cúi đầu nói thật khẽ - Miễn bạn đừng đòi hỏi chuyện ấy... còn lại đều được!

Trần Phi ngẩn người, hình như nàng ta đã hiểu lầm ý hắn.

- Tôi không có hứng thú, khỏi lo! - Hắn nói.

Tiểu My ngẩng mặt lên, dè dặt:

- Bạn đồng ý giúp tôi chứ? Tôi chấp nhận tất cả điều kiện bạn đưa ra!

- Sao bạn không nhờ những người khác?

- Ở đây chỉ có bạn và anh Mạnh Quân đủ khả năng giúp tôi. - Tiểu My khẩn khoản nói - Tôi tin tưởng bạn hơn!

- Ô! - Trần Phi khá bất ngờ, bật cười - Vì điều gì?

- Không vì điều gì cả, trực giác mách bảo tôi như vậy.

Trần Phi dăm chiêu giây lát, gật nhẹ:

- Tôi giúp bạn cũng được. Đổi lại, bạn phải tuyệt đối nghe lời tôi!

- Được. Tôi nhất định không bao giờ trái lệnh! - Tiểu My đáp ứng rất nhanh, giống như đã chuẩn bị sẵn tư tưởng.

- Thỏa thuận xong. Bạn vào phụ mọi người nấu ăn đi, tốt nhất đừng kể chuyện này với bất cứ ai!

Những người kia biết cũng chẳng sao, đâu phải hấn ép uống gì nàg. Nhưng giấu được vẫn tốt hơn, lời đề nghị của Tiểu My giúp Trần Phi nảy ra một ý hay.

Nghe hấn căn dặn, Tiểu My liền đáp ứng, gương mặt trắng trẻo xinh xắn giữ sạch nét u ám trước đó, tươi tỉnh chạy trở lại bếp.

Lương Nhật đứng trong một góc chứng kiến toàn bộ câu chuyện. Tuy hai người kia nói rất nhỏ, lại đứng xa không nghe rõ nhưng gã vẫn mơ hồ đoán được họ trao đổi điều gì, âm thầm lưu ý.

Bàn tay Lương Nhật xoay xoay cây gậy Mạnh Quân cho khi trước, cúi đầu ngẫm nghĩ rất lâu. Đến khi ngước lên, bắt gặp ánh mắt Trần Phi âm u xạ qua phía này, gã bỏ ra ngoài sân. Bàn thân gã còn yếu ớt, nhện tên kia một chút sẽ tốt hơn.

Trần Phi bước theo ra, nhìn thấy bọn Mai Hùng đang hi hục khiêng đồ bèn nói:

- Hai cậu đem toàn bộ lên tầng 2 cất vào phòng trống, đừng chừa lại thứ gì!

- Không phải chứ? - Mai Hùng ném mạnh thùng mì gói xuống đất, càu nhàu - Chúng ta chỉ trú lại một đêm, bày vẽ làm gì? Khiêng cả đồng này lên tới đó mệt đứt hơi chứ đâu phải chuyện đùa!

- Phải đấy, cậu đừng thấy bọn tôi nhện mà làm tới! Giờ vác lên rồi mai ai vác xuống đây? - Lê Minh Dũng tức tối lau mồ hôi chảy ướt mặt.

- Tất nhiên vẫn là hai cậu. - Mặc kệ bọn gã phản ứng, Trần Phi thờ ơ nói - Một là làm theo, hai là rời khỏi nơi này.

Hai tên kia giận muốn xít khói lỗ mũi, nghiêng răng nghiêng lợi ken kết nhưng không làm gì được, sau cùng đành chán nản quay về xe vác thêm mấy thùng khác vào, mồ hôi mồ kê đổ như tắm. Muốn chuyển hết đồng này lên tầng 2, bọn họ không đi chực chuyển không xong.

Trần Phi đảo mắt qua Lương Nhật:

- Chờ bọn họ làm xong, cậu lập tức dời xe đi nơi khác! Tốt nhất là giấu kín sau khách sạn, đừng để ai phát hiện!

- Biết rồi. - Lương Nhật lạnh nhạt - Sợ có kẻ xấu dòm ngó sao?

- Cẩn thận vẫn hơn!

Trần Phi xoay người đi vào nhà hàng, ném lại một câu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lưu Kiệt Huy

Khoảng 8h tối, mọi người ngồi quây quần bên cái bàn dài thấp nền xung quanh, trên mặt bàn đầy ắp thức ăn còn bốc khói thơm lừng.

Không biết vô tình hay hữu ý mà Bạch Yến và Tiểu My ngồi hai bên cạnh Trần Phi. Nguyễn Huy thì vẫn nằm dài trên băng ghế phía sau lưng hấn, chẳng rõ còn muốn hôn mê đến khi nào mới chịu tỉnh.

- Bạn ăn đi cho nóng!

Dưới ánh nến chao qua liệng lại, Bạch Yến lấy cho Trần Phi một chén đầy thức ăn. Tối nay bọn họ ăn mì xào nên phần lớn các thứ nàg lấy đều là mì và rau củ, thịt bò, gà, trứng...

- Cảm ơn!

Trần Phi gật đầu, không khách sáo mà cầm chén ăn ngay khiến mấy cô gái chung hứng. Lẽ thường, đàn ông phải ga lăng lấy thức ăn cho phụ nữ, hấn thì không.

Phía đối diện, Mạnh Quân lịch thiệp gấp một ít mì và thịt cho Gia Mỹ trong sự hâm mộ của Thanh Hương, đàn ông phải thế!

Thấy Bạch Yến ngồi lặng lẽ chưa chịu ăn, Trần Phi thoáng dừng đũa, khó hiểu hỏi:

- Sao bạn không ăn?

- Ủ, tôi ăn ngay đây. - Nàng cười gương, có vẻ hơi buồn tủi nên chỉ gắp vài miếng.

Bạch Yến biết Trần Phi hơi kém khoản tình cảm nam nữ, chỉ không ngờ kém đến mức này. Thăm nghĩ chẳng lẽ điều gì cũng phải chờ nàng dạy hấn? Ý nghĩ kỳ quặc vừa xuất hiện trong tâm trí, mặt nàng liền ửng hồng, dưới ánh nến lung linh xinh đẹp rạng ngời.

- Tơ tương gì nữa đó? Lo ăn đi cô nương! - Thanh Hương huých nhẹ vào tay Bạch Yến.

- Ô, đâu có gì... - Bạch Yến giật thót, cảm giác như mọi suy nghĩ thầm kín đều bị phơi bày trước mặt mọi người, xấu hổ cảm cúi ăn không ngó lên nữa.

Bữa ăn diễn ra lặng lẽ cho đến khi Trần Phi gạt đĩa Mai Hùng ra khỏi đĩa lúc gã định gắp thêm.

Từ đầu đến giờ, mọi người đều rất khó chịu khi thấy Mai Hùng và Lê Minh Dũng vừa động đĩa liền tranh thủ càn quét như bão táp, phòng mang trọn mất nhồi nhét thức ăn, cứ như sợ ngày mai nhịn đói. Lương Nhật dù cũng ăn rất nhanh nhưng so ra vẫn từ tốn hơn bọn gã nhiều.

Tuy trong lòng khó chịu nhưng mọi người đều ngại, không ai chịu lên tiếng vì sợ người khác nói mình tham ăn. Trần Phi đành phải đứng ra.

Đang ăn ngon trớn tự dưng bị cản, Mai Hùng vô cùng cụt hứng:

- Gì thế? Sao ngăn tôi?

- Hai cậu ăn đủ rồi, chừa phần người khác nữa chứ! - Trần Phi ám chỉ gã và Lê Minh Dũng.

Quả thực hai tên này ăn còn hơn heo, gần phân nửa thức ăn trên bàn đã chui vào bụng họ, trong khi những người khác chưa ăn được bao nhiêu.

- Bọn tôi làm nhiều thì phải được ăn nhiều hơn chứ? - Mai Hùng sôi tiết rống lên. Trời đánh còn tránh bữa ăn, gã nhịn đủ rồi - Cậu thử khiêng hết đồng chết tiết kia lên tận tầng 2 xem có mệt rã người ra hay không? Đừng quá đáng!

Lạch cạch!

Lê Minh Dũng ném đĩa xuống đất, văng tục:

- Đ* mẹ, gai mắt thì giết phứt bọn tôi đi, đừng bày trò chèn ép mãi! Đàn bà vừa thôi chứ!

- Được.

Soạt!

Ánh đao lóe sáng, Trảm Ma Đao đột ngột chia ngay yết hầu Lê Minh Dũng. Mũi đao cực sắc bén, tỏa ra khí lạnh lờ lờ, chỉ cần Trần Phi hơi dụng lực lập tức gã toi mạng ngay.

Tình hình đột nhiên căng thẳng.

Mọi người đều dừng đĩa. Ai cũng hiểu cá tính Trần Phi, biết hấn không đùa.

Lê Minh Dũng tái mặt, nuốt nước bọt đánh ực. Gã sợ đến mức không nói thành lời, tay chân run lẩy bẩy như lên cơn động kinh nhưng cố kiềm lại, sợ Trần Phi hiểu lầm mình muốn phản kháng thì xong đời.

- Cậu bình tĩnh, Trần Phi... - Mai Hùng mặt xanh như đất nhái, đẩy ghế chạy ra xa mới dám lên tiếng khuyên can - Bọn tôi đói quá nên thiếu kiềm chế! Cậu là người rộng lượng, tha cho Minh Dũng lần này đi!

- Tôi đang rất bình tĩnh! - Trần Phi nhướn mắt nhìn Lê Minh Dũng - Cậu vừa chửi ai là đàn bà?

Mũi đao nhọn hoắt lạnh như băng kê ngay cổ khiến da gà da vịt khắp người Lê Minh Dũng nổi lên từng mảng lớn. Lồng ngực gã trời lên xẹp xuống như cái trống da, mồ hôi rịn đầy mặt, miệng méo xệch lắp bắp:

- Tôi... tôi chửi... Mai Hùng, Cậu ta được ăn uống mà còn đòi hỏi, tôi thấy tức giận giùm cho cậu!

- Vậy sao?

- Thật, thật đó! Không tin cậu cứ hỏi Mai Hùng thì rõ...

Lê Minh Dũng mồm nậm miệng mui giải thích, cứ sợ chọc giận Trần Phi.

Có tiếng ai đó cười khe khẽ, như là Bạch Yến, sau đó dần dần lan sang cả bàn.

Khóe môi Lương Nhật gằn gặt mấy cái, ráng nhịn mà không được. Gã đưa tay xoa mặt, người rung nhè nhẹ cố không cười thành tiếng.

Câu chuyện cứ như tấu hài. Chỉ có Lê Minh Dũng là không cười nổi, chuyển ánh mắt cầu cứu sang Mai Hùng.

Tên kia thần thờ, có đứt dây thần kinh xấu hổ cũng không tài nào chịu nổi nhục nhã thế này, dù vậy vẫn ngiên răng nói:

- Đúng là cậu ấy chửi tôi, chửi hay lắm!

- Ha ha...

Thanh Hương ôm bụng cười giòn giã, nước mắt tràn cả ra hai bên khóe, báo hại những người kia không còn nhìn được nữa, tạo thành một tràng huyền ảo.

Trần Phi thu đao về, nhạt giọng:

- Đây là lần cuối. Tôi không có khiếu hài hước thích đùa như hai cậu!

Hắn không hứng thú khi suốt ngày cứ phải dọa nạt hai người này, nhưng bọn họ quá không biết điều.

Được tha bổng, Lê Minh Dũng mềm nhũn té ngồi xuống ghế. Gã biết vừa rồi chỉ cần mình nói sai một từ, rất có thể sẽ mất mạng. Thằng kia có máu điên!

Sau chuyện này, bọn Mai Hùng không còn mặt mũi nào ngồi lại, kéo nhau về phòng nghỉ sớm.

Không khí bữa ăn từ lúc đó rôm rả hẳn lên, tiếng cười đùa không ngớt. Gia Mỹ thậm chí còn đòi Mạnh Quân lấy ra vài chai bia ép mọi người uống.

Mấy cô gái trẻ tửu lượng kém, uống một hai ly đã đỏ bừng mặt, nội tâm rạo rức, trông càng thêm đáng yêu hấp dẫn.

Tiểu My có chút bia vào trở nên bạo dạn, má đỏ hây hây cụng ly Trần Phi mấy lần nhưng hắn chỉ nhấp môi rồi đặt xuống. Trần Phi không thích đồ uống có cồn, mặt khác hắn cần tỉnh táo đề phòng chuyện không hay xảy đến.

Bạch Yến ngồi cạnh chứng kiến tất cả, không tỏ thái độ gì mà chỉ nũng nịu mời bia Trần Phi. Tiểu My mời một lần thì nàng cũng nhất định mời một lần, quyết không chịu thua. Chỉ khổ cho gã thanh niên ngồi giữa, muốn ăn mà không xong, cứ phải cầm ly đưa lên hạ xuống tới phát mệt.

Cuộc vui dây dưa đến tận hơn 10h đêm mới tàn. Cả nhóm hơi ngà ngà quay trở về khách sạn, tạm biệt nhau ai về phòng nấy.

Trần Phi ném Nguyễn Huy lên giường, đắp chăn cẩn thận rồi mới về chỗ mình nằm.

Hắn lấy điện thoại ra kiểm tra, phát hiện đã cạ pin thì cất trở vào, sau đó lại cầm tấm hình chụp cả gia đình nhìn thật lâu. Trong hình mặt mũi Trần Phi còn non choẹt, lúc này hắn mới học cấp 2, đây cũng là lần duy nhất hắn chịu chụp hình. Xưa nay bản tính Trần Phi vốn không thích chụp choẹt.

Cha, mẹ, và cả chị gái hắn, không biết giờ này họ thế nào? Liệu có an toàn và đủ ăn không, hay là...

Ngắm một hồi lâu, Trần Phi lặng lẽ cất ảnh vào ngăn, thổi tắt nến, một tay gối lên đầu chìm sâu vào giấc ngủ.

...

Rè rè!

Hơn 2h sáng, Trần Phi đang ngủ say bị đánh thức bởi tiếng động cơ xe. Hắn bật dậy như chiếc lò xo, hé rèm cửa sổ ngó xuống.

Dưới sân, một chiếc xe việt dã màu đen, hiệu Land Rover như bóng ma vừa đỗ lại.

Cửa xe bật mở, một nhóm 5 người bước ra. Bọn họ đều là nam, tuổi đời còn trẻ, có lẽ chỉ bằng hoặc lớn hơn Trần Phi vài tuổi là cùng, thể hình cao to lực lưỡng, dường như là dân thể thao.

Lúc này, một tên trong bọn cảm nhận được gì đó, đột ngột ngẩng mặt nhìn thẳng lên chỗ Trần Phi. Hắn giật mình buông rèm xuống, lùi nhanh khỏi cửa.

Trông thấy đồng bọn ngó lên trên, một người cất giọng hỏi:

- Sao vậy Lưu Kiệt Huy? Phát hiện gì à?

Kẻ tên Lưu Kiệt Huy có vóc dáng cao nhưng không quá cơ bắp như mấy tên kia mà khá vừa người, khuôn mặt nam tính điển trai, đặc biệt là đôi mắt một mí sắc lạnh dưới cặp chân mày rậm rạp.

Gã lẩm bầm, vẻ mặt có chút khó hiểu:

- Hình như trên đó có người.

- Thế hả? Chúng ta mau lên xem! - Tên khác đầu trọc lóc, vạm vỡ cơ bắp nhất trong nhóm liền thúc giục.

Bốn gã to như voi tiến tới vây quanh Lư Kiệt Huy, vô tình khiến gã trở nên nổi bật giữa đêm tối. Lư Kiệt Huy không phản ứng gì, có vẻ đã quen với chuyện là trung tâm.

Một người xoa tay đề xuất:

- Mạnh Điền nói đúng. Chúng ta mau lên kiểm tra kéo để sống vài con mồi, lỡ như có mấy em gái xinh đẹp trong đó thì phí lắm!
- Đầu óc mày lúc nào cũng toàn nghĩ đến gái là sao hả? Nhưng mà rất hợp ý tao, hớ hớ...

Cả bọn cười nói ầm ĩ gây náo động cả không gian, chẳng hề e ngại điều gì.

Lư Kiệt Huy cau mày nạt khề:

- Bớt ồn ào đi! Trước khi xác định đối phương có bao nhiêu mạng, không được manh động làm càn!

Bốn tên kia nghe khiển trách thì hơi bực mà không dám phản ứng. Bọn họ là sinh viên trường đại học Thể Dục Thể Thao, sức khỏe tầm vóc hơn người, trong đó Lư Kiệt Huy tuy nhỏ tuổi nhất nhóm nhưng lại chính là ngôi sao số một của trường.

Đây hoàn toàn không phải hư danh, dù thời bình hay loạn thế thì Lư Kiệt Huy vẫn cứ sáng rực, phát tỏa hào quang che mờ kẻ khác. Từ lúc xảy ra đại dịch, bọn họ nhờ đi theo gã mới sống sót đến giờ, hơn nữa còn sống khỏe. Không ít gái đẹp trước kia cả đám chỉ có thể đứng xa xa thèm khát mơ ước, giờ thì tha hồ cười thỏa thích, vì vậy thú tính ngày càng bộc phát.

Lư Kiệt Huy đi tới con đường trải đá xanh nhỏ quan sát, ngoài vết bánh xe của bọn họ còn có mấy vết khác rất mới, hẳn là chỉ vừa đến đây không lâu.

Gã theo vết bánh xe mờ mờ đi ra bên trái khách sạn, rốt cục trông thấy chiếc xe buýt toi tã nằm kín trong những lùm cây cao, gập gù:

- Phải dùng đến xe buýt di chuyển, chứng tỏ nhóm người này khá đông và có không ít vật tư. Chúng ta gặp may rồi!
- Ha ha, tao đã bảo ngay từ đầu cơ mà. - Gã cục súc Mạnh Điền cười đắc ý - Ta lên ngay còn kịp, để lâu chẳng may mấy em gái sợ quá, nhảy lầu tự sát thì phí phạm!

Mấy tên còn lại nôn nóng không kém, nhìn Lư Kiệt Huy chờ lệnh.

- Về xe lấy hàng! - Lư Kiệt Huy gật nhẹ.
- Ngon rồi!

Cả bọn chạy tới xe lôi ra 4 con Dao Mỏ Chó, chia nhau cầm lẫn lẫn trên tay. Hóa ra tất cả đều là người chơi.

Lư Kiệt Huy dẫn đầu nhóm tiến vào sảnh, ánh mắt như đuốc đảo quanh một vòng rồi dừng ngay chân cầu thang, khoát tay ra hiệu đi lên.

...

Trước khi đám người kia kéo vào khách sạn, Trần Phi đã mang theo Nguyễn Huy rời phòng. Mục đích những kẻ nọ đến đây chắc chắn không tốt, hẳn cần phải nhanh chóng đánh thức mọi người.

Vừa bước ra ngoài, Trần Phi gặp ngay Mạnh Quân và Gia Mỹ chạy đến. Bọn họ cũng nghe tiếng xe, phát hiện tình hình bất ổn nên lập tức tìm hân thương thảo.

- Gọi mấy người kia dậy, chúng ta tạm thời tránh mặt lên trên! - Trần Phi nói nhanh.

Ít giây sau, toàn bộ mọi người đều thức dậy. Cả ngày mệt mỏi, mới chợp mắt được một chút đã bị kêu, mấy cô gái rất uể oải song vừa nghe có kẻ xấu tìm tới thì tỉnh cả ngủ, hối hả ôm hành lý chạy khỏi phòng.

- Khi này hai cậu cất vật tư nơi nào? - Trần Phi hỏi bọn Mai Hùng.

Mai Hùng đáp ứng:

- Phòng đầu dãy.

Do ngại đi xa nên bọn gã ném đại vào đó, vốn nghĩ không có gì quan trọng, nào ngờ bây giờ người lạ tìm đến rất nhanh sẽ phát hiện được.

Trần Phi lạnh nhạt ngó qua khiến hai người tim đập chân run. Hắn trầm giọng:

- Ngoại trừ phụ nữ tiếp tục lên trên kia ẩn nấp, những người khác ở lại!
- Lựa chọn đối đầu sao? - Mạnh Quân hỏi.

- Trước mắt cứ tiếp xúc xem chúng muốn gì, sau đó tùy tình hình sẽ tính! Đầu thế tự đứng dâng tặng toàn bộ vật tư chúng ta cực khổ kiếm được cho kẻ khác!

Trần Phi nói rồi đưa Nguyễn Huy về phòng đặt nằm xuống giường, chiến đấu mang theo gã không tiện, mà giao cho mấy cô gái chiếu cố thì hẳn không yên tâm. Sắp xếp xong xuôi, Trần Phi đi đến căn phòng đầu dãy, tai hắn đã nghe được tiếng chân rầm rập.

- Đi thôi!

Mạnh Quân trấn an Gia Mỹ, thúc giục các nàng mau chóng lên tầng trên, tiếp đó bước theo Trần Phi, không quên gọi nhóm Lương Nhật.

Từ khi trở thành người chơi, Lương Nhật lớn gan hơn nhiều, riêng bọn Mai Hùng thì mặt mày xanh lè như tàu lá chuối, biết không tránh được đánh cán răng bám theo xa xa phía sau.

Cộp cộp!

Trần Phi chưa kịp đi tới phòng chứa vật tư, ngay cầu thang đã xuất hiện nhóm 5 người do Lưu Kiệt Huy dẫn đầu tiến ra hành lang.

Trông thấy nhau, đôi bên dừng chân lại.

Không gian im ắng cực độ, chỉ nghe âm thanh bầu máu nóng sôi trào và tiếng thở gấp gấp đầy sợ hãi phát ra từ bọn Mai Hùng nấp đằng sau.

Đánh giá nhau vài giây, Trần Phi cất giọng phá tan sự căng thẳng:

- Nếu các cậu đến tìm nơi nghỉ chân thì ở đây vẫn còn rất nhiều phòng trống.

Trong 5 kẻ kia, Trần Phi cảm nhận được mối nguy hiểm lan tỏa từ gã thanh niên cao cao đứng đầu. Ánh mắt sắc bén của gã giống như tia điện khiến người khác nhìn vào nảy sinh tâm trạng bất an.

- Bọn tao sẽ để tay mày đi với điều kiện bỏ lại mọi thứ, kể cả trang bị trên người! Mau lột hết ra!

Phát hiện nhóm Trần Phi toàn đực rựa, gã to con đầu trọc Mạnh Điền rất cụt hứng, nhưng khi nhìn thấy mấy món trang bị trên người đối phương thì vẻ mặt chuyển thành tham lam. Gã không vòng vo mà lớn tiếng dọa nạt.

Trần Phi không đáp, bởi hắn biết người có quyền lên tiếng ở đây là gã cao ráo đứng đầu.

Thấy Trần Phi nhìn mình, Lưu Kiệt Huy cười nhẹ:

- Làm theo lời Mạnh Điền, tôi sẽ để các cậu an toàn rồi đi!

- Đại dịch đột nhiên ập xuống, chúng ta ai cũng gặp nạn, đâu cần sống chết với nhau làm gì? - Mạnh Quân mềm mỏng khuyên nhủ.

- Câm đi thằng khốn! - Mạnh Điền gằn giọng, trán nổi gân dữ tợn - Nhìn mày mặc cảnh phục là ông đếch ưa rồi! Ai cũng có thể đi, riêng mày thì không! Có lột truồng quỳ xin tha thứ cũng đừng hòng!

Mạnh Quân không vì vậy mà tức giận, bật cười:

- Ha ha, làm gì thù hận tôi ghê thế? Nhưng mà... - Giọng y chuyển lạnh - Cậu đã muốn thì tôi chiều, để xem ai phải quỳ!

- Được, được. Mày ngon đấy, thằng cảnh sát chó đẻ! - Mạnh Điền cười rộ lên, hai cánh tay lực lưỡng vung vẩy khởi động kêu rôm rốp, quay sang đồng bọn - Nó là của tao, tụi mày không được giành đấy!

- Mày giết hết cũng được, đỡ mất công bọn tao! Nhớ chia tài sản là được rồi! - Một tên lười biếng ngáp dài, không có gái, bao nhiêu hào hứng trong gã đều biến sạch.

Mạnh Quân đề xuất:

- Hành lang chật chội không thích hợp, chúng ta xuống dưới tha hồ chiến!

Lưu Kiệt Huy nhướn đôi mày rậm như phát hiện gì đó, có vẻ tùy tiện nói:

- Mấy cô gái chắc là trốn hết lên trên kia rồi nhỉ?

- Sao mày... - Lê Minh Dũng buột miệng, giật mình nhớ ra liền nuốt ngược chữ "biết" trở vào, nhưng đã muộn.

Đám kia nghe thế mắt sáng lên như đèn pha, toàn bộ một mối uế oải đều tiêu tan, hiện nguyên hình là một lũ sói đói.

- Thằng ngu! - Lương Nhật lăm lăm.

Lê Minh Dũng cũng biết mình đã phạm sai lầm tệ hại, mặt đỏ bừng không dám nói gì thêm.

Mạnh Điền khoát trá cười lớn:

- Ha ha, tao biết mà, thế nào cũng có gái! Này, bọn mày có mấy đứa, có đủ tụi tao chia nhau không?

- Nhiều lắm, tầm chục em cỡ Happy Polla, đủ để chơi mày kiệt sức đẩy thẳng đầu bò! - Lương Nhật khinh khinh. Gã đang đứng phía sau, có Trần Phi đỡ đạn nên không phải lo lắng. Lại nói lỡ như bọn kia muốn truy đuổi, Lương Nhật thừa tự tin không đánh lại cũng có thể chạy thoát được.

- Chà, thẳng đẹp mã này cũng to gan đó! - Mạnh Điền tặc lưỡi nhìn đồng bọn - Tao giải quyết nó luôn nhé, ngứa tay quá!

- Nói nhiều quá, muốn làm gì kệ mẹ mày! Nhanh tay lên! - Lũ kia hầm hừ.

Lưu Kiệt Huy thoải mái tựa lưng vào lan can cầu thang, bàng quan nói:

- Đánh đi!

Nhóm Trần Phi cũng lui lại phía sau, nhường chỗ cho Mạnh Quân và tên trọc quyết chiến.

- Xem tao xử thẳng khốn đó đây!

Gã trọc Mạnh Điền cười lạnh, cầm Dao Mỏ Chó ào ào phóng tới, một nhát bổ thẳng xuống đỉnh đầu Mạnh Quân.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ác chiến

Đối diện thế công mãnh liệt, Mạnh Quân không chút nao núng, vùng Dao Mỏ Chó đón đỡ.

Keng!

Hai lưỡi dao khua vào nhau phát chát.

Mạnh Quân rê dao loảng xoảng theo vũ khí của tên đầu trọc, chém tới cổ tay gã. Song Mạnh Điền phản xạ cực nhanh, một chiêu không chiếm được lợi thế lập tức thoái lui khiến nhát chém của đối phương rơi vào hư không.

Nhân cơ hội Mạnh Quân lơ đã, gã tung người lên, tiếp tục bổ dao xuống đầu y, miệng gầm vang:

- Chết đi thẳng chó!

Trần Phi thầm buồn cười, không biết tên này trước kia có vướng mắc gì với bên cảnh sát mà thù hận đến thế.

Mạnh Quân cười nhạt, thân hình đang chấp chới đột ngột trụ vững, bắn nhanh tới trước xuyên qua khoảng trống dưới chân Mạnh Điền rồi thần tốc vòng ra sau lưng gã, một dao mãnh liệt đoạn ngang hông đối thủ.

Vụt!

Hóa ra y chỉ giả vờ lơ trớn, rốt cục tên trọc mới là kẻ lọt bẫy.

Thân thể vạm vỡ của Mạnh Điền đang lơ lửng trên cao không cách nào tránh né, vội kê dao che chắn sau lưng.

Keng!

Phản xạ trong lúc cấp bách không thể kháng cự một chiêu toàn lực từ Mạnh Quân, dao của gã trọc bị thổi văng, hông lãnh trọn nhát chém hung bạo.

Mọi người cứ tưởng tên trọc phen này toi mạng, nào ngờ dao chém trúng lưng gã liền bật ngược trở về, máu đầu không thấy, chỉ thấy tia lửa tóe loe.

- Áo giáp?

Mạnh Quân bị chấn lùi về sau mấy bước, về mặt khó tin ngờ chỗ áo ngoài tên trọc bị chém rách lộ ra lớp giáp dày đen đúa bên trong.

- Ha ha, tao nói rồi. Cỡ mày dám chơi với tao chỉ có nước chết, thằng sâu mọt!

Trúng đòn không hề hấn gì nhưng chọc cho Mạnh Điền nổi xung lên, chân vừa chạm đất lập tức quay người lao đến Mạnh Quân, dao chém loạn quyết phân y thành trăm mảnh.

Keng! Keng!

Mạnh Quân diềm tĩnh phòng thủ, chặn đứng thế công của gã trọc. So tốc độ y trội hơn lại giỏi võ nghệ, Mạnh Điền cực sức liên tục công kích mà không tài nào làm gì được.

Tới lui vài hiệp, phát hiện Mạnh Điền ham công lộ sơ hở, Mạnh Quân bắt thần lia một nhát ngang cổ gã, tiếng dao xé gió ghê người.

Tên trọc thất kinh thối lui. Mạnh Quân liền sấn tới áp sát, dao chém xiên xuống.

Vụt!

Mạnh Quân tấn công liên hoàn như điện xẹt khiến tên trọc luống cuống tay chân, hối hả vung dao đỡ.

- Chết!

Tia mắt Mạnh Quân lóe sát khí, dao đang chém xiên thành linh đổi hướng, bạt ngang cổ Mạnh Điền. Dao còn chưa chạm đến, mấy sợi lông tơ trên cổ gã trọc đã bị hàn khí từ lưỡi dao tỏa ra cắt rụng lả tả.

Thời khắc đầu tên trọc sắp bay khỏi cổ, khoe môi gã chợt ảm hiện ý cười, ngay vùng cổ đột nhiên hiện lên một tầng sáng màu vàng đất kỳ lạ.

Keng!

Dao Mỏ Chó chém trúng quang sáng bao bọc cổ tên trọc liền như va phải sắt thép, dội mạnh trở về, suýt tuột khỏi tay Mạnh Quân. Y chưa hết sững sờ đã bị gã trọc tàn độc tung một cước sấm sét giữa bụng.

Bốp!

Mạnh Quân bay ra xa mấy mét mới hết đà, cơ thể nặng nề đập xuống nền gạch cứng. Tên trọc đá trúng ngay vết thương cũ chưa lành khiến y đau nhức kinh khủng, nhắm mắt gượng bật dậy, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi đỏ lôm.

- Thằng ngu, ai mới đánh bầy hả? - Mạnh Điền cười khùng khục.

Đã chiếm được lợi thế, tuy nhiên gã không thừa thắng xông lên mà muốn từ từ nghiền nát đối thủ, vậy mới sướng.

- Anh Mạnh Quân, có sao không?

Đám Mai Hùng thất kinh, mặt mày xám xịt. Tình hình trở nên bất ổn, Mạnh Quân thực lực vượt xa bọn họ mà chưa gì đã bị tên trọc cho ăn hành. Đó là chưa kể tên đầu lĩnh vẫn ung dung ngồi ngoài quan sát không thèm ra tay, và còn ba gã khác.

- Kỹ năng phòng ngự?! Mày có thể sử dụng được mấy lần? - Mạnh Quân quệt tay lau máu miệng, trúng một cước đã kích phát hung tính ảm sâu trong y.

Tên trọc cười gằn:

- Đủ chôn xác mày!

Gã vung vẩy dao lừ lừ tiến tới, không vội tấn công mà lựa thế tìm kẻ hở. Kinh nghiệm mới rồi cho thấy trực diện đối đầu thằng cảnh sát kia không phải là lựa chọn khôn ngoan.

Tên trọc này chẳng hề giống dạng đầu óc ngu si tứ chi phát triển, ngược lại rất ranh mãnh.

Mạnh Quân lạnh nhạt ngó đối thủ. Lúc thường y thừa sức giết chết gã trọc, nhưng hiện cơ thể mang thương tích, chỉ có thể chọn phương án tốc chiến tốc thắng.

Mạnh Quân nặng nhọc xông tới, Dao Mỏ Chó đưa cao làm động tác chém.

- Trò cù rích!

Mạnh Điền chăm chọc, hai chân xuống tấn hườm sẵn. Ưu thế đang thuộc về gã cho nên không cần phải vội vàng, bây giờ chỉ việc phòng ngự thật chặt, chờ đối phương kiệt sức hoặc lộ sơ hở sẽ tung đòn kết liễu.

Khi song phương sắp giáp mặt, Mạnh Quân đột ngột đảo cổ tay, Dao Mỏ Chó biến mất, thay vào đó là ngọn trường thương đỏ rực với những hoa văn cổ xưa hiện ra, mũi thương tựa như xé rách không gian đâm xẹt tới.

Vút!

- Tránh mau!

Lưu Kiệt Huy từ đầu chỉ thờ ơ quan chiến, vừa trông thấy trường thương xuất hiện liền biến sắc quát lên, đồng thời gấp rút lao đến muốn can thiệp.

Không cần Lưu Kiệt Huy nhắc nhở, Mạnh Điền cũng mơ hồ cảm nhận được nguy hiểm, lập tức chém một nhát toàn lực vào mũi thương.

- Cách!

Tia lửa nháng lên rồi tắt lịm.

Lưỡi dao vừa va trúng mũi thương liền gãy đôi, một nửa văng ra xa, trong tay Mạnh Điền chỉ còn cầm đoạn chuôi vô hại.

Một luồng điện hay thứ gì đó hốt nhiên chạy dọc cơ thể khiến tên trọc tê liệt toàn thân, kể cả quai hàm cũng cứng đờ. Gã tròn mắt thất kinh nhìn mũi thương sáng rực đâm tới mà không thể động đậy hay kêu la.

- Chết tiệt!

Tình thế khẩn cấp, Lưu Kiệt Huy không dám va chạm trực tiếp với trường thương trong tay Mạnh Quân, vừa tiếp cận liền vung thanh kiếm tỏa ánh sáng xanh biếc phạt ngang cổ y, ý đồ khiến đối phương sợ hãi mà thoái lui, buông tha cho gã trọc.

Nào ngờ tốc độ Lưu Kiệt Huy quá nhanh, Mạnh Quân đã cạn kiệt sức lực không tài nào phản ứng kịp, chỉ biết trơ mắt nhìn, đồng thời mũi thương vẫn giữ thế đâm quyết đôi mạng.

Nếu tình trạng này giữ nguyên, Mạnh Quân và gã trọc sẽ cùng nhau đi chầu Diêm Vương.

Keng!

Khoảnh khắc lưỡi kiếm sáng lóa sắp chém rơi đầu Mạnh Quân, thành linh có ánh đao xẹt tới đánh văng đi.

Phập!

Mạnh Quân thoát chết trong gang tấc, mũi thương bén nhọn dễ dàng phá nát lớp giáp phòng ngự của Mạnh Điền, đâm thấu tim gã, xuyên ra tận lưng.

Tên trọc học lên đau đớn, thân hình công kênh loạng choạng lùi mấy bước rồi khụy xuống, hai tay ôm chặt vết thương, vẻ mặt kinh hoàng tột cùng.

Gã chậm chạp cúi nhìn máu tươi ồ ạt phun như suối từ lỗ thủng toang hoác ngay tim, không thể tin mình chết lãng xẹt khi đang chiếm ưu thế hoàn toàn, ngay trước mắt Lưu Kiệt Huy và các chiến hữu. Gã còn rất nhiều dự định chưa làm được, thật sự không cam tâm mất mạng thế này.

Rầm!

Mạnh Điền đo đất, hai mắt vẫn mở trừng trừng trợn dọc. Máu từ xác gã chảy ra đọng thành vũng lớn, lan rộng khắp hành lang.

- Mày...

Lưu Kiệt Huy đỏ mắt dữ tợn nhìn Trần Phi đứng đối diện. Vừa rồi nếu tên này không xen vào, gã đã cứu được Mạnh Điền hoặc ít ra cũng giết được thằng cảnh sát kia báo thù.

- Từ đầu đã nói để bọn họ đấu công bằng, chính mày phá luật trước! - Trần Phi điềm nhiên.

Nhóm Lưu Kiệt Huy chơi với nhau đã mấy năm, tình cảm sâu đậm, không giống bên ngoài tỏ ra hời hợt. Khi đại dịch quét qua, năm người dùm bọc lẫn nhau mà sống sót, áp ủ mưu đồ xưng vương xưng bá. Thế nhưng chưa gì Mạnh Điền đã vong mạng, lại còn chết thảm ngay trước mặt mình, tâm tính kiêu ngạo của Lưu Kiệt Huy bị đả kích không nhỏ.

Những tên khác đứng ngoài chứng kiến thảm trạng của đồng bọn cũng điên tiết không chịu nổi, nhưng vẫn cố nhịn. Chưa có lệnh của Lưu Kiệt Huy, chúng không dám vọng động.

Lưu Kiệt Huy long mắt lên sòng sọc, chỉ mũi kiếm lần lượt vào mặt mấy người Trần Phi, rít qua kẽ răng:

- Mày, mày... Tất cả bọn mày... đều phải chết thật thảm khốc!

- Tới đây! - Trần Phi hừ lạnh.

Vừa rồi chậm chãi, hẳn phát hiện thanh kiếm trong tay Lưu Kiệt Huy tốt hơn Trảm Ma Dao, âm thầm lưu ý, giết chết gã đoạt kiếm coi như nhát cừ lưỡng tiện.

Vút!

Thân hình Lưu Kiệt Huy chớp động tan thành cái bóng mờ nhạt, nháy mắt đã tiếp cận Mạnh Quân, trường kiếm mang theo toàn bộ giận dữ quét tới. Dù tức giận song gã vẫn rất tinh táo, chọn Mạnh Quân đang bị thương công kích trước, loại bớt chướng ngại.

Là dân thể thao chuyên nghiệp lại ưu tú nhất trường, ngay từ đầu tố chất Lưu Kiệt Huy đã vượt xa người thường, chiếm lợi thế cực lớn.

Tốc độ Mạnh Quân kể cả lúc sung mãn nhất vẫn kém Lưu Kiệt Huy, huống hồ hiện giờ thân mang trọng thương càng không thể so sánh. Ý gắng gượng vùng trường thương gạt kiếm, muốn dùng cứng chạm cứng để tận dụng lợi thế vũ khí bá đạo.

Lưu Kiệt Huy không phải Mạnh Điền, biết cây thương bất phàm, gã không đại chạm vào, cổ tay gạt nhẹ, trường kiếm biến ảo tựa linh xà lách qua mũi thương đâm thẳng vào cổ Mạnh Quân.

Nguy hiểm cận kề, Mạnh Quân bất ngờ móc khẩu súng ngắn vẫn đeo ngang hông nổ liền mấy phát tới ngực đối phương.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Lưu Kiệt Huy tâm cơ thâm trầm, trước đó vẫn luôn chú ý đề phòng. Nhác thấy Mạnh Quân cầm súng lên, gã lập tức thu kiếm tung người dễ dàng tránh thoát, tiếp đó lờn kiếm vẽ một đường cong như vầng trăng non xanh biếc xuống đầu kẻ địch.

Phản ứng của Lưu Kiệt Huy quá mức linh hoạt, chẳng khác nào nước chảy mây trôi, liền lạc kén kẻ, hoàn toàn không cho đối thủ cơ hội trở tay.

Xoẹt!

Kiếm lướt gió phản phát.

Mạnh Quân vô vọng ngã người ra sau cầu mây, thềm đọc kinh sám hối.

Khi cơ thể Mạnh Quân sắp bị chèn ra làm đôi, Trần Phi thỉnh linh xuất hiện ngay sau lưng y, Trảm Ma Đao ầm ầm chém tới.

Keng!

Đao kiếm va nhau tóe lửa, đốt cháy không khí.

Lưu Kiệt Huy tê chôn cổ tay, thoáng giật mình, không ngờ tên kia gầy yếu nhưng khí lực mạnh đến vậy. Tay trái gã mờ ám búng nhẹ, một tia sáng bạc phóng thẳng ngay mắt Trần Phi.

Viu!

Trần Phi cấp tốc nghiêng đầu tránh. Ngón tay Lưu Kiệt Huy khẽ máy động, tia sáng kia đâm huyệt liên đao một vòng rồi quay ngược lại, vùn vụt lao cắm vào gáy hắn.

Trần Phi khản trương lạng người sang bên, vừa kịp lúc tia chớp bạc xẹt qua, chỉ chạm một phần trăm giây thôi là thân hắn đã thủng một lỗ.

Thế nhưng vẫn chưa xong, ngón tay Lưu Kiệt Huy khẽ đảo, tia chớp bạc thần tốc ngoặt lại lần nữa, đâm thẳng vào mặt Trần Phi. Hắn khản trương ngã sát người xuống đất.

- Chết đi!

Lưu Kiệt Huy cười lạnh, bàn tay khum khum vỗ mạnh trong không khí. Tia chớp bạc vừa đâm huyệt mục tiêu, lờ đã thoáng khựng lại rồi bắt thần lao xẹt xuống, đích nhắm vẫn là mặt Trần Phi.

Hắn khản trương che đao trước mặt.

Keng!

Tia chớp bạc đâm trúng thân đao dội ngược trở ra, Lưu Kiệt Huy nhanh như cắt chớp lấy thời cơ nhảy tới, vùng kiếm đâm mạnh xuống tim Trần Phi. Gã muốn giết chết hắn theo cách Mạnh Điền từ vong.

Lưng Trần Phi dán chặt xuống nền đá lạnh, lần đầu tiên hắn bị ép chặt vật, muốn né mà không thể.

- Hóa Đá! - Ý nghĩ lướt nhanh qua đầu Trần Phi.

Phản ngực hắn lập tức biến thành màu đen, phủ dày một lớp sừng rắn chắc.

Cốp!

Mũi kiếm sắc nhọn đâm xuống tóe lửa, không cách nào gây tổn hại cho Trần Phi. Hắn nghiêng răng tung một đá ngay hạ bộ Lưu Kiệt Huy vẫn còn treo lơ lửng.

Không ngờ Trần Phi có kỹ năng phòng ngự chẳng khác Mạnh Điền, Lư Kiệt Huy chưa kịp biến chiêu, thấy chân đối phương tổng thẳng tới chỗ hiểm thì giật mình kê gối đỡ.

Bốp!

Lư Kiệt Huy bị đá văng, tuy vậy ngón tay vẫn khê búng, điều động tia chớp bạc khi nãy vọt tới Trần Phi, ngăn không cho hắn giành thế chủ động.

Trần Phi bật người dậy, toàn lực bám theo thân hình Lư Kiệt Huy đang trôi nhanh về phía sau, Trảm Ma Dao hung mãnh chém một nhát thổi bay tia chớp bạc ra xa.

Khi còn cách Lư Kiệt Huy vài mét, trông thấy gã chuẩn bị tiếp đất, ngón giữa tay trái Trần Phi vươn ra.

Xoẹt!

Một chùm lưới nhện đen sì phủ chụp quanh thân Lư Kiệt Huy. Gã kinh hãi hươu kiếm chém loạn lên lưới, lập tức bị chùm tơ bám chặt lấy kiếm, không cách nào thu về được.

- Tới đây!

Tay trái Trần Phi ghi mạnh tơ nhện, kéo thốc Lư Kiệt Huy đến chỗ mình, đồng thời phóng ra thêm một tầng lưới khác quyết không để gã trốn thoát.

Đây là đòn sát thủ hắn giấu kín từ đầu, kiên nhẫn chờ đợi đến tận lúc này mới tung ra, một kích đắc thủ.

Đinh thêm một lớp lưới nhện dày đặc, toàn thân Lư Kiệt Huy chìm trong đám lũng nhùng, gãy dựa cỡ nào cũng không thể thoát ra, bị kéo trôi tuột đến vị trí Trần Phi cầm đao chực sẵn.

- Đừng vội mừng!

Trong tay gã chợt xuất hiện một khẩu súng đỏ rực có hình dạng cụt ngắn kỳ quái, nòng súng to bằng miệng bát chia về phía Trần Phi rồi bắt đầu khạc ra một viên đạn lửa.

Phùng!

Lưới nhện kỳ sức nóng, vừa khê chạm vào viên đạn lửa lập tức bị đốt cháy thành tro bụi. Lư Kiệt Huy mau chóng thoát ra.

Chưa dừng ở đó, viên đạn lửa rú rít xoáy thẳng đến chỗ Trần Phi, cuốn theo luồng khí lưu nóng rực.

Vèo!

Trần Phi vội nhảy tránh, khoảng cách quá gần, may mà chỉ số nhanh nhẹn của hắn rất cao mới thoát được.

Đánh trật mục tiêu, viên đạn lửa như hung thần lao sầm sập tới đám Lương Nhật đứng phía xa. Bọn gã cuống cuồng chạy loạn xạ, may mắn không thương vong nhưng bị một phen kinh hồn táng đờm.

Đạn lửa như sao băng lướt đi chiếu sáng dãy hành lang tối tăm. Nó cuồn cuộn lao đến tận cuối hành lang, đâm sầm vào vách phát ra tiếng nổ kinh khiếp.

ẦM!!!

Cả bức vách cháy đen đỏ sục. Tòa khách sạn rung chuyển như bị địa chấn, cát bay đá chạy rào rào.

Mồ hôi tuôn ướt đầm lưng áo Trần Phi. Vừa rồi mà va phải thứ chết tiệt kia chắc chắn thân thể hắn nổ tung như pháo hoa, thu lượm được vài gam thịt hay không còn phải nghĩ lại.

Tuy nhiên, kỹ năng càng khủng bố thì tiêu hao càng lớn, mất hẳn đao qua Lư Kiệt Huy.

Trần Phi đoán không sai, phát đạn vừa rồi đã rút cạn toàn bộ sinh lực của Lư Kiệt Huy. Mặt gã xám như tro tàn, nặng nhọc khoát tay hạ lệnh:

- Chúng kiệt lực rồi, tiến lên giết hết cho tao!

Ba tên kia này giờ không phải muốn trở mặt nhìn Lư Kiệt Huy lâm nguy mà không cứu, chỉ vì bản tính gã ngông cuồng xem trời bằng vung, không cho phép kẻ khác nhúng tay vào, nghe vậy lập tức xông tới.

Liên tục chiến đấu cường độ cao, sử dụng kỹ năng Hóa Đá và hai lần xài Nhẫn Phun Tơ cũng đã hút sạch thể lực Trần Phi. Hắn lấy Bình Thể Lực ra tợp một ngụm, thân thể nhaoáng lên biến mất, lúc hiện ra đã âm thầm đến sau lưng một tên, Trảm Ma Dao tàn nhẫn đâm tới.

Phập!

Mấy tên này thực lực đều kém hơn Mạnh Điền, đối đầu Trần Phi khác nào lấy trứng chọi đá, bị một đao xuyên thẳng từ sau ra trước ngực.

Trần Phi kéo mạnh đao về, lưỡi đao xé toang cơ thể tên kia, nội tạng đứt đoạn đổ hết ra ngoài thành một đồng nhóp nhúa tòm tòm.

- Thằng khốn, tao giết mày!

Tên khác nổi điên nhào đến quét đao chém vào lưng Trần Phi. Hắn thần tốc nhảy lên, gót chân đá mạnh ra sau.

Bốp!

Ăn trọn gót chân giữa mặt, tên kia lao đảo bật ngửa, trước mắt tối sầm. May mà lực phòng ngự của gã khá cao nên chưa đến nỗi gục tại chỗ, đôi lại kẻ khác chắc đã vỡ mặt mất mạng. Có điều gã chỉ tồn tại được thêm một giây, chợt nghe cổ mất lạnh, trời đất quay cuồng chao đảo thì đầu đã rơi xuống đất.

Hai bên hoàn toàn không cùng đẳng cấp, chênh lệch cực lớn!

Lưu Kiệt Huy thúc giục đồng bọn xông lên khác nào bảo chúng đâm đầu vào chỗ chết.

Trong nháy mắt chỉ còn lại Lưu Kiệt Huy mặt trắng bệch và một tên đang dây dưa với Mạnh Quân bị thương nhưng chưa làm gì được.

- Thanh Thế, mau lui lại! - Lưu Kiệt Huy rống lớn.

Tên kia đang chiếm ưu thế, sắp hạ được Mạnh Quân, nghe vậy vẫn cố chém thêm vài nhát, liền bị một cái lưới nhện đen sì chụp thẳng xuống người trời gô lại.

Trần Phi kéo phăng gã về phía mình, Trầm Ma Đao lạnh lùng đâm tới.

Phụp!

Cổ tên kia thủng một lỗ lớn, lật lìa phún máu thành vòi, ầm ầm đổ gục.

Cứ tưởng đồng bọn cầm cự được khá lâu cho mình có chút thời gian hồi phục, nào ngờ chưa gì chiến cục đã ngã ngũ, Lưu Kiệt Huy vội vã lấy ra một cái bình nhỏ, trút hết thứ chất lỏng màu trắng bạc sáng lấp lánh vào miệng.

Trần Phi toan lao đến kết liễu gã, trông thấy hành động này lập tức kéo Mạnh Quân thối lui, miệng quát:

- Chạy!

Đám Lương Nhật đứng tít đằng sau liền ù té chạy tới cầu thang dẫn lên tầng trên. Mạnh Quân trọng thương và cạn kiệt thể lực nhờ có Trần Phi diu cổ lê chân tập tễnh, mắt nỏ đom đóm vì cơn đau hành hạ.

Trước khi quay người chạy đi, tay Lương Nhật kín đáo vung nhẹ, không để ai phát giác. Chẳng rõ gã có mưu đồ gì.

- Tao thiêu sống tụi mày!

Lưu Kiệt Huy gầm lên, điên cuồng truy sát bọn Trần Phi. Cánh tay gã gồng cứng nổi đầy cơ bắp và gân cuộn cuộn, hai bàn tay chập lại đè mạnh lên khẩu súng kỳ quái kia, nó lập tức tỏa sáng chói mắt, hừng hực nhiệt khí.

Nhiệt độ đột ngột gia tăng chóng mặt, những nơi Lưu Kiệt Huy lao qua bị thiêu đốt bốc cao từng luồng khí nóng vẩn vèo, dường như lửa từ địa ngục phá vỡ tầng ngăn cách chui lên.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lăn theo

Bọn Lương Nhật đã sớm chạy tới cầu thang, cuống cuống xông thẳng lên trên. Trần Phi phải diu theo Mạnh Quân nên tốc độ hơi chậm, bị rút lại đằng sau.

Lúc này Lưu Kiệt Huy đang nổi điên gần đuổi tới, khẩu súng ngắn sáng rực ánh đỏ giương lên chuẩn bị khai hỏa.

Biết không chạy kịp, tình thế cấp bách, Trần Phi quyết đoán lấy ra khẩu tiểu liên xả sạch đạn về phía Lưu Kiệt Huy. Hắn chỉ còn nửa băng đạn quý giá để phòng thân, hiện giờ buộc phải sử dụng.

Tạch tach tach tach!

Cùng lúc, khẩu súng ngắn kỳ dị trong tay Luru Kiệt Huy cũng nổ vang. Lần này không phải viên đạn lửa mà là một khối cầu lửa thoát đầu chỉ nhỏ bằng nòng súng, sau khi thoát ra liền phình to lên bằng cái mâm, xung quanh nó xoáy tròn luồng nhiệt khí nóng giãy.

Ào!

Quả cầu lửa như hung thần lướt nhanh trên hành lang, cuồn cuộn lao tới chỗ hai người Trần Phi.

Những viên đạn Trần Phi bắn ra va phải quả cầu lửa lập tức tan chảy, bốc khí đen kịt. Sức nóng của thứ này quá mức kinh khiếp, những nơi nó đi qua, không khí bị đốt sạch sẽ, không gian trở nên bí, khô và khó thở cực độ.

Tuy nhiên vẫn có hai viên đạn may mắn tránh được quả cầu lửa, găm thẳng vào người Luru Kiệt Huy, một chùm hoa máu bay ra. Gã học lên đau đớn, loạng choạng thối lui, đánh rơi khẩu súng xuống sàn.

Đối diện quả cầu lửa điên cuồng bắn tới hầu như choán hết hành lang, tâm cơ Trần Phi chợt lóe, cơ thể chớp động kéo Mạnh Quân tung lên cao. Khi hai người sắp chạm trần, từ ngón tay hần bắn một chùm tơ nhện dính chặt vào đó, hai chân cong lên.

Mạnh Quân cũng phản ứng rất nhanh, vurun trường thương đâm thủng trần, hai tay níu lấy cong ngược người lên giữ không cho rơi xuống.

Vèo!

Hai người vừa thực hiện xong động tác này, đúng lúc quả cầu lửa cháy phùng phùng lướt qua sát sạt bên dưới. Dù nó cách lưng một đoạn song Trần Phi vẫn cảm thấy phần lưng bỏng rát, mơ hồ có mùi quần áo và da thịt cháy khét.

Ầm!

Đánh hụt mục tiêu, quả cầu lửa đập mạnh vào vách nổ tung tóe. Những tia lửa đỏ rực tủa ra xung quanh, chạm vào đâu thì nơi đó lập tức bốc cháy, mùn thành bột khí.

Sức công phá gấp mấy chục lần viên đạn lửa khi trước khiến cả toà khách sạn rung chuyển dữ dội, bê tông cốt thép bị nung chảy, gãy vỡ tung bay tứ tán. Ngọn lửa mau chóng lan ra rồi bốc cao ngùn ngụt.

Trần Phi buông tơ nhện nhảy xuống, tay cầm Trảm Ma Dao hơi chúc, phóng nhanh tới Luru Kiệt Huy đang thổ máu ngổn bệ trên sàn, quyết lấy mạng gã.

- Lần sau tao nhất định nhai đầu mày!

Luru Kiệt Huy rống lên đầy phẫn nộ. Một kích quyết định không hạ được đối phương, ngược lại bản thân vừa kiệt sức vừa trọng thương, dù không cam tâm nhưng gã phải lập tức rời khỏi nơi này, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Trong tay Luru Kiệt Huy thình lình hiện ra một vật tròn trong suốt giống thủy tinh, chỉ to bằng nắm tay. Gã gấp gấp bóp mạnh, vật kia vỡ nát bắn ra những tia sáng xoèn xoẹt vào không gian trước mặt, một cánh cửa xiêu xiêu vẹo vẹo được tổ hợp bằng ánh sáng lập tức hiện ra.

Luru Kiệt Huy nghiêng rặng lấy hết hơi tàn trườn người qua cửa ánh sáng, tay vurun ra muốn thu hồi khẩu súng nhưng nó rơi khá xa, trong tình thế khẩn cấp đành vứt lại.

Cửa ánh sáng chớp lóe vài cái rồi biến mất.

Vút!

Trảm Ma Dao ngờ chém bay đầu Luru Kiệt Huy rồi cuộc lại chém vào khoảng không trống trải. Trần Phi chỉ có thể hậm hực thu đao.

Ầm ầm!

Tòa khách sạn càng ngày càng lung lay kinh hoàng, tựa như có thể đổ sụp bất cứ lúc nào.

Vô số gạch vữa rớt xuống đầu Trần Phi. Hần vội tránh, tiện tay nhặt khẩu súng của Luru Kiệt Huy cất vào nhẫn, không kịp xem thông tin mà khẩn trương lạng người qua mấy ngọn lửa hung hãn, phóng thẳng về phòng đưa Nguyễn Huy vẫn hôn mê ra giao cho Mạnh Quân:

- Anh mạng theo cậu ấy ra ngoài, tôi lên cứu mấy người kia!

Mạnh Quân nhìn theo bóng lưng Trần Phi, ánh mắt có chút biến hóa. Y cắn răng, nặng nhọc đỡ Nguyễn Huy dậy rồi lê thân xuống sảnh tìm đường thoát. Tình trạng hiện giờ không cho phép Mạnh Quân cứu Gia Mỹ, chỉ có thể phó thác hết cho Trần Phi.

Trần Phi lao nhanh qua những đồng gạch đá tán loạn, Trảm Ma Dao liên tục vung lên chém nát những tầng bê tông từ bên trên rớt xuống. Bụi mù bốc cao che mờ thị tuyến, hần phải giương mắt hết cỡ mới quan sát được lò mờ.

Tối tầng hai, không thấy những người kia đâu, Trần Phi tiếp tục chạy lên trên. Có lẽ mấy cô gái sợ hãi nên đã chạy hơi xa.

...

Nhóm Bạch Yến đang trốn trong một căn phòng ở tận tầng sáu.

Bốn nàng ngồi trên giường, vẻ mặt vô cùng căng thẳng. Đã hơn mười phút trôi qua, nơi này cách xa dưới kia nên các nàng không thể biết được tình hình thế nào. Tuy rất tin tưởng vào Trần Phi và Mạnh Quân song nhóm người lạ chủ động tìm đến chắc chẳng phải hạng vừa.

Trên này cụt đường, các nàng nấp chỉ để tìm thêm chút cảm giác an toàn, thực chất ai cũng biết sống chết của bản thân hoàn toàn phụ thuộc vào kết quả trận chiến phía dưới.

Bọn Trần Phi sống, các nàng sống.

Họ chết, các nàng chết. Thậm chí là chết thảm, bị cưỡng bức rồi giết chết.

Những tiếng đao kiếm loảng xoảng vọng lên khe khẽ lọt vào tai, viễn cảnh đen tối hiện ra trong đầu khiến cơ thể các nàng không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

- Mọi người nói xem, chúng ta sẽ không sao chứ? - Thanh Hương thì thào.

Không khí cực yên tĩnh. Ai cũng lo lắng không nói nên lời.

Khá lâu, Gia Mỹ mới đáp:

- Hi vọng là thế! Khi này tôi có trông thấy nhóm người kia, dù cách xa không nhìn rõ nhưng theo lời anh Mạnh Quân thì chúng rất mạnh, nhất là tên cầm đầu! Chúng ta lại chỉ có hai người đủ sức chiến đấu...

Ý nàng sao thì ai cũng rõ. Tương quan hai bên là năm đánh năm, nhưng thực tế chỉ có Trần Phi và Mạnh Quân là đáng kể. Tính ra chỉ hai người bọn họ phải đối đầu cả nhóm kia, cán cân ưu thế nghiêng hẳn về đối phương.

- Chắc không sao đâu. Tôi tin tưởng Trần Phi sẽ đuổi được những kẻ đó đi! - Bạch Yến tràn đầy lòng tin.

- Ừ, cậu ấy nhất định sẽ khiến bọn chúng vỡ mặt mà chạy! - Tiểu My rất ít nói cũng góp lời.

Từ lúc Trần Phi giết chết Phan Tử, cứu nàng từ địa ngục trở về thì trong lòng Tiểu My đã có một vị trí dành cho hắn. Không hẳn là cảm mến, Tiểu My cũng chẳng rõ cảm xúc của mình thế nào, chỉ biết nàng thấy ngưỡng mộ và ao ước có được khả năng giống hắn. Khi đó, sẽ không ai còn dám coi thường nàng nữa.

Riêng Thanh Hương, sau khi bị Trần Phi lớn tiếng trách cứ mình vô dụng, nàng vô cùng hận hắn. Dù lúc này Trần Phi đang chiến đấu để bảo vệ mọi người, trong đó có nàng thì kết quả vẫn vậy. Hận là hận, không bao giờ thay đổi!

Chợt nghe một tiếng nổ rất lớn, tiếp theo cả tòa khách sạn rung bần bật cứ như đột ngột sống dậy, muốn vuron vai đứng lên.

Chiếc giường bọn họ đang ngồi bỗng chốc chao nghiêng khiến mấy nàng ngã lăn xuống sàn. Bạch Yến và Gia Mỹ có chút thực lực nên kịp thời nhảy ra.

- Không sao chứ? Chạy mau!

Bạch Yến và Gia Mỹ chia nhau đỡ hai nàng kia dậy rồi hối hả mở cửa lao ra ngoài.

- Chuyện quái quỷ gì thế này? - Gia Mỹ bật thốt khi nhìn tình hình xung quanh.

Trong phòng còn đỡ, vừa ra khỏi cửa, đập vào mắt các nàng là cảnh tượng đồ vỡ ngổn ngang, gạch đá từ trần rơi loạn xuống.

Cả nhóm luống cuống chạy tới cầu thang, vừa chạy Bạch Yến và Gia Mỹ vừa vung gậy đập vỡ những viên gạch bay tới.

Tình trạng cực kỳ hỗn loạn.

Đến cầu thang, trông thấy Mai Hùng và Lê Minh Dũng tái mặt hối hả chạy lên, Gia Mỹ vọt miệng hỏi:

- Sao rồi? Các cậu lên đây còn mấy người kia đâu?

Hai gã kia lo chạy còn không kịp, làm gì dư thời gian đứng lại giải thích. Bọn họ mau chóng chạy qua mặt các nàng, phóng thẳng lên tầng bảy, chỉ nghe Mai Hùng gấp rút nói:

- Chạy mau! Tên điên kia sắp đuổi tới nơi rồi!

- Ai điên?!!

Bốn nàng ngơ ngẩn ngó theo, nhất thời không hiểu đã xảy ra chuyện gì, không lẽ nhóm Trần Phi bại trận và bị truy sát?

Thanh Hương kéo tay Bạch Yến, hỏi thúc:

- Chạy theo họ mau!

- Không được. - Bạch Yến đẩy tay nàng ra - Cậu chạy đi! Tôi phải xuống dưới xem Trần Phi thế nào...

- Cậu thật là... Cẩn thận đấy!

Thanh Hương tức giận giẫm chân, cuống quýt đuổi theo bọn Mai Hùng.

Bạch Yến chuyển ánh mắt xuống tầng dưới, vẻ mặt không giấu được sợ hãi nhưng vẫn quyết tâm chạy xuống. Gia Mỹ và Tiểu My theo sau.

Ba nàng mờ mịt chạy giữa đồng gạch đá rơi loạn xạ, may mà Bạch Yến và Gia Mỹ chia nhau đánh chặn hai phía nên tới lúc này cả bọn tạm thời vẫn an toàn, chỉ bị xây xước bên ngoài và bụi bặm phủ đầy người.

Ầm ầm!

Càng xuống dưới địa chấn càng mạnh, mỗi bước chân các nàng đều chao đảo ngã nghiêng theo, nhiều chỗ gạch đá rơi mất chỉ còn trơ khung thép và những cái hồ đen rộng toang hoác như miệng ác quỷ há to, lỗ chân bước vào lập tức rơi xuống tan xương nát thịt.

Khói lửa từ những tầng dưới cháy lan xộc lên trên, không gian nóng bức ngập khói. Ba nàng hít phải khói ho sù sụ, mặt đỏ gay vì khó thở, bước chân càng thêm khản trương.

- Á...

Một khối bê tông to cộ tróc khỏi trần rơi thẳng xuống đầu Tiểu My. Nàng trông thấy mà không thể tránh, ôm đầu la hoảng.

Ầm!

Bạch Yến và Gia Mỹ hợp sức đập bay khối bê tông, cứu thoát Tiểu My trong gang tấc. Cơ thể hai nàng run nhẹ, có dấu hiệu tiêu hao thể lực quá nhiều và hít phải khói bụi dẫn đến kiệt sức. Dù rất cố gắng song các nàng chỉ mới xuống đến tầng ba, còn cách Trần Phi khá xa trong khi đường mỗi lúc một khó đi, cơ thể ai cũng đầy những vết trầy xước rướm máu do đá vụn bắn phải.

Nhìn cảnh tượng cát bay đá chạy rầm rập bít cả lối đi phía trước, Tiểu My sợ hãi lùi lại, run giọng:

- Làm sao đây? Đường thế này không thể đi được nữa...

Bạch Yến và Gia Mỹ nhìn nhau, đều đọc được sự quyết tâm trong mắt người kia, càng thêm siết chặt gậy. Lúc thế này, máu nóng anh thư nữ kiệt ả sâu trong hai nàng trỗi dậy mạnh mẽ. Bạch Yến mím môi:

- Tiếp tục xuống! Cùng lắm thì chúng ta chôn xác ở đây, còn hơn bó tay chờ chết. Nơi này sớm muộn gì cũng sập thôi, chạy lên trên càng chết sớm!

- Vậy thì đi mau!

Gia Mỹ chen lên dẫn đầu, cả nhóm liều mạng lao xuống. Gậy Đánh Chó nặng nhọc vung lên ngăn chặn gạch đá.

Ầm!

Cầu thang bổng rung chuyển kinh khiếp, các bậc đá rần chắc nứt nẻ như tờ nhện rồi nhanh chóng lan tràn ra xung quanh.

Bước chân ba nàng chột hững đi khi cầu thang sụp sâu xuống bên dưới, cơ thể chói vói, không kèm được phát ra những tiếng la hoảng.

- Á...

Đúng lúc sinh mạng các nàng như chỉ mảnh treo chuông, một bóng người xuyên qua lớp đá dày lao lên, hai tay giang rộng ôm cả ba vào ngực rồi nhảy thẳng qua lan can tòa nhà.

Cả bốn rơi tự do từ tầng ba xuống, tiếng gió rít vù vù bên tai. Trần Phi bình tĩnh phóng một chùm tơ nhện vào gốc sồi cổ thụ cách đó khoảng chục mét rồi ghi mạnh, bọn họ đang rơi thẳng xuống liền chuyển sang phương hơi xiên, giảm bớt lực gia tốc.

Tơ nhện cực bền chắc, chịu trọng lượng bốn người mà không đứt. Thế nhưng vẫn chưa an toàn, với tốc độ này nếu va vào thân cây chắc chắn thân thể yếu ớt của mấy nàng sẽ không cách nào chịu nổi, có thể chết tươi.

Trần Phi lia mắt một vòng thật nhanh song không còn cách nào giảm bớt tốc độ vì xung quanh chỉ có mỗi gốc cây này, những cây khác đều nằm ngoài phạm vi tơ nhện có thể chạm tới. Tai hắn đặc biệt vì tiếng la hét sợ hãi của ba nàng khi phải chơi trò đu bay bất đắc dĩ, cảm giác còn mạnh hơn tàu lượn

siêu tốc cả trăm lần.

Hết cách, Trần Phi đành cắn răng, canh chuẩn thời điểm bọn họ sắp va trúng thân cây liền uốn mạnh cơ thể chuyển ba nàng kia ra phía ngoài, lưng hắn xoay lại chủ động chọn trực tiếp va đập, đồng thời sử dụng kỹ năng Hóa Đá toàn bộ vùng lưng.

Bốp!

Dù đã chuẩn bị kỹ càng nhưng ngoại trừ lưng có lớp sừng bảo vệ thì toàn bộ nội tạng, đầu cổ Trần Phi vẫn bị chấn động cực mạnh. Cổ hắn gấp tới trước suýt nữa thì gãy, đầu văng mất hoa, có cảm giác các cơ quan trong người đảo lộn từng phèo.

Phịch!

Bốn người gieo thẳng xuống đất, may mắn là khoảng cách khá gần và được thảm cỏ dại mọc dày bên dưới đỡ nên không đến nỗi bị thương.

ẦM!

Ngay lúc này, cả tòa khách sạn hoành tráng ừn ừ đổ sập, đá vỡ và sắt thép văng loạn ra xung quanh, bụi mù bốc lên tận trời hình thành đám mây đen hình nấm khổng lồ.

- Nằm sát xuống!

Chỗ bọn họ rơi cách tòa khách sạn hơn chục mét nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu ảnh hưởng. Ba nàng kia nhờ được Trần Phi chủ động chịu va chạm nên chỉ choáng đôi chút, vừa lom côm bò dậy tránh đề lên người Trần Phi liền bị hắn kéo nằm trở xuống.

Miệng quát, tay Trần Phi vung đao chém nát bất cứ vật thể nào bay tới. Dù chỉ là một chiếc đinh ốc nhưng bay với vận tốc cao vẫn nguy hiểm không kém viên đạn bắn ra, có thể gây chết người.

Những tiếng động đinh tai nhức óc vang lên thật lâu mới kết thúc.

Đến khi ba nàng tỉnh hồn ngó lại đằng sau, trông thấy một đồng bê tông cốt thép chất cao như núi, ánh lửa cháy cao rừng rực soi tỏ một góc trời đêm. Hiện trạng hoang tàn chẳng khác gì nơi này vừa bị ném hàng chục trái bom hạng nặng.

Liên tục những biến cố nối nhau kéo đến khiến Trần Phi thực sự kiệt quệ. Hắn quan sát tình hình xung quanh, tên điên kia có lẽ đã cao chạy xa bay. Để lại một mối nguy hiểm tiềm tàng lớn như vậy, trong lòng hắn rất khó chịu.

Trông sắc mặt Trần Phi nhợt nhạt, Bạch Yến cảm thấy đau lòng, vội đỡ hắn dậy rồi rít hỏi han:

- Bạn sao rồi? Có bị thương chỗ nào không?

- Không sao. Tôi hơi mệt thôi!

- May quá, đề tôi... Á, sao lưng bạn cháy đen hết rồi?! Trời ơi..

Bạch Yến mới vuốt ngực thở phào, chợt nghe tay mình dính dính, nhìn lại phát hiện lưng Trần Phi cháy đen một mảng lớn thì hoảng sợ kêu lên. Thậm chí nàng còn thấy được mấy lớp áo quần quít dính chặt vào da hắn, máu thịt lẫn lộn bầy nhầy.

Nàng nhắc Trần Phi mới nhớ, thảo nào nãy giờ từ lưng hắn luôn truyền đến cơn đau rất âm ỉ, lúc này chú ý tới càng thấy đau nhiều hơn. Khẩu súng quái quỷ kia quá mức kinh khủng, suýt chút nữa thiêu hắn thành heo quay, may có lớp áo phòng hộ ngăn giúp phần nào mà còn bị thương đến vậy.

Trong khi Bạch Yến đang lo lắng hỏi han Trần Phi đủ thứ, Mạnh Quân từ nơi khác tập tễnh công theo Nguyễn Huy bước lại tìm Gia Mỹ. Trông thấy nàng bình yên vô sự, y rất vui mừng, ánh mắt nhìn qua Trần Phi khá kỳ lạ.

Lát sau, khi mọi cảm xúc lắng xuống, sự nhớ tới nhóm Lương Nhật, Mạnh Quân hỏi:

- Mấy người kia đâu rồi, sao không thấy?

Tất cả ngó người. Gia Mỹ tái mặt nhìn đồng đồ nát:

- Khi nãy bọn họ tiếp tục chạy lên trên, có khi nào đã bị chôn sống rồi không?

- Thôi chết, Thanh Hương đi cùng hai người đó... - Bạch Yến thẳng thốt, tay đang băng bó vết thương cho Trần Phi thoáng lơ. Lo lắng cho người bạn thân đã lành ít dữ nhiều, mắt nàng ửng đỏ, bị màn lệ mỏng che phủ.

- Hai người? Phải là ba chứ? - Trần Phi nghi hoặc.

- Không. Chỉ có Mai Hùng và Lê Minh Dũng thôi. - Gia Mỹ kinh nghi hỏi lại - Bọn tôi không thấy Lương Nhật đâu cả, cứ tưởng cậu ta ở cùng hai người chứ?

- Cứu tôi..

Bất chợt, tai bọn họ mơ hồ nghe được tiếng kêu cứu yếu ớt phát ra từ đồng gạch đá chất cao, liền bước lại kiểm tra.

...

Theo quốc lộ chỗ nhóm Trần Phi chạy tới vài cây số, vẫn là khu vực đồng ruộng rất hoang vắng.

Sát quốc lộ có một con hẻm nhỏ đất đỏ, đi sâu vào trong chừng vài trăm mét sẽ gặp một khu làng. Trong làng có độ vài trăm mái nhà tranh vách đất cũ kĩ san sát nhau.

Giữa làng, một thanh niên cao ráo điển trai khắp người đầy máu đang vùng vẫy loạn thanh kiếm phát ánh sáng xanh chém giết mấy chục thầy ma vây quanh.

Động tác gã không hề mạnh vì kiệt sức nhưng cực kỳ gọn gàng, chuẩn xác đến từng milimét. Mỗi lần trường kiếm nhoáng lên, lập tức có mấy thầy ma rớt đầu ngã xuống.

Chỉ có điều, nam thanh niên kia đang bị trọng thương, số lượng thầy ma mấy chục con lúc thường không nhằm nhò gì với gã nhưng hiện giờ lại là một thử thách cực lớn.

Gã kiệt quệ tới mức chỉ hơi nhích động ngón tay cũng khó khăn vô kể. Nếu không nhờ ý chí cầu sinh mãnh liệt chống đỡ và trông thấy chút ánh sáng hi vọng le lói cuối đường hầm, có lẽ gã đã ngã xuống từ lâu.

Phịch!

Rốt cuộc thầy ma cuối cùng cũng đổ gục. Luru Kiệt Huy thoát lực lao đảo ngã nghiêng rồi té ngồi luôn xuống nền cát dơ bẩn, kiếm rút khỏi tay, khoe môi gã nhếch lên thiếu não.

Nhóm năm người đánh đầu thắng đó vậy mà giờ chỉ còn mình gã chật vật sống sót, thật đúng là nằm mơ cũng không ngờ mình có ngày này, đá trúng núi sắt.

Càng nghĩ càng hận, toàn thân Luru Kiệt Huy run rẩy, răng nghiến trào trợn. Hai nắm tay gã bóp chặt đến mức móng tay đâm xuyên vào da thịt chảy máu.

- Sau khi hồi phục, tao sẽ lột da xẻ thịt tụi mày...

Thật lâu, gã lẩm bẩm, tiếp đó khổ sở bò dậy nhặt kiếm lên, tay chống kiếm thay gậy nặng nhọc đi vào ngôi nhà đơn sơ gần đó nghỉ ngơi.

Luru Kiệt Huy vừa khuất sau cửa, một thanh niên khác cao to không kém cầm theo cây gậy đen đúa từ một góc nhẹ nhàng đi ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào căn nhà.

Người này chính là Lương Nhật không biết bằng cách nào âm thầm bám theo Luru Kiệt Huy đến tận đây mà tên kia chẳng phát hiện.

Trầm tư một hồi, Lương Nhật siết mạnh gậy, lặng lẽ tiến vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thỏa thuận

Trong gian nhà tranh, Luru Kiệt Huy ngồi trên cái ghế nhỏ, tựa lưng vào vách thờ dốc. Thanh kiếm tỏa hào quang xanh biếc đặt sát cạnh gã, ánh mắt lạnh băng nhìn tên thanh niên vừa chậm rãi tiến vào.

Lương Nhật nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng ở gương mặt nhợt nhạt của Luru Kiệt Huy. Tia mắt hai tên chạm nhau tỏa lửa.

Vài giây nặng nề trôi qua, Luru Kiệt Huy nhìn cây gậy đen đúa trên tay Lương Nhật, cười khê:

- Mày định lấy mạng tao chỉ bằng thứ rác rưởi đó sao?

Lương Nhật hơi cúi đầu ngó cây gậy, sau đó ngẩng lên nhàn nhạt nói:

- Kẻ chết vì nó mới chính là rác rưởi!

- Ha ha... - Luru Kiệt Huy cười lớn, chợt ho sặc sụa rồi phun ra một búng máu. Gã quệt máu miệng, lạnh giọng - Định nhân cơ hội tao trọng thương

xuống tay hả? Thử xem ai chết trước!

Xoẹt!

Trên tay gã xuất hiện một lưỡi dao nhỏ màu bạc, hình thù kỳ quái. Nó không hề có chuôi mà hoàn toàn trần trụi, bề rộng chỉ bằng một ngón tay, dài cỡ một tấc, có lẽ nên gọi là một món ám khí thì đúng hơn. Ngón giữa và ngón trỏ Lưu Kiệt Huy kẹp lưỡi dao nhỏ đặt hờ lên ngực mình.

Vừa thấy lưỡi dao kia, thần sắc Lương Nhật rung động, đang định bước tới liền khựng lại. Nếu gã không nhầm thì đây chính là thứ đã ba lần bảy lượt bay lượn công kích suýt lấy mạng Trần Phi.

Lưu Kiệt Huy cười nhẹ:

- Mày đâu cần thiết phải liều mạng với tao, chúng ta không hề có thù oán! Kẻ mà mày ngứa mắt là tên kia!

Lương Nhật nhìn Lưu Kiệt Huy chằm chằm:

- Sao mày biết chuyện đó?

- Chú ý quan sát một chút là rõ cả thôi! Ánh mắt mày có thể tố cáo rất nhiều thứ!

- Vậy sao? - Lương Nhật nheo mắt, thanh âm trở nên lạnh lẽo - Mày thử nói xem tao đang nghĩ gì?

- Mày muốn giết tao đoạt trang bị, nhưng lại sợ tao không kiệt lực như bề ngoài, sẽ giết chết mày! - Thanh âm Lưu Kiệt Huy đều đều vang lên, từng câu từng chữ rơi vào tai Lương Nhật - Còn nữa, mày sợ nó...

Lưỡi dao bạc trong tay Lưu Kiệt Huy thoáng động, khóe môi gã treo nụ cười đầy hàm ý khi thấy Lương Nhật giật mình bước lùi.

Lương Nhật sợ lưỡi dao bạc thật. Trình độ cỡ Trần Phi còn bị nó đánh cho chật vật, nói gì đến gã. Thế nên gã lùi ra tận cửa để tiện tránh né, đề phòng Lưu Kiệt Huy thực sự còn hơi sức động thủ.

- Tao biết mày chỉ cố lên gân hù dọa tao! Nếu có thể, mày đã giết tao ngay từ lúc bước chân qua cửa, cần gì hao hơi tổn sức nói nhiều?

Lương Nhật tỏ vẻ khinh thường nhưng tinh thần gã đang tập trung cao độ, hai chân trong tư thế sẵn sàng bỏ chạy nếu có biến.

Lưu Kiệt Huy mặt nhọc nhún vai:

- Tao đâu có lý do gì để giết mày! Chúng ta có cùng kẻ thù. Mày thừa biết kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Lương Nhật nhìn xoáy vào Lưu Kiệt Huy, cố tìm điểm sơ hở song vô ích. Thái độ tên kia kín như bưng, hư hư thực thực khiến Lương Nhật dù rất ranh ma vẫn không tài nào xác định. Chính vì thế, đến lúc này gã vẫn chưa dám ra tay, lòng nóng như lửa đốt bởi biết kéo dài thời gian sẽ tạo cơ hội cho đối phương khôi phục sức lực.

- Mày muốn gì? - Gã hỏi.

- Hợp tác.

- Tao được lợi ích chứ?

- Đương nhiên rồi, nhiều là đằng khác. - Lưu Kiệt Huy khó khăn nhếch môi - Tao sẽ tặng vài vật phẩm giúp mày tăng thực lực, ngoài ra còn hỗ trợ mày giết chết tên kia...

Lương Nhật cười nhạt:

- Đừng nhét chữ vào miệng tao! Muốn giết Trần Phi là mày, không phải tao!

- Trần Phi à? - Lưu Kiệt Huy lâm bầm giống như cố ghi nhớ cái tên này, bỗng mỉm cười - Ai hỗ trợ ai cũng thế, hai ta đều có chung mục tiêu.

- Khác chứ. Tao hỗ trợ mày giết nó báo thù, mày phải trả ơn tao! - Lương Nhật bĩu môi.

Lưu Kiệt Huy nhanh chóng gạt đầu:

- Tốt thôi!

Lưu Kiệt Huy đồng ý quá dễ dàng khiến Lương Nhật sinh nghi, một lần nữa ném tới đối phương cái nhìn dò xét. Giết Lưu Kiệt Huy cướp toàn bộ trang bị đương nhiên tốt hơn rất nhiều so với việc miễn cưỡng hợp tác và nhận lấy vài món dư thừa.

Lưu Kiệt Huy không hề tránh né ánh mắt Lương Nhật, cũng không tỏ ra khó chịu, chỉ nói:

- Nếu tao là mây, tao sẽ chấp nhận lời đề nghị. Mỗi người chỉ có một cái mạng, đừng liều lĩnh nếu không nắm chắc!

Lương Nhật thực sự không nắm chắc, một chút cũng không. Chênh lệch thực lực giữa đôi bên rất lớn, lúc đối phương khỏe mạnh cho dù có mười cái mạng gã cũng không dám mò tới kiếm ăn. Hiện giờ tuy Lư Kiết Huy bị thương nặng nhưng có thể vẫn còn đủ sức tung đòn sát thủ.

Bị Lư Kiết Huy đánh trúng tâm lý, tinh thần Lương Nhật dao động mạnh. Thế nhưng ngoài mặt gã vẫn rất bình tĩnh, giấu cợt:

- Mây tính đưa tao những thứ gì? Tao cần vũ khí, đừng ném cho tao con Dao Mỏ Chó giòn rách!

- Vũ khí tốt rất khó kiếm, tạm thời tao không có. Tuy nhiên, có vài thứ tin rằng mây sẽ hài lòng!

Lư Kiết Huy khẽ áp lòng bàn tay phải xuống đất, vài quyển sách sáng rực đủ màu sắc hiện ra.

- Sách kỹ năng! - Vừa thấy chúng, mắt Lương Nhật sáng lên không giấu được sự thèm khát, tuy vậy vẫn lắc đầu - Nếu là thứ tốt thì mây và đồng bọn đã sử dụng từ lâu, đâu tới lượt tao. Định ném rác cho tao à?

- Chắc mây am hiểu trò chơi trực tuyến?! - Lư Kiết Huy nghiêng người phun một ngụm máu, thều thào giải thích - Có nhiều kỹ năng dù rất tốt nhưng không phù hợp phương hướng phát triển của bản thân, đâu thể học bừa.

- Nghe cũng có lý, ném tao xem thử! - Lương Nhật âm thầm siết Gậy Đánh Chó, mắt đảo qua lưỡi dao bạc trong tay đối phương, cổ nín xung động muốn xông tới cướp hết.

- Ha ha... - Lư Kiết Huy bật cười - Đưa cho mây thì dễ thôi! Tao được gì?

- Tao sẽ rời khỏi đây ngay, để yên cho mây! Không phải mây đang mong ước vậy sao? - Lương Nhật liếm môi, mắt vẫn dán chặt lên mặt Lư Kiết Huy.

Lư Kiết Huy lắc đầu:

- Sai rồi. Tao cần mây hợp tác mới nhiều lời, đâu phải sợ mây!

- Hợp tác thế nào?

- Mây làm tay trong cho tao, khi nào thấy thời cơ thuận tiện lập tức thông báo!

Lương Nhật nhướn mày, mỉa mai:

- Mây vừa bị nó đuổi chạy tóe khói chưa đủ à? Còn dám lớn tiếng đòi trả thù?

Lư Kiết Huy không vì gã khích bác mà tức giận, đôi môi nhợt nhạt nở nụ cười:

- Chính vì thế tao mới cần mây giúp, nắm được thông tin trang bị và kỹ năng của hắn sẽ dễ đối phó hơn nhiều!

Lương Nhật vờ đắn đo khá lâu mới gật đầu:

- Được.

Cứ lấy sách kỹ năng đã, sau đó làm hay không là quyền của gã, chẳng thiết thời gì. Ngay từ đầu khi nghe tên kia đề nghị, Lương Nhật đã muốn nhận lời ngay, nhưng lại sợ đáp ứng quá nhanh sẽ khiến đối phương sinh nghi cho nên bây giờ phải vờ vịt hỏi vòng vo.

Lư Kiết Huy nặng nề ném một quyển sách kỹ năng tới chỗ Lương Nhật:

- Tạm thời đưa trước cho mây một món, chờ khi nhận được tin tức đáng giá tao sẽ đưa thêm.

Đội Lương Nhật xem sách kỹ năng xong, gã tiếp lời:

- Tao có thể hỗ trợ mây gia tăng thực lực, đồng thời giúp mây nhả đi cái gai trong mắt. Hợp tác với tao trăm lợi vô hại, mây trở về hãy suy nghĩ thật kĩ!

Đầu óc cỡ Lư Kiết Huy làm sao không đoán được Lương Nhật toan nhận hàng rồi té, nhưng gã vẫn đưa. Muốn chiêu dụ kẻ khác làm việc cho mình thì không thể không bỏ chút vốn, cần phải chấp nhận rủi ro. Huống hồ Lư Kiết Huy nhìn ra tên này tham vọng rất lớn, chỉ cần đủ lợi ích, có khi kêu gã giết mẹ mình gã cũng dám giết.

Lương Nhật kiểm tra thông tin sách kỹ năng, phát hiện là thứ tốt liền học ngay. Gã cố đè nén lòng tham khi nhìn mấy quyển kia bị Lư Kiết Huy thu về, mở miệng đòi hỏi:

- Đưa tao thêm vài món trang bị nữa!

- Không có. Toàn bộ đều nằm lại thi thể đồng bọn tao cả rồi. - Mắt Lư Kiết Huy xẹt qua tia ưu thương.

Biết cò kè mặc cả chỉ phí thời gian, Lương Nhật hỏi:

- Liên lạc bằng cách nào?

Lưu Kiệt Huy nhìn sâu vào mắt Lương Nhật, thần thái có chút châm chọc:

- Không phải trên người tao có thứ được mày ném lên sao? Yên tâm, tao sẽ không lấy xuống, dựa vào nó mày luôn biết tao ở đâu mà tìm! Thành ý vậy đủ rồi chứ?

Mép môi Lương Nhật giãn giãn, cảm giác nguy hiểm này giờ chỉ mơ hồ phút chốc ngưng thành thực chất. Chút ý định giết chết đối phương còn sót lại lập tức bị gã ném khỏi đầu, bước nhanh qua cửa.

- Tao tên Lưu Kiệt Huy. Còn mày? - thanh âm vo ve như sắp đứt hơi của tên kia đuổi theo sau lưng Lương Nhật.

- Lương Nhật. - Gã ném lại bằng giọng run run.

Ra đến bên ngoài, Lương Nhật đi thêm một quãng xa, đến khi xác nhận mình đã an toàn mới dừng chân, lưng toát mồ hôi lạnh, hai bàn tay cố nắm chặt nhưng cứ run lên bần bật không cách nào kiềm lại. Trán gã nổi gân xanh đáng sợ, gương mặt đỏ bừng rúm rỏ, thần kinh căng thẳng cực độ, nghe được cả tiếng mấy sợi dây thần kinh giật bùng bứt như sắp đứt lìa.

Cặp mắt Lương Nhật đỏ ngầu nhìn trùng trùng gốc cây to trước mặt, hơi thở nặng nề. Đột ngột gã lao tới, hai tay siết chặt gây đập liên tục lên thân cây, miệng gầm điên cuồng:

- Tao giết mày!

Bóp! Bóp! Bóp!

Thân cây rung mạnh, hằn sâu những vết gây, thớ gỗ nứt toác chảy ra dòng nhựa trắng đục. Vô số cành lá trên cao bị chấn động rơi rụng là tả.

Bóp! Bóp! Bóp!

Lương Nhật phát điên rất lâu. Gây đánh lên thân cây có lẽ hơn trăm cái, nghìn cái.

Đến khi gã đuối sức dừng tay thì thân cây to đã dập nát không còn hình dạng, xiêu xiêu vẹo vẹo đổ ầm xuống, bụi cát tung tóe.

Lương Nhật thở hồng hển ngồi lên thân cây đổ, phát tiết xong lửa giận giúp gã bình tĩnh đôi chút, tuy vậy tay chân và cơ thể vẫn còn run rẩy.

Hóa ra ngay từ đầu Lưu Kiệt Huy đã phát hiện Lương Nhật lên ném máy phát tín hiệu chỉ bé bằng con muỗi lên người gã. Thế nhưng Lưu Kiệt Huy không tránh né hoặc gỡ bỏ mà cố tình giữ nguyên, nhằm dẫn dụ Lương Nhật tìm đến.

Lưu Kiệt Huy thương tích nặng nề nhưng vẫn đủ tỉnh táo để tính kế, hơn nữa còn thừa lòng tin giết chết Lương Nhật nếu gã liều mạng.

Chứng tỏ Lưu Kiệt Huy rất tự tin, thậm chí là tự phụ. Tự phụ đến mức coi thường Lương Nhật, xem gã chỉ như con ruồi muốn giết là giết.

Hoặc cũng có thể Lưu Kiệt Huy thực sự cạn kiệt sức lực, không đủ khả năng làm được gì Lương Nhật như hù dọa. Dù vậy gã vẫn kéo Lương Nhật đến vì tin mình sẽ dễ dàng bắt thóp được đối phương.

Kết quả, Lưu Kiệt Huy thắng cuộc.

Dù nghĩ theo chiều hướng nào thì Lưu Kiệt Huy vẫn rất đáng sợ.

Tính kẻ kẻ khác, nào ngờ cuối cùng lại phát hiện bản thân mới là người bị đưa vào trò. Đối với Lương Nhật luôn tự cho mình khôn ngoan hết phần thiên hạ thì đây là sự sỉ nhục rất lớn.

Điều đó lý giải vì sao gã trút hết cơn điên lên thân cây để ép sự thôi thúc điên cuồng muốn xông vào trong kia liều mạng.

Lương Nhật cực kỳ căm hận bất cứ ai áp chế mình!

Cảm giác đó không giống như khi đối diện Trần Phi, tên kia chỉ gây chút sức ép bên ngoài, trong lòng Lương Nhật luôn xem thường, mắng hằn ngu xuẩn.

Lưu Kiệt Huy thì khác. Kể từ lúc Lương Nhật bước chân vào căn nhà kia, về mặt khí thế gã hơn nhưng thực chất luôn bị đối phương áp chế từ sâu trong suy nghĩ.

Chuyện này giống hệt những gì thằng anh trai khôn kiêu thường xuyên gây ra cho Lương Nhật trước kia. Không, Lưu Kiệt Huy chưa đạt đến tầm anh gã, còn kém không ít, nhưng bấy nhiêu đã đủ khiến Lương Nhật nổi điên.

Giờ thì ổn rồi. Lương Nhật hít sâu mấy hơi, dần dần trấn tĩnh, quay người rời đi.

Phía xa, Luru Kiệt Huy nhợt nhạt tựa người vào một thân cây to, ngó theo bằng ánh mắt không cảm xúc. Đường như lần này trí tuệ của gã đã phản chủ.

Luru Kiệt Huy cảm thấy mình vừa mắc sai lầm.

...

Khi Lương Nhật trở về, mấy cô gái đang lăng xăng chăm sóc những người bị thương.

Lê Minh Dũng bị đá đè chết không toàn thân, hai người còn lại may mắn sống sót nhưng cũng bị thương nặng.

Mai Hùng băng đầu trắng xóa, gãy một chân.

Thanh Hương nhẹ hơn, chỉ gãy tay và dập phần mềm nhưng tinh thần nàng tổn thương nặng nề, luôn miệng gào khóc. Bạch Yến và những người khác phải túc trực chăm sóc, luôn miệng an ủi mới đỡ Thanh Hương thiếp đi được. Dù vậy trong mơ nàng vẫn thỉnh thoảng kêu la, nước mắt chảy tràn qua hai bên khóe.

Khách sạn đồ nát không thể ở được nữa, cả bọn đành chuyển ra sau nhà hàng trú tạm, nơi này cách khá xa nên may mắn không chịu ảnh hưởng.

Trông thấy Lương Nhật đi vào, Mạnh Quân cất tiếng hỏi:

- Cậu đi đâu nãy giờ thế?

- Tìm tên kia. - Lương Nhật điềm tĩnh đáp.

Gã không tìm được lý do giải thích cho sự vắng mặt của mình, tốt nhất cứ nói thật. Sự thật lòng thêm chút dối trá luôn dễ khiến kẻ khác tin hơn.

Quả nhiên Mạnh Quân tin ngay:

- Tìm được không?

Lương Nhật lắc đầu:

- Tìm được thì tôi đã chẳng trở về tay không.

Nói đoạn gã chán nản ngồi phịch xuống sô pha, tỏ ra mệt mỏi.

- Cậu ra ngoài lúc nào sao tôi không thấy? - Trần Phi nhìn gã.

- Khi chạy lên cùng bọn Mai Hùng, tôi xui xẻo lọt chân vào lỗ hổng rơi xuống dưới, đúng lúc thấy tên kia biến mất nên mới chạy đi tìm. Cậu không thấy cũng đúng.

Đã chuẩn bị sẵn, Lương Nhật đối đáp rất trôi chảy. Thực tế trước đó khi lên tầng trên, gã cố tình chạy sau cùng rồi nấp vào một căn phòng trống, chờ Trần Phi lao qua mới một mình vòng xuống dưới. Trong lúc hỗn loạn, mọi người lo chạy trốn chết đâu ai rảnh để ý hành tung gã.

Trần Phi thừa biết Lương Nhật nói dối nhưng không có bằng chứng vạch trần, chẳng truy hỏi thêm nữa.

Trời lúc này đã hùng đông, tia nắng ban mai nhợt nhạt rọi xuống không thể soi rõ cảnh vật hoang tàn.

Không khí vô cùng nóng bức. Dù ngọn lửa hung tàn phía trên đã tắt sau khi nuốt sạch toàn bộ những gì có thể nuốt nhưng khói vẫn bốc cao đen kịt bầu trời.

Cả nhóm chín người bị thương quá nửa, tình trạng này trước mắt khó thể rời đi.

Trần Phi bỗng đứng lên, nói với Tiểu My:

- Bạn theo tôi!

- Há? - Tiểu My đang ngủ gật nghe hẳn gọi thì giật mình mở mắt ra, ngỡ ngác - Chúng ta đi đâu?

Trần Phi không đáp, quay lưng đi. Tiểu My chợt nhớ thỏa thuận kín trước đó giữa hai người, không hỏi thêm mà lập tức bước theo hẳn.

Đầu đó có ánh mắt Bạch Yến và mọi người khó hiểu nhìn theo. Chuyện riêng giữa một đôi nam nữ, lại còn không thể làm trước mặt mọi người, là chuyện gì đây???

- Bạn biết lái xe chứ?

Trần Phi hỏi khi hai người dừng chân trước chiếc Land Rover của bọn Luru Kiệt Huy để lại.

- Biết. - Tiểu My gật đầu - Tôi lên đây ở nhờ nhà cậu mợ, mỗi ngày đều đưa đón em họ đi học nên có học qua một khóa lái xe.

- Bạn lái đi! - Trần Phi leo lên ghế phía sau.

Tiểu My thành thạo nổ máy điều khiển xe chạy đi, cặp mắt to tròn tò mò nhìn vào gương quan sát Trần Phi. Nàng hỏi:

- Chạy hướng nào đây?

- Chạy tới trước, xem có khu dân cư thì rẽ vào.

Trần Phi nói rồi khép mắt nghỉ ngơi. Chiến đấu suốt đêm khiến hắn mệt mỏi, hơn nữa vết bồng trên lưng vẫn còn rất đau rát.

Tiểu My im lặng cho xe chạy theo quốc lộ, liên tục nhìn ngó tìm kiếm hai bên đường. Xung quanh toàn là đồng ruộng trống trải, vài con côn trùng cũng không thấy chứ đừng nói tới con người. Nàng thờ dài cảm thán, thế giới tươi đẹp trước kia đã vĩnh viễn biến mất, hiện giờ chỉ còn lại vùng đất chết và lũ người khốn kiếp.

Đi được vài cây số, Tiểu My nhìn thấy khu làng nhỏ thấp thoáng xa xa bèn gọi Trần Phi:

- Có rồi kia, tôi chạy vào nhé?

- Ừ.

Tiểu My đánh lái, chiếc xe việt dã đen trùi trùi lạng lẽ tiến sâu vào con đường đất đỏ. Chưa đến nơi mà mùi máu tanh nồng và tử khí hôi thối bốc lên dày đặc đã xộc vào mũi cả hai.

Trần Phi phóng mắt nhìn khu làng phía trước, mơ hồ cảm thấy có gì đó rất đáng ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thiên Thần Hộ Mệnh

Trần Phi và Tiểu My xuống xe, đi vào làng.

Quanh những gian nhà tranh vách đất cũ nát, xác thối trải dài khắp nơi, máu thịt loang rộng, đếm sơ cũng trên ba chục mạng. Toàn bộ đều bị tiện ngang cổ, vết chém bằng phẳng rất ngọt, chứng tỏ người ra tay là cao thủ và dùng loại khí cực sắc bén.

Trong đầu Trần Phi hiện ngay lên hình ảnh Lưu Kiệt Huy cùng thanh kiếm xanh biếc. Tuy tên kia đã kiệt quệ và bị thương nặng nhưng vài chục thầy ma vẫn chưa đủ làm khó gã. Khoảng cách từ khách sạn đến đây không xa, có khả năng cửa ánh sáng chỉ có thể đưa gã tới một nơi bất kỳ trong phạm vi gần.

Hai người bước qua những thi thể gớm ghiếc, theo vết chân dính máu còn lưu lại mờ nhạt trên mặt đất tìm đến gian nhà Lưu Kiệt Huy đi vào khi trước.

Bên trong trống không, đôi phương đã biến mất dạng.

Trần Phi tới gần chiếc ghế đầu nhỏ đặt sát vách. Trên ghế vẫn còn vết máu loãng chảy dài, đọng thành vũng nhỏ màu nâu sẫm dưới đất, có lẽ tên kia chỉ vừa đi khỏi chưa lâu.

Trần Phi rời nhà, bước ra bên ngoài quan sát một vòng song không phát hiện thêm gì khác ngoài thân cây to dập nát đổ ngổn ngang, những dấu vết hằn rõ trên thân cây cho thấy nó bị một vật giống như gậy đập vào rất nhiều lần. Hắn nhìn thân cây nát bươm khá lâu, càng thêm củng cố suy đoán của mình, ánh mắt chuyển lạnh.

Tiểu My cảm thấy không khí xung quanh đột ngột trở nên lạnh lẽo. Nàng rung mình vài lượt, nghe Trần Phi lạnh nhạt nói:

- Ta đi nơi khác!

Hai người lên xe, vòng ra quốc lộ tiếp tục tìm kiếm, lát sau phát hiện một khu dân cư nằm gần đường bèn rẽ vào. Trong này có không ít thầy ma, Trần Phi đưa Dao Mổ Chó và khẩu trang y tế cho Tiểu My, hỗ trợ nàng luyện cấp.

Ban đầu Tiểu My rất sợ hãi, nhưng sau khi được Trần Phi trấn an và giết chết vài thầy ma, nàng dần lấy lại bình tĩnh, tự tin tăng cao, càng giết càng hăng hái. Cũng vì quá hăng mà mấy lần nàng suýt bị thầy ma vô trúng, may nhờ Trần Phi luôn theo sát bảo hộ mới an toàn tính mạng.

Mặt trời dần nhô cao, ánh nắng chói chang xua tan đêm đen hắc ám.

Trải qua mấy giờ liên tục chém giết gian khổ và nhiều hung hiểm, Tiểu My rút cuộc cũng lên cấp 5, thực lực cao hơn cả Bạch Yến và Gia Mỹ. Toàn bộ điểm tiềm năng nàng đều nghe theo Trần Phi tống hết vào tinh thần, cộng thêm vài món trang bị rác nhất được, hiện chỉ số tinh thần của nàng đã là 15, đủ sử dụng kỹ năng chữa trị Thiên Thần Hộ Mệnh ba lần.

Trần Phi đưa sách kỹ năng cho Tiểu My, nàng không nhiều lời lập tức học ngay. Cho dù không có lời hứa trước kia, Tiểu My cũng hoàn toàn tin tưởng hắn sẽ chẳng làm hại mình.

Trần Phi tự tay tháo băng vải sau lưng ra, Tiểu My vừa trông thấy máu thịt bầy nhầy ám đen thì che miệng hét hoảng. Lúc Bạch Yến băng bó cho hắn, nàng đứng xa không thấy rõ, giờ mới tận mắt chứng kiến.

Chỉ thoáng nhìn qua tình trạng thương tích, Tiểu My hiểu gã thanh niên có vóc dáng hơi gầy này đang phải chịu đựng đau đớn cỡ nào, thế nhưng này giờ không hề nghe hắn kêu rên lấy một tiếng, còn thần nhiên giúp nàng giết quái. Đổi lại là nàng bị vậy có khi còn đi không nổi.

- Bạn sử dụng kỹ năng chữa trị giúp tôi! - Trần Phi xoay lưng về phía nàng.

Tiểu My sợ tới mức không dám nhìn vết thương trên lưng hắn thêm dù chỉ một giây, run giọng:

- Làm sao đây?

- Áp nhẹ tay lên vết thương, trong đầu nghĩ tên kỹ năng là được!

Tiểu My làm theo, hai bàn tay khẽ chạm lưng Trần Phi, miệng lẩm nhẩm "Thiên Thần Hộ Mệnh", lập tức một quang sáng trắng nhu hòa từ hai lòng bàn tay nàng tỏa ra chiếu vào lưng hắn.

Trần Phi cảm giác sau lưng ấm áp, tiếp đó ngứa râm ran như kiến bò, da thịt nhầy nhụa nám đen vừa tiếp xúc ánh sáng thánh khiết kia liền ứng đỏ, tiếp đó lành lại với tốc độ mất thường có thể thấy được.

Trần Phi bị bỏng khá nặng nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da, chưa động đến gân cốt cho nên Tiểu My chỉ dùng kỹ năng một lần đã chữa khỏi hoàn toàn. Nàng thu tay về, mở to mắt nhìn lưng hắn, sắc mặt vô cùng kinh ngạc lẫn vui mừng:

- Kỳ diệu thật, giống như tôi có phép vậy!

Nói đoạn Tiểu My đắm đuối nhìn tay mình, nhìn đến say mê ngây ngẩn.

Thương thế khỏi hẳn khiến tâm trạng Trần Phi có chút sáng khoái, hắn bật cười:

- Rất khó tin à?

- Tin chứ, chỉ là tôi chưa kịp tiếp nhận thôi! - Tiểu My ngược lên tình cờ bắt gặp hắn đang tươi cười, nàng thoáng ngơ ngẩn, buột miệng - Khi bạn cười trông rất cuốn hút, sau này nên cười thường xuyên sẽ tốt hơn!

Trần Phi nghe thế thu nụ cười lại, chỉ nói:

- Về thôi!

...

Khi cả hai về đến nhà hàng, những người bị thương đều đã tỉnh lại, bao gồm Nguyễn Huy hôn mê mấy bữa nay.

Nguyễn Huy hồi tỉnh nhưng còn khá yếu, đang dùng chút cháo loãng để bảo đảm an toàn cho dạ dày sau vài ngày không làm việc.

Để nói về gã Nguyễn Huy này, chỉ có thể dùng hai từ: một sách.

Gã khá gầy, lúc trước tạm gọi là vừa người song vài hôm vừa rồi chỉ uống chút sữa cầm chừng nên bị sút mấy cân. Nước da gã trắng trẻo, sống mũi cao, mái tóc ngắn chẻ ba bẩy khá dơ và bù xù nhưng không làm giảm bớt vẻ thư sinh cổ hũ.

Trông thấy Trần Phi, Nguyễn Huy đặt ngay tô cháo xuống, vui vẻ nói:

- Cậu về rồi. Kính của tôi đâu?

Mắt gã neho neho, đúng là dấu hiệu thị lực không tốt.

Gã bạn thân đã tỉnh lại, tâm trạng Trần Phi khá cao hứng, đảo nhẹ tay lấy ra một cặp kính cận gọng đen đưa tới:

- May cho cậu là tôi cất giữ!

- Cảm ơn! Này giờ tôi chả nhìn thấy gì...

Nguyễn Huy đeo kính vào. Gương mặt gã cực hợp với kính, khi có và không có nó khác xa nhau một trời một vực, trông trí thức lịch lãm hơn trước nhiều lần.

Thanh Hương không nhìn được cứ len lén nhìn qua, âm thầm xếp hạng. Ở đây so độ điển trai thì Lương Nhật đứng đầu, kế đến là Mạnh Quân, Trần Phi, Mai Hùng. Bây giờ Nguyễn Huy xuất hiện có lẽ thứ tự phải xếp lại. Vị trí đầu là cuộc cạnh tranh của Lương Nhật và Nguyễn Huy, một nam tính mạnh mẽ, một trí thức thư sinh, hai nét đẹp hoàn toàn đối nghịch nhau.

Thời điểm này mà còn rảnh rỗi để ý trai đẹp, cũng phải nề nang ta.

- Ôn chứ? - Trần Phi hỏi.

Nguyễn Huy đẩy nhẹ gọng kính, đây là thói quen của những người đeo kính, nhưng khi gã thực hiện hành động này lại có nét rất riêng, toát ra sức hút mãnh liệt. Gã mỉm cười:

- Sau khi ăn xong tô cháo do người yêu cậu nấu thì rất ổn!

Trần Phi ngớ người, thấy Bạch Yến đỏ rần mặt mới hiểu ra, hừ nhẹ:

- Vừa tỉnh đã nói nhảm! Tôi và cô ấy chỉ là bạn thôi!

- Ô, thế à?!

Gã kia cười khi, trông bộ dạng đương nhiên không tin.

Trần Phi lười giải thích, quay qua bảo Tiểu My:

- Bạn chữa thương giúp bọn họ!

Tiểu My khẽ gật, định chữa cho Thanh Hương vì dù sao cùng là phận nữ thông hiểu nhau. Trần Phi đánh mắt về phía Mạnh Quân:

- Trị cho anh ta trước, cần ưu tiên người có thực lực! Sau này cứ thế mà làm!

- Vâng.

Tiểu My rất ngoan ngoãn đi đến gần Mạnh Quân. Y vui vẻ kéo áo, lộ phần mạn sườn thâm tím ra:

- Cảm phiền em giúp anh chữa lành mấy cái xương gãy nhé!

Tiểu My hơi áp hai bàn tay lên vết thương, thi triển kỹ năng Thiên Thần Hộ Mệnh. Vẫn như lần trước nàng giúp Trần Phi, một quang sáng trắng nhu hòa hiện ra bao quanh vết thương rồi cứ thế duy trì.

Về mặt Mạnh Quân hiện lên sự dễ chịu thoải mái, vết thương ngứa râm ran, dần bớt đau nhức rất nhiều.

Quang sáng kéo dài khá lâu, tầm 30 giây mới kết thúc, hẳn là do thương tích Mạnh Quân nặng hơn Trần Phi. Có điểm khiến Trần Phi khá ngạc nhiên là lưng y chỉ bị bóng nhẹ chứ không nặng giống như hắn, có lẽ được kỹ năng đặc dị nào đó của thanh trường thương bảo vệ.

Chờ Tiểu My thu tay về, Gia Mỹ hỏi ngay:

- Anh sao rồi? Khỏi chưa?

Mạnh Quân khẽ vươn vai, mặt hơi nhăn vì đau:

- Đỡ nhiều rồi nhưng vẫn chưa lành hẳn.

Tiểu My nhìn Trần Phi, sắc mặt nàng hơi nhợt nhạt do sử dụng kỹ năng tiêu hao tinh thần. Hắn hỏi:

- Có thể dùng một lần nữa không? Tôi không ép!

- Chắc là được. - Tiểu My mỉm môi, gật mạnh đầu. Thôi loạn thế, nàng biết muốn sống tốt thì cần phải thể hiện được bản thân có ích.

Tiểu My áp tay lên người Mạnh Quân, lần thứ hai dùng Thiên Thần Hộ Mệnh.

Mọi người nín thở quan sát, về mặt đầy mong chờ. Kỹ năng này thật sự quá mức kỳ diệu, ảnh hưởng trực tiếp đến an toàn của họ trong tương lai cho nên ai cũng mong có kết quả tốt đẹp.

Ít lâu sau, Tiểu My rút tay về, thân hình loạng choạng muốn ngã. Trần Phi vội đưa tay đỡ, quan sát sắc mặt nàng ta trắng bệch đầy mệt mỏi liền lấy ra một hộp sữa.

- Bạn mau uống đi! Thấy trong người thế nào?

- Tôi... - Mồ hôi tuôn ướt đầm vàng trán Tiểu My, vài sợi tóc dính chặt vào, nàng gắng gượng lắm mới có thể thều thào - Đầu tôi nhức lắm, trước mắt tối sầm, buồn nôn nữa...

- Bạn mau uống sữa rồi nghỉ ngơi!

Trần Phi đỡ Tiểu My nằm xuống chiếc ghế sofa dài, cầm hộp sữa nhét ống hút vào miệng nàng. Tiểu My cố uống hết, sau đó gác tay lên trán nhắm mắt li bì.

Bên kia, Mạnh Quân chưa hoàn toàn hồi phục nhưng đã có thể thoải mái đi lại, cử động bình thường trong sự vui mừng của mọi người. Y áy náy nhìn qua chỗ Trần Phi:

- Cô ấy không sao chứ?

- Hơi mệt thôi, nghỉ ngơi chốc lát sẽ sớm khỏi phục.

- Kỹ năng này thật tuyệt! Ngày mai cô ấy sẽ trị giúp tôi phải không? - Mai Hùng xuyết xoa, hai tay ôm đầu vẫn còn rướm máu qua lớp băng trắng.

Trần Phi lạnh nhạt:

- Chữa hay không tùy thuộc vào cô ấy.

- Ôi không..

Mai Hùng từng sỉ nhục Tiểu My thậm tệ, đương nhiên không tin nàng sẽ chịu giúp gã. Tất nhiên nếu Trần Phi lên tiếng thì lại khác, bất quá hẳn không thích ép uống nạng. Hơn nữa Trần Phi cũng chẳng ưa gì tên này.

Trời đã sáng tỏ. Trải qua một đêm dài mệt mỏi, tất cả đều đói khát.

Toàn bộ vật tư Trần Phi cất trong khách sạn đã bị thiếu hụt, kể cả thực phẩm, nước uống. Quả thực người tính không bằng trời tính, nếu lúc trước hẳn không cần thận bất bộn Mai Hùng đem hàng hóa cất vào khách sạn, có lẽ hiện giờ vẫn còn.

Mạnh Quân hào phóng lấy lương thực đưa cho Gia Mỹ và Bạch Yến nấu nướng, hiện chỉ còn hai nàng khỏe mạnh.

Trong lúc rảnh rỗi, Nguyễn Huy kéo Trần Phi ra một góc dò hỏi tình hình. Gã hôn mê ngay lúc đại dịch quét qua nên đến giờ vẫn mù mờ.

Chờ khi rõ ràng, Nguyễn Huy khó tin nói:

- Minh Thành thực sự biến thành quái vật à?

- Chính mắt tôi trông thấy. - Trần Phi gật đầu.

- Khốn thật! Không có cách nào cứu cậu ấy sao?

- Có.

- Cách gì?

- Giết chết để cậu ta sớm đầu thai.

- Đệt, cậu giết chóc nhiều quá ảnh hưởng tâm tính rồi đấy. Mở miệng ra là chém chém giết giết...

Câu chuyện vừa rôm rả đôi chút đã chùng xuống, không khí có phần nặng nề. Nghĩ đến Minh Thành bỗng dưng biến thành thầy ma, cả hai người đều thấy rất khó chịu song không làm gì được. Thời đại này, họ phải học cách chấp nhận.

Nguyễn Huy đột ngột đứng lên:

- Đi thôi!

- Đi đâu? - Trần Phi khó hiểu.

- Đi luyện cấp chứ đi đâu nữa?! Bây giờ cậu trở thành cao thủ rồi, phải có trách nhiệm giúp tôi nâng cao trình độ chứ! - Gã kia cười nhăn nhó.

Nghe Nguyễn Huy nói, Trần Phi mới giật mình nhớ ra tên bạn thân trước kia cũng là chuyên gia cày game, chỉ có điều gã và hẳn chơi hai trò khác nhau nên không giao lưu nhiều.

Trần Phi sáng khoái đáp ứng:

- Chuyện nhỏ, chúng ta ăn cơm rồi đi!

Lát sau, bữa ăn được dọn lên, lương thực không còn nhiều nên so với tối qua thì kém cả về chất và lượng. Dù thế, mọi người vẫn ăn ngon lành, hơi thiếu hụt một chút nhưng coi như tạm ổn. Trong tình cảnh đói khát hiện giờ, có cái để nhét vào bụng đã rất đáng mừng rồi, chẳng ai dám phàn nàn đòi hỏi.

Trải qua một đêm kinh biến, dường như khoảng cách giữa mọi người được kéo gần hơn. Kể cả Mai Hùng lúc trước hay nói nhảm gây chuyện giờ cũng bớt hẳn, ăn biết nhìn trước ngó sau, không còn tranh giành.

Dùng bữa xong cũng gần 10h sáng, Nguyễn Huy liền bắt Trần Phi dẫn đi luyện cấp. Vài kẻ xin theo nhưng đều bị từ chối, Trần Phi không đủ khả năng cùng lúc giúp đỡ nhiều người. Hắn chỉ đưa theo duy nhất mình Tiểu My vì nàng có năng lực chữa trị đồng thời biết lái xe. Kể ra hơi xấu hổ, Trần Phi và Nguyễn Huy mù tịt khoản này.

Chiếc Land Rover phóng nhanh tựa làn khói trên quốc lộ hoang vắng. Thực tế khi đại dịch ập tới, số người chết đi cao gấp nhiều lần kẻ bị lây nhiễm, thành ra không phải nơi nào có cư dân cũng có nhiều thầy ma. Ở các làng quê vắng vẻ, số lượng càng giảm đi nhiều, không ít nơi chỉ có vài con, chẳng đủ Nguyễn Huy nhét kê răng. Ba người phải đi xa hơn để tìm thầy ma, quãng đường lên đến mấy chục cây số.

Tiểu My đang lái xe bỗng quay đầu nói:

- Tôi vừa trông thấy mốc lộ giới, chúng ta sắp đi vào địa phận thị trấn Thanh Minh rồi.

Sau khi nghỉ ngơi và dùng bữa, tình trạng nàng đã tốt lên nhiều dù sắc mặt còn hơi nhợt nhạt.

- Ngon rồi, hôm nay không lên cấp 10 tôi quyết không về! - Nguyễn Huy vô cùng hào hứng.

- Bớt đùa đi! Giúp cậu lên cấp 5 đã là cả vấn đề đấy!

Trần Phi không nói ngoa, đề lên được cấp 5 tính ra cần phải giết khoảng 90 thầy ma, con số không hề nhỏ. Nếu là hắn thì công việc này rất nhẹ nhàng, nhưng đối với người chơi mới như Nguyễn Huy cần phải vừa đánh vừa nghỉ chờ hồi thể lực, chưa kể đến rất nhiều nguy hiểm, sơ sẩy một chút bị chúng chạm phải coi như xong đời. Bắt buộc Trần Phi lúc nào cũng phải theo sát bên cạnh bảo vệ, không để Nguyễn Huy xảy ra chuyện. So với việc Trần Phi tự giết chúng, trách nhiệm bảo vệ này nặng hơn nhiều, thần kinh hắn luôn trong tình trạng căng thẳng do quá mức đề cao cảnh giới.

Tiểu My là người hiểu hơn ai hết sự vất vả của hắn, nàng nói:

- Trần Phi nói thật đó, lúc sáng giúp tôi bạn ấy rất khổ cực!

- Biết rồi, biết rồi. - Nguyễn Huy cười gian - Tôi đùa chút thôi, bạn không cần lo lắng cho cậu ta mà cố lên như vậy!

- O... Tôi đâu có... - Tiểu My áp ứng.

- Lại nữa rồi, tôi đùa đấy! - Gã kia càng cười lớn hơn khiến mặt Tiểu My đỏ bừng như tôm luộc, tay lái loạng choạng làm chiếc xe chao đi.

- Ấy ấy, cẩn thận chứ nữ tài xế! Tôi vừa mới tỉnh lại, không muốn tiếp tục hôn mê nằm một chỗ nữa đâu đấy!

Nguyễn Huy càng trêu chọc càng khiến nàng ta không yên, chiếc xe lảo đảo như thú hoang, lạng lách đánh võng đủ kiểu.

- Cậu thôi đi! - Trần Phi ngán ngẩm.

Nguyễn Huy tính tình khá tốt, chỉ có mỗi tật đùa cực dai gây khó chịu cho người khác. Còn nhớ trước kia có lần gã chọc Minh Thành nổi khùng xách gậy rượt chạy khắp khoa, người ngoài nhìn vào cứ tưởng sắp xảy ra án mạng đến nơi.

Đúng lúc này, Tiểu My đột ngột hãm phanh. Chiếc xe đang lao nhanh bị phanh gấp, trượt dài trên mặt đường nhựa, suýt lao sang bên đâm luôn xuống ruộng.

Trần Phi và Nguyễn Huy ngồi sau không hề phòng, theo quán tính chúi mạnh tới trước. Gã kia vừa hoàn hồn liền gào ầm lên:

- Chuyện gì vậy? Định ám sát tôi hả?

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thiên Lô

Chiếc xe quay ngang trên quốc lộ, lớp xe nghiêng chặt xuống mặt đường lưu lại những vết đen kéo dài, mùi cao su cháy khét lan tỏa.

Nguyễn Huy quát lên chỉ để xua tan cú giật mình, thực tế lúc này gã đã nhìn thấy tình trạng phía trước và hiểu lý do vì sao vừa rồi Tiểu My phải phanh gấp, bất chấp khả năng xe có thể bị lật tung.

Cách hông xe chỉ vài mét, có mấy thân cây to chất thành đồng nằm chắn ngang đường, cao đến thắt lưng người trưởng thành. Khi này chỉ cần Tiểu My chậm trễ một giây thôi, có lẽ trên xe chỉ còn lại ba cái xác không hồn. Dù hiện giờ Trần Phi đã khác xưa nhưng hẳn chưa chú trọng cải thiện lực phòng ngự, chẳng dám chắc mình có thể toàn mạng nếu xảy ra va đập mạnh cỡ đó hay không.

Đồng cây này xuất hiện ngay sau khúc quanh, rất khó quan sát. Tất nhiên chúng không vô duyên vô cớ nằm đây, mà phải được ai đó vác ra, mục đích hẳn là chỉ có một: bẫy người đi đường.

Trần Phi bước xuống xe, nhìn xung quanh. Bốn bề yên ắng, khắp nơi đều là đồng ruộng trải rộng mênh mông hút tầm mắt, cây cỏ theo gió thổi lay động không ngừng.

Cảnh vật thanh bình, tuyệt nhiên chẳng có một bóng người ngoài vài gian nhà tranh thấp thoáng sâu phía trong mà hẳn tin rằng khó còn người sống.

Tiểu My tới gần Trần Phi, thấp giọng thì thầm bằng thanh âm hơi run rẩy:

- Có khi nào do thầy ma làm không?

Theo năng nhận định, nơi này cách trấn Thanh Minh mấy cây số, hoàn cảnh vắng vẻ, rất khó có khả năng do người làm. Hơn nữa, nếu là con người tạo ra thì với mục đích gì? Suy nghĩ còn khá đơn thuần của nàng không thể nào hiểu nổi ai lại đi đặt bẫy hại người khác trong tình trạng hỗn loạn hiện giờ để làm chi?

Trần Phi lắc đầu, chưa kịp đáp đã nghe Nguyễn Huy cười lớn:

- Ha ha, bạn ngây thơ thật đấy! Tôi quả quyết chuyện này do một nhóm người gây ra. Mục đích đương nhiên là muốn những kẻ giống như chúng ta đâm đầu vào, chết càng nhiều càng tốt!

- Sao bạn dám chắc chắn? Còn nữa, dựa vào đâu bạn nói đây là một nhóm người? - Tiểu My tò mò.

- Rất đơn giản! - Nguyễn Huy đẩy nhẹ gọng kính - Thầy ma không đủ trí tuệ để làm việc này. Còn vì sao tôi biết đây là một nhóm người hả? Càng đơn giản hơn nữa, thậm chí tôi còn biết chúng có trên chục tên.

Tiểu My càng nghe càng ngờ ngác:

- Sao bạn biết?

- Mấy thân cây này rất nặng, chỉ ít chục người mạnh khỏe may ra mới di chuyển được. - Trần Phi lờm Nguyễn Huy, ý bảo gã không trêu chọc Tiểu My nữa.

- A, tôi hiểu rồi. - Tiểu My vỗ lẽ reo lên, ngưỡng mộ nhìn hai thanh niên đồng hành - Hai người thông minh thật đấy!

- Không phải bọn tôi thông minh, chỉ do bạn...

Nguyễn Huy toan trêu ghẹo, bất gặp Trần Phi lờ mắt thì dừng lời, nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Trần Phi ngó mặt đường gầy lát, bỗng nhiên đi sang lề đường rồi bước luôn xuống ruộng, hai tay hất vệt những ngọn lúa cao ngang ngực, để lộ ra một chiếc xe bốn chỗ màu đỏ bị che kín bên dưới, đầu xe vỡ nát, mùi máu tanh nồng xộc lên.

Trong xe có hai thi thể máu me bê bết, mặt và ngực bị va đập đập nát không còn nhìn được nhân dạng, chỉ có thể xác định đây là một đôi nam nữ còn trẻ, có lẽ chết vì tông thẳng xe vào đồng cây thỉnh linh xuất hiện chặn đường kia. Ngoài thi thể đôi nam nữ, trên xe không còn gì, vật dụng tư trang nếu có đều đã bị cướp sạch.

Nguyễn Huy vừa hồi tỉnh, lần đầu tiên trông thấy thảm trạng kinh khiếp nhưng gã rất bình tĩnh, vẻ mặt thản nhiên như không, lăm bằm:

- Người bình thường không thể nhẫn tâm thế này được, rất có thể đây là một toán cướp hoặc dân anh chị nhân tình hình rồi ren giờ trò cướp bóc.

Trần Phi nhíu mày nhìn thảm trạng, chột nói:

- Đang lo hết lương thực thì ông trời giúp đưa tới!

Nguyễn Huy giật thót, phản xạ tự nhiên lùi lại vài bước cách xa Trần Phi:

- Cậu nói gì thế? Định ăn thịt người à?

Không riêng gã, nhìn cách Trần Phi ngó hai thi thể kia rồi lạnh nhạt buông ra câu nói đầy ẩn ý, ngay cả Tiểu My cũng nảy sinh suy nghĩ tương tự. Mặt

nàng tái nhợt, cảm giác buồn nôn trào dâng trong miệng.

Trần Phi ngó gã bạn thân chăm chăm, chép miệng:

- Cậu xem phim nhiều quá rồi đấy!

Nói đoạn hần nhặt một cục gạch lót móng ngồi luôn dưới ruộng, sau đó ngoắc tay gọi hai người kia.

Nguyễn Huy vệt đám lúa lò dò đến gần, thấp giọng:

- Ngồi đây làm gì?

- Chờ chúng quay lại.

- Vậy còn chiếc xe?

- Cứ để đó làm mồi nhử!

- Ý kiến hay! - Nguyễn Huy gật đầu, phúi móng ngồi bệt xuống.

Tiểu My đứng xó rỏ một hồi mới ngáp ngừng nói:

- Sao ta không vào thị trấn tìm chúng mà phải ngồi đây?

Trong suy nghĩ của nàng, hiện giờ hiểm kẻ nào đủ sức gây khó dễ cho Trần Phi, không lý gì cả bọn lại ngồi chờ đợi ở một nơi dơ bẩn thế này, hơn nữa biết phải đợi đến khi nào?

Trần Phi thuộc dạng ít nói, tuy vậy vẫn kiên nhẫn đáp lời nàng:

- Tôi cần biết chúng gồm bao nhiêu tên, trong đó có mấy người chơi. Phía trước là địa bàn của chúng, ta không thể đi vào khi chưa nắm chắc. So với việc ngu ngốc chui đầu vào trong đó, tự biến mình trở thành mục tiêu di động cho kẻ khác thì ngồi đây phục kích tốt hơn rất nhiều!

Mặt Tiểu My phỉếm hồng vì hai chữ "ngu ngốc" trong lời hắn. Nàng mím môi, loay hoay tìm nhặt hai viên đá rồi ngồi xuống, áp ứng:

- Xin lỗi, tôi ngốc quá! Sau này sẽ không hỏi những câu vớ vẩn thế nữa!

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang xuyên qua kẽ lá soi xuống chỗ ba người, cũng may có tán cây che bớt nên không đến mức bị rọi trực diện. Cả bọn ngồi yên, nhìn về cuối đường chờ đợi.

Không gian tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng nghe tiếng gió thổi ù ù giữa đồng trống.

Khá lâu, Trần Phi chợt nói:

- Tôi không cố ý, chỉ muốn giải thích cho bạn hiểu!

Tiểu My ừ thật khẽ, gương mặt hơi buồn bã lập tức tươi lên.

Bọn họ ngồi thêm một lát, đến khoảng 12 giờ, trời đang nắng gay gắt bỗng mây đen từ đâu ùn ùn kéo đến che kín, không gian tối sầm lại như sắp hoàng hôn.

Gió nổi lên ào ào. Ruộng lúa ngã nghiêng chao đảo liên hồi, nhiều chỗ ngã rạp xuống từng mảng lớn.

Gió mạnh mang theo khí lạnh, giữa cánh đồng hoang vu càng thấy lạnh hơn bao giờ hết. Trần Phi không sao, riêng Nguyễn Huy và Tiểu My liên tục rùng mình.

Nguyễn Huy tỉnh dậy chưa được bao lâu, cơ thể vẫn còn khá yếu không cách nào chịu lạnh được. Gã khều Trần Phi, giọng nói hòa lẫn tiếng rãng va nhau lập cập:

- Lạnh quá! Cậu định ngồi đây chờ đến bao giờ? Trời sắp mưa lớn rồi, có lẽ chúng sẽ không tới.

Trần Phi thấy hai người kia tái xanh mặt mày bèn nói:

- Hai người lên xe chạy lùi về sau, tìm bụi cây nắp kín vào!

- Còn cậu? Ở lại đây một mình à?

- Ủ. Không việc gì đâu! - Trần Phi phẩy tay, ra hiệu bọn họ mau đi.

- Đi thôi. - Nguyễn Huy biết tính Trần Phi đã quyết sẽ không thay đổi, đứng lên nói với Tiểu My rồi quay người đi thẳng.

Tiểu My mấy lần muốn khuyên Trần Phi nhưng không dám, cuối cùng thở dài, lặng lẽ bước theo Nguyễn Huy. Cả hai người lên xe, chạy khá xa mới cho xe nấp vào trong mấy đám cây rậm rạp.

Lúc này, trời bắt đầu đổ mưa.

Mưa lớn cuốn theo giông gió dữ dội. Hạt mưa to hơn hạt đậu, rơi trắng xóa không gian, phát ra những tiếng rào rào ầm ầm.

Đất trời chìm ngập trong tiếng mưa, chẳng còn nghe được âm thanh gì khác. Những bụi tre cao bị gió giật ngã nghiêng tới lui, lấm lúc nằm sát xuống mặt đất.

Vô số giọt mưa dội thẳng lên người Trần Phi, rơi xuống mặt hán rất bóng. Hán lấy ra một cái nón kết đội lên đầu, vành nón che khuất nửa mặt, tiếp tục ngồi bất động dưới ruộng, mặc kệ mưa gió xung quanh, giống như chúng chả liên quan đến mình.

Tiểu My ngồi trong xe ầm cúng, mắt luôn nhìn tới chỗ Trần Phi nhưng không thấy gì ngoài những ngọn lúa cao liên hồi ve vẩy và màn mưa phủ kín không gian. Nàng lo lắng:

- Sao cậu ấy không vào xe, việc gì phải ngồi đó chịu cực khổ chứ?

Nguyễn Huy đáp ngắn gọn:

- Cậu ta sợ mất đầu bọn kia lỡ như chúng đột ngột xuất hiện!

Nói đến đây, gã đột nhiên bật dậy khỏi ghế, tay chỉ về phía xa:

- Nhìn xem, phải có xe đến không?

Tiểu My ngồi thẳng lưng lên, đưa sát đầu vào kính xe, cố nhìn qua lớp bọt nước dày đặc, mơ hồ trông thấy ánh đèn xe đang tới gần thì vui mừng gật đầu:

- Hình như đúng là thế!

- Để ý nhé, có gì bất ổn lập tức chạy đến hỗ trợ cậu ta! - Nguyễn Huy thì thào.

- Ừm - Tiểu My đáp chiếu lệ, thực tình nàng không nghĩ Trần Phi sẽ xảy ra chuyện gì.

Ở bên kia, Trần Phi đương nhiên phát hiện có xe đến, thế nhưng hán vẫn ngồi yên như tượng, bình tĩnh theo dõi.

Đó là một chiếc xe bốn chỗ màu xám chạy với tốc độ khá nhanh. Giữa màn mưa tối tăm mặt mũi, rất khó phát hiện đám cây ngổn ngang chắn đường song chiếc xe kia dừng rất đúng lúc, chỉ cách đồng cây vài ba mét. Điều này càng giúp Trần Phi xác định đúng là những kẻ ngồi trên xe đã xếp đặt cái bẫy chết người.

Xe vừa dừng, Trần Phi liền như bóng ma phóng nhanh dưới bờ ruộng, thân hình len lỏi qua đám lúa mềm mại sũng nước, âm thầm tìm cách tiếp cận.

Trên xe có bốn người, toàn bộ đều là nam còn trẻ, tóc cắt ngắn, mặt mũi khá dữ tợn. Vài tên trong số đó thậm chí còn xăm trổ khắp người, khả năng rất lớn là dân anh chị thuộc giới giang hồ.

Tên cầm lái đang ngậm điếu thuốc cháy đỏ trên miệng, mắt hơi nheo lại vì khói cay. Gã ngoảnh quát giầy lát, lớn giọng cầu nhậu:

- Hình như chả có ma nào! Tao đã nói rồi, một tiếng trước chúng ta vừa đến thăm chừng, vậy mà chưa gì anh Dĩ đã bắt ra xem tiếp. Phiền thật!

Tên ngồi sau nghe thế bèn nói:

- Mày bớt lâu bầu đi, tới tai anh Dĩ sẽ mệt đấy! Nhiệm vụ của chúng ta là cách một tiếng phải đến đây kiểm tra một lần, thu hoạch chiến lợi phẩm đem về. Để có công việc nhàn hạ thế này, cả lũ đã tốn không ít quà cáp đút lót cho anh Dĩ mới xong. Mày còn đòi hỏi gì nữa? Hay muốn ra ngoài chơi với lũ thầy ma hôi thối?

- Thà vậy còn hơn, ít ra không bị khinh thường! - Tên lái xe vẫn rất hậm hực.

- Ừ, lát nữa trở về tao sẽ nói với anh Dĩ cho mày vào đội săn giết thầy ma, tha hồ oai phong! - Tên khác nói vọng lên.

- Ha ha, tao đùa thôi, tụi mày đừng tưởng thật!

- Hừ, vớ vẩn! Thiên Lôi, mau ra ngoài kiểm tra rồi còn về kịp giờ cơm trưa!

- Vâng!

Một gã mặt non choẹt chỉ khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, thân thể gầy gò thiếu ăn ngồi cạnh ghế lái nghe bọn kia ra lệnh liền ứng tiếng, nhanh nhẩu

nhóm dậy mở cửa, tay kia vớ lấy cây dù.

Cửa xe vừa mở, bụi nước lạnh lẽo theo gió tạt thốc vào trong. Gã trẻ tuổi thoáng rùng mình, cắn răng mau chóng bước xuống, bung dù che đầu, chân rảo nhanh tới trước quan sát tình hình.

Ngay khi tên nhóc Thiên Lôi vừa lúi húi quay lưng đi, cửa xe còn chưa kịp khép kín, một bóng đen hòa trong màn mưa thành linh xẹt vào.

- Sao mà còn...

Tên cầm lái ngỡ đâu Thiên Lôi quay lại, vừa mở miệng khiển trách vài tiếng chợt đứng hình tắt giong.

Ánh đao chớp lên sáng lóa như sét đánh ngang trời.

Không một tiếng động, không một tiếng kêu la, chỉ có máu tươi vung vẩy bắn đầy kính xe.

Ở bên ngoài, gã Thiên Lôi không hay biết gì, cơ thể lạnh run lấy bầy vẫn cố nhìn quanh kiểm tra hồi lâu, một tay cầm dù, tay kia liên tục lau mặt ướt nhẹp nước mưa. lát sau, không phát hiện gì khác thường, gã quay người đi nhanh về xe, miệng khẽ lầm bầm:

- Đ* mẹ, mưa gió thế này mà đây hành tao ra đây chịu lạnh. Bọn chó tụi mày chờ đấy!

Vừa mở cửa xe ra, quai hàm Thiên Lôi chợt trở nên cứng đờ, cả người chết trân không cách nào cử động nổi vì sự kinh hoàng phủ đầy tâm trí.

Trên xe, ba tên đồng bọn của gã đã biến thành ba thi thể lạnh giá, toàn bộ đầu đầu lia khỏi cổ, máu me rơi vãi tứ tung, thảm trạng kinh khiếp cực độ.

Ngay vị trí ghế lái, một gã thanh niên mặt mũi lạ hoắc, quần áo ướt sũng nước mưa bình thân ngồi đó, mỉm cười nhìn gã:

- Chào!

...

Chiếc Land Rover màu đen phóng cực nhanh trên đường, xé toang màn mưa dày đặc.

Thiên Lôi run rẩy ngồi đằng sau xe, mắt nhìn thẳng phía trước, không dám liếc ngang liếc dọc, kể cả thói quen nói luôn miệng thường ngày cũng bị gã đánh rơi. Bởi vì trên cái ghế ngay cạnh gã là một "tên máu lạnh", đây là biệt hiệu được Thiên Lôi lên lút đặt cho Trần Phi.

Thiên Lôi năm nay mười lăm tuổi, tứ cố vô thân. Từ nhỏ gã đã sống đầu đường xó chợ, thường xuyên đánh nhau tranh giành miếng ăn, có khi chỉ là một hộp cơm thừa của khách đi đường vớt lại nhưng để chiếm được nó cũng cần phải trải qua mấy trận đánh đấm thừa sống thiếu chết với đám trẻ du thủ du thực.

Khi đại dịch quét qua, gã may mắn thoát nạn, sau đó nhờ mồm miệng lanh lẹ mới được gia nhập băng nhóm, mỗi ngày phía trên phát cho chút cháo loãng chóng đói.

Thiên Lôi chủ yếu làm chân sai vặt, ai bảo gì làm nấy, kể cả những việc khiêng vác nặng nhọc và bẩn thỉu mà ít kẻ nào chịu rỏ tay vào. Cũng nhờ khéo nịnh nên hôm nay là lần đầu tiên gã được tham gia nhóm trinh sát, cứ ngỡ cuộc đời lên hương từ đây, nào ngờ còn chưa "tận hưởng" chuyến đi được bao lâu đã gặp sát tinh giết sạch cả đám. Rốt cuộc chỉ còn mỗi mình gã may mắn toàn mạng nhưng vẫn luôn ở trong tâm trạng bất an thấp thỏm, không biết khi nào thì "tên máu lạnh" kia cắt đầu mình.

Cứ nghĩ đến thảm trạng kinh khiếp của đồng bọn, Thiên Lôi lại thấy lạnh hết người, bàn tay bắt giác sờ sờ lên cổ, phát hiện nó vẫn còn nằm đúng vị trí mới tạm yên tâm.

Về cái tên Thiên Lôi thì từ bé mọi người đã gọi như vậy. Thiên Lôi cũng chả biết đó có phải tên mình thật không, nhưng nghe cũng hay hay, rất có khí thế, cho dù nó chẳng hề ăn nhập gì đến ngoại hình ốm đói của gã.

- Như cậu nói thì cả băng có trên 50 người, thông tin chính xác chứ? - Nguyễn Huy ngồi phía trước quay đầu xuống hỏi.

Thiên Lôi gật như bura cùi:

- Em bảo đảm chính xác tuyệt đối, không dám nói sai đâu ạ!

Nguyễn Huy cười khì, háy mắt với Trần Phi:

- Thằng nhóc này ngoan ngoãn lanh lẹ đấy, nếu được việc thì thu nhận nó nhé!

Thiên Lôi nghe mà tim đập lung tung trong lồng ngực, len lén liếc qua chỗ Trần Phi, chỉ nghe hần nhàn nhạt nói:

- Để xem.

Từ nhỏ đã lăn lộn kiếm ăn ngoài xã hội, nhờ vậy đầu óc Thiên Lôi nhạy bén hơn đám cùng lứa tuổi không ít. Tiếp xúc với nhóm Trần Phi chưa lâu nhưng

gã thừa sức nhận ra thủ lĩnh ở đây là "tên máu lạnh" có mối quan hệ rất tốt với người thanh niên đeo kính cận trông thư sinh và thân thiện ngồi phía trước. Riêng cô gái xinh xắn nhỏ nhắn lái xe kia thì khá ít nói, nhưng tính cách cũng dễ gần, có thể lấy lòng và lợi dụng được.

Nguyễn Huy hỏi:

- Trong băng có bao nhiêu người chơi? Đầu lĩnh là người thế nào?

- Chuyện này... em không rõ! - Thiên Lôì ngắt ngứ - Chỉ biết có một nhóm chuyên đi đánh giết thầy ma và thu thập vật tư. Còn về thủ lĩnh thì em và mọi người quen gọi là anh Dĩ, khoảng ba mươi tuổi, ngày thường rất ít khi được tiếp xúc nên em không biết nhiều.

- Trình độ chúng thế nào? - Nguyễn Huy đi sâu vào vấn đề.

- Em không rõ. - Sợ bọn họ cho rằng mình nói dối, Thiên Lôì gằn cổ thề thốt - Em nói toàn bộ đều là sự thật, trong băng em không có địa vị gì cả nên không nắm được bao nhiêu thông tin. Em mà nói láo thì ra đường xe...

Nguyễn Huy vội xua tay cắt lời:

- Thôi. Cậu đang ngồi chung với bọn tôi đây, đừng thề độc, chẳng may ứng nghiệm vạ lấy thì khôn!

- Em... - Thiên Lôì nghe vậy đứng luôn tròng mắt, chợt nhớ ra một chuyện liền nhanh nhẩu - Đúng rồi. Hôm trước em nghe lỏm bọn họ nói chuyện với nhau, hình như nhắc tới cấp 5, cấp 6 gì đó, chẳng biết thông tin này có ích cho các anh hay không?

- Thế nào? - Nguyễn Huy dò hỏi Trần Phi.

- Trở về thu xếp rồi tính.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trấn Thanh Minh

Trấn Thanh Minh giống như cái tên gọi có phần u ám, là một nơi chuyên dùng để chôn người chết.

Trong ký ức của nhiều cụ già, ngay từ khi sinh ra thì trấn Thanh Minh đã đầy ắp bia mộ. Họ chơi đùa, lớn lên cùng những bãi tha ma khổng lồ. Đến đời con, đời cháu họ vẫn vậy, mỗi ngày đều chứng kiến rất nhiều khách phương xa đến đây ngã giá rồi mai táng thân nhân ở khoảnh đất chỉ vừa mua xong.

Mộ cũ chưa kịp phủ xanh, mộ mới đã thi nhau mọc lên. Cho nên công việc của phần lớn người dân trong trấn Thanh Minh là đào huyệt và vô số dịch vụ liên quan đến mai táng. Nhà nào khá hơn thì chỉ cần bán vài mảnh đất cũng đủ sống sung túc cả đời.

Có lẽ vì thế mà lâu dần chẳng còn ai kinh ngạc khi thấy dân tứ xứ cứ tấp nập đổ về đây chôn cất người thân. Mọi người cảm thấy đây là việc hiển nhiên, giống như chuyện dùng cơm ba bữa mỗi ngày.

Lẽ thường, sự việc nào cũng có căn nguyên. Theo truyền thuyết, từ cách đây rất lâu thuộc niên đại xa xưa, khi đó trấn Thanh Minh vẫn còn vô danh, có một thầy tướng số trong lúc vân du đi ngang qua nơi này, quan sát thấy phong thủy kỳ lạ đã dừng chân tìm hiểu. Sau nhiều ngày cất công nghiên cứu bóc quẻ, ông thầy tướng số chỉ dẫn dân chúng mai táng hài cốt thân nhân trên ngọn núi nằm ngay giữa trung tâm trấn, nói rằng nếu làm vậy thì gia đình sẽ được hưởng phúc, còn người chết sẽ sớm siêu thoát đầu thai kiếp khác.

Dân chúng thấy ông thầy tướng số trông rất giống cao nhân đắc đạo, lời lẽ bí hiểm liền tin tưởng làm theo, đồng thời đặt tên Thanh Minh cho trấn, gọi ngọn núi kia là núi Trường Sinh như ông ta căn dặn trước lúc rời đi.

Về sau, câu chuyện truyền miệng cứ ngỡ chỉ để cho vui này theo các tay lái buôn lan rộng ra ngoài, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, khiến người từ khắp nơi lũ lượt kéo đến tìm chỗ yên nghỉ cho mình và con cháu. Lúc bấy giờ, người dân trấn Thanh Minh bèn ngồi lại bàn bạc rồi quyết định bán đất trên núi cho những ai có nhu cầu, vô tình đẩy giá đất nơi này lên cao vút. Thế nhưng người đến hỏi mua vẫn nườm nượp, xếp hàng dài cả cây số, có thể nói đã tạo thành cơn sốt đất chưa từng có trong lịch sử.

Dần dà, núi Trường Sinh có diện tích cực lớn cũng không cách nào đáp ứng nỗi nhu cầu của ngàn ấy người, rất nhiều kẻ chậm chân phải tặc lưỡi tiếc nuối, cầm tiền quay về. Lúc này, các già làng nhận ra mối hại quá lớn từ việc bán đất nên quyết định đi thêm một nước cờ táo bạo. Họ cho người tung tin đồn ra ngoài, rằng không chỉ núi Trường Sinh mà bất cứ nơi nào thuộc trấn Thanh Minh cũng đều có công dụng tương tự lời thầy tướng số kia truyền dạy, phong thủy chỉ kém hơn chút ít mà thôi.

Thoạt đầu nghe vậy không ít kẻ nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy có người mua, lại sợ mình chậm trễ mất phần như lần trước nên kéo nhau mua theo. Các cuộc ngã giá mua bán diễn ra chóng vánh, cứ thế mà bia mộ lúc đầu chỉ nằm trên đỉnh núi, sau đó chạy đến sườn, chân núi rồi lan rộng ra các vùng đất lân cận. Cho tới ngày nay, hơn phân nửa địa phận trấn Thanh Minh đã trở thành nơi cư ngụ của người chết.

Quá nhiều xác người nằm lại nơi đây, lâu ngày tích tụ lượng âm khí kinh người, vì vậy dần dần xuất hiện hàng loạt câu chuyện đồn thổi về vong hồn thường xuyên hiện lên hù dọa trong trấn Thanh Minh. Ở nơi mà người chết còn nhiều hơn người sống này, ầu cũng là lẽ thường. Tuy nhiên, đến nay vẫn chưa ai xác thực được chuyện đó có thật hay không.

Quay về thực tại, trời vẫn đang mưa rất to, chưa có dấu hiệu ngớt. Hàng nghìn hàng vạn hạt mưa nặng trĩu bao trùm không gian, rơi ầm ầm xuống như muốn cày nát cỏ cây.

Chiếc Land Rover màu đen tuyền phóng đi trong mưa. Cần gạt trước kính xe liên tục hoạt động, đánh tan nước mưa qua hai bên song có vẻ bất lực trước mật độ dày đặc của chúng, báo hại Tiểu My phải cố mở to hai mắt nhìn đường qua ánh đèn xe dù rất sáng nhưng không soi được bao xa.

Trần Thanh Minh nổi tiếng khắp nước, ngay cả bọn Trần Phi chưa từng đặt chân đến nơi này cũng đã nghe không ít truyền thuyết đáng sợ về nó. Thế nên thần sắc Tiểu My tái nhợt khi xe vừa lướt ngang qua mốc lộ giới, bên trên lơ mờ đọc được ba chữ "trần Thanh Minh". Cột mốc được sơn trắng, chữ đỏ, lâu ngày bị mưa nắng làm phai màu biến thành sắc loang lổ rất khó nhìn, dây leo rậm rạp loằng ngoằng quấn quanh như thân rắn.

Trước đó, khi trở về bàn kế hoạch, Tiểu My tiếp tục dùng kỹ năng Thiên Thần Hộ Mệnh chữa trị giúp Mạnh Quân khôi phục hoàn toàn. Hiện tại y đang ngồi sau xe cùng tên nhóc Thiên Lôi, riêng Trần Phi ngồi cạnh nàng. Chuyến đi này chỉ có bốn người bọn họ nhằm giảm thiểu tối đa rủi ro. Trước tiên cứ do thám tình hình xem thế nào, nếu ổn thỏa sẽ đánh úp không cho đám anh Dị kia có cơ hội trở tay. Trần Phi rất tự tin, nếu chúng không quá mạnh thì chỉ cần hấn và Mạnh Quân ra tay, cộng thêm yếu tố bất ngờ là đủ.

Từ lúc Mạnh Quân lên xe, Thiên Lôi càng thêm dè dặt. Trước nay sống lang thang khiến gã rất ngại cảnh sát, len lén nhìn dò xét Mạnh Quân mấy lần, sau đó lặng thinh ngồi co mình lại, cứ như làm vậy sẽ giúp bản thân biến mất.

Sau khi vào địa phận thị trấn, nhà cửa xuất hiện nhiều hơn, tuy còn khá thưa thớt, không sầm uất bằng các khu đô thị khác nhưng vẫn hơn xa đoạn đường đồng không mông quạnh vừa bị bỏ lại phía sau.

Mạnh Quân cất tiếng hỏi:

- Sắp tới nơi chưa nhóc?

Thiên Lôi thoáng cau mày rồi giãn ra rất nhanh, không để ai phát hiện. Gã cực ghét kẻ khác coi mình là trẻ con. Thế nhưng tình cảnh hiện tại không cho phép gã phản ứng, đành nhịn nhục:

- Chưa. Đi hết con đường này thì rẽ phải, chạy qua mấy ngã tư rồi đánh vòng chân núi Trường Sinh mới tới.

- Này, cậu mau nói thật tôi biết, ở đây có ma không? - Tiểu My hỏi trong khi mắt vẫn chăm chú nhìn đường, khá nhiều xác chết nằm rải rác khắp nơi.

Con mưa ào ào dội xuống như muốn thanh tẩy trần gian, cuốn trôi máu thịt và những thứ nhơ bẩn xuống cống đen, chỉ còn lại những thi thể lạnh lẽo nằm đó trông thể lương cực điểm.

Thiên Lôi ngần ngừ hồi lâu mới bảo:

- Nhiều người tin là có, nhưng em chưa gặp bao giờ. Mà chuyện đó có gì quan trọng? Ma sống vẫn đáng sợ hơn!

Ý gã ám chỉ thầy ma. Thịnh thoảng vài con từ trong góc tối nghe tiếng xe loạng choạng lao ra kiểm ăn đều bị Tiểu My nhấn ga húc bay. Chúng lồm cồm bò dậy, muốn đuổi theo mà không được, tức giận gào rú ầm ĩ.

- Cậu nói cũng đúng! - Ngó thăm trạng bên ngoài, Tiểu My thờ dãi, lại thắc mắc - Nơi này hình như hơi ít thầy ma, nhà cửa xung quanh khá nhiều mà nhỉ?

Theo nàng, lẽ ra khu vực đông dân cư thì tỷ lệ thầy ma phải tăng lên, không lý nào chỉ lác đác vài mống như này giờ trông thấy.

Thiên Lôi khá có thiện cảm với bà chị nhỏ nhắn đáng yêu này, gã cao hứng nói:

- Ở trong kia mới đông. Máy ngày nay, thầy ma đều kéo vào đó nên ngoài này giảm đi.

Trần Phi từ đầu vẫn im lặng, nghe vậy có chút hứng thú:

- Là nơi nào? Vì sao thầy ma kéo vào đó?

Hắn đột ngột lên tiếng khiến Thiên Lôi giật mình, dè dặt lựa lời đáp:

- Núi Trường Sinh! Em cũng không rõ nguyên nhân, chỉ thấy chúng liên tục dồn đông tiến vào đó. Hôm trước anh Dị có cho người đi tìm hiểu nhưng không phát hiện được gì. Một phần cũng do chúng quá đông, chẳng ai dám tiếp cận!

- Chuyện này nghe có vẻ kỳ lạ! - Mạnh Quân trầm ngâm - Sau khi giải quyết ổn thỏa, nếu có thời gian chúng ta cũng nên thử tìm hiểu xem thế nào.

Trần Phi gật nhẹ, tiếp tục hỏi Thiên Lôi:

- Di chuyển theo trục đường chính có khả năng chạm trán người bên cậu không?

- Không ạ. Phía ngoài này chỉ có một nhóm trinh sát lui tới thường xuyên để thu thập tư trang của những kẻ xấu số...

Nói đến đây, Thiên Lô đột ngột dừng lại, pháp phòng chờ xem thái độ của Trần Phi khi gã lỡ miệng đề cập đến cái bẫy chết tiệt kia. Đợi một lúc không thấy Trần Phi phản ứng gì, gã mới an tâm tiếp lời:

- Ngoài ra, bọn em kiêm luôn nhiệm vụ quan sát xem có nhóm nào từ trên thành phố chạy nạn xuống thì về báo cáo tình hình. Vì đây là con đường duy nhất nối liền hai khu vực.

- Nói vậy, chúng tôi là nhóm thứ mấy rồi? - Mạnh Quân hiếu kỳ.

- Nhóm thứ ba.

- Đã ai kịp báo cáo về chưa? - Tiểu My nói chen vào.

- Chưa. - Thiên Lô khẽ rung mình, giọng hạ thấp - Bọn em chưa kịp làm gì thì đã chết sạch rồi còn đâu...

- Hi hi, ai bảo mấy người trêu vào cậu ta!

Thái độ của Thiên Lô khiến Tiểu My không nhìn được, bật cười khúc khích, đôi vai nhỏ nhắn run nhè nhẹ, nhờ vậy vui đi đôi chút sợ hãi.

Thiên Lô đang vô cùng bức dọc. Gã cảm thấy rất oan uổng, rõ ràng bọn gã chưa hề chọc vào mấy người này. Đôi bên thậm chí còn chả kịp nói với nhau câu nào, "tên máu lạnh" kia đã từ đâu nhảy bổ ra giết sạch. Đúng là bọn gã sai vì đặt bẫy hại người, nhưng bọn họ có bị trầy da tróc vẩy gì đâu cơ chứ?

Tất nhiên Thiên Lô chỉ thăm oán thán trong bụng, có cho mười lá gan cũng chẳng dám phơi bày ruột gan ra ngoài, ai biết được tên kia có nổi xung lên mà tiện tay cắt đầu gã luôn hay không. Cứ nhớ đến cái chết thảm của đồng bọn, Thiên Lô lại thấy ớn lạnh sống lưng.

Ít phút sau, xe tiến vào khu vực trung tâm thị trấn, cái tên Thanh Minh dần phô bày trọn vẹn ý nghĩa trước mắt mọi người.

Dọc theo hai bên đường lúc này không còn nhà cửa, thay vào đó là dải đất rộng mênh mông với vô số nấm mộ chen chúc mọc lên chi chít như nấm sau mưa.

Nơi này là một cái nghĩa địa khổng lồ. Bia mộ nằm san sát nhau, trước mặt, sau lưng, bốn phương tám hướng đều trải dài bia mộ, nhiều đến mức nhìn vào phải hoa mắt chóng mặt. Nếu kẻ nào muốn đến đây tìm mộ phần người thân thì thật chẳng khác gì mò kim đáy biển, đi lạc vào mê cung.

Không khí bất chợt âm u đến rợn người, lại thêm mưa to gió lớn, sấm chớp ùng ùng càng khiến cả bọn thấy lạnh lẽo, cảm tưởng như mình đang chạy tới địa ngục.

- Chón quái quỷ gì thế này?

Đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, nhưng Tiểu My vẫn bị tràng cảnh ma quái bên ngoài dọa sợ chết khiếp. Cơ thể nàng run bắn, da dẻ tái xám, hai tay ghi chặt lấy vô lăng mà không cách nào ngăn được nỗi sợ mơ hồ toát ra từ sâu trong tâm khảm.

Chiếc Land Rover chở bọn họ lọt thỏm giữa một rừng bia mộ, nặng nề lê bánh trên con đường độc đạo duy nhất xuyên qua những bãi tha ma tối mò.

Mạnh Quân ngậy người nhìn quanh một lượt, lẩm bẩm:

- Trăm nghe không bằng một thấy. Nơi này trông giống như chứa toàn bộ hải cốt của cả nước vậy.

Đùng đoàng!!!

Đột nhiên, một tia sét rạch ngang bầu trời, kèm theo tiếng nổ lớn.

- Á...

Tiểu My hét lên thất thanh, thỉnh linh đập phanh khiến chiếc xe đang phóng nhanh bị hãm đà quay tròn như bông vụ, phát ra những tiếng ken két rồi lao chệch khỏi đường, ào ào đâm thẳng vào một gốc cổ thụ.

- Cẩn thận!

Trần Phi quát lớn, hai tay che kín đầu.

Rầm!

Hông xe đập mạnh vào gốc cây, dẫn xóc một trận ầm vang.

Cũng may vừa rồi Tiểu My còn đủ bình tĩnh xử lý, đánh lái cho xe lách qua tránh được cú đâm trực diện, bằng không với tốc độ 80 km/h mà tông thẳng vào góc cổ thụ coi như mọi người trên xe thê thảm.

Trần Phi quan sát tình trạng mọi người thấy tất cả vẫn ổn, chỉ bị dọa thất kinh hồn vía. Hắn hỏi:

- Có chuyện gì?

Tiểu My là người cảm lái nhưng chính nàng đang hoảng sợ nhiều nhất, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn. Dưới ánh đèn xe tù mù, nàng mở to mắt cố nhìn xuyên qua màn mưa trắng xóa vào sâu trong khu mộ địa tìm kiếm thứ gì đó, giọng run rẩy:

- Khi này... tôi trông thấy kẻ nào đó ngồi vắt vẻo trong kia...

- Chỗ nào?

- Bên đó, ngay trên đỉnh ngôi mộ lớn kia...

Trần Phi phóng mắt theo tay nàng, trông thấy một ngôi mộ lớn chu vi hàng trăm mét, xung quanh xây tường chắn hình chữ nhật ngăn cách biệt lập với những ngôi mộ nhỏ khác.

Khu mộ này thoạt nhìn bề thế quy mô chẳng khác gì lăng tẩm dành riêng cho bậc đế vương ngày xưa. Bên trong phân ra thành ba ngôi mộ, cái to nhất nằm chính giữa xây theo kiểu hình tháp, trên nhỏ dưới to, đỉnh tháp khá cao.

Trong khu mộ chẳng có ai, hoàn toàn vắng vẻ.

Trần Phi cau mày:

- Bạn thấy có người ngồi ngay trên chóp tháp à?

- Vâng. - Tiểu My quả quyết.

Mạnh Quân nhìn một lúc, không phát hiện gì bèn nói:

- Em có nhìn nhầm không? Mưa gió thế này, ai đứng trong đó dọa em làm gì?

- Không thể nào...

Tiểu My thì thảo như tự nhủ, mắt vẫn nhìn đắm đắm vào ngôi mộ kia. Lúc này sấm chớp nổi lên liên hồi, từng tia sét sáng lòa rạch xuống soi tỏ cả một vùng rộng lớn giúp nàng nhìn rõ hơn, song chẳng thấy có gì đáng ngờ.

Nàng ảm ức nói:

- Rõ ràng tôi nhìn thấy thật mà, chắc kẻ đó đã nấp vào nơi nào rồi..

- Được rồi, tôi sẽ đi kiểm tra. Tất cả ở yên trong xe, đừng tự ý ra ngoài!

Trần Phi cầm dù của Thiên Lôi che lên đầu, bước nhanh vào bãi tha ma. Có thể Tiểu My nhầm lẫn, tuy vậy hắn không muốn để sót bất cứ thứ gì. Hôn nữa, nói thế nào thì một khu mộ bề thế xuất hiện ở đây vẫn có điểm kỳ lạ đáng ngờ.

Cây dù nhỏ không thể ngăn nổi cơn mưa to. Ngoại trừ khuôn mặt, cả người Trần Phi trong chốc lát đã ướt như chuột lột. Hắn bị bồm lội trên con đường đất nhỏ dẫn vào sâu trong bãi tha ma, nước dâng lên tận mắt cá, hai chân ngập ngựa bùn lầy hôi hám.

Những nấm mộ ở đây được mai táng theo kiểu cổ xưa, chỉ đắp bằng đất, cỏ mọc rậm rì bên trên cho nên không ít nơi đã bị sạt lở, lộ ra áo quan mục nát bên dưới. Có việc này là do thầy tướng số kia dặn dò không được xây kiên cố, chôn cất càng tự nhiên càng tốt. Nếu không phải gia đình thân nhân vẫn còn chút lý trí đắp đất che chắn, có khi người ta đã mang thi hài bọc vào chiếu vút đầy trong đây rồi.

Chính vì biết chuyện đó, Trần Phi mới cảm thấy khu mộ biệt lập kia kỳ quái và muốn tìm hiểu. Hắn điem tình lướt qua thật nhiều nấm mộ liền kề nhau, hướng về khu mộ lớn xa xa nằm tít bên trong.

Tiếng mưa hầu như che lấp toàn bộ những âm thanh khác, Trần Phi chỉ có thể dựa vào đôi mắt quan sát tình hình. Bên ngoài trông hắn thành thoi song thực tế luôn phải căng mắt nhìn xuyên qua bóng tối và mưa bão, đề phòng bị tập kích bất ngờ.

Vụt!

Thình lình một bóng đen nhảy xổ ra, lao thẳng đến Trần Phi.

Hắn thoáng giật mình nhưng phản ứng cực mau lẹ, Trảm Ma đao vẫn cầm bên tay phải xả nhanh một đường dọc thân thể bóng đen.

Soạt!

Bóng đen kia trúng nhất chém chí mạng, cơ thể lập tức bị phân thành hai mảnh.

Trần Phi nhìn lại, nhận ra đây chỉ là một thầy ma bình thường, không phải người sống như hắc tướng. Có khi nào bóng người khi này Tiểu My trông thấy chính là thầy ma này?

Nghĩ vậy nhưng Trần Phi không dừng chân mà tiếp tục đi sâu vào trong.

Quá trình di chuyển thuận lợi, vài thầy ma không có mắt nhào ra tấn công đều bị hắc giải quyết gọn gàng. lát sau, rốt cuộc Trần Phi an toàn tiếp cận khu mộ lớn. Không tìm thấy cổng, hắc tung người nhảy luôn qua vách rào vào bên trong.

"Ding, chúc mừng người chơi khám phá ra phó bản Cổ Mộ! Bạn có thời gian năm giây để lựa chọn tham gia phó bản hoặc không. Lưu ý, phó bản rất nguy hiểm, có thể mất mạng, nhưng nếu vượt qua người chơi sẽ nhận được vật phẩm quý hiếm. Hãy thận trọng! Thời gian năm giây bắt đầu đếm ngược..."

Thanh âm hệ thống đột ngột vang lên trong đầu Trần Phi.

Hóa ra khu mộ bề thế này chính là phó bản do trò chơi thiết lập, thảo nào kỳ quái như vậy. Đương nhiên Trần Phi không từ bỏ cơ hội hiếm có, lập tức gặt đầu:

- Đồng ý.

Những tiếng kéo kẹt nổi dậy, ngôi mộ có chóp hình tháp đột ngột rung chuyển mạnh rồi phần cửa mộ nặng nề chạy lên trên, lộ ra khoảng đen vô tận. Hơi gió lạnh lẽo từ trong ào ào thổi ra, cuốn theo mùi ẩm mốc đặc trưng.

Trần Phi lấy đèn pin soi vào, phát hiện những bậc thang rêu phong dẫn sâu xuống hầm ngầm phía dưới. Hắc ngần ngừ giây lát, chậm rãi khom người bước qua cửa mộ.

Ngay khi Trần Phi đặt chân vào bên trong, cửa mộ tự động hạ xuống đóng chặt, ngăn cách toàn bộ liên lạc với bên ngoài. Hắc quay đầu nhìn lại, hít sâu một hơi rồi dứt khoát đi xuống mấy bậc thang tối om.

Ngoài kia đã lạnh, trong này càng lạnh hơn gấp bội. Cái lạnh như thấm thấu từ trong xương cốt ra, thể chất Trần Phi hiện giờ rất tốt mà vẫn phải gồng lên chịu đựng, cố gắng không để cơ bắp căng cứng, tay cầm đao run nhè nhẹ.

Cộp! Cộp! Cộp!

Cầu thang dốc đứng, không quanh co mà đâm thẳng xuống lòng đất. Lối đi chật hẹp chỉ vừa đủ để Trần Phi di chuyển, hai bên vai gần như chạm vào vách đá cứng rắn. Không gian kín bưng khiến tiếng chân hắc dù có đi thật nhẹ nhàng vẫn vang rõ, khó thể che giấu hành tung.

Trần Phi thận trọng di chuyển từng bước một, vừa đi vừa mò mẫm nên tốc độ cực chậm.

Hắc đi khá lâu, đếm được mình đã bước xuống cả trăm bậc thang nhưng mãi không tới nơi, tinh thần căng thẳng cực độ bởi không biết điều gì đang chờ đợi phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Thử thách quái đản

Các bậc thang trải dài, sâu hun hút.

Những bước chân ban đầu hăng hái, về sau dần trở nên mỏi mệt chán nản.

Trần Phi mệt mỏi đi xuống cho tới khi không còn hơi sức để đếm nữa. Thậm chí hắc chẳng nhớ mình đã đi được bao xa, chỉ biết trước mặt và sau lưng hiện tại đều là bóng tối mịt mùng, chỉ có ánh đèn pin rọi thẳng xuống dưới giúp hắc lơ mơ nhìn được chút hoàn cảnh xung quanh.

Ở trong bóng tối quá lâu, Trần Phi mất luôn khái niệm thời gian. Hắc không rõ mình đã ở trong này được bao lâu, một giờ, hai giờ... hoặc có thể còn lâu hơn thế.

Nếu địa ngục thật sự tồn tại, thì Trần Phi tin mình đã xuống tới nơi.

Hắc không mệt, nhưng cảm giác cô độc, nhàm chán và căng thẳng luôn bủa vây, cực kỳ khó chịu. Nhàm chán đến mức hắc thà chọn đụng độ quái vật

nào đó, dù có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng nhưng còn hơn cảm giác vật vờ vô nghĩa hiện giờ, chẳng biết phải đi đến khi nào.

Làm một việc mà không hề biết điểm kết thúc, luôn là một sự tra tấn tinh thần không nhỏ!

Trần Phi thử kết nối với hệ thống mấy lần nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng, hắn buộc phải tiếp tục đi tới.

Địa đạo tối om, khí lạnh âm u kết hợp cùng tiếng gió thổi vi vu như thanh âm trẻ con khóc đủ để dọa chết bất cứ kẻ nhát gan nào. Thật may, Trần Phi không nằm trong số đó, chân hắn vẫn đều đều bước xuống từng bậc, từng bậc thang đá cứng, Trảm Ma đao chưa khi nào rời là, luôn cần mặt phòng bị.

Từng giây, từng phút chậm chạp trôi.

Tình trạng cứ thế kéo dài, Trần Phi mơ hồ cảm giác dường như đã hơn một ngày trôi qua mà vẫn chưa đến được nơi cần đến. Hắn dần thấy mệt mỏi và mất hết kiên nhẫn, nảy sinh suy nghĩ muốn buông bỏ. Thế nhưng cứ mỗi khi muốn bỏ cuộc quay về, bản chất cố chấp luôn tồn tại trong hắn lại hiện lên, thúc ép hắn cương quyết bước tiếp, không được đầu hàng.

Một ngày...

Hai ngày...

Vẫn là những bậc thang đá cũ kĩ xoáy sâu vào mắt, đến mức nhắm mắt lại vẫn thấy nó hiện ra.

Rất lâu sau đó, có thể đã thêm mấy ngày qua đi...

Trần Phi bắt đầu mất phương hướng, thậm chí không còn cảm nhận được sự tồn tại của bản thân. Thần trí hắn cứ mơ mơ hồ hồ, ảo giác xuất hiện liên tục theo mỗi bước chân, hắn sắp phát điên lên rồi.

Hai mắt Trần Phi đỏ ngầu, bước chân lơi dần. Hắn biết nếu cứ tiếp tục liều mạng đi tới, có khả năng hắn sẽ đổ gục tại đây.

Trải qua sự tra tấn tinh thần lẫn thể xác kéo dài mấy ngày liền khiến Trần Phi thực sự kiệt quệ. Hắn quyết định dừng lại, ngồi xuống thở dốc.

Dường như hắn đã đi qua cả trăm nghìn bậc thang rồi, thế nhưng cảnh vật phía trước vẫn như cũ chẳng chút thay đổi, sâu hun hút và các bậc đá trải dài đến vô tận.

Thật đáng giận!

Trần Phi tự véo vào mặt mình. Đây đã là lần thứ ba hắn làm động tác này.

Vẫn đau!

Có nghĩa hắn không nằm mơ. Đây vẫn là hiện thực!

Hắn quay đầu nhìn ra sau, chỉ thấy dốc đá thẳng đứng cao khuất tầm mắt.

Ý nghĩ bỏ cuộc quay lại khiến Trần Phi phát bệnh, bởi vì đi xuống là một khái niệm hoàn toàn trái ngược với đi lên. Dốc đá thẳng đứng cheo leo, nếu quay về đồng nghĩa hắn sẽ tiêu hao thể lực gấp bội.

Ngoài ra, hắn sẽ không nhận được gì sau một thời gian dài khổ sở cố gắng.

Mấy ngày qua, Trần Phi chưa hề dừng lại, đói thì ăn bánh, khát thì uống nước, vừa ăn vừa đi. Hắn không rõ hệ thống có giới hạn thời gian hoàn thành phó bản hay không, hơn nữa cũng muốn xong sớm còn trở ra, tránh để mọi người chờ quá lâu. Rốt cuộc tới lúc này hắn vẫn buộc phải dừng chân, không còn đủ kiên nhẫn đi tiếp nữa. Quả thực Trần Phi không muốn nán lại trong hầm mộ chết tiệt này thêm một giây phút nào.

Ngoài kia, có lẽ Tiểu My và Mạnh Quân đã bỏ đi. Họ không thể đủ kiên nhẫn chờ đợi hắn suốt mấy ngày ở bãi tha ma.

Trần Phi lấy ra một ổ bánh ngọt và chai nước suối, lặng lẽ ăn, cố gắng thả lỏng tinh thần. Hắn chợt nhớ tới một câu chuyện cười, nói về người nọ bơi qua sông, khi được hơn nửa đường, anh ta thấy kiệt sức nên không dám tiếp tục mà lại bơi ngược trở về. Đáng buồn cười ở chỗ nếu anh ta kiên trì bơi tới thì quãng đường sang bờ bên kia còn gần hơn là quay về.

Chuyện đó giống với tình trạng Trần Phi hiện tại, biết đâu đích đến chỉ cách hắn rất gần, gần hơn so với bỏ cuộc trắng tay quay về.

Trần Phi bật cười tự giễu. Hắn không nắm được chính xác giờ giấc, nhưng có lẽ đã quay cuồng trong đây mấy ngày rồi, lúc nào hắn cũng tự khích lệ bản thân như vậy mỗi khi nản chí muốn buông xuôi, nhưng cuối cùng đích đến vẫn chưa thấy đâu, chỉ có bóng tối dày đặc xung quanh và những tảng đá lạnh lẽo vô tri.

Trần Phi ngồi lại khá lâu. Sau khi ăn uống no nê, tinh thần và thể lực dần hồi phục, hắn mới chậm rãi đứng lên, tiếp tục cuộc hành trình khổ sở.

Trần Phi tự đặt ra giới hạn cuối cùng cho bản thân, vì ở trong này không có khái niệm về thời gian, nên nếu tới lần thứ mười hắn dừng lại nghỉ ngơi mà vẫn chưa kết thúc được con đường đau khổ này, hắn sẽ quay về. Ngoài kia còn rất nhiều thứ đang chờ Trần Phi, có khi người thân vẫn đang ngày đêm

ngóng trông hần tìm về, hần không thể mất thêm quá nhiều thời gian trong cái phó bản khốn kiếp này nữa.

Cứ thế, hần miệt mài đi xuống.

Lần này đã khai thông tư tưởng, Trần Phi không còn gập rút khó chịu như trước, cũng không ép buộc mình. Mỗi khi thấy mệt và đói, hần liền dừng chân nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ rồi mới đi tiếp.

Thật lâu sau đó...

Có thể là một tuần, hoặc hơn, Trần Phi không rõ. Chỉ biết đến lần thứ tám hần dừng chân nghỉ mệt, sau đó đi tiếp thêm một đoạn thì xa xa phía trước lơ mờ hiện ra một bức vách chắn ngang đường.

Thoạt đầu, Trần Phi cứ ngỡ mình nằm mơ hoặc thiếu ngủ dẫn đến hoa mắt, vội dụi dụi mắt mấy lượt, tới khi nhìn lại lần nữa vẫn trông thấy vách đá kia, hần mới tin mình không nhìn nhầm.

Vút!

Có bao nhiêu sức lực đều được Trần Phi dồn hết xuống chân, điên cuồng lao tới.

Rốt cuộc, tay hần cũng chạm được vào bức vách.

Vách đá bóng loáng, mát lạnh. Bàn tay Trần Phi chỉ vừa chạm nhẹ lên vách, đột ngột bên tai hần nghe được một tiếng "cạch" thật khê.

Trần Phi không kịp suy nghĩ, lập tức nhảy lùi về sau.

Ầm!

Ngay chỗ hần vừa đứng, tại bậc thang cuối cùng gần bức vách kia, thỉnh linh đồ sụp xuống, lộ ra một cái hố đen.

Chờ giây lát, không thấy có thêm hiện tượng gì khác lạ, Trần Phi thận trọng tiến đến quan sát. Cái hố sâu chừng 5 mét, bên dưới đầy chông nhọn lĩa chia, nhìn mà lạnh gáy. Vừa rồi chỉ cần hần chậm chân một chút có thể đã rơi xuống hố, bị những ngọn chông kia đâm thành con nhím.

Sau một chuỗi ngày dài lê thê bắt hần lang thang vất vờ trong này, cuối cùng đưa ra bức vách kỳ lạ dụ hần tới gần rồi thỉnh linh xuất hiện cạm bẫy, hệ thống chơi một vở thật lớn. Trần Phi hít sâu, cũng may thời gian sau này hần đã điều chỉnh lại tâm trạng, luôn cẩn trọng phòng bị, nếu là trước đó mà gặp phải hố chông kia có lẽ khó thoát. Bất quá, hần không nghĩ thử thách chỉ có thế, hần mọi chuyện tới lúc này xem như mới bắt đầu thôi.

Cạch! Cạch! Cạch!

Như đáp lại suy đoán của Trần Phi, hàng loạt tiếng động khe khẽ nối nhau vang lên.

Đã có kinh nghiệm, Trần Phi vội lùi lại, chạy ngược trở lên mấy bậc thang. Quá lâu không vận động mạnh, cơ thể hần có chút chậm chạp, cử động không được như ý muốn.

Hai bên vốn là vách đá rắn chắc, không hề có chút kẽ hở bỗng tách làm đôi, từ trong lao ra một đàn thây ma trên dưới 20 con. Điều đáng nói ở chỗ chúng không phải những thây ma bình thường, mà đều là thây ma chuẩn tiến hóa, hơn nữa trên tay còn cầm theo những thanh kiếm đen sì rất khó phát hiện.

Một điểm khác lạ là mắt chúng có màu xanh lục kỳ quái, không đỏ au như những thây ma bên ngoài. Ngay khi vừa lao ra khỏi vách đá, cả lũ kêu lên những tiếng the thé quái đản, hùng hục nhảy lên mấy bậc thang.

Trong bóng tối dày đặc, những cặp mắt xanh lè như lửa ma trôi nổi nhanh về phía Trần Phi.

Mọi thứ diễn ra cực nhanh, hần chỉ vừa lùi lên trên được chục bậc thang thì lũ thây ma đã nối đuôi thành hàng dài nhào tới trước mặt. Con dẫn đầu gầm lên, mũi kiếm đâm mạnh.

Trần Phi tức tốc vung đao đỡ, tung một cước thẳng vào bụng nó.

Bốp!

Thây ma kia dính đòn nhưng chẳng hề hần gì, chỉ bị đẩy lùi mấy bước. Nó tiếp tục xông đến, kiếm vung loang loáng phát ra tiếng rít gió ghê người.

Trong không gian quá chật hẹp vướng víu tay chân, Trần Phi lại chỉ vừa giải phóng được chút sức ỉ nên không tài nào phát huy hết bản lĩnh, nhưng cũng nhờ vậy mà hần không bị lũ thây ma vây công. Đối diện lưỡi kiếm chém tới, Trần Phi nép sát người sang bên mới tránh được, Trảm Ma đao xà một đường xiên xuống cổ thây ma kia.

Phập!

Lưỡi đao cực sắc bén song chỉ chém tới phần ngực thây ma liền bị chặn đứng, không cách nào tiến thêm dù chỉ một phân. Nó kêu ré lên đầy quái dị rồi

vung kiếm đâm vào bụng Trần Phi.

Hắn không kịp rút đao về, khăn trương buông tay, tung người lên cao rồi lấy ra Dao Mỏ Chó chém một nhát toàn lực xuống đỉnh đầu thầy ma.

Rốp!

Đinh đòn chí mạng, đầu thầy ma kia bị chém làm đôi, ầm ầm ngã xuống. Xương sọ nó quá cứng khiến cả cánh tay Trần Phi tê rần, hắn hồi hã rút Trảm Ma đao lại, lùi về sau thật nhanh.

Con trước vừa chết, con sau đã lập tức xông lên thế chỗ, cùng lúc một con khác nhào tới đập lên vai nó rồi cứ thế nhảy luôn qua đầu Trần Phi, như muốn vòng qua sau lưng hắn để chơi trò hợp kích.

Trần Phi không dại để chúng đạt được mục đích, trong tình trạng này mà bị vây công hai đầu thì khó lòng toàn mạng. Hắn cấp tốc thoái bộ, một chùm tơ nhện từ chiếc nhẫn đeo trên tay phóng ra chụp lấy con kia giật mạnh về phía mình, Trảm Ma đao quét ngang một đường chém rớt đầu nó.

Vừa xong một chuỗi động tác, đã nghe tiếng gió rít tới sau lưng, Trần Phi không hề quay đầu lại mà tiếp tục phóng thẳng lên trên.

Keng!

Lưỡi kiếm trong tay con khác chém hụt hắn, va xuống bậc thang đá tóe lửa.

Thoát hiểm trong gang tấc, Trần Phi vung tay kéo phần thi thể vẫn còn bị vây chặt trong lưới nhện ném thẳng tới đám thầy ma đang hung hăng kêu loạn xông tới, đồng thời hắn nghiêng răng toàn lực truy theo.

Tốc độ Trần Phi cực nhanh, đuổi theo sát sạt phần thân thể thầy ma, canh đúng thời điểm nó va vào lũ kia liền nhảy lên toàn lực tung một cú song phi.

Bốp!

Nhờ có sức nặng của phần thi thể kia lại thêm lực gia tốc hỗ trợ, cả một hàng dài thầy ma nối đuôi nhau dính cú đá liền dội ngược về sau, ngã lăn lông lốc xuống mấy bậc thang.

- Cơ hội tốt!

Trần Phi vẫn chưa quên điểm yếu cố hữu của lũ thầy ma là giữ thăng bằng cực kém, thế nên mới sử dụng chiêu này, quả nhiên hiệu nghiệm. Hắn mừng rỡ lao ào xuống, lướt qua bọn chúng, Trảm Ma đao sắc lạnh nhắm ngay cổ từng con mà chém mạnh.

Phập! Phập! Phập!

Chớp mắt đã hơn phân nửa đi châu Diêm Vương, tuôn ra vài vật phẩm trôi nổi phía trên.

Lũ còn lại lúc này mới chật vật đứng lên, chỉ vừa hé miệng kêu vài tiếng, chưa kịp phản ứng đã tiếp tục bị mấy cái xác đồng bọn đập thẳng vào mặt, ngã lăn quay.

Sau khi ném thêm đám thi thể tới, Trần Phi hăng hái nhào đến, vung đao chém loạn. Lũ này khó chơi nhưng một khi đã nắm được yếu điểm của chúng, ở nơi có địa thế thuận lợi thế này thì giải quyết dễ như trở bàn tay.

Lát sau, cả bầy thầy ma đã nằm như ngã rạ, đa phần đều đầu một nơi mình một nẻo, thi thể vương vãi dài theo những bậc thang lạnh lẽo.

Trần Phi thở hổn hển, ngồi xuống nghỉ một một lúc, chờ khôi phục chút thể lực mới bước tới nhặt số vật phẩm này giờ vẫn trôi nổi lơ lửng.

Hệ thống vô cùng keo kiệt, cả lũ chuẩn tiến hóa thế nhưng đồ vật rơi ra lại kém xa thầy ma bên ngoài. Hắn chỉ nhặt được hơn chục xu, một thanh Trảm Ma đao, một cái áo giáp vài gia tăng 4 điểm phòng ngự và vài món đồ cùi không đáng kể. Tính ra chỉ có cái áo giáp là dùng được, đúng lúc Trần Phi đang cần gia tăng thêm sức phòng thủ, liền mặc vào bên trong áo ngoài.

Thời điểm Trần Phi toan quay người đi, khóe mắt vô tình trông thấy ánh sáng xanh lờ mờ cạnh thi thể một thầy ma, hóa ra nó bị con khác đè lên nên nãy giờ hắn không chú ý. Trần Phi bước đến, nhặt được một quyển sách nhỏ màu xanh lam.

*** Cuồng Phong

- Mỗi lần sử dụng tiêu hao 5 điểm tinh thần của người chơi, công dụng thổi bay mọi vật có trọng lượng dưới 100 kg, phạm vi xa hay gần tùy thuộc vào trọng lượng của đối tượng. Thời gian hồi là 10 phút.

- Mô tả: Kỹ năng khống chế, không gây ra sát thương. Nhưng nếu bạn ném thẳng đối phương vào vách đá có khi lại gây chết người, vì vậy hãy thận trọng khi chơi trò tung hứng với người yếu!

Trần Phi không nhịn được phải bật cười, tên đáng chết nào thiết kế ra trò chơi này quả thật có óc khôi hài, lúc nào cũng đùa giỡn được. Nhưng nói sao thì đây cũng là một kỹ năng rất hữu dụng, thuộc về dạng khống chế quần thể. Thử tưởng tượng cả chục người xông vào, hắn ném kỹ năng này ra lập tức thổi tung cả đám lên trời, rất thích hợp dùng để chạy trốn.

Trần Phi vẫn còn hai ô kỹ năng chủ động để trống, liền chọn học ngay. Tiếp đó hắn kiểm tra xung quanh một lần nữa, không tìm thêm được gì mới đi xuống chỗ bức vách khi này. Về phần mấy thanh kiếm đen sì của lũ kia, hắn thử cầm lên nhưng không được, đó là vật phẩm thuộc về hệ thống.

Lúc này, vách đá hai bên đã khép chặt lại, giống như chưa từng xảy ra sự việc lũ thầy ma từ bên trong xông ra. Trần Phi soi đèn pin, sờ sờ hai bên cả buổi song chẳng tìm được đầu mối, hoàn toàn kín bưng. Hắn đành bỏ qua, đưa mắt nhìn tới vách đá chắn ngang lối đi kia.

Trần Phi tung người nhảy qua hồ chông, đứng sát bức vách. Khi trước vừa nhìn vào hắn đã thấy kỳ lạ, bởi vì nó phẳng như gương, bóng loáng, bóng đến nỗi hắn soi rõ mặt mình trong đó. Ngoài ra thì

phía trên bức vách, tầm ngang đầu Trần Phi, chạm trở một cái mặt quỷ hai sừng đang nhe nanh múa vuốt cực kỳ sống động.

Một tay Trần Phi soi đèn pin, tay kia lần mò hồi lâu trên cái mặt quỷ hơi gồ ghề, tìm thử xem có chỗ nào mở ra hay không nhưng chẳng phát hiện được gì. Chỉ có khí lạnh từ vách đá xuyên qua bàn tay, tràn vào cơ thể khiến hắn lạnh run, rùng mình mấy lượt. Hắn cũng đã cố đẩy mạnh bức vách vào trong, tuy nhiên nó không hề nhúc nhích.

Trần Phi lùi về sau một chút, cau mày chăm chú nhìn bức vách trước mặt, không tìm thấy biện pháp khả dĩ có thể mở nó ra. Tâm trạng hắn cực kỳ bức bối, cảm giác như mình đang đứng trước một đồng kim cương mà không tài nào chạm vào.

Đã không thể mở được, vậy chỉ còn cách phá cửa.

Trần Phi lấy dao ra, chém một nhát toàn lực lên vách đá.

Keng!

Tia lửa nháng lên đỏ rực trong bóng tối.

Cổ tay Trần Phi tê dại, nhìn lại bức vách kia không hề hấn gì, thậm chí cả một vết trầy nhỏ cũng không. Chẳng biết đây là loại đá gì mà cứng quá sức tưởng tượng, hắn tiếp tục dùng hết sức chém thêm mấy nhát song kết quả vẫn như trước. Cái mặt quỷ giống như đang trừng mắt nhìn hắn, miệng há to cười châm chọc.

Vô phương phá hủy vách đá trước mặt, Trần Phi quay ra trút giận lên hai bức vách nằm hai bên. Khi này chúng hé mở, hắn tận mắt chứng kiến có khoảng trống bên trong, chỉ cần phá vỡ chắc chắn không lo cùng đường.

Keng! Keng! Keng! Keng!

Âm thanh chói tai vọng tới vọng lui, quanh quẩn trong địa đạo thật lâu mới kết thúc. Kết quả, ngay cả vách đá hai bên bị dao chém vào vẫn nguyên vẹn, chẳng hề suy suyển mây may, mặc kệ Trần Phi trước đó ra sức chém loạn xạ.

Trần Phi thất vọng ngồi phịch xuống thở dốc, hắn đang giận muốn phát điên. Rất gian khổ mới tới được đây, lại còn suýt bị lũ thầy ma kia làm thịt, thế nhưng bây giờ hắn chỉ có thể đứng nhìn mấy cái vách đá trơ trơ chắn lối mà không làm gì được.

Lòng ngực Trần Phi phập phồng lên xuống từng cơn. Sau cùng, hắn hít một hơi thật sâu, cố dần xuống. Tức giận sẽ mất khôn, không giải quyết được vấn đề gì.

Nghĩ vậy, Trần Phi dần lấy lại bình tĩnh. Xưa nay hắn vốn điềm đạm, ít khi nổi nóng, lần này cũng bởi vì bị hệ thống chơi một cú quá nặng, bắt lang thang ngày ngán trong này quá lâu mới dẫn đến ức chế bộc phát như vừa rồi.

Trần Phi lấy ra một hộp bánh quy, vừa nhấm nháp vừa đảo mắt ngó xung quanh thật kỹ, xem có bỏ sót điểm đáng ngờ nào không. Đã tới được đây, Trần Phi có cảm giác mình đã nắm được điểm mấu chốt, cho nên không cần phải vội. Điều cần nhất lúc này là hắn phải thật bình tĩnh, suy nghĩ thấu đáo, như vậy mới có thể qua được phó bản.

Trần Phi âm thầm hạ quyết tâm, hắn nhất định phải phá phó bản này cho bằng được, nếu không quyết chẳng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thi thể trong quan tài (1)

Sau khi ổn định tâm tình, Trần Phi lần nữa bước lại vách đá trước mặt, tiếp tục tìm kiếm cơ quan phát động.

Nhìn tới nhìn lui, chỉ có cái mặt quỷ trên vách là đáng ngờ, những nơi khác hoàn toàn nhẵn thín, không hề khác lạ. Bàn tay hắn chậm rãi sờ lên cái mặt quỷ, thật chậm, thật chậm, đầu tiên là hai cái sừng, sau đó lần xuống trán, rồi tới hai mắt. Phát hiện vị trí mắt hơi gồ lên, hắn thử ấn nhẹ.

Cạch!

Tiếng động khẽ vang lên khiến Trần Phi giật mình, theo phản xạ lập tức nhảy lùi về sau.

Thế nhưng không có động tĩnh gì tiếp theo, ngoại trừ một bên mắt của cái mặt quỷ đã lún sâu vào trong. Trần Phi thận trọng tới gần, ấn vào con mắt còn lại.

Cạch!

Viu! Viu!

Thình lình, hàng trăm mũi tên đen sì từ bốn phương tám hướng trên các vách đá xung quanh bắn ào ào tới chỗ Trần Phi. Không còn nơi trốn tránh, hắn gấp rút vung đao loang loáng tạo thành một lưới đao trùng trùng điệp điệp, những mũi tên va vào liền bị chấn bay, tiếng leng keng hỗn loạn.

Trần Phi lau mồ hôi túa đầy mặt, toàn thân lạnh toát. Nơi này quá mức nguy hiểm, chỉ cần hắn sơ sẩy một chút sẽ chết không có đất chôn. Liên tục dùng sức khiến thể lực hắn suy giảm nhanh chóng, bèn lấy bình Thể Lực ra uống một ngụm.

Trần Phi ngó lên cái mặt quỷ, phát hiện hai mắt nó sau khi bị ấn thụt sâu vào trong đang phát ra hai luồng sáng xanh lục, rất giống mắt lũ thủy ma. Hai tia sáng rọi hơi xiên, hướng thẳng về những bậc thang đá, nhưng không thể soi tới mà mắt hút giữa lưng chừng.

Hắn cau mày suy tư. Kẻ thiết kế phó bản chắc chắn không tạo ra những chi tiết thừa, hai luồng sáng kia hẳn không phải ngẫu nhiên xuất hiện chỉ để hù dọa.

Trước đây Trần Phi đã chơi qua vô số trò chơi trực tuyến, có thử thách nào hắn chưa từng trải qua. Suy nghĩ giây lát bèn cầm một cái đầu thủy ma bị hắn chém rụng trước đó, đem lại chỗ luồng sáng biến mất, đoạn dùng tay banh mất đầu thủy ma ra, cho hai luồng sáng kia soi thẳng vào.

Luồng sáng nọ vừa soi trúng hai hốc mắt thủy ma bỗng dội ngược, chiếu vào phần dưới vách đá bóng loáng. Cả bức vách sáng rực lên một màu xanh biếc đẹp mắt. Trần Phi cẩn trọng lùi về sau một đoạn, đề phòng tiếp tục có biến.

Những tiếng rè rè vang dậy, bức vách bỗng tách làm hai, lộ ra một tấm bia đá lớn hình vuông nhưng thay vì dựng đứng thì lại nằm ngang. Trên mặt bia điêu khắc một đồ hình kỳ quái với các rãnh xung quanh, chính giữa là những cái lỗ nhỏ chi chít nằm cuối từng rãnh. Khắp rìa bia đá viết nhiều dòng chữ li ti giống như bùa ngải, Trần Phi xem không hiểu, chẳng rõ là ngôn ngữ nước nào. Thứ ký tự này rất lạ, xưa nay hắn chưa từng thấy qua.

Trần Phi chăm chú quan sát tấm bia đá hồi lâu, thử dùng tay sờ soạng song chẳng phát hiện gì.

Liên tục xuất hiện những câu đố khiến hắn phải đau đầu tìm cách phá giải. Mất hẳn đảo một vòng, roi trên thi thể lũ thủy ma vẫn còn vương vãi khắp nơi, chột nẩy ra một ý.

Trần Phi lấy từ nhẫn chứa đồ ra một cái ly lớn, tiếp đó tới gần một thi thể, mũi đao rạch đường dài trên tay nó rồi kê miệng ly vào.

Máu của lũ này cũng có màu xanh lục kỳ quái như mắt chúng, chảy long tong vào ly. Một cổ thi thể chỉ trích được chút ít máu, Trần Phi cần lượng máu lớn nên tiếp tục lấy từ các xác khác. Lát sau, khi đã hứng đầy một ly máu xanh thẫm, hắn bước tới chỗ tấm bia đá, từ từ đổ máu xuống toàn bộ các rãnh nhỏ.

Những tiếng xèo xèo như dầu sôi trên chảo nóng liên tục phát ra, số máu vừa đổ lên đồ hình kỳ lạ kia bỗng sôi sùng sục rồi không ngừng bốc hơi, mùi gay mũi lan tỏa.

Trần Phi hơi nhăn mặt. Cả ly máu đầy mới đó đã bốc hơi gần như sạch sẽ, nhưng vẫn chưa chảy được phân nửa các rãnh. Hắn tiếp tục cầm ly chạy đi lấy thêm máu. Đến lần thứ tư, vị chi đổ bốn ly máu mới bao phủ được toàn bộ đồ hình. Thế nhưng ngoài những tiếng xèo xèo quái dị ra thì không hề có hiện tượng gì, mọi thứ vẫn như cũ.

Cứ ngỡ đã giải mã được, nào ngờ vẫn dậm chân tại chỗ, Trần Phi vô cùng cụt hứng. Đôi mày hắn cau tít, nhìn mãi vào đồ hình kia.

Trần Phi có cảm giác mình đã gần chạm đến điểm mấu chốt, chắc chắn mọi bí mật cần tìm đều nằm ở tấm bia đá và đồ hình này. Máu thủy ma phải có liên quan mật thiết, bằng không sẽ chẳng xuất hiện phản ứng như nãy giờ. Không lẽ còn thiếu bước nào đó quan trọng?

Rốt cuộc, hắn cần phải làm gì mới phát động được cơ quan?

Các đường rãnh đều dẫn đến mấy cái lỗ khá sâu, khoảng một lòng tay. Những cái lỗ chỉ dùng để chứa máu, hay còn mục đích gì khác?

Trần Phi chú ý điều này vì hắn đã lấy toàn bộ máu từ những thi thể thủy ma, nhưng không cách nào lấp đầy mấy cái lỗ mà chỉ được phân nửa. Từ đầu, hệ thống sắp đặt mọi thứ trong phó bản cực kỳ chặt chẽ, nếu là vậy, đúng ra máu phải lấp đầy các lỗ như mấy cái rãnh kia mới đúng.

Một tia sáng vụt xẹt qua tâm trí Trần Phi, hay là cần bỏ thêm vật gì đó vào mấy cái lỗ này? Có thể lắm, nhưng là gì đây, thịt hay xương cốt thủy ma, hoặc thứ nào khác?

Trần Phi đếm tổng cộng có cả thủy 40 cái lỗ, không ngẫu nhiên mà con số chỉ dừng ở 40, hẳn phải có ý nghĩa nào đó.

Thứ có thể bỏ vừa vào lỗ, lại đúng số lượng 40 cái...

Trần Phi nhìn đồng thi thể rải rác khắp nơi, hình như có đúng 20 thi thể. Như vậy...

Mắt hắn đột nhiên bừng sáng, bước nhanh tới đám xác thối, dùng mũi dao nhọn móc toàn bộ mắt chúng ra. Hai mươi cỗ thi thể sẽ có đúng hai mươi cặp mắt, vừa đủ nhét vào những cái lỗ. Ngắm tới ngắm lui, nếu Trần Phi suy đoán đúng, thì hệ thống thiết lập thử thách này để tăng độ khó, ép buộc hắn phải giết sạch thầy ma mới có thể mở cơ quan.

Hết lấy máu rồi lại móc mắt, Trần Phi dù gan lì cũng thấy có chút ớn lạnh. Phó bản này ra điều kiện quá mức hà khắc, định biến hắn thành kẻ khát máu hay sao đây?

Trần Phi nhanh chóng lấp đầy 40 cái lỗ bằng những tròng mắt xanh, hồi hộp chờ đợi. Nếu vẫn không giải được, hắn chẳng biết làm thế nào nữa.

Ngay khi Trần Phi hoàn thành động tác sau cùng, mấy cái tròng mắt được dòng máu tươi bên dưới thúc đẩy, bắt chọt xoay tròn như bông vụ rồi bắn thẳng lên trần, dính chặt vào đó.

Lúc này, Trần Phi mới để ý phát hiện trần mộ cũng khảm một cái mặt quỷ cực lớn nhe nanh múa vuốt, những tròng mắt đang ghim chặt vào hai con mắt to cò của nó. Tiếp đó, mấy cái tròng mắt cháy rực ánh sáng xanh, soi thẳng xuống mặt bia đá phía dưới, bất ngờ tạo thành một quang sáng lớn hình tròn, trôi nổi trên không cách bia đá chừng vài tấc.

Xoẹt xoẹt!

Quang sáng hình tròn tỏa ra sóng năng lượng kỳ lạ vô cùng chói mắt, Trần Phi phải nheo mắt lại không dám nhìn trực tiếp. Dường như không khí trong này đang ấm lên, hắn cảm nhận sinh lực đang cuộn cuộn chạy trong cơ thể, mọi mệt mỏi phiền muộn trước kia đều tan biến.

Còn chưa biết nên làm gì, từ quang sáng đột ngột xuất hiện một luồng hấp lực cực mạnh hút chặt lấy Trần Phi.

Hắn giật mình, cố kháng cự mà không thể, như con thiêu thân bị kéo thẳng vào trung tâm quang sáng.

...

Chẳng biết qua bao lâu, Trần Phi bị ném mạnh xuống nền đá cứng lạnh lẽo.

Hắn nhom người dậy, loạng choạng suýt ngã. Vừa rồi hắn bị hút vào một thông đạo sáng rực và xoáy như trôn ốc, đến giờ thần trí vẫn còn quay cuồng văng vất, chưa thể tỉnh táo.

Trần Phi đưa mắt nhìn quanh, phát hiện mình ở trong một gian mật thất bốn bề đều là đá. Và hắn đang nằm ngay trên một phiến đá lớn, thảo nào lạnh như vậy.

Trần Phi vô tình nhìn xuống trông thấy một gương mặt thì giật mình, vội tung người nhảy khỏi phiến đá. Hóa ra thứ kia không phải phiến đá như hắn tưởng, mà là một cỗ quan tài không rõ làm bằng chất liệu gì, đang tỏa ra thứ ánh sáng tím diệu hoặc, bên trong còn có thi thể ai đó.

Sau giây lát, hắn lấy bình tĩnh bước tới gần cỗ quan tài, nhìn vào trong. Nắp đậy phía trên quan tài làm bằng lớp kính trong suốt, nhìn từ ngoài vào có thể thấy rất rõ.

Dưới ánh sáng mờ huyền ảo, Trần Phi nhìn rõ người nằm trong quan tài đeo mặt nạ rất quái dị, khá giống mấy diễn viên hát bội. Nếu hắn không nhầm thì đây là mặt nạ Geisha mà trước kia thường thấy trên mạng, có xuất xứ từ một quốc gia trong khu vực.

Thi thể nọ đeo mặt nạ Geisha, thân vận một bộ Kimono màu tím càng khiến Trần Phi thêm tin vào nhận định của mình, đây đúng là một phụ nữ. Vóc dáng thi thể mảnh mai, hai tay xếp ngay ngắn trên ngực, kẹp lấy một thanh Katana sáng lóa, từ lưỡi kiếm tỏa ra hàn khí ràn rụa khiến hắn vừa nhìn vào phải rùng mình. Chuôi kiếm buộc dây màu đen, kiểu dáng cổ xưa, như được rèn từ rất lâu rồi, không thuộc thời đại này. Hắn mơ hồ cảm nhận được sát khí ngưng tụ dày đặc trên thanh kiếm, có thể nó đã tắm máu rất nhiều người.

Trần Phi không quá chú ý đến cỗ thi thể kỳ quái, chỉ cực hào hứng với thanh Katana. Thứ đồ chơi này luôn có lực sát thương rất cao, trong các trò chơi khi trước hắn thử qua đều xếp vào hàng binh khí đứng đầu, lần này hắn cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên dường như nó thuộc về thi thể kia, bằng chứng là nàng ta ôm rất chặt bằng cả hai tay, như đang vuốt ve người tình. Trần Phi nghi ngờ chẳng biết mình có thể lấy được không, hay lại giống những thanh kiếm của lũ thầy ma lúc nãy, đều là vật phẩm thuộc về hệ thống, không thể giữ làm của riêng.

Trần Phi không vội mở nắp quan tài, mà đi một vòng quanh mật thất, ngó nghiêng khắp nơi. Đáng tiếc, trong này hoàn toàn trống trải, ngoại trừ lối dẫn ra chuỗi bậc thang đá đi lên trên, có lẽ là đường thoát khỏi phó bản, thì chỉ còn mỗi cỗ quan tài tím nằm giữa mật thất. Chẳng lẽ phần thưởng hoàn thành phó bản chỉ là thanh Katana thôi?

Nhưng hắn không quá thất vọng, nếu phần thưởng chỉ có mỗi thanh Katana, chắc chắn thuộc tính thanh kiếm kia rất khủng. Từ lúc nhường cây trường thương nhặt được trong quân khu cho Mạnh Quân, Trần Phi vẫn chưa tìm thấy vũ khí xứng tầm, hiện tại bao nhiêu kỳ vọng đều dồn cả vào đây.

Hắn lần nữa tới sát cỗ quan tài đá, loay hoay tìm cách mở nắp. Đây chỉ là trò chơi, vậy nên Trần Phi không hề áy náy khi phá giấc ngủ ngàn thu của thi thể đeo mặt nạ. Nàng ta chỉ là một nhân vật chết của hệ thống, không đáng bận tâm giữ lễ.

Cạch!

Mày mò một hồi, Trần Phi cũng đẩy được nắp quan tài sang bên. Không rõ nó làm bằng thứ thủy tinh gì mà rất nặng, hấn phải cố gắng hết sức mới mở được một đoạn khoảng chừng gang tay, nhưng vậy đã đủ để đạt được mục đích.

Trần Phi lòn một tay vào trong quan tài mò mẫm, vừa chạm vào chuôi kiếm tức thì một luồng khí lạnh truyền ngay sang, chạy dọc theo xương sống. Trần Phi thoát rừng mình, vội lấy thanh Katana ra.

Thanh kiếm khá nặng và lạnh, hấn chưa vội xem thuộc tính mà ngăn người chờ đợi, lẽ ra lúc này hệ thống phải thông báo hấn hoàn thành phó bản rồi mới đúng, sao vẫn im lìm?

Nghĩ mình còn thiếu bước nào đó, Trần Phi nhìn xuống cổ thi thể, khi mắt lướt qua cái mặt nạ bông nảy sinh cảm giác tò mò. Không rõ sau lớp mặt nạ ghê rợn là một gương mặt thế nào, có phù hợp với vóc dáng mảnh mai trong lớp áo Kimono màu tím đầy nữ tính chăng?

Hon nữa, Trần Phi đoán rất có thể năng ta liên quan đến việc hấn chưa hoàn thành phó bản, bèn đưa tay vào trong quan tài, nhẹ nhàng gỡ mặt nạ xuống.

Ừ ừ ừ!!!

Tay Trần Phi vừa chạm vào lớp mặt nạ đột nhiên bị hút chặt vào, hấp lực cực mạnh khiến hấn không cách nào thu tay về, đồng thời cảm thấy dường như sinh cơ trong người mình đang bị hút sang thi thể kia.

Hấn đang suy yếu dần mỗi giây!

- Khốn kiếp!

Trán Trần Phi nổi gân xanh, gắng sức cỡ nào cũng không thể rút tay ra được, tức giận quát lớn, lập tức sử dụng kỹ năng Cuồng Phong vừa học chưa lâu.

Ào ào ào!

Một cơn gió mãnh liệt từ lòng bàn tay Trần Phi cuộn cuộn tràn ra, thổi bay thi thể nọ khỏi quan tài, đến tận vách mặt thất mới nặng nề rơi xuống.

Thoát nạn, Trần Phi vui mừng ngó lại, phát hiện nguyên lớp da tay đã bị lột sạch, lộ ra thịt gân nám đen phía trong.

Thời điểm này, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hấn.

"Ding, chúc mừng người chơi đã hoàn thành phó bản Cổ Mộ. Phần thưởng là một bản kỹ năng Cầu Lừa. Đồng thời mở ra nhiệm vụ ẩn "Ba lần thoát khỏi Geisha", sau khi hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng đáng giá!"

Thông báo vừa dứt, Trần Phi được thưởng một lượng lớn kinh nghiệm, thăng liền hai cấp độ. Hấn không do dự tăng hết 4 điểm tiềm năng vào nhanh nhẹn.

Một quyển sách đỏ rực rơi đập trước mặt Trần Phi, là phần thưởng hệ thống mới nói. Hấn khấn trương nhặt lấy, mắt liếc qua góc mặt thất mơ hồ phát giác lòng ngực thi thể kia đang phập phồng khe khẽ liên phóng tới, thanh Katana trong tay tàn nhẫn đâm xuống ngay giữa cái mặt nạ.

Thay vì chạy trốn khỏi thứ quái quỷ này ba lần, chỉ bằng hạ sát nó ngay khi còn có thể, vừa dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ nhận lấy phần thưởng, vừa tránh hậu họa về sau. Thế nên Trần Phi xuống tay rất quyết đoán.

Cạch!

Trái với Trần Phi kỳ vọng, mũi kiếm toát ra hàn khí ràn rụa nhưng đâm trúng cái mặt nạ không tài nào xuyên thủng, bị trượt sang bên, đâm sâu vào nền mặt thất cứng rắn.

Hấn lập tức rút mạnh kiếm về, chém một phát cắt lực xuống cổ thi thể, quyết cắt bay đầu nó.

Chát!

Khoảnh khắc lưỡi kiếm chém xuống, hốt nhiên một quang sáng màu tím hiện ra bao trùm cổ thi thể kia, khiến lưỡi kiếm dội ngược trở về. Lòng ngực thi thể mặc Kimono phập phồng lên xuống ngày một nhanh, có lẽ không bao lâu nữa sẽ hồi tỉnh.

Trần Phi nghiêng rằng, liễu mạng chém thêm mấy nhát song kết quả đều như trước, lưỡi kiếm liên tục bị quang sáng tím cản lại.

Cổ thi thể đang nằm đột ngột bay lên không trung rồi cứ thế lơ lửng, một luồng hấp lực ào ạt tràn tới vị trí Trần Phi, hút lấy hấn.

Đã nếm mùi vị khổ sở, từ lòng bàn tay vẫn đang truyền tới từng cơn bỏng rát, Trần Phi chẳng dại lưu lại dây nọ mạng. Hấn thần tốc phóng ra cửa mặt thất, theo mấy bậc thang đá gấp rút chạy thẳng lên trên.

Ngay cả khi kẻ trong quan tài kia chưa tỉnh dậy, hấn vẫn không làm gì được, chẳng biết tới khi nó hồi tỉnh sẽ đáng sợ tới mức nào đây?

Càng nghĩ Trần Phi càng ra sức lao đi, hần lờ mờ nhận ra cổ thi thể trong quan tài còn kinh khủng hơn lũ thây ma tiến hóa, cần phải mau chóng thoát khỏi nơi này.

Vô số bậc thang trôi vùn vụt dưới chân Trần Phi, song hần vẫn thấy chưa đủ, có bao nhiêu sức đều dồn hết xuống chân, cuống cuồng gia tốc.

Rất lâu sau, không thấy ai đuổi theo, thăm nghĩ mình tạm thời an toàn, Trần Phi đã thấm một toan dừng chân nghỉ ngơi một chút, bất chợt từ sâu bên dưới truyền đến một tràng âm thanh kỳ quái.

Thứ âm thanh đó không hẳn là tiếng khóc, cũng chẳng phải cười, mà cứ mơ mơ hồ hồ, phiêu hốt ni non, như giọng thiếu nữ từ chốn cửu tuyền đang than van, tâm sự cùng tình lang.

Gai ốc nổi khắp người Trần Phi, hần lấy bình Thử Lực ra hóp một ngụm, vắt chân lên cổ mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Thi thể trong quan tài (2)

Trần Phi không rõ hần đã chạy bao xa, chỉ biết thanh âm ni non thỉnh thoảng từ bên dưới truyền đến khiến hần rung mình, càng nỗ lực tăng tốc.

Mỗi lần thanh âm đó rơi vào tai, hai chân Trần Phi đều không tự chủ bủn rủn khựng lại vài nhịp. Hần không hiểu được ngữ âm kỳ quái kia, nhưng tận sâu trong nội tâm không rõ vì sao cứ chần chịt, mấy lần muốn quay ngược trở về, dường như bị tiếng than thở hấp dẫn quyến dụ. Trần Phi phải rất cố gắng mới không để tinh thần ý chí bị mê hoặc lung lạc.

Liên tục tăng điểm tiềm năng vào nhanh nhẹn nên tốc độ Trần Phi cực nhanh, thân hình hần tựa làn khói mờ lướt lên vô số bậc thang đá lạnh lẽo rêu phong. Thế nhưng, mãi vẫn chưa thấy cửa ra.

Trần Phi thăm than, lần trước hần mất cả tuần để vào tới mật thất, không lẽ bây giờ trở ra cũng tốn ngần ấy thời gian? Hần không ngại khó ngại khổ, nhưng thi thể đeo mặt nạ Geisha sẽ không cho hần thời gian. Trần Phi linh cảm chỉ một lát nữa thôi năng ta sẽ đuổi kịp, hần khó toàn mạng.

Trang bị mạnh nhất của hần tới lúc này là thanh Katana vừa lấy được, song cũng không thể làm gì thi thể kia, kể cả khi năng ta nằm im để hần mặc tình đâm chém.

Trong cơn bối cực, Trần Phi chợt nhớ vẫn còn một món chưa dùng đến. Hần khẩn trương lấy khẩu súng ngắn đồ rọc khi trước cướp được của Lưu Kiệt Huy ra, xem thử thuộc tính.

*** Súng Địa Ngục

- Công dụng hút lấy năng lượng chủ nhân, bắn ra đạn lửa xuyên phá và gây nổ tung mục tiêu. Sát thương vô hạn, năng lượng hút được càng lớn, công kích càng mạnh. Lưu ý, nó sẽ hút cạn năng lượng sinh mệnh của chủ nhân, không thể kháng cự. Mỗi ngày được sử dụng tối đa 2 lần.

- Mô tả: Trang bị hiếm, dùng để đốt thay pháo hoa đêm giao thừa rất tuyệt!

Tay Trần Phi cầm khẩu súng thoáng run, không ngờ thứ này kinh khủng tới vậy, thảo nào lần trước bọn hần suýt bị nó thiêu thành heo quay. Điều đáng giá nhất là khẩu súng không hề giới hạn lực công kích, mà sát thương tăng theo năng lượng hút được từ chủ nhân. Đồng nghĩa hần có thể dùng được lâu dài, sau này lên cấp độ cao vẫn còn hữu dụng.

Chẳng biết thứ này có thể hạ được thi thể quái đản kia hay không?

Trần Phi hơi ngoái đầu nhìn ra sau lưng, bàn tay siết chặt khẩu súng, nảy sinh ý định liều mạng.

Nghĩ vậy nhưng chân hần chưa bao giờ dừng lại. Nếu có thể tránh, Trần Phi nhất định tránh. Đối với chuyện không nắm chắc, hần tuyệt đối chẳng hành động lỗ mãng.

Tiếp tục một tràng thanh âm thể lương vọng đến, lần này gần hơn trước, thi thể đeo mặt nạ sắp đuổi kịp hần. Tốc độ quá mức kinh khủng!

Trần Phi hít sâu một hơi, chân vẫn tích cực chạy trong khi thần kinh căng hơn dây đàn, toàn bộ chú ý đều dồn hết ra phía sau, âm thầm chờ đợi.

Lại thêm một tràng ni non, kèm theo những tiếng động khe khẽ đã tới sát hần.

Toàn thân Trần Phi lạnh toát, cảm giác một cổ thi thể ma quái đang đuổi theo ngay sau lưng mình khiến hần dựng hết tóc gáy. Cảm giác này hoàn toàn khác với lũ thây ma bên ngoài, kể cả bọn thây ma tiến hóa cũng không gây cho hần nỗi sợ hãi đến vậy.

Vụt!

Tiếng lợi khí xé gió xẹt đến.

Trần Phi không dám chậm trễ, tung người lên cao, đồng thời tay cầm Súng Địa Ngục bóp mạnh, truyền năng lượng vào.

Vừa khởi động, máu trong cơ thể hắn liền chạy rần rật hết lũ ngựa bất kham, điên cuồng truyền thẳng sang khẩu súng. Máu hắn mờ dần, cơ thể nhẹ hẫng đi, dường như toàn bộ máu, sinh mệnh, năng lượng trong người đều bị Súng Địa Ngục hút sạch chỉ trong chớp mắt.

Thân hình Trần Phi chập chờn giữa không trung rồi đột ngột rớt mạnh xuống nền đá đau điếng. Hai hàng răng hắn cắn chặt, cơ thể cạn kiệt gắng gượng chồm dậy, giương nòng súng đang tỏa ánh sáng đỏ rực rờ ra sau khai hỏa.

Một quả cầu lửa to như cái mâm tròn thoát khỏi nòng súng, rú rít sầm sập lao thẳng tới thi thể đeo mặt nạ chuẩn bị tiếp cận Trần Phi.

Thiếu nữ mặc Kimono đang cầm trên tay một thanh đoản kiếm màu đen tuyền, chính thứ này vừa rồi suýt lấy mạng Trần Phi nếu hắn không nhanh chân nhảy lên tránh được. Vừa hụt chiêu, nàng ta chưa kịp tấn công lần nữa thì quả cầu lửa nóng rực sáng lòe đã cuồn cuộn lao tới như muốn nuốt chửng.

Nàng ta cười lên đầy giận dữ, vóc dáng yếu diệu mảnh mai trong bộ Kimono thướt tha khẽ lùi lại vài bước, đôi tay đẩy nhẹ tạo ra một vách chắn màu tím huyền ảo trước người.

Địa thế nơi này quá chật hẹp, Trần Phi ra tay bất thần khiến nàng muốn tránh cũng không được, chỉ còn cách trực tiếp chống đỡ. Ánh mắt sau lớp mặt nạ quái đản sáng long lanh, vô cùng tự tin.

Về phía Trần Phi, ngay sau khi bắn ra quả cầu lửa, hắn gấp gáp lấy bình Thở Lực hợp một ngụm, hồi đầy thể lực rồi cứ thế cuồn cuộn lao đi, không hề quan tâm kết quả sau lưng.

Trước khi đi, hắn loáng thoáng nghe thi thể kia nói một tràng dài. Giọng nàng ta êm tai như tiếng lá rơi trên mặt hồ mùa thu, song lại dùng thứ ngôn ngữ trầm bổng kỳ lạ mà hắn không thể hiểu được. Bất quá Trần Phi không quan tâm, hắn chỉ biết chần chờ sẽ chết.

Trần Phi chỉ chạy được vài bước, đằng sau đã vang lên tiếng nổ kinh khiếp.

ẦMMMM!!!

Một luồng sóng nhiệt nóng rực cuốn theo đá vụn sắc lẹm lan ra xung quanh, ào ào cuốn tới Trần Phi.

Hắn lập tức thi triển kỹ năng Hóa Đá bảo vệ phần lưng, nằm sấp xuống, hai tay che kín đầu.

Rào rào!

Địa đạo chấn động kịch liệt. Tiếng nổ đinh tai nhức óc, ong ong mãi trong đầu Trần Phi.

Vụ nổ rất gần hắn, vô số viên đá vụn bay tán loạn chẳng khác nào những viên đạn có sức sát thương cực cao. May mà Trần Phi khôn ngoan kịp thời nằm xuống, giảm bớt ảnh hưởng, nếu vừa rồi hắn liều mạng tiếp tục chạy có khi cơ thể đã thủng lỗ chỗ. Tuy vậy, vẫn có không ít đá vụn lướt qua lưng hắn, dù đã được kỹ năng Hóa Đá và lớp giáp vải bên trong bảo vệ song chỉ giảm phần nào thương tích, tay chân trào xước không ít.

Trần Phi không có thời gian bận tâm thương thế, ngay khi chấn động tạm lắng, hắn liền nhóm người dậy nhìn ra phía sau.

Nơi thiếu nữ đeo mặt nạ đứng khi nãy còn là những bậc thang, bây giờ đã bị phá tan hoang, vách đá nứt nẻ. Điều đáng mừng là nàng ta biến mất dạng, cát bay đá chạy hỗn loạn vô tình rơi bít thông đạo sau lưng hắn, tạo thành một bức tường đá ngổn ngang chắn lối. Tạm thời nàng ta có muốn tiếp tục truy đuổi cũng không thể.

Trần Phi ngó xuống khẩu súng vẫn còn cầm trên tay, dở khóc dở cười. Thứ quái quỷ này quả thật điên cuồng, hại người hại luôn cả mình, suýt chút giết luôn hắn, về sau tốt nhất nên hạn chế dùng đến. Đó là chưa tính khi nãy nó rút sạch toàn bộ sinh cơ trong người hắn, kể cả sau khi hồi đầy thể lực Trần Phi vẫn thấy uể oải khó hiểu, có thể là tác dụng phụ của khẩu súng.

Trần Phi lắc lắc đầu, cất khẩu súng vào nhẫn chứa đồ, toàn lực phóng đi.

...

Khác với Trần Phi lo lắng, những ngày sau đó không thấy thi thể nữ kia đuổi theo. Rốt cuộc qua mấy ngày chạy không ngừng nghỉ, hắn cũng đến được cửa ra.

Rè rè!

Vừa bước khỏi cửa mộ, phiến đá bên trên liền hạ xuống bịt kín lối ra. Trần Phi quét mắt xem hoàn cảnh xung quanh.

Mưa!

Trời tối âm u và mưa rả rích, giống hết lần cuối cùng hắn ở đây. Đáng ngạc nhiên nhất là, ngoài kia, chiếc Land Rover màu đen quen thuộc vẫn còn nằm đó, như đang chờ hắn.

Thân hình Trần Phi khẽ động liền lướt đi như bay, chớp mắt đã tới chỗ chiếc xe.

Cạch!

Tiểu My mở cửa xe, cất tiếng hỏi:

- Sao bạn ra nhanh vậy? Có phát hiện gì không?

Ở băng ghế phía sau, Mạnh Quân và tên nhóc Thiên Lôi cũng đang nhìn hắn bằng ánh mắt tò mò tương tự.

Trần Phi ngó người, tưởng mình vừa nghe lầm:

- Nhanh? Ý bạn là sao?

Tiểu My ngó hắn kỳ quái:

- Bạn vào chưa được mấy phút đã quay lại, không nhanh là gì nữa? Mà bạn sao thế, hình như vừa xảy ra chuyện gì?

- Tôi đi này giờ chỉ mới có mấy phút thôi sao? - Trần Phi gạt mình.

- Ừm. Bạn lạ thật!

Tiểu My xác nhận rồi im lặng nhìn hắn, chờ đợi một lời giải thích.

Trần Phi cau mày, chẳng lẽ thời gian vào trong phó bản sẽ không được tính, coi như ảo thôi? Nếu được vậy thì quá tốt, làm hắn bấy lâu cứ lo đã mất liên lạc với mọi người.

Nghĩ thông suốt, hắn điềm nhiên nói:

- Tôi chạm trán vài thầy ma trong đó, chiến đấu một chút nên cứ tưởng thời gian qua nhanh.

- Ừm, chắc là vậy rồi. - Tiểu My tin ngay, gật gật đầu mỉm cười.

Mạnh Quân chợt hỏi:

- Cậu ổn chứ? Trông cậu có vẻ mệt mỏi, đừng phải thầy ma tiến hóa à?

Trần Phi thầm cười khở, nếu là thầy ma tiến hóa, có lẽ hắn không đến mức chật vật chạy vắt chân lên cổ, thi thể đeo mặt nạ đáng sợ hơn nhiều. Hắn đáp:

- Chỉ là vài thầy ma bình thường, không đáng ngại!

Nói đoạn Trần Phi quay sang bảo Tiểu My:

- Bạn cho xe chạy đi!

- Vâng.

Chiếc Land Rover chậm chậm lăn bánh trên con đường nhựa chạy xuyên qua những nắm mộ, dưới màn mưa trắng trời lạnh giá. Chốc chốc, tên nhóc Thiên Lôi lại lên tiếng hướng dẫn, Tiểu My chỉ việc điều khiển xe chạy theo.

Trần Phi tựa lưng vào ghế, tranh thủ nhắm mắt nghỉ ngơi. Đối với mấy người kia chỉ có vài phút, nhưng hắn đã trải qua quãng thời gian hơn hai tuần gian khổ, chưa hề chớp mắt một giây phút nào. Mặc dù cơ thể hắn còn chịu đựng được, nhưng tinh thần đúng là uể oải tột độ như Mạnh Quân nhận xét.

Chắc hẳn Mạnh Quân phát hiện điều gì đó từ Trần Phi, bằng chứng là từ lúc lên xe đến giờ, y luôn khó hiểu nhìn hắn.

Bọn họ đi mãi vẫn chưa qua khỏi những bãi tha ma rộng mênh mông.

Trong lúc Tiểu My chăm chú lái xe, vô tình liếc qua phát hiện Trần Phi đã ngủ say. Về mặt hắn khi ngủ thật bình yên, khỏe mỗi hơi cong lên như mơ thấy gì đó rất vui vẻ, khác xa lúc bình thường luôn cau có, lạnh lùng khó gần.

Nàng khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vói tay bật nhạc lên. Những bài hát cổ điển từ thập niên 80 của thế kỷ trước thật êm dịu, vang vang quanh quẩn trong xe. Tiểu My vừa lái xe vừa lẩm nhẩm theo lời bài hát, thỉnh thoảng ngó sang chỗ Trần Phi thăm chừng xem hắn có giật mình tỉnh dậy không.

Toàn bộ hành động, biểu cảm của nàng đều không lọt khỏi mắt Mạnh Quân. Y cũng thoải mái tựa vào lưng ghế, nét mặt giãn ra như muốn xả hết gánh

nặng trên người, mỗi treo nụ cười ý nhị.

...

Khi Trần Phi tỉnh dậy, mưa đã dứt, trời hửng sáng, không còn tối om om như trước.

Hắn liếc nhìn đồng hồ, lúc này là 2 giờ trưa. Sau trận mưa lớn, bầu trời lại trong xanh, nắng đã lên song không còn gay gắt mà dịu hơn.

Bọn hắn đang dừng xe ở giữa đèo, sát chân ngọn núi lớn, rất cao. Một bên là núi đá, bên kia là vực sâu thăm thẳm.

Trông thấy Trần Phi nhìn mình, Thiên Lôì vội giải thích:

- Đây là núi Trường Sinh, chạy tới phía trước thêm chừng một cây số sẽ đến chỗ anh Dĩ trú ngụ. Vì anh đang ngủ, em không thể hỏi ý kiến nên đành kêu chị ấy tạm dừng ở đây...

Thằng nhóc này rất khôn ngoan lanh lợi, Trần Phi hài lòng gật đầu:

- Làm đúng lắm!

Hắn bước khỏi xe, quan sát địa thế xung quanh một lượt. Nơi này vẫn chỉ chút mộ bia trải dài từ đỉnh núi xuống, cây cối rậm rạp, mọc chen vào không ít khối đá lớn, rất đúng với ý đồ Trần Phi, bèn đưa tay ra hiệu tên nhóc kia đến gần.

Đột nhiên bị gọi, trái tim Thiên Lôì nhảy tứ tung trong lồng ngực, lập cập bước tới, miệng lắp bắp:

- Anh... có... có gì cần dặn ạ??!

Tiểu My đứng gần đó vươn vai hít thở khí trời trong lành, thấy thế che miệng bật cười.

Trần Phi búng một viên thuốc đỏ rục qua cho thằng nhóc, nhặt giọng:

- Uống đi!

Tay Thiên Lôì cầm viên thuốc thoáng run rẩy:

- Đây... đây là thuốc gì vậy?

- Thuốc độc.

- A...

Thiên Lôì kêu lên thảng thốt, hai chân loạng choạng thối lui, suýt nữa té ngồi xuống đất. Mặt gã trắng bệch, mắt không còn giọt máu:

- Em đã làm đúng những gì anh nói, sao lại...

Tiểu My cũng giật nảy người, toan mở miệng xin xỏ giùm tên nhóc nhưng Trần Phi đã đưa tay chặn ngang. Hắn lạnh lùng nhìn Thiên Lôì:

- Tôi sẽ không vô cớ hại cậu, mau uống đi!

Soạt!

Trâm Ma đao thành linh hiện ra trong tay hắn, lưỡi đao sáng lóa phản chiếu ánh nắng mặt trời càng khiến Thiên Lôì kinh hãi. Gã liều mạng ném viên thuốc vào miệng nuốt ực, mặt từ trắng chuyển qua xanh hơn tàu lá chuối.

Trần Phi chậm rãi nói:

- Viên thuốc này tôi lấy trong quân khu, đó là thuốc độc đặc chế của quân đội chuyên dùng để tra tấn kẻ thù. Nếu quá một ngày không nhận được thuốc giải, cậu sẽ đau đớn co giật toàn thân, đứt toàn bộ mạch máu mà chết.

- Vâng, vâng. Em hiểu rồi! - Mồm miệng Thiên Lôì méo xệch - Anh muốn em làm gì cứ nói, em nhất định không dám trái lời, đâu cần phải nặng tay thế chứ...

Quả nhiên thằng nhóc thông minh, nói một hiểu mười. Trần Phi tới gần, hạ giọng căn dặn Thiên Lôì mấy câu. Gã gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, mồ hôi đổ đầy lưng, càng lúc càng thấy sợ hãi "tên máu lạnh" quá mức thâm độc tàn nhẫn.

Dù không muốn, Thiên Lôì buộc phải làm theo lời Trần Phi. Gã vẫn còn rất yêu đời, chưa muốn chết một cách kinh khủng như vậy, lúi thủi chạy biến về phía trước.

Ngó theo bóng tên nhóc ồm ồm dần khuất, Mạnh Quân hiểu kỳ:

- Cậu bảo nó đi đâu thế?
- Về dẫn đồng bọn ra đây! - Hấn đáp.
- Hà? - Tiểu My giật mình - Chúng ta không vào đó sao?

Trần Phi nhún vai:

- Trước mắt tìm cách loại bỏ bớt vây cánh chúng đã, thế sẽ an toàn hơn!

Mạnh Quân cười nhẹ, tán thưởng:

- Ý hay! Nói vậy, chúng ta sẽ phục kích ở đây?
- Ta đi tới đó tiện hơn!

Trần Phi nhảy lên xe, tay chỉ khúc quanh phía trước. Chỗ đó cua gấp, cực khuất, dùng làm nơi trú ẩn rồi bắt ngờ ra tay rất thích hợp.

Xe chạy tới khúc quanh bên dừng lại. Trần Phi nhảy xuống chặt mấy nhánh cây lớn che tạm phần đầu xe, tiếp đó tung người lên một phiến đá to hơi nhô ra, xung quanh mộ bia cây cối rậm rạp, đoạn gọi hai người kia.

Có Trần Phi ngồi cạnh, Tiểu My không quá e ngại mấy ngôi mộ. Chờ khi yên vị, nàng thấp giọng thì thào:

- Bạn định làm gì bọn họ?
- Giết! - Trần Phi thân nhiên.

Nàng ta khẽ "a" lên, hai tay đan chặt vào nhau nhưng vẫn không ngăn được sợ hãi:

- Dù sao những người đó cũng chưa làm gì chúng ta mà? Không giết không được ư?

Không chờ Trần Phi đáp, Mạnh Quân lên tiếng, giọng lạnh như băng:

- Đối với những kẻ đầu trộm đuôi cướp, tuyệt đối không được nương tay! Bằng không, ta sẽ phải trả giá!

Tiểu My im lặng. Nói thế nào thì nàng vẫn không hiểu tại sao tất cả cứ phải chém chém giết giết. Xã hội lâm nguy, mọi người chung tay đoàn kết diệt trừ thầy ma, vậy chẳng phải tốt hơn rất nhiều sao?

Nhưng Tiểu My không có cách nào khác, thân nàng còn lo chưa xong, bỗng hỏi:

- Tôi có cần tham gia không?

Trần Phi hơi nheo mắt nhìn nàng:

- Được, nếu bạn muốn!
- Không, tôi không muốn đâu! - Nàng ta xua loạn, bộ dạng hốt hơ hốt hải khiến Trần Phi và Mạnh Quân bật cười.

Bọn họ chờ thêm một lúc, phía trước dần truyền tới tiếng động cơ xe. Một chiếc bảy chỗ màu xám chở theo gần chục tên cầm vũ khí đủ loại ào ào phóng tới.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đột nhập

Trên chiếc xe bảy chỗ, tên nhóc Thiên Lôi ngồi cạnh gã lái xe râu rậm, mặt mũi bặm trợn. Lúc này, Thiên Lôi chồm qua nói gì đó vào tai gã râu rậm, tay chỉ chỉ lên trước.

Gã kia bỗng cho xe giảm tốc, chầm chậm chạy tới khúc quanh nơi nhóm Trần Phi phục kích.

Khi chiếc bảy chỗ lướt ngang qua, một chùm tơ nhện từ tay Trần Phi phóng ra chụp lấy hông xe, toàn lực giật mạnh.

Rầm!!!

Chiếc xe đang phăm phăm chạy tới, thỉnh thoảng bị kéo đâm sầm vào chân núi, những kẻ ngồi trong xe giật mình kêu la ầm ĩ.

Trần Phi từ trong rừng cây nhảy thẳng lên đầu xe, một nhát đao phá vỡ nát kính xe, tiếp đó mũi đao đâm sâu vào cổ tên cầm lái, không để gã kịp điều khiển vô lăng chạy đi.

Phụp!

Cú đâm trúng ngay động mạch cổ, một dòng máu nóng phun ra thành vòi, phọt thẳng vào Thiên Lôì ngồi cạnh khiến tên nhóc hoảng hốt kêu lớn, mở cửa xe tống ra ngoài.

Đám người sau trấn tĩnh tinh thần, nhao nhao cầm vũ khí nhảy khỏi xe, nhào tới tấn công Trần Phi. Tiếng chửi thề, la ó ầm trời.

- Đ* mẹ, chém chết mẹ thằng lòi kia tui bây!

- Móa, nó chán sống rồi!

Song bọn chúng chưa kịp làm gì, Mạnh Quân bắt thần nhảy xổ ra, trường thương đỏ rực quét ngang một đường.

Phập!

Cơ thể một tên đứt lìa ngang hông, ruột đỏ thành đồng tung tóe.

Tên khác thấy mũi thương xẹt tới liền hối hả vùng Dao Mỏ Chó đỡ.

Keng!

Lưỡi dao vừa va trúng mũi thương lập tức gãy đôi, gã thất kinh toan thối lui nhưng đã muộn, thân bị chém thành hai khúc, ngã xuống mặt đường chết không kịp ngáp.

Phía đầu xe, hai tên khác hung hãn tiếp cận nhanh chóng bị Trần Phi chém bay đầu. Trong nháy mắt, cả đám chục tên đã chết phân nửa. Đám còn lại kinh hoàng hấp tấp lùi về sau, một gã móc ra khẩu súng ngắn chia thẳng vào đầu Thiên Lôì, quát lớn:

- Đ* mẹ, mày là tay trong hả? Sao lúc này báo tui nó chết hết chỉ còn một người?

- Em... không biết! Bọn chúng tự dừng từ đâu chui ra... - Cơ thể Thiên Lôì cứng đờ vì sợ, lắp bắp giải thích.

Gã kia cười lạnh, ngón tay siết cò súng:

- Khỏi nói nhiều, vĩnh biệt mày!

Đoàng!

Nghe tiếng nổ chất chúa, Thiên Lôì nhắm tịt cả hai mắt, thảm nhũ phen này toi mạng rồi, sợ đến mức tim muốn ngừng đập.

Đột nhiên, gã cảm thấy bị thứ gì đó kéo bay sang bên, ngã một cú đau điếng.

Thiên Lôì mở bừng mắt, mừng rỡ phát hiện mình vẫn chưa chết, đang nằm bên vệ đường bên lùm còm bò dẫy, trông thấy Tiểu My nấp trong rừng cây đưa tay ngoắc ngoắc liền nhào tới chui vào.

Gã nọ bắn trượt vào không khí, trông thấy Trần Phi ra tay cứu thăng nhóc Thiên Lôì thì tức tối gầm lên, chuyển mục tiêu chia súng vào hắn:

- Mày muốn thế mạng hả?

Đoàng! Đoàng!

Hai viên đạn rú rít bay ra khỏi nòng súng đen ngòm, cuộn xoáy tới chỗ Trần Phi. Hắn lách người tạt sang bên, tránh được mấy phát đạn rồi thần tốc lao tới gã cầm súng.

Tên nọ phát giác toàn bộ mấy phát bắn đều rơi vào hư không, thoáng ngáy ngẩn, không tin nổi lại có người tránh được đạn. Gã cặp rập nâng súng bằng cả hai tay, ngắm kỹ Trần Phi đang phóng tới gần, tức giận nổ thêm mấy phát.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Trần Phi tung người lên cao, cơ thể vẽ một đường cong hoàn mỹ trên không, bỏ qua mấy viên đạn xé gió vèo vèo bên dưới, Trảm Ma Đao bổ thẳng xuống đỉnh đầu tên kia đang kinh hãi ngó lên.

Phập!

Cả đầu và toàn thân gã bị xả đôi xuống tận chân, ruột gan lòng thòng.

- Mẹ nó, gặp quỷ rồi!

- Chạy nhanh tui bây!!

Những tên còn sống tận mắt chứng kiến màn vừa rồi thì mất hết ý chí chiến đấu, kinh hoàng kéo nhau bỏ chạy.

Trần Phi và Mạnh Quân đuổi theo, chốc lát đã biến cả đám thành những cái xác không hồn, theo ý Trần Phi chỉ chữa lại đúng một tên để điều tra tin tức.

Bọn hắn tìm kiếm trên thi thể mấy kẻ nọ song chỉ lấy được vài con Dao Mổ Chó và khẩu súng ngắn hết đạn khi nãy, ngoài ra không phát hiện gì thêm. Lũ này cũng là người chơi nhưng thực lực còn rất kém, không có bao nhiêu trang bị.

Mạnh Quân nắm cổ áo tên sống sót duy nhất lôi xềnh xệch tới chỗ chiếc xe rồi ném mạnh khiến gã ngã lăn quay, hất hàm hỏi:

- Tụi mày còn bao nhiêu người chơi? Nói mau!

Tên kia tầm hai mươi tuổi, đầu nhuộm vàng chóc, mặc áo thun sát nách khoe hai cánh tay xăm trổ dày đặc. Hồn vía gã chui hết xuống đất, khóc lóc quỳ lạy bọn hắn như tể sao:

- Em lạy các anh, xin các anh tha chết cho em! Hỏi gì em cũng nói!

Thiên Lô ở trong nhìn ra âm thầm bĩu môi. Thằng khốn này bình thường hay lên mặt tỏ vẻ, không ngờ tới lúc đụng chuyện lại than khóc còn thua cả con chó.

- Được. Nói đi! - Mạnh Quân lừ mắt. Lũ giang hồ thôn này gặp kẻ yếu thì hồ báo cáo chồn, gặp người mạnh hơn thì nịnh nọt van xin, y còn lạ gì.

Tên kia nghe y đồng ý tha mạng, mừng còn hơn ông bà ông vải đội mồ sống dậy, có bao nhiêu hiểu biết đều khai sạch. Gã thuộc đội săn thầy ma, có vị trí tạm gọi là trọng yếu trong băng nhóm nên chuyện gã nắm được nhiều hơn Thiên Lô.

Theo lời gã đầu vàng, cả băng hiện tại có khoảng 20 mạng trở thành người chơi, trong đó mạnh nhất đương nhiên là đại ca mà bọn chúng thường gọi là anh Dĩ, nghe nói đã trên cấp 10. Toàn bộ trang bị lấy được đều do anh Dĩ phân phối, thế nên phần lớn đồ tốt đều bị tên đại ca giữ lại hoặc giao cho đàn em thân tín.

Mạnh Quân hỏi:

- Thực lực tên Dĩ đó thế nào?

Gã đầu vàng nhăn mày nhú trán hồi lâu như cố nhớ, lắc đầu:

- Em không rõ. Ngày thường anh Dĩ chỉ dẫn vài đàn em thân tín ra ngoài luyện cấp riêng, không cho bọn em đi cùng nên chưa khi nào thấy anh ấy ra tay.

- Nói vậy, gã ta dùng vũ khí, kỹ năng gì cậu cũng không nắm được à?

Nhìn sắc mặt tên cảnh sát rất không hài lòng, gã đầu vàng nuốt nước bọt khan, tâm trạng thấp thòm nói:

- Thực tình em không biết. Có mấy lần bọn em tò mò hỏi han nhưng mấy người kia không nói, ngược lại còn bảo bọn em đừng nhiều chuyện!

Mạnh Quân nhìn sang Trần Phi:

- Cậu còn muốn hỏi gì không?

Tên đầu vàng ngó theo, gã vẫn nhớ như in cảnh tượng tên thanh niên này làm ra một loạt động tác chẳng khác nào siêu nhân, chém chết đồng bọn gã một cách tàn nhẫn song chẳng hề nhú mày lấy một cái. Gã đầu vàng cảm thấy tên này còn đáng sợ hơn tên cảnh sát, nhất là khoản tàn nhẫn.

Bất gặp tia mắt lạnh lùng từ Trần Phi, cả người gã đầu vàng như rơi vào hầm đá, cổ nặn ra nụ cười cầu tình méo xệch.

- Giết! - Trần Phi buông gọn.

Tên đầu vàng bủn rủn tay chân, cơ thể đang quỳ bỗng mềm nhũn ra. Gã lê lét bò tới gần Trần Phi, hai tay ôm cứng lấy chân hắn, khóc rống lên:

- Em xin anh! Tha chết cho em, sau này bất em làm gì em cũng làm! Đừng giết em!!!

Trần Phi cau mày. Tên này giang hồ khi gì chứ, một chút nghĩa khí can đảm cũng chẳng có.

Thấy Trần Phi im lặng, gã đầu vàng khắp khỏi hi vọng, vừa khóc vừa chỉ tay vào miệng vực gần đó:

- Thậm chí các anh kêu em nhảy xuống đó, em cũng sẽ nhảy, không dám làm trái! Xin anh, đừng giết em bản tay!!

- Nhảy đi! - Trần Phi thản nhiên.

Tên đầu vàng sững người, rất muốn nhảy xuống dưới kia để chứng tỏ lòng trung thành, nhưng nghĩ lại gã đang xin tha mạng, giờ tự đứng nhảy xuống vực thăm khác nào tự sát?

Gã tiếp tục ôm chân Trần Phi, gào khóc:

- Không phải em không chịu nhảy, nhưng làm vậy phí phạm quá! Anh để em lại, phụ các anh giết tại kia chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Xin anh, tha cho em!!

Trần Phi chép miệng:

- Cấp mấy rồi? Tên gì?

Lời này chẳng khác nào chấp nhận tha chết cho gã, tên đầu vàng mừng như điên vội đáp:

- Em cấp 3. Tên thì lâu rồi em không dùng, chỉ dùng biệt danh. Các anh cứ gọi em là Lũng Mật!

Mọi người nghe qua biệt danh của tên đầu vàng, suýt nữa phọt com. Loài động vật Lũng Mật gan lì, kể cả đối đầu hổ báo cũng không sợ, gọi gã là Lũng Mật quả thật quá mức sĩ nhục nó. Nhìn tới nhìn lui, có lẽ gã đầu vàng và con Lũng Mật chỉ giống nhau ở mỗi đầu tóc màu vàng vàng trắng trắng như trẻ trâu.

- Biệt danh nghe rất phong cách đấy! - Mạnh Quân buồn cười.

Trần Phi cũng không muốn lạm sát, tên này cấp độ 3, giữ lại vẫn có chút tác dụng. Hắn thấy một viên thuốc màu đỏ xuống trước mặt Lũng Mật:

- Uống đi!

Gã kia kinh nghi, run tay nhặt lấy viên thuốc:

- Đây là...

- Thuốc độc.

Trông thấy gã ngần ngại, Trần Phi nhạt giọng:

- Chẳng phải cậu vừa nói nghe lời tôi sao?

Thiên Lôì lò dò đi ra, có thêm một người đồng cảnh ngộ khiến tên nhóc rất vui sướng, mở miệng cổ vũ:

- Anh không muốn chết thì mau uống đi! Lúc này em cũng uống một viên rồi, không sao đâu!

Nom vẻ mặt thẳng nhóc hí hửng khi thấy mình gặp họa, Lũng Mật nghiêng răng ném viên thuốc vào miệng rồi hậm hực nuốt xuống.

Chờ khi xác định Lũng Mật đã thực sự uống thuốc, Trần Phi quay đi, ném lại một câu:

- Tạm thời tha chết, liệu mà thể hiện cho tốt!

Lúc này, gã đầu vàng mới thở phào nhẹ nhõm, tảng đá nghìn cân đè nặng lồng ngực này giờ được gỡ bỏ. Gã cảm giác mình vừa lượn lờ trước cổng địa ngục mấy lần, may sao vẫn giữ được cái mạng, nhưng sinh lực trong cơ thể trôi tuột đâu hết, toàn thân nhũn như con chi chi.

Mạnh Quân bàn với Trần Phi:

- Bây giờ tình thế nào? Bọn chúng không dễ chơi như ta tưởng!

Trần Phi gật đầu. Nhóm này chỉ là mấy tên yếu nhất trong băng cho nên bọn hắn mới dễ dàng tiêu diệt. Người chơi từ cấp độ 10 trở lên đều rất khó lường, tổ chức thân thể đã vượt xa người thường, lại thêm đủ loại trang bị, kỹ năng, giống như tên Lưu Kiệt Huy khi trước. Ai chết vào tay ai rất khó nói. Hơn nữa, bọn chúng rất đông người, càng không thể xem thường. Lợi thế duy nhất của bọn hắn hiện giờ chỉ là yếu tố bất ngờ, đám anh Dị kia chưa kịp phòng bị.

- Hay là chúng ta quay về? Theo tôi thấy, đâu cần thiết phải tìm bọn chúng làm gì?

Tiểu Mỹ từ đầu luôn im lặng theo dõi diễn biến, cũng biết băng nhóm kia không đơn giản, lên tiếng khuyên can. Nàng giống những cô gái chân yếu tay mềm khác, luôn rất sợ xung đột và chạm, lỡ như nãy người Trần Phi xảy ra chuyện thì số phận các nàng cũng bị thảm theo.

Trần Phi ra hiệu Lũng Mật tới gần, điều tra kĩ hơn:

- Bọn chúng có súng không?

Gã đầu vàng suy nghĩ một hồi mới đáp:

- Hình như có vài khẩu súng ngắn. Chủ yếu là đồ lậu bọn em mua trước khi xảy ra đại dịch, mỗi tên trưởng nhóm giữ một khẩu.

Như gã nói, hiện tại trong băng chia ra hai nhóm, gồm nhóm vừa chết sạch và một nhóm khác tinh nhuệ hơn, do kẻ tên Bình sẹo dẫn đầu, súng do tên này giữ. Về phần anh Dĩ, Lũng Mật không chắc chắn, nhưng nhớ mang máng tên kia có một khẩu Aka 47 luôn mang theo bên người.

Trần Phi nói với Mạnh Quân:

- Xem ra cần dùng tới số đạn dự phòng của anh rồi.

Mạnh Quân cũng đang có ý này. Nếu quyết liều mạng với băng nhóm kia, tất phải dùng tới súng ống. Y còn đứng hai băng đạn, bèn lấy đưa cho Trần Phi một băng.

Trần Phi khẽ nói:

- Tôi có ý này. Nhưng trước tiên anh phải thay đồ, không thể mặc bộ cánh phục đồ được!

Không rõ Trần Phi muốn làm gì, song Mạnh Quân vẫn nhảy lên núi, chui vào một bụi rậm, lát sau trở ra đã thay đồ khác.

Trần Phi chỉ tay vào những thi thể:

- Trong chúng có mấy kẻ đeo khẩu trang đội nón, rất khó nhìn rõ diện mạo. Ta có thể cải trang!

Nói đoạn hắn đeo khẩu trang, đội nón vào, kéo xuống che trán sùm sụp. Nếu không nhìn kĩ sẽ rất khó nhận ra là ai.

Mọi người bèn làm theo. Riêng Thiên Lô và Lũng Mật bị Trần Phi ngăn lại:

- Hai cậu không cần, phải đưa mặt ra để chúng nhận người quen!

Tiếp đó, Trần Phi lệnh cho hai gã kia vứt xác đồng bọn khỏi xe, lau sạch sẽ vết máu. Xong xuôi, bọn họ leo lên, Lũng Mật cầm lái chạy đi, tạm bỏ chiếc Land Rover lại.

Thoạt đầu, Trần Phi định chờ đến tối dễ hành động hơn. Nhưng ngẫm nghĩ, bọn kia mất tích quá lâu sẽ dẫn tới nghi ngờ, khiến đám anh Dĩ đề phòng, vậy nên hắn quyết định tiến hành luôn khi trời sáng.

Thiên Lô và Lũng Mật ngồi trước xe, cả hai tên đổ mồ hôi lạnh đầy đầu. Lũng Mật vừa lái xe chạy chậm chậm vừa áp ứng:

- Anh bảo em chạy xe thẳng vào đó luôn à?

Gã cứ ngỡ mình nghe nhầm, bọn này không điên đấy chứ, đòi xông thẳng vào hang cọp, muốn chết sao?

Trần Phi ngồi sát cửa xe phía sau, nhàn nhạt nói:

- Ủ. Bọn chúng có thắc mắc thì cậu cứ ứng phó cho qua chuyện, đừng để kẻ khác nghi ngờ!

- Dạ.

Hai tên kia lén lút nhìn nhau một cái rồi quay đi rất nhanh, trong mắt ánh lên tia gian xảo. Đáng tiếc, Trần Phi đã lên tiếng:

- Thuốc giải nằm trong nhẫn chứa đồ của tôi, chỉ mình tôi có thể sử dụng. Nếu chẳng may tôi chết, các cậu cũng khó sống sót! Đừng làm trò đại dột!

- Dạ dạ, bọn em đâu dám suy nghĩ gì bậy bạ!

Bọn gã rồi rít đáp, mặt đầy thất vọng.

Trần Phi không hề dối trá. Nhẫn chứa đồ chỉ có chủ nhân mới có thể sử dụng, người khác cho dù cướp được, muốn lấy đồ ra cũng không thể, trừ khi dùng sức cưỡng ép phá vỡ. Nhưng muốn làm vậy cần phải có cấp độ cao hơn chủ nhân chiếc nhẫn không ít. Đó là sự thật. Và tất nhiên hai viên thuốc Trần Phi cho bọn họ uống chỉ là thuốc bổ lấy của bà Hoa khi trước, tiện tay đem ra hù dọa, chẳng hề có tác dụng.

Thiên Lô và Lũng Mật không phải kẻ ngu, đương nhiên nghi ngờ Trần Phi chỉ dọa mình. Nhưng thủ đoạn tàn nhẫn của hắn thì bọn họ đã chứng kiến tận mắt, dù không muốn tin cũng phải tin, thà vậy còn hơn chết oan mạng. Lúc này, chút ý đồ phản kháng còn sót lại trong đầu cả hai đều tan như bọt xà phòng.

Gần tới nơi, Trần Phi kêu dừng xe, nói với Tiểu My thần sắc trắng bệch:

- Bạn xuống đây, tìm chỗ nấp kín vào! Nếu sau một giờ không thấy bọn tôi quay ra thì về chỗ cũ lấy xe chạy đi, đừng chần chừ!

Khi này hắn định để nàng ở lại, nhưng suy nghĩ có thể sẽ cần nàng chữa thương nên mới đưa theo tới đây.

Tiểu My mím chặt đôi môi, hai mắt đỏ ửng sắp khóc, gật gật đầu. Nàng biết bọn hắn đi chuyến này vô cùng nguy hiểm, có khả năng sẽ không gặp lại, sụt sịt nói:

- Mọi người nhớ bảo trọng! Nhất là bạn, bạn vẫn chưa thực hiện xong lời hứa với tôi đâu đấy!

Trần Phi mỉm cười không đáp.

Mạnh Quân trấn an Tiểu My vài câu rồi cả bọn tiếp tục chạy đi.

Tiểu My đứng trông theo đến khi xe khuất dạng mới buồn bã đi tới chân núi, tìm cách leo lên.

...

Đại bản doanh của băng anh Dĩ cách chỗ Tiểu My xuống chừng 500 mét. Đó là một khu nhà trọ khá cũ kĩ, gồm nhiều căn phòng nhỏ liền kề nhau, nằm trong khuôn viên rộng rãi thoáng mát.

Trước cổng nhà trọ có hai tên ngồi canh gác, Gậy Đánh Chó đặt sát bên, miệng phì phà thuốc lá, bộ dạng rất ung dung tự tại.

Khi chiếc xe bảy chỗ chở nhóm Trần Phi trở đến, một tên bước ra nhìn thấy Lũng Mật cầm lái, bèn nói to:

- Về rồi à? Những người khác đâu?

Lũng Mật cố ngăn sự hồi hộp, bình tĩnh đáp:

- Phía sau, tụi nó về ngay thôi. Hôm nay lấy được nhiều hàng quá!

- Ngon rồi! Thế nào tối nay cũng được anh Dĩ đãi một chầu nhậu ra trò! - Tên còn lại cười bước tới, mắt hồ hững lướt qua Trần Phi và Mạnh Quân ngồi sau xe.

Xe dừng trong bóng râm, bọn Trần Phi đeo khẩu trang đội nón gần kín mặt, lại thêm kính xe phản chiếu khiến hai tên kia không tài nào nhìn rõ. Tuy nhiên chúng không quá bận tâm, sự hiện diện của Lũng Mật và Thiên Lôi đã đủ đảm bảo. Mấy hôm nay chúng chỉ canh gác chiếu lệ, ngoại trừ vài thấy ma ngu xuẩn thỉnh thoảng đi lạc thì chẳng ai dám vào đây gây chuyện cả, trừ phi muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đồ sát

Nghe tên nọ nói thế, Lũng Mật gật gật đầu, vẫn ngồi yên trên xe hỏi:

- Anh Dĩ đâu? Có trong kia không?

Trước đó Trần Phi đã dặn gã phải dò hỏi tin tức tên đại ca. Đánh giặc phải bắt tướng trước tiên, cũng như đi phó bản cần phải diệt Boss vậy.

- Vừa dẫn vài người ra ngoài rồi. Mày hỏi có việc gì? - Một tên đáp.

Lũng Mật lấp liếm:

- Không, định báo cáo chút chuyện thôi. Chắc là bọn họ đi luyện cấp nhĩ?

- Ủ, có lẽ thế. Hay mày cứ xem tao là đại ca, báo cáo đi!

Nói xong chúng cười rộ lên, Lũng Mật cũng phụ họa một tràng, tiếp đó làm như tùy tiện nói:

- Thôi, tao vào. Bọn mày canh gác cẩn thận!

- Xùy, khéo lo! Chả ma nào dám mò vào đây đâu!

Hai tên nọ phẩy phẩy tay, miệng ngáp ngáp dài bước sang một bên nhường đường.

Lừng Mập điều khiển xe chậm rãi chạy vào trong sân. Trần Phi lặng lẽ nhìn toàn cảnh, nơi này gồm bốn dãy nhà trệt xây theo hình chữ nhật, ở giữa là khoảng sân khá rộng, cây cối um tùm mát mẻ. Rất thích hợp!

Hiện trong sân chỉ có vài phụ nữ khá lớn tuổi đang lom khom bên những xô chậu lớn, hình như là giặt đồ.

Lừng Mập thấp giọng giải thích:

- Trong băng có khoảng chục phụ nữ chuyên lo việc bếp núc, giặt giũ. Người già thì làm việc đó, còn mấy cô gái trẻ nhàn rỗi hơn, chỉ mỗi nhiệm vụ đáp ứng nhu cầu của mọi người.

- "Nhàn rỗi" thật nhĩ?! - Có tiếng Mạnh Quân mỉa mai.

Nhu cầu trong lời nói của Lừng Mập, ai nghe qua cũng hiểu. Đó là lên giường với toàn bộ đàn ông ở đây, đối với những cô gái đang hoang mang mà phải làm việc này thì quả thật là sống không bằng chết.

Nghe ra ý châm chọc từ tên cảnh sát, gã đầu vàng ấp úng:

- Thời loạn thế mà, phụ nữ không giúp ích được gì, muốn sống phải vậy thôi!

Gã dừng xe trước một dãy phòng vắng, chỉ tay vào căn phòng khép hờ cửa nói:

- Đó là phòng riêng của nhóm tụi em. Ta vào đó hay thế nào?

Trần Phi vẫn chăm chú nhìn khắp nơi, khoát tay:

- Không vội. Nơi nào dùng để chứa vật tư?

Lừng Mập chỉ về dãy phòng đối diện phía xa xa:

- Ở đó, cái nhà kho ngay góc, có người canh gác ấy.

Bọn họ nhìn theo, quả nhiên trông thấy một căn nhà nhỏ nằm biệt lập với những dãy phòng khác, cửa được khóa kĩ, bên ngoài có mấy tên to con vạm vỡ ngồi chặn ngay trước, canh phòng cẩn mật.

- Hai cậu xuống xe, đi kiểm tra một vòng xem hiện tại có bao nhiêu người có khả năng chiến đấu trong đây, ghi nhớ luôn vị trí của chúng rồi về báo cáo. Nhanh lên! - Trần Phi nói.

Lừng Mập và tên nhóc Thiên Lôi tốt khỏi xe, vờ như thoải mái đi dạo ngang qua những dãy phòng, mỗi nơi lại xẹt vào hẻm hỏ lăm nhăm vài câu.

Lát sau, cả hai mau chóng quay về. Lừng Mập lau mồ hôi trán, khẽ nói:

- Tổng cộng khoảng 30 người. Một nhóm tán dóc bên dãy đông, một nhóm ở dãy này thì đang đánh bài, ngoài ra còn vài tên vẫn ngủ chưa dậy. À, cả mấy tên canh gác chỗ nhà kho nữa!

Trần Phi gật đầu, hẩn quan sát thấy mấy tên to xác canh gác nhà kho có thực lực khá nhất bọn, có lẽ vì vậy mới được giao trọng trách bảo vệ vật tư.

Hoàn cảnh nơi này khá trống trải, rất khó giải quyết bọn chúng mà không gây ồn ào. Kiến đông cắn chết voi, chẳng may bị bọn chúng hợp sức tấn công thì Trần Phi và Mạnh Quân sẽ gặp khó khăn, chưa kể khả năng sẽ có tên chạy thoát đi báo lại với gã đại ca, lúc đó càng khó khăn hơn gấp bội.

Mạnh Quân từ đầu vẫn yên lặng theo dõi diễn biến, giao phó toàn bộ quyết định cho Trần Phi, chẳng rõ y toan tính gì.

- Mở cửa phòng!- Trần Phi nói.

Bốn người lần lượt đi vào phòng. Trần Phi bảo gã đầu vàng:

- Bây giờ cậu qua phòng nhóm cùng dãy, tìm lý do dụ chúng sang đây. Mọi việc còn lại có tôi lo! Nhớ là một nhóm thôi, đừng kêu một lúc quá nhiều!

- Dạ. - Lừng Mập gục gặt, mặt nhăn nhó khổ sở - Nên nói lý do gì đây? Bọn chúng đang chơi bài, chỉ sợ không chịu đi theo!

Mạnh Quân cười lạnh:

- Dốt thế! Cứ bảo là tìm được một ít thuốc lá thức ăn ngon gì đấy, cần chia cho chúng! Hoặc không cứ bảo vừa bắt được vài thiếu nữ xinh đẹp làm tù binh, tên nào muốn hưởng ké thì qua đây!

Hai tên kia nghe vậy xoa xoa mặt, thầm nghĩ gã này không biết ngày thường là cảnh sát hay ma cô, chuyện như thế cũng nghĩ ra được.

Lùng Mật liếm liếm đôi môi khô khốc, hồi hộp đi ra ngoài. Gã biết mình đang làm một việc vô cùng nguy hiểm là bán đứng anh em, chuyện này trong giới giang hồ rất kị. Chẳng may không thành công, để vỡ lở ra chắc chắn gã chết không có đất chôn. Làm cũng chết mà không làm càng chết, gã nghiêng răng buột miệng chửi thề mấy tiếng, thất thủ đi tới chỗ nhóm kia đang chơi bài cãi nhau chí chóe.

Phòng bọn này cách phòng gã không quá xa, cùng dãy, nên rất nhanh Lùng Mật đã tới nơi. Gã đẩy nhẹ cửa phòng, ló đầu vào cười toe toét.

Lũ kia khoảng 7, 8 tên đang sát phạt đến giai đoạn gay cấn, hình như là chơi bài cào, tiền cược là những điều thuốc lá. Hiện tại tiền đã không còn giá trị, chỉ dùng hiện vật mới được chấp nhận.

Trông thấy cái đầu vàng chóc lấp ló, một tên đang phì phèo điều thuốc trên môi đưa tay ngoắc:

- Mày về rồi à? Vào đây thêm một tụi nào!

Lùng Mật đẩy cửa đi vào trong, bộ dạng lăm la lăm lét tới gần gã nọ, thì thào vào tai gã mấy câu.

Tên kia nghe xong há hốc mồm, rớt luôn điều thuốc xuống sàn, buột miệng hỏi lại:

- Mày vừa nói cái gì? Có gái á?

- Suyt! Khê thôi! - Gã đầu vàng vờ vịt gất.

Song đã muộn, bọn đang chồm đầu vào những lá bài vừa nghe nhắc đến gái lập tức dừng mọi hoạt động, cả chục cặp mắt đột ngột quay lại soi thẳng lên mặt Lùng Mật. Gã cười cười xua tay:

- Tụi mày chơi tiếp đi! Không có gì đâu!

Một tên mặt mũi dữ tợn vỗ mạnh vai Lùng Mật, gằn giọng:

- Ê, có hàng mà giấu chơi một mình là rất xấu nhé ku! Có muốn tao mách lại anh Dĩ không?

Mấy tên khác cũng nhao nhao hù dọa, cứ sợ mất phần.

Lùng Mật gãi đầu gãi tai:

- Nhưng tao chỉ bắt được hai em sinh viên thôi, đông quá sao đủ chia?

- Đ* mẹ, mày tự đừng khờ khạo thế? Cứ chơi thôi, cần gì phải chia? Thắng nào một thì ra, nhường thắng khác vào!

Cả đám cười hô hô, vô cùng hào hứng. Bọn chúng thiếu hơi đàn bà đã lâu, vừa nghĩ tới viễn cảnh sắp được sờ mó gái, lại còn là hàng sinh viên sạch sẽ thì nóng hết cả người, đầu óc mơ màng tưởng tượng.

Lùng Mật bóp bóp trán mấy giây, tặc lưỡi:

- Được rồi. Nhưng tụi mày nhớ phải giữ bí mật, không để ai biết nghe chưa? Lỡ tới tai anh Dĩ coi như cả đám xong đời!

- Biết rồi, biết rồi. Đi mau lên kéo anh Dĩ về tới thì phí!

Không để bọn kia nói thêm, Lùng Mật rầu rĩ dẫn cả đám rềnh rần về phòng mình, nơi có hai em sinh viên xinh tươi mon mồn đang chờ.

Cửa phòng vừa hé mở, gã đầu vàng giành đứng sau cùng, hối thúc:

- Tụi mày vào mau lên, tránh để người khác phát hiện!

Đám kia liền chui vào phòng, Lùng Mật nhanh tay khép chặt cửa lại.

Tên mặt mũi dữ tợn ngoáy quanh quất khắp phòng, trông thấy chỗ chần đệm đùn lên hai đồng to liền xoa xoa hai bàn tay vào nhau, cười khà ồ:

- Mày giấu mấy em nó dưới chân à?

Lùng Mật đi khỏi phòng này giờ cũng không nắm được tình hình, gật bừa:

- Ủ. Tụi mày xử trước đi, tao cảnh giới cho!

Nói đoạn gã vớ lấy Dao Mỏ Chó của mình đặt ở vách phòng, hơi hé cửa ngó ra ngoài dáo dác canh chừng.

- Anh em tốt!

Tên mặt dữ tợn bật ngón cái tán thưởng, tiếp đó kéo cả đám tới chỗ đóng chặn đùn cao, giật mạnh chân:

- Hè hè, chào mấy em!

Đang cười, gã chợt chưng hửng, trở mắt nhìn tên nhóc Thiên Lô nấp dưới đóng chặn lộ mặt ra, cười khi:

- Em cũng xin chào các anh!

- Sao lại là mày?

Còn đang ngỡ ngác, thỉnh linh đồng to kẻ bên đã tung chân, mũi thương sáng quắc đâm ra xuyên thủng cổ tên cầm đầu.

Phụp!

Gã trợn trắng mắt ngã xuống, cổ thủng một lỗ to như miệng bát.

- Cần thận! Có bầy!

Cả bọn thất kinh lùi lại. Vừa nãy đi sang đây gấp nên không tên nào đem theo vũ khí, đột ngột bị tập kích toan chạy về phòng lấy đồ chơi.

Đúng lúc này, Trần Phi từ trong cái tủ lớn phía sau xông tới, Trảm Ma Dao như tia chớp lóe lên vài nhát đã chém rụng đầu mấy tên.

Lùng Mật cũng nhanh chóng nhập cuộc, đây là cơ hội để gã thể hiện lòng trung thành, không tận dụng còn chờ đến bao giờ. Dao Mỏ Chó trong tay lạnh lùng tước đi sinh mạng những kẻ trước đó chưa lâu còn là anh em.

Mọi thứ diễn ra cực nhanh.

Cả đám tay không tác sát lại bị tấn công quá bất ngờ, chỉ trong vài giây đã nằm la liệt, thậm chí không kịp lên tiếng tri hô đồng bọn ở ngoài tới ứng cứu.

Trong phòng kín, mùi máu tanh ngập ngụa bốc lên khiến Thiên Lô lợm giọng, mặt tái xanh, mấy lần suýt nôn mà cố kiềm.

Lùng Mật chống dao thờ hồn hên, tim đập như trống trận, giọng run run:

- Tiếp theo nên làm gì đây? Tụi em dọn dẹp rồi gọi nhóm khác sang hay thế nào?

Trần Phi kiểm tra thi thể bọn kia nhưng chẳng tìm thấy gì, lắc đầu:

- Làm vậy rất mất thời gian, cần tranh thủ giải quyết sạch trước khi bọn kia về! Ta sang phòng khác, cậu dẫn đường đi!

Lùng Mật rón rén bước ra ngoài, quan sát xung quanh vắng người bèn đưa tay ra hiệu, bọn Trần Phi liền nhẹ nhàng bước theo.

Bọn họ qua căn phòng của đám chơi bài khi nãy. Trần Phi xem xét xung quanh một lượt, không thấy điểm nào đáng ngờ mới nói:

- Dẫn nhóm khác về đây!

Lùng Mật than thờ đi qua dãy phòng đối diện. Sau khi xử lý thêm nhóm này thì chỉ còn vài tên ngủ riêng và mấy gã canh gác nhà kho, sẽ ổn thôi.

Gã tự trấn an mình, tay kéo kéo cơ mặt đã cứng ngắc, hít sâu một hơi thật dài, môi nở nụ cười niềm nở rồi gõ cửa phòng.

Lát sau, một nhóm chục tên hào hứng theo chân gã đầu vàng "đi chơi gái".

Vẫn như lần trước, đám họ vừa vào phòng đã bị bọn Trần Phi xuất kỳ bất ý ra tay, dễ dàng hạ gục. Tuy nhiên, số lượng chúng đông hơn đám trước, trong lúc hỗn loạn có kẻ kịp thời rống lớn kêu cứu. Dù ngay sau đó cổ họng tên này bị Trần Phi tiện ngang nhưng tiếng kêu đã thoát ra ngoài, truyền tới tai mấy gã canh gác nhà kho.

Nãy giờ bọn kia cũng âm thầm để ý hành động hơi kỳ quái của Lùng Mật. Bất quá chúng bận canh gác, không dám tùy tiện bỏ đi, đến khi nghe tiếng kêu mới nghi ngờ nhìn nhau, cảm giác có chuyện không ổn.

- Tụi mày tới đó xem thử! Tao canh! - Một tên có vẻ như là trưởng nhóm lên tiếng.

Ba tên kia gật đầu đứng lên, cẩn thận cảm theo vũ khí đi tới căn phòng phát ra tiếng kêu vẫn đang đóng cửa im ỉm.

Cộc cộc!

- Mở cửa! - Một tên gõ cửa, trầm giọng.

Chờ một hồi không thấy động tĩnh gì, gã tiếp tục gõ cửa, lớn tiếng:

- Ai ở trong mở cửa mau!

Kẹt!

Cánh cửa hơi hé, Lũng Mật ngo ngác lộ đầu ra:

- Ủa, có chuyện gì vậy?

- Đừng nhiều lời, tránh ra!

Tên kia lạnh nhạt xô cửa, nghiêng đầu ngó vào, đập vào mắt gã là cảnh tượng kinh hoàng, máu chảy đầu rơi lênh láng trong phòng. Gã chưa kịp hét lên đánh động thì đã nghe lạnh cô, giật mình ngó lên phát giác lưỡi đao sắc bén chém xuống.

Phập!

Đầu gã nọ lăn lông lốc, cổ phún máu xối xả, thân thể giật giãy ngã xuống.

Trần Phi dẫn đầu xông ra, thêm một nhát đao chém xiên nửa người tên khác. Tốc độ hấn quá nhanh, bọn kia chưa kịp phản ứng đã chết mất hai mạng.

Tên còn lại lúc này mới định thần, hồi hã lùi về sau, lớn tiếng hô hoán:

- Có địch! Tất cả mau ra đây, có địch đột nhập!

Lời còn chưa dứt, nhác thấy ánh đao xẹt tới, gã hấp tấp kê dao đỡ.

Keng!

Lực công kích của Trần Phi quá mạnh, chỉ một chiêu đã dễ dàng chém bay Dao Mỏ Chó trong tay gã, lưỡi đao cắm ngập xuống bả vai.

Gã rú lên đau đớn, hốt hoảng bịn vai cầm đầu tháo chạy, chợt nghe hơi gió rít tới sau lưng, chưa kịp nhìn lại thì nửa thân trên đã đứt lìa, đất trời chao đảo.

Những tên khác nghe thanh âm huyền ảo liền nháo nhào chạy ra. Cả thầy còn chừng chục mạng, tính luôn hai gã gác cổng đang tròn mắt vì nhận ra mình đã phạm sai lầm chết người khi để mấy kẻ lạ mặt lọt vào đây, hồi hã cầm Gậy Đánh Chó chạy tới hỗ trợ.

Bọn chúng không tên nào bỏ trốn, ngoại trừ mấy phụ nữ lớn tuổi vớt cả thau đồ chạy loạn ra ngoài, rất đúng ý Trần Phi. Phát giác Thiên Lôi định truy theo mấy bà già, hấn khoát tay:

- Kệ họ! Tập trung giải quyết trong này!

Tên nhóc vâng dạ lùi lại, mấy bà già thì gã ức hiếp được, đại gì chọc vào bọn kia.

Hai bên vác vũ khí xông loạn vào nhau, tiếng sắt thép va loảng xoảng, tạo thành một trận hỗn chiến cát bay đá chạy.

Giữa đám đông, Trần Phi như bóng ma thoát ẩn thoát hiện, mỗi lần đao vung lên là một mạng người đổ xuống.

Mạnh Quân cũng không chịu kém, trường thương cổ xưa trong tay y tung hoành như chốn không người, đao kiếm chém vào đều gãy đôi, cứ thế thẳng tay chém giết.

Bọn này cấp độ chỉ cỡ Lũng Mật, trang bị kém cỏi, thậm chí kỹ năng cũng chẳng có. Đối diện nhóm Trần Phi chẳng khác nào dê gặp sói dữ, chưa quá một phút đã chết gần hết.

Đột nhiên, Trần Phi mơ hồ có cảm giác nguy hiểm sau lưng. Hấn theo bản năng lập tức lách người sang bên, đúng lúc nghe tiếng "đoàng" khô khốc vang dậy, một viên đạn xé gió lướt qua chỗ hấn vừa đứng, găm thẳng vào ngực kẻ địch trước mặt, hoa máu tung bay.

Trần Phi nhìn về phía nổ súng, phát hiện tên canh gác nhà kho đang cầm một khẩu súng ngắn, tròng mắt ngó hấn. Nãy giờ mãi mê tập trung vào đám kia khiến hấn bỏ quên tên này, suýt chút trả giá đắt.

Trần Phi giao chiến trường lại cho Mạnh Quân, cầm đao phóng vùn vụt tới nhà kho.

Tên cầm súng không nao núng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đối phương chạy tới, bắn liên mấy phát đạn.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Trần Phi không thể nhìn rõ quỹ đạo của mấy viên đạn nhưng vẫn thấy được hướng bay. Hấn điềm tĩnh lách qua, tiếp tục phóng đến.

Nháy mắt đối phương đã sắp đến gần, tên kia không bắn tiếp mà bất ngờ chọn biện pháp chạy tới đối đầu Trần Phi. Chờ khi khoảng cách đôi bên chỉ còn vài mét ngắn ngủi, gã mới bình tĩnh nâng súng bắn liên mấy phát đạn vào giữa cơ thể hấn.

Gã bắn rất có chủ đích, cổ tình nhắm vào giữa người để Trần Phi khó tránh. Song ngay thời điểm gã sắp nổ súng, Trần Phi đã nhanh hơn một nhịp, bắt thần ngã người trượt dài tới trước, khiến mấy đầu đạn đều rơi vào hư không. Đồng thời tay hắn vung đao chém thẳng vào hai chân kẻ địch.

Gã kia trình độ không tồi, lập tức tung người tránh được, tiếp đó không ham chiến mà đột ngột quay lưng bỏ chạy ra cổng, một tay gấp rút cho vào ngực áo lấy băng đạn khác lắp vào.

Trần Phi khần trương đuôi theo. Hai bóng người lao nhanh qua cổng, một trước một sau chạy dọc theo đường đào bọc quanh chân núi Trường Sinh.

Tên kia lần thứ hai bắn hụt, biết mình không phải đối thủ của Trần Phi bèn vất chân lên cỏ mà chạy, dù trong tay gã có súng nhưng vẫn cảm thấy không đủ. Vừa chạy gã vừa thỉnh thoảng quay súng bắn ra sau.

Gã chú trọng nhanh nhẹn, đã đạt cấp độ 5, có bao nhiêu điểm tiềm năng đều tăng hết vào nhanh nhẹn nên tự hào tốc độ mình rất nhanh. Thế nhưng gã chạy chưa được bao xa đã sắp bị Trần Phi đuổi kịp thì lấy làm kinh hãi, may còn có súng khiến đối phương dè chừng. Mỗi lần Trần Phi sắp tiếp cận, gã liền nổ súng buộc hắn phải giảm tốc để tránh, nhờ vậy mới duy trì được chút khoảng cách.

Trần Phi cẩn trọng truy theo, gã kia rất ranh ma, không bắn vung vít mà lại áp dụng chiến thuật giống hắn đối phó thầy ma trong quân khu lúc trước, khi thực khi hư, báo hại mấy phen hắn lách tránh nhưng rồi phát hiện chẳng có viên đạn nào bay tới. Tuy thế, hắn đã nắm được thói quen của đối phương.

Đoàng!

Thêm một phát súng, Trần Phi tạt người tránh, sau đó vùn vụt tăng tốc, ánh mắt tập trung vào tay cầm súng của gã kia. Chờ khi gã lơ đãng đưa súng ra sau như nãy giờ vẫn làm động tác giả, tay hắn chớp lên phóng một chùm tơ nhện dính ngay báng súng, giật mạnh.

Khẩu súng ngắn bị cuốn phăng khỏi tay tên kia, bay về phía Trần Phi. Gã thất kinh hồn vía chẳng hiểu chuyện gì xảy ra song không dám đứng lại, tiếp tục cầm đầu chạy trốn chết.

Vút!

Đối phương đã mất súng, Trần Phi không còn có kị ào ào đuổi tới, Trảm Ma Đao đưa cao chuẩn bị xả dọc thân thể gã.

Thình lình gã kia móc từ lưng quần ra một vật tròn tròn đen sì bằng nắm tay, đưa lên miệng giật mạnh rồi ném thẳng tới trước mặt Trần Phi.

- Lựu đạn!?

Suy nghĩ này lướt nhanh qua đầu Trần Phi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trở về

Đối diện quả lựu đạn thình lình bay đến, Trần Phi bình tĩnh lướt qua, toàn lực tăng tốc lao thật nhanh về phía trước đoạn nhảy tới chụp lấy gã kia, cả hai cùng té sập xuống đường.

Oành!!

Quả lựu đạn chạm đất nổ mạnh, miếng văng tứ phía, cuốn theo bụi cát bay rào rào tới chỗ Trần Phi.

Đầu tóc hắn phủ đầy bụi bặm, may mà vừa rồi kịp nằm xuống đồng thời thi triển kỹ năng Hóa Đá bảo vệ phần lưng nên không sao, chỉ bị trầy trụa chút ít bên ngoài và áp lực cú nổ khiến hơi thở có phần nặng nề.

Gã kia bị hắn đè chặt dưới đất, bàn tay như gọng kềm sắt bóp chặt lấy gáy không cách nào gãy dựa được, ú ớ:

- Thả tao ra!

Lưỡi đao lạnh lẽo kề lên gáy gã:

- Nói mau, đại ca tội mày đi đâu?

- Tao... không rõ. Chỉ biết anh ấy đã dẫn vài người đi ra ngoài, lát nữa sẽ về. Mày khôn hôn thì...

Phập!

Lời hăm dọa còn chưa xong, Trảm Ma Dao đã nhẹ nhàng cắt đứt đầu gã, chết không nhắm mắt.

Trần Phi không phải kẻ hiếu sát, nhưng đối với những người có ý đồ xấu với hắn lại còn ngoan cố, hắn nhất định không nương tay.

Trần Phi lau lưỡi đao dính máu lên người gã kia, tiếp đó lục soát khắp người gã song chỉ lấy được một con Dao Mỏ Chó, ngoài ra không hề có thêm băng đạn nào như hắn kỳ vọng. Cả hai băng đạn đều được tên này sử dụng trước đó hết sạch.

Đang định trở vào, thoáng nghe tiếng lá cây xào xạc, Trần Phi đưa mắt nhìn về phía trước, nhận ra vừa rồi đuôi bất thệ nào lại chạy gần tới chỗ Tiểu My nấp, bèn bước đến.

Trong một lùm cây um tùm, phát hiện người tới là Trần Phi, Tiểu My mừng rỡ đi ra, tíu tít hỏi:

- Mọi người đâu cả rồi, sao có mình bạn? Xong rồi hả?

Trần Phi gật nhẹ:

- Tạm ổn. Giờ thì bạn có thể theo tôi!

- Tốt quá! Ở đây một mình này giờ tôi sợ muốn chết, toàn mồ mả...

Nàng ta thè lưỡi, vui vẻ theo sau hắn.

Khi bọn họ về khu nhà trọ, mọi chuyện đã ngã ngũ. Không ai bị gì, ngoại trừ Lũng Mật đứt một đường dài trên cánh tay, như là vết dao chém. Gã ngồi thở dốc, tự băng bó vết thương đang không ngừng chảy máu.

Trong khi đó, tên nhóc Thiên Lôi đi loanh quanh thu gom chiến lợi phẩm, chẳng có gì ngoài mấy món vũ khí bọn kia để lại.

Mạnh Quân tới gần Trần Phi, hỏi:

- Sao rồi?

- Giải quyết xong. - Trần Phi đáp - Tên kia cũng không biết đám anh Dì đi đâu, tạm thời chúng ta chỉ có thể chờ!

Mạnh Quân đảo mắt một vòng, khẽ than:

- Máu me khắp nơi thế này, không thể tiếp tục phục kích!

Trần Phi khi này cũng tính thế, nhưng giờ nhìn thấy cảnh tượng trong sân liền vứt bỏ ý định. Xác chết la liệt khắp nơi, máu đỏ ngập sân, cách xa vài trăm mét đã ngửi được mùi máu, dù muốn cũng không có cách nào che giấu.

Mạnh Quân nhìn về phía nhà kho, đề nghị:

- Tôi thấy hay là thôi, phát tiết lửa giận thế đủ rồi! Nhân lúc chúng chưa trở về, ta gom hết vật tư rồi đi!

Lời này rất hợp ý mọi người, ai cũng đồng tình. Chỉ riêng Trần Phi phản đối, hắn nói:

- Tôi làm vậy không chỉ vì muốn báo thù. Ta muốn đi khỏi đây nhất định phải vòng qua chân núi, không ngẫu nhiên mà bọn chúng chọn nơi này làm căn cứ nhằm chặn đường cướp, giết sạch. Nếu bây giờ quay về, xem như bỏ qua cơ hội chủ động, về sau phải luôn phòng ngừa chúng tìm tới báo thù. Anh không muốn lúc nào cũng lo âu chứ?

Lời hắn rất có lý, song Mạnh Quân lắc đầu:

- Thực ra vẫn còn một con đường khác, không nhất thiết phải đi qua vùng này. Tôi có bản đồ cụ thể, lát nữa về sẽ cho cậu xem rõ ràng.

Trần Phi cười nhẹ:

- Khi trước trên xe tôi có nhìn lướt qua, đúng là vẫn còn đường khác, nhưng nếu đi đường đó chúng ta sẽ phải đánh một vòng lớn, làm vậy rất mất thời gian!

- Thà chậm một chút còn hơn đối đầu đầu mấy kẻ kia, tôi có linh cảm chúng không dễ chơi. Sẽ rất nguy hiểm!

Mạnh Quân kiên quyết phản đối. Ý không nhất gan, nhưng thực sự đám anh Dì họ chẳng phải hạng xoàng. Một Lưu Kiệt Huy khi trước đã đủ khiến bọn họ điên đảo, đây lại là đại ca băng xã hội đen gần 50 mạng, y có cảm giác Trần Phi lần này quá mức liều lĩnh.

Trần Phi im lặng giây lát, chợt nhìn qua Tiểu My hỏi:

- Bạn cũng muốn quay về sao?

- Tôi...

Đột nhiên bị hỏi, Tiểu My rụt rè ấp úng. Đúng là nàng muốn quay về, ngay từ đầu đã bày tỏ ý kiến rồi, càng ít va chạm càng tốt. Thế nhưng Tiểu My vẫn chưa quên lời hứa khi trước của nàng, rằng sẽ luôn nghe theo hần trong mọi chuyện. Bởi vậy lúc này mới e dè không dám nói.

Trần Phi khoát tay:

- Được rồi. Cá nhân không thể bác bỏ ý kiến số đông! Lấy vật tư rồi về!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó đi lại gần nhà kho. Cửa kho được khóa bởi một cái ổ khóa to tướng, Trần Phi chỉ vung dao chém một nhát nó đã đứt làm đôi. Đó chính là lý do bọn kia phải cử thêm người canh chừng.

Trong kho khá ít hàng hóa, chỉ có chút gạo, rau dưa, chục hộp thịt, rất có thể toàn bộ nhu yếu phẩm cần thiết đều được gả đại ca cất trong nhẵn luôn đem theo bên người. Đây chỉ là nơi chứa tạm chỗ lương thực dùng trong vài hôm của cả bọn.

Trần Phi và Mạnh Quân chia nhau số lương thực ít ỏi, lấy thêm được một ít xăng. Khi cả bọn định lên xe quay về, chợt nghe tiếng khóc yếu ớt từ phía sau vọng lên.

Trần Phi nghiêng tai nghe ngóng rồi đi ra sau dãy nhà, phát hiện bọn hần đã bỏ sót. Tiếng khóc phát ra từ một miếng gỗ to nằm sát mặt đất, như là nắp hầm trú ẩn có từ thời chiến tranh, phía trên khóa chặt.

Thiên Lô và Lừng Mật hí hục phá khóa, mở nắp hầm. Mấy người Trần Phi vừa nhìn xuống thì chấn động tinh thần.

Chút ánh sáng nhọt nhạt xé chiều không đủ soi tỏ, nhưng bọn họ vẫn nhìn được cảnh vật bên dưới. Trong hầm, bốn thiếu nữ lóa lờ ôm nhau khóc, tóc tai rũ rượi, toàn thân bết máu và những vết trầy xước tím bầm. Không cần nói, ai cũng hiểu các nàng là nô lệ tình dục của băng nhóm kia.

Cửa hầm thỉnh thoảng mở, ánh sáng lọt vào khiến mấy cô gái chói mắt, run rẩy thụt lùi vào trong, hai tay bị trói bằng dây thừng có che cơ thể lộ lộ nhưng không cách nào che đậy. Những tấm thân tiều tụy sợ hãi co rúm lại, ôm chặt lấy nhau.

Trước đó, Lừng Mật có nói qua chuyện này nhưng bọn họ không quá để tâm. Cứ tưởng đám kia dâm dăng cỡ nào cũng chỉ thỏa mãn nhu cầu rồi thôi, nào ngờ giữa người với người lại có thể đối đãi như thế. Quả thật là được mở rộng tầm mắt!

- Lũ khốn nạn!

Cảnh tượng trước mắt khiến Tiểu My quá sốc, chực trào nước mắt thương cảm. Nàng tự thấy mình may mắn, nếu không gặp Trần Phi, có lẽ số phận nàng cũng chẳng khác những người này.

Tia mắt Mạnh Quân vụt xẹt qua mặt Lừng Mật, vẫn chưa quên những gì gã nói. Y đột ngột chồm tới tóm lấy cổ áo gã, gằn giọng:

- Cậu cũng tham gia đúng chứ?

Gã đầu vàng đang bị thương, bất ngờ bị tóm lấy cổ suýt nghẹt thở, mặt nhẵn nhó giải thích:

- Không có. Em chỉ nghe những kẻ khác nói lại, chứ chưa thử qua... à không, chưa tham gia bao giờ! Đây là lần đầu em thấy căn hầm này, thật!

Mạnh Quân buông tay khỏi người gã, đoạn thấy mớ quần áo nam giới xuống hầm cho bốn cô gái tạm che thân, đồng thời ra lệnh cho hai tên kia:

- Mau xuống dưới coi trời cho bọn họ rồi đưa lên đây!

Lừng Mật và Thiên Lô thấy y dừng dừng nổi giận thì không dám nói gì, lẳng xăng nhảy xuống hầm cắt dây trói cho mấy cô gái, sau đó chờ các nàng mặc quần áo xong xuôi mới đưa lên.

Các nàng mặc đồ Mạnh Quân rộng thùng thình, lú lú đứng trước mặt y, e dè không biết những người này muốn làm gì, hay lại giống lũ kia thường xuyên xuống cưỡng bức rồi đánh đập.

Mạnh Quân kéo gã đầu vàng tới trước mặt các nàng:

- Mọi người nhìn xem tên này có quen không?

Mấy nàng nọ chưa kịp phản ứng, Lừng Mật đã rồi rít xua tay:

- Em không liên quan thật mà...

- Câm miệng! - Mạnh Quân trừng mắt, thái độ vô cùng giận dữ - Cuộc đời tao thù nhất kẻ nào ức hiếp phụ nữ, đã từng bắt nhiều thằng tống vào tù một gông! Nếu mày có làm, đừng hòng yên với tao!

Mặt gã đầu vàng như cái bánh đa nhúng nước, ỉu xiu im bất.

Mạnh Quân nhìn các nàng, ôn tồn lặp lại:

- Tên này có tham gia không? Có tôi ở đây, đừng sợ!

Mấy cô gái ngại ngùng nhìn Lừng Mật một hồi, sau cùng lắc đầu.

- Chắc chắn chứ? - Y hỏi lại.

Một cô gái tóc chấm vai, mặt mũi lấm lem nhưng vẫn nhìn được dung nhan khá xinh xắn, rụt rè gật đầu:

- Thật sự chưa thấy qua người này bao giờ!

Mạnh Quân buông Lừng Mật ra, mỉm cười nhìn gã:

- Không có thì tốt rồi. Xin lỗi, đã làm cậu sợ!

Lừng Mật sợ thật, tên cảnh sát vừa rồi như muốn ăn tươi nuốt sống gã vậy, vội lùi về sau, miệng rớt rít:

- Không sao, không sao...

Mạnh Quân đưa một ít bánh và nước cho mấy cô gái ăn hồi phục. Có lẽ các nàng nhịn đói nhịn khát lâu ngày, vừa ăn ngấu nghiến vừa khóc rầm rức. Hỏi ra mới biết bọn họ lúc trước đều là khách trọ ở đây, kẻ đi một mình, người thì đi cùng gia đình hoặc bạn trai. Khi đại dịch quét qua, một số chết, một số biến thành thầy ma. Sau đó nhóm kia từ đâu kéo đến giết sạch đàn ông và trẻ nhỏ, chỉ giữ phụ nữ lại làm nô lệ tình dục.

Nghe xong hoàn cảnh các nàng, mọi người đều thương cảm. Mạnh Quân hỏi Trần Phi:

- Không thể bỏ họ được, cậu nghĩ sao?

Trần Phi thấy đau đầu. Chủ trương của hắn là phải gấp rút về nhà tìm thân nhân, không muốn vướng bận thêm nữa. Nhưng tình cảnh các nàng như vậy, hắn có lòng dạ sắt đá cũng khó nhắm mắt làm ngơ. Mặt khác, dù hắn muốn bỏ mặc họ thì Mạnh Quân và Tiểu My chưa chắc đồng ý, bèn nói:

- Tùy anh quyết định!

- Được.

Mạnh Quân vỗ vỗ vai Trần Phi, quay ra bảo Lừng Mật lấy xe. Tiếp đó mọi người lên xe rồi đi, chạy tới chỗ giấu chiếc Land Rover khi nãy bèn chia thành hai nhóm. Tiểu My và Mạnh Quân hộ tống bốn nàng nọ. Trần Phi, Lừng Mật và Thiên Lôi ngồi riêng một xe. Hai chiếc nối đuôi nhau chạy nhanh về khách sạn, nơi nhóm Bạch Yến đang chờ.

Lừng Mật lái xe, tên nhóc Thiên Lôi ngồi cạnh. Hai tên xì xầm to nhỏ gì đó một hồi, đột nhiên gã đầu vàng quay xuống hỏi:

- Vừa rồi không phải anh ta định giết em thật đấy chứ?

- Có thể. - Trần Phi đáp gọn.

- Trời, như vậy sao thành người một nhà được? Em nói này, hiện giờ tình hình hỗn loạn, gái đẹp đầy đường, chúng ta không nhân cơ hội hưởng thụ sẽ rất phí phạm! - Nói đến đây, Thiên Lôi bỗng huyếch một cái vào tay Lừng Mật, gã quay ra gắt - Mày đề yên cho tao nói...

Đoạn gã đầu vàng tiếp tục hăng say trình bày, hai mắt mơ màng quên cả quan sát thái độ kẻ ngồi phía sau:

- Mấy anh không biết chứ, trước kia muốn chơi gái phải tốn những năm trăm nghìn, không ít đâu, nhưng còn không ngon bằng mấy cô kia. Chắc, toàn trẻ măng lại xinh đẹp, lúc nãy đưa đồ cho các nàng, nhìn thân thể trắng nõn mà em chảy hết nước bọt, chỉ muốn... Chắc, thật là phí quá! Tức chết mất!

Trần Phi đang nhìn hai bên đường, nghe vậy chuyển mắt về phía trước:

- Dừng xe!

- Há? Anh nói sao? - Gã kia ngơ ngác.

- Tôi bảo dừng xe! Mau!

- À, vàng vàng...

Lừng Mật vội hãm phanh. Xe vừa dừng, Trần Phi hát hăm:

- Xuống!

Gã đầu vàng ngẩn người, không hiểu đầu cua tai nheo gì:

- Ý anh là sao? Em hả? Sao tự dưng kêu em xuống xe?

Trần Phi thần nhiên:

- Tôi tha cho cậu, muốn đi đâu cứ đi!

Lúc này Lừng Mật mới hiểu ra, đây là bỏ rơi gã chứ tha con mẹ gì. Gã thừa biết chỉ với sức mình mà muốn sinh tồn trong thời đại này là không đủ, nhìn tám gương lũ đồng bọn đều đã biến thành xác chết là hiểu. Kẻ mạnh có quyền định đoạt toàn bộ, kể cả sinh mạng những người như gã. Đó là chưa nói thầy ma khắp nơi, một mình gã rất khó kháng cự, còn phải lo chuyện sinh hoạt ăn uống... Gã cũng không thể quay về tìm anh Dĩ. Tên kia rất lọc lõi, Lừng Mật khó lòng che giấu được sự thật, về đó thế nào cũng bị lộ da xẻ thịt.

Thế nên gã không dại tự ái mà bỏ đi, miệng méo xệch rên rì:

- Em có nói gì sai thì anh cứ dạy bảo, đừng đuổi em! Em biết đi đâu bây giờ?

Gã đầu vàng hiểu ra thì tốt. Trần Phi chỉ định hù dọa, đương nhiên không muốn vứt đi một tay sai hữu dụng. Hắn nhún mày:

- Cậu ở ngoài muốn làm gì thoải mái, tôi mặc kệ không quan tâm! Nhưng ngày nào còn trong nhóm tôi thì tuyệt đối không được làm chuyện xấu, nhất là giờ trò với phụ nữ! Nếu để tôi phát hiện, cậu tự hiểu hậu quả rồi đấy! Tôi sẽ không lặp lại lần thứ hai. Rõ chứ?

"Mẹ nó, lũ ngu đạo đức giả này!"

Lừng Mật hậm hực mắng thăm, ngoài mặt giả là:

- Vâng, em hiểu rồi. Sau này nhất định không dám làm vậy, anh cứ yên tâm!

Trần Phi thừa biết gã nghĩ gì, nhưng mặc kệ, chỉ bảo:

- Đi tiếp!

Bọn họ chạy thêm một đoạn, thấy xe nhóm Tiểu My dừng chờ bên vệ đường. Chờ ba người chạy lên, Mạnh Quân ló đầu ra hỏi:

- Dừng lại có chuyện gì thế?

- Không.

Trần Phi khẽ đáp, sau đó Lừng Mật cho xe vượt lên trước dẫn đầu.

...

Khi bọn họ về tới khu khách sạn đồ nát, trời cũng đã về chiều, không gian sầm tối.

Nghe tiếng xe, Bạch Yến và những người khác vui mừng chạy ra đón. Tất cả có mặt đông đủ, chỉ thiếu mỗi Lương Nhật, nghe bảo gã đi đâu đó từ trưa, đến giờ vẫn chưa quay về.

Nhóm Bạch Yến đều là phụ nữ, nghe kể sơ qua hoàn cảnh mấy cô gái lạ mặt thì xúc động, sụt sịt muốn khóc, liền lấy quần áo của mình cho các nàng thay đổi, cứ mặc mãi đồ đàn ông trông rất kỳ cục.

Khách sạn tan hoang, cả nhóm không còn chỗ trú ngụ. Mạnh Quân bàn với Trần Phi nên rời đi, tìm nơi khác tốt hơn, song hắn không đồng ý. Đi ban đêm rất nguy hiểm, hơn nữa mục đích của hắn không phải tới đây để du lịch ngắm cảnh. Theo ý Trần Phi, tạm thời đêm nay cứ ngủ lại đây, phía sau nhà hàng có không ít bàn ghế, trên xe cũng có chỗ, cứ thế chia ra ngủ tạm chẳng sao, sáng mai sẽ đi.

Y nghe thế cũng ổn, gật đầu không nói thêm.

Mạnh Quân lấy ra một ít nguyên liệu đưa cho Gia Mỹ và Bạch Yến để các nàng làm bữa tối. Mấy cô gái mới gia nhập nhóm liền đi theo phụ giúp, bọn họ lúc này mới có cảm giác mình đã an toàn, dần lấy lại chút sinh khí, thỉnh thoảng cười đùa nhau vài câu.

Trong lúc chờ các nàng nấu ăn, Trần Phi đi ra ngoài. Lát sau, Nguyễn Huy lò dò tới gần, chưa kịp đặt móng xuống đã thì thào:

- Đây, cái gã Lương Nhật đó, cậu phải đề phòng!

- Sao? Có chuyện gì à?

- Không có gì cụ thể, nhưng tôi cảm giác gã rất mờ ám, cứ chốc chốc là ra ngoài, khi về cũng tránh né ít tiếp xúc mọi người. À, tới giờ gã vẫn chưa về, chả biết lại đi đâu?

- Có thể là đi luyện cấp. - Trần Phi nói.

Nguyễn Huy vỗ đùi:

- Ủ, có thể lắm! Thảo nào... Mà này, hình như gã thù cậu lắm phải không?

Trần Phi bật cười:

- Sao cậu biết?

- Đơn giản! Cả ngày gã cứ lờm lờm cậu, ai chả biết! Sao? Cướp người yêu của gã à? Bạch Yến khi trước là bạn gái Lương Nhật hả?

Trần Phi thờ dãi, gã này có tật nói nhiều, mồm miệng bép xép cả ngày không biết mệt. Hắn bốp bốp trán:

- Đừng nói lung tung! Tôi và cậu ta chẳng có gì nghiêm trọng, chỉ mâu thuẫn đôi chút nhưng đã giải quyết rồi.

- Hi hi, thôi nào! Chỗ bạn bè tôi đâu còn lạ cậu, cứ khai thật đi! Tôi...

Tối đây, Nguyễn Huy chợt ngưng bật, tay vờ đẩy đẩy gọng kính khi thấy Lương Nhật đột ngột đi từ ngoài vào.

Lương Nhật liếc nhìn Trần Phi, khẽ gật đầu:

- Về rồi à?

- Ủ.

Nguyễn Huy vọt miệng hỏi:

- Cậu đi đâu cả buổi mới về đây?

Lương Nhật thoáng dừng chân, lạnh nhạt nhìn gã đeo kính, nhếch môi:

- Đi dạo. Tôi đi đâu cũng phải báo cáo với cậu sao?

- Không. - Nguyễn Huy nhún vai - Chỉ tiện miệng hỏi thôi. Đi đâu là quyền của cậu, nhưng nên hạn chế đi lung tung, lỡ như bị thầy ma cắn lại mất công mọi người!

- Hừ!

Lương Nhật hừ lạnh, đi thẳng ra sau nhà hàng.

Thái độ gã khác hẳn trước khi Trần Phi đi, dường như tự tin hơn rất nhiều. Sự biến hóa này giống hệt lúc Trần Phi mới trở thành người chơi, cái cảm giác như nắm trong tay vận mệnh tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Xuyên Tâm Nhất Kiếm

Tối đến, mọi người cùng ngồi vào bàn ăn trong nhà hàng.

Bữa ăn đơn giản, khẩu phần mỗi người một chén cơm, chia nhau ít trứng chiên, lap xường và rau xào. Nhân số ngày càng tăng khiến gánh nặng miệng ăn của cả nhóm đè lên vai những người có trách nhiệm như Trần Phi và Mạnh Quân, bọn họ buộc phải dè xén khi gần đây không tìm được lương thực.

Dù vậy, bữa cơm diễn ra trong không khí khá thân tình ấm áp. Những người cũ không hề bài xích những người mới đến, ngược lại còn chăm sóc rất ân cần, vui vẻ trò chuyện. Quả thực nếu lúc này có người bên ngoài nhìn vào, sẽ không ai nghĩ đây là thời kỳ hậu tận thế.

Toàn bộ đều rơi vào mắt Trần Phi, cả bữa ăn hắn lặng lẽ nhưng không hành động nào của những người xung quanh thoát khỏi tầm giám sát. Không khí vui tươi thân thiện này thật giống khi hắn còn ở nhà, dùng cơm cùng cha mẹ và chị gái. Hắn rất nhớ gia đình nhưng không thể một sớm một chiều được gặp mặt. Đường về còn rất xa!

Sau bữa tối, chờ các cô gái dọn dẹp xong, Trần Phi âm thầm gọi Bạch Yến ra ngoài.

Từ lúc bọn hắn trở về, Bạch Yến vẫn luôn mong chờ trò chuyện cùng Trần Phi, tuy nhiên công việc bận rộn, lúc này vừa xong lại nghe hắn gọi liền theo

ra. Sắc mặt nàng tươi tỉnh, trổng ngực rộn ràng, thầm nghĩ không biết hán đột nhiên gọi mình có chuyện gì, tâm hồn thiếu nữ mơ mộng vẫn vơ.

Hai người đứng dưới tán cây Dạ Lý Hương, hoa nở về đêm thơm ngát một góc sân cang khiến Bạch Yến thêm ngây ngất, hồi hộp chờ hán thổ lộ.

Song, trái với những gì nàng tưởng tượng, Trần Phi chỉ cúi vào tay nàng một quyển sách nhỏ màu đỏ.

Nàng ngẩn ngơ tiếp nhận giao dịch, bên tai vang lên thanh âm hán:

- Sắp tới sẽ rất nguy hiểm, bạn cần phải tăng thực lực để đủ sức tự bảo vệ mình và phần nào hỗ trợ cả nhóm! Xem thử đi, tôi cũng chưa có thời gian nhìn tới nó!

Nội tâm Bạch Yến vô cùng thất vọng, nàng không chờ đợi điều này. Tuy vậy, lòng tự tôn trong nàng nhanh chóng trỗi dậy, cố đè nén cảm xúc nhìn qua quyển sách.

*** Cầu Lửa

- Lực công kích: 15

- Tầm xa giới hạn: Bán kính 10 mét.

- Mỗi lần sử dụng tiêu hao 4 điểm tinh thần phát ra một quả cầu lửa công kích mục tiêu, thời gian hồi là 10 giây.

- Mô tả: Chúc mừng người chơi từ nay có thể thoải mái mở tiệc nướng ở khắp nơi mà không phải lo thiếu diêm quẹt!

Đây là lần đầu Bạch Yến trông thấy một quyển kỹ năng, phần giới thiệu thông tin rất súc tích dễ hiểu, dù nàng trước kia chưa từng thử qua những trò chơi đánh đấm kiểu này nhưng vẫn không quá ngỡ. Tiếp theo, nàng chia sẻ thông tin cho Trần Phi.

Xem xong, hán mỉm cười:

- Kỹ năng tốt đấy!

Bạch Yến thoáng ngần ngừ, bỗng nhiên đưa trả lại:

- Tôi không nhận đâu. Thứ này quá quý giá, bạn học sẽ tốt hơn tôi!

- Tôi có rồi, bạn cứ học đi! - Hán nói.

Nhận được ánh mắt khích lệ từ Trần Phi, Bạch Yến không từ chối nữa, mở quyển sách nhỏ ra, sau đó chọn "học".

Một luồng sáng đỏ bay vào đầu nàng, ngay trước mắt chợt hiện lên ba ô kỹ năng, trong đó một ô hiển thị hình ảnh ngọn lửa đỏ rực.

- Phát động thử xem! - Trần Phi đề nghị.

Bạch Yến nhẹ gật đầu, hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, sau đó làm theo hướng dẫn từ hệ thống, nhắm vào khối đá nhỏ nằm trong góc sân cách chỗ bọn họ tầm 8 mét rồi vùng mạnh tay.

Vèo!

Một khối cầu lửa hình tròn đỏ sậm, xung quanh cháy lên những tia lửa rừng rực từ lòng bàn tay nàng xẹt ra tựa sao băng thấp sáng trời đêm, ào ào bay tới chỗ khối đá.

Ầm!

Sau tiếng nổ lớn, khối đá xanh cứng rần lập tức vỡ thành cả chục mảnh, đá vụn bay tán loạn.

Nghe thấy tiếng động lạ, ngờ có địch tập kích, mọi người liền từ trong nhà hàng chạy ra xem xét tình hình.

Bạch Yến giống hệt Tiểu My lần đầu sử dụng kỹ năng, ngơ ngác nhìn bàn tay thon thả của nàng mãi không rời mắt, vẻ mặt lộ rõ sự khó tin.

Trần Phi gật đầu hài lòng, không uống công hán lặn lội trong phó bản mấy tuần lễ, uy lực không tồi:

- Sau này khi gặp kẻ địch bạn cứ xem tình hình mà dùng! Nhưng nhớ chú ý điểm tinh thần và thời gian đóng băng kỹ năng, đừng quá lạm dụng tránh khi nguy cấp lại không thể sử dụng!

- Ủm! - Bạch Yến ngẩng mặt lên, tươi cười nhìn hán - Tôi hiểu rồi. Có kỹ năng này giúp tôi tự tin hơn rất nhiều!

Chẳng những tự tin, nàng còn đang tưởng tượng đến viễn cảnh Trần Phi đấu với thầy ma, phần mình thì đứng bên ngoài ném mấy quả cầu lửa vào hỗ trợ hán, tâm tình cứ nôn nao.

Gia Mỹ và Thanh Hương lò dò bước tới gần. Thanh Hương lúc sáng bị thương khá nặng nhưng giờ đã khôi phục hoàn toàn, tò mò hỏi:

- Tiếng động vừa rồi là gì vậy?

Bạch Yến không giấu được tự hào:

- Tôi mới học xong kỹ năng, hôm nào sẽ biểu diễn cho cậu xem!

- Thích nhì! - Thanh Hương xuýt xoa - Tôi cũng muốn nữa! Hay là biểu diễn luôn bây giờ đi, đang có đông người tò mò kia, cho họ lác mắt luôn!

Bạch Yến nghe vậy lấy làm vui vẻ, toan đáp ứng, chợt liếc qua thấy Trần Phi đang nhìn nàng thì rút đầu lại, từ chối:

- Thôi, đề khi khác! Không thể phí phạm sức lực được!

Thanh Hương cũng phát hiện vẻ mặt Trần Phi không hài lòng, nàng vẫn chưa quên những lời khó nghe trước kia của hắn, bèn hừ mũi một tiếng, bồng nghe hắn hỏi:

- Tiểu My trị thương cho bạn à?

Thanh Hương rất muốn làm ngơ, nhưng sâu trong nội tâm lại cảm thấy e sợ Trần Phi, miễn cưỡng đáp nhát gừng:

- Ừ.

- Cô ấy đâu?

- Nằm nghỉ trong kia! - Nàng tùy tiện chỉ tay vào trong nhà hàng lập lòe chút ánh nến.

Vù!

Lời vừa dứt, Trần Phi như con gió phóng vào trong. Những người khác không hiểu chuyện gì, vội chạy theo.

Bên trong nhà hàng tranh tối tranh sáng từng mảng, vài ngọn nến nhỏ không đủ soi sáng. Tiểu My đang nằm trên bộ sofa, thần sắc rất mệt mỏi. Thương tích của Thanh Hương khá nghiêm trọng, nàng phải thi triển kỹ năng Thiên Thần Hộ Mệnh hai lần mới có thể trị dứt điểm, cho nên hiện tại sức cùng lực kiệt, đầu nhức không cách nào chịu nổi, toàn thân rã rời có muốn đứng cũng không đứng được. Mới rồi nghe tiếng động lạ, mọi người kéo nhau chạy hết ra ngoài, Tiểu My muốn đi theo song đành nằm yên một chỗ. Không gian xung quanh mờ tối lạnh lẽo, nàng cảm thấy sợ hãi vô cùng nhưng lại ngại không dám gọi ai.

Chợt nghe tiếng bước chân chạy tới, Tiểu My cố hết sức mới có thể hé mắt nhìn, trông thấy Trần Phi đi vào thì mừng rỡ, môi hơi nhích động muốn hỏi mà không sao mở miệng được.

Hắn kéo cái ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh Tiểu My, lấy ra một hộp sữa tươi rồi nhét ống hút vào miệng nàng:

- Uống mau!

Tiểu My cố hết sức hút từng ngụm sữa nhỏ, trong khi Trần Phi vẫn kiên nhẫn cầm hộp sữa giúp nàng. Được tiếp thêm năng lượng, lát sau nàng cảm thấy đỡ dần, có thể nhích động được mấy đầu ngón tay, đầu cũng đỡ nhức đôi chút.

Lúc này, mọi người đã đi hết vào đây, đang đứng gần đó quan sát tình hình.

Trần Phi vẫn giữ hộp sữa cho Tiểu My, quắc mắt giận dữ nhìn Thanh Hương:

- Đây là cách bạn đối xử với ân nhân à?

Đột nhiên bị chia mũi dùi, Thanh Hương lúng túng nói:

- Tôi... tôi có làm gì đâu...

- Còn nói không làm gì? - Hắn nhếch môi cười nhạt - Cô ấy vì trị thương cho ai mà kiệt sức phải nằm đây không người chăm sóc? Trong khi bạn thì ra ngoài tán dóc?

Nhiều ánh mắt nhìn vào khiến Thanh Hương nhột nhột, mặt nàng đỏ bừng:

- Tôi không nghĩ cô ấy suy yếu tới vậy, khi nãy có hỏi còn bảo là không sao mà! Thế nên... Và lại trong này đâu có gì nguy hiểm, cô ấy nằm một mình giây lát chẳng có gì nghiêm trọng!

- Ngụ ngôn! - Tia mắt Trần Phi rơi xuống mặt Tiểu My, nàng sợ sệt vội nhắm tịt hai mắt.

Đối với kẻ thiếu suy nghĩ như Thanh Hương, Trần Phi lười nói nhiều. Chờ Tiểu My uống xong, hắn ném hộp sữa vào sọt rác, đứng dậy nói:

- Sau này nếu không có sự đồng ý của tôi, bạn tuyệt đối không được chữa trị cho bất kỳ ai! Rõ chứ? Tuyệt đối!

Tiểu My mệt mỏi thở hắt ra, gật gật đầu.

Thanh Hương sững người giây lát, đột ngột ôm mặt chạy ra ngoài, có lẽ là tìm chỗ khóc.

Bạch Yến thờ dãi, dù sao nàng ta cũng là bạn thân của nàng, không thể bỏ mặc, định chạy theo an ủi thì Lương Nhật nói:

- Cứ để tôi!

Nói xong, gã nhanh chân biến mất.

Hết kịch hay, mọi người ai về chỗ nấy. Mai Hùng ngồi trong một góc nhón mặt mày, gã vẫn bị vết thương hành hạ đau nhức khắp người, định chờ Tiểu My khôi phục rồi sẽ nài nỉ nàng trị giùm mình. Nào ngờ chưa gì đã xảy ra chuyện, nghe Trần Phi nói vậy thì mất hết hy vọng, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Gia Mỹ bước đến gần sờ trán Tiểu My, ân cần hỏi:

- Đờ chút nào chưa?

Thấy Tiểu My gật nhẹ, nàng nói:

- Xin lỗi, chị cũng vô tâm quá! Vừa rồi chạy theo mọi người, quên mất em chỉ có một mình trong này!

Tiểu My mở mắt nhìn nàng, khóe mắt long lanh chút ngấn nước, có lẽ cảm động.

Gia Mỹ mỉm cười:

- Ngủ đi! Chị ngồi đây canh chừng cho, không sao đâu!

Bạch Yến bước tới nói:

- Cứ giao cho em!

Gia Mỹ toan từ chối, song nghe Bạch Yến bảo:

- Anh ấy đang chờ chị kia, đừng nán ná nữa!

Gia Mỹ nghe vậy nhìn ra, trông thấy Mạnh Quân đang khoanh tay tựa cửa nhìn nàng thì mặt chợt ửng đỏ, đứng lên:

- Vậy... làm phiền em rồi!

Tiểu My nằm đó, Trần Phi không tiện ở lại lâu, bèn nói:

- Bạn để ý cô ấy thêm một lúc nữa, thấy ổn định rồi thì cứ tìm chỗ nghỉ ngơi. Không việc gì đâu!

- Ừm. Bạn nghỉ trước đi! - Nàng mỉm cười gật đầu.

Trần Phi đi ra ngoài sân, leo vào trong chiếc Land Rover, ngả người lên lưng ghế. Trong kia đông người ồn ào, đêm nay hắn sẽ ngủ ở đây. Chợt nhớ tới một thứ, hắn liền lấy thanh Katana ra.

Khi trước trong phó bản hắn lo chạy trốn chết, sau khi thoát ra thì luôn ở cạnh những người khác nên chưa có cơ hội xem qua thuộc tính thanh kiếm này.

*** Bảo Kiếm Katana

- Lực công kích: 25

- Sức mạnh: + 5

- Nhanh nhẹn: + 5

- Sinh mệnh: + 5

- Độ bền: 200/200

- Đỉnh kèm kỹ năng Xuyên Tâm Nhất Kiếm, khi thi triển lập tức đâm ra một kiếm với tốc độ và uy lực gia tăng, có thể vượt cấp phá nát phòng ngự và

giáp chấn. Thời gian hồi là 1 ngày.

Lưu ý: Kiếm đã bị phong ấn, uy lực và chỉ số giảm mạnh, bao gồm cả kỹ năng. Để phá bỏ phong ấn, người chơi cần hoàn thành nhiệm vụ "Ba lần thoát khỏi Geisha".

- Mô tả: Dám đoạt bảo vật của nàng ta, bạn thật to gan! Hãy mua sẵn cho mình một cỗ quan tài trước khi quá muộn!

Tay Trần Phi cầm kiếm thoáng run, quả nhiên là thứ tốt. Sức công kích cực mạnh, ngoài ra còn cộng thêm 15 điểm tiềm năng các loại. Vừa cầm thanh Katana lên, chỉ số Trần Phi tăng một bước dài, càng cầm càng thấy yêu thích. Đó là chưa kể tới kỹ năng Xuyên Tâm Nhất Kiếm, dù hấn tạm thời chưa thể dùng nhưng xem qua phần miêu tả thấy khá bá đạo. Bình thường khi lực công kích và phòng ngự ngang nhau sẽ không tạo thành sát thương, song kỹ năng này nói rõ "có thể vượt cấp phá nát phòng ngự và giáp chấn", có nghĩa thậm chí phòng ngự và giáp mục tiêu cao hơn lực công kích của hấn thì vẫn xuyên thủng được.

Đáng tiếc, thuộc tính thanh kiếm và kỹ năng kia đều bị phong ấn, bằng không chỉ số của hấn thậm chí sẽ tăng mạnh hơn. Nhớ đến Geisha mặc bộ Kimono tím, Trần Phi vẫn còn lạnh người. Muốn giải được phong ấn, hấn cần phải thoát khỏi sự truy sát của nàng ta thêm hai lần nữa. Chẳng biết hấn còn mạng để hưởng hay không?

Nàng ta gây cho hấn áp lực cực kỳ nặng nề khi đối mặt, không hề có chút lòng tin chiến thắng. Tuy nhiên yêu cầu nhiệm vụ chỉ là chạy trốn thôi, có lẽ hấn vẫn có thể làm được. Chỉ là không biết khi nào nàng ta sẽ tìm đến? Không rõ nàng đã tìm được cách rời khỏi thông đạo trong cỗ mộ chưa?

Đang suy tư, bên ngoài chọt có tiếng động, Trần Phi thu thanh Katana vào nhẫn, phát hiện người tới là Nguyễn Huy liền mở cửa xe.

Gã leo vào, ngáp ngắn ngáp dài nói:

- Buồn ngủ quá! Tôi ngủ trước đây. Sáng mai nhớ giúp tôi luyện cấp nhé, lần trước cậu vẫn chưa thực hiện lời hứa đấy!

- Được rồi. - Hấn bật cười - Mai xem tình hình rồi tính. Chỉ sợ ngồi xe cả ngày, cậu không có cơ hội thôi!

- Hừ, tôi đang rất nóng lòng ra oai với mấy thiếu nữ xinh như mộng đây, cậu làm sao xem được thì làm!

Nguyễn Huy tháo kính cận ném qua một bên, lăn ra ghế, lát sau đã ngáy khò khò.

Trần Phi ngồi thêm một lát rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

...

Một đêm yên bình trôi qua.

Trời vừa tờ mờ sáng, Trần Phi đã thức dậy gọi mọi người chuẩn bị lên đường.

Hiện tại bọn họ có ba xe, bao gồm chiếc xe buýt và hai chiếc bảy chỗ. Tạm thời chia thành ba nhóm, nối đuôi nhau di chuyển.

Đi trước mở đường là chiếc xe buýt công kênh do Lương Nhật điều khiển, có nhiệm vụ dọn dẹp thây ma. Trên xe gồm có gã, Mai Hùng, Thanh Hương không biết vì sao cũng gia nhập nhóm này.

Kế đến là chiếc bảy chỗ lấy được của bọn cướp do Gia Mỹ cầm lái, đi cùng là Mạnh Quân và bốn nàng kia.

Chiếc Land Rover chở bọn Trần Phi chạy sau cùng. Lũng Mặt lái xe, ngồi cạnh vẫn là tên nhóc Thiên Lôi. Phía sau lần lượt là Tiểu My, Bạch Yến, Trần Phi và gã lấm mỡ Nguyễn Huy.

Như đã tính trước, cả bọn không đi đường cũ để tránh băng anh Dĩ, mà chọn đường vòng, dù sẽ xa hơn không ít nhưng an toàn hơn.

Sáng nay trời xanh mây trắng, nắng lên rực rỡ, Nguyễn Huy thò tay ra khỏi cửa xe hứng chút gió trời, khoái trá mở miệng hát hò om sòm. Cũng may, giọng hát của gã không đến nỗi dờ tẹt, bằng không đã sớm bị Trần Phi đá khỏi xe.

Lũng Mặt liếc nhìn qua gương, chép miệng:

- Này, cậu hát này giờ chưa thấy mệt sao? Phải tiết kiệm sức đi chứ, hát nhiều tốn com!

Nguyễn Huy không vì thế mà cụt hứng, vênh mặt vỗ vai Trần Phi ngồi cạnh, nói lớn:

- Lo quái gì! Cậu biết đây là ai không? Trần Phi, bạn thân của tôi. Có hấn ở đây, tôi việc gì phải lo thiếu thức ăn?!

Gã đầu vàng nhún nhún vai, môi hơi trề ra. Nguyễn Huy tiếp tục nói:

- Thái độ gì đấy hả? Được rồi, sẵn đây tôi kể cho mọi người nghe chuyện này, để hiểu vì sao Trần Phi luôn phải chăm lo cho tôi.

Mọi người trên xe đang nhắm mắt gà gật, nghe thế bèn tò mò mở mắt nhìn gã.

Nguyễn Huy hứng chí càng thêm ăn nói vung vít:

- E hèm, cậu ta làm thế vì nợ tôi, chứ không hẳn tốt lành gì đâu! Còn nợ gì hả? Trước kia rất lâu, à không, nói thế không chính xác, tôi và Trần Phi dù sao chỉ quen mới nửa năm thôi. Có một lần cậu ta bị bệnh rất nặng, nằm bẹp ở phòng trọ như cái giẻ rách, nếu lúc ấy tôi không đến chơi phát hiện kịp thời, cậu ta đã toi mạng rồi. Chính tay tôi mua thuốc về cho cậu ta uống. Hừ, các người chắc đang nghĩ giúp mua thuốc thì có gì ghê gớm mà kể lể phải không?

Gã đẩy nhẹ gọng kính, mặt vênh váo:

- Vấn đề quan trọng là Trần Phi lúc đó hôn mê li bì, kêu chẳng thừa gọi không dạ, thì làm sao uống thuốc? Chính tôi, phải, It's me!!! Chính tôi dùng cái miệng đẹp đẽ bao nhiêu cô gái ngày đêm mộng tưởng này mớm thuốc cho cậu ta, có vậy cậu ta mới hết sốt thoát chết. Mẹ nó, nụ hôn đầu đời của tôi tính để dành cho hoa hậu hoàn vũ, rồi cuộc lại bị chiếm đoạt trong hoàn cảnh như vậy. Các người bảo có điên không chứ hả???

Câu chuyện quá mức cảm động, đoạn cuối gã còn có tình giả giọng diễn viên lồng tiếng phim Hồng Kông.

Cả đám ngẩn người, không hện mà đồng đưa tay vuốt vuốt cổ, cổ đề cảm giác ghê tởm nhộn nhạo xuống, gai ốc nổi khắp người.

Thái độ bọn họ khiến Nguyễn Huy rất hài lòng, gã chốt:

- Gớm lắm phải không? Bởi vậy, các người phải hiểu được nỗi khổ tâm của tôi khi đó. Một sự hy sinh cao cả, to lớn còn hơn trời biển như vậy, cả đời này cậu ta có trả cũng không hết!

Kết!

Chiếc xe đột ngột phanh gấp, loạng choạng lạng vào lề đường.

- Cái gì vậy? - Nguyễn Huy đang vênh váo đắc ý suýt bị đập mặt vào thành ghế phía trước, thất kinh hét lớn.

Lũng Mật vội nói:

- Không có gì, nhầm lẫn chút thôi!

Mới rồi nghĩ đến cảnh tượng quái đản kia khiến Lũng Mật rung mình mấy lượt, vô tình nhảm chân ga và chân phanh, suýt chút nữa dẫn cả đám đi bán muối, may mà kịp thời đánh lái.

Mọi người hú vía thở phào. Bạch Yến vừa sợ vừa buồn cười hỏi Trần Phi:

- Nãy giờ cậu ta nói phải sự thật không?

Trần Phi quả thật đang vô cùng nhúc nhủ đầu với gã bạn lấm mồm, hấn xoa xoa trán nói:

- Chuyện ấy cậu ta kể lần này đã là lần thứ một trăm. Lúc đó tôi bệnh nên không nhớ gì cả, chả biết có thật hay chỉ bịa chuyện!

- Đệt! - Gã đeo kính cận bức xúc - Sự thật trăm phần nghìn, cậu đừng vờ vịt phui bỏ công ơn của tôi nhé!

- Được rồi. Cậu nói nhiều chắc mệt lắm hả? Nghi ngơi chút đi!

Trần Phi tổng mấy lớp khẩu trang lên miệng gã, mặc kệ tên kia ú ớ phản đối. Nhờ vậy mọi người trên xe mới yên ổn được chốc lát.

Đoàn xe chạy thêm vài tiếng, bắt đầu đi vào khu vực thành thị. Trong này thấy ma khá nhiều, tất cả đều nín thở quan sát tình hình.

Đột nhiên, có tiếng súng khô khốc vang lên rất lớn.

Đoàng!

Kết!

Chiếc xe buýt chở bọn Lương Nhật bỗng chao đi, hãm phanh, những lớp xe cao su nghiêng xuống mặt đường khét lẹt kéo thành nhiều vệt dài đen kịt.

- Xảy ra chuyện rồi!

Lũng Mật cũng vội vàng dừng xe, mọi người lập tức mở cửa lao hết ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Sắt thủ bắn tĩa

Vừa nhảy khỏi xe, Trần Phi cảm thấy một luồng sắt khí đậm đặc bao trùm cơ thể, hấn lập tức lao nhanh tới một tòa nhà cao tầng gần đó, nấp vào.

Đoàng!

Cơ hồ ngay khi Trần Phi vừa di chuyển, chỗ hấn mới đứng liền bị khoét một lỗ sâu hoắm, mùi thuốc súng nồng nặc.

Lúc này, mọi người đều đã nhảy khỏi mấy chiếc xe, lao nháo hoảng sợ chạy loạn xung quanh tìm chỗ ẩn nấp. Đột ngột bị tấn công, không ai nhận ra kẻ địch trốn nơi nào. Một khi không thể xác định vị trí kẻ đó, càng chạy loạn sẽ càng biến mình thành mục tiêu chết.

Tạm thời Trần Phi chỉ biết đây là một tay súng bắn tĩa, dựa vào hướng xạ kích và lỗ thủng còn lưu trên mặt đường, có thể kẻ nọ đang phục kích đâu đó về phía Bắc.

Đoàng!

Thêm một phát súng.

Một trong bốn cô gái mới gia nhập nhóm đang nấp sau chiếc bẫy cỡ cùng Mạnh Quân, do quá sợ hãi không kiểm soát được hành động, ngo ngắc lộ đầu ra ngoài dính ngay một phát đạn. Đầu nàng vỡ toang như quả dưa bở, máu và não bắn ra xung quanh, dính cả lên người bọn y.

- Á...

Những tiếng la hét kinh hoàng cất lên, có người toan bỏ chạy nhưng đã bị Mạnh Quân nhanh tay chụp lấy, đè xuống.

Phát giác nhóm Bạch Yến toan chạy tới chỗ mình, Trần Phi vội nói:

- Ở yên đó, đừng chạy lung tung!

Tiểu My vừa nhô người dậy, nghe hấn cảnh tỉnh liền sợ hãi nằm thụp xuống sau xe, đúng lúc một viên đạn xé gió xẹt qua người nàng, xuyên thủng mặt đường, sợ muốn bật khóc.

Lần này, sự việc diễn ra ngay trước mắt Trần Phi. Hấn có thể lờ mờ nhìn rõ đường đạn, một luồng thông tin đột nhiên tràn vào đầu.

"Cự li bắn rơi vào khoảng 700 đến 800 mét. Loại súng trường bắn tĩa bán tự động Dragunov, dài 1.225 mét, trọng lượng tiêu chuẩn 4.3 kg, sử dụng loại đạn 7,62 x 54 mm. Tầm bắn hiệu quả đạt 800m, đồng thời đủ sức tiêu diệt mục tiêu ở khoảng cách tối đa 1.300m với ống ngắm. Hộp chứa đạn có 10 viên."

Đây hấn là tác dụng của kỹ năng bị động Học Viên Khí Tài mà Trần Phi học khi trước, không ngờ hữu ích đến thế. Hấn lia mắt theo đường đạn còn lưu trong đầu, nhìn về vị trí cách nơi này khoảng 700 - 800m theo thông tin vừa nhận được, thấp thoáng nhìn thấy một bóng người lấp ló sau cửa sổ một tòa nhà cao tầng.

Sau khi được cải tạo cơ thể, mắt Trần Phi có thể nhìn rõ ở khoảng cách rất xa, dù kẻ nọ phát giác hấn nhìn về phía đó lập tức thụp xuống nhưng vẫn không thoát khỏi. Trần Phi quát lớn:

- Kẻ địch nấp trên tầng sáu tòa nhà trung tâm thương mại Sunrise về hướng Bắc, cách đây khoảng 800 mét. Tất cả giữ nguyên vị trí sẽ không lo bị bắn trúng!

Mọi người dù không rõ vì sao Trần Phi biết được những điều này song đặt hết niềm tin vào hấn, không ai dám chạy loạn nữa mà chọn nằm im sát mặt đường, mượn chiếc xe làm vật che chắn tạm thời.

Ngay khi bọn họ tưởng tạm thời an toàn thì đột ngột vang lên một tràng súng.

Mười mấy tên bịt kín mặt từ đâu thình lình xông ra. Hai tên chạy trước mở đường, cầm súng trường nã đạn liên hồi vào mấy chiếc xe.

Bất quá, bọn chúng chỉ bắn mấy lượt để thị uy, có lẽ tiết kiệm đạn được nên ngay sau đó dừng lại cách đám Trần Phi khoảng 20 mét. Một tên có vẻ là cầm đầu, lớn giọng đe dọa:

- Bọn nấp sau xe nghe đây, mau ngoan ngoãn bước ra đầu hàng, hai tay giơ cao! Bọn tao sẽ chừa cho đường sống, bằng không tao giết sạch! Kể cả thằng nhãi nấp bên hông tòa nhà kia, đừng tưởng tao không nhìn thấy!

Đối phương nhân số không ít, được trang bị mấy khẩu tiểu liên, ngoài ra còn có tay súng bắn tĩa nấp đằng xa yểm trợ, quả thực rất khó chơi. Nhưng nếu bọn Trần Phi đầu hàng, kết cục cũng chẳng tốt hơn. Đương nhiên hấn không đi!

Mạnh Quân nhìn qua Trần Phi, hai người gạt đầu hiểu ý. Cả hai cùng lúc hơi chồm ra khỏi chỗ nấp, hai khẩu Micro Uzi bắn tới bọn chúng.

Tạch tach tach tach!

Không ngờ nhóm Trần Phi có súng, bốn tên đứng phía trước dính đạn ngã xuống. Mấy tên còn lại thất kinh lùi về sau, nhanh chóng bắn trả song Trần Phi và Mạnh Quân đã thụt vào sau một loạt đạn.

Đoàng!

Một viên đạn bắn tia xẹt qua đỉnh đầu Mạnh Quân chỉ vừa rụt vào, chậm trễ nửa giây thôi hắn đã toi mạng.

Súng bắn tia uy lực cực mạnh, trúng phải một viên dù là ở bộ vị nào cũng khó sống, tuy nhiên có nhược điểm lên đạn khá chậm, phải mất vài giây để đổi phương bắn phát kế tiếp. Mạnh Quân là thiếu tá tất nhiên nắm rõ điều này, y và Trần Phi toan nhân cơ hội đáp trả lũ kia nhưng bị hỏa lực điên cuồng từ chúng áp chế, không có cách nào, chỉ cần hơi lơ ra chắc chắn bị bắn thành cái tổ ong.

Trần Phi lấy thanh Katana cầm trên tay. Trong đầu hắn nảy ra một suy nghĩ liều lĩnh, muốn thực hiện cần phải có thuộc tính từ thanh kiếm này hỗ trợ. Hắn huơ tay ra hiệu với Mạnh Quân rồi bỗng rời khỏi chỗ nấp, chạy vòng ra sau lưng tòa nhà. Hỏa lực đối phương mạnh như vậy, lại thêm bắn tia yểm trợ, bọn hắn ở lại đây khác nào chờ chết, cần phải phản kích khi còn có cơ hội.

Chỉ số tăng mạnh, thân hình Trần Phi như bóng ma lướt qua mấy tòa nhà, trong chốc lát đã âm thầm vòng tới sau lưng đám kia, nhân lúc chúng vừa bắn vừa tiến tới không chú ý liền nhanh như chớp chém rơi đầu hai tên cầm súng. Tiếp đó, hắn lập tức chuyển đổi phương vị nấp ra sau lưng một tên khác, ngược với hướng bắn tia.

Đoàng!

Quả nhiên phát đạn từ xa liên xạ kích trật mục tiêu.

Trần Phi tận dụng thời cơ ngắn ngủi giữa hai lần bắn, trong lúc chúng còn chậm chạp chưa kịp phản ứng, thanh Katana như lưỡi hái tử thần nháy mắt đã tiễn thêm hai tên nữa về Âm Phủ.

Mơ hồ cảm giác thấy nguy hiểm, hắn nhanh chân phóng sang chỗ khác cách xa vị trí cũ mấy mét.

Đoàng!

Tên bắn tia đã nổi điên, không còn cố kị, viên đạn bắn hụt Trần Phi xuyên qua cả thân thể đồng bọn vừa đổ gục.

Chơi đùa với sát thủ bắn tia như đi trên dây, chỉ cần trúng một phát đạn Trần Phi sẽ khó toàn mạng. Đối phương còn mấy tên song hắn không đại nấn ná, cấp tốc lao ra sau dãy nhà gần đó, miệng quát:

- Giao cho anh!

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, chỉ trong vài giây Trần Phi như hung thần xông ra giải quyết bốn tên, sau đó lình mất. Bốn tên còn lại lúc này mới kịp hoàn hồn thì đối phương đã biến mất dạng. Bọn chúng gặng dứ hô hoán đuổi theo, quên bống luôn sự hiện diện của Mạnh Quân và những người khác.

Nhân cơ hội Trần Phi thu hút hết sự chú ý của chúng, Mạnh Quân lập tức nhôm dậy, cười lạnh siết chặt cò súng nhắm vào những tấm lưng đang hờ hênh đưa ra.

Tạch tach tach tach!

Mấy tên kia ăn một loạt đạn, khắp thân đầy những lỗ máu ngã gục. Cả đám hơn chục tên mới đó đều chết sạch.

Trần Phi nấp sau dãy nhà cao tầng, ánh mắt lạnh băng nhìn về khu trung tâm thương mại nơi tay bắn tia giấu mặt đang trú ẩn. Từ đây tới đó khá xa, tuy nhiên không phải là không thể tiếp cận. Dù chẳng biết đám này là ai, vì sao ra tay với bọn hắn, nhưng nếu chúng đã muốn chết thì hắn cũng không hẹp hòi giúp đưa tiễn một đoạn.

- Yểm trợ tôi!

Trần Phi quát rồi chạy dọc theo phía sau những tòa nhà san sát, tìm cách áp sát tên kia.

Những tiếng súng thi thoảng vang lên, đánh và khô khốc. Từ đầu, mục tiêu gã sát thủ luôn nhắm vào là Trần Phi, song tốc độ hắn quá nhanh lại nắm rõ quy luật tiết tấu, thế nên gã không cách nào bắn trúng.

Lúc này cũng vậy, dù biết chắc Trần Phi sẽ lần lượt di chuyển qua sau mấy dãy nhà, đặc biệt là những con đường rộng hắn không có chỗ che chắn sẽ tạo cơ hội cho mình, nhưng tay bắn tia dù toàn lực trở hết năng lực thiện xạ song những cú vẩy súng điệu nghệ đều rơi vào hư không, chẳng chạm được thậm chí là sọi lông chân đối phương.

Gã đứng giữa hai lựa chọn, một là ở lại chiến đấu đến cùng, báo thù cho đồng bọn, hai là lập tức rời đi khi đối phương còn chưa tới. Rất cực, gã chọn lưu lại. Bởi vì gã còn một cơ hội lớn. Tòa trung tâm thương mại nơi gã đang đứng có địa thế xung quanh rất trống trải, đều là những bãi giữ xe. Đối

phương muốn xâm nhập nhất định phải từ bên kia đường lao sang theo đường thẳng, mà ai cũng biết đối đầu với một tay súng bắn tỉa ở nơi trống hoác như thế này chẳng khác nào tự sát.

Gã quyết định không bắn nữa, gần như nín thở chuyển ống ngắm ra bãi đất trống phía trước tòa nhà, chờ đợi đối phương tự sa vào bẫy.

Thế nhưng, mãi dờn hết chú ý vào Trần Phi, gã đã quên mất Mạnh Quân.

Trước đó, ngay khi nghe Trần Phi kêu gọi, Mạnh Quân chờ gã bắn tỉa tập trung vào Trần Phi liền nhanh chân chạy tới nhặt súng, tiếp đó đảo người xuống dãy nhà phía Bắc, lặng lẽ cùng với Trần Phi bên kia một trước một sau chạy tới tòa trung tâm thương mại.

Y canh thời cơ chuẩn xác, khoảnh khắc Trần Phi sắp rời khỏi mấy dãy nhà, chuẩn bị lao vào khu đất trống trước trung tâm thương mại liền nhảy ra, chia súng lên cửa sổ căn phòng gã kia phục kích, khạc đạn tung tóe.

Tạch tạch tạch tạch!

Gã bắn tỉa giật mình nhảy về sau, hói hỏ nằm sấp xuống. Hàng loạt đạn bắn nát khung cửa và tường gạch, vôi vữa tung bay tán loạn khắp phòng.

Chờ tiếng súng tạm lắng, gã tức tốc chồm dậy chạy tới cửa sổ, khẩu Dragunov màu vàng nhạt chúc nòng súng xuống bên dưới tìm kiếm song kẻ nổ súng đã biệt tích. Gã lia nhanh ống ngắm qua phía đối diện, chỉ kịp trông thấy một cái bóng đen nhanh như tên bắn vừa lao qua những mét cuối cùng, chui tọt vào hành lang bên dưới tòa nhà.

Những sát thủ bắn tỉa sợ nhất là kẻ địch tiếp cận, bất quá tên này ngoại lệ. Gã không bỏ chạy mà đứng bật dậy, trên tay hiện ra một khẩu tiểu liên, tiếp đó chạy ra bên ngoài hành lang rồi theo cầu thang bộ phóng xuống đón đầu.

Phía dưới, Trần Phi cũng đang chạy lên bằng lối này, tiếng bước chân vang vọng.

Hắn vừa chạy tới tầng ba, thành linh bên trên thò ra nòng súng đen kịt, lửa đạn tóe loe.

Tạch tạch tạch tạch!

Trần Phi thần tốc thối lui, nấp sát vào vách. Thanh âm tên kia từ trên vọng xuống, kèm theo tràng cười điên cuồng:

- Con chuột nhắt, có gan lên đây chơi với ông mày! Nấp đó làm gì, khà khà...

Xen lẫn tiếng cười là những loạt đạn vung vãi. Đạn rơi trên thanh chắn kim loại của cầu thang, dội tứ tung buộc hắn phải lùi về sau tránh né. Không nghĩ đối phương dùng súng bắn tỉa lại còn có súng tiểu liên phòng thân, chẳng biết thân phận lũ này thế nào.

Tiếng súng đột ngột ngưng bật.

Cạch cạch cạch!

Âm thanh vật nào đó theo những bậc cầu thang rơi xuống chỗ hắn.

Tâm cơ Trần Phi máy động, cấp tốc lùi thêm mấy bước, chui vào một căn phòng gần đó.

Àm!

Quả nhiên vật nọ là lựu đạn, phát ra tiếng nổ long trời lở đất. Cả dãy hành lang rung chuyển dữ dội, bụi cát mù mịt.

Trong lúc hỗn loạn, Trần Phi nghe tiếng bước chân khản trương chạy xuống. Hắn nhẹ nhàng lao tới một bên vách gần cửa nấp kín, ngưng luôn hô hấp.

Bước chân kẻ nọ dừng ngay trước bức vách, tiếng lên đạn lách cách vang tới tai Trần Phi. Hắn như con báo sẵn rình thấp người xuống, thanh Katana trong tay toàn lực đâm thẳng vào vách tường trước mặt.

Soạt!

Phập!

Sức mạnh cơ thể kết hợp lực công kích mạnh mẽ của thanh Katana giúp nó dễ dàng đâm xuyên qua vách tường, đồng thời đâm luôn vào một bên bụng tên kia. Đáng tiếc, do bị vách tường che thị tuyến khiến Trần Phi đâm lệch mục tiêu, không thể một nhát kết liễu đối phương.

Gã kia học lên đau đớn, loạng choạng bước lùi, khẩu tiểu liên trong tay nã cả băng đạn vào bức vách Trần Phi ẩn nấp.

Một phát đạn xuyên thủng vai Trần Phi. Hắn không kịp thu thanh Katana về, nén đau buông tay lao sang một bên, triệu hồi Trảm Ma Dao theo cửa nhảy xổ ra. Ánh đao chớp lóe xẹt tới cổ gã sát thủ.

Cạch!

Đúng lúc súng gã vừa hết đạn, mắt thấy lưỡi dao sắc lạnh chém tới bèn gấp rút thoái bộ thật nhanh, khẩu súng đưa lên đỡ đòn.

Keng!

Khẩu súng bằng kim loại va vào lưỡi dao tóe lửa.

Trần Phi có chút bất ngờ, không nghĩ tên này ngoài khả năng thiện xạ còn có thân thủ rất nhanh nhẹn.

Gã kia rút ra một thanh kiếm mỏng, cuống nộ lao tới phản kích, miệng gầm lớn:

- Đếch cần súng ông cũng hạ được mày!

Lưỡi kiếm trong tay gã rất mỏng và mềm dẻo lạ thường, phát ra tiếng ngân trong trẻo rồi đâm mạnh tới trước ngực Trần Phi, từ một bỗng hóa thành ba mũi kiếm, không phân biệt được cái nào thực cái nào hư.

Trần Phi diềm tinh bật đao chém ngang, mặc kệ mũi kiếm nào là thật, cùng lúc chém cả ba bật ra ngoài. Bàn tay trái vung mạnh, một chùm tơ nhện phóng ra chụp xuống đầu đối phương.

Gã sát thủ thất kinh vội giơ cánh tay lên cản, song một tầng lưới đã phủ chụp lấy cơ thể. Gã hấp tấp thu kiếm về, miệng lầm nhảm

Phùng!

Một tầng lửa đỏ đột nhiên từ chuôi kiếm tràn ra, lan khắp thân kiếm. Chùm lưới nhện và phải luồng lửa này liền cháy trụi, không cách nào trói được đối phương.

Lửa cháy bén lên cả tấm khăn bịt mắt của tên kia, gã vội lột vứt, để lộ gương mặt khoảng ba mươi tuổi khá ngầu với đôi mày rậm và hàm râu lia chia khắp mặt.

- Hừ! Chạy đâu?

Thanh âm Trần Phi quanh quẩn trong tai gã sát thủ.

Vừa hồi hã phá được tầng lưới nhện, gã ngược lên đã thấy thân hình hần lơ lửng trên đầu mình, lưỡi dao như vàng trắng non lạnh lẻo xả xuống một đường thì kinh hoàng lăn người tránh.

Keng!

Lần thứ hai Trần Phi chém trượt. Tên nọ quả rất nhanh nhẹn, thân thủ không hề tầm thường.

Hai chân hần vừa tiếp đất, chưa kịp tiếp tục công kích, gã râu xồm bất thần móc ra khẩu súng ngắn màu bạc, cười tàn nhẫn:

- Không chơi với mày nữa! Vĩnh biệt!

Khoảng cách quá gần, biết không thể tránh đạn, một trận cuồng phong mãnh liệt từ lòng bàn tay Trần Phi cuộn cuộn bay tới cuốn phăng gã râu xồm lẫn khẩu súng bạc đến cuối dãy hành lang, va đập một cú cực mạnh vào vách chắn mới rớt xuống.

Gã râu xồm trước đó lãnh một nhát kiếm ngay bụng đã bị thương không nhẹ, giờ lại dính thêm đòn này, há miệng phun ra mấy ngụm máu, lỗ thùng dưới bụng cũng không ngừng đổ máu. Gã liều xiêu đứng dậy, gắng gượng chụp lấy khẩu súng rơi cạnh đó toan bắn Trần Phi, nào ngờ thấy hần lạnh nhạt cầm trong tay khẩu súng ngắn đồ rục quai đi cũng đang chia về phía mình liền vứt bỏ ý định, lao thẳng xuống cầu thang bỏ trốn.

Trần Phi nghiêng răng thu thanh Katana vẫn dính chặt trên bức vách vè, cổ nén cơn đau xé thịt từ vết đạn trên vai, chạy tới hành lang, đuổi theo hướng gã râu xồm vừa tẩu thoát.

Chạy được nửa đường, bắt gặp Mạnh Quân từ dưới xông lên, cả hai nhìn nhau, thầm nhận ra đã sống mất đối phương.

Hai người quay xuống, đi tới chỗ mọi người vẫn đang sợ hãi tùm tùm nấp dưới mấy chiếc xe chờ đợi. Thấy bọn hần trở về, bọn họ dần lấy lại tinh thần, thở ra nhẹ nhõm, tin rằng nguy hiểm đã qua.

Lúc này, mọi người mới có thời gian nghĩ đến cô gái xui xẻo bị bắn chết. Tiếng khóc khe khẽ vang lên, khóc cho nàng ta và cả cho mình. Từ lúc đại dịch xảy ra, bọn họ chưa từng trải qua một trận đổ súng đâm máu kinh hoàng đến vậy, trái tim trong lồng ngực cứ như bị ai đó bóp nghẹt, ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn.

Trần Phi lột khăn bịt mắt của lũ nọ, phát hiện chúng đều là đàn ông, độ tuổi trong khoảng hai mươi đến bốn mươi. Chỉ không rõ chúng là ai, vì sao đột nhiên tập kích bọn hần, hơn nữa lại nắm trong tay số lượng vũ khí quân dụng không ít? Bất quá ngoài vũ khí nóng thì trình độ bọn này khá xoàng, có lẽ chưa quá cấp 5, bằng chứng là không cầm cự nổi vài giây trước hần. Thế nhưng tên bắn tia đã chạy thoát thì khác, Trần Phi đoán gã đó ít nhất cũng trên cấp 10, ngoài ra còn có không ít đồ chơi. Vừa rồi nếu hần không can thiệp có khi đã bị giết ngược.

Trải qua một trận khổ chiến, thu hoạch được kha khá. Trần Phi và Mạnh Quân chia nhau mỗi người hai khẩu súng trường, mười mấy băng đạn và vũ khí

các loại, có cả vài lưỡi dao găm quân dụng.

Mấy cô gái thấy vai hắn đổ máu, lo lắng hỏi thăm. Bạch Yến nhân tiện thì thào vào tai Trần Phi vài câu. Hắn gật nhẹ, đi tới trước mặt Lương Nhật, xòe tay ra:

- Đưa đây!

- Gì? - Gã nọ cau mày, tỏ vẻ không hiểu.

Trần Phi lạnh giọng:

- Súng.

"Đ* mẹ, con điếm rở tiền!"

Lương Nhật thò tay, ngoài mặt làm cứng:

- Cậu có mấy khẩu rồi, cũng nên để tôi một khẩu súng phòng thân chứ? Vừa nãy nếu không phải nhờ xe đột nhiên dấn xóc một trận, tôi đã linh tron phát đạn bắn lên vào đầu toi mạng!

Trần Phi lạnh nhạt nhìn gã:

- Lần sau muốn có thu hoạch nhớ tự mình ra tay, đừng nấp một bên chờ cơ hội! Mau lên, đừng để tôi lặp lại!

Lương Nhật hậm hực lấy ra một khẩu súng trường đưa cho Trần Phi. Hắn cầm lấy, tay vẫn chưa chịu thu về:

- Đạn.

Gã kia bực tức giao thêm mấy băng đạn.

Mắt Trần Phi đảo qua chiếc nhẫn Lương Nhật đeo trên tay, thần nhiên đánh giá:

- Nhẫn đẹp đấy! Xem ra trong lúc tôi đi vắng, cậu đã thu hoạch được không ít!

- Cũng thường thôi! - Lương Nhật nhún vai, quàng quã leo lên xe buýt.

Mai Hùng và Thanh Hương thấy thế bèn chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình

Trông thấy vai Trần Phi chảy nhiều máu, Tiểu My không đợi hắn nói, tiến đến sử dụng kỹ năng Thiên Thần Hộ Mệnh áp lên vết đạn bắn. Cũng may, viên đạn chỉ xuyên trúng phần mềm, chưa gây tổn thương tới gân cốt nên nàng chỉ dùng kỹ năng một lần đã trị lành.

Lúc này, do tiếng súng thu hút, không ít thầy ma từ các ngõ đường túa ra, lao đảo đi tới.

Nơi đây không thể ở lại lâu, vì chẳng ai dám chắc chắn gã sát thủ râu xồm sau khi trở về có dẫn đồng bọn tìm tới báo thù hay không. Mọi người bèn tranh thủ lên xe, chọn hướng khác tiếp tục di chuyển.

Trước đó, Trần Phi và Mạnh Quân đã thảo luận qua một chút rồi mới quyết định. Mạnh Quân làm trong ngành nên nắm được không ít thông tin hữu ích về tình hình trị an. Theo lời y, thành phố Tân Minh thuộc địa phận tỉnh Thanh Hoa này là một trong những nơi bất ổn nhất nước, bởi lực lượng phiên quân nổi dậy khắp nơi. Rất có thể đám khi nãy thuộc lực lượng này, điều đó lý giải vì sao chúng có nhiều súng và ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Khó nghĩ nhất là bọn họ muốn về nhà nhất định phải đi qua nơi này, không có đường vòng.

Hai người thảo luận một hồi, lâm vào bế tắc. Bọn họ muốn tránh bằng anh Dì bên trấn Thanh Minh mới vòng qua đây, nào ngờ lại tiếp tục chạm trán nhóm phiên quân nổi loạn, có cảm giác như ông trời muốn tuyệt đường sống của mọi người. Sau khi tính tới tính lui, cả hai đành quyết định trước mắt cứ đi thêm một đoạn cách xa nơi này, tiếp đó sẽ chọn một chỗ kín đáo trú ẩn, rồi mới tính tiếp.

Thành phố Tân Minh vô cùng phát triển, được trung ương quan tâm hỗ trợ nên về tiềm lực kinh tế nằm trong tốp đầu cả nước. Trên đường đi, dù chưa vào tới trung tâm song vô số tòa nhà cao tầng san sát nhau đã hiện ra, đô thị sầm uất xa hoa, đáng tiếc lại bị mùi thịt thối ở khắp xung quanh lấn át hết cả. Đoàn xe đi thêm chừng mười cây số, theo ý Mạnh Quân rẽ vào hẻm để xe của một khách sạn nhỏ bên đường. Nơi càng nhỏ càng ít thầy ma, dễ kiểm

soát hơn.

Tối đây coi như tạm thời an toàn, đám phiến quân kia có muốn truy tìm bọn họ cũng rất khó lần theo dấu vết đến được nơi này. Mọi người thở ra nhẹ nhõm, sắc mặt vui mừng, tiếp đó chia nhau lên phòng nghỉ ngơi sau khi đã kiểm tra kỹ lưỡng, xác định không có thầy ma trong này.

Hiện tại đã 11 giờ trưa, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu. Trong lúc mọi người chìm vào giấc ngủ, Trần Phi kéo Nguyễn Huy ra ngoài. Gã dụi dụi mắt, lau bàu:

- Đi đâu thế? Tôi đang buồn ngủ sắp chết đây, mắt không mở nổi!

- Luyện cấp. Cậu không muốn thì thôi, tôi đi một mình! - Trần Phi đáp.

Vừa nghe vậy, Nguyễn Huy thiếu điều mừng tới trợn trắng hai mắt, vội vã xua tay:

- Không, không. Buồn ngủ gì chứ, đi mau!

Trần Phi buồn cười, ném cho gã một thanh Trảm Ma Dao.

Nguyễn Huy tiếp lấy, bàn tay run rẩy sờ sờ khắp thanh đao, miệng xuýt xoa, mơ hồ thấy cả một dòng nước dài chực nhều xuống:

- Đẹp thật, lạnh nữa!

Nói đoạn gã cầm đao huơ loạn mấy vòng, vừa thờ hồn hển vừa vênh mặt lên hỏi:

- Thế nào? Thấy tôi giống Quan Vũ không?

Trần Phi gật đầu:

- Rất giống, chỉ thiếu chòm râu dài nữa thôi! Đi được chưa?

- Đi!

Địa phương này vẫn còn nằm ở ngoài rìa, chưa vào đến trung tâm thành phố nhưng có không ít thầy ma thất thủ trên đường. Hai người Trần Phi không dùng xe nhằm tránh gây ồn ào, nhẹ nhàng đi khỏi khách sạn, tiến vào một con hẻm nhỏ. Tiếp theo, hẳn dùng cách lúc trước, ném đá dẫn dụ một ít thầy ma đi vào cho Nguyễn Huy dễ thở.

Gã đeo kính cận tuy bình thường lắm mồm nhưng vào những lúc thế này lại cực kỳ cẩn trọng, bình tĩnh im lặng chờ mấy thầy ma tới gần mới nhẹ nhàng vung đao chém bay đầu chúng, thuận lợi trở thành người chơi.

Vì Trần Phi đã dùng hết hai lần cơ hội cho người khác mượn vũ khí đánh thầy ma nên Nguyễn Huy không nhận được quà khi lần đầu giết quái, gia nhập hệ thống. Bất quá bọn hắn không cần, thanh đao trong tay Nguyễn Huy đã là món vũ khí lợi hại hơn phần lớn người chơi trung cấp hiện tại. Trần Phi thời gian qua cũng tích trữ được không ít trang bị cơ bản như giáp, bảo vệ tay, giày... dù thuộc tính không tốt lắm nhưng khi Nguyễn Huy mang hết những món này lên người thì chỉ số tăng lên khá nhiều, giết thầy ma càng thêm dễ dàng.

Tổ chất gã rất tốt, xuất thủ thậm chí chính xác và tàn độc không kém Trần Phi. Bọn thầy ma phần lớn đều bị một nhát chém rơi đầu, ngay cả ngáp cũng không kịp. Nhờ tổ chất và số trang bị Trần Phi đưa cho giúp Nguyễn Huy ứng phó thầy ma khá nhẹ nhàng, Trần Phi không cần quá mức đề tâm hỗ trợ như đối với Tiểu My khi trước. Quả nhiên giữa game thủ lâu năm và một người chưa từng chơi game có chênh lệch khá lớn, không dễ san lấp.

Vấn đề lớn nhất người chơi mới gặp phải khi luyện cấp luôn là thể lực. Nguyễn Huy đánh giết một lúc liền cạn thể lực, phải tạm ngừng chờ hồi. Ngoài ra, Trảm Ma Dao lợi hại thì đúng là rất lợi hại, thế nhưng nhược điểm của nó là tiêu tốn quá nhiều thể lực của người chơi. Nguyễn Huy chỉ mới lên vài cấp không cách nào tiếp thụ nổi, rốt cục Trần Phi buộc phải tạm đổi Dao Mỏ Chó cho gã.

Vừa cầm thanh đao lên xem qua thuộc tính và phần mô tả, Nguyễn Huy cười sằng sặc, bởi tên diên nào thiết lập ra trò chơi này chắc là trù ẻo thịt chó, rất đúng gu gã.

Trần Phi thử thành lập tổ đội với Nguyễn Huy, định kéo level giúp gã. Hình thức này thì ai từng chơi qua game nhập vai trực tuyến đều biết rõ, Nguyễn Huy không cần phải đánh, cứ ngồi đó hưởng ké điểm kinh nghiệm do Trần Phi giết thầy ma. Biện pháp này có ưu điểm giúp kéo cấp cho người mới rất tiện, khuyết điểm đương nhiên là Trần Phi phải chịu một mỗi một thời gian, đồng thời chỉ nhận được một lượng kinh nghiệm bằng phần nửa so với lúc bình thường do phải chia với gã bạn.

Đáng tiếc, hệ thống không chấp nhận hình thức giúp kéo cấp này. Toàn bộ điểm kinh nghiệm Trần Phi đều hưởng trọn, mặc kệ Nguyễn Huy đang cùng chung tổ đội với hắn vẫn không được hưởng lợi chút nào. Sau khi đồng ý bỏ ra 1 xu đặt câu hỏi, Trần Phi nhận được giải đáp từ hệ thống.

"Ding, để kéo cấp, toàn bộ người chơi tham gia tổ đội ít nhất phải đạt cấp 5 mới được chấp nhận. Quy định này nhằm đảm bảo công bằng cho tất cả người chơi, tránh tình trạng một người mạnh giúp cả nhóm luyện cấp phá vỡ cân bằng."

- Mịa, cái hệ thống bó láo bó toét! Mạnh được yếu chịu, phá vỡ cân bằng cái quái gì đêch biết!

Nguyễn Huy ngồi dựa vào cửa một căn nhà trong hẻm, lồng ngực phập phồng lên xuống vì mệt, thấp giọng mắng.

Gã có lý do để bức bối, nếu không bị hệ thống vớ vẩn kiểm chế không cho Trần Phi hỗ trợ có khi bây giờ gã đã lên cấp 10 rồi. Chi tiết đời không như là mơ, hệ thống đã thông báo như thế, Nguyễn Huy chỉ còn cách tự thân vận động. Sau khi nghỉ mệt khôi phục được chút ít thể lực, gã tiếp tục đứng lên giết thầy ma.

Trong lúc đó, Trần Phi cũng tranh thủ luyện cấp. Đối thủ ngày một nhiều và lợi hại hơn trước, hẳn không chăm chỉ nỗ lực sẽ bị rút lại phía sau. Trong game, nếu cấp độ và thực lực thua người khác thì chỉ bị chê cười xem thường, còn ở ngoài đời hậu quả sẽ là mất mạng, nghiêm trọng hơn rất nhiều. Cho nên hẳn không dám lơ là, Trảm Ma Dao trong tay loang loáng chém gục thầy ma xung quanh.

Không ở thời khắc khẩn yếu, Trần Phi quyết không dùng thanh Katana. Thanh kiếm kia rất mạnh nhưng tiêu hao thể lực của hắn khá nhiều. Đối phó với lũ thầy ma yếu ớt chỉ cần Trảm Ma Dao đã quá dư thừa.

Bọn họ luyện cấp thêm một lát, chợt nghe tiếng động phía trước, đi ra phát hiện Mạnh Quân cũng đang giúp Gia Mỹ chém giết thầy ma. Bốn người liền lập thành tổ đội, đồng người bạo gan hơn, bèn tìm chỗ khác đông thầy ma tiếp tục luyện cấp.

Sau mấy giờ chém giết điên cuồng, Gia Mỹ vui mừng lên cấp 5. Thêm ít lâu, đến lượt Nguyễn Huy đạt tới cấp độ này. Gã khoái trá cười ồm ồm lên, kể từ giờ trở đi để xem hệ thống còn cách nào hạn chế làm khó gã nữa, tha hồ được Trần Phi kéo cấp.

Trần Phi sực nhớ tới Bạch Yến cấp độ vẫn còn rất thấp, bèn quay về gọi nàng ra, định giúp nàng đánh thầy ma cùng cả nhóm. Vô tình để bọn Thiên Lôi trông thấy, kêu gào đòi theo, rốt cuộc đánh động cả khách sạn, hẳn không còn cách nào khác đành dẫn cả đám theo, ném cho mọi người vài món vũ khí rồi hướng dẫn họ săn giết thầy ma.

Như vậy cũng tốt, thực lực cả nhóm tăng lên sẽ dễ sinh tồn trong thời đại hỗn loạn này. Hẳn và Mạnh Quân không thể bảo bọc bọn họ mãi, cũng cần được hỗ trợ nhất là khi chạm trán những nhóm khó chơi như đám phiến quân lúc sáng. Nếu khi đó Trần Phi không liều mạng xông ra chém giết, hẳn cả bọn đã gặp nguy hiểm.

Hệ thống quy định một tổ đội chỉ được tối đa 6 thành viên, thế nên nhóm Trần Phi chỉ kết nạp thêm Bạch Yến và Tiểu My là hết suất. Những người còn lại chia ra tự kết hợp diu dặt nhau.

Lương Nhật hỗ trợ Mai Hùng và Thanh Hương đánh thầy ma. Vết thương trên đầu Mai Hùng còn rất đau nhưng vẫn cắn răng cố gắng. Về phần Thanh Hương càng không cần nhắc tới, nàng đã chịu đủ uất ức cho nên quyết tâm cực lớn, nỗi sợ hãi thầy ma đã bị nàng vứt khỏi tâm trí, chỉ có thể dùng từ "liều mạng" để hình dung. Mấy lần nếu không nhờ Lương Nhật kịp thời can thiệp, có lẽ nàng đã bị thầy ma cào trúng.

Trong khi đó, ba cô gái mới đến và tên nhóc Thiên Lôi thì đi theo Lùng Mật, nhờ gã "chăm sóc". Gã đầu vàng vì muốn lập công với bọn Trần Phi nên càng ra sức giúp đỡ mấy người kia.

Tình hình vô cùng thuận lợi, người mới luyện cấp dễ dàng nhờ được những người có trình độ cao như Trần Phi, Mạnh Quân và phần nào là mấy người vừa lên cấp 5 như Gia Mỹ, Nguyễn Huy thỉnh thoảng để mất giúp đỡ nên không ai gặp nguy hiểm, hào hứng tiêu diệt thầy ma. Hiệu suất tăng cao!

Trong quá trình luyện cấp, mọi người thỉnh thoảng nhặt được một ít trang bị giúp gia tăng thêm thực lực. Cả bọn luyện cấp hăng say quên cả đói, nơi này hết thầy ma lập tức chuyển sang nơi khác. Dần dần xảy ra tình trạng người đông quai ít, vì vậy tốc độ luyện cấp ban đầu nhanh, về sau bị chững lại. Tới khoảng 5 giờ chiều thì cơ hồ sạch bóng thầy ma, xung quanh không còn một mống, mọi người mới nuôi tiếc dừng tay.

Trần Phi liếc qua ống kính nghiệm của mình, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi hẳn sẽ lên cấp 14. Càng về sau, mỗi lần lên cấp độ càng đòi hỏi lượng điểm kinh nghiệm khổng lồ, nhiều gấp mấy lần cấp trước. Lại thêm hẳn phải kéo cấp cho cả tổ đội, thành ra tốc độ lên cấp càng chậm hơn. Dù vậy khi nhìn lại mọi người, hẳn cảm thấy rất hài lòng. Ngoại trừ Mạnh Quân giống hẳn đều che giấu không thể nhìn được thông tin, thì Gia Mỹ đã lên cấp 7 cùng với Nguyễn Huy và Tiểu My. Bạch Yến cấp 6, thấp hơn một cấp. Hiện giờ họ đã có đủ thực lực tự bảo vệ mình, thậm chí hỗ trợ bọn hắn khi cần thiết.

Tuy nhiên, để đảm bảo đủ sức chiến đấu với những đối thủ lợi hại, thời gian tới Trần Phi không có ý định tiếp tục lập tổ đội hỗ trợ bọn họ như lần này. Hẳn cần phải nghỉ cho bản thân một chút, nếu để cấp độ thua kém người khác quá xa thì kể cả khi cầm vũ khí lợi hại trong tay cũng rất khó chống đỡ. Mặt khác, mọi người nên tập tự lập cho quen, cứ chờ ăn sẵn mãi dù có cấp độ cao nhưng khả năng thực chiến yếu kém cũng vô dụng.

Cả nhóm quay về khách sạn, tinh thần ai nấy đều rất hưng phấn, đột nhiên nhận ra thế giới hiện tại không quá tồi tệ như họ vẫn lo lắng. Những năng lực mọi người có lúc này, trước kia dù nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, giống như những siêu anh hùng trong phim ảnh. Vài người còn mơ tưởng nếu tình hình tiến triển thuận lợi, sắp tới có khi mình thậm chí còn sở hữu sức mạnh hơn cả siêu nhân, bay lượn trên bầu trời, không sợ súng đạn, chỉ mới nghĩ thôi đã sung sướng không cách nào chịu nổi.

Về tới khách sạn, Trần Phi lấy ra một ít thực phẩm đưa cho các cô gái lo bữa chiều. Tối qua Mạnh Quân đã chịu một bữa, giờ đến lượt hắn. Dù không nói ra nhưng hai người đều cảm thấy gánh nặng miệng ăn đang đè lên vai mình. Trong thời gian tới nếu vẫn không kiếm thêm được nhu yếu phẩm, có khả năng tất cả sẽ chết đói.

Trong lúc các nàng nấu nướng, Trần Phi gọi Lùng Mật và Thiên Lôi tới, nói:

- Hai cậu chạy vào khu trung tâm thăm dò xem có phát hiện tung tích kẻ địch không, rồi về báo lại!

- Ý anh là tên bắn tia khi nãy? - Lùng Mật hỏi.

- Ủ. Khả năng căn cứ bọn chúng nằm đâu đó trong trung tâm thành phố thôi.

Hai gã nhìn nhau, mặt mày nhợt nhạt. Đi vào đó khác nào chui đầu vào hang ổ cường địch, vô cùng nguy hiểm, nhưng bọn họ lại không dám trái lời Trần Phi.

Hắn lấy ra một khẩu tiểu liên và mấy băng đạn đưa cho Lũng Mật:

- Cầm lấy phòng thân! Đừng bảo tôi ép các cậu vào chỗ chết! Nhưng tốt nhất nên hạn chế dùng tới vì dễ đánh động bọn chúng, mặt khác tiết kiệm đạn được vẫn hơn!

Hai gã vâng vâng rồi lái xe đi mất.

Trần Phi về phòng, vừa ngồi lên giường, định nghỉ ngơi một chút thì có tiếng gõ cửa. Là Bạch Yến, không biết nàng đột nhiên sang tìm hắn có việc gì?

Đối với Bạch Yến, Trần Phi không biết mình có cảm giác gì. Mỗi khi gặp nàng, hắn cảm thấy khá vui vẻ, nhưng tiếp xúc thường xuyên thì không muốn. Trong mối quan hệ nam nữ, hắn rất ngờ nghệch, lại thêm vướng bận chuyện gia đình nhiều thứ phải lo nên tạm thời không muốn dính líu tới. Sâu trong thâm tâm, có lẽ hắn sợ sẽ nảy sinh tình cảm với Bạch Yến.

Lúc này, Bạch Yến nghe hắn trả lời bèn mở cửa đi vào. Thân hình quyến rũ dong dỏng cao, mảnh mai yếu đuối bước từng bước chậm rãi như áng mây trắng lướt nhẹ qua đỉnh núi, trôi đến trước mặt hắn thì dừng lại.

Nhìn sắc mặt nàng ửng hồng, đôi môi đỏ mọng ngai ngừng mấp máy chưa kịp mở miệng, Trần Phi đã âm thầm hiểu ra, cười nói:

- Bạn cần nước tắm à?

Bạch Yến ngơ ngẩn mất mấy giây, nhẹ vuốt mái tóc xõa bên vai, ngượng ngùng gật đầu:

- Ủm. Bạn đoán được hay vậy?

- Dễ mà! - Trần Phi thản nhiên - Chỉ khi cần nước bạn mới qua tìm thôi!

Hắn không có hàm ý gì, chỉ nói đúng sự thật. Mấy lần Bạch Yến đến gặp riêng hắn đều để xin nước tắm.

Thế nhưng, đối với một thiếu nữ đương xuân như Bạch Yến thì lời nói của Trần Phi trong tai nàng lại mang một sắc thái ý nghĩa khác hoàn toàn. Hắn đang trách móc nàng khi cần mới tìm tới, còn lúc bình thường thì lơ là. Thật oan cho nàng quá!

Tìm Bạch Yến đập thành thịch, hai bên tai như ù đi, máu nóng dồn hết lên mặt càng khiến nàng xinh đẹp hơn bội phần. Nàng gắng lấy hết can đảm, áp úng thò lộ:

- Tôi... không phải thế đâu! Thật ra... có mấy lần tôi muốn tìm bạn, nhưng cứ sợ bạn bận rộn không rảnh! Hơn nữa, tôi...

Đến lượt Trần Phi ngẩn người, thầm kêu không ổn. Thuận miệng nói một câu không ngờ lại khiến nàng ta hiểu lầm, hắn xua tay ngắt lời nàng:

- Tôi không có ý đó. Bạn hiểu lầm rồi! Tốt nhất chúng ta chỉ nên làm bạn thôi!

Bạch Yến sững người, hai mắt chớp chớp, dường như có một màn nước mỏng manh bao phủ. Trái tim trong lồng ngực nàng như vừa bị ai đó bóp một cái thật mạnh, khiến nàng không thể thở nổi.

Bạch Yến khẽ mím đôi môi, cơ thể mảnh mai thoáng run rẩy, cố kiềm nén cảm giác thất vọng và xấu hổ đến mức chỉ muốn chui vào đâu đó mà trốn. Xưa nay nàng không hẳn là cao ngạo, nhưng sự kiêu kỳ và lòng tự tôn rất cao, chưa từng để mắt tới người khác giới nào, không ngờ hôm nay trong một phút nông nổi lại tự biến mình thành kẻ ngốc.

Quá sốc khi bị dội thẳng một gáo nước lạnh vào mặt, Bạch Yến nở nụ cười gượng gạo:

- Xin lỗi! Tại tôi hết...

Nói xong không để Trần Phi kịp phản ứng, nàng đã tắt tá chạy nhanh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa.

Trần Phi ngồi trên giường ngơ ngác ngó theo.

"Phân rõ ranh giới như vậy cũng tốt!"

Lát sau, hắn cười khổ nằm xuống, mặt mũi ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Dục vọng

Trần Phi chớp mắt được một lúc, lại có tiếng gõ cửa. Hắn hơi bực dọc hỏi:

- Ai đó?

Rầm!

Cửa phòng bật tung, Thanh Hương xông xộc từ ngoài đi vào, bộ dạng vô cùng tức giận. Vừa trông thấy Trần Phi, nàng lớn tiếng:

- Làm cho người khác khóc vì mình mà còn nằm đó ngủ được à? Tôi cứ tưởng bạn chỉ đối xử tệ với tôi thôi chứ, không ngờ ngay cả Bạch Yến mà bạn cũng tệ bạc!

- Ý bạn là sao? - Hắn cau mày.

- Sao sao gì nữa? Đừng vờ vịt không hiểu! - Thanh Hương xăm xăm đi tới trước mặt Trần Phi rồi dừng lại cách hắn mấy bước chân, chỉ trích - Tôi hỏi bạn, vì sao đối xử với Bạch Yến như vậy? Cô ấy có tội tình gì?

Tĩnh tình hồ đồ của Thanh Hương, Trần Phi chẳng còn lạ gì. Hắn đứng dậy, nhún vai:

- Tôi chẳng làm gì cả!

- Không làm gì sao cô ấy lại khóc? Tôi hỏi bạn, trong lòng bạn Bạch Yến là gì? Không có chút tình cảm nào dành cho cô ấy sao?

Trần Phi dờ khóc dờ cười, song vẫn kiên nhẫn đáp:

- Là bạn. Tôi đã nói rõ với cô ấy rồi!

Thanh Hương giận dữ trừng mắt, tay đưa lên run run chỉ vào mặt hắn:

- Được. Hay lắm! Tôi nói cho bạn biết, nếu đã xác định rõ ranh giới ngay từ đầu thì tốt nhất đừng tỏ ra quan tâm chăm sóc cô ấy, khiến người ta động lòng rồi giờ lại bảo chỉ là hiểu lầm! Thứ đàn ông khôn nạn, dám làm không dám nhận!

Thanh Hương thật sự rất tức giận. Cá tính Bạch Yến nàng hiểu rõ hơn ai hết, trước giờ nàng ta chưa từng động lòng với ai. Thời gian qua, biết Bạch Yến có cảm tình với Trần Phi, Thanh Hương không mấy hài lòng nhưng thấy hắn cũng có chút tài năng, hơn nữa cũng biết quan tâm bạn mình, nên âm thầm chúc phúc cho Bạch Yến. Không ngờ khi này đang nấu ăn đột nhiên thấy Bạch Yến khóc nức nở chạy ra ngoài, nàng đuổi theo gắng hỏi mãi nàng ta mới chịu kể, bảo Trần Phi nói chỉ xem mình là bạn.

Sau đó mặc kệ Bạch Yến ra sức ngăn cản, nàng xông xộc đi vào đây quyết làm cho ra lẽ. Giờ nghe Trần Phi thản nhiên nói vậy, Thanh Hương chỉ muốn tặng hắn vài bạt tai để chữa thói ong bướm thích gây thương nhớ đi, nhưng rốt cục nhìn vào mặt hắn nàng lại không dám vọng động, chỉ đành phát tác bằng lời nói.

Ngó theo Thanh Hương sau khi mắng một tràng như tát nước vào mặt mình thì quày quả bỏ đi, Trần Phi lắc đầu ngán ngẩm. Ngày thường hắn thấy Bạch Yến tốt bụng, hiểu chuyện nên quan tâm giúp đỡ nàng một chút, thế nào lại thành ra hắn có lỗi. Phụ nữ thật khó hiểu, có lẽ sau này hắn cần cẩn trọng trong cách ứng xử với các nàng.

Bọn Lũng Mật đi thám thính tin tức vẫn chưa về, cơm cũng chưa có, Trần Phi tiếp tục lên giường nằm nghỉ. Nhưng chưa ngủ được bao lâu, lần thứ ba nghe tiếng gõ cửa.

Chẳng biết là ai nữa đây? Hay lại một sứ giả tình yêu của Bạch Yến đến để trách mắng hắn?

Nghĩ vậy, Trần Phi im lặng không thềm lên tiếng.

Người bên ngoài rất kiên nhẫn, cứ gõ cửa vài lượt xong lại chờ đợi một chút rồi tiếp tục gõ.

Trần Phi thờ dãi ngồi lên tựa vào thành giường, trầm giọng:

- Ai vậy? Cửa không khóa.

Người bên ngoài đẩy nhẹ cửa, khoan thai bước vào, sau đó không quên khép chặt cửa lại.

Nhìn cô gái tay cầm bình trà uyển chuyển bước tới, nội tâm Trần Phi thoáng đề phòng, không hiểu hôm nay là ngày gì mà này giờ đã có ba nàng tìm hắn.

Cô gái này là một trong mấy người được bọn hắn cứu khỏi hầm giam chỗ băng anh Dĩ. Nàng ta tên Trúc Linh, ngoại hình xinh nhất trong nhóm, độ tuổi

có lẽ lớn hơn Trần Phi một, hai tuổi.

Lúc này, Trúc Linh mặc một cái áo thun trắng ôm vừa vặn thân hình, bên dưới là chiếc quần sort ngắn cùn màu trắng vô cùng gợi cảm, lộ ra đôi chân trắng nõn dài miên man, đáng tiếc vẫn còn vài vết bầm tím do bị hành hạ khi trước. Bộ đồ này nàng được Gia Mỹ đưa cho, thân hình hai nàng có phần tương đương nhau nên mặc rất hợp. Mái tóc nhuộm vàng chấm vai được nàng buộc lên gọn gàng, khoe ra gương mặt thanh tú đang nhoẻn cười với Trần Phi.

Trúc Linh đặt bình trà và tách lên bàn cạnh giường, dịu dàng nói:

- Mọi người tìm được ít trà sót lại trong khách sạn, nên em nấu trà sẵn tiện đem lên cho anh dùng chút ấm bụng. Không làm phiền anh chứ?

Nàng đứng rất gần Trần Phi, mùi hương thoang thoang bay vào mũi hắn. Cơ thể thanh xuân căng tràn sức sống cực kỳ quyến rũ, những đường cong uốn lượn lộ rõ trước mắt Trần Phi.

Mạnh Quân thương tình các nàng bị nhục hình hành hạ nên trước đó đưa cho một ít nước để tẩy rửa vết máu và những thứ nhơ bẩn bám trên người. Sau khi tắm xong, có thể nói Trúc Linh dường như lột xác biến thành người khác, lại thêm bộ đồ ngủ mặc ở nhà quá sức quyến rũ khiến mấy gã đàn ông trong nhóm nhìn thấy phải đứng ngồi không yên. Không rõ nàng tự dung vào đây là muốn đem trà cho hắn, hay có ý gì khác?

Trần Phi còn trẻ, đang độ thanh niên sung mãn đương nhiên vẫn có lòng yêu thích cái đẹp như một bản năng. Nhưng mắt hắn chỉ đảo qua thân hình gợi cảm của Trúc Linh một vòng rồi thu về ngay, thản nhiên nói:

- Cảm ơn cô!

Nụ cười trên môi Trúc Linh chợt tắt, phụng phịu:

- Xưng hô gì nghe lạ quá vậy? Cứ gọi là anh em cho thân mật không được sao?

Hắn cười cười không đáp, mơ hồ đoán ra dụng ý của nàng ta.

Trúc Linh bỗng ngồi luôn xuống giường, Trần Phi vội xích vào trong một chút. Nàng khẽ liếc hắn, khóe môi vẽ lên ý cười, đồng thời rút một tách trà bốc khói nghi ngút đưa tới môi mọng:

- Anh uống đi! Trà thơm lắm!

Hắn lắc đầu:

- Cứ để đó, chút nữa tôi uống sau!

- Uống đi mà, một ly thôi rồi em sẽ ra ngoài để anh nghỉ ngơi! - Nàng ta nài nỉ, không chịu đặt tách trà xuống.

Cực chẳng đã, Trần Phi đành cầm lấy, định bụng uống nhanh cho nàng ta đi. Khi tay hắn cầm lấy tách trà, bàn tay với những ngón búp măng mịn màng của Trúc Linh không rõ vô tình hay cố ý khẽ chạm nhẹ vào tay hắn chốc lát rồi rút về. Mặt nàng ửng hồng, ngại ngùng mỉm cười e lệ.

Trần Phi thoáng rung mình, nhìn tách trà xanh mướt thơm nức mũi bèn đưa lên uống một hơi cạn sạch. Hắn đưa trả nàng, lịch sự khen một tiếng:

- Trà thơm!

Trúc Linh cười vui vẻ:

- Vậy hả? Anh uống thêm nhé!

Nói rồi không để hắn can ngăn, nàng tiếp tục rót đầy tách đưa qua.

Trần Phi ngần ngại cầm tách trà, buộc phải nói:

- Một tách này nữa thôi, tôi hơi buồn ngủ!

- Vâng, em hiểu mà!

Trúc Linh như mị gạt đầu, tươi tắn nhìn hắn uống cạn tách trà.

Lần này, Trần Phi không dám khen trà ngon nữa mà bảo:

- Về sau cứ để tôi ra ngoài dùng sau, không cần đưa vào đây rất bất tiện!

Dù sao nàng ta cũng có ý tốt, hắn không thích cũng chẳng thể lỗ mắng đuổi thẳng, đành nói thế để nàng tự hiểu mà rút lui.

Song dường như Trúc Linh không hiểu, hoặc cố tình không hiểu. Bằng chứng là nàng ta vẫn chưa chịu đứng lên, tiếp tục ngồi đó gọi chuyện:

- Em để ý hai hôm nay thấy anh thường hay ngồi một mình, có tâm sự gì sao?

Giương mặt nàng chột buồn bã, tiếp lời:

- Gia đình em chết hết rồi, chỉ còn mình em. Lắm lúc cũng cảm thấy cô đơn như anh, nếu anh muốn thì chúng ta có thể tâm sự chia sẻ với nhau!

Đến đây, Trần Phi có là thằng ngốc cũng hiểu được dụng ý của nàng. Hắn thẳng thừng từ chối:

- Tôi không có tâm sự gì. Xin lỗi, tôi muốn nghỉ ngơi!

Nói đoạn hắn nhồm đậy, làm động tác chuẩn bị nằm xuống ngủ, thế nhưng liếc qua thấy Trúc Linh vẫn yên vị không chịu đi về.

Trần Phi cau mày, định lên tiếng thì nàng ta đột ngột nhích người vào sát hắn, nở nụ cười mê hồn:

- Anh muốn đuổi em đi thật sao?

Trần Phi rất kiềm chế mới không co chân đạp nàng ta bay thẳng ra cửa, sẵn giọng:

- Đừng làm chuyện vô ích! Tôi không thích phụ nữ!

- Hi hi, em không tin...

Trúc Linh bất ngờ chồm tới, hai tay ôm chặt lấy Trần Phi, đôi môi mọng hé mở hôn tới tấp lên mặt hắn.

Trần Phi tức giận toan hất nàng ta ra, nhưng chẳng hiểu sao cánh tay mới giơ lên bỗng khựng lại, cảm giác mê mẩn ngất tràn vào đầu hắn. Toàn thân hắn nóng bừng, mồ hôi rịn đầy trán, hai mắt đột nhiên mờ dần mờ dần, giống như không còn hơi sức để chống cự.

- Hi hi, em biết mà! Anh cứ nằm yên, em sẽ giúp anh biết thế nào là khoái lạc trần gian!

Thanh âm Trúc Linh thủ thủ mơ hồ bay vào tai Trần Phi, cứ như từ nơi xa xăm vọng về. Cái lưỡi ướt át nóng hổi của nàng mon man lướt nhẹ qua mặt hắn rồi dừng lại bên tai trái, cứ thế liếm nhẹ nhẹ, kèm theo tiếng thở than nặng nhọc.

Cơ bắp toàn thân Trần Phi căng cứng, gai ốc nổi khắp người, rất muốn hất nàng ta ra nhưng không làm được. Lý trí hắn đang bay đến cõi hư vô xa xôi nào đó, nặc kệ cho Trúc Linh muốn làm gì thì làm. Vừa hôn khắp mặt Trần Phi, hai tay nàng vừa lòn vào trong áo hắn xoa xoa mon men trốn khắp chỗ, miệng không ngừng rên rỉ khiêu khích.

Lát sau, cái lưỡi ma quái như con rắn không xương trườn sâu vào miệng Trần Phi, khuấy động trong đó, mềm mại quấn lấy lưỡi hắn.

Trần Phi chìm trong cảm giác lâng lâng bay bổng, trước đây hắn chưa từng trải qua chuyện nam nữ, đột ngột bị nàng ta tấn công phủ đầu khiến bao nhiêu định lực đều mất sạch.

- Hi hi, chỉ mới khởi động thôi anh yêu à! Cuộc vui còn ở phía trước, anh nhìn này!

Trúc Linh kiêu mị nói, vẻ mặt vô cùng đắc ý, chỉ cần làm cho Trần Phi mê mẩn mình, sau này nàng không phải lo gì nữa. Nàng gỡ thun cột tóc, hơi lắc đầu xỏa tung mái tóc vàng óng trên vai, đột nhiên ngẩng lên vươn tay cởi luôn cái áo thun trắng vứt xuống giường.

Bộ ngực trắng nõn tròn trịa hiện ra, vụn cao lấp ló sau lớp áo lót màu hồng phấn nhỏ xíu không đủ che đậy, theo cử động của nàng cứ run lên nhún nhảy lung tung. Trúc Linh chồm tới, áp thẳng bộ ngực đầy đặn lên mặt Trần Phi, chà xát tới lui, miệng rên khe khẽ:

- Anh hôn nó đi! A...

Trần Phi mơ màng cảm nhận được thứ gì đó khá nặng, mềm mại đàn hồi đè lên mặt mình, kèm theo mùi thơm da thịt vô cùng hấp dẫn. Hắn vô thức há miệng hôn vào đó, bên tai nghe Trúc Linh rên rỉ thôi thúc to hơn.

Hiện giờ, mặt nàng ta đỏ bừng như mặt trời. Thoạt đầu chỉ định mượn Trần Phi làm công cụ, nhưng khi đụng chạm vào cơ thể hơi gầy song rắn chắc của hắn, lửa dục trong lòng nàng dâng lên ngàn ngút, chỉ muốn được thỏa mãn.

Trúc Linh cỡi phăng luôn áo lót, hai bầu ngực căng tròn không còn bị kiềm chế liên xô tung ra, lộ rõ nhũ hoa đỏ au nhỏ xíu đang săn cứng vì hưng phấn. Nàng kéo mặt Trần Phi tới gần, cho miệng hắn ngoạm vào, hai tay gấp gấp mò xuống thắt lưng hắn chụp lấy cái thứ đang cứng như thép trong đó, tìm cách lôi ra.

- Hừ!

Trần Phi buột miệng rên khẽ, thật quá mức thoải mái. Hắn thấy mình như đang trôi bồng bềnh trên không trung, xung quanh là rất nhiều cô gái xinh đẹp đang khỏa thân mời gọi. Bàn tay hắn đón lấy, mặc sức nhào nặn mấy ngọn núi to sần chắc, vô cùng đàn hồi.

Trong phòng tràn ngập dục vọng, tiếng rên rỉ từ đầu tới giờ chưa khi nào dừng lại, mỗi lúc một lớn dần.

Trúc Linh không chịu nổi nữa, hốt hã cời luôn cái quần sort, lộ ra vùng tam giác được che đầy nửa kín nửa hở bởi chiếc quần con mông màu đen huyền bí. Nàng thở hổn hển chụp lấy tay Trần Phi nhét vào trong quần mình, cặp mông căng đầy bạo dạn nhô lên ra sức chà xát, rên muốn bẻ phồng.

Trong giấc mơ, Trần Phi thấy hân rơi vào một dòng suối mát tuyệt đẹp, mấy ngón tay vạch lớp cỏ xanh rì mọc ven bờ, mon trón dòng nước.

Đang hưng phấn cực độ, đột ngột gương mặt Bạch Yến u oán hiện ra trước mắt hân, hai dòng lệ rơi lã chã nhưng nàng chỉ im lặng nhìn hân, không nói lời nào.

Trần Phi giật mình bừng tỉnh, phát hiện không biết từ lúc nào mà Trúc Linh đã không còn mảnh vải che thân, cơ thể bốc lửa lò lỏ đang không ngừng uốn éo ôm ấp, đụng chạm khắp thân hân. Đồ trên người hân cũng bị cời sạch, chỉ còn độc cái quần lót và tay nàng ta đang sục sạo trong đó, miệng rên rĩ cuồng loạn.

Mắt hân chợt mờ dần, cảm giác mê mễ ngây ngất lần nữa tràn vào xâm chiếm thần trí, hân không muốn nhưng cơ thể lại đang vùng lên đòi hỏi được thỏa mãn. Trần Phi nghiêng răng lặc mạnh đầu, cổ xua tan những suy nghĩ dục vọng, chân hân co lên thỉnh linh tống một đạp đá bay Trúc Linh khỏi giường.

- A, sao anh đánh em..

Bất thần bị đá lộn cổ khỏi giường, bao nhiêu ý dâm trong lòng Trúc Linh vụt tan biến, vừa xoa cặp mông núng nính trắng trẻo mới tiếp đất một cú đau điếng vừa than thở. Nàng vẫn chưa kịp nhận ra Trần Phi đã lấy lại tỉnh táo.

Trần Phi mặc đồ rất nhanh, ném mạnh quần áo của Trúc Linh vung vãi trên giường xuống đất, lạnh nhạt nói:

- Mặc vào mau lên!

Trong lúc nàng ta ai oán mặc đồ, hân ngoảnh mặt đi nơi khác, không dám tiếp tục nhìn vóc người ma quý kia nữa, sợ mình không kiềm lòng được.

Trúc Linh thay đồ rất chậm, vừa thay vừa nhìn Trần Phi dò xét, khó hiểu vì sao lần này nàng ra tay thất bại. Rõ ràng mới nãy hân còn hừng ứng rất nhiệt tình cơ mà!

Chờ Trúc Linh mặc chỉnh tề, Trần Phi bước tới tra hỏi:

- Cô bỏ gì vào trà?

Hân đoán nàng ta đã giả trò, nếu không sẽ chẳng dám chủ động làm vậy. Hơn nữa hân cũng thấy định lực của mình vừa rồi mất sạch, đầu óc mơ hồ không tỉnh táo, chắc chắn có vấn đề.

Trúc Linh lúc này đã lấy lại bình tĩnh, cười cười yếu điệu đi tới gần hân:

- Anh hỏi lạ vậy? Chính anh đòi hỏi mà, chứ em có bỏ gì vào trà đâu?

Soạt!

Đao Trảm Ma đột ngột hiện ra chĩa ngay cổ Trúc Linh khiến nàng sợ hãi khựng người, giọng Trần Phi vang lên cực lạnh lùng:

- Đừng để tôi lặp lại lần nữa! Hậu quả cô biết rồi đấy!

- Em..

Trúc Linh toan chối, mũi dao lạnh băng nhích động đâm nhẹ vào cổ nàng, vài giọt máu đỏ tươi rỉ ra. Biết hân không đùa, nàng rất sợ hãi, lắp bắp nói:

- Em... chỉ bỏ chút thuốc vào đó thôi, không phải có ý làm hại anh...

- Thuốc gì?

- Thuốc... kích... kích dục...

Trần Phi hít sâu một hơi, quả nhiên. Hân rít qua kẽ răng, đao vẫn chưa thu về:

- Cô muốn gì ở tôi?

Trúc Linh biết thần chết vẫn đang lơ lửng trên đầu chực chờ đưa nàng đi, bèn bật khóc:

- Em thích anh nên chỉ muốn gần gũi một chút thôi! Anh cũng thấy vừa rồi em đâu làm gì hại anh...

Ánh mắt Trần Phi xoáy sâu vào mắt Trúc Linh, hân thừa biết đây chỉ là những lời dối trá. Nhưng quả thật nàng ta không có ý đồ hại hân, mà chỉ muốn tìm cách lợi dụng. Nếu bảo một cô gái lên cho thuốc kích dục vào nước để một chàng trai trưởng thành uống rồi cả hai quan hệ tình dục là hãm hại, vậy bọn Nguyễn Huy nghe được chắc cười đến rụng răng. Gã muốn còn không được!

Trông thấy mắt Trần Phi dùng trên mặt mình, Trúc Linh càng làm ra vẻ tội nghiệp oan ức, nước mắt tuôn như mưa, định mượn sự yếu đuối để làm mềm lòng hắn. Biết đâu hắn sẽ nghĩ lại và cùng nàng ân ái, sau đó dễ dàng đạt được mục đích.

Đáng tiếc nàng phải thất vọng. Trần Phi thu đao, buông gọn:

- Cút!

Thần sắc Trúc Linh tái nhợt, vừa quay đi đã nghe hắn gọi giật:

- Đem thứ này ra ngoài đổ bỏ! Nếu để tôi phát hiện cô dùng thủ đoạn này với bất kỳ ai thì đừng trách!

Nàng run run bước tới bàn thu dọn bình trà đoạn vội vã đi khỏi phòng, sâu trong mắt hắn lên tia oán hận không cam lòng.

Trần Phi đưa tay bóp bóp trán, thứ thuốc quái quỷ kia thật đáng sợ, đến giờ hắn vẫn còn cảm giác văng vắt. Đúng là làm ơn mắc oán!

Còn đang ngồi chờ thần trí thanh tỉnh, bên ngoài bỗng vang lên những tiếng ồn ào, Thanh Hương dẫn đầu mọi người đột nhiên đi thẳng vào phòng, chỉ tay lên mặt hắn căm phẫn nói:

- Đồ khốn nạn dâm tặc! Không ngờ bọn tôi đều nhìn lầm cậu, thứ đốn mạt hạ cấp!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Môm mép tép nhảy

Sự việc trở nên ồn ào. Tất cả mọi người đều có mặt trong phòng Trần Phi, những ánh mắt hồ nghi lẫn khinh bỉ nhìn hắn cứ như nhìn thứ rác rưởi mặt hạng.

Cô nàng Trúc Linh "đáng thương" đang nấp sau lưng Thanh Hương, lệ nóng doanh tròng, hai bên má đỏ tấy sung húp, nào còn nhìn ra chút gì xinh đẹp khi này. Bộ dạng nàng cam chịu, niu áo Thanh Hương khẽ nói bằng chất giọng run rẩy:

- Thôi mà... Tội... tội... không sao đâu!

- Không sao cái gì? Cô tự nhìn mình trong gương mà xem! - Trúc Linh không nói thì thôi, vừa lên tiếng càng giống như thôi thúc khiến cho cơn giận trong lòng Thanh Hương bùng cháy. Mắt nàng tóe lửa nhìn Trần Phi, lớn tiếng chất vấn - Bạch Yến thổ lộ thì bạn ra về thanh cao chối từ làm người ta đau khổ, thế nhưng sau lưng lại toan cường bức Trúc Linh, cô ấy chống cự thì bạn dùng vũ lực đánh đập ra nông nổi thế này. Bạn có còn là con người không hả? Hay là lương tâm bị chó gặm cả rồi?

Trần Phi lạnh lùng nhìn Trúc Linh nấp sau lưng mọi người. Vừa chạm phải ánh mắt của hắn, nàng ta như đĩa phải vôi thoảng run lên, hấp tấp lùi về sau thêm mấy bước đứng bên cạnh Mạnh Quân, về mặt đầy sợ sệt, lắp bắp:

- Xin... xin anh! Đừng để cậu ấy giết... giết tôi!

Mạnh Quân khẽ gật đầu, trong khi Gia Mỹ liên tục trấn an, có thể Trúc Linh mới bình tĩnh đôi chút, dù vậy sắc mặt vẫn còn tái nhợt. Gia Mỹ buộc phải ôm nàng vào lòng, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Trần Phi.

Cũng như Mạnh Quân, Gia Mỹ không thể nào tin Trần Phi gây ra chuyện đòi bại đáng ghê tởm như vậy. Thế nhưng sự thật bày ra rành rành trước mắt mọi người, giữa một Trúc Linh yếu đuối toàn thân thương tích, đang sợ hãi đến sắp ngất đi và Trần Phi lạnh nhạt ngồi trên giường, thì ai cũng nghiêng về phía Trúc Linh. Nàng chỉ không hiểu vì sao hắn lại làm thế, từ đầu hành trình đến giờ chưa khi nào hắn tỏ ra thiếu thốn tình cảm hay tìm cách gần gũi những cô gái trong nhóm, ngoại trừ Bạch Yến. Tuy nhiên như lời Thanh Hương vừa nói, trước đó hắn còn thẳng thừng cự tuyệt Bạch Yến. Vậy thì tại sao?

Gia Mỹ nghĩ đến sắp nổ tung đầu mà vẫn không thông. Trúc Linh xinh đẹp nhưng so với Bạch Yến vẫn kém hơn không ít. Vì sao Trần Phi từ chối Bạch Yến rồi sau đó ít phút lại muốn cưỡng bức Trúc Linh? Hay là hắn học kỹ năng nào đó nên sa vào con đường tà đạo? Hoặc tinh thần hắn có vấn đề? Không lẽ vì lo cho gia đình quá độ nên cần phát tiết, đúng lúc Trúc Linh bê trà vào mới xảy ra chuyện?

Quần áo Trúc Linh rách mấy chỗ, lấp ló da thịt trắng nõn nà khiến đám Lương Nhật, Mai Hùng cứ chốc chốc lại đảo mắt qua, lén lút nuốt nước bọt. Trong lòng âm thầm thông cảm cho Trần Phi, hàng ngon thế này dâng lên tận miệng, tội gì không ăn cơ chứ?

Lương Nhật đắc ý cười thầm, để xem thằng khốn luôn tỏ ra lạnh lùng vô cảm kia giải quyết ra sao? Mắt gã nhìn qua gương mặt khổ sở của Bạch Yến, càng thấy hả hê. Ai bảo người tốt như gã nàng không chọn, lại đi thích cái thằng thiếu hơi gái kinh niên, vừa nhìn đã biết khi trước thuộc dạng loser, bây giờ có chút ít thành tựu mới giờ trò hồng thoa mẫn dục tính, bợ lợc bản chất rác rưởi.

Gia Mỹ lấy ra một cái áo khoác dài đắp lên người Trúc Linh, giúp nàng tránh khỏi những ánh mắt soi mói, dù vậy chiếc quần sort quá ngắn vẫn phô bày đường cong khiêu gợi chết người bên dưới.

Lúc này, thấy Trần Phi hờ hững chẳng thèm đáp mấy câu hỏi của mình, Thanh Hương càng thêm điên tiết nói như hét:

- Sao không trả lời? Điếc rồi à?

Không thể phủ nhận là nàng có thành kiến rất nặng với Trần Phi, thế nên chưa gì đã đổ hết mọi tội lỗi lên đầu hắn. Nếu đổi lại người bị tố là Lương Nhật, có thể Thanh Hương còn bận tâm suy nghĩ tìm ra chân tướng sự thật.

Đáng tiếc, đối với lời đề quyết của nàng ta, Trần Phi chỉ thờ ơ nhún vai:

- Tôi không hiểu bạn đang nói gì cả.

Phản ứng của hắn khiến Thanh Hương bùng nổ, cứ như người vừa suýt bị cưỡng bức là nàng:

- Khốn nạn! Đừng tưởng chỉ nói một câu chối tội là xong!

Đoạn nàng quay ra sau tìm Trúc Linh, gật đầu khích lệ:

- Cô mau kể lại toàn bộ sự việc cho mọi người cùng nghe, để xem hắn còn mặt dày quanh co đến khi nào?

Trước đó Trúc Linh khóc lóc chạy ra chỗ các nàng đang làm bếp. Cũng như Bạch Yến khi nãy, Thanh Hương trông thấy mặt nàng ta sưng húp, áo quần rách toét tả bần dò hỏi. Lúc đầu Trúc Linh không chịu nói, chỉ bảo kẻ nào đó hăm dọa sẽ giết nàng nếu nói ra. Mãi sau được các nàng động viên, nàng ta mới thuật lại sự việc.

Chuyện sau đó thì như đã thấy, Thanh Hương lửa giận bùng bùng kêu gọi mọi người đi qua đây hạch tội Trần Phi, quyết đòi công lý cho Trúc Linh. Chỉ có các nàng được nghe trực tiếp rõ ngọn ngành, còn bọn Mạnh Quân, Lương Nhật hay Mai Hùng vẫn chưa rõ đầu cua tai nheo ra sao, chỉ biết là Trần Phi suýt cưỡng bức Trúc Linh, cho nên lúc này chăm chú lắng tai chờ nghe nàng ta kể tường tận.

Trúc Linh được mọi người động viên tinh thần nhưng vẫn không dám nhìn Trần Phi, cúi mặt xuống đất, giọng run rẩy lí nhí:

- Phải nhắc lại chuyện này, tôi xấu hổ lắm! Thực ra trước đó tôi có ấn tượng về cậu ấy rất tốt, dù hơi lạnh lùng xa cách nhưng nhờ cậu ấy và anh Mạnh Quân mà bọn tôi được giải cứu, còn được cho ăn, giúp đỡ luyện cấp. Cho nên khi nãy nấu được ít trà ngon, tôi nghĩ cậu ấy còn mệt không xuống được, mới đánh liều đem lên. Lúc đầu, tôi chỉ định đứng ngoài đưa trà rồi đi ngay, còn phải phụ giúp mọi người nấu ăn, hơn nữa ở lâu trong phòng đàn ông thì sợ điều tiếng không hay. Nhưng khi tôi gõ cửa, cậu ấy bỗng gọi tôi đem vào, bảo là buồn ngủ lười xuống giường. Lúc đó tôi nghĩ vậy cũng được, đem vào rồi ra ngay chắc là không việc gì. Nào ngờ...

Kể tới đây, nàng đột ngột bung mặt khóc nức nở khiến mấy cô gái quýnh quáng vây quanh an ủi, ánh mắt nhìn về Trần Phi càng thêm bức xúc. Hôm nay là Trúc Linh, đâu ai dám chắc ngày mai sẽ không tới lượt bọn họ trở thành nạn nhân, cho nên bảo vệ nàng ta cũng là cách tự bảo vệ mình khỏi bàn tay bọn yêu râu xanh.

Trúc Linh cổ trắn tỉnh, nắc nhen kể tiếp:

- Sau khi tôi vào phòng, cậu ấy kêu tôi quay ra đóng kín cửa, bảo có chuyện cần nói riêng với tôi, sợ mọi người trông thấy rồi nghĩ lung tung. Lúc đó tôi đã thấy kỳ lạ, nhưng không tiện bất lịch sự với ân nhân. Khi tôi đóng cửa xong, quay vào thì cậu ấy đã rót sẵn tách trà, mời tôi uống. Tôi từ chối, vì phần này của riêng cậu ấy, tôi dùng với mọi người sau cũng được. Nhưng cậu ấy không chịu, cứ nài ép, bảo chỉ uống một ly thôi. Từ chối mãi thành ra thiếu lễ độ, tôi đành uống, không chỉ một mà hai ly vì cậu ấy tiếp tục rót đưa tới. Sau khi uống vào ít giây, tim tôi bỗng nhiên đập mạnh liên hồi, tâm trạng hưng phấn một cách khó tả...

Mạnh Quân cau mày suy đoán:

- Không lẽ trong trà có thuốc...

Y làm trong ngành nên đã gặp qua không ít trường hợp thế này. Thời nay đủ mọi loại thuốc kích dục, sơ sẩy uống vào một chút coi như tiêu đời.

Trúc Linh mím môi xác nhận:

- Đúng là thuốc kích dục, về sau cậu ta nói tôi mới biết. Lúc đó đầu óc tôi cứ mơ mơ hồ hồ, cố kháng cự mà không được, bị cậu ta đè xuống sờ soạng khắp người. Đến khi tỉnh táo một chút mới nhận ra quần áo trên người mình đã bị cởi bỏ sạch sẽ...

- Khốn nạn! Vậy mà còn chối làm như oan ức lắm! - Thanh Hương nghiến răng trèo trẹo.

- Thật không ngờ cậu ta ghê tởm như vậy, nhìn cũng đáng hoàng mà nhỉ...

Tiếng xầm xì khắp phòng, nghe qua thuốc kích dục và công dụng của nó, các nàng ai nấy đều sợ hãi, mặt tái xanh.

Trong góc phòng, Mai Hùng thấp giọng nói với Lương Nhật:

- Thằng đó cũng biết chơi nhì?

- Chết tiệt!

Lương Nhật khẽ mắng. Gã rất tức tối, bao nhiêu gái ngon đều qua tay thằng kia cả. Đầu tiên là Bạch Yến không biết đã bị Trần Phi làm gì chưa mà khi nãy chạy ra ngoài khóc như cha chết, giờ lại tới Trúc Linh hấp dẫn nhất trong mấy cô gái mới gia nhập cũng bị hấn dè ra mò mẫm, hơn nữa còn cho uống thuốc kích dục. Càng nghĩ gã càng đứng ngồi không yên, chỉ muốn nhào đến chém một dao giết chết thằng khốn nạn kia ngay tại chỗ.

Thanh Hương tiếp tục hỏi:

- Như cô kể, vậy thì tại sao bị đánh ra nông nỗi này?

Ý nàng là nếu nàng ta trúng thuốc kích dục, hòa hợp cùng Trần Phi thì có gì hấn phải xuống tay đánh đập tàn nhẫn, họa chẳng hấn bị điên mới làm vậy.

Trúc Linh vô cùng xấu hổ, hai tay che kín mặt, chỉ thấy những giọt nước mắt lọt qua kẽ tay nhỏ xuống đất, gượng gạo:

- Khi tình tảo được đôi chút, phát hiện cả hai đều trần như nhộng, và cậu ta chuẩn bị dứt... dứt... cái thứ ghê tởm đó vào người mình, tôi rất hoảng loạn, vùng vẫy la hét kêu dừng tay, nhưng cậu ta không chịu dừng, còn tát vào mặt tôi liên hồi. Tôi... thân gái yếu ớt... Lúc đó tôi... chỉ biết khóc lóc van xin, rồi liều mạng đòi cắn lưỡi tự vẫn, thậm chí véo mạnh vào... cái đó của cậu ta, cũng vì vậy mà cậu ta đập tôi một cái thật mạnh bay khỏi giường, bảo tôi cút đi sau khi buông lời đe dọa nếu kể cho ai biết sẽ giết tôi.

Nàng kéo áo lên, ngay phần bụng lộ rõ dấu chân đã thâm tím. Phần chân to bè, đúng là dấu chân đàn ông, hơn nữa Trúc Linh có muốn bịa chuyện thì nàng cũng không thể tự đập vào người mình được. Tới đây, mọi người hoàn toàn đứng về phía Trúc Linh, có lẽ kẻ ngốc cũng nhận ra trong chuyện này nàng ta chỉ là người bị hại. Bao nhiêu ấn tượng tốt đẹp về Trần Phi trước kia đều tan biến.

Trần Phi yên lặng theo dõi tấn hài kịch do Trúc Linh một tay đạo diễn này giờ. Không thể không thừa nhận câu chuyện của nàng ta rất mạch lạc, chặt chẽ, muốn chứng cứ có chứng cứ, lại còn là người đầu tiên nói ra, đương nhiên bao nhiêu thiệt thòi đều đổ xuống đầu hấn. Hiện tại hấn có muốn thanh minh cũng không được, sẽ chẳng ai tin. Bảo nàng ta chủ động bỏ thuốc kích dục vào trà rồi dụ dỗ hấn ư? Một cô gái đẳng hoàng đoan trang như Trúc Linh, sau thời gian dài bị tra tấn làm nô lệ tình dục liệu lấy đâu ra thuốc kích dục? Chỉ có hấn, đang sức trai tráng sung mãn mới có thể làm chuyện đó.

Quả nhiên người xưa nói không sai, độc nhất vẫn là tâm địa phụ nữ. Bỗng dưng Trần Phi bị cuốn vào một mớ rắc rối không đáng có, nhưng vậy cũng tốt, rất phù hợp với dự định của hấn sắp tới.

Cộp cộp!

Tiếng chân Thanh Hương bước đến ngay trước mặt Trần Phi, thái độ đặc ý:

- Sao hả? Còn gì để bào chữa không? Mau nói ra đi, không thôi lại trách mọi người không cho bạn cơ hội thanh minh!

Không riêng nàng, mà tất cả mọi người đều đang chờ đợi lời giải thích từ hấn. Câu chuyện của Trúc Linh rất đáng tội nghiệp, rất đáng tin, nhưng dù sao cũng chỉ là lời nói từ một phía, vẫn cần hấn lên tiếng.

Trần Phi rất lười giải thích, nhưng hấn cũng không muốn tự dưng gánh lấy hàm oan, mang tiếng cường hiếp gái nhà lành, bình thản nói:

- Chính cô ấy bỏ thuốc kích dục vào trà ép tôi uống rồi sau đó gở trò. Dấu chân trên bụng đúng là do tôi đập, nhưng đó là tôi kháng cự không để cô ấy tiếp tục làm bậy!

- Ha ha... - Thanh Hương bật cười lớn, suýt chảy cả nước mắt, giống như vừa nghe được chuyện gì đó vô cùng buồn cười - Tôi không nghe lầm đó chứ? Trúc Linh toan cường bức bạn cơ đấy? Ha ha, thật không thể tưởng tượng nổi... Bạn hấp dẫn đến nỗi cô ấy phải làm vậy à?

Mọi người cũng cười, lời hấn nói quả thật hết sức vô lý.

Đối với thái độ của bọn họ, Trần Phi chỉ thản nhiên bảo:

- Cô ấy cần sự bảo hộ của tôi mới làm vậy! Mọi người tin hay không thì tùy, tôi chẳng cần phải nói thêm!

- Ô, nói như vậy thì bọn tôi muốn được cậu bảo vệ phải cho cậu làm chuyện đó hết à? - Thanh Hương mỉa mai.

Trần Phi nhún vai không đáp, những gì cần nói hấn đã nói hết rồi.

Tình hình đang căng thẳng, Nguyễn Huy sau một lúc lâu bàng quan theo dõi, bỗng vệt đám người chạy tới vỗ vai hấn:

- Người anh em, tôi tin cậu! Mà nói thật, cho dù cậu có làm chuyện đó thì sao? Không có cậu, lúc này cô ta còn đang phải banh háng cho lũ kia chơi mỗi ngày kia, chắc là không dưới chục lần đâu nhì? Còn ra về thanh cao khóc lóc gì chứ, tôi không tin một người đã trải qua chuyện đó mà bây giờ bị ân nhân của mình đối xử như thế lại tỏ ra sốc tới mức khóc chết lên chết xuống! Còn trình à?

Lời gã vô tình đụng chạm vào nỗi đau của mấy nàng kia, đó là vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời họ, không muốn nghĩ tới và càng không cho phép ai động chạm đến. Thế nên, hai nàng kia tức giận lên tiếng:

- Cậu nói vậy có ý gì? Chúng tôi chỉ là nạn nhân, được các người giải cứu thì chúng tôi rất cảm kích, nhưng không có nghĩa chúng tôi phải dùng thân báo đáp, không có nghĩa chúng tôi không được cảm thấy đau đớn khi lần nữa lại bị làm nhục...

- Cậu thật quá đáng, những lời vô lương tâm như vậy mà cũng nói ra được!

Đổi mặt những lời chỉ trích, Nguyễn Huy làm như không nghe không thấy, căng căng nét mặt:

- Tôi vẫn bảo lưu quan điểm là cậu ấy vô tội. Cá tính Trần Phi thế nào tôi hiểu rõ nhất, trong khoản gái gú cậu ta cực kỳ ngờ nghệch! Đừng nói chỉ là cô ấy, cho dù hoa hậu liên hành tinh có lọt đồ đứng trước mặt chưa hẳn cậu ta đã biết phải chọt vào chỗ nào. Chưa hết, các người nhìn xem, Bạch Yến và Trúc Linh ai đẹp hơn? Trần Phi việc gì phải từ chối Bạch Yến để rồi tìm cách cưỡng bức Trúc Linh? Vớ vẩn!

Nãy giờ lắng nghe Trần Phi bị hạch tội, Nguyễn Huy rất khó chịu, thế nên ngay khi có cơ hội chen vào liền dùng bộ dạng lưu manh đường phố khiến cho các nàng kia cứng họng, có muốn cãi với gã cũng không thể.

Bạch Yến đỏ bừng mặt, không ngờ câu chuyện nàng tỏ tình với Trần Phi lại bị khai ra trong tình cảnh trớ trêu thế này. Nhưng nàng dám làm dám nhận, không chối bỏ gì cả, chỉ là trong cách nói của Nguyễn Huy có chút gì đó rất xem thường nàng, nghĩ nàng là loại con gái Trần Phi muốn là lên giường ngay sao? Thế nhưng Trần Phi đang bị hiềm nghi, nàng không nỡ lên tiếng thanh minh, làm vậy khác nào hại hấn. Sâu trong thâm tâm, nàng không tin hấn là loại người tồi tệ như vậy, nhưng nàng cũng khó thể tin câu chuyện kia hoàn toàn do một tay Trúc Linh dựng lên để hại hấn. Một bên đáng tin, một bên đáng thương, nàng chẳng biết phải nghiêng về bên nào. Cảm giác khó xử, đau lòng và bị xem thường khiến nàng ầm ứ rơi nước mắt, song chỉ biết lặng lẽ lau khô, âm thầm chịu đựng.

Những gì Nguyễn Huy nói buộc mọi người phải suy nghĩ, ngẫm cũng hợp lý. Đúng lúc này, Lương Nhật nhảy vào cuộc, ném thêm một viên đá xuống giếng với dụng ý dìm chết Trần Phi, gã nhàn nhai nói:

- Dễ hiểu thôi, có thể Bạch Yến không phải gu của cậu ta. Cậu thấy đẹp hơn không có nghĩa người khác cũng thấy vậy. Như tôi lại thấy Trúc Linh có khi chất hơn thì sao?

Lời gã như ánh đuốc trong đêm, soi sáng tâm trí mọi người, ai cũng gật đầu bảo phải.

Nguyễn Huy thâm nghiêm rằng, Đmm, khí chất sao? Á kia nhìn diêm dúa dâm dăng chả khác gì con diêm, vậy mà thẳng diên này dám bảo hơn Bạch Yến, mắt nó chắc là bị bù lệch ăn rồi? Lời trái lương tâm như vậy cũng dám nói ra?

Nghe vậy nhưng ngoài mặt gã rất điềm đạm:

- Cậu biết một mà không biết hai. Tôi hỏi cậu, vì sao Trần Phi giờ trò với Trúc Linh, đó là nói theo nhận định của các người nhé!

- Tình tròng lên não, vậy cũng phải hỏi sao? - Lương Nhật khinh khinh.

Chỉ chờ có thế, Nguyễn Huy vỗ tay:

- Nói rất đúng! Đã là tình tròng lên não, vậy tại sao trước đó Trần Phi không làm vậy với Bạch Yến mà cố tình chờ Trúc Linh vào mới ra tay cưỡng bức? Khoan nào, để tôi nói hết đã chứ! Ở đây có rất nhiều đàn ông, ai cũng biết một khi hứng thú bộc phát thì cho dù là bà già đứng trước mặt, trong tình cảnh hỗn loạn không còn phép tắc kỷ cương hiện nay, thì bản thân cũng có thể cưỡng dâm, chứ đừng nói lại đi chê bai một Bạch Yến xinh đẹp như vậy? Sao hử, tôi nói không sai chứ? Mọi người trước giờ đâu phải chưa từng đọc báo, xem qua mấy thông tin đại loại như thiếu niên cưỡng bức bà già 90 tuổi các kiểu? Đừng bảo tôi đặt điều hoặc do gu mấy gã đó mặn quá nhé, thực tế bởi vì lúc đó bọn họ bị đam mê sắc dục lấn át hết thần trí rồi, chỉ cần có một cái lỗ để nhét vào thôi, đâu còn hơi sức quan tâm trẻ hay già, đẹp hay xấu? Có khi 3D cũng quất luôn ấy chứ?

Lời gã tuy thô và hơi nói quá nhưng rất thực tế, dù mọi người nghe thấy chói tai cũng không tiện phản bác.

Lương Nhật thì khác, chụp lấy sơ hở của Nguyễn Huy ngay:

- Cậu biết nói "hứng thú bộc phát", vậy chẳng lẽ không nhận ra lúc Bạch Yến đi vào thì Trần Phi chưa ham muốn, chỉ khi gặp Trúc Linh mới nảy lòng dâm tà rồi làm chuyện xằng bậy? Nông cạn! Đừng vì Trần Phi là bạn thân của cậu mà tìm cách đối trắng thay đen, bênh vực cậu ta!

Nguyễn Huy cười thâm, bốn chữ "hứng thú bộc phát" là gã cố tình nói ra để bẫy Lương Nhật, quả nhiên tên kia lọt hố ngay. Còn gã lắm chú em à, định cãi tay đôi với anh sao?

Gã đẩy nhẹ gọng kính, giọng lưỡi đắc thắng tung đòn quyết định:

- Ừ nhì, cậu nói rất đúng! Có thể khi gặp Trúc Linh, Trần Phi mới "hứng thú bộc phát". Vậy, cậu và cả mọi người có nghĩ vì sao tự dưng gặp Trúc Linh, cậu ta lại nảy sinh ham muốn không? Rất đơn giản, bởi vì cô ta mặc một bộ đồ quá mức khiêu khích gợi dục! Nhìn đi, ở đây có ai mặc đồ ngăn cản cõn thể không? Chỉ có một mình cô ta.

Mắt mọi người đổ dồn vào Trúc Linh đang sắm vai nạn nhân tội nghiệp, khiến nàng vô cùng nhột nhạt. Quả nhiên trang phục nàng khiêu khích thật, ngăn quá mức quy định, đồ này có lẽ chỉ nên mặc ngủ trong phòng riêng.

Nguyễn Huy đằng hắng một tiếng để thu hút sự chú ý, vuốt vuốt cằm tiếp lời:

- Một cô gái đang hoảng, nhất là sau khi trải qua những chuyện không hay trong quá khứ, nhất định phải chú ý giữ mình hơn, cần phải ăn mặc kín đáo, không thể nào thích khoe da khoe thịt như cô ta được. Còn nữa, là ai tìm tới ai? Chính cô ta tìm tới tận phòng Trần Phi, mặc đồ khiêu gợi như thế với lý do đem trà vào cho hắn uống? Các người tin được không? Chưa hết, ai bảo cô ta làm vậy? Không ai bảo cả, đơn giản là vì cô ta thích, hoặc cô ta muốn tìm cơ hội đưa Trần Phi vào phòng. Nam cô nữ quả trong phòng kín, ăn vận thì mát mẻ, có là Phật cũng động lòng chứ đừng nói Trần Phi! Nếu trước đó lén thêm một liều thuốc kích dục vào trong bình trà rồi ườn ẹo đẩy đưa ép Trần Phi uống, hà hà, tất nhiên sẽ dẫn đến kết quả như chúng ta đang thấy.

Gã dùng lời giây lát, mắt đảo một vòng tận hưởng cảm giác dắt mũi tất cả mọi người, tặc lưỡi:

- Chắc, kế hoạch tuyệt hảo đấy chứ! Chỉ tiếc cô ấy khiêu khích nhằm đối tượng, trúng ngay thẳng đầu gối chưa từng ném mùi đời như cậu ta, đổi lại là tôi hoặc một ai khác có khi đã thành công mỹ mãn rồi!

- Nhảm nhí!

Lương Nhật đuổi lý, bị một tràng nói không ngừng nghỉ của Nguyễn Huy khiến cho đầu óc mụ mẫm, đành hằm hừ vài tiếng khỏa lấp.

Cơ thể Trúc Linh run bần bật, không phải vì giận mà vì sợ. Gã thanh niên đeo kính cứ như đi guốc trong bụng nàng, hoặc lúc đó gã nấp một bên rình xem, bằng không chẳng thể nào phân tích chính xác tới vậy được. Bất quá nàng không thể thừa nhận, nếu lộ ra sẽ chết chắc, đành tỏ vẻ giận dữ oan uoc nói:

- Cậu... miệng lưỡi cậu thật độc ác! Tôi từ nạn nhân mà trong lời nói của cậu lại biến thành thứ phụ nữ dâm dăng... Cậu...

Nàng không biết nói gì hơn, thế nên tới đây bèn giờ chiều cũ ra, khóc lóc âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Xung đột

Tiểu My lặng lẽ đứng trong một góc tối phía sau nên không ai chú ý tới sự hiện diện của nàng. Đồng hành cùng Trần Phi ít lâu, trải qua sinh tử mấy bận, trực giác nói cho nàng biết hẳn tuyệt đối không phải hạng người như vậy. Nàng vẫn chưa quên khi trước, lúc đề nghị được hắn giúp đỡ đã hiểu lầm hắn đòi hỏi quan hệ xác thịt, để rồi sau đó nghe hắn lạnh nhạt bảo không có hứng thú. Khi ấy nhìn vào mắt hắn, nàng tin hẳn nói thật. Trần Phi nhất định không phải là kẻ háo sắc để gây ra chuyện cưỡng bức xấu xa.

Nghĩ vậy nên ngay từ đầu dùng ánh mắt người ngoài cuộc nhìn vào, Tiểu My nhận ra cô gái tên Trúc Linh kia rất giống đang diễn kịch. Nhưng bản tính nàng khá nhút nhát, lại biết tiếng nói của mình không có trọng lượng, vì thế đành im lặng.

Trong khi mọi người vỗ về an ủi Trúc Linh đang khóc bù lu bù loa, Nguyễn Huy vẫn không buông tha. Gã cọt nhá:

- Không thể trả lời nên giờ trò khóc với tôi à? Tôi vẫn chưa nhắc đến trong lời kể của cô lúc nãy có một điểm cực kỳ vô lý đâu nhé. Ha ha, toan cắn lưỡi quyền sinh khi bị Trần Phi cưỡng bức cơ đấy? Quyết liệt phết nhỉ? Thế sao khi trước bị cả đám gang hồ thay phiên hiếp ngày hiếp đêm, cô không tự tử? Hay là cô có sở thích biến thái, càng nhiều đàn ông hiếp cùng lúc cô càng sướng, cho nên bây giờ chỉ mỗi mình Trần Phi không thể khiến cô thỏa mãn, bèn đòi tự tử? Sao hả? Trợn mắt lên nhìn tôi làm gì? Tôi đang si nhục cô đấy! Có thấy nhục, có thấy uất ức không? Giỏi thì cắn lưỡi tự tử tôi xem nào! Hừ, dạng người như cô tôi vừa nhìn vào đã biết thể loại chết nhất, chỉ giỏi hù dọa vớ vẩn!

Gã càng nói càng bậy bạ, từng lời từng lời như những nhát dao đâm sâu vào tâm can Trúc Linh khiến nàng run rẩy. Hiện tại nàng không hề diễn kịch, mà đang run rẩy vì giận và sợ thật sự, mắt cứ trừng trừng nhìn Nguyễn Huy không chớp, chẳng biết phải đối đáp thế nào.

Thần trí mọi người bị Nguyễn Huy làm cho bấn loạn hết cả, mắt hoa mảy choáng, cảm thấy thế sự đảo điên, trắng thành đen và đen thành trắng, rốt cục chẳng còn xác định được giữa Trần Phi và Trúc Linh, ai mới là nạn nhân.

Sau giây phút rồi trí, Trúc Linh nức nở:

- Cái mạng tôi là do cha mẹ sinh ra, dù thế nào cũng phải cố gắng sống để đền đáp công ơn sinh thành, đâu thể muốn chết là chết! Tôi chỉ định hù dọa cho cậu ta sợ mà ngừng tay...

Lộp bộp!

Nguyễn Huy bắt chọt vỗ tay mấy cái, vẻ mặt tán thưởng:

- Diễn sâu lắm, cô không học sân khấu điện ảnh thật sự rất phí phạm tài năng! Nhưng này, tôi thấy lạ ở chỗ Trần Phi chưa kịp làm gì mà cô đã khóc ngất

lên ngất xuống rồi, vậy trước kia cô bị biết bao thằng hăm hiếp đánh đập tàn nhẫn, lẽ ra cô phải đau khổ tới hóa điên hóa dại, không còn muốn sống nữa mới đúng chứ nhỉ? Thế mới nói, hóa ra nỗ lực sinh tồn chỉ vì không muốn phụ công ơn dưỡng dục của cô thật đáng khâm phục!

- Tôi không nói lại được anh... - Nàng ta uất ức chỉ tay vào mặt Nguyễn Huy - Kẻ có miệng lưỡi ác độc như anh, cẩn thận bị khẩu nghiệp quả báo...

- Hề hề, giờ quay ra rửa tội à? Thoải mái đi! Khẩu nghiệp con mẹ gì cũng được, miễn cô đừng bày trò hăm hại thằng bạn đáng thương của tôi được rồi!

Mạnh Quân bắt nhãn lên tiếng:

- Thôi, cậu nặng lời thế đủ rồi! Dù sao tất cả cũng chỉ là suy đoán chủ quan của cậu, không thể dựa vào đó mà bảo Trần Phi không liên quan.

- Ô, tôi lướt anh ra mặt à? - Nguyễn Huy ngó người, môi hơi trề ra - Suy đoán của tôi thì là chủ quan, vậy còn những lời tố một chiều từ phía cô ta là khách quan hử? Bằng chứng đâu nào? Ai có thể trưng bằng chứng ra cho tôi rửa mắt một chút không? Tất cả đều là kẻ ngoài cuộc, nếu không dựa vào suy luận thì còn biết dựa vào gì để xác định thực hư? Hay các người đều chỉ nghe cô ta cáo xxx ăn vạ rồi kéo qua đây đầu tố cậu ấy?

- Cậu ăn nói cẩn thận! Ở đây có không ít phụ nữ, cậu chửi tục này giờ nhiều rồi đấy! - Mạnh Quân cau mày khó chịu.

- Hề hề, con người tôi ít học không so được với các người, nghĩ sao nói vậy thôi. Kính mong thông cảm!

Nguyễn Huy nhún nhún vai, dáng vẻ tùy tiện nói với Trần Phi nhưng cố tình cho mọi người nghe thấy:

- Phi à, nói thật từ lúc tỉnh dậy đến giờ, tôi thấy tội nghiệp thay cho cậu! Đa mang lo chuyện bao đồng làm gì để bây giờ cậu xem, những kẻ lẽ ra phải mang ơn thì quay ngược lại cắn cậu. Hay đã, chỉ vì một á đần bà còn thua cả điếm...

Trông thấy Lương Nhật tròn mắt nhìn mình toan phản ứng, gã cười khẩy:

- Mày trừng mắt nhìn tao làm gì? Miếng cơm của cậu ta mày ăn còn dính trên mép kia, thể loại sống chó vô ơn chỉ chực chờ cắn lên người khác như mày tao còn lạ gì?

- Lâm nhảm đủ rồi đấy! - Thanh Hương tức giận chen vào - Bạn cũng làm được gì mà lớn lối? Hay chỉ biết nằm dài chờ người khác chăm lo?!

"Chưa nói tới cô, cô đã lộ mặt ra..."

Nguyễn Huy đẩy kính, nhướn mắt ngó Thanh Hương đầy khinh miệt:

- Nói rất đúng, tôi chả giúp được gì cho cậu ấy! Nhưng ít ra tôi không sống chó như các người! Cả cô và thằng tiểu nhân kia, chó đực và chó cái, rõ ràng cạp nhau rất xứng! Chúc mừng chúc mừng, sau này đẻ ra một bầy chó con nhớ liên hệ tôi, tôi sẽ lót cho một cái ổ rom, đóng cho một cái chuồng gỗ để trước sân, đại gia đình nhà chó các người tha hồ sửa cần cần bậy!

- Mày cảm miệng!

Trước đó liên tục bị Nguyễn Huy mang ra làm trò hề, Lương Nhật đã rất tức tối. Giờ nghe gã tiếp tục nói thế thì không kiềm chế được nữa, Lương Nhật quát lớn xông tới, trên tay cầm một thanh trường kiếm màu vàng nhạt đâm thẳng vào ngực Nguyễn Huy quyết lấy mạng gã.

Vụt!

Trần Phi thấy Lương Nhật thỉnh linh ra tay liền can thiệp, thân hình hần khê nhích động đã hiện ra chắn ngay trước người Nguyễn Huy, thanh Katana chém thẳng xuống trường kiếm màu vàng.

- Dừng tay!

Biết Lương Nhật một mình khó thể đương cự Trần Phi, Mạnh Quân hét lớn, cảm trường thương lao đến nhập cuộc.

Keng!

Trường kiếm vừa va trúng thanh Katana lập tức bị chém gãy thành hai đoạn. Lưỡi Katana không dừng mà như tia chớp xẹt thẳng đến cổ Lương Nhật.

Tốc độ Trần Phi quá nhanh, Lương Nhật cơ hồ chỉ mới cảm thấy cổ tay mình tê rần đã phát hiện kiếm gãy, chưa kịp phản ứng thì cảm giác mát lạnh đã bao quanh cổ, hồn vía bay mất. Gã đứng như trời trồng chờ chết, thậm chí kỹ năng Lưu Kiệt Huy trao cho khi trước cũng chẳng kịp thi triển.

Đúng lúc này, ngọn trường thương cổ xưa từ sau lưng Lương Nhật đâm tới, đánh bay thanh Katana, cứu gã một mạng.

Ngay khi thanh Katana chạm vào trường thương, một luồng điện truyền tới cơ thể Trần Phi khiến hần tê liệt. Song hần đã lường trước, nhờ đẳng cấp áp chế và chỉ số vượt trội đẩy lùi trạng thái xấu rất nhanh. Tay hần phát nhẹ, một luồng cuồng phong từ lòng bàn tay thốc ra, thổi bay Mạnh Quân và mấy người cạnh đó va đập vào vách phòng.

Con gió cực mạnh như bão cấp 10 thổi lướt qua người Lương Nhật, may sao gã không bị gì trong khi những người khác té sấp mặt lên nhau. Gã khấp khởi vui mừng, hai chân bước lui toan chạy khỏi phòng thì một chùm tơ nhện thỉnh linh phủ trùm khắp người gã rồi kéo phăng tới trước mặt Trần Phi.

Bốp!

Một cước từ Trần Phi giáng thẳng giữa ngực Lương Nhật khiến gã bay vèo ra xa, xương ngực vỡ nát. Gã kêu lên đau đớn, phun ra mấy ngụm máu.

Trần Phi đi từng bước thật chậm tới gần Lương Nhật, ngồi xuống trước mặt gã, một tay nắm tóc gã kéo mạnh lên khiến gã lại bật ra tiếng rên. Giọng hắn lạnh như băng:

- Mày tưởng âm thầm cày được chực cấp là đủ để múa may trước mặt tao sao?

- Cậu đừng quá đáng!

Vừa rồi Mạnh Quân không lường được kỹ năng kỳ lạ của Trần Phi nên trúng chiêu, cảm thấy vô cùng mất mặt. Y bật dậy, sau khi đỡ Gia Mỹ đứng lên liền cảm thương phóng đến quyết gỡ gạc thể diện.

Trần Phi không rảnh rỗi so tài cùng y, tùy tiện móc khẩu Súng Địa Ngục chia tới, cười nhạt:

- Tốt nhất anh đừng xen vào!

Mạnh Quân đang hùng hổ lao đến, trông thấy khẩu súng đỏ rực xuất hiện trên tay Trần Phi thì con giận nhanh chóng tan biến, vội lùi về sau thật xa, đề phòng hắn khai hỏa. Uy lực thứ này y đã nếm qua, tuyệt không thể đùa.

Nhân lúc lộn xộn, Trúc Linh rón rén bước tới cửa phòng định lên bỏ trốn, song chân nàng ta chỉ vừa bước qua ngạch cửa đã bị một cái lưới nhện trùm lên người.

Trần Phi thoáng cất tay, nàng liền rơi phịch xuống trước mặt hắn, nằm cạnh Lương Nhật đang quần quai đau đớn.

Trúc Linh sợ tới mức đống người, toàn thân giá lạnh, chỉ biết run rẩy cầu xin:

- Tha... Tha... cho tôi...

Lưới kiếm lạnh ngắt đặt hờ lên cái cổ trắng trẻo của nàng, thanh âm Trần Phi hờ hững như từ địa ngục vọng tới:

- Nói!

Trúc Linh giật bắn người, mơ hồ trông thấy lưới hái thần chết đang lơ lửng trước mặt mình. Nàng vừa khóc vừa hồi hã nói:

- Tôi... xin lỗi! Tôi sai rồi, tôi sai rồi! Tôi chỉ muốn khiến cậu yêu thích rồi bảo bọc thôi, không có ý xấu! Tha cho tôi...

Chính tai nghe Trúc Linh thừa nhận, mọi người đều tái mặt. Dù nàng ta nhận tội trong trạng thái bị uy hiếp, nhưng xem qua thái độ thì ai cũng dễ dàng nhận ra đây chính là sự thật.

- Nghe chưa? Các người nghe rõ rồi chứ, có cần bảo cô ta lặp lại lần nữa không?

Nguyễn Huy nãy giờ nấp kín sau lưng Trần Phi, lúc này thấy an toàn rồi mới nghênh ngang bước tới lớn giọng:

Tiếp đó, gã tặc lưới làm bộ khuyên nhủ Trần Phi:

- Phi à, giết cô ta chỉ bẩn tay cậu thôi, cẩn thận kéo oan hồn cô ta hiện về mỗi đêm cưỡng hiếp cậu đến chết, sẽ rất nguy hiểm! Tôi thấy tốt nhất cứ trả cô ta về chỗ cũ, để mỗi ngày được cả chục tên thanh niên sung sức giúp thỏa mãn, thế là đúng nguyện vọng của cô ta rồi! Hề hề, người đẹp thấy tôi nói đúng không hả?

Gã nháy mắt với Trúc Linh nằm co quắp trong lớp lưới nhện lủng nhùng dưới sàn nhà. Nàng lắc đầu liên tục, sợ hãi cực độ khi nghĩ tới những ngày đen tối trước kia.

Thái độ Mạnh Quân rất phức tạp, chẳng rõ y đang tức giận vì bị Trần Phi làm mất mặt, hay đau lòng vì hiểu lầm dẫn đến mọi người xung đột, cả nhóm mất đoàn kết. Y thờ dãi:

- Mọi chuyện vậy là rõ rồi. Cậu muốn xử trí cô ấy thế nào tùy cậu, tôi sẽ không xen vào! Về phần Lương Nhật dù sao cũng chưa làm gì quá đáng, nhẹ tay một chút được không?

Gã đeo kính cận nghe thế nhảy đồng lên:

- Này, anh nói gì thế? Vừa rồi ai cũng thấy gã định giết tôi, không thể tha được!

Nói xong gã chen tới, vỗ vỗ mấy cái vào mặt Lương Nhật đang thoi thóp, cười cợt:

- Mày mới hùng hổ lắm mà, sao giờ nằm im thín thít như con chó bị thiến vậy? Đứng dậy giết tao đi! Hề hề, chỗ này nhiều máu nhất này, chỗ này nữa...

Mọi người chán nản lẫn tức giận lúc đầu. Không thể hiểu nổi một kẻ có bề ngoài thư sinh bảnh bao như Nguyễn Huy sao lại có bản tính trái ngược hoàn toàn với ngoại hình. Chứng kiến gã si nhục Lương Nhật, vài người định can ngăn nhưng bất gặp ánh mắt lạnh lẽo từ Trần Phi đảo qua đánh im lặng, không dám lên tiếng.

Kể cả Thanh Hương, sau khi vẫn tội oan Trần Phi, nàng tự biết thân biết phận nhịn nhục quay mặt đi nơi khác, không nỡ nhìn cảnh tượng kinh khủng này thêm nữa.

Nguyễn Huy chọc ghẹo Lương Nhật chán, quay qua Trần Phi hỏi:

- Xử lý "vị anh hùng" này sao đây?

Trần Phi chưa kịp đáp, Bạch Yến đã lấy hết can đảm nói:

- Dù sao cậu ta cũng đi cùng mọi người lâu rồi. Xin cậu nể tình mọi người, tha cho cậu ta một lần!

Nguyễn Huy lần nữa nhảy dựng lên, toan phản đối nhưng bị Trần Phi khoát tay ngăn cản. Hắn thờ ơ bảo:

- Đùng đánh chết là được!

- Hề hề, coi như cậu còn chút lương tâm, không uống công tôi cái sùi bọt mép này giờ! Tôi không khách sáo đâu đấy!

Bốp! Bốp! Bốp!

Nguyễn Huy không khách sáo thật, gã hào hứng xắn tay áo lên, tay nắm chân đá loạn xạ khắp người Lương Nhật, kể cả mặt cũng không tha.

Mặc kệ gã phát tiết, không ai dám nói gì, thầm nghĩ Lương Nhật vẫn giữ được mạng sống là may mắn rồi.

Đánh đấm cả buổi, đến khi mặt Lương Nhật thảm hại chẳng khác nào cái mền rách, Nguyễn Huy mới đứng dậy, sảng khoái vuron vai:

- Thoải mái thật, người gã này rất mềm, đấm vào cứ như được mát xa toàn thân. Cậu thử đi!

Thấy Trần Phi không phản ứng, gã phẩy phẩy tay thăm chề hấn nhằm chán, đột nhiên đi tới chỗ Trúc Linh đang nằm.

Nàng kia cứ ngỡ mình bị bọn hắn bỏ quên, tạm thoát nạn, bỗng thấy gã hung thần đi tới thì thất kinh hồn vía, toàn thân co rúm lại.

Nguyễn Huy nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Trúc Linh, môi nở nụ cười dâm tà:

- Hề hề, trao đổi nhé! Cô cho tôi bóp %\$#@ vài cái, rồi tôi sẽ nói cậu ta tha cho cô! Đồng ý không?

Đề nghị này quá mức khiếm nhã đê tiện, trước ánh mắt bất bình của mọi người nhìn vào, Trúc Linh không dám đồng ý. Dù sự thật đã được phơi bày rõ ràng nhưng làm vậy khác nào bộc lộ toàn bộ bản chất của nàng ra cho kẻ khác chê cười lần nữa. Tuy nhiên, đối diện cái chết thì ai cũng kinh hãi, sau một lúc đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nàng khó khăn nói:

- Cậu... nhớ giữ... giữ lời...

Gã kia cười phá lên:

- Đương nhiên! Người đẹp trai hào hoa như tôi không lẽ bày trò lừa gạt cô trước mặt bao nhiêu người sao? Được rồi, nằm ngay lại! Đúng đúng, ưỡn ngực lên, ưỡn thêm nữa tôi mới dễ bóp chứ!

Trúc Linh miễn cưỡng làm theo mọi yêu cầu của Nguyễn Huy, bộ ngực căng đầy ưỡn cao vô cùng khiêu khích, mắt nhắm chặt, từ hai bên khoe chảy ra hai dòng lệ khổ sở. Chưa khi nào nàng cảm thấy nhục nhã ê chề như bây giờ, kể cả lúc bị đám khốn nạn kia cưỡng dâm tập thể cũng không cay đắng bằng. Nội tâm nàng oán hận bọn Trần Phi đến cùng cực.

Song, nàng chờ khá lâu vẫn không thấy động tĩnh, hé mắt phát hiện Nguyễn Huy vẫn còn ngồi đó nhưng gã chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt mà suốt đời nàng khó thể quên được. Gã ung dung đứng lên:

- Nói chứ tay tôi cũng có tự trọng, chạm vào cơ thể nhơ bẩn của cô thì thật xúc phạm chúng quá! Chúc mừng cô đã vượt qua được thử thách, hề hề!

Trúc Linh òa lên khóc, tiếng nước nức nức nghẹn như nhấn chìm mọi thứ trong phòng. Sau hôm nay, nơi này chắc chắn không còn dành cho nàng nữa, nhưng những lời si nhục kia sẽ đeo bám nàng mãi không rời. Thà là gã sờ mó làm nhục nàng trước mặt mọi người, còn hơn không thèm động vào lại nói ra những lời cay nghiệt tới vậy. Chưa khi nào nàng cảm thấy bản thân còn thua cả một thứ rác rưởi tận cùng dưới đáy xã hội như bây giờ.

Nguyễn Huy không hề động lòng dù chỉ một chút. Gã đi tới chỗ Trần Phi, thần nhiên cười nói với hắn giống như chuyện xảy ra chẳng hề liên quan đến mình:

- Giờ sao đây? Cậu định thế nào?

- Đi thôi! - Trần Phi nói.

- Ừ, rất đúng ý tôi.

Cả hai chậm rãi lướt qua trước mặt mọi người, tiến tới cửa phòng.

Thanh âm của Gia Mỹ đuổi theo:

- Này, hai cậu định đi đâu?

Bóng Trần Phi đã khuất sau cửa, Nguyễn Huy đẩy nhẹ kính, hơi quay mặt vào nhìn nhò:

- Nơi này không thích hợp cho bọn tôi nữa, chúc các người may mắn!

Nói xong, gã cũng rất nhanh biến mất.

Mấy giây nặng nề trôi qua, trong phòng không ai nói với ai lời nào.

- Xin lỗi...

Bỗng nhiên Tiểu My vùng chạy ra khỏi phòng.

Bạch Yến đứng chôn chân ngó theo, tâm trạng hụt hẫng như rơi xuống đáy vực thẳm. Nàng rất muốn bắt chước Tiểu My, đuổi theo hấn. Nhưng lòng tự trọng không cho phép nàng làm thế, dù biết lần này chia tay sẽ rất khó có cơ hội gặp lại, nhưng rốt cuộc nàng vẫn đứng yên, mặc cho rằng nghiêng mạnh vào môi dưới đến bật cả máu, dòng nước mắt lạnh lẽo tuôn ra, lăn dài trên má.

Mạnh Quân âm trầm bước tới chỗ bọn Lương Nhật, móc ra một cái bật lửa hơi vào lưới nhện, tìm cách giải cứu. Tay y cầm bật lửa cứ run lên từng cơn, ánh mắt hằn sâu sự giận dữ.

Hai người kia nhanh chóng được gỡ khỏi lưới nhện. Mai Hùng và Thanh Hương loay hoay giúp Lương Nhật chăm sóc vết thương, riêng Trúc Linh lặng im như người chết rồi, ai hỏi gì cũng không đáp. Lát sau, nàng bất ngờ xoay người tắt tả chạy nhanh ra ngoài. Mấy cô gái định đuổi theo giữ lại nhưng Mạnh Quân khoát tay:

- Kệ cô ta!

Trần Phi đi rồi, quyền thủ lĩnh đương nhiên thuộc về y, không ai dám cãi.

...

Trần Phi và Nguyễn Huy đứng cạnh chiếc Land Rover. Mặt gã đeo kính vẫn còn hã hê song nhanh chóng gặp phải một nan đề, thấp giọng:

- Ai lái xe đây?

Trần Phi ngó gã:

- Cậu.

- Đừng đùa! Tôi không biết lái! - Gã giật bản, xua tay nói.

Trần Phi mở cửa, ngồi vào ghế cạnh chỗ tài xế, thần nhiên:

- Tôi có xem thao tác của bọn họ rồi, cũng dễ! Cậu cứ lái đi, một chút sẽ quen thôi!

Nguyễn Huy chỉ còn biết kêu trời, ngẩn ngừ hồi lâu mới đau khổ ngồi xuống ghế lái:

- Mẹ nó, có tông xe chết cũng đừng trách tôi đây!

Gã đang loay hoay vặn khóa, mò mẫm tìm chỗ nổ máy thì Tiểu My chạy ra, rụt rè nói:

- Hai người định không cho tôi đi cùng hả?

Trần Phi nhìn nàng mỉm cười:

- Được chứ. Bạn lái xe giúp cậu ta đi!

Nguyễn Huy nghe thế mừng hơn trúng số, lập tức nhảy ra bằng ghế phía sau, nhường chỗ ngay.

Chương 49: Núi Trường Sinh (1)

Sau khi vào trong lấy thêm mấy can xăng dự trữ, Tiểu My vui vẻ ngồi vào vị trí tài xế.

Nàng cho xe chạy được vài trăm mét, Trần Phi nói:

- Dừng xe!

Tiểu My nhả ga, đạp phanh, khó hiểu quay đầu lại nghe hắn giải thích:

- Ta dừng ở đây chờ bọn Lùng Mật một chút.

Nàng và Nguyễn Huy vô lễ, nãy giờ xảy ra nhiều chuyện nên họ quên bém hai gã trời đánh kia đi trinh sát cả buổi vẫn chưa quay về, chẳng biết có xảy ra chuyện gì không.

Bọn họ không phải chờ đợi quá lâu. Ít phút sau, gã đầu vàng chóc và tên nhóc Thiên Lôi đã xuất hiện ở đầu đường, phi xe ầm ầm tới. Trông thấy bọn Trần Phi, Lùng Mật lập tức hãm phanh tấp vào, ngơ ngác hỏi:

- Ủa, chúng ta chuẩn bị đi nữa à?

Nguyễn Huy vọt miệng:

- Tách nhóm rồi.

- Là sao? - Hai tên kia ngăn người, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Trần Phi đáp ngắn gọn:

- Chuyện đó giải thích sau. Hai cậu trinh sát thế nào, có phát hiện gì không?

Gã đầu vàng cố nén tò mò nói:

- Có lẽ chúng ta phải đi hướng khác! Bọn chúng ở trong kia rất đông, chỉ ít cũng vài trăm mạng, ngoài ra còn có không ít hàng nóng.

Trần Phi gật đầu, quả đúng như hắn lo ngại. Khả năng tên râu rậm bắn tia chính là người thuộc tổ chức này, nếu để chúng phát hiện bọn hắn chắc chắn sẽ ra tay báo thù, rất nguy hiểm!

- Thành phố này rất lớn, bọn chúng không thể nào chặn hết các ngã đường được. - Nguyễn Huy nói.

Trần Phi cũng có ý này, nhưng Lùng Mật lắc đầu:

- Bọn em thám thính khu vực quanh đó cả rồi, đâu đâu cũng có chốt chặn, hình như bọn chúng quyết tâm bắt giữ toàn bộ kẻ nào đi qua đây.

Nguyễn Huy nghe vậy than thở:

- Không lẽ chạy đến đây rồi giờ đành phải quay lại? Tồn công sức quá đấy!

Trần Phi nhìn hai gã kia, gắng hỏi lần nữa:

- Hai cậu xác định chứ?

Chạm phải ánh mắt hắn, Lùng Mật và tên nhóc Thiên Lôi thoáng run, song tự tin gặt mạnh:

- Chắc chắn.

- Được rồi, quay về hướng cũ! - Trần Phi dứt khoát nói.

Tiểu My hỏi:

- Ý bạn là vòng về núi Trường Sinh hả?

- Ủ.

Giữa tổ chức phiên quân đông người, vũ trang tận răng và băng anh Dĩ, đương nhiên Trần Phi chọn nhóm sau. Lần trước hắn đã tính giải quyết luôn băng nhóm này nhưng Mạnh Quân can ngăn, rút cuộc bây giờ vẫn không thể tránh khỏi việc đối đầu, có lẽ đây chính là ý trời.

Bọn họ vút lại một xe bảy chỗ, dồn cả qua chiếc Land Rover cho tiện. Tiểu My ra sau ngồi cạnh Trần Phi và Nguyễn Huy, nhường Lùng Mật lái. Tên nhóc Thiên Lôi như trước, tiếp tục ngồi cạnh gã đầu vàng. Sau một quãng thời gian đi chung, hai tên này có vẻ khá thân thiết, tâm đầu ý hợp.

Chiếc xe màu đen vòng ngược lại, phóng nhanh về hướng trấn Thanh Minh. Khi sáng bọn họ mất nhiều tiếng đồng hồ để tới được đây, bây giờ chạy ngược trở về sẽ tốn không ít thời gian nhưng đành chịu.

- Cậu cấp mấy rồi? - Trần Phi đột ngột hỏi.

Nhìn qua gương xe biết Trần Phi hỏi mình, tên nhóc Thiên Lôi hơi giật mình, vội đáp:

- Dạ, em mới lên cấp 4 thôi.

- Cầm lấy!

Trần Phi đưa cho gã một con Dao Mỏ Chó. Thứ này không dễ kiếm, nhớ lúc trước hắn phải cực nhọc giết chết thầy ma chuẩn tiến hóa mới có thể sở hữu.

Thiên Lôi vui mừng tiếp lấy, chưa kịp cảm tạ đã nghe hắn nói tiếp:

- Hiện tại chúng ta còn năm thành viên. Chỉ cần mọi người cố gắng, tôi nhất định không đối xử tệ!

Sau khi trải qua không ít sóng gió, Trần Phi nhận ra chỉ với sức một mình hắn không thể nào bình yên về đến quê nhà xa xôi, mà cần phải có sự trợ lực của đồng bọn. Trước đó, khi giúp mấy người Bạch Yến luyện cấp, hắn nghĩ như thế đã tạm đủ sức chiến đấu, nhưng bây giờ cả nhóm chỉ còn năm người, có lẽ phải tính toán lại.

Vai trò của Tiểu My tuyệt đối không thể thiếu, ai cũng cần được nâng đỡ thương, hơn nữa kỹ năng hồi máu rất khó kiếm. Mặt khác, hiện năng và Nguyễn Huy đều đã cấp 7, khả năng chiến đấu coi như tạm ổn, trừ khi gặp đối thủ mạnh mới đáng lo.

Về phần Thiên Lôi và Lùng Mật, mặc dù Trần Phi vẫn còn chút dè phòng nhưng hắn biết bọn họ sẽ không dám gây bất lợi, đơn giản vì làm vậy chẳng khác nào chơi đùa với lửa. Lại nói, nếu Trần Phi xảy ra chuyện, hai gã rất khó sinh tồn trong thế giới khắc nghiệt này. Vậy nên tăng cường sức chiến đấu của cả nhóm cũng là Trần Phi tự giúp mình, chỉ cần không vượt quá giới hạn cho phép, hắn sẽ cố gắng hết sức. Mục tiêu trước mắt là hỗ trợ mọi người lên cấp 8 hoặc hơn, bao gồm luôn tên nhóc Thiên Lôi còn rất yếu kia, đồng thời chia sẻ chút trang bị Trần Phi còn dư không dùng đến.

Nghe hắn nói vậy, mọi người mừng rỡ gật đầu liên tục. Gã đầu vàng ngáp ngừng:

- Vậy còn viên thuốc kia... không biết khi nào anh mới cho bọn em thuốc giải?

Trần Phi thần nhiên đáp:

- Thuốc bỏ thôi, không phải thuốc độc gì cả!

Dù đã mơ hồ đoán được từ trước, nhưng khi chính tai nghe hắn xác nhận, bọn gã mới thở phào nhẹ nhõm. Dù thế, Lùng Mật vẫn méo xệch miệng nói:

- Anh chơi vậy thì chết tại em! Sau này đừng đùa thế nữa...

Có tiếng Nguyễn Huy cười khoái trá từ đằng sau vọng lên:

- Hề hề, giang hồ mà cũng sợ chết à? Hai chú em thật là...

- Sợ chứ! - Gã đầu vàng lau bàu - Mỗi người chỉ có một cái mạng thôi, tôi vẫn còn nhiều dự định chưa hoàn thành!

- Dự định gì? Chơi thật nhiều gái à? - Gã đeo kính cợt nhả.

Mặt Tiểu My thoáng nhăn lại. Nàng đôi mắt nhìn ra hai bên đường, cố không để ý đến câu chuyện trong xe.

Trần Phi chợt bảo:

- Sau này cậu hạn chế nói chuyện kiểu đó, trong nhóm có phụ nữ không tiện! Còn nữa, khi này đúng là cậu nói rất có lý lẽ, nhưng những lời như vậy cực dễ chọc điên người khác, sẽ rước thiệt hại về phần mình!

- Hề hề, không phải lúc đó cậu đã có ý tách nhóm rồi sao? Tôi chỉ thuận nước đẩy thuyền, thêm vào chút mồi lửa cho vui thôi mà! Nhưng này, tôi thay mặt cậu hạ nhục bọn họ, chẳng những vậy còn giúp cậu rửa sạch hàm oan và trút giận, không cảm ơn mà trách tôi là thế nào?

Nguyễn Huy nhăn nhó, trong khi bọn Lừng Mật thì đông tai lên nghe ngóng. Hai gã vẫn rất hiếu kỳ về chuyện đã xảy ra khi mình đi vắng.

Trần Phi buồn cười, về độ gian manh nếu Nguyễn Huy tự nhận số hai, sẽ chẳng ai dám cho mình là số một. Có điều hắn vẫn phải nhắc nhở:

- Tôi không nói cậu sai, nhưng cần tiết chế!

- Được rồi, tôi hiểu! Sau này khi có mặt Tiểu My, tôi sẽ đi nhẹ nói khẽ cười duyên, vậy được chưa? Tránh làm cô ấy ghét rồi bỏ mặc tôi bị thương không thêm chữa trị! - Gã kia bực dọc khoát tay.

Tiểu My bật cười khúc khích, trong mắt ánh lên niềm vui sướng khó tả, cảm thấy cuộc đời nàng từ khi gặp bọn Trần Phi trở nên vui và thú vị hơn nhiều.

Khi bọn họ lên đường thì trời cũng gần tối, chạy thêm một đoạn đường dài, Trần Phi xem đồng hồ thấy đã tám giờ. Đi đêm rất nguy hiểm, hắn bèn chọn một khách sạn nhỏ ngoài rìa thành phố trú tạm qua đêm.

Hiện tại chỉ còn một thành viên nữ trong nhóm nên Tiểu My kiêm thêm nhiệm vụ nấu ăn, những người còn lại lăng xăng phụ giúp nàng mấy việc lặt vặt. Bữa cơm đạm bạc nhưng xem như đủ no.

Miệng ăn giảm bớt giúp Trần Phi đỡ được chút gánh nặng lương thực. Hắn kiểm tra số nhu yếu phẩm còn lại trong nhẵn, nếu dùng dè xèn có lẽ cầm cự được vài tuần, tuy nhiên nước ngọt thì còn khá ít. Trước mắt bọn hắn cần phải tìm thêm nguồn nước ngọt dự trữ.

Thành phố cư dân đông đúc nhưng lũ thầy ma phá tan hoang mọi thứ. Hầu như toàn bộ lương thực, nước uống đều bị chúng đập vỡ nát hoặc nhiễm bẩn, không thể sử dụng. Lại thêm đa phần mọi người xưa nay đều quen dùng nước máy, rất ít nhà dự trữ nước uống đóng chai nên bọn họ khó tìm thấy nước sạch. Mục tiêu khả dĩ nhất của Trần Phi lúc này chỉ là những siêu thị lớn hoặc các cửa hàng tiện lợi, thế nhưng ở mấy nơi này thường tập trung rất đông thầy ma và phần lớn cũng bị nhiễm bẩn, muốn tìm được chỗ đáp ứng đủ điều kiện hoàn toàn không dễ.

Sau khi dùng xong bữa tối, mọi người tán gẫu chốc lát. Nhờ vậy Trần Phi mới biết hóa ra quê của Tiểu My khá gần nhà hắn và Nguyễn Huy, hắn nàng không ngẫu nhiên đi theo bọn hắn. Riêng Lừng Mật và Thiên Lôi thì hai gã này đều là cô nhi, không vướng bận chuyện gia đình nên thoải mái đi đâu cũng chẳng thành vấn đề, miễn là có thể sống sót.

Tiếp theo, cả bọn ai về phòng nấy ngủ lấy sức để sáng hôm sau lên đường sớm.

...

Một đêm dài yên bình trôi qua.

Trời vừa tờ mờ sáng, mọi người đã thức dậy tiếp tục cuộc hành trình.

Sau mấy giờ chạy hết tốc lực, chiếc Land Rover chở cả bọn rốt cuộc cũng đến con đường độc đạo xuyên qua những bãi tha ma thuộc địa phận trấn Thanh Minh. Trần Phi sực nhớ ra một chuyện, cất tiếng hỏi:

- Trước đó không lâu, tôi nghe Thiên Lôi bảo có rất đông thầy ma đổ dồn lên núi Trường Sinh. Cậu biết nguyên do không?

Lừng Mật liền gật đầu:

- Tên Dĩ từng sai bọn em mò lên đó tìm hiểu mấy lần, em có trực tiếp tham gia. Đúng là rất nhiều thầy ma trong đó, có cả mấy con tiến hóa cực mạnh, bọn em không dám tiếp cận mà chỉ đứng từ xa nhòm ngó sợ qua tình hình rồi về báo cáo thôi.

Nghe nhắc đến thầy ma tiến hóa, mắt Trần Phi sáng lên. Trình độ hắn hiện tại hẳn là có thể giải quyết lũ này nếu chúng không quá đông, dù sẽ có chút khó khăn nhưng không đến nỗi chạy trốn chết như trước kia. Xử lý bọn chúng chắc chắn sẽ nhận được không ít vật phẩm giá trị giúp gia tăng thực lực của bản thân và cả nhóm.

Hắn trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Chỉ thấy thầy ma thôi à? Không còn gì khác sao?

- Vâng. - Gã đầu vàng đáp, mắt vẫn chăm chú nhìn đường - Cả một biển thầy ma nhìn không thấy điểm cuối, bọn em vừa trông thấy đã lạnh cóng hết người! Tốt nhất chúng ta đừng nên vào đó, không đủ cho bọn chúng nhét kẻ rặng đâu!

Nhận ra Trần Phi rất có hứng thú với chuyện này, Lừng Mật vội khuyên nhủ. Gã chưa muốn chết!

Đi thêm một lát, khi xe vòng lên chân đồi, sắp chạy tới khu căn cứ của nhóm anh Dĩ, Trần Phi phát cho mỗi người một khẩu súng và một băng đạn, căn dặn:

- Giữ lấy phòng thân! Nhớ là không được tùy tiện sử dụng, chỉ khi nào gặp nguy hiểm mới dùng tới!

Lừng Mật trước đó đã có một khẩu súng, thế nên lần này chỉ có phần của ba người còn lại. Ai cũng vui mừng nhận lấy, tay vuốt ve từ đầu đến cuối băng súng. Mặc dù bọn họ đều đã trở thành người chơi, có thực lực nhất định nhưng vẫn chưa đủ khả năng chống lại súng đạn, thế nên có thứ này trong tay

giúp cả bọn tự tin hơn không ít.

Chiếc xe chậm rãi bò lên đoạn đèo quanh co khúc khuỷu, còn cách khu nhà trọ một khoảng, Trần Phi ra lệnh dừng xe. Mọi người bước xuống, nhẹ nhàng đi bộ về phía khu trọ để tránh gây ồn ào làm kẻ địch đề phòng.

Vừa tới gần cổng, mùi tử thi hôi thối từ bên trong xộc ra khiến cả bọn nhăn mũi, vội lấy khẩu trang đeo vào nhưng không đỡ được bao nhiêu.

Bên trong khu nhà trọ, những kẻ hôm trước bị bọn Trần Phi hạ sát vẫn còn nằm la liệt, không hề được gả đại ca chôn cất. Vô số ruồi, côn trùng và giòi bọ bám đầy thi thể chúng, khiến quá trình phân hủy càng diễn ra nhanh hơn.

Tiểu My dừng chân, ngồi xuống ôm mặt cô đề nén cảm giác buồn nôn. Những người khác cũng tái xanh mặt mày, hít thở bằng miệng nhắm hờ để hít phải hơi độc.

Trần Phi đảo mắt ngo quanh, thầm suy đoán tên đại ca đã rời đi cùng mấy tên đàn em, bằng không quyết chẳng thể nào tiếp tục sinh sống ở nơi ô nhiễm thế này mà không thêm dọn dẹp sạch sẽ.

Nguyễn Huy rất bình thản. Đường như bản chất gã cố hữu đã cực kỳ máu lạnh, tình bơ chấp tay sau đít đi quanh quần, ngo nghiêng khắp nơi, sau cùng chốt một câu:

- Chắc, các cậu giết nhiều quá thể! Toàn chém rơi đầu thể này, ác thể!

Trần Phi nhìn qua chỗ Nguyễn Huy, đôi mày đột nhiên nhíu chặt rồi đi nhanh tới. Hắn nhớ khi trước ngay nơi này không có ai, vì sao lúc này lại xuất hiện thêm bốn cỗ thi thể.

Trông thấy hành động của hắn, bọn Lũng Mật vội vàng chạy đến. Vừa nhìn thấy mấy thi thể kia, gã đầu vàng giần giật mép môi, mặt đầy vẻ khó tin nói:

- Như là xác anh Dĩ và mấy tên đàn em thân tín...

Soạt!

Trần Phi bỗng rút thanh Katana cầm trên tay, ánh mắt đảo bốn phía. Hắn mơ hồ cảm giác nơi này có vấn đề!

Mấy người kia cũng vội vàng giương súng ra xung quanh đề phòng.

Qua giây lát, Trần Phi thu kiếm về, nhàn nhạt nói:

- Kẻ đó đi rồi!

Từ khi cấp độ tăng cao, Trần Phi sở hữu thêm một năng lực mà hắn nghĩ ai cấp cũng có, đó là đánh hơi được nguy hiểm. Vừa rồi hắn cảm nhận một luồng áp lực cực lớn vây chặt lấy mình, sát ý của kẻ kia rất đậm, dường như thù hận hắn không ít.

Một cái tên hiện lên trong đầu Trần Phi. Có thể một mình dễ dàng giải quyết bốn người này và có thù oán với hắn, Trần Phi không nghĩ ra được ai khác ngoài Lưu Kiệt Huy. Thế nhưng tên kia không lộ diện, thấy hắn phát hiện liền chuồn mất. Hóa ra Lưu Kiệt Huy bấy lâu vẫn luôn âm thầm bám theo mà hắn không hề phát giác, sau này phải chú ý đề phòng bị ám toán.

Để chặn chắn với nhận định này, Trần Phi muốn nghe bọn Lũng Mật xác nhận lần nữa:

- Hai cậu nhìn kĩ xem phải bọn chúng không?

Những cỗ thi thể đã bị giòi bọ đục khoét mất đi nhân dạng, tuy nhiên Lũng Mật vẫn nhìn ra được bộ đồ của gã đại ca và vết sẹo dài bên má trái của gã Bình sẹo trường nhóm khi trước. Gã gật đầu:

- Hắn là bọn họ rồi. Tên mặt có sẹo này là Bình sẹo bữa trước em từng nói qua, còn tên mặc đồ vàng là Dĩ, tay gã bị chặt cụt mấy ngón, có thể đối phương muốn cướp nhẫn chứa vật phẩm.

Trần Phi thoáng tiếc nuối. Gã đại ca bị giải quyết giúp hắn đỡ phải tốn công sức, nhưng đồng thời cũng mất đi nguồn tài nguyên đáng kể. Nhẫn của gã chắc hẳn có rất nhiều thứ tốt, đặc biệt là lương thực và nước uống, những thứ bọn hắn đang rất cần.

Sau khi kiểm tra một lượt không tìm được gì thêm, cả bọn lên xe rời đi, theo ý Trần Phi chạy thẳng đến con đường dẫn lên núi Trường Sinh, mặc cho bọn Lũng Mật ra sức khuyên can.

Trần Phi đương nhiên không điên điên đầu vào chỗ chết, chỉ muốn nhìn thử xem có gì đặc biệt trên đó hay không. Biết đâu lấy được thứ tốt!

Lũng Mật thở dài, điều khiển xe chạy vòng vào một hẻm, dừng lại bên chân núi Trường Sinh. Nơi này có những bậc thang bằng đá kéo dài lên tận đỉnh núi. Ban đầu Trần Phi định thám thính một mình, nhưng đổi ý nói:

- Mọi người theo tôi! Ở lại đây rất nguy hiểm!

Hắn có cảm giác kẻ mà hắn cho là Lưu Kiệt Huy vẫn đang lẩn khuất đâu đây, đang chờ đợi bọn hắn sơ hở sẽ tập kích. Thế nên tốt nhất là dẫn mọi người theo, để bọn họ ở lại đây chỉ e không đủ cho tên kia làm gỏi.

Bọn Lũng Mật nghe vậy đành đau khổ theo sau chân hắn, leo lên núi.

Núi Trường Sinh có diện tích vô cùng rộng lớn. Trên núi phần lớn là những gốc cổ thụ lâu đời, cả chục người ôm không xuể, tỏa tán sum xuê mát rượi. Rất nhiều rễ cây đâm sâu vào lòng đất, quấn quanh vô số nấm mộ cổ xưa trải dài dọc theo triền núi khiến chúng bị xói tung, vỡ nát, không còn nhìn được tên kẻ nằm bên dưới, tạo nên những hình thù kỳ dị.

Nơi này ngoài những bậc thang đá phủ đầy rêu xanh dài chưa đầy hai mét thì chỉ còn lại cây và mộ chen chúc nhau.

Không người sống, không người chết, không thầy ma, không côn trùng rả rích. Mọi thứ chìm trong không gian mát lạnh và tịch mịch đến mức quái đản. Trời lặng gió im lìm.

Mọi người nối đuôi nhau lặng lẽ leo lên. Tiểu My thoáng rung mình, đôi mắt mở to liên tục ngước nhìn xung quanh rồi đột nhiên chạy đến sát lưng Trần Phi, nhờ vậy mới vui chút sợ hãi.

Nguyễn Huy lên tiếng châm chọc:

- Sao thế? Thiếu hơi cậu ta không chịu được à?

Nàng đỏ mặt, ấp úng:

- Tôi sợ thật mà! Nơi này ghê quá...

Gã đeo kính nhún vai:

- Dưới kia còn nhiều mồ mả hơn trên này, có gì mà sợ!

Tiểu My cũng không thể lý giải được, chỉ cảm thấy ớn lạnh khắp người, cho nên mặc kệ Nguyễn Huy chọc ghẹo, vẫn cứ bám sát Trần Phi không rời.

Núi cao thẳng đứng nhưng mọi người đều là người chơi, tố chất thân thể rất tốt nên leo lên nhẹ nhàng, lát sau đã gần được nửa đường. Xung quanh vẫn toàn là cây và bia mộ, không hề thấy bóng dáng con người hoặc thầy ma, cảm giác như trên ngọn núi hùng vĩ này chỉ có bọn họ.

Trần Phi hỏi Lũng Mật:

- Sắp tới chưa?

Gã đầu vàng chỉ lên phía trên bên trái, xa xa có mái chùa cong cong ẩn hiện mờ ảo:

- Sau ngôi chùa kia có một hang động ẩn sâu vào lòng núi, bọn chúng tập trung hết trong đó.

- Nhanh chân lên!

Trần Phi nói rồi tung người phóng nhanh lên những bậc thang, vùn vụt lao đến ngôi chùa vẫn còn cách xa độ vài trăm mét.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Núi Trường Sinh (2)

Cả nhóm năm người nối đuôi chạy nhanh lên các bậc thang đá. Ít phút sau, ngôi chùa cổ kính đã hiện ra ngay trước mắt.

Do đất đai trên núi Trường Sinh cực kỳ đắt đỏ, có lẽ vì thế mà diện tích dành cho ngôi chùa không lớn. Mặc dù hiện tại nơi này đã bị tàn phá nặng nề bởi đại dịch nhưng qua những gì còn sót lại, mọi người dễ dàng nhận ra kiến trúc ở đây lúc trước rất kỳ vĩ.

Bên ngoài chùa được bao bọc bởi một vòng rào bằng đá cao hơn 3 mét, tuy nhiên phần lớn vách chắn đã vỡ lều xiêu. Trần Phi lò mò đọc được ba chữ Chùa Vọng Thiên trên cổng.

Cả bọn giảm tốc độ di chuyển, thận trọng đi từng bước qua cổng vào bên trong sân.

Sân chùa có chu vi tầm 300 mét, lát đá xanh, xung quanh trồng không ít cây cối. Chủ yếu là những gốc đa cổ thụ cành lá rậm rạp vươn rộng tán hứng lấy ánh nắng mặt trời, khắp thân lìa chia vô số rễ sần sùi đâm dài xuống đất, xuyên qua lớp gạch lát răn chắc, thoát nhìn giống như những người khổng lồ với

vô số tay chân đang âm thầm dõi mắt nhìn theo bọn họ.

Mọi người nhẹ nhàng đi qua khoảnh sân rộng, tiến vào chính điện. Trong này mát lạnh tựa ngày đông, không gian ẩm thấp mờ tối. Rất nhiều nến và các đồ vật thường dùng để thờ cúng như nhang đèn, mõ, hoa tươi đồ khắp nơi. Kể cả những bức tượng Phật, Bồ Tát cũng cùng chung số phận, ngả lẩn lóc không ai dựng lên.

- Hầy, tội lỗi, tội lỗi! - Nguyễn Huy thì thầm, song mặt chẳng có chút nào gọi là thành tâm

Chính điện khá rộng, có mấy lối bên hông dẫn ra phía sau ngôi chùa. Lừng Mập thấp giọng:

- Phía này!

Gã lom khom đi trước dẫn cả nhóm rẽ sang bên trái, vòng vèo qua những cây cột gỗ to chạm trổ đẹp mắt rồi bước tiếp qua một khu vườn nhỏ.

Tới đây, Lừng Mập dừng lại, chỉ tay vào vách núi chắn trước mặt, thì thào:

- Là cái hang đó!

Trần Phi dõi mắt nhìn theo cánh tay run run của gã, trông thấy một cửa hang đen ngòm chễm chệ giữa vách núi, xung quanh cây cối um tùm. Tai hắn bắt được những tiếng động nhỏ, như là tiếng chân của rất nhiều thầy ma đang di chuyển, ngoài ra tuyệt nhiên không hề có thanh âm kêu la nào phát ra. Quả rất kỳ lạ!

Trần Phi ra hiệu tất cả dừng chân, chỉ mình hắn nhanh như sóc len lỏi qua những tảng đá lớn ẩm ướt rêu phong, tìm cách tiếp cận hang động.

Cửa hang cách mặt đất khoảng 30 mét, Trần Phi tung người thoăn thoắt chực lượt đã tới nơi. Hắn không vội đi vào mà cẩn thận đứng sát bên cửa động nhìn vào trong.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn hắn lập tức hiểu được cảm giác của Lừng Mập lúc trước.

Bên trong hang động cực rộng, có thể nói là gấp mấy lần diện tích sân bóng đá. Trần động rất cao, chỉ ít cũng vài chục mét, phía trên có một lỗ hổng khá lớn, ánh sáng từ đây xiên vào giúp trong hang không quá tối, tạo nên khung cảnh lơ lờ huyền ảo. Sàn động không hề bằng phẳng mà lồi gồ đầy những tảng đá to nhỏ nhấp nhô. Các loại rêu xanh, dương xỉ, dây leo phủ kín khắp nơi.

Lần đầu tiên Trần Phi nhìn thấy một hang động tự nhiên cực lớn và hoành tráng tới vậy khiến hắn choáng ngợp. Càng đáng sợ hơn là vô số thầy ma đứng lố nhố trong này, chen chúc đặc kín hang động.

Vị trí Trần Phi đang đứng khá cao so với sàn động, càng vào sâu bên trong động càng tạo thành dốc thoải thoải xuống, thế nên hắn có thể quan sát rất rõ toàn cảnh. Hàng nghìn hàng vạn thầy ma trong kia nhìn xa xa như một bầy kiến đen ngòm, liên hồi nhấp nhô nhúc nhích khiến ai trông thấy cũng phải tê dại da đầu, bỗng dưng có cảm giác mình trở nên nhỏ bé cùng cực.

Ngay cả Trần Phi không coi lủ thầy ma phổ thông ra gì nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này cũng thấy sợ hãi. Chỉ nghĩ đến việc mình sẩy chân rơi vào trong đó sẽ lập tức bị nhấn chìm bởi con lũ thầy ma thôi đã đủ khiến lòng hắn nguội lạnh, không dám đến gần.

Trần Phi hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, quan sát thật kĩ lần nữa. Hắn phát hiện một chuyện rất đáng chú ý, biến thầy ma chen lấn nhau đi tới cuối động xa xa như muốn hướng về một cái đài cao làm bằng đá, thoạt nhìn rất giống tế đàn, bên trên thấp nền lập lòe.

Trên tế đàn, năm con thầy ma tiến hóa lực lưỡng đang liên tục dùng ngữ âm riêng của chúng để ra lệnh cho bọn thầy ma bậc thấp tiến lên, mỗi lần vài chục con. Lũ kia ngo ngoè quỳ xuống, vây quanh một cô quan tài đen sì. Tiếp đó đột nhiên từ cô quan tài xuất hiện mấy chục tia sáng nhỏ xoáy thẳng vào đỉnh đầu chúng. Những tiếng kêu rên trầm thấp nổi lên, dường như lũ thầy ma rất đau đớn nhưng không dám phản ứng kích liệt.

Trong chốc lát, cơ thể thối rữa của chúng mau chóng teo tóp chỉ còn da bọc xương rồi dần dần thu nhỏ, cuối cùng tan biến hoàn toàn, giống như chưa từng hiện hữu. Chỉ còn đó mấy chục bộ quần áo lủng lẳng chứng minh cho Trần Phi biết vừa rồi hắn không bị hoa mắt.

Một bầy thầy ma chuẩn tiến hóa đứng cạnh giới xung quanh tế đàn liền chạy ra, thu gom đồng quần áo vứt sang một góc. Trần Phi để ý thấy quần áo trong đó chất cao thành một ngọn núi nhỏ, chẳng biết đã có bao nhiêu thầy ma bị đem ra hiến tế?

Cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng Trần Phi. Cảnh tượng này rất quen, dường như đã gặp qua ở đâu đó. Đúng rồi, là lần ở trường trông thấy Minh Thành hóa kén cắn nuốt máu thịt những người khác, sau đó phá kén biến thành thầy ma tiến hóa rồi truy sát hắn.

Chẳng lẽ đây là một nghi lễ tiến hóa khác nhưng ở mức độ cao hơn, đòi hỏi lượng tài nguyên khủng khiếp hơn rất nhiều? Thậm chí bầy thầy ma tiến hóa và chuẩn tiến hóa cũng phải đứng ra điều động lũ thầy ma bậc thấp tiến hành cống nộp sinh mạng. Liệu khi nghi lễ này hoàn tất sẽ cho ra đời sinh vật kinh khủng mức nào?

Chỉ nghĩ thôi, Trần Phi đã thấy kinh hãi. Tuyệt đối không thể để bọn chúng hoàn thành nghi thức hiến tế, bằng không hậu quả sẽ cực kỳ thảm khốc!

Trước đó mấy ngày, hắn nghe Thiên Lô kể qua sự kiện thầy ma kéo hết vào trong này, đồng nghĩa với nghi lễ hiến tế đã kéo dài từ lúc ấy đến bây giờ. Quan sát số lượng thầy ma trong động vẫn còn rất đông đảo, Trần Phi thầm đoán có lẽ chuyện này sẽ không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, ít nhất cô quan tài đen kia phải hấp thụ thêm rất nhiều thầy ma nữa. Hắn vẫn còn chút thời gian để theo dõi và tính toán.

Và một điểm quen thuộc khác, cổ quan tài đen kia gọi Trần Phi nhớ đến thi thể đeo mặt nạ Geisha. Có khi nào nàng ta đang nằm trong đó?

Tuy nhiên hần nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ này, bởi nếu nàng ta thoát ra khỏi cỗ mộ hần sẽ lập tức đi tìm hần thu hồi bảo kiếm, chẳng việc gì lại chui vào đây. Hơn nữa, hần vẫn nhớ rõ nàng ta nằm trong cỗ quan tài tím, không phải màu đen chết chóc như đang thấy. Mặt khác, luồng khí tà ác vây chặt lấy cỗ quan tài đen gây cho Trần Phi cảm giác rung động tận tâm khảm, hoàn toàn khác với cảm giác thi thể đeo mặt nạ Geisha đem đến khi trước.

Nhưng, nếu không phải Geisha, vậy kẻ nằm trong quan tài là ai?

Thây ma tiến hóa sẽ tự tạo kén và chìm vào ngủ say, không lý nào lại chui vào quan tài, đã thế còn có sẵn một cái tể đàn để thực hiện nghi thức quái dị.

Mọi chuyện càng lúc càng kỳ bí, khiến hần vừa tò mò vừa có chút lo ngại.

Sau một hồi nghĩ nát óc, Trần Phi vẫn không tìm ra manh mối, muốn biết chỉ còn cách hần tự thân mò vào đó xem. Thế nhưng giữa một biển thây ma đông đảo, chưa kể còn có lũ thây ma tiến hóa rất lợi hại, hần lao đầu vào khác nào tìm chết.

Ngoài việc muốn ngăn bọn thây ma đánh thức "người" trong quan tài dậy, Trần Phi còn một mục đích khác, đó là chiếm lấy bảo vật trong cỗ quan tài kia nếu có. Thanh Katana lấy được khi trước giúp thực lực Trần Phi tăng mạnh, thế nên cỗ quan tài đen mang đến hy vọng rất lớn cho hần.

Bất quá trang bị khủng cỡ nào thì cũng phải còn mạng mới hưởng được, hần cần lập ra một kế hoạch hoàn hảo mới mong lấy được vật phẩm rồi an toàn trốn thoát.

Trần Phi nấp bên ngoài cửa hang, ánh mắt thâm trầm nhìn xuống biển thây ma vẫn đang ló nhố tiến về tể đàn, ngắm nghĩ rất lâu. Lát sau, một kế hoạch táo tợn hiện ra trong đầu hần.

Trần Phi tung người khỏi vách đá, đi tới chỗ bọn Nguyễn Huy đang hiếu kỳ lẫn hồi hộp chờ đợi này giờ.

Thấy hần quay lại, Nguyễn Huy hỏi ngay:

- Thế nào rồi? Có thấy bọn chúng không?

Trần Phi gật đầu:

- Cực đông, ít nhất cũng vạn con, có cả lũ chuẩn tiến hóa và tiến hóa!

Mọi người nghe vậy toàn thân phát lạnh, vô thức bước lùi về sau mấy bước, sợ hãi nhìn lên chỗ hang động.

Tiểu My run giọng:

- Vậy bạn còn chờ gì nữa? Ta mau rời khỏi đây thôi!

Những người khác nhao nhao đồng ý. Thây ma rải rác thì không sao, chứ tập trung cả lũ một chỗ thế này chẳng ai có thể kháng cự nổi. Chưa kể còn có lũ thây ma tiến hóa, bọn họ cầm súng trong tay cũng thấy kinh sợ.

Trần Phi nói:

- Tôi muốn vào trong đó thám thính. Mọi người tạm thời chờ ở đây một chút, nghe có động lập tức xuống núi, lái xe đi khỏi nơi này tìm chỗ an toàn trú ẩn. Tôi sẽ tìm đến sau!

- Bạn làm sao biết bọn tôi ở đâu mà tìm? - Tiểu My rất lo cho hần, thật quá liều lĩnh khi đi vào trong đó.

- Đơn giản thôi, hệ thống có một tính năng rất tiện lợi mà tôi quên chưa nói.

Trần Phi thêm bạn tất cả mọi người, sau đó hướng dẫn họ cách kiểm tra vị trí người khác thông qua danh sách bạn bè. Đương nhiên chỉ hần có thể quan sát vị trí bọn họ, Trần Phi đã chủ động ẩn vị trí của mình.

Trong khi những người kia thích thú với phát hiện mới, Nguyễn Huy vỗ vai Trần Phi, vẻ mặt nghiêm túc:

- Cẩn thận! Có nguy hiểm lập tức chạy ngay, đừng liều mạng đấy!

- Ừ. Tôi chết rồi lấy ai bảo vệ cho cậu chửi vung vít! - Trần Phi bật cười.

Gã nọ bĩu môi:

- Chờ đấy, vài hôm nữa tôi sẽ qua mặt cậu, xem lúc đó còn huênh hoang nữa không!

- Được vậy thì tốt, tôi nhẹ gánh!

Cẩn dặn xong xuôi, Trần Phi nhẹ nhàng quay về chỗ hang động, tiếp đó lôi bộ đồ phòng hộ màu trắng ra. Bộ đồ này có khả năng chống lây nhiễm một lần, mấy hôm trước bị dính viên đạn lửa của Lưu Kiệt Huy đã thủng một lỗ to sau lưng nên Trần Phi thay ra, may sao vẫn chưa vứt đi, nhờ vậy giờ mới có dịp dùng đến.

Trần Phi mặc thêm mấy lớp quần áo rồi tròng bộ đồ phòng hộ này vào, kéo mũ trùm kín đầu. Tiếp theo hắn hơi chồm người ra ngoài, canh lúc lũ thầy ma nhón nháo không chú ý liền phóng một chùm tơ nhện xuống trùm kín một thầy ma đi sau cùng, giật mạnh lên.

Vào!

Mọi thứ diễn ra trong chưa đầy nửa giây, thầy ma kia bất ngờ bị kéo bay khỏi miệng hang, chưa kịp kêu la đã ăn ngay một nhát đao rơi đầu, máu đen phun tung tóe.

Trần Phi dùng hai tay đã đeo găng kín mít hứng lấy máu thịt nó chảy trét khắp người, mùi hôi thối xộc lên lợm giọng song hắn vẫn bình thản làm tiếp, cho đến khi toàn thân dính đầy máu và các mảnh thịt thối rửa mới dừng lại. Hắn tháo găng tay vứt đi, thay vào một đôi găng mới. Cả người hắn có thể dơ bẩn nhưng tay nhất định phải sạch để cầm vũ khí khi cần, tránh dính đầy máu độc lên đốc kiếm sẽ phải tốn rất nhiều công sức tẩy rửa.

Trần Phi hành động rất gọn gàng nên lũ thầy ma bên dưới không hề phát hiện động tĩnh, vẫn quờ quạng dần về trước.

Lũ thầy ma bậc thấp ngu ngốc không đáng ngại, thứ khiến hắn cẩn thận đề phòng là bọn thầy ma tiến hóa trên tế đàn. May mắn là chúng đang bận bịu giám sát và đốc thúc lũ thủ hạ nên không thèm nhìn xuống dưới này, có lẽ chúng cũng chẳng ngờ có kẻ dám cả gan đột nhập vào tận hang ổ.

Trần Phi lén lút mò xuống dưới hang động, học theo động tác bọn chúng, nghễnh ngãng quờ quạng rồi chen vào trong hàng ngũ thầy ma đông nghịt, tiến dần về phía tế đàn.

Cảm giác khi hòa vào trong lũ này thật sự là một trải nghiệm mới lạ, vừa hưng phấn, vừa chờ mong lại hơi hồi hộp lo sợ. Chẳng may bị phát giác chắc chắn Trần Phi chết không cần đất chôn vì hắn sẽ bị bọn chúng xé tan thành muôn vạn mảnh nhỏ rồi nuốt chửng. Giữa biển thầy ma đông nghịt thế này, dù hắn có tài thánh cũng khó thoát, trừ khi mọc cánh.

Vài thầy ma đứng gần Trần Phi lơ lảo đưa cặp mắt trắng dã hằm hằm nhìn hắn, cái mũi khịt khịt đánh hơi, sau khi nghe được mùi của đồng loại mới không chú ý nữa, lặng lẽ tiến lên. Cũng may lũ thầy ma thiên hình vạn trạng, thậm chí nhiều con trước khi bị lây nhiễm còn đang chạy xe máy nên trên đầu vẫn đội mũ bảo hiểm, thế nên Trần Phi với cái mũ trùm đầu cũng không quá bắt mắt, chỉ là phong cách hip hop một chút.

Lũ thầy ma di chuyển rất chậm chạp, liên tục xô đẩy, va đập. Một số con yếu ớt chẳng may trượt ngã lập tức bị vô số đồng loại vô tình giẫm lên, đến khi tất cả đi qua thì chúng đã chết tan xác, chỉ còn lại một đồng bầy nhảy tanh tưởi.

Thời gian chen chúc trong này, Trần Phi có cảm giác một giây dài như một năm, lê thê dai dẳng. Dù hắn gấp cũng không dám chen lấn quá mức, sợ gây kinh động bọn chúng, vì vậy đành chấp nhận lê từng bước khổ sở.

Quãng đường từ chỗ Trần Phi đến tế đàn đặt cổ quan tài màu đen tuy xa, nhưng bình thường chỉ cần chạy chưa tới chục giây đã đến nơi, vậy mà lúc này mất hàng giờ vẫn chưa đi được nửa đường. Tuy nhiên, Trần Phi có thừa kiên nhẫn.

Qua thêm một lát, Trần Phi đang chen chúc trong bầy thầy ma đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí đậm đặc vây chặt lấy hắn, theo bản năng lập tức rùn thấp người xuống.

Phập!

Một tia chớp bạc xẹt qua ngay trên đầu hắn, đâm thủng sọ thầy ma đứng cạnh đó.

"Lưu Kiệt Huy?"

Ý nghĩ xẹt nhanh qua đầu Trần Phi, thanh Katana hiện ra trong tay, cặp mắt lạnh lẽo đảo nhanh một vòng tìm kiếm.

Sát khí của tên kia cực mãnh liệt, lại đứng không xa nên Trần Phi dễ dàng tìm thấy.

Cách chỗ hắn độ chục mét chếch về bên phải, một thầy ma mặc bộ đồ thể thao màu xám, vóc người cao lớn khôi ngô không lẫn vào đâu được. Trên đầu gã đội mũ bảo hiểm màu đen, phần kính trước mũ kéo xuống che kín mặt, khắp người dính đầy máu thịt hôi thối.

Hiển nhiên thầy ma này chính là Lưu Kiệt Huy dùng phương pháp giống hệt Trần Phi để trà trộn vào.

Lưu Kiệt Huy đã chờ đợi cơ hội từ rất lâu. Khi còn ở ngoài kia, không khí lo lắng, gờm sợ bị Trần Phi phát hiện nên không dám động thủ mà cố nhịn, chờ đến khi vào trong này. Đáng nói là khi vào động, gã lại bị mất dấu giữa biển thầy ma mênh mông. Cho mãi tới vừa rồi, tình cờ phát hiện ra Trần Phi, Lưu Kiệt Huy mới âm thầm ra tay. Không ngờ thằng khốn kia thỉnh còn hơn chó, thế mà vẫn phát giác được nguy hiểm để tránh kịp.

Lưu Kiệt Huy cố nén lửa giận, cười lạnh. Ngón tay khẽ búng, điều động lưỡi kiếm màu bạc sau khi âm thầm hất Trần Phi lượn một vòng trên cao rồi tiếp tục xẹt xuống công kích hắn.

Vút!

Mọi thứ diễn ra rất lặng lẽ, thầy ma bị giết ngã xuống không gây quá nhiều xáo trộn, nhanh chóng bị bè lũ thầy ma lần tới đập lên, cứ tưởng vẫn như mấy con trước đó yếu ớt tự ngã. Lưỡi kiếm bạc thì bay lượn với tốc độ cực nhanh, vượt quá khả năng nhìn thấy của chúng.

Mất thấy lưỡi kiếm bạc đâm xuống, Trần Phi không dám nhảy tránh vì hành động quá đột ngột sẽ khiến bọn thầy ma chú ý. Hắn cố tình chờ đợi nó tới thật gần, nghiêng răng chém mạnh thanh Katana nhằm vào giữa thân kiếm.

Bên kia, Lưu Kiệt Huy vừa chen lấn trong đám thầy ma vừa liên tục búng tay điều khiển lưỡi kiếm bạc về nên một đường cong ảo diệu, đột ngột bề hướng tránh chạm trúng thanh Katana, đâm mạnh vào gáy Trần Phi.

"Hóa đá!"

Đã lường trước, một lớp sừng đen sì hiện lên bảo vệ phần gáy hắn.

Cộp!

Khoảnh khắc lưỡi kiếm bạc đâm mạnh vào gáy Trần Phi dội ngược trở về, bàn tay hắn thần tốc đưa ra sau phóng một chùm lưới nhện chụp lấy nó rồi ném mạnh xuống chân, thanh Katana đâm một nhát toàn lực.

Cạch!

Lưỡi kiếm bạc bị chấn vỡ thành mấy mảnh. Thứ này rất nguy hiểm, Trần Phi tuy thích nhưng không dám giữ lại, sợ gã kia lợi dụng âm toán hắn thì khôn.

Lưỡi kiếm màu bạc là ám khí mà Lưu Kiệt Huy rất ưa thích, thường xuyên sử dụng. Cứ tưởng trong hang động Trần Phi bị trói chân trói tay, nó sẽ phát huy tối đa tác dụng kết liễu được hắn, nào ngờ rốt cuộc lại bị phá hủy.

Lưu Kiệt Huy thoáng lo chân, ánh mắt nhìn Trần Phi tóe lửa. Những trang bị của gã liên tục bị Trần Phi đoạt lấy hoặc phá hủy, thù cũ chưa xong hận mới đã tới, quả thật khiến gã chỉ muốn xông đến liều mạng. Thế nhưng nơi này không thích hợp cho cả hai thi thố bản lĩnh, bằng không để lũ thầy ma phát hiện ra chỉ còn đường chết. Nhất là, gã vào đây không chỉ vì mục đích giết Trần Phi, còn thứ khác trọng yếu hơn.

Sau khi thất thủ, Lưu Kiệt Huy nhanh chóng lẩn vào biển thầy ma mất dạng, đồng thời lén lút trộm thêm một cái áo khoác, đổi luôn mũ bảo hiểm để tránh bị Trần Phi nhận ra.

Phía bên kia, Trần Phi rất muốn đuổi theo giải quyết Lưu Kiệt Huy, song nơi này không tiện giao chiến. Hơn nữa, hắn không nắm chắc có thể hạ được đối phương, vì vậy bên chen qua hướng ngược lại, tiếp đó cũng thay đổi một bộ trang phục khác, không quên trét thêm máu thịt thầy ma lên.

Sau hơn hai giờ chen lấn quay cuồng giữa bầy thầy ma, Trần Phi cũng tới trước tế đàn.

Nhìn ở khoảng cách gần, hắn có thể thấy rõ trên mặt dựng của tế đàn bằng đá vẽ rất nhiều hình ảnh ngoằn ngoèo kỳ quái, ngoài ra còn có vô số kí tự lạ lẫm. Mọi thứ đều rất cổ xưa cũ kĩ. Những hình ảnh và kí tự như được vẽ bằng máu, sau nhiều năm tháng trôi qua đã khô cong, biến thành màu nâu sẫm khá ghê rợn.

Xung quanh tế đàn chồng chất không ít đầu lâu người chỉ còn trơ ra những hốc mắt và hàm răng xỉn màu.

Trần Phi cảm thấy khó hiểu, thật khó tin nếu lũ thầy ma tiến hóa chỉ có chút trí tuệ lại có thể xây dựng được một tế đàn kỳ công thế này. Hơn nữa nhìn qua thì tế đàn đã hiện diện ở đây từ rất lâu. Là do ai tạo nên? Không lẽ...

Trần Phi lơ mơ đoán ra, tuy vậy hắn vẫn cần tận mắt kiểm chứng.

Lúc này, nhóm thầy ma trước mặt Trần Phi đã hoàn thành xong nghi thức, cả đám chỉ còn lại mớ quần áo rách rưới lùng nhùng trên tế đàn.

Một thầy ma tiến hóa lực lưỡng đi tới, cánh tay cơ bắp đầy vuốt nhọn ra hiệu cho Trần Phi và lũ thầy ma bậc thấp quanh hắn theo mấy bậc đá tiến lên.

Trần Phi chợt thấy gai người, cảm giác quen thuộc lần nữa ập đến.

Hắn ngo sang bên trái, phát hiện cách đó chừng vài mét, Lưu Kiệt Huy cũng đang nhìn qua bằng ánh mắt tàn khốc.

Cả hắn và gã kia đều chung nhóm tiến lên tế đàn hiến tế cùng lúc.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tôn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Núi trường sinh (3)

Giữa biển mây ma, trong mắt Trần Phi lẫn Lư Kiệt Huy cùng hiện ra tia cánh giác, âm thầm đề phòng đối phương.

Trần Phi biết chiến trường chỉ thực sự bắt đầu khi cả hai lên tể đàn, hiện tại vẫn chưa đến lúc trở mặt. Bởi vì mục tiêu của cả hắn và Lư Kiệt Huy đều nằm trong cổ quan tài đang ẩn hiện luồng khí đen tà ác trên kia.

- Grừ!

Trông thấy hai thầy ma nọ đột nhiên khựng lại, không chịu theo bày tiến lên tể đàn, thầy ma tiến hóa vừa mới ra hiệu liền tỏ vẻ không hài lòng, gầm lên một tiếng trầm thấp đầy ý đe dọa.

Trần Phi bình tĩnh, vội làm ra bộ mặt đồ đần, tay chân loạng choạng đạp trên mấy bậc thang đá lạnh lẽo đi dần lên tể đàn.

Bên kia, Lư Kiệt Huy mắng thảm, trình diễn "vũ điệu" tương tự Trần Phi. Bộ dạng điên trai cool ngầu của gã mà không ngờ có ngày phải làm mấy trò khi thế này, nhưng vì đại sự đành cố chịu đựng.

Cổ quan tài đen nằm ngay chính giữa tể đàn, Trần Phi và Lư Kiệt Huy chen trong bày thầy ma mấy chục con, chia ra hai bên cầu thang trái phải đi lên cực chậm chạp.

Lát sau, cả đám lũ nhỏ vây quanh cổ quan tài, xảo hợp thế nào mà bọn hắn lại đứng đối diện nhau.

Chờ mãi cũng đến lúc, Trần Phi đưa mắt nhìn xuống, nhận ra quan tài này có phần khá giống quan tài chứa thi thể Geisha trong phó bản. Nắp đây làm bằng kính hay thứ vật liệu gì đó trong suốt như thủy tinh, nhờ vậy hắn có thể nhìn xuyên vào trong, trông thấy một cỗ thi thể mặc bộ quần áo dài màu đen có mũ trùm đầu như phù thủy thời trung cổ, mặt thi thể được che kín bởi một lớp mặt nạ hình đầu quý màu đỏ với hai sừng nhọn, miệng đang nhe nanh múa vuốt rất đáng sợ. Tuy không thể nhìn rõ nhân diện kẻ này nhưng hắn vẫn có thể đoán được đây là nam giới, độ tuổi có lẽ khá già, bởi hai bàn tay lộ ra dưới lớp áo dài đã nhăn nheo trở đời mồi.

Đặc biệt, hai bàn tay của thi thể đeo mặt nạ quý không để xuôi mà bắt theo một thủ ấn kỳ lạ, mấy ngón co mấy ngón duỗi, chẳng biết có dụng ý gì. Trần Phi không hiểu được nhưng hắn cho rằng hành động này hoàn toàn chẳng ngẫu nhiên.

Cùng là thi thể trong quan tài cổ xưa, một cái nằm sâu trong lòng đất, cái kia nằm trong hang động, và đều đeo mặt nạ. Trần Phi mơ hồ cảm giác thi thể này và Geisha hắn gặp trong phó bản dường như có mối liên hệ đặc thù, song hắn không thể đoán được chúng liên quan thế nào.

Tuy nhiên, những suy nghĩ này nhanh chóng bị Trần Phi vứt khỏi đầu khi mắt chạm vào thứ đã khiến hắn trải qua bao khổ cực để lên được đây. Đó là hai vật tròn tròn dẹt dẹt có hình dạng như quả trứng đang phát sáng trôi nổi bên trong quan tài. Một trứng tỏa ra ánh sáng bảy màu thánh khiết vô cùng đẹp mắt, trứng kia thì trái ngược hoàn toàn, được bao bọc trong quang sáng tối màu. Mặc dù không biết đây là thứ gì, có công dụng ra sao nhưng trực giác mách bảo Trần Phi hai quả trứng tuyệt không tầm thường, hắn phải đoạt lấy.

Bên kia quan tài, mắt Lư Kiệt Huy cũng bừng sáng khi trông thấy hai quả trứng. Gã xạ tia nhìn sắc bén lên mặt Trần Phi, hàm ý cảnh cáo hắn đừng tham lam.

Trần Phi nhếch môi cười lạnh, ném trả gã cái nhìn tương tự. Không khí giương cung bạt kiếm trầm trọng, tựa hồ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Lúc này, một thầy ma tiến hóa khệnh khạng tới gần bọn họ, giọng điệu ồm ồm kêu lên một tràng kỳ quái như đang niệm chú hay đọc điều văn gì đó. Tiếp theo, nó vung cặp móng vuốt ra lệnh đám thầy ma cấp thấp quỳ xuống xung quanh quan tài.

Trần Phi cảm nhận luồng khí đen kịt tà ác trong cổ quan tài thoáng dao động rồi một cỗ áp lực cực mạnh từ đó tràn ra, đè xuống đầu hắn. Hóa ra lũ thầy ma không phải tuân phục quý xuống, mà là bị áp lực này ép buộc không thể kháng cự.

Cổ quan tài đột nhiên lóe lên, mấy chục cái vòi xoáy sáng rực bắn ra, cắm phập vào đỉnh đầu những thầy ma đang quỳ xung quanh.

Đây chính là thời cơ mà Trần Phi chờ đợi bấy giờ.

Khi vòi xoáy sắp cắm vào đầu hắn, Trần Phi khẽ lắc người dễ dàng tránh được, hai tay đẩy mạnh nắp quan tài khiến nó hở ra một khoảng hơn tấc. Thứ này chẳng biết chế tạo bằng vật liệu gì mà nặng kinh người, với sức lực Trần Phi hiện tại dùng toàn lực nhưng chỉ đẩy được bấy nhiêu. Song hắn không có thời gian thắc mắc, khẩn trương thọc một tay vào trong quan tài chụp lấy quả trứng vẫn đang tỏa ra ánh sáng bảy màu chói lọi.

Cầm được quả trứng trong tay, Trần Phi toan chộp luôn quả trứng tỏa ánh sáng tối màu thì ở phía đối diện, Lư Kiệt Huy cũng lập tức hành động. Hai tay gã xô mạnh nắp quan tài về phía Trần Phi, ý đồ chiếm quả trứng còn lại đồng thời mượn sức nặng của nắp quan tài chèn nát tay hắn.

Kẹt!

Trần Phi giật mình, không kịp lấy quả trứng thứ hai, vội vàng rút tay về thu quả trứng bảy màu vào nhẫn, nhân lúc Lư Kiệt Huy đang cho tay vào trong quan tài mò mẫm liền triệu hồi thanh Katana chém một nhát ngang cổ gã.

Vụt!

Lư Kiệt Huy nghiêng rặng, tay trái cố chụp lấy quả trứng, tay phải cầm một cây búa đen đúa đưa lên chống đỡ.

Keng!

Thanh Katana chém trúng cây búa tóe lửa rừng rực, cổ tay Trần Phi tê rần. Không ngờ gã kia có nhiều đồ chơi tới vậy, bảo kiếm trong tay hắn công kích cực mạnh và vô cùng sắc bén, thế mà không thể phá hư cây búa xấu xí.

Trần Phi toan biến chiêu tiếp tục tấn công Lư Kiệt Huy vẫn đang chặt vật chưa kịp rút tay khỏi quan tài, song lúc này lũ thầy ma tiến hóa nhận ra có biến đã tức giận gào rống nhào tới. Kể cả bảy thầy ma chuẩn tiến hóa vây quanh tế đàn cũng lao vào, một con mưa nước bọt hơi hám phun đến.

Tâm niệm Trần Phi thoáng động, xem ra hắn không cần giải quyết Lư Kiệt Huy, cứ giao lại cho lũ thầy ma xoi tái.

Hắn bắt thần nhảy vọt lên nắp quan tài rồi mượn đà tung người lên cao hơn chục mét, lòng bàn tay phóng ra một chùm tơ nhện dính chặt lấy phần trần động gần lỗ hồng giếng trời, thân hình đung đưa định nhờ tơ nhện trợ lực phóng qua đó thoát ra ngoài.

- Ở lại chơi, đi sớm thế?

Thanh âm lạnh lẽo của Lư Kiệt Huy vang lên.

Gã vừa cắt quả trứng vào người, lưỡi búa đen đúa chém rớt cánh tay của một thầy ma tiến hóa, đồng thời tay kia bắt ngờ phát ra một đóm lửa xanh như ma trôi bắn về phía Trần Phi.

Viu!

Tưởng gã công kích mình, Trần Phi chưa kịp thoát ra vội hươ kiếm toan đánh bay đóm lửa xanh, nào ngờ mục tiêu của nó không phải hắn mà là chỗ tiếp giáp giữa tơ nhện và trần động.

Phùng!

Tơ nhện vừa chạm phải lửa liền bốc cháy thành tro. Thân hình Trần Phi mất đi điểm tựa, nặng nề gieo thẳng xuống giữa thác lũ thầy ma bên dưới.

- Chết tiệt!

Không ngờ Lư Kiệt Huy chơi trò này, kỹ năng phun tơ phải chờ 60 giây mới hồi, Trần Phi nhất thời không có biện pháp giữ lại đành cố đảo người vung Katana chém loạn xuống.

Phập! Phập! Phập!

Cả bảy thầy ma chuẩn tiến hóa bị lưỡi Katana chém trúng hết như thái rau dưa, đầu rơi máu chảy văng lông lóc khỏi tế đàn.

Lũ thầy ma tiến hóa chứng kiến Trần Phi đồ sát đồng loại thì phát cuồng bỏ qua Lư Kiệt Huy, ào ào xông tới quyết ăn tươi nuốt sống hắn.

Lư Kiệt Huy cười đắc ý, phen này thằng khốn kia đừng mong toàn mạng. Chỉ cần gã thoát được khỏi trần động rồi phục kích bên trên ngăn không cho Trần Phi chạy ra thì trước sau gì hắn cũng cạn kiệt thể lực và bị lũ thầy ma cắn xé tới chết.

- Vĩnh biệt mày, thằng ngu!

Lư Kiệt Huy nhún người, đôi gầy dưới chân gã chợt lóe sáng đẩy bản thân hình gã vùn vụt bay lên cao, thoáng chốc đã sắp lao khỏi trần động.

Trần Phi thấy vậy liền tung người lên nắp quan tài tránh đòn tấn công của mấy con tiến hóa, nhếch môi cười lạnh:

- Ở lại chơi!

Vui!

Từ lòng bàn tay hắn, một con cuồng phong mãnh liệt cuốn ra, ào ào đuổi theo Lư Kiệt Huy lơ lửng trên cao.

Ầm!

Mắt thấy sắp sửa bay ra khỏi động, Lư Kiệt Huy còn đang cười dài đắc ý, thỉnh linh bị con cuồng phong từ sau lưng ập đến quật mạnh vào vách động cứng rắn. Gã bật ra tiếng kêu đau đớn, lộn cổ té nhào.

Trần Phi như bóng ma nhô lên hụp xuống cố gắng giải quyết lũ thầy ma tiến hóa. Khi trước hắn không phải đối thủ của bọn này nhưng nay đã khác xưa, nhờ cấp độ và chỉ số hắn tăng cao, lại thêm thanh Katana sắc bén vô song nên dễ dàng chém đứt móng vuốt chúng. Vì vậy tuy đang bị không ít thầy ma bao vây nhưng Trần Phi tạm thời vẫn chưa gặp nguy hiểm. Thế nhưng thể lực hắn có hạn, sau nhiều lần sử dụng kỹ năng đã sắp cạn kiệt, cần phải mau chóng rời khỏi đây.

Vui!

Thân hình Trần Phi như tia chớp lách tránh móng vuốt một con tiến hóa hung hãn chụp xuống, lưỡi Katana thần tốc phạt ngang cổ nó.

Phập!

Tốc độ hấn quá nhanh, con kia chưa kịp hiểu chuyện gì đã ầm ầm ngã xuống, từ thi thể nó rơi ra vài món vật phẩm, bao gồm cả tiền xu.

Trước đó bọn thầy ma chuẩn tiến hóa bị giết cũng rơi một ít trang bị, Trần Phi bèn tranh thủ vơ hết vào mình. Đồng thời nghe được thanh âm hệ thống thông báo hấn vừa lên cấp 15, thể lực hồi đầy.

Trần Phi không cần suy nghĩ, lập tức tăng 2 điểm tiềm năng vào tinh thần. Hiện tại các chỉ số của hấn đã đủ dùng, chỉ có tinh thần còn khá kém, về sau sử dụng những kỹ năng như Cuồng Phong sẽ tiêu hao nhiều.

Cách đó không xa, Luru Kiệt Huy sau khi bị đánh rớt cũng đang nghiêng răng chém giết lũ thầy ma ào ào tràn lên toan nhấn chìm gã. Vị trí gã rơi không thuận lợi như Trần Phi, văng hấn khỏi tế đàn, tuy tránh được đám thầy ma tiến hóa nhưng lại phải đối diện cả một biển thầy ma phổ thông điên cuồng tràn tới từ bốn phía. Lũ này không thể gây ra sát thương quá lớn nhưng điều đáng sợ là nếu bị chúng cào trúng sẽ bị lây nhiễm, khiến Luru Kiệt Huy gặp không ít khó khăn.

Gã chặt vật vung búa một vòng hạ sát hàng chục thầy ma, còn chưa kịp thở đã bị con sóng thầy ma từ bốn phương tám hướng tiếp tục vây ráp. Kỹ năng từ đôi giày chưa kịp hồi, hơn nữa có bay lên cũng sẽ lại bị thẳng khốn kia kéo xuống chết chung, tình trạng này nếu kéo dài chắc chắn gã sẽ bị xé xác hoặc biến thành thầy ma tằm lợm.

Luru Kiệt Huy giận dữ nhìn về phía Trần Phi, miệng lẩm nhẩm.

Phùng!

Toàn thân gã bỗng nhiên được bao bọc bởi một quang sáng màu lam, chu vi chừng hai mét.

Luru Kiệt Huy điềm nhẹ mũi chân, tăng tốc lao vùn vụt tới tế đàn. Trên đường di chuyển, những thầy ma va phải quang sáng quanh thân gã bị hất văng tán loạn, không con nào có thể chạm vào dù chỉ góc áo.

Phập!

Trên tế đàn, Trần Phi vừa kết liễu thêm mấy con, nghe động ngó sang phát hiện Luru Kiệt Huy đang tức giận xông tới, toàn thân chìm trong quang sáng màu lam thì cười nhạt, đột ngột móc khẩu tiêu liên ra nã một tràng đạn vào người gã.

Tạch tach tach tach!

Giữa biển thầy ma chen chúc, Luru Kiệt Huy có muốn tránh cũng không thể, hừ lạnh tiếp tục lao tới, trong tay hiện ra khẩu Aka bắn trả. Thần sắc gã tái nhợt, liên tục sử dụng kỹ năng và dùng Búa Thiên Lôi khiến gã tiêu hao gần hết thể lực lẫn điểm số tinh thần, nhất là kỹ năng lá chắn phòng ngự này ngắn cực nhiều.

Hàng loạt đầu đạn xẹt trúng quang sáng quanh thân Luru Kiệt Huy lập tức dội ra tứ phía, rơi cả vào lũ thầy ma đang phát điên phát dại.

Trộn một băng đạn được Trần Phi bắn sạch nhưng vẫn chưa thể phá vỡ phòng ngự của Luru Kiệt Huy. Trông thấy chùm đạn đối phương bắn tới, hấn liền lạng người nấp vào sau cỗ quan tài đen, đồng thời vung thanh Katana chém đứt ngang cơ thể mấy thầy ma nhân cơ hội đến gần. Tiếp đó, Trần Phi nhanh tay nạp thêm băng đạn khác, chờ loạt đạn vừa kết thúc liền ló ra tiếp tục xả súng xuống.

Tạch tach tach tach!

Dưới tế đàn không nơi ẩn nấp, quang sáng xanh bảo hộ Luru Kiệt Huy liên tục dính đạn, lung lay mờ nhạt dần, dường như sắp tắt lịm.

Gã tranh thủ nạp đạn, cuồng nộ đáp trả, buộc Trần Phi lần thứ hai phải nấp vào sau cỗ quan tài.

Chỉ chờ có vậy, Luru Kiệt Huy cười xảo trá, âm thầm lấy ra một quả lựu đạn rút chốt ném mạnh tới.

Quả lựu đạn màu đen sẫm vẽ thành một đường vòng cung trên không trung, nặng nề rơi xuống đúng ngay chỗ Trần Phi đang nấp.

Lạch cạch!

Nghe tiếng động lạ, tâm cơ Trần Phi máy động, lập tức thoái bộ thật nhanh, tung người nhảy khỏi tế đàn.

Lựu đạn vừa chạm vào nền đá liền phát nổ.

Oành!

Cả tòa tế đàn rung chuyển dữ dội, đá vụn bay tung tóe, bắn cả vào bè lũ thầy ma, không ít con bị đá xuyên thủng đầu lẫn ra chết tốt. Riêng cỗ quan tài đen vẫn nằm im lìm, không may may suy suyền.

- Mày chạy đi đâu?

Lưu Kiệt Huy hối hả thay băng đạn khác, nhân khi quãng sáng bảo vệ quanh người vẫn chưa tắt hẳn cố nhào tới hất văng lũ thầy ma, mở đường xông lên kết liễu kẻ thù.

Thế lực sắp cạn, khoảng cách thì khá xa, vậy nên gã quyết dùng súng đạn nói chuyện, có bao nhiêu hàng dự trữ đều đem ra hết.

Thế nhưng, dường như Lưu Kiệt Huy đã quên mất một điều cực kỳ trọng yếu. Chính xác hơn, gã quên rằng trong tay Trần Phi còn một thứ rất đáng sợ mà từ đầu đến giờ hắn chưa hề dùng đến.

Lại nói lúc Trần Phi nhảy khỏi tể đàn, bị biến thầy ma bên dưới bao vây định cắn xé, nhưng ngay lúc ấy nhờ quả lựu đạn phát nổ tạo thành hỗn loạn giúp hắn nhanh chân luồn lách thoát khỏi chỗ đó. Sau khi đã chạy qua vị trí khác an toàn, Trần Phi giả vờ ngồi nghếch quờ quạng liên để dăng đánh lừa được lũ bên này, khiến chúng không còn xem hắn là mục tiêu.

Trần Phi trốn trong đám đông thầy ma, trên tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện khẩu Súng Địa Ngục. Hắn lặng lẽ trút năng lượng vào, chờ đợi đối phương đến gần sẽ tung đòn sát thủ.

Trong khi đó, Lưu Kiệt Huy với quãng sáng lam chói mắt vô tình biến gã thành con mồi duy nhất, càng khiến con sóng thầy ma đồ xô về. Liên tục bị thầy ma đâm vào khiến quãng sáng bảo hộ Lưu Kiệt Huy phụt tắt. Gã mệt mỏi lấy ra một quả lựu đạn, rút chốt ném thẳng đến chỗ mới trông thấy Trần Phi rơi xuống.

Oành!

Thêm một tiếng nổ đĩnh tai nhức óc. Lũ thầy ma gần đó bị miếng sắt, đá vụn và áp lực cú nổ thổi tung, lộ ra một khoảng trống vài mét và một cái hố đất nhỏ do lựu đạn tạo thành.

Trần Phi lạnh người, may mà hắn kịp thời di chuyển sang chỗ khác. Khẩu Súng Địa Ngục giấu kín dưới vạt áo lúc này phát ra chùm sáng đỏ rực, chực chờ khai hỏa.

Tạch tạch tạch tạch!

Lưu Kiệt Huy liên tục nạp đạn bắn loạn xung quanh, tiêu diệt vô số thầy ma, mở ra con đường máu xông đến chỗ cái hố. Gã cẩn thận mắt xác nhận Trần Phi đã chết mới yên tâm thoát khỏi đây. Dù có thể tên kia đã bị nổ tan xác nhưng Lưu Kiệt Huy có linh cảm Trần Phi không dễ dàng chết như vậy.

Thời điểm Lưu Kiệt Huy tung người rơi vào chỗ trống, bàn tay gã ám muội đưa lên miệng uống thứ gì đó. Sau khi tiếp đất, chợt nghe hơi nóng phả tới sau lưng, gã nở nụ cười tinh quái quay nhanh người lại, đồng thời quãng sáng màu lam khi trước đã tắt lẩn nửa tái hiện.

Hóa ra, Lưu Kiệt Huy không hề cạn kiệt thế lực mà chỉ giả vờ để lừa Trần Phi đến gần.

Đối diện quả cầu lửa rất quen thuộc sầm sập bắn thẳng tới mặt, mang theo sức nóng kinh hoàng, gã không hề nao núng, thậm chí còn xông thẳng đến đối đầu.

Vù!

Toàn bộ thầy ma xung quanh đường đi của quả cầu lửa đỏ rực như mặt trời đều bị bốc cháy, kêu gào chạy loạn, lay lan lửa qua cho đám đồng loại. Thoáng chốc, lửa cháy khắp nơi, soi tỏ lòng động bập bùng.

ẦMMMM!!!

Quả cầu lửa va mạnh vào vòng sáng bảo hộ Lưu Kiệt Huy, gây ra tiếng nổ kinh khiếp!

Trần động rung chuyển kịch liệt, không ít khối đá rớt xuống ầm ầm.

Vụ nổ hung bạo gấp chục lần lựu đạn trước đó. Hàng trăm thầy ma đứng gần bị nổ tan xác, vô số mảnh thịt xương vụn bay lên cao rồi rơi xuống tán loạn như cơn mưa.

Tàn lửa xẹt ra tứ phía, thiêu cháy không ít thầy ma.

Toàn bộ lòng động chìm trong ánh lửa đỏ rực. Không khí vô cùng nóng bức!

Cảnh tượng hỗn loạn cực độ!

Thế nhưng Lưu Kiệt Huy không hề hấn gì, thậm chí chẳng hề bị vụ nổ thổi bay. Gã lao xuyên qua màn lửa, mặc kệ quãng sáng bảo vệ quanh người đã tắt ngấm, khẩu Aka giương lên nhắm vào Trần Phi đang đứng lơ lửng phía trước.

- Mày chạy đằng trời!

Bao nhiêu cảm hận trong Lưu Kiệt Huy đều dồn cả vào những phát đạn, quyết bắn đối phương thành cái tổ ong.

Tuy nhiên, Trần Phi không phải là thằng ngốc đứng yên cho Lư Kiệt Huy mặc sức trút giận. Ngay khi phát hiện Lư Kiệt Huy sử dụng lá chắn đương đầu trực diện với quả cầu lửa do Súng Địa Ngục bắn ra, Trần Phi lập tức lấy bình Thể Lực uống nốt ngậm cuối cùng, khẩu tiểu liên lên đạn chực sẵn. Đối phương vừa thấp thoáng xuất hiện sau màn lửa, hấn liền xả đạn.

Tạch tach tach tach!

So ra, Lư Kiệt Huy vẫn chậm hơn một chút. Bất quá về độ điên cuồng thì gã có thừa, có lẽ nhờ lòng thù hận tràn ngập trong tâm trí thúc đẩy.

Gã không thèm tránh né, cầm súng xông lên, nhắm vào Trần Phi mà khạc đạn tung tóe.

Biết không thể tránh được nữa, muốn rời khỏi đây nhất định phải có một bên nằm xuống. Trần Phi lạnh nhạt cầm khẩu tiểu liên chạy tới, siết chặt cò súng.

Tạch tach tach tach!

Tốc độ cả hai cực nhanh, chớp mắt đã lướt qua nhau, nòng súng đuổi theo đối phương, đạn vừa hết lập tức thay băng khác vào.

Phập! Phập! Phập!

Những chùm hoa máu nở rộ!

Vô số viên đạn bắn trượt bay loạn xạ ra xung quanh, hạ gục lũ thầy ma mới may mắn thoát nạn đang găm gờ định nhào đến.

Tới lui mấy lượt, cơ thể cả hai đầy vết đạn, máu me đầm đìa nhưng may mắn chú ý bảo vệ phần đầu nên vẫn chưa ai trúng thương chí mạng.

Cạch!

Xảo hợp thể nào, ngay thời khắc sinh tử, Trần Phi lại hết đạn.

Hắn không còn chút đạn dự trữ nào vì trước đó đã chia bớt cho bọn Nguyễn Huy.

Phát hiện Trần Phi thoắt khựng người, Lư Kiệt Huy rất nhanh liền nhận ra nguyên nhân. Gã cười lên sảng sặc:

- Ha ha, có cần tao ném cho vài băng đạn không? Chết đi!

Chưa dứt lời, khẩu Aka tiếp tục khai hỏa.

"Điện Loạn!" - Trần Phi khản trương thì thào trong đầu. Dù không muốn, hắn buộc phải tung quân át chủ bài ra.

Kỹ năng này kể từ khi lấy được trong quân khu đến giờ Trần Phi vẫn chưa dùng đến, bởi vì nó là con dao hai lưỡi hại người hại mình cực kỳ nguy hiểm. Mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao 10 điểm tinh thần, có tác dụng gia tăng sức mạnh và nhanh nhẹn của hắn lên thêm 15 điểm trong 8 giây. Nhưng sau khi dùng kỹ năng, Trần Phi sẽ bị thoát lực trong 1 giờ. Thời khắc này hắn không có sự chọn lựa, đành phải sử dụng.

Ào!

Kỹ năng vừa được kích hoạt, ngọn lửa cuồng nộ không tên bỗng chốc xộc lên phủ mờ thần trí Trần Phi. Toàn thân hắn chìm ngập trong nguồn sức mạnh xưa nay chưa từng có, đồng thời cơ thể nhẹ nhàng như không trọng lượng. Hắn chỉ khẽ nhích người đã nhẹ nhàng tạt sang bên bốn, năm mét, dễ dàng tránh được loạt đạn.

Cặp mắt hắn đỏ ngầu, tràn ngập sắc thái tàn nhẫn của quỷ dữ, thanh Katana hiện ra trong tay, hóa thành cơn gió lao đến đối phương.

Phía đối diện, Lư Kiệt Huy sau khi bắn hụt vào không khí, thỉnh thoảng thấy Trần Phi như từ không gian trước mặt đột nhiên chui ra với bộ dạng vô cùng đáng sợ. Gã chưa kịp phản ứng thì lưỡi Katana đã lạnh lẽo chém xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Thu hoạch

Tốc độ ra đòn của Trần Phi hiện tại có thể dùng ánh chớp để hình dung, thanh Katana xé gió rợn người, về một lần sáng rạch xuống đỉnh đầu Lư Kiệt Huy.

Gã đứng chôn chân tại chỗ, chỉ thấy trước mắt hoa lên thì lưỡi Katana tỏa hàn khí ràn rụa đã tới đích.

Chát!

Cứ tưởng phen này Lưu Kiệt Huy sẽ bị xẻ đôi người mất mạng, nào ngờ lưỡi kiếm vừa chạm đầu gã liền va phải một màn sáng nhọn nhọn, dội ngược trở về.

Trần Phi giật mình nhìn lại, không biết từ khi nào trên đầu Lưu Kiệt Huy đã xuất hiện một cái mũ tròn tròn như mũ cối màu xám xịt. Sau khi đỡ giúp gã một nhát chém chí mạng, cái mũ bị tét thành hai mảnh rơi xuống.

Món bảo bối này lúc thường Lưu Kiệt Huy luôn đội trên đầu, có sức phòng ngự rất mạnh, do gã để chế độ ẩn nên không ai nhìn thấy. Trong thời khắc sinh tử nó đã cứu mạng gã, dù vậy lực công kích của thanh Katana trong tay Trần Phi sau khi hấn tiến vào trạng thái Điện Loạn cực mạnh, vậy nên dù tạm thời thoát chết nhưng Lưu Kiệt Huy vẫn bị chênh choáng, đầu nhức kinh khủng.

Gã nén đau hất mạnh tay, một đốm lửa xanh lập lòe bay vèo đến Trần Phi. Đây là kỹ năng Lửa Ma Troi, tuy nhỏ nhưng uy lực của nó không thể xem thường, nhất là sức nóng có thể nung chảy cả kim loại, chỉ cần chạm trúng người Trần Phi thì nó sẽ lập tức hóa lớn nuốt chửng toàn thân hắn, đốt cháy thành tro bụi.

Vèo!

Trần Phi không đại chạm vào đốm lửa nhỏ lập lòe kia, thân hình như con gió lách tránh, tiện thể tung một cước thẳng vào phần bụng Lưu Kiệt Huy.

Bốp!

Tốc độ và sức mạnh Trần Phi tăng cao, Lưu Kiệt Huy ở thời điểm sung sức nhất cũng không thể là đối thủ, huống chi hiện giờ đầu gã đang đau nhức như búa bổ. Gã lãnh trọn một đá vào người, hết con điều đứt dây bay thẳng ra xa, rơi phịch xuống té đần.

Lúc này, trên tế đàn hoàn toàn không còn thấy ma. Bọn chúng đã đổ dồn xuống dưới và đang chìm trong cơn cuồng loạn giữa biển lửa.

Vụt!

Hai mắt Trần Phi đỏ ngầu tức tốc lao đến tế đàn, quyết tận dụng thời cơ kết liễu Lưu Kiệt Huy. Đối phương rất nguy hiểm, không thể lưu lại.

Đúng lúc này, cổ quan tài đen này giờ vẫn nằm im lìm trên tế đàn đột nhiên rung lên bần bật. Khói đen từ khắp nơi thình lình kéo tới tràn vào động, cuộn cuộn chui vào trong quan tài.

Đồng thời, tiếng khóc nỉ non ai oán khiến lòng người bi ai như từ cõi âm ty vọng lên, vắng vắng truyền vào trong động.

Vừa nghe thanh âm này, toàn thân Trần Phi nổi gai. Lửa giận đang che mờ thần trí Trần Phi, thôi thúc hắn bằng mọi giá phải giết chết Lưu Kiệt Huy, song hắn vẫn còn đôi chút sáng suốt không để cho hiệu ứng điện loạn điều khiển bản thân.

Chân Trần Phi vừa đáp xuống bề mặt tế đàn, toan chạy đến giải quyết Lưu Kiệt Huy đang cố gượng bò dậy, bỗng quyết đoán vứt bỏ ý định, khẩn trương phóng một chùm tơ nhện lên trần động rồi dụng lực tung người lên cao, chưa đầy một giây đã theo lỗ hồng giếng trời trên đó bay ra.

Ngay khi thoát khỏi trần động, phát hiện mình đang đứng trên sườn núi, Trần Phi không chút chậm trễ lao xuyên qua những bụi cây rậm rạp và các nắm mộ. Từ lúc hấn phát động kỹ năng Điện Loạn đến giờ đã mất gần 5 giây, chỉ còn hơn 3 giây ngắn ngủi nữa thôi hắn sẽ rời khỏi trạng thái này và bị thoát lực chẳng thể làm gì được. Trước lúc đó, hắn phải đến nơi an toàn.

Thời gian quá ngắn, không đủ để Trần Phi xuống núi. Sau khi chạy cách chỗ hang động chừng chục mét, Trần Phi vung Katana chém nát mấy khối đá lớn trên vách đá, khoét thành một cái hang nhỏ trong lòng núi chỉ vừa đủ chứa thân hình hắn rồi gấp rút chui vào, tiếp đó dùng sức kéo một khối đá lớn che kín miệng hang.

Làm hết những việc này, thời gian 8 giây cũng vừa trôi qua. Trần Phi khó khăn nửa nằm nửa ngồi trong hang, miệng thở hổn hển, cảm giác toàn bộ sức lực như thủy triều đang nhanh chóng rời bỏ cơ thể. Trong chốc lát, con mệt mỏi ập đến, toàn thân hắn đau nhức tê dại, ngay cả nhấc tay cũng không thể. Mắt mũi Trần Phi tối sầm lại, chìm vào mê man.

...

Trong hang động, Lưu Kiệt Huy chật vật đứng dậy, tức giận ngó lên chỗ Trần Phi vừa lao ra ngoài mất dạng. Toàn thân gã đầy những lỗ đạn đỏ máu đỏ loét, xương cốt gãy cả chục cái, hậu quả của việc lãnh trọn cú đá nặng ngàn cân từ đối thủ, có thể nói là tổn thương nặng nề.

Lúc này, khói đen từ bốn phương tám hướng vẫn không ngừng bay đến cổ quan tài đen. Nó rung lên ngày càng mạnh, phát ra những âm thanh lộp cộp khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hãi. Lại thêm tiếng khóc nỉ non quái đản từ bên ngoài truyền vào mỗi lúc một rõ dần.

Lũ thầy ma bên dưới tế đàn đã phát hiện ra Lưu Kiệt Huy, đang chen lẫn kêu gào nhào tới, xông lên tế đàn.

Tuy không rõ vì sao Trần Phi đột ngột tha cho mình và gấp rút chạy đi, nhưng Lưu Kiệt Huy lờ mờ đoán việc đó hắn có liên quan đến động tĩnh của cổ quan tài và tiếng khóc ghê rợn kia. Gã biết phải nhanh rời khỏi cái hang chết tiệt này nếu không muốn toi mạng. Thế nhưng với bản tính đa nghi, Lưu Kiệt Huy không dám chạy theo lối trần động ngay vì sợ Trần Phi sẽ có ý định giống gã khi trước là lưu lại phục kích.

Qua mấy giây, cổ quan tài càng thêm rung lắc điên cuồng, tiếng khóc nỉ non dai dẳng đến sát bên tai Luru Kiệt Huy và lũ thầy ma đã chạy lên trên tế đàn. Gã mới tung người, thi triển kỹ năng của đôi giày dưới chân đưa thân hình bay lên cao, lao vút khỏi trần động.

Bộp!

Do quá kiệt quệ, Luru Kiệt Huy không thể nào tiếp đất bình thường. Gã ngã lún lổn xuống trần núi, đến khi may mắn va mạnh vào một tảng đá lớn mới dừng lại được.

Toàn thân Luru Kiệt Huy ngập trong cảm giác đau đớn, ngoại thương lẫn nội thương biến gã thành một người máu, chẳng còn trông rõ nhân dạng. Gã nhắm mắt, cứ ngỡ mấy hôm trước vô tình lọt vào phỏ bản lấy được không ít thứ tốt, lần này gặp lại sẽ trả được thù, nào ngờ tình cảnh còn tệ hại hơn. Lần nào chạm mặt Trần Phi, gã cũng thê thảm. Sau này nếu có cơ hội nhất định phải giết chết thằng khốn đó một cách thật tàn khốc, có vậy mới rửa được mối hận trong lòng gã.

Cũng may chuyến này thu hoạch không tệ, ngoài quả trứng tối màu, Luru Kiệt Huy còn gom được không ít trang bị lẫn sách kỹ năng. Mong là chúng sẽ không khiến gã thất vọng, ít ra phải bù được mấy món trang bị đã bị thằng khốn nạn kia phá hủy.

Âm thanh ầm ỉ từ chỗ hang động liên tục vang lên, mơ hồ có tiếng kẻ nào đó gào thét đầy giận dữ. Cả ngọn núi rung chuyển mạnh giống như chuẩn bị vươn vai sống dậy.

Luru Kiệt Huy thờ dốc vài hơi rồi nặng nề đứng lên chọn đại một hướng, nhanh chóng rời đi.

...

Khi Trần Phi hồi tỉnh, mọi thứ đã chìm vào tĩnh lặng.

Hắn khẽ nhồm người, suýt nữa buột miệng kêu rên, bởi vì toàn thân hắn cực kỳ đau nhức, các thớ thịt như sắp xé rách khỏi cơ thể. Đây là hậu quả kỹ năng Diên Loạn để lại, ngoài ra còn do những vết thương bị đạn bắn. May mà sinh mệnh Trần Phi hiện tại ở cấp độ 15 rất ngoan cường, trừ khi bị tổn thương phần đầu hoặc nội tạng nghiêm trọng, thì những vết thương trên người mất nhiều máu chỉ khiến hắn hoa mắt chóng mặt, suy yếu một chút, khó thể mất mạng. Cũng phải nói thêm, nhờ cái áo giáp mặc bên trong tầng phòng ngự đỡ đạn giúp hắn khá nhiều, nhờ vậy chưa ảnh hưởng đến nội tạng.

Trần Phi thử nhấc tay lên, cảm giác đau nhức liền truyền tới nhưng hắn không quá bận tâm. Chỉ cần tay chân hắn có thể cử động, thể lực hồi lại phần nào thì coi như nguy hiểm đã qua.

Trần Phi không vội rời khỏi cái hang chật hẹp, mà đưa mắt nhìn ra ngoài quan sát tình hình.

Hiện tại đã 4 giờ chiều, tính ra hắn thiếp đi khá lâu. Ngoài trời khá âm u, ánh sáng mờ nhạt.

Mọi thứ hoàn toàn yên tĩnh, không một tiếng động.

Trần Phi lắng tai nghe ngóng một hồi, không phát hiện điểm nào khả nghi mới gượng nhồm dậy, đẩy khối đá lớn sang một bên. Bị trọng thương khiến sức hắn yếu đi nhiều, tảng đá chắn miệng hang trước đó được Trần Phi kéo vào trong trạng thái thể chất tăng vọt nên lúc này phải rất khó khăn mới xô ra được.

Mặt hắn tái nhợt, cầm Katana bước ra ngoài.

Sườn núi vắng lặng, không một bóng người hay thầy ma, phía hang động xa xa cũng không nghe động tĩnh. Chẳng biết trong lúc hắn hôn mê, ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Trần Phi ngẫm nghĩ giây lát. Tạm thời có lẽ đám Nguyễn Huy đã đi xa khỏi đây, hắn không cần gấp trở về, trước mắt kiểm tra thử xem tình hình thế nào.

Hắn đi tới chỗ trần động khi trước, nhẹ nhàng ghé mắt nhìn xuống bên dưới.

Trong động tối mò không có ai, cả biến thầy ma hoàn toàn biến mất chẳng còn một mống, chỉ còn lại vô số quần áo, mũ, giày dép... nằm vương vãi khắp nơi. Tình trạng giống như cả lũ cùng bị hiến tế.

Tế đàn đã vỡ nát thành vô số mảnh đá vụn, cũng không hề thấy bóng dáng Luru Kiệt Huy, liệu gã đã may mắn trốn thoát hay trở thành mồi trong miệng thầy ma? Trước đó Trần Phi gấp rút trốn chạy, không kịp nhìn qua.

Điều đáng ngại nhất là cổ quan tài đen lẩn thỉ thê đeo mặt nạ quý nằm bên trong đều biệt tích. Rất có thể kẻ đó đã sống lại giống như Geisha, sau khi hút sạch máu thịt toàn bộ thầy ma dưới kia.

Nghĩ đến chuyện này, Trần Phi lắc đầu, chẳng biết hệ thống muốn gì khi liên tục bày ra đủ trò giả thần giả quỷ hù dọa hắn. Nhưng hắn có lo nghĩ nhiều cũng vô ích, tạm thời tới đâu tính tới đó, cùng lắm không đánh lại thì chạy.

Trần Phi bật danh sách bạn bè lên, kiểm tra vị trí mọi người, nhận ra bọn họ đang ở cách đây chừng 10 km về phía Bắc. Tên cả bốn người vẫn sáng, đồng nghĩa không ai xảy ra chuyện.

Tiền thể, hần lướt mắt xuống dưới, nhìn qua cái tên Bạch Yến. Nàng đang cách hần khá xa, khoảng hơn 200 km, dường như các nàng vẫn còn ở trong thành phố Tân Minh, chưa chịu rời đi. Không biết Mạnh Quân bên đó tính toán điều gì?

Trần Phi hơi hiếu kỳ song không nghĩ thêm. Tính tình Bạch Yến tốt nhưng hần không muốn bị phiền phức trói buộc, sau khi tách ra thì số phận cả hai đã chẳng còn liên quan đến nhau. Trước đó Trần Phi không ít lần chiếu cố Bạch Yến, giúp nàng lên cấp 6, thậm chí còn đưa bản kỹ năng Cầu Lửa, vậy đã quá đủ. Hần không mong nàng gặp chuyện, nhưng nếu việc đó xảy ra cũng không phải lỗi của hần.

Trần Phi đứng lên, hần không có ý định nhảy xuống dưới hang động xem xét. Trạng thái hần hiện giờ không ổn nên chỉ kiểm tra sơ qua để nắm tình hình. Ngon núi này trong mắt Trần Phi vẫn còn rất nhiều điều bí ẩn, không tiện ở lâu.

...

Nhờ hệ thống định vị, không quá khó để Trần Phi tìm được nhóm Nguyễn Huy. Khi hần quay lại thì bọn họ đang trú tạm trong một căn nhà cấp bốn, chiếc Land Rover đỗ trước sân.

Trông thấy Trần Phi đi vào, mọi người lập tức chạy ra. Việc đầu tiên hần làm là bảo Tiểu My trị thương giúp mình.

Không cần Trần Phi nói, Tiểu My đang có ý đó. Nhìn bộ quần áo trên người hần dính đầy máu, bộ dạng chật vật toi tã khiến nội tâm nàng không khỏi xót xa, mắt hơi đỏ lên, vội vàng áp hai bàn tay vào vết thương, sử dụng kỹ năng Thiên Thần Hộ Mệnh.

Kỹ năng này tuy trị thương rất hiệu quả nhưng yếu điểm là chỉ có tác dụng trong một vùng giới hạn, không thể bao quát cả người Trần Phi. Tiểu My phải dùng đến ba lần mới trị lành cho hần.

Hiện tại Tiểu My đã cấp 7, toàn bộ điểm tiềm năng đều tăng hết vào chỉ số tinh thần, cộng thêm một ít trang bị Trần Phi đưa cho nên có thể dùng kỹ năng ba lần liên tục mà không rơi vào tình trạng nguy hiểm như trước kia. Tuy vậy thần sắc nàng vẫn khá mệt mỏi, phải ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nguyễn Huy tới gần vỗ vai Trần Phi, tếu táo:

- Khỏe chưa? Có thể kể mọi người nghe cậu gặp phải chuyện gì mà rách nát như xơ mướp thế không hả?

Trần Phi đã hồi phục, dù thể lực vẫn chưa ở tình trạng tốt nhất nhưng chỉ cần nghỉ ngơi thêm chốc lát sẽ ổn. Hần chẳng giấu, ngắn gọn thuật lại chuyện xảy ra trong hang động, lược bỏ một số tình tiết thừa.

Mọi người chăm chú lắng tai nghe, đến đoạn hần giả làm thầy ma chạm trán Lưu Kiệt Huy trong hang, ai cũng hồi hộp thay. Trần Phi không hề đề cao bản thân, cũng không kể cận kề nhưng bọn họ ngấm ngấm hiểu đó phải là trận ác chiến cực kỳ khốc liệt và hung hiểm, mới biến hần thành ra bộ dạng như vừa nãy.

Nghe xong, Nguyễn Huy đẩy nhẹ gọng kính, sắc mặt trầm ngâm:

- Cái gã Lưu Kiệt Huy đó như cậu nói thì rất trâu chó đấy, không nhân cơ hội giết gã luôn thật đáng tiếc!

Trần Phi lắc đầu:

- Tình cảnh lúc ấy quá hỗn loạn, tôi không đủ thời gian!

Hần không thể nói rõ vì tránh lộ kỹ năng Điện Loạn. Kỹ năng là quân bài tẩy của toàn bộ người chơi, chẳng ai muốn kẻ khác biết để đề phòng. Chính nhờ yếu tố bất ngờ mà Trần Phi suýt chẻ đôi Lưu Kiệt Huy, nếu gã không có cái mũ kia có lẽ hần đã thành công.

Lưu Kiệt Huy cũng thế, nhờ cái mũ trên đầu giúp gã thoát chết. Bằng như để Trần Phi biết trước, hần đổi mục tiêu chém một nhát ngang cổ có khi giờ này Lưu Kiệt Huy chỉ còn là cái xác không hồn.

Nhớ đến chuyện cũ, thần sắc Trần Phi biến lạnh. Mỗi lần gặp lại, trình độ hần tăng lên thì Lưu Kiệt Huy cũng vậy, luôn khiến hần ăn không ít đau khổ, thương tích đầy người mới chiếm được chút lợi thế. Hơn ai hết, Trần Phi đương nhiên không muốn lưu mầm họa này, nhưng hần có tâm mà vô lực. Chẳng biết gã kia lấy đâu ra lắm đồ chơi đến vậy, thậm chí còn nhiều hơn cả hần.

Trần Phi đưa Tiểu My một ít thực phẩm, đợi nàng nghỉ mệt sẽ nấu nướng, hần cần phải ăn mới nhanh hồi sức.

Gã đầu vàng Lũng Mật và tên nhóc Thiên Lôi quan tâm hỏi thăm Trần Phi vài câu, sau đó không dám ở lại làm phiền, kéo nhau ra ngoài đường tán dóc. Tiền thể kiếm ít thấy ma quanh đó tranh thủ cây cấp.

Nguyễn Huy khều Trần Phi:

- Này, lấy ra đi!

- Sao?

- Sao trắng gì nữa? - Gã cười gian - Giết được không ít thầy ma tiến hóa và chuẩn tiến hóa, đừng nói với tôi là cậu không nhặt được thứ gì tốt nhé!

Trần Phi hết biết nói sao, đúng là không có chuyện gì qua được mắt tên này. Hắn lục tìm trong không gian chiếc nhẫn, lôi ra một mớ các loại vật phẩm linh kinh.

Trông thấy đồ vật chất thành một đồng nhỏ, hai mắt Nguyễn Huy sau cặp kính sáng rực, tham lam thò tay chụp lấy nhưng kỳ lạ là gã không thể chạm vào được, bên tai vang lên tiếng hệ thống nhắc nhở.

Trần Phi buồn cười:

- Trừ khi cậu công kích khiến tôi đánh rơi vật phẩm, hoặc tôi rời xa một phạm vi nhất định, bằng không phải được tôi đồng ý giao dịch mới có thể chạm vào!

- Vậy cậu mau kiểm "hàng" đi, món nào không dùng thì vứt qua đây! - Nguyễn Huy nôn nóng.

Trần Phi cầm từng vật phẩm lên xem xét, ngoài mấy chục xu tiền tệ hệ thống, còn có không ít trang bị và sách kỹ năng. Thế nhưng không được như Trần Phi kỳ vọng, các trang bị chủ yếu là mũ, áo, quần, giày... thuộc tính không tốt lắm, kể cả vũ khí ổn nhất cũng chỉ là Dao Trảm Ma, hắn đã sở hữu rồi. Chẳng món đồ nào có thuộc tính tốt như dây chuyền Điện Loạn hoặc ngọn trường thương mà hắn và Mạnh Quân lấy được trong quân khu lúc trước.

Khi đó bọn hắn chỉ giết chết một thầy ma tiến hóa song thu hoạch cực lớn, không như bây giờ Trần Phi một mình tiêu diệt hẳn bốn con nhưng các vật phẩm nhặt được lại kém rất xa. Hắn đoán có thể do lúc đó vượt cấp giết thầy ma tiến hóa nên hệ thống trọng thưởng. Còn bây giờ cấp độ hắn đã tăng cao so với chúng, vì thế phần thưởng giảm đi nhiều cũng hợp lý. Ngẫm tới lui, Trần Phi cảm thấy chỉ có thể giải thích bằng cách này.

Dù vậy, Trần Phi vẫn còn khuyết nhiều vị trí chưa có trang bị như thất lung, mũ, quần... kể cả mấy món hắn đã có trước đó nhưng thuộc tính kém hơn các món mới nhặt cũng được Trần Phi thay đổi triệt để. Trong nháy mắt, chỉ số hắn tăng thêm khá khá, thực lực gia tăng.

Sau khi thay một loạt trang bị, về ngoài Trần Phi trở nên lạ lẫm. Vì đồ đạc của hệ thống đều thiết kế rất hầm hố, thế nên nhìn hắn lúc này chẳng khác nào các nhân vật trong game khiến Nguyễn Huy trở mặt trầm trồ mãi.

Bản tính Trần Phi không thích phô trương, thời điểm này càng bắt mắt càng dễ trở thành mục tiêu cho kẻ khác, hơn nữa lộ hết ra ngoài như vậy sẽ đánh mất yếu tố bất ngờ. May sao hệ thống có tính năng ẩn hiển thị trang bị, hắn bèn chọn, về ngoài trở lại bình thường như trước, tất nhiên các thuộc tính trang bị vẫn được giữ nguyên.

Những trang bị thừa ra, Trần Phi ưu tiên để Nguyễn Huy chọn trước, tiếp đó đến lượt mấy người Tiểu My, Lũng Mật, Thiên Lôi chia nhau. lát sau, thuộc tính mọi người tăng lên một mảng lớn, tâm trạng ai nấy đều hào hứng phấn khích, cảm thấy đi theo Trần Phi quả nhiên là lựa chọn đúng đắn.

Trần Phi yêu cầu bọn họ ẩn trang bị, vẫn là lý do cũ, tránh thu hút kẻ địch. Mọi người luyến tiếc làm theo. Sau khi Tiểu My mang những trang bị mới vào, về ngoài nàng thay đổi cực lớn, đặc biệt là cái áo giáp đồ rực ôm khít thân hình khiến nàng trông vừa dịu dàng quyến rũ vừa cực kỳ cá tính, yêu thích không rời, dù vậy cũng đành ẩn nó đi.

Trần Phi moi trong đồng vật phẩm ra một cây trượng, này giờ nó bị đè phía dưới nên hắn bỏ sót. Vừa liếc qua thuộc tính cây trượng, về mặt hắn giãn ra, mỉm cười đưa cho Tiểu My.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Quả trứng bảy màu

Tiểu My xác nhận giao dịch, xem thuộc tính cây trượng.

*** Trượng Thánh Sứ

- Công kích đơn thể tầm xa: 13

- Tinh thần + 10

- Phòng ngự +10

- Sinh mệnh +10

- Gia tăng hiệu quả khi sử dụng kỹ năng trị liệu 30%.

- Kỹ năng Thanh Tẩy: Tiêu hao 5 điểm tinh thần xóa lập tức mọi hiệu ứng xấu cho đồng đội trong toàn bộ phạm vi 1 mét. Thời gian hồi 10 giây.

- Mô tả: Cầm cây trượng này trong tay, bạn chính là thiên sứ!

Trước kia Tiểu My chưa từng thử qua trò chơi nhập vai trực tuyến, nhưng mấy hôm nay va chạm không ít cũng lờ mờ hiểu được phần nào. Nàng dễ dàng nhận ra thuộc tính của Trượng Thánh Sứ rất tốt, nhất là kỹ năng Thanh Tẩy kia sẽ giúp nàng hỗ trợ thêm cho mọi người khi chiến đấu. Nàng vội cảm ơn Trần Phi, không chút khách sáo trang bị ngay, chỉ số bản thân lần nữa tăng vọt.

Cây trượng này như được sinh ra dành cho người chơi hỗ trợ. Tinh thần tăng lên giúp Tiểu My sử dụng được nhiều kỹ năng mà không lo cạn kiệt, ngoài ra thì 10 điểm phòng ngự và sinh mệnh giúp nàng tăng phòng thủ đáng kể, có thể yên tâm hỗ trợ đồng đội mà không phải quá lo lắng khi bị đối phương nhắm vào.

Sau khi trang bị cây trượng, nhìn Tiểu My hiện giờ chẳng khác một nữ thần, quyền trượng trong tay tỏa ánh sáng chói lọi. Nàng vội ẩn hiệu ứng mới khiến nó trông có vẻ bình thường. Cần phải nói thêm, hệ thống chỉ cho phép ẩn trang bị trên người, riêng vũ khí thì không được vì làm vậy vô cùng bất lợi cho người chơi, khi chiến đấu sẽ khó lòng phòng bị.

Trong khi mọi người liên tục xuýt xoa, mượn Trượng Thánh Sứ ngó thử thuộc tính, Trần Phi tiếp tục kiểm tra số vật phẩm còn lại.

Ngoài ba bản kỹ năng còn có hai bình Thể Lực giúp hồi đầy lập tức thể lực và tinh thần người chơi, mỗi bình giới hạn dùng được năm lần. Đúng là thứ hần đang cần. Trần Phi giữ một bình, đưa Tiểu My một bình. Nàng thường xuyên trị liệu cho mọi người nên về sau sẽ cần tiêu hao rất nhiều.

Tiếp theo, Trần Phi nhìn tới ba bản kỹ năng. Trải qua một thời gian lẩn lộn trong trò chơi, hắn nhận ra sách kỹ năng cực hiếm rơi ra. Như lần này, chém giết không ít thầy ma tiến hóa lẫn chuẩn tiến hóa nhưng Trần Phi chỉ lấy được đúng ba quyền. Đây đã là rất may mắn, bình thường có khi còn chẳng được quyền nào.

*** Đóng Băng

- Tiêu hao 7 điểm tinh thần, đóng băng toàn bộ mục tiêu thuộc phạm vi 5 mét quanh người chơi trong 5 giây. Thời gian hồi 30 giây. Yêu cầu mục tiêu phải có cấp độ thấp hơn người sử dụng ít nhất 3 cấp. Lưu ý, kỹ năng không gây sát thương.

- Mô tả: Đóng băng cùng lúc cả một bầy thiếu nữ đang tắm, tha hồ chiêm ngưỡng. Chúc "đồng râm" hưởng thụ thú vui tao nhã thật sảng khoái, hể hể!

Tâm trạng Trần Phi vui vẻ, kỹ năng khổng chế quần thể này cực tốt. Tuy nhiên hắn chỉ còn trống một ô kỹ năng nên không học ngay, quyết định xem qua hai bản kỹ năng kia rồi tính.

Trước cấp 20, người chơi chỉ được học ba kỹ năng chủ động. Kỹ năng đã học sẽ không thể bỏ hoặc thay thế, vì vậy cần phải suy nghĩ thật kỹ.

*** Xung Phong

- Tiêu hao 8 điểm thể lực, phòng ngự tăng 20% trong 10 giây, xông nhanh vào giữa trận địa địch bộc phát nổ mạnh gây 12 điểm sát thương trong phạm vi 3 mét. Thời gian hồi 60 giây.

- Mô tả: Vua thua thẳng liền, bạn sẽ khiến đối phương khiếp đảm sồn ra quần. Dừng cảm lên người anh em!

Đây là kỹ năng công kích đầu tiên mà Trần Phi sở hữu, hơn nữa còn là công kích quần thể. 12 điểm sát thương thì cực kỳ đáng kể, Đào Trảm Ma cũng chỉ gây ra 12 điểm sát thương mà thôi. Bù lại, kỹ năng này đòi hỏi tiêu hao thể lực rất nhiều.

Đáng tiếc, quyền thứ ba chỉ là kỹ năng bị động giúp gia tăng vĩnh viễn 5 điểm tinh thần cho người chơi. Vốn Trần Phi định học một quyền, hai quyền kia xem phù hợp với ai sẽ trao người đó, nhưng rốt cuộc đây lại là kỹ năng bị động, cũng là thứ hần đang thiếu. Hiện tại, hắn cần chỉ số tinh thần cao để đáp ứng sử dụng các loại kỹ năng ngày càng nhiều, vậy nên học ngay.

Còn lại hai bản kỹ năng, nghĩ tới lui, Trần Phi quyết định chọn Đóng Băng. Kỹ năng Xung Phong tuy mạnh nhưng hắn tự thấy khả năng công kích của mình đã cao, không quá cần thiết. Hơn nữa, chỉ mình Trần Phi phát huy được ưu thế của kỹ năng Đóng Băng, vì nó đòi hỏi cấp độ phải vượt hơn đối thủ 3 cấp mới có tác dụng. Ở đây không ai có cấp độ cao hơn hắn, nhường Xung Phong cho người khác sẽ tốt hơn.

Trần Phi đưa Nguyễn Huy bản kỹ năng Xung Phong.

Gã khoái trá học ngay. Hình tượng một người một kiếm xông vào giữa đội hình địch rồi "bùm" một cái giết sạch cả nhóm, Nguyễn Huy chỉ mới nghĩ thôi đã sượng tê cả người, không cách nào kiềm chế được. Gã bật ra tràng cười hề hề khiến mọi người nổi hết da gà, vội tránh xa, sợ gã nổi hứng đem mình ra làm mục tiêu "thử đạn" thì khôn.

Phân chia xong xuôi, sức nhớ vẫn còn một thứ rất quan trọng chưa xem tới, Trần Phi thoáng hồi hộp lấy quả trứng trong nhẫn ra ngoài.

Quả trứng tròn tròn dẹt dẹt có đường kính mấy tấc vừa xuất hiện liền tỏa quang sáng bảy màu đẹp mắt ra xung quanh.

Ánh sáng vô cùng thánh khiết, mọi người nhìn vào cực kỳ dễ chịu, tâm trạng thanh thản. Cả nhóm tụm lại trầm trồ sẫm soi, nôn nao mong đợi, không biết quả trứng chứa sinh vật gì bên trong.

Trần Phi cầm quả trứng nhìn một lát, không biết mở thế nào bèn đưa Nguyễn Huy xem thử. Gã ngó ngó rồi ném xuống đất, lấy Đào Trảm Ma ra:

- Nghĩ làm gì một đầu, cứ chém một phát là xong!

Chưa ai kịp cản, gã đã vung dao chém mạnh xuống quả trứng.

Chát!

Lưỡi dao tóe lửa dội ra song quả trứng không hề suy suyển, đột ngột lăn một vòng, Trần Phi vội chộp lên.

Nguyễn Huy bóp bóp cổ tay, lăm bằm:

- Trứng khủng long hóa thạch từ thời tiền sử hay thứ quái quỷ gì đây? Cứng thế, suýt gãy mẹ nó tay!

Tiểu My tới gần quan sát quả trứng, bỗng có phát hiện, chỉ tay vào một chỗ:

- Hình như ở đây có một cái lỗ nhỏ phải không?

Trần Phi nhìn theo, đúng là có một cái lỗ thật. Lỗ rất nhỏ, chỉ bằng đầu tăm nhang, thảo nào bọn hắn sẫm soi cả buổi không phát hiện.

Không rõ cái lỗ này có công dụng gì, hay là quả trứng đã bị hỏng? Vừa rồi hắn còn thấy nó lăn một vòng, có lẽ sinh vật bên trong vẫn còn sống. Chẳng lẽ cái lỗ này có liên quan đến cách mở quả trứng?

Cái lỗ nhỏ khiến Trần Phi liên tưởng tới điện thoại thông minh, mỗi khi cần thay sim, người ta phải chọc cây kim loại nhỏ vào cái lỗ trên khay sim. Nghĩ vậy, hắn thử tìm một cái que chọc vào.

Bụp!

Sau tiếng kêu khê, cái lỗ đột nhiên biến thành một cái khe dài cỡ đốt tay. Trần Phi thử nhìn vào trong, tối om, chẳng nhìn thấy gì.

Tiểu My cười nói:

- Nhìn nó giống con heo đất hồi bé tôi vẫn hay bỏ tiền tiết kiệm vào.

Lời nàng vô tình khai mở tâm trí Trần Phi. Hắn lấy ra 1 xu tiền hệ thống, thử nhét vào cái khe trên quả trứng.

Xoẹt!

Đồng xu vừa kê tới miệng khe, Trần Phi chưa kịp ấn thì bên trong xuất hiện một luồng hấp lực hút nó bay vào mất dạng.

Ánh sáng bảy màu bao quanh quả trứng bỗng chớp lên, cảm giác như vừa sáng thêm một chút. Tuy nhiên quả trứng vẫn nằm im lìm đầy bí ẩn, không có thêm động tĩnh gì khác.

Năm cặp mắt cùng chăm chú nhìn quả trứng. Nguyễn Huy liếm mép đề xuất:

- Hình như đi đúng hướng rồi đấy. Còn xu nữa không? Cho nó "ăn" thêm xem!

Mọi người gật đầu bảo phải.

Trần Phi cũng đang có ý này, bèn lấy ra thêm mấy đồng xu, tiếp tục nhét vào.

Ánh sáng bảy màu ngày càng tỏa chói lọi, nhưng sau khi nuốt trọn hơn 10 xu của Trần Phi, quả trứng vẫn không chịu nở.

- Tiếp đi! - Gã kính cận giục.

Trần Phi than thầm. Hắn tích cóp mãi mới được hơn 100 xu, định khi nào gặp cửa hàng hệ thống sẽ mua sắm một phen, hắn trong đó có rất nhiều thứ đáng giá. Bây giờ phải lấy cho quả trứng tham lam này "ăn", thật sự không đành lòng, hơn nữa chưa chắc sau khi nuốt trọn xu của hắn thì nó sẽ nở ra như mong đợi. Biết đâu hệ thống cố tình chơi cho hắn tiền mất tật mang!

Thế nhưng, nhìn vẻ mặt háo hức chờ mong của mọi người và quả trứng đang không ngừng phát tỏa hào quang bảy màu thần thánh, hắn cũng không muốn bỏ cuộc.

Chơi liều một vỏ vậy!

Hắn nghiền răng, lấy ra một nắm xu nhét liên tục vào quả trứng. Có cảm giác như cái khe này là động không đáy, nhét bao nhiêu nuốt bấy nhiêu. Thoáng chốc nắm xu trong tay Trần Phi đã hết sạch nhưng quả trứng vẫn tro tro như cũ. Có điều lúc này nó tỏa ánh sáng rực rỡ hơn trước không ít, đồng thời liên tục nhún nhảy lưng tung, vỗ cồm cộp xuống mặt đất, giống như vùi vĩnh ăn thêm.

Trần Phi lấy nốt số xu còn lại ra, chỉ chừa đúng vài đồng để dành sửa chữa trang bị, hậm hực tọng vào cái khe.

Cả quá trình, Nguyễn Huy theo dõi không thèm chớp mắt, về mặt háo hức nói:

- Ánh sáng thánh khiết thế này, rất có thể sẽ nở ra một con rồng vàng đấy. Gọi là gì nhỉ, Ngũ Trảo Kim Long! Ồ, đúng rồi. Hề hề, Phi à, lần này cậu nhát được hàng khủng rồi, phá đảo thế giới ảo luôn!

Gã này trước kia ngoài chơi game còn có sở thích đọc truyện, nhất là mấy thể loại tiên hiệp, huyền huyễn cho nên bị lậm rất nặng.

Tiểu My ngồi chống cằm hồi hộp nhìn từng đồng xu chui vào cái khe mắt hút, mớ màng đưa ra suy đoán:

- Tôi nghĩ là phượng hoàng, toàn thân đỏ rực, bay đến đâu lửa cháy đến đó.
- Sai bét hết! Theo tôi, chỉ có thể là Hồ Ly Tinh chín đuôi. - Lừng Mập tự tin chen vào.

Trước đại địch, mỗi khi gã đầu vàng rảnh rỗi thường nằm xem phim huyền ảo ngôn tình. Đầu óc gã đang tơ tưởng trong trứng là một nàng yêu hồ xinh đẹp tuyệt trần, toàn thân trắng muốt, ngực nở eo thon mỡmng to, lại còn có chín cái đuôi mềm mại, chỉ nghĩ thôi đã chảy nước bọt.

Sau một hồi đắm chiêu suy nghĩ cẩn thận giống như cố nhớ gì đó, tên nhóc Thiên Lô khẳng định chắc nịch:

- Mọi người đều sai hết, em nghĩ có khả năng đây là trứng gà Đông Tảo.
- Mẹ mày, điên à? - Nguyễn Huy cụt hứng gạt đi - Con gì cũng được, nhưng tuyệt đối không phải gà Đông Tảo. Đây là game, hiểu chưa? Không phải khu vườn quê cha đất tổ.

Những người khác cũng kịch liệt phản đối. Là rồng, là phượng hay hồ ly chín đuôi đều được, nhưng nếu quả trứng nở ra con gà Đông Tảo thì... không ai có thể chịu nổi cú sốc này. Nhất là Trần Phi tốn cả 100 xu để ấp trứng có khi học mầu chết tại chỗ vì uất ức. Hệ thống chơi đều quá mức!

Trước làn sóng biểu tình dâng cao, tên nhóc Thiên Lô yếu ớt phản ứng:

- Trước kia em từng nhìn qua trứng gà Đông Tảo, thấy cái này hơi giống thôi mà...
- Vớ vẩn! - Gã đeo kính cận gầm gừ - Nhóc con, mày đã từng thấy quả trứng gà nào tỏa sáng thế không hả?
- Biết đâu đây là game nên...
- Thôi, thôi. Không tranh cãi nữa, hình như trứng sắp nở kia!

Sau khi nuốt gần hết nắm xu cuối cùng trên tay Trần Phi, rốt cuộc quả trứng cũng chịu dừng. Nó nảy lên liên hồi, đồng thời trên lớp vỏ bảy màu có dấu hiệu rạn nứt. Những vết nứt ban đầu nhỏ, sau đó lan rộng ra khắp quả trứng, những tiếng tách tách liên tục vang lên.

Quả trứng vỡ đôi. Một làn khói mờ ảo bảy màu từ trong bay ra, bao phủ toàn bộ khu vực xung quanh quả trứng vài mét, kèm theo một tràng cười the thé khiến lòng người run sợ:

- Á há há há!!! Sau bao nhiêu năm ngủ say, ta lại được nhìn thấy ánh sáng mặt trời...

Mọi người lập tức lùi về sau, giữ khoảng cách an toàn. Dường như sinh vật vừa chui ra khỏi quả trứng không hề giống với suy đoán của bọn họ.

Lớp khói mau chóng tan đi, để lộ ra một sinh vật mà ai nhìn vào cũng ngây ngẩn.

Đây là một con vẹt to bằng con gà mái dầu, lông vũ sắc sỡ đủ bảy màu như cầu vồng. Riêng phần đầu nó có màu đỏ rực, cái mỏ đen bóng cong quặp xuống, cặp mắt to cò như mắt cú lò dò với lông trắng chiếm hết chín phần, chỉ có hai đồng tử ở giữa nhỏ xíu màu cam.

Trong khi cả bọn còn ngơ ngác, con vẹt bảy màu nhìn thấy Tiểu My bỗng trợn ngược cặp mắt cú vọ trắng dã lên, nước dãi tuôn tràn khỏi mỏ, lần nữa cất giọng cười the thé:

- Á há há há!! Mỹ nữ, nàng có bằng lòng đập mái đêm trăng thanh với ta không hả?

Nó bay vù đến trước mặt Tiểu My, hai cánh sắc sỡ xòe rộng ra, cặp chân sần sùi đen đúa xoay tót xoay lui quay thành vòng tròn, vũ điệu lằng xằng hết mấy con chim hoang dã thường hay trình diễn mỗi khi muốn quyến rũ con mái.

Tiểu My tròn mắt á khẩu, không nói được lời nào. Nàng đã đoán gần đúng, nhưng thay vì nở ra phượng hoàng lửa thì quả trứng lại cho ra đời con vẹt bản năng, chênh lệch như trời và đất.

Sau giây phút chết đứng, Nguyễn Huy bừng tỉnh, không thể chịu nổi cú sốc bèn ngửa mặt lên trời rống lớn:

- Móa, Ngũ Trảo Kim Long đâu?? Vì sao xuất hiện con vẹt ngu xuẩn, dám dè dề tiện thế này? Hệ thống đâu rồi?

Con vẹt đang múa may quay cuồng, nghe vậy dừng lại, quay ngược cái đầu ra sau ba trăm sáu mươi độ, cặp mắt trắng dã lò dò trợn dọc nhìn chăm chăm gã kính cận, chọt buong gọn ba tiếng:

- Đ* mẹ mày!

- Cái đờ mờ...

Nguyễn Huy lao đảo suýt ngã, lấp bắp cả buổi không nói nên lời. Gã bỗng dưng muốn khóc, cuộc đời đôi khi thật phũ phàng!

Mặc xác Nguyễn Huy học máu sắp ngất, con vẹt tiếp tục ve vãn Tiểu My:

- Mỹ nữ à, nàng nhận lời ta chứ? Ta sẽ cho nàng làm thiếp thứ chín mươi sáu, ngày đêm sủng ái nàng...

Vừa nói nó vừa bước từng bước oai vệ tới gần Tiểu My, phần ức ưỡn cao khiến nàng buồn cười lại có chút sợ hãi, liên tục thối lui.

Vù!

- Nàng chạy đi đâu?

Con vẹt đắc ý vỗ cánh bay tới, ý đồ nhào vào ngực Tiểu My, không rõ muốn làm gì.

Một bàn tay đột ngột thò ra, chụp lấy cổ con vẹt bóp mạnh làm nó ré lên:

- Quác...

Trần Phi lạnh nhạt cầm con vẹt đưa lên trước mặt, trừng mắt:

- Mặc kệ mày là thứ gì, tốt nhất nên ngoan ngoãn, còn làm trò càn thận tao vặt lông cho mày vào nồi!

Tồn cả 100 xu để đổi lấy con vật thô bỉ này, hắn cũng cảm thấy nuốt không trôi cục tức.

Con vẹt vỗ mạnh hai cánh cố thoát mà không được. Nhìn thấy ánh mắt gã thanh niên lạnh lẽo đầy tàn nhẫn, nó không dám làm nhảm nữa, cái mỏ quặp hé ra để lộ cái lưỡi nhỏ tròn tròn màu đỏ phía trong giống hệt lưỡi người:

- Phụ thân đại nhân bớt giận! Phụ thân đại nhân bớt giận!

Vừa rồi, khi gã thanh niên này tức giận, lập tức xuất hiện một cỗ áp lực đánh thẳng vào đầu nó, suýt chút nữa não chết toi. Sống lâu thành tinh, con vẹt nhanh chóng nhận ra đây chính là chủ nhân mới của nó.

Nghe con vẹt nịnh hót, mọi người buồn cười, chán chẳng muốn nói.

Nguyễn Huy đã tạm bình ổn tâm trạng hực hăng, bực dọc bảo:

- Thời hiện đại rồi, không phải thời xưa mà mày phụ thân với chả phụ mẫu. Gọi hắn là Papa!

Con vẹt nghe vậy, hai tròng mắt gian xảo đảo một vòng, lập tức làm theo:

- Papa đẹp trai! Papa vô địch! Papa chơi hết gái thiên hạ! Á há há há...

- Nín! - Cánh tay bóp cổ con vẹt hơi tăng sức.

- Quác...

Trần Phi hết biết nói gì, lắc đầu. Dù sao đây cũng là vật nuôi (pet) đầu tiên của hắn, đành ngó thử thông tin nó xem thế nào.

*** Vẹt Công Tước

- Loại hình: Vật nuôi.

- Cấp độ: 1

- Công kích: 5

- Giúp chủ nhân tăng 20% xác suất đánh quái rơi ra vật phẩm

- Gạ Gẫm: Dùng lời đường mật khiến nữ giới tăng thêm thiện cảm với chủ nhân, xác suất thành công 1%. Khi thất bại sẽ gây phản cảm làm đối phương tức giận. Không có thời gian hồi, không tiêu hao thể lực, có thể sử dụng liên tục.

- Kích Động: Chửi bới nhục mạ khiến đối phương tức giận, bỏ qua phòng ngự gây hộc máu trọng thương, xác suất thành công 0.5%. Không có thời gian hồi, không tiêu hao thể lực, có thể sử dụng liên tục.

- Kỹ năng đặc biệt: Không rõ, khi tiến hóa sẽ mở.

- Mô tả: Giống chim quý tộc, thông minh gian xảo, có thể nhại được tiếng người. Cần thận khi ở cạnh nó, một nửa thế giới sẽ truy sát bạn!

Lưu ý: Vật nuôi đã nở ra sẽ không thể bỏ, không thể giao dịch, trừ khi thay bằng vật nuôi khác.

Trần Phi chia sẻ thông tin cho Nguyễn Huy xem đề gã bót tò mò. Nhìn thấy kỹ năng Gạ Gẫm, hai mắt gã sáng lên. Kỹ năng này quá bá đạo, có nó coi như toàn bộ gái đẹp trong thiên hạ đều rơi vào tay gã hết, thấp giọng:

- Hề hề, con vẹt dâm này không thích hợp với cậu đâu! Đưa cho tôi đi!

- Nếu được tôi đưa cậu ngay! - Trần Phi thần nhiên.

Nguyễn Huy nhìn kĩ lại, đúng là không thể giao dịch được. Gã vô cùng tiếc nuối, quay qua con vẹt vẫn còn nằm trong tay Trần Phi, dụ khi:

- Ê, vẹt dâm, có muốn theo anh mày không?

Vẹt Công Tước lơ lơ ngó gã kính cận:

- Đ* mẹ mày!

Àm!

Nguyễn Huy bỗng lão đảo lùì mấy bước, miệng học ra một ngum máu, tay run run chỉ con vẹt:

- Móa, kỹ năng có 0.5% xác suất thành công mà tao cũng dính à?!!

Nói tới đây, gã té ngồi xuống đất, cảm thấy đất trời đảo lộn, vùng đầu đau đốn kinh khủng.

- Á há há há... - Con vẹt cười lên một tràng đê tiện lẫn đắc ý.

Tiểu My vội chạy đến dùng kỹ năng trị thương, lát sau Nguyễn Huy mới khỏe lại. Mặt mày gã tái xám, cảm thấy hơi sợ con vẹt chết tiệt, không dám trêu chọc nữa.

Trần Phi bóp mạnh cổ con vẹt bảy màu, nhặt giọng:

- Sau này cấm mày sử dụng kỹ năng với người trong đội. Rõ chưa?

Vẹt Công Tước há mỏ thở gấp, vỗ cánh phành phạch nhưng không tài nào thoát khỏi bàn tay như gọng kềm sắt, đau khổ kêu lên:

- Tuân lệnh phụ thân đại nhân, quác... Papa!

Trần Phi buông tay. Nó mừng rỡ vỗ cánh bay tới đứng trên vai phải hắn, bộ dáng oai vệ liếc mắt đưa tình với Tiểu My, khi chạm vào ánh mắt của Nguyễn Huy thì hất mỏ lên, khinh bỉ ra mặt.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Người tốt vẫn còn

Trong khi chờ Tiểu My nấu bữa tối, Trần Phi lấy ra một cái võng, giăng bên góc sân nằm nghỉ. Trước khi xảy ra đại dịch, đây là thú vui mỗi ngày của hắn, thường xuyên ngủ võng thay vì nằm giường. Mãi đến giờ rảnh rỗi mới nhớ ra, cảm giác nằm trên võng đong đưa giữa vườn cây mát mẻ thật khoan khoái. Thế nhưng Trần Phi không thể ngủ được dù rất muốn, bởi liên tục bị những âm thanh ồn ào làm phiền.

Từ lúc Nguyễn Huy trông thấy Vẹt Công Tước thì gã cứ bám riết lấy nó, luôn miệng trêu chọc. Trần Phi đã ra lệnh cấm con vẹt dùng kỹ năng với người nhà nên gã không sợ bị nó chơi cho học máu nữa.

Không ngủ được, Trần Phi đành dẫn cả bọn ra ngoài luyện cấp, để Tiểu My ở lại nấu ăn. Trước đó bọn Lũng Mạt đã giúp nàng nhặt rau các thứ, công việc còn lại không mấy cực nhọc.

Bỏ Tiểu My ở nhà, Trần Phi không yên tâm. Cả bọn chỉ đi quanh quẩn khu vực gần đó nên chẳng gặp bao nhiêu thầy ma, không đủ cho một mình Thiên Lôi xia răng, rốt cục phải thất vọng quay về. Khi đi ngang mấy năm mộ trên đường, Thiên Lôi nhớ ra một việc bèn nói:

- Lúc anh còn trên núi, tụi em quay về trông thấy rất nhiều khói đen từ các đám mờ mà này bay ra, cuốn về phía núi. Không biết xảy ra chuyện gì?

Trần Phi nghe vậy vỡ lẽ. Lúc đó ở trong động chứng kiến khói đen cuộn cuộn bay vào cổ quan tài, hẳn đã thấy kỳ quái, giờ mới biết hóa ra chúng đều xuất phát từ những nấm mộ lâu năm trong trần.

Về thi thể đeo mặt nạ quý nằm trong quan tài, Trần Phi đoán có lẽ chính là lão đạo sĩ mà trong truyền thuyết khi xưa đã bảo cư dân trấn Thanh Minh mai táng thân nhân trên núi Trường Sinh. Lão ta làm vậy hẳn có lý do. Rất có thể những luồng khói đen là hài cốt người chết quanh đây bị thuật pháp bùa chú gì đó của lão đạo sĩ biến thành, với mục đích giúp lão sau nhiều năm chết rũ trong quan tài đột ngột sống dậy.

Nếu là trước kia, Trần Phi tuyệt đối không tin những chuyện ma quỷ thần thánh. Nhưng từ khi xảy ra đại dịch, mọi người biến thành thây ma rồi hệ thống xuất hiện với vô vàn chuyện kỳ bí thì thế giới quan trong hắn hoàn toàn thay đổi. Bây giờ thậm chí bảo trên đời có tồn tại thần linh, và Aliens đang chuẩn bị xâm chiếm hành tinh này, hắn cũng tin.

Nghĩ đến cỗ quan tài, Trần Phi lại nhớ tới Geisha. Không biết lúc đó nàng ta chạy đến vì muốn truy sát hắn hay tìm lão đạo sĩ?

Trần Phi vẫn giữ nguyên quan điểm là hai thi thể này có mối liên hệ, bằng không khó thể trùng hợp vậy được. Đáng tiếc lúc ấy hắn lo chạy trốn chết, sau đó lâm vào mê man nên không rõ chuyện gì diễn ra khi bọn họ gặp nhau. Song dựa vào tình trạng tể đàn vỡ nát, chắc chắn lúc đó đã xảy ra một trận chiến khốc liệt, chi không rõ là Lư Kiết Huy đánh hai kẻ kia, hay lão đạo sĩ và Geisha có hiềm khích từ trước rồi chiến nhau?

Trần Phi nghiêng về giả thiết sau. Lư Kiết Huy khi đó đã kiệt sức, thương tích đầy người, gã lo chạy còn không kịp thì làm gì đủ khả năng đánh nhau với hai kẻ kia. Mặt khác, Trần Phi có cảm giác lão đạo sĩ đáng sợ hơn cả Geisha, tên Lư Kiết Huy tuyệt đối không dại dột đâm đầu vào tìm chết. Khả năng gã chạy trốn rất cao.

Trần Phi bật bảng nhiệm vụ lên, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ "Ba lần thoát khỏi Geisha" đang hiển thị con số 2, không nghĩ hắn chạy ngay trước khi nàng ta xuất hiện nhưng cũng được tính. Sau này chỉ cần Trần Phi trốn khỏi truy sát của nàng ta thêm một lần nữa thôi, thanh Katana sẽ được giải phong ấn hoàn toàn. Lúc đó thuộc tính hắn nhất định tăng mạnh, đồng thời có thể sử dụng kỹ năng Xuyên Tâm Nhất Kiếm.

Kể ra, nếu khi ấy Trần Phi dùng được kỹ năng này có lẽ đã xuyên thủng quảng sáng phòng hộ màu lam của Lư Kiết Huy, kết liễu gã từ sớm. Không đến mức phải liều mạng thi triển kỹ năng Điện Loạn để rồi bỏ chạy, sau đó rơi vào tình trạng thoát lực, phó mặc tính mạng bản thân cho ông trời định đoạt.

Nghĩ tới tác dụng phụ do kỹ năng Điện Loạn gây ra, hắn vẫn còn sợ hãi. Sau này tốt nhất nên tránh dùng tới, không phải lúc nào hắn cũng may mắn như hồi sáng. Kỹ năng này tuy mạnh nhưng thời gian 8 giây quá ngắn, hầu như không có chỗ cho sai lầm, bằng không sẽ trả giá cực đắt.

Mãi suy tư, bọn hắn về tới nhà lúc nào chẳng hay.

Tiểu My đã chuẩn bị xong xuôi, dọn sẵn mọi thứ lên. Về mặt này, Tiểu My giỏi hơn Bạch Yến nhiều. Nàng lại rất an phận, chưa từng đòi hỏi Trần Phi bất kỳ điều gì, ngoại trừ lần đầu tiên lập ra thỏa thuận với hắn. Mỗi khi Trần Phi bảo gì, nàng đều lập tức làm theo, không hề hỏi lại, cũng chẳng thắc mắc.

Trần Phi không phải kẻ độc tài, càng không xem nàng là tay chân sai vặt, nhưng việc nàng dễ dàng thuận theo những yêu cầu của hắn khiến hắn luôn thấy thoải mái, chưa khi nào có cảm giác gò bó phiền toái.

Dùng bữa xong, trời đã sập tối. Mọi người đi ngủ sớm.

Cuộc sống không điện, không tivi, không điện thoại giải trí quả thật vô cùng nhàm chán.

...

Như mọi lần, trời vừa tờ mờ sáng, cả bọn đã thức dậy lên đường. Theo lộ tuyến định sẵn, sáng nay họ sẽ ra khỏi địa phận trấn Thanh Minh và đi vào thành phố Bình Giang thuộc tỉnh Bình Lập. Đây là thành phố cỡ vừa, không trực thuộc trung ương nhưng về mặt kinh tế tạm ổn.

Ngồi trên xe, trong khi vài người còn ngái ngủ thì Nguyễn Huy tỉnh như sáo. Gã tranh thủ trêu chọc Vệt Công Tước đang gà gật trên vai Trần Phi:

- Ê, vệt dâm, ngủ lắm thế?

Con vệt không thèm đếm xỉa. Gã kính cận bèn lấy ra một xu đưa tới gần nó, cười đều:

- Lập lại những gì tao dạy hôm qua, rồi sẽ cho mày ăn!

Vệt Công Tước ngir thấy mùi tiền, hai mắt đang lơ lơ liền mở to sáng quắc, vứt bỏ sĩ diện liến thoắng:

- Anh Huy đẹp trai vô đối! Anh Huy thần võ anh minh, phong hoa tuyệt đại, nhất thống giang hồ!

Mọi người lắc đầu, gã này lạm truyện chương quá cỡ. Vệt đã vô liêm sỉ, người còn mặt dày hơn!

Nguyễn Huy khoái trá ngoác miệng cười lớn, vỗ vỗ bả vai:

- Nào, qua đây, tao cho ăn!

Vẹt Công Tước lập tức bay đậu lên vai gã, cái mỏ thềm thường há rộng chờ đợi.

Nguyễn Huy tọng đồng xu vào mỏ con vẹt. Nó nuốt ực xuống bụng, vẻ mặt thỏa mãn, tiếp đó cái đuôi hơi cong lên.

Phệt!

Một bãi trắng trắng mang theo mùi thối thối rớt xuống vai Nguyễn Huy khiến gã tái mặt, chưa kịp phản ứng thì con vẹt đã bay về vai Trần Phi.

- Móa! - Gã kính cận giật tái mặt, chỉ tay vào con vẹt - Con khốn nạn, làm phản hả?

- Á há há há! Thằng mắt lác, cái mặt chi đáng làm cu li! - Con vẹt cười lên một tràng ê đê tiện, sau đó không thèm quan tâm, nghênh ngang cúi đầu rìa lông rìa cánh.

- Đồ vẹt ngu xuẩn! Bỏ mày bị cận, hiểu chưa? Không phải lác!

Những người khác cười phá lên. Tiểu My ngồi cạnh cũng ôm bụng cười ngặt nghẽo, chảy cả nước mắt.

Nhìn Vẹt Công Tước, Trần Phi không biết nói sao. Nếu có thể, hẳn rất muốn vứt bỏ con vẹt này, phiền phức quá mức, nhưng ngấm lại kỹ năng của nó hơi tầm xàm song cũng có chút lợi ích, nhất là hiệu ứng tăng thêm cho hắn 20% khả năng đánh quái rơi vật phẩm, rất hiếm có.

Hơn nữa cũng không thể trách con vẹt. Từ hôm qua đến giờ, lúc đầu nó chỉ trêu đùa Tiểu My một chút, về sau không làm phiền ai nữa. Bộ dạng nó luôn tỏ ra cao ngạo hống hách, ngoại trừ Trần Phi là chủ nhân và Tiểu My là giống cái có chút giá trị sinh lý thì những kẻ còn lại nó đều không xem ra gì, ngay cả liếc bọn Nguyễn Huy cũng chẳng thèm liếc lấy một cái.

Trần Phi thất sắc, không biết chủ nhân trước kia của con vẹt - lão đạo sĩ nằm trong quan tài là người thế nào, chẳng hiểu sao lại dạy ra một con vẹt có tính cách khó ưa tới vậy?

Trần Phi muốn uốn nắn nó sẽ mất không ít thời gian. Hắn rất lười, định bụng về sau tìm được vật nuôi khác sẽ thay thế con vẹt, cho nên miễn nó không láo nháo với hắn là được, những chuyện khác cứ mặc kệ cho xong.

Còn một chuyện khiến Trần Phi hết sức đau đầu là con vẹt không chịu ăn cơm, ngay cả thịt cũng chê, chỉ ăn duy nhất tiền tệ hệ thống. Sau này khi dùng hết xu rồi, hắn chẳng biết đào đâu ra cho nó nuốt. Xu kiếm không dễ, hắn còn phải dành dụm để vào cửa hàng hệ thống mua sắm.

Nguyễn Huy sau một hồi nghiên rặng nghiên lợi lấy khăn giấy chùi chùi bãi phân trên người thì không thèm ngó ngang con vẹt nữa, sắc mặt không vui, có lẽ đã bị nó làm tổn thương tâm hồn yếu đuối.

Hôm nay trời trong xanh, đường thoáng nên Lùng Mật đạp lút ga. Vùng ngoại ô rất ít thấy ma, tiếng máy xe ầm ĩ chẳng ảnh hưởng gì, bọn gã mong có nhiều thấy ma để luyện cấp còn không được.

Đến 11 giờ trưa, xe chạy qua địa phận tỉnh Bình Lập, đi thêm ít phút bắt đầu tiến vào thành phố Bình Giang.

Không cần Trần Phi nhắc, Lùng Mật tự động giảm tốc độ, gã vẫn chưa quên hôm trước bị nhóm phiền quân tập kích suýt toi đời.

Tình trạng nơi này không khác những chỗ bọn hắn đã đi qua, xác chết la liệt, thấy ma lang thang vất vưởng khá đông. Tiếng động cơ xe thu hút bọn chúng nhào ra, mọi người liên nhảy xuống tranh thủ luyện cấp.

Trong đám thấy ma thậm chí có một vài con chuẩn tiến hóa trà trộn, song vẫn bị nhóm Nguyễn Huy dễ dàng tiêu diệt. Trình độ bọn gã bây giờ chỉ ngại mỗi thấy ma tiến hóa, lũ này chả bỏ bèn gì.

Trần Phi cau mày, dường như tốc độ tiến hóa của lũ thấy ma hơi nhanh, cứ thế này chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện nhiều thấy ma tiến hóa, rất nguy hiểm. Trước lúc đó, cấp độ cả nhóm phải tăng thêm mới tránh được phiền phức.

Hắn thiết lập tổ đội, mời mọi người vào, cả bọn miệt mài chém giết thấy ma.

Qua vài tiếng, sau khi dọn sạch chỗ này, Trần Phi lên cấp 16 do trước đó điểm kinh nghiệm của hắn đã gần đầy. Ba người Nguyễn Huy, Lùng Mật, Tiểu My lên cấp 8. Riêng tên nhóc Thiên Lôi rất cố gắng cũng vừa vắn được cấp 6.

Mọi người lên xe tiếp tục đi sâu vào trong thành phố. Thấy ma khá nhiều nhưng không phải chỗ nào cũng có, bọn xung quanh đây đều bị cả nhóm kéo ra giết sạch trước đó, thế nên phải đi thêm một quãng xa mới thấy xuất hiện mấy chục con. Lùng Mật bỗng chỉ tay qua bên kia đường, vui mừng kêu to:

- Nhìn kia, có siêu thị!

Nói xong, không chờ ai lên tiếng, gã nhanh nhẩu dừng xe.

Đúng là bên đó có một siêu thị rất lớn, bên trong vẫn còn một ít kệ hàng hóa chưa đồ vỡ. Trước cổng siêu thị, mấy chục thấy ma đang quần thảo với một nhóm năm người, có lẽ mục tiêu của những người này là hàng hóa trong kia.

Nhóm này gồm hai nam ba nữ, tính luôn một bé gái. Bọn họ đều khá trẻ, khoảng trên dưới ba mươi, nhìn cách chiến đấu có thể đoán tất cả đều là người chơi, trừ bé gái. Điều này cũng dễ hiểu, đại dịch đã lâu, phần lớn dân cư đều chết hoặc biến thành thầy ma, những người còn sống sót đến lúc này nếu dám ra ngoài kiếm ăn thì đương nhiên chạm trán không ít thầy ma, phải giết được chúng và trở thành người chơi mới đủ năng lực tồn tại.

- Đi chỗ khác! - Trần Phi nói.

Hắn không ngại va chạm nhóm kia, nhưng tránh được vẫn tốt hơn. Dù sao bọn họ cũng là người tới trước, Trần Phi không muốn tranh giành, tạm thời lương thực vẫn còn đủ dùng trong mấy ngày tới, chưa đến mức quá cấp bách.

Gã đầu vàng nghe vậy tắc lưỡi tiếc rẻ. Khó khăn lắm mới tìm được một cái siêu thị còn chút hàng hóa, gã chẳng muốn nhường chút nào. Nhưng ý Trần Phi đã quyết, Lũng Mật không dám cãi đành nổ máy xe chuẩn bị chạy đi.

Bỗng có kẻ gõ mạnh tay vào cửa xe. Đây là một thanh niên tầm hai mươi có vóc người gầy trắng, tay chân xăm trổ loằng ngoằng, dưới cằm để một chòm râu dê cực dễ ghét.

Lũng Mật vừa hạ kính xe, tên kia hét hăm:

- Bọn mày rình mò gì ở đây? Tất cả xuống xe hết! Nhanh lên!

Gã đầu vàng ngoái đầu ra sau nhìn Trần Phi chờ đợi, chỉ nghe hắn bình thản nói:

- Chạy đi!

Lũng Mật rất muốn xuống xe cho thẳng khốn râu dê một trận đau khổ nhưng Trần Phi đã nói vậy đành chịu, gã hậm hực chưa kịp đạp ga thì "rầm" một tiếng, tên râu dê cầm Dao Mỏ Chó chém rách một đường trên hông xe, lớn tiếng đe dọa:

- Tao kêu dừng xe! Muốn chạy à?

- Đờ mờ, thẳng chó này!

Nguyễn Huy nhìn đủ rồi, cục tức mà con vẹt ném vào họng gã đến giờ vẫn chưa trôi. Gã bật mạnh cửa hông phóng ra ngoài, Dao Trảm Ma nhắm vào tên râu dê chém một nhát, miệng rống lên:

- Bỏ chém chết mày này!

Gã râu dê giật mình, cứ ngỡ đám này lấp ló ló rình mò, trình độ chắc chẳng tới đâu, nào ngờ thấy thanh đao hàm hổ trong tay gã kính cận liền lạnh người, vội vã lui lại, đưa Dao Mỏ Chó lên đỡ.

Keng!

Vũ khí hai bên vừa va chạm, tay tên râu dê run rẩy tê dại, sức lực đối phương thật mạnh. Nhắm không chơi nổi, gã hấp tấp quay người chạy thẳng tới chỗ đồng đội đang giết thầy ma.

Nguyễn Huy chưa hả cơn giận, lập tức đuổi theo sút một cú thật mạnh vào mông tên kia:

- Mẹ mày! Chết nhất còn dám vênh vào!

Bốp!

Ăn trọn một đá như trời giáng vào bàn tọa, tên râu dê té nhào lăn lộn mấy vòng. Mặt gã xám ngoét đứng lên, tay liên tục xoa mông, may mà chưa vỡ xương chậu.

Nhóm kia trông thấy bên tranh thủ giết hết thầy ma xung quanh, chạy tới. Một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, tóc ngắn to con, đi tới trước mặt Nguyễn Huy, trầm giọng:

- Có chuyện gì? Vì sao đánh cậu ta?

Gã kính cận không chút e ngại, hất hàm về hướng tên râu dê đang nhăn nhó:

- Hỏi tên đó sẽ rõ!

Nhìn thái độ Nguyễn Huy, người đàn ông cũng đoán được phần nào, quay nhìn tên râu dê hỏi:

- Cậu lại gây sự à?

Mặt tên râu dê nhăn nhu như bị bệnh trĩ lâu năm không khỏi, thầm nghĩ tuy gã lười biếng nhưng dù gì cũng đã cấp 4, chẳng biết thằng lòi đeo kính kia cấp mấy mà đá đau thế không biết, thốn tới hậu môn. Gã tức giận tố:

- Lúc này bọn này nấp trong xe dòm ngó chúng ta, có ý đồ xấu nên tôi mới tới hỏi chuyện lịch sự. Không ngờ chưa gì thằng lỏi đó đã hung hăng đòi chém người, tôi bỏ chạy vào trong mà nó vẫn đuổi theo đánh!

Nghe tên râu dê dựng ngược câu chuyện, Nguyễn Huy nhếch mép cười ruồi, không buồn phản bác. Qua cách bọn họ nói chuyện, gã nghĩ mấy người kia quá rành tính hay gây chuyện của tên này.

Quả nhiên, người đàn ông lắc đầu:

- Cậu ta là em vợ tôi, có tật thích kiếm chuyện trên chọc người khác, không có ý xấu. Mong cậu thông cảm!

Nguyễn Huy không phải là người chẳng hiểu chuyện, nhún vai:

- Không sao. Tôi đi trước!

Lúc này, người phụ nữ xinh đẹp mặc mà luôn bế trên tay bé gái tầm bốn, năm tuổi chạy tới nói nhỏ vào tai người đàn ông. Gã nhìn theo bóng lưng Nguyễn Huy đi về chiếc bày chỗ, thấy trong xe còn có mấy người khác, suy nghĩ giây lát bỗng gọi giật:

- Khoan đã!

Gã kính cận dừng bước:

- Còn chuyện gì à?

Người đàn ông hỏi:

- Các cậu hình như đang cần lương thực?

- Ủ. - Nguyễn Huy đáp - Bọn tôi phát hiện siêu thị, định vào tìm xem còn gì dùng được không, nhưng nhóm các anh tới trước rồi thì thôi vậy. Bọn tôi đi chỗ khác xem sao!

Người đàn ông hơi ngập ngừng rồi nói:

- Hay là các cậu cứ vào cùng bọn tôi, được gì thì mọi người chia nhau! Lương thực hiện giờ rất khó kiếm, đây đã là siêu thị thứ tư bọn tôi tìm đến rồi, chỉ có chỗ này nhìn qua là còn chút ít hàng hóa chưa bị nhiễm bẩn thôi.

Nguyễn Huy rất bất ngờ, khó tin nhìn vợ chồng kia, thấy vẻ mặt hai người đều rất chân thành. Nội tâm gã thoáng cảm động, từ lúc đại dịch đến giờ, đây là lần đầu gã cảm nhận được chút tình người từ những kẻ xa lạ.

Nguyễn Huy toan từ chối, nhưng nghĩ nếu bây giờ làm màu có khi vài hôm nữa cả đám đói mồm, bèn gạt đầu:

- Cảm ơn!

Gã đi ra xe gọi bọn Trần Phi, sau lưng nghe tên râu dê đang không ngớt cầu nhau chửi rủa anh chị mình ngu ngốc cứ thích tỏ vẻ.

Mọi người rời xe, cùng gia đình kia đi vào siêu thị.

Trần Phi chẳng định lấy không của mấy người này. Đúng là hàng hóa bên trong không của riêng ai nhưng dù sao bọn họ đã tới trước, lại có công dọn dẹp thây ma nên hẳn tính vào xem tình hình, nếu được sẽ dùng một ít hàng hóa đồng giá trị trao đổi, ngoài ra sẽ đưa thêm cho họ một ít trang bị. Vậy coi như công bằng.

Trong khi đó, tên râu dê vẫn không ngừng làm bầm chửi rủa. Ngay cả vẻ mặt cô bạn gái đi cùng gã cũng rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Sinh vật lạ

Bé gái đang có vẻ đói khát mỗi một trên tay người phụ nữ, vừa trông thấy Vệt Công Tước thì reo lên kinh ngạc, bàn tay nhỏ nhắn đưa ra sờ sờ đầu con vệt. Gương mặt cô bé bụ bẫm đáng yêu như thiên thần, hai mắt to tròn, lông mi dài thướt, cái miệng nhỏ xíu chúm chím khiến ai nhìn thấy cũng sinh lòng yêu thích.

Vệt Công Tước há mồm toan nói nhăng nói cuội, bất gặp Trần Phi trừng mắt liếc ngăm mồm im như thóc. Đầu nó cọ cọ vào tay rồi dụi hăn vào ngực bé gái,

tiếp đó lợi dụng cô bé đang được bế trên tay người phụ nữ liền chồm tới chúi luôn đầu vào bộ ngực căng phồng sau lớp áo của nàng ta, về mặt đề mê, cặp mắt liếc ngang liếc dọc đầy gian xảo.

- Con vẹt chết tiệt, già không bỏ nhỏ đêch tha! - Nguyễn Huy lăm bằm.

Vợ chồng nhà kia nghe thế đưa mắt nhìn nhau, không hiểu gã nói vậy có ý gì.

Không như mọi người mong đợi, bên trong siêu thị chỉ còn một ít nước suối đóng chai và hơn chục lốc nước ngọt các loại, thêm hai lốc sữa tươi. Ngoài ra chẳng còn gì dùng được, không hề có thực phẩm, chỉ có các loại đồ vật vô dụng.

Đôi vợ chồng rất thất vọng. Bọn họ nhìn đói đã hơn một ngày, cứ nghĩ vào đây sẽ kiếm được thứ gì bỏ bụng, thế mà...

Người đàn ông trù mèn xoa đầu bé gái, cầm hộp sữa chia ống hút cho cô bé uống, trong khi mình và vợ âm thầm nuốt nước bọt. Sữa không có nhiều, y muốn để dành cho cô con gái, phòng khi mấy hôm tới vẫn chưa tìm được thêm lương thực còn có cái mà dùng. Bọn họ dù sao cũng là người trưởng thành, vẫn cố chịu đựng được.

Tên râu dê bỗng chạy tới giằng lấy lốc sữa còn nằm trên kệ. Tổng cộng có hai lốc sữa, mỗi lốc bốn hộp, người đàn ông đã cầm một lốc, vốn định để lốc kia cho nhóm Trần Phi, không ngờ tên này xông đến tranh giành.

Chuyện này diễn ra ngay trước mặt Trần Phi, cánh tay hấn khẽ chớp động, lốc sữa tươi đã cầm trong tay.

Tên râu dê ngờ ngác ngó lại hai bàn tay mình trống không, nhìn lên thấy lốc sữa không biết từ khi nào đã bị Trần Phi đoạt lấy thì giật mình bước lùi, dù rất tức tối nhưng không dám hó hé.

- Á há há há, thằng dê xồm ngu xuẩn! - Vẹt Công Tước đứng trên vai Trần Phi đập đập hai cánh kêu phành phạch, ngoác mồm cười dài.

Nhóm kia nghe vậy giật mình, không ngờ con vẹt biết nói tiếng người, hơn nữa còn đủ thông minh để nhận xét nhân dạng kẻ khác.

Bé gái vừa uống sữa vừa đưa tay vuốt ve Vẹt Công Tước. Nó lần nữa nhào đến dụi đầu vào người cô bé, hai mắt lim dim hưởng thụ.

Người đàn ông thờ dài, nói với bọn Trần Phi:

- Không có lương thực rồi. Thôi, ta chia nhau số này vậy!

Trần Phi lấy ra hơn chục gói mì, vài hộp thịt và một túi bánh Sandwich đưa cho người đàn ông:

- Anh cầm đi, để dành lo cho con gái!

Vợ chồng bọn họ sững người, sững sốt mấy giây mới bừng tỉnh. Người đàn ông đưa tay run rẩy nhận lấy, giọng có chút nghẹn lại:

- Cảm ơn cậu! Cả nhà tôi sẽ không bao giờ quên ân tình này!

Y nhìn đói đến chết cũng được, chỉ không đành lòng nhìn con gái mình chết dần chết mòn. Nó không đáng phải chịu đựng những chuyện này!

Trần Phi xua tay, hấn giúp người không phải vì muốn nghe họ cảm tạ hay được báo đáp. Hấn cũng đang cần nước sạch, lấy đi một nửa số nước ở đây coi như trao đổi công bằng, không phải hành động gì quá lớn lao.

Tên râu dê và bạn gái thấy thức ăn thì mắt sáng rỡ, hồi há bước tới nói:

- Anh rể, đưa tôi hai gói mì, bọn tôi đói sắp chết rồi đây!

Người đàn ông thoáng ngần ngại. Thức ăn không có nhiều, y và vợ mình còn chưa dám nghĩ sẽ dùng tới, định để dành cho con gái. Nhưng bọn họ không thể tham lam lấy hết rồi tro mắt nhìn hai người kia nhìn đói nhìn khát, dù sao đó cũng là em út. Y bèn đưa hai gói mì qua.

Tên râu dê và cô bạn gái liền cầm lấy, há hức xé vỏ ngoài, kê lên miệng ăn sống nhai rau rầu, chưa khi nào bọn họ thấy mì gói ngon đến thế. Mỗi người ăn xong một gói vẫn còn thòm thèm chưa thỏa mãn, tên râu dê tiếp tục mở miệng xin xỏ:

- Tôi vẫn còn đói, đưa thêm một gói nữa!

Người đàn ông lắc đầu, vợ chồng y vẫn chưa được ăn:

- Thế đủ rồi. Thức ăn rất ít, cần phải dè xèn để dành cho bữa sau!

- Thôi nào, anh đừng ích kỷ vậy chứ? Đưa thêm nhanh đi! - Tên râu dê tro trên xòe tay.

- Không, Mai tôi sẽ đưa! - Người đàn ông rất cương quyết - Ăn để chống con đói, không phải để no bụng!

- Mẹ kiếp! - Tên râu dê chột la lớn - Lúc trước anh đi làm công nhân, lương ba cọc ba đồng không đủ lo cho chị và cháu tôi, để bọn họ chịu cực chịu

khô. Kể cả tôi cũng bắt phải đi làm bảo vệ giữ xe cho người ta, kiếm sống qua ngày. Bây giờ xảy ra đại dịch, có vài gói mì anh cũng keo kiệt tính toán, nhần tâm nhìn bọn tôi đói khát mà đành lòng sao? Anh không xứng làm anh rể tôi!

Cô bạn gái cũng chen vào xia xói, trách móc tên râu dê:

- Anh sáng mắt ra chưa? Em đã bảo rồi, đừng đi chung với bọn họ, có ai quan tâm tới chúng ta đâu chứ? Trong mắt hai người họ chỉ có cô công chúa bé bỏng, đâu xem chúng ta là người thân!

Giương mặt người đàn ông co giật liên hồi, toàn thân run lẩy bẩy. Mấy hôm nay chịu nhiều khổ sở đói khát lẫn áp lực tinh thần, cơ thể y sắp vượt ngưỡng giới hạn chịu đựng rồi, giờ lại phải nhận những lời sỉ nhục từ đám em vợ khiến đầu y muốn nổ tung. Tuy vậy, y vẫn cố nhịn nhục dần xuống, thầm nghĩ đó là em vợ, không nên xích mích, cần rằng đưa thêm một gói mì.

Trần Phi từ đầu vẫn bàng quan, lặng lẽ lấy phân nửa số nước trên kệ bỏ vào nhần. Những thứ hần đã đưa cho gia đình kia, họ phân phát thế nào là chuyện của họ, không còn liên quan đến hần.

Nguyễn Huy thì không thờ ơ được như vậy, thậm chí Lừng Mật và tên nhóc Thiên Lôi cũng đang giận sôi gan. Hai gã tuy là dân du thủ du thực nhưng vẫn biết thế nào là tình nghĩa, vậy mà cặp đôi tên râu dê ngay cả anh chị của mình cũng xem thường, dám lớn tiếng nhục mạ. Bọn họ chỉ muốn xông tới đập tên râu dê một trận, dạy cho gã một bài học.

Bốp!

Tên râu dê vừa liếm mép chia bàn tay cầm lấy gói mì, bất ngờ bị Nguyễn Huy nhảy tới đập một cú giữa ngực bay ngược ra sau, kêu lên đau đớn.

Tên râu dê lồm cồm bò dậy, cô bạn gái vội vàng chạy tới vuốt vuốt ngực gã kiểm tra thương tích. May mà vừa rồi Nguyễn Huy chỉ muốn dọa nên không đá quá mạnh, chỉ đủ lưu lại dấu giày đỏ bầm trên ngực tên kia.

Tên râu dê giận dữ hét lớn:

- Sao vô cớ đánh tao?

Nguyễn Huy bĩu môi:

- Tao giúp cho gói mì trong bụng mày mau tiêu hóa!

Cô gái tức tối la làng:

- Các người đừng tưởng ném cho tụi này chút đồ thừa rồi muốn làm gì thì làm, tưởng bọn tôi sợ hả?

- Á há há há, im đi con quỷ cái ăn mày chó! - Vệt Công Tước cười rú lên, nhảy loi choi nói chen vào.

Không khí đang căng thẳng, nhưng nghe con vệt nói vậy ai cũng buồn cười. Nguyễn Huy bật ngón cái tán thưởng:

- Giỏi lắm, vệt dâm! Chút anh thưởng cho chú mày!

- Im mồm, thằng mất lác!

- Đờ mờ...

Tên râu dê xoa xoa vùng ngực đau nhói. Nãy giờ bị gã kính cận đánh hai lần khiến gã vừa tức vừa sợ, cảm thấy vô cùng mất mặt với bạn gái, bèn lấy hết can đảm cầm dao hùng hục chạy tới, miệng gầm vang:

- Tao liều mạng với mày, khôn kiếp!

Bốp!

Cấp độ đôi bên quá chênh lệch, tên râu dê chưa kịp múa may đã ăn thêm một đá vào bụng, loạng choạng lùi về sau cả chục bước, gục xuống.

Cô gái liền chạy tới đỡ gã đứng dậy, dậm chân trách móc:

- Chán thật, đi làm kiếm tiền không xong, bây giờ đánh nhau cũng không bằng người khác, sau này anh làm sao chăm lo cho em đây? Chia tay đi, em không muốn tiếp tục với thằng vô dụng như anh nữa!

Những lời trách cứ khiến mặt tên râu dê thoát xanh thoát đỏ, bỗng nhiên vắn vẹo đáng sợ rồi đột ngột vung Dao Mỏ Chó phật ngang đầu cô gái.

Phập!

Nàng ta không kịp phản ứng, chết ngay tại chỗ. Cái đầu với mái tóc dài rớt xuống, máu từ cổ phun ra ào ạt.

Mọi người chưa hết ngỡ ngàng, tên râu dê đã chồm tới úp mặt vào cái xác không đầu si sụp uống máu. Không rõ gã dùng cách gì mà chỉ trong ít giây, xác cô gái đã trắng nhợt chẳng còn chút máu, hoàn toàn sạch sẽ như mấy con người nộm trong các cửa hàng thời trang.

Tên râu dê ngẩng gương mặt đỏ bừng còn dính đầy máu người lên, cặp mắt trùng trùng nhìn Nguyễn Huy, bắt ngờ phóng tới tấn công gã.

- Cần thận! - Thấy có biến, Trần Phi lên tiếng nhắc nhở.

Mặc kệ tên kia phát cuồng, Nguyễn Huy không hề nao núng, vung Dao Trảm Ma chém mạnh:

- Muốn chết ông cho mày chết!

Tiếng binh khí va nhau loảng xoảng. Cứ tưởng tên râu dê dễ dàng bị hạ gục thì gã lại bắt ngờ trụ được, thậm chí còn đánh cho Nguyễn Huy liên tục thối lui.

- Hà hà, Chết đi!

Giọng tên râu dê trở nên ồm ồm kỳ quái, hung hãn xông tới, dao vung loang loáng, chiêu nào chiêu nấy chỉ muốn liễu mạng. Nguyễn Huy phải rất chặt vật mới chống đỡ được.

Trần Phi cau mày, cảm thấy có gì đó không đúng. Vì sao tốc độ và sức mạnh tên râu dê đột nhiên tăng cao? Gã cầm Dao Mỏ Chó có lực công kích kém hẳn Dao Trảm Ma nhưng vẫn có thể vượt cấp đè ép Nguyễn Huy, không lẽ do uống máu người? Nhớ đến chi tiết này, hắn vẫn thấy khó hiểu. Cô gái tuy quá lời nhưng không đến mức khiến tên râu dê chột nôi điên giết chết nàng, chẳng lẽ gã có tiền sử về bệnh thần kinh?

Bất ngờ bị tên râu dê hung hăng trấn áp, Nguyễn Huy rất tức giận, nghiêng răng quát:

- Xung Phong!

Lời vừa dứt, thân hình Nguyễn Huy như mũi tên bắn nhanh tới áp sát tên râu dê. Một vòng sáng trắng xuất hiện, lấy gã làm trung tâm rồi lan nhanh ra bao trùm phạm vi 3 mét xung quanh, sau đó nổ mạnh.

Bùm!

Xung quanh vị trí Nguyễn Huy đứng, gạch đá vỡ vụn tung tóe.

Mọi người vội lùi xa, tránh bị ảnh hưởng.

Nhưng đáng ngạc nhiên là tên râu dê đứng gần nhất, chịu tác động cực mạnh từ vụ nổ lại không hề hấn gì, ngoại trừ quần áo rách rưới và xây xát đôi chút ngoài da. Hai mắt gã đỏ ngầu, miệng ngoác tới mang tai cười một tràng ghê rợn, tiếp tục vác dao sấn tới quyết giết chết đối thủ.

Nguyễn Huy vội nhảy về sau, mặt tái nhợt. Thi triển kỹ năng vừa rồi đã rút hết 8 điểm thể lực của gã song chẳng làm gì được tên râu dê, lúc này chỉ còn biết chạy quanh tránh né, cảm thấy đối phương như đột nhiên biến thành người khác, rất khó tin.

Khoảnh khắc kỹ năng Xung Phong bộc phát, chỉ mình Trần Phi kịp phát hiện quanh thân tên râu dê hiện lên một quang sáng tối màu bảo vệ cơ thể gã rồi tắt rất nhanh. Kỹ năng phòng ngự mạnh đến vậy quyết không tầm thường, sẽ tiêu tốn không ít thể lực. Trước đó tên râu dê bị Nguyễn Huy nhẹ nhàng đá bay nên Trần Phi đoán gã chỉ tầm cấp 3, 4 là cùng, rất khó đủ thể lực thi triển kỹ năng phòng ngự như vừa rồi và cũng không đủ năng lực sở hữu nó. Thế mà hiện giờ sau khi dùng kỹ năng, tên này vẫn khỏe như trâu điên cuồng nhào tới, chắc chắn có vấn đề.

Trần Phi đột ngột nhảy vào giữa trận chiến, tung một cước tới ngực tên râu dê.

Vụt!

Tốc độ hắn quá nhanh, tên kia chỉ mới nghe tiếng gió, chẳng kịp nhìn thấy gì đã lĩnh trọn cú đá, nặng nề bay ngược ra sau, mơ hồ có tiếng xương gãy.

- Xin hãy nương tay! - Đôi vợ chồng lo lắng kêu lên. Họ đều nghĩ em trai mình chịu cực khổ quá nhiều nên phát điên.

Tên râu dê bật người đứng dậy, vết lõm chỗ ngực gã bỗng nhúc nhích, trong vài giây phần xương lõm sâu đã nhô ra bằng phẳng bình thường như trước, giống như chưa từng trúng đòn.

Chứng kiến cảnh khó tin, mọi người đều ngơ ngẩn, ngay cả kỹ năng chữa thương của Tiểu My cũng không có công dụng nhanh đến thế.

- Hà hà, tao sẽ uống hết máu tụi mày!

Tên râu dê long sông sọc cặp mắt đỏ ngầu phóng nhanh tới, Dao Mỏ Chó chém thẳng xuống đầu Trần Phi.

Sức lực và tốc độ gã tăng mạnh nhưng so với Trần Phi vẫn kém không ít, hắn dễ dàng lách tránh, Katana chớp lên chém rớt cánh tay cầm dao của tên râu dê.

Cánh tay tên kia đứt lìa rớt xuống sàn nhưng không hề có máu chảy ra, cứ như thứ vừa rớt là tay hình nộm chứ không phải tay gã. Tên râu dê cười sảng

sắc, cúi xuống nhặt cánh tay áp lên vết chém thì nó lập tức liền lại, lần nữa vung dao nhào tới.

Cảnh tượng kia khiến ai nấy đều tròn mắt há hốc mồm, không thể tin nổi.

Trần Phi cũng vậy, vừa rồi hắn nương tay nhưng chứng kiến chuyện này liền thay đổi ý định. Hắn cảm giác tên râu dê không còn là con người, gã đã biến thành một thứ gì đó vượt quá sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Thân hình Trần Phi hóa thành một vệt mờ nhạt tiếp cận tên râu dê, Katana lia ngang cổ gã. Sau trận thư hùng với Lưu Kiệt Huy, Trần Phi rút kinh nghiệm nhằm vào cổ mà tung đòn sát thủ, tránh việc đối phương đội mũ bảo vệ sẽ giảm sức sát thương.

Khi lưỡi Katana sắp chạm cổ tên râu dê, quang sáng tối màu khi trước bỗng hiện lên ngăn chặn.

Phập!

Bất quá, lực công kích của Trần Phi thì Nguyễn Huy có thi triển kỹ năng Xung Phong cũng không thể so sánh. Lưỡi Katana sắc lẹm xuyên qua quang sáng đen chém bay đầu tên râu dê, bên tai vang lên tiếng kêu thảng thốt của vợ chồng kia.

Vết chém trên cổ tên râu dê cực ngọt, trông rõ một màu trắng nhợt quái đản, chỉ thấy xương, thịt và gân. Đáng sợ là không hề có chút máu nào, dù chỉ một giọt.

Cái đầu tên râu dê sau khi rơi xuống đất lăn mấy vòng đột nhiên bật lên, miệng há rộng cười vằng vặc, cặp mắt vẫn trừng trừng nhìn Trần Phi muốn rách cả khố. Gã vẫn chưa chết.

Mặc kệ đây là thứ quái quỷ gì, Trần Phi quyết không buông tha. Hắn lướt đến, định bỏ đôi cái đầu ra.

Đúng lúc này, khuôn mặt tên kia đột nhiên méo mó vặn vẹo, ngũ quan lệch toàn bộ, cái đầu phình to như cái trống rồi nổ tung, máu thịt lẫn não tương bay tán loạn ra xung quanh.

Máu trong cái đầu rất nhiều, có vẻ như toàn bộ máu lít máu trên cơ thể tên râu dê đều bị hút hết về đây. Trần Phi không muốn bị văng trúng, lập tức lùi lại.

Vù!

Từ trong cái đầu, một con bọ đen trùi trùi thỉnh thoảng bay ra. Bề ngoài nó tương tự bọ hung nhưng to gấp nhiều lần, cỡ bàn tay người trưởng thành. Toàn thân con bọ đen bóng, bọc trong lớp giáp xác rắn chắc, cặp càng ở hai bên miệng đầy răng cưa co ra cụp vào, bên dưới là mười cái chân lỏm chồm gai nhọn tựa dao găm, đất nó còn có một cây kim dài nhọn hoắt ánh lên màu xanh đầy nọc độc.

Ngay khi bay ra khỏi cái đầu, con bọ kêu lên những tiếng reng róc sắc nhọn, hóa thành một vệt đen sì đâm thẳng vào Trần Phi chỉ đứng cách đó vài mét.

Tiếng kêu của nó như mũi dao khoan thẳng vào tai mọi người khiến ai cũng thấy đầu mình đau nhói, thần trí choáng váng không thể đứng vững.

Trần Phi đứng gần con bọ nên chịu ảnh hưởng nặng nhất, may nhờ thực lực áp chế, hắn rất nhanh đã thoát khỏi trạng thái văng vất, vung Katana chém vào giữa thân nó.

Vụt!

Đang bay nhanh đến, phát hiện Trần Phi không bị ảnh hưởng, con bọ cố lạng tránh song vẫn bị lưỡi Katana tiện đứt mấy cái chân, đội ngược về sau.

- Mau nhét giấy vào tai! - Trần Phi quát lên cảnh tỉnh, đồng thời bật người lao tới chỗ con bọ.

Nó hé miệng rít lên một tràng bèn nhọn hòng công kích trí não đối phương, đáng tiếc trước đó Trần Phi đã nhét hai cục giấy vào tai che lấp mọi âm thanh nên chỉ bị chấn động rất nhỏ, tốc độ lao đến ngày càng nhanh.

Con bọ cong đuôi, cây kim nhọn màu xanh dưới đất bắt thần bắn ra, phóng thẳng tới mặt Trần Phi. Hắn phản ứng cực lẹ, thân hình hơi ngửa vừa vịn tránh được cây kim rồi cứ thế trượt dài tới chỗ con bọ, mũi Katana đâm xuyên cơ thể nó.

Phập!

Một vòi máu màu xanh đột chuối sáng lấp lánh từ bụng con bọ phọt ra, rơi xuống mặt đất bốc khói tạo thành những tiếng xèo xèo, đốt nám đen viên gạch nơi đó, dường như trong máu nó có chất axit cực mạnh.

Nhân lúc con bọ trọng thương chưa kịp bay lên, Trần Phi đâm thêm mấy chục nhát vào bụng nó.

Con bọ cố bay đi mà không thể, rít gào giận dữ, âm thanh điếc tai cao vút liên hồi truyền ra, may mà mọi người đã làm theo lời Trần Phi nhét giấy vào hai tai nên không sao.

Trúng thương chí mạng, con bọ giấy dựa một hồi rồi nằm xụi lơ.

Chẳng vật phẩm nào rơi ra, cũng không có điểm kinh nghiệm.

Trần Phi thử tra hệ thống tìm thông tin nó, thường là quái vật thuộc hệ thống đều có tên.

"Ding, sinh vật không rõ nguồn gốc, không thể xác định!" - Hệ thống thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Khu an toàn số 3

Sắc mặt Trần Phi âm trầm, rốt cuộc con bọ quái quỷ này là sinh vật gì, vì sao ngay cả hệ thống cũng không biết?

Vừa rồi, thực lực tên râu dê đột ngột tăng mạnh chắc chắn là do nó nấp bên trong tác quái. Từ lúc đại địch ập xuống, Trần Phi chưa từng gặp qua sinh vật nào kiểu thế này, có thể thao túng được con người. Chỉ nghĩ đến cảnh con bọ nấp trong đầu tên râu dê, chậm rãi uống máu và nhấm nháp não gã, hắn đã thấy gai người.

Trần Phi có cảm giác dường như con bọ vẫn còn ở thể sơ sinh, chưa kịp trưởng thành, thế nhưng đã khiến người chơi cấp độ 8, sở hữu kỹ năng và vũ khí không tầm thường như Nguyễn Huy cực kỳ chật vật. Hơn nữa nó còn có khả năng đội lốt người khác, rất khó phòng bị. Thứ sinh vật này quá nguy hiểm, nếu số lượng chúng nhiều hơn một chút... Tới đây, hắn thấy tê dại da đầu, không dám nghĩ nữa.

Mất hần đảo qua mọi người, chẳng rõ có ai cũng đang chịu sự điều khiển của con bọ khác hay không?

Bị Trần Phi nhìn chằm chằm, gã đầu vàng và tên nhóc Thiên Lô nổi da gà khắp người, rồi rít xua tay:

- Tụi em hoàn toàn bình thường, trong đầu không có gì cả!

Nguyễn Huy tới gần quan sát con bọ:

- Vậy ra nó chính là nguyên nhân khiến tên kia đột nhiên mạnh lên?

Trần Phi gật đầu, nghe người đàn ông xác nhận:

- Hắn là vậy. Cậu ta chỉ mới cấp 4 thôi, không thể mạnh thế được!

Mất y hơi đỏ, vợ y cũng đang khóc rầm rức. Dù sao đó vẫn là em trai của bọn họ, tận mắt chứng kiến gã chết quá đau đớn nên không kiềm lòng được.

Sắc mặt Nguyễn Huy vẫn còn hơi tái, vừa nãy gã thi triển kỹ năng và vận động quá mức, chưa kịp khôi phục. Gã suy nghĩ giây lát, bỗng hỏi vợ chồng kia:

- Từ lúc đại địch tới giờ, cậu ta có biểu hiện gì khác thường không?

- Khác thường à? - Người đàn ông lắc đầu cố nhớ, sau đó lắc đầu - Không. Cậu ta ngoại trừ hay gây chuyện, thường xuyên than đói khát thì vẫn rất bình thường.

Người phụ nữ bé bé gái bỗng nói:

- Có đấy. Từ hôm qua, cậu ấy hay than đau đầu, bọn tôi cứ nghĩ có lẽ do đói nên bị như vậy. Giờ nghỉ lại thì... có khi nào...

Nguyễn Huy đẩy nhẹ gọng kính, ngồi xuống nhìn thật kĩ con bọ lần nữa, nói ra suy đoán:

- Trước mắt, theo tôi thì con bọ này là một dạng ký sinh trùng chuyên trú ẩn trong cơ thể người, mà cụ thể là phần đầu, hút máu vật chủ để phát triển. Nó chiếm lấy hệ thần kinh trung ương, điều khiển vật chủ hành động theo ý mình, đồng thời giúp vật chủ gia tăng sức mạnh, sở hữu nhiều năng lực mà lúc thường không có. Chưa hết, nó còn có năng lực dùng tiếng kêu đánh thẳng vào tinh thần khiến người khác choáng váng thần trí, không thể cử động. Ngoài ra, đặc điểm để phát hiện người bị bọn này ký sinh trong cơ thể là triệu chứng đau đầu. Tạm thời chỉ có bấy nhiêu thông tin.

Mọi người nghe vậy tái mặt, chỉ riêng đại địch thấy ma đã khiến bọn họ khổ sở, giờ lại thêm thứ bọ ký sinh trùng quái quỷ này, về sau biết sống thế nào.

Những điều Nguyễn Huy vừa nói, Trần Phi đã nghĩ tới. Hiện tại vấn đề khiến hắn thắc mắc nhất chính là nguồn gốc con bọ, và liệu đây chỉ là hình thái duy nhất của nó hay còn nhiều dạng khác?

Thế giới ngày càng xảy ra nhiều chuyện kỳ quái, chẳng biết sắp tới bọn hắn sẽ phải đối mặt với những vấn đề gì nữa đây.

Lúc này, bé gái bỗng khóc kêu lên:

- Mẹ ơi, đầu con nhức quá!!

Nghe cô bé nói vậy, trái tim người mẹ trẻ như rút khỏi lồng ngực, vội sờ trán con mình:

- Sao hả? Con bị làm sao?

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm vào cô bé, vài người lảng lảng lùi ra xa một chút, âm thầm phòng bị.

Người đàn ông cũng cuống quýt sờ đầu sờ trán bé gái, tiếp đó quay qua thanh minh với Trần Phi, như sợ hấn sẽ giết con mình:

- Không sao. Đầu nó hơi nóng, chắc là cảm mạo thông thường thôi mà!

Y còn giữ được chút bình tĩnh, riêng người phụ nữ đã bật khóc nức nở. Cứ nghĩ đến cảnh đang có một con bọ nằm trong đầu bé gái, mỗi phút mỗi giây đều hút máu ăn dần ăn mòn thể xác cô bé, rồi mấy hôm sau sẽ phá nát đầu đứa con bé bỏng của mình chui ra, cô ta không thể chịu nổi.

Trần Phi yên lặng nhìn cô bé thật lâu. Hấn có biến thành quỷ dữ cũng không thể xuống tay với đứa trẻ con thế này, huống hồ mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng, lên tiếng trấn an:

- Có lẽ chỉ bị cảm sốt nhẹ thôi. Đừng quá lo lắng!

Hấn lấy ra một vỉ thuốc trị cảm đưa cho người đàn ông. Y cảm kích gật đầu, bẻ nửa viên thuốc nghiền nhỏ, hòa với nước cho cô bé uống.

Thật may, chừng nửa tiếng sau, trán cô bé mát trở lại, không còn than nhức đầu. Người phụ nữ thấy thế vui mừng ôm lấy chồng mình khóc rung rức, cô chỉ còn chồng và đứa con làm động lực sống, nếu chẳng may nó xảy ra chuyện, cô tồn tại trên đời cũng chẳng còn ý nghĩa.

Tiểu My lặng lẽ lau nước mắt, cảm thấy vui thay cho gia đình họ. Cô bé xinh xắn thế kia, nếu bị con bọ gớm ghiếc đục khoét trong đầu thì quả thật là một tội ác không thể tha thứ.

Lừng Mạt và Thiên Lô từ đầu vẫn im lặng theo dõi. Hai gã đều mò côi từ nhỏ, chẳng biết lúc này nghĩ gì, chỉ thấy mắt hơi đỏ lên.

Chứng kiến tình cảm khăng khít của đôi vợ chồng và đứa con, mọi người đều nhớ gia đình mãnh liệt, trong tâm trí trỗi dậy ước mơ được chấp cánh như chim thoảng chốc bay về đến nhà, gặp mặt người thân. Đáng tiếc mơ cũng chỉ là mơ, mai này khi bọn họ về tới nơi, chẳng biết có còn ai sống sót, hay chờ đón chỉ là những thi thể thối rữa và đám thầy ma lang thang vất vưởng.

Không khí trong siêu thị chùng xuống. Mỗi người lặng lẽ ngồi một góc, theo đuổi dòng suy tư riêng.

Qua một lát, Trần Phi đứng lên trao đổi với cặp vợ chồng kia. Sau khi biết bọn họ muốn về quê ngoại cách đây khá xa và không đi cùng hướng, hấn quyết định chia tay, kêu gọi cả nhóm tiếp tục lên đường.

...

Từ lúc chia tay đôi vợ chồng đến giờ đã hai ngày, nhóm Trần Phi rong ruổi qua vài thành phố lớn nhỏ. Thời gian đó, cả bọn chạm trán không ít thầy ma và mấy nhóm người chơi khác, thường xuyên phải dùng biện pháp bạo lực, nhưng cũng có lúc đôi bên gặp nhau trao đổi vài câu rồi tiếp tục lên đường. Thời đại này giống như trước kia, không phải ai cũng hung hãn muốn chém muốn giết người khác, luôn có người tốt và kẻ xấu song hành.

Càng tới gần thủ đô, số lượng thầy ma càng tăng lên khiến tốc độ di chuyển của bọn hấn chậm lại. Mạt khác, do trên đường gặp nhiều chuyện ngoài ý muốn phải thay đổi lộ trình, nên lúc này Trần Phi vẫn còn cách quê nhà tầm 300 km. Nếu tình hình sắp tới thuận lợi, có lẽ chỉ mất thêm vài ngày nữa, mọi người sẽ về đến nhà. Nghĩ tới chuyện này, tâm trạng ai cũng phấn khởi chờ mong.

Sáng nay, sau khi tiến vào địa phận tỉnh Cửu Long, đi được vài chục cây số, bọn họ đến trước một Khu An Toàn.

Hôm trước, trong lúc Trần Phi thăm dò một cửa hàng điện máy, vô tình lấy được một cái radio xài pin. Trở về, hấn thử rà sóng vô tuyến rồi cuộc bắt được kênh phát ngôn của quân đội chính phủ, nhờ vậy cập nhật được không ít thông tin sau quãng thời gian dài lẩn mò đi trong bóng tối.

Hiện tại, cả nước đều bị đại dịch ảnh hưởng, theo một thống kê không chính thức thì đã có hơn 90% dân cư chết hoặc biến thành thầy ma. Tính theo tỷ lệ dân số cả nước khi trước là 200 triệu, giờ chỉ còn xấp xỉ 20 triệu. Ngoài ra, số người gặp nạn vẫn không ngừng tăng lên, tuy nhiên tốc độ đã chậm phần nào nhờ sự can thiệp của quân đội.

Nghe tới đoạn đó, cả bọn nhìn nhau cười, cảm thấy đoạn điệp khúc ra rả này vô cùng quen tai. Khi trước bọn họ thường xuyên phải nghe nó qua các phương tiện truyền thông, không ngờ trong tình cảnh rối ren hiện giờ mà mấy kẻ cầm quyền vẫn không quên "thể hiện".

Tạm thời, cả nước có tổng cộng 5 Khu An Toàn nằm rải rác dọc theo quốc lộ xuyên suốt từ nam ra bắc. Gọi là Khu An Toàn vì những nơi này được lực lượng quân đội trấn giữ, bảo đảm không thầy ma nào lọt vào. Người dân chạy nạn muốn đi vào đây đều phải trải qua xét nghiệm mẫu máu xem có virút hay không, phòng ngừa lây nhiễm dịch bệnh. Theo phía quân đội tuyên bố, người dân ở bên trong sẽ được an toàn tuyệt đối.

Sau khi gia nhập Khu An Toàn, mỗi người sẽ được phát thức ăn nước uống hàng ngày miễn phí. Đây là điểm khiến dân chạy nạn bị hấp dẫn nhiều nhất.

Bọn họ có thể trốn trong nơi trú ẩn nhiều ngày liền, không lo bị thầy ma tấn công, nhưng chắc chắn không có đủ thực phẩm và nước uống cầm cự. Cho nên ai may mắn có radio bắt được sóng vô tuyến đều nhắm Khu An Toàn gần chỗ mình nhất mà chạy đến với hy vọng thoát nạn, không phải chịu cảnh khổ sở đói khát nữa.

Lúc này, nhóm Trần Phi đứng cách cổng vào Khu An Toàn Số 3 khoảng 500 mét. Cứ chốc chốc lại có một chiếc ô tô chạy vụt qua chỗ bọn hắn, lao về phía cổng. Bộ dạng những người trên xe đều vô cùng mệt mỏi, có lẽ trải qua không ít gian khổ mới tới được đây, song những gương mặt thì ngược lại rất hào hứng chờ mong. Sau khi vào trong Khu An Toàn, chuỗi ngày đau khổ của bọn họ sẽ chỉ còn trong ký ức. Hy vọng là thế!

Hai bên cổng lớn, mấy chục tên lính mặc quân phục đứng canh gác cẩn thận, trên tay lăm lăm những khẩu súng trường, đầu đội mũ cối sẵn sàng ra trận bất kỳ lúc nào. Đồng thời, một người trẻ tuổi mang quân hàm đại úy chễm chệ ngồi bên một cái bàn cao, đang liên tục ra lệnh cho hai tên thiếu úy dưới quyền khám xét khắp người những kẻ chạy nạn, tìm kiếm gì đó.

Chứng kiến cảnh này, Nguyễn Huy cười nhạt:

- Xem ra mấy Khu An Toàn này không ngẫu nhiên được thành lập, đều có mục đích cả.
- Đương nhiên! - Trần Phi nhún vai - Trước khi vào phải giao nộp toàn bộ trang bị, mọi thứ có trên người. Quân đội chuyển này thu hoạch hẳn rất khá!

Nghe bọn hắn trò chuyện, mấy người Tiểu My mới vỡ lẽ. Thật may, bọn họ không có ý định lưu lại nơi này, chỉ định đi nhờ qua.

Khu An Toàn Số 3 chiếm diện tích khoảng 100 km vuông, cực rộng nên có thể chứa được vô số dân cư. Trên đường bọn Trần Phi di chuyển buộc phải đi qua nơi này, không thể tránh nếu không muốn phải đi đường vòng quá xa.

Trần Phi chợt bảo:

- Tất cả tháo hết trang bị trên người đưa tôi!

Mọi người lập tức làm theo, không ai có ý kiến, tất cả đã quá quen với những quyết định đột ngột của Trần Phi và đôi khi là Nguyễn Huy. Nghe theo lời bọn hắn chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, vậy nên lần này cũng thế.

Cầm đồng trang bị linh tinh, Trần Phi ném hết vào nhẵn, kể cả trang bị của hắn. Tiếp đó, hắn lấy ra mấy cây Gậy Đánh Chó đưa cho mọi người, kèm theo một ít trang bị "rác" bảo tất cả mang vào rồi mới lên xe chạy tới cổng.

Hoét!

Một tên lính bước lên chặn đường, cầm cây gậy hươu mạnh, miệng thổi còi ra hiệu bọn hắn dừng xe.

Lũng Mặt liền hãm phanh. Năm người bước xuống, theo hướng dẫn đi tới trước bàn của tên đại úy.

- Đi qua hay trú lại? - Tên đại úy hất hàm, tay cầm cuốn sổ ghi chép chi chít chữ trên đó.
- Đi qua. Bọn tôi phải về nhà! - Nguyễn Huy đại diện cả nhóm trả lời, trên môi nở nụ cười cầu tài.

Nhìn bề ngoài gã này lúc bình thường hoàn toàn vô hại, ai cũng tưởng chỉ là một tay chăm học tới nỗi cận thị, hiền lành trời gà không chặt.

- Quê ở đâu? - Tên đại úy hỏi cộc lốc, không hề quan tâm gã kính cận trước mặt đang tỏ vẻ nhỉnh nọt.

Đã bàn tính trước, Nguyễn Huy cười đáp:

- Bọn tôi đều ở Tây Thành.
- Cả năm người?
- Vâng.

Hai tên thiếu úy đứng cạnh này giờ im lặng, một tên hỏi chen vào:

- Có thể can cược không? Mau đưa ra!

Nguyễn Huy thờ dãi:

- Không. Bọn tôi chạy nạn vô cùng khổ sở mới tới được đây, trên đường đi suýt bị thầy ma làm thịt nhiều lần thì làm gì còn giữ mấy tấm thẻ vô dụng đó.
- Nói nhiều quá! - Tên đại úy nạt ngang, phẩy tay ra lệnh - Khám người!

Không để nhóm Trần Phi kịp phản ứng, hai tên thiếu úy lập tức như sói đói nhào tới kiểm tra khắp người bọn họ, trước tiên lấy mấy cây Gậy Đánh Chó, sau đó là toàn bộ những trang bị "rác". Lúc này, cả bọn mới hiểu vì sao trước đó Trần Phi kêu tất cả tháo cất hết trang bị.

Tên thiếu úy lục soát Tiểu My lâu nhất, vờ vịt sờ soạng khắp người nàng từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới ngược lên trên, bàn tay dâm dăng mò mò vào ngực nàng bên ngoài lớp áo thun, đồng thời bóp nhẹ mông mấy cái khiến nàng đỏ bừng mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận mà không dám phản ứng.

- Mấy thật! - Khám xét người nàng xong, gãi lùi lại, thần nhiên nhận xét.

Xung quanh, đám lính cười rộ lên, ánh mắt nhìn Tiểu My đầy thèm khát. Cô gái này không đẹp xuất sắc nhưng cũng rất xinh xắn, khuôn mặt bầu bĩnh trắng nõn, lại thêm bộ ngực và cặp mông nở nang, nhìn thật hấp dẫn.

Tên đại úy liếc qua mớ trang bị lộn ngổn trên bàn, vẻ mặt không hài lòng. Những kẻ sống sót đến được đây phần lớn đều là người chơi có trình độ nhất định, trang bị thường không quá kém. Chẳng hiểu sao lũ này khổ rách áo ôm tới vậy, thời buổi này còn dùng Gậy Đánh Chó?

Gã gằn giọng hỏi:

- Cấp mấy rồi?

- Người cao nhất chỉ mới cấp 4 thôi. - Vẫn là Nguyễn Huy đáp, sắc mặt sợ hãi như đang hỏi tương - Bọn tôi may mắn được nhiều người tốt giúp đỡ, bằng không đã sớm chết trên đường rồi!

Ánh mắt tên đại úy như mắt điều hâu soi thật kĩ cả bọn. Qua vài giây, gã đột nhiên lạnh lẽo ra lệnh:

- Lấy máy đo cấp độ! Nếu phát hiện dối trá lập tức bắt giữ, tổng giam toàn bộ!

Tên thiếu úy liền lấy trong người ra một vật thoạt nhìn khá giống máy sấy tóc. Gã ấn vào một cái nút thì cái máy sáng rực lên, phát ra những tiếng rè rè rất khó chịu.

Tên thiếu úy cầm cái máy bước tới, kê lên tay Nguyễn Huy, trên thân máy có một hàng nhiều vạch sáng, chậm chậm nhảy lên một vạch, rồi thêm một vạch...

Thật ra, bọn chúng có thể thêm bạn để xem cấp độ nhanh hơn, nhưng mỗi người chỉ được giới hạn vài chục bạn, thêm rồi xóa rất phiền phức. Hơn nữa không phải ai cũng còn trống chỗ, như bọn sĩ quan này danh sách bạn bè đều đã đầy. Thêm nữa là có nhiều người thích ẩn cấp độ, ngay cả khi đã kết bạn rồi cũng không thể xem được, lúc đó lại phải ép buộc bọn họ hiển thị, gặp nhiều người ngoan cố rất phiền phức. Cho nên dùng cái máy tốt hơn, dù có thể hơi mất chút thời gian.

Nhìn cái máy, Nguyễn Huy thầm kêu khổ, không nghĩ bọn này có cả thiết bị đo cấp độ. Hiện gã đã cấp 11, nếu để lộ ra chắc chắn hồng bét. Khi đó, chúng đương nhiên không tin bọn gã cấp độ cao mà lại sở hữu trang bị kém cỏi như vậy. Tổng vào tù chỉ là chuyện nhỏ, bị cướp đoạt hết trang bị rồi xử tử mới là chuyện lớn. Qua quan sát, gã đoán bàn tay lũ này đã nhuộm không ít máu người vô tội.

Mấy vạch sáng nhảy khá chậm, khi đầy các vạch mới hoàn thành quá trình kiểm tra, hiện tại chỉ mới được một phần ba.

Mồ hôi rịn đầy trán Nguyễn Huy, khẽ đảo mắt ngó qua Trần Phi bàn phương án ứng phó.

Trần Phi không thấy Nguyễn Huy nhìn mình, bởi hắn cũng đang bận dò xét tình hình xung quanh, nắm tay trong túi quần khế siết. Bọn chúng quá đông, trên dưới ba chục mạng, vũ trang đầy đủ, nếu tất cả họng súng ở đây cùng lúc khai hỏa, chỉ e mỗi mình hắn có thể trốn thoát, những người còn lại khó lòng tránh khỏi cái chết.

Đó là chưa tính tên đại úy và hai tên thiếu úy hẳn phải có trình độ không tồi.

Lưu lại chắc chắn khó thoát tội, chạy thì may ra còn đường sống. Nếu cả bọn bất ngờ ra tay có lẽ sẽ có chút cơ hội, nhưng vấn đề là toàn bộ trang bị đều được hất bỏ vào nhả giao cho Vệ Công Tước ngắm, lên bay vào trong rồi. Không có trang bị và vũ khí, thực lực cả nhóm giảm cực lớn.

Tíc! Tíc! Tíc!

Cái máy vẫn liên tục kêu lên từng tiếng vô tri, rơi vào tai bọn Trần Phi chẳng khác nào tiếng gọi của thần chết.

Vạch màu đỏ trên cái máy đã chạy lên hơn hai phần ba, chừng một phút nữa thôi sẽ hoàn tất quá trình kiểm tra.

Mắt mọi người đều nhìn về Trần Phi, chờ đợi quyết định từ hắn.

Trần Phi hít sâu một hơi, liều mạng thôi!

Khoảnh khắc vạch đỏ sắp chạm đỉnh, hắn vừa định ra hiệu cả nhóm động thủ, thành linh có tiếng động cơ xe gầm rú từ sau lưng phóng tới.

Mọi người giật mình nhìn về phía sau, kể cả tên thiếu úy đang cầm cái máy cũng vội đặt xuống bàn, vạch đỏ trên máy rời khỏi tay Nguyễn Huy liên tục nhanh xuống đáy, chưa kịp kiểm tra xong.

Cách bọn họ chừng vài chục mét, hai chiếc xe bán tải ào ào lao tới với tốc độ kinh hoàng như muốn thông chốt. Trên mỗi xe có tám chục người, vị chi hai mươi tên, tên nào tên này lăm lăm súng ống, chưa đến gần đã nã đạn ầm ầm.

- Hạ chúng!

Tên đại úy quát lên, đồng thời trên tay trái hiện ra một cái khiên chắn trước người, tay phải cầm khẩu tiểu liên kẹp vào nách bắn trả.

Đám lính dàn thành hàng ngang đồng loạt giương súng, vô số đầu đạn tóe lửa lao ra khỏi nòng, rú rít bay thẳng đến hai chiếc bán tải.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nguyễn Huy khổ tâm

Bỗng dưng bị kẹp giữa trận độ súng của hai phe, nhóm Trần Phi vội chạy sang một bên lánh nạn. Cũng may những người kia không nhắm đến bọn họ, chỉ muốn tiêu diệt đám lính nên phần lớn đạn không bắn tới, thỉnh thoảng một vài viên đạn bay lạc vẫn có thể né được, không nguy hiểm đến tính mạng.

Tạch tach tach tach!

Hai bên đối mặt bắn nhau điên cuồng. Đạn bay tứ tung, nháy mắt đã có mấy người gục xuống, đều là những kẻ ngồi trên hai chiếc bán tải đang ào ào chạy tới.

Đám binh lính dù sao cũng thuộc quân đội chính quy, trải qua khóa huấn luyện khắc nghiệt nên trình độ thiện xạ đương nhiên cao hơn người bình thường, chưa kể chúng còn có khiên chắn trước người, những viên đạn đa phần đều va trúng mấy tấm khiên thép đội ngược ra nên không hề bị uy hiếp.

Tốc độ hai chiếc bán tải không vì vậy mà giảm, thoáng chốc đã ập tới cổng, muốn lao qua.

- Đóng cổng!

Tên đại úy quát lớn, khẩu tiểu liên chia thẳng vào tên tài xế nã một loạt đạn.

Tạch tach tach tach!

Khả năng thiện xạ của tên đại úy cực đáng nể, mấy viên đạn dễ dàng phá nát kính xe, xuyên thủng người tên tài xế khiến gã chết không kịp ngáp, gục xuống vô lăng, song chiếc xe thì vẫn lừ lừ phóng thẳng tới cổng.

Lúc này, đám lính đã kịp thời kéo cổng qua. Chiếc bán tải tông thẳng vào cổng sắt một cú cực mạnh.

Ầm!

Cánh cổng rung lên bần bật nhưng không suy suyển, đầu chiếc bán tải nát bươm.

Cùng lúc, chiếc bán tải phía sau liền lách qua, tông thẳng vào đám binh lính đang dàn hàng ngang. Bọn chúng vội bỏ hàng ngũ chạy loạn ra xung quanh. Mấy tên không tránh kịp bị tông nát người, máu nhuộm đỏ đường.

- Giải quyết bọn nó!

Có tiếng kẻ nào đó quát lên. Mười mấy người còn sống trên hai chiếc xe tranh nhau nhảy xuống tấn công đám lính, không để chúng có cơ hội tiếp tục dùng súng. Trên tay bọn họ cầm vũ khí lạnh, có lẽ đều là trang bị thuộc hệ thống.

Tên đại úy vút súng, cầm một thanh kiếm nhào tới đám người, buông mệnh lệnh:

- Giết sạch chúng!

Khoảng cách quá gần, dùng súng cực vướng víu lại rất dễ bắn trúng đồng bọn nên đám lính cũng vội vàng thu súng, lấy vũ khí nhào tới đánh sập lá cà.

Tiếng binh khí va nhau loảng xoảng không ngừng vang lên, trận hỗn chiến đẫm máu giữa mấy chục con người diễn ra ngay trước cổng vào Khu An Toàn. Một vài chiếc xe chạy nạn thấy cảnh tượng này vội đỗ bên đường lạng lè quan sát, không dám đi tới.

Nhóm Trần Phi đứng nấp một bên yên lặng theo dõi tình hình, ngoài mặt tỏ ra vô cùng sợ hãi để tránh đám lính nghi ngờ.

Trần Phi vẫn chưa biết nguyên nhân vì sao những người kia tấn công lực lượng quân đội. Hắn đoán có thể họ giống như bọn hắn, muốn đi qua mà không phải bị lột sạch trang bị, nhưng thay vì chọn biện pháp ôn hòa thì họ quyết tâm chơi lớn. Trước mắt ưu thế hoàn toàn nghiêng về đám lính vì có nhân số đông hơn, thêm vào ba tên sĩ quan thực lực vượt trội. Mặc dù đám kia cũng có vài người thực lực khá nhưng không đủ để thay đổi cục diện trận chiến.

- Sao hả? - Nguyễn Huy thì thầm - Nên giúp bọn họ không? Chậm trễ để bọn lính giải quyết hết thì sau đó sẽ đến lượt chúng ta.

Tâm trí Trần Phi xoay chuyển thật nhanh, hẳn không có nhiều thời gian để tính toán, cần phải đưa ra quyết định thật sáng suốt. Nếu ra tay giúp mấy người kia, hẳn tin dù không có trang bị nhưng bọn hắn kết hợp những người này vẫn có thể giết sạch đám lính. Để ý quan sát này giờ, Trần Phi nhận ra trình độ bọn chúng chỉ tầm cấp 3, 4 là cùng. Hai tên thiếu úy khoảng cấp 6, 7. Riêng tên đại úy có lẽ trên cấp 10, lợi hại nhất song đối với hắn không có gì đáng ngại. Vấn đề mấu chốt là, nhìn sâu vào bên trong công, Trần Phi phát hiện vẫn còn một lớp công khác, không ít binh lính trong đó đang nhìn chằm chằm ra đây với thái độ rất thờ ơ, như đã quá quen với chuyện đang diễn ra.

Thật sự rất khó, không thể dùng vũ lực vượt qua mấy chốt chặn này. Chưa kể bên trong diện tích cực rộng, dù bọn hắn có thoát qua được mấy lớp công thì chắc gì đã kịp chạy khỏi Khu An Toàn trước khi bị quân đội đuổi theo truy sát tới chết.

Trần Phi dời mắt qua chỗ cái bàn, máy đo cấp độ vẫn còn nằm chổng chơ trên đó cùng mớ trang bị "rác".

Nguyễn Huy đứng gần cái bàn nhất. Gã ngẫm hiểu ý định của Trần Phi, miệng cười gian. Nhân lúc những kẻ kia đang chém giết nhau tới giai đoạn quyết liệt, gã nhanh tay chộp lấy cái máy rồi ném ra sau lưng Trần Phi.

Trần Phi làm như tình cờ bước lùi ra sau một bước, chân giẫm mạnh lên cái máy.

Rốp!

Với cấp độ 18 hiện tại của hắn mà đòn toàn lực xuống chân thì kể cả sắt thép cũng biến dạng, cái máy dễ dàng bị đập nát thành nhiều mảnh. Bàn tay Trần Phi bắn ra một chùm tơ nhện bám chặt lấy mấy mảnh vỡ, kín đáo ném mạnh ra chỗ những kẻ kia đang đánh nhau cực kỳ hỗn loạn. Còn sót lại một số mảnh vụn, chân hắn giẫm giẫm vài cái, hất đất cát xung quanh đè lên xóa sạch mọi dấu vết.

Qua một lát, chiến trường đã ngã ngũ. Không ngoài suy đoán của hắn, những kẻ liều mạng công kích đã chết sạch, chỉ còn một tên khoảng hơn ba mươi tuổi râu ria rậm rạp bị bắt giữ.

Tên đại úy kẻ thanh kiếm lên cổ gã kia, lạnh giọng:

- Nói mau, bọn mày định làm gì?

Tên râu ria không vì bị uy hiếp mà sợ hãi, giận dữ văng tục:

- Định làm gì à? Giết sạch bọn chó chúng mày! Đ* mẹ, Khu An Toàn cái chó gì, không phải lập chốt chỉ để cướp đoạt dân đen như bọn tao sao?

Tên đại úy ngồi xuống vỗ mạnh mấy cái vào mặt gã râu ria, khõe mũi nhếch lên tàn nhẫn:

- Vì vậy bọn mày tính làm phản? Ngu xuẩn! Trong mắt tao, bọn mày chẳng khác gì mấy con lợn nuôi nhốt trong chuồng, hiểu chưa? Kiếp sau nên thông minh một chút!

Phập!

Không để gã râu ria phản ứng, tên đại úy nói xong liền nhẹ nhàng lia kiếm chém bay đầu gã, sau đó bình thần lau kiếm lên quần áo gã này cho sạch máu mới hất hàm ra lệnh:

- Dọn dẹp đi!

Đám lính nhanh chóng tiến lên lục soát khắp người những kẻ đã chết, vật sạch trang bị, tiếp đó gom những cái xác chết thành đống bên đường, ném một mồi lửa đốt cháy.

Mùi thi thể cháy khét cực gay mũi khiến mọi người nhăn mặt, song bọn chúng vẫn rất thản nhiên, có lẽ làm nhiều thành quen.

Tên đại úy ngồi xuống bàn, lấy ra một cái khăn lau lau mồ hôi trên trán. Mới sáng sớm đã phải vận động khiến tâm trạng gã không thoải mái chút nào. Gã chuyển mắt qua đám Trần Phi, giọng điệu đe dọa:

- Thấy rõ rồi chứ? Đó là cái kết dành cho những kẻ dám phản bội tổ quốc!

"Phản con mẹ chúng mày!"

Nguyễn Huy mắng thăm trong bụng, ngoài mặt tỏ ra sợ hãi, giả là nói:

- Vâng, vâng! Bọn em không bao giờ dám có ý nghĩ đó, nên có bao nhiêu trang bị đều đưa lên hết rồi ạ!

Thái độ gã khiến tên đại úy rất hài lòng, bỗng nhớ ra khi này vẫn chưa kiểm tra cấp độ lũ này xong, nhìn xuống bàn thì phát giác cái máy đo cấp độ đã biến mất, bèn quay qua hỏi hai tên thiếu úy:

- Hai cậu cất máy rồi à?

Hai tên kia ngơ ngác nhìn nhau rồi lắc đầu. Ngay giờ bọn gã bận chém giết tới tấp mặt mũi, nào có thời gian ngó tới cái máy.

Nguyễn Huy vội lên tiếng chỉ điểm:

- Khi này em thấy một tên trong đám kia lên lấy cái máy, rồi hình như đánh rơi bên đó.

Nhìn theo hướng gã chỉ, một tên thiếu úy đi kiểm tra, lát sau quay lại thông báo:

- Báo cáo đại úy! Cái máy đã vỡ tan tành, chắc là trong lúc hỗn loạn không ai chú ý vô tình đánh nát. Hay là vào trong xin cấp một cái mới?

Mọi người âm thầm đổ mồ hôi lạnh toát sống lưng. Nếu bây giờ chúng vác thêm một cái máy khác ra, bọn họ chẳng biết ứng phó thế nào, chắc gì sẽ xuất hiện thêm một nhóm điên cuồng như vừa này giúp giải nguy.

Tên đại úy đảo mắt qua nhóm Trần Phi, nhìn Nguyễn Huy khá lâu, thấy vẻ mặt gã này thật thà như đếm lại có vẻ rất sợ sệt, hẳn không dám lừa mình. Hơn nữa trải qua trận chiến mới rồi, tâm trạng gã có hơi cụt hứng, khoát tay:

- Không cần. Cho họ vào!

Cánh cổng nặng nề mở ra. Chiếc bảy chỗ của bọn Trần Phi đỗ gần đó này giờ dính không ít đạn nhưng nhìn chung vẫn còn sử dụng tốt. Mọi người định leo lên xe chạy qua, đột nhiên một tên thiếu úy quát:

- Để xe lại! Quân đội cần trưng dụng!

- Vâng. Chúc các đồng chí một ngày tốt lành! - Nguyễn Huy nghiêng răng, dù vậy vẫn cố nặn ra một nụ cười.

Cả bọn nhanh chân đi vào trong. Trước khi bọn họ khuất sau cổng, tên thiếu úy khi này soát người Tiểu My nhanh tay vỗ mạnh lên mông nàng một cái, miệng cười dâm dăng:

- Hẹn gặp lại nhé, em gái dễ thương mông mẩy!

Tiểu My hoảng hốt kêu á lên, vội vàng chạy vào trong. Trần Phi khẽ liếc tên thiếu úy, hẳn đã ghi nhớ rõ nhân dạng gã này rồi.

Sau lớp cổng là khu vực quảng trường rộng lớn. Trong này đang có khá đông người đi tới đi lui hoặc tụm thành từng nhóm, kẻ nằm kẻ ngồi la liệt khắp nơi, về mặt bồn chồn mỗi một.

- Á há há há! Papa đẹp trai đây rồi!

Vẹt Công Tước từ một góc bay ra đậu lên vai Trần Phi. Con vẹt này cực khôn, khi này nhân lúc đám kia đánh nhau chí chóe, nó lên bay vào trong, sau đó chạy lảng xăng tán gái đến tận bây giờ, thấy Trần Phi đi vào mới bay tới.

Vẹt Công Tước há mỏ nhả chiếc Nhẫn Chứa Đồ xuống tay Trần Phi, đưa trả hẳn. Hai chân nó đứng thẳng, ngực ưỡn lên, về mặt vênh vào tầng công.

Trần Phi vuốt nhẹ đầu con vẹt bảy màu, lần này may nhờ có nó, bằng không bọn hắn đã gặp rắc rối to.

Nguyễn Huy gật gù:

- Anh có lời khen chú mày! Sau này cứ thế mà phát huy, rõ chưa vẹt dâm?

- Im mồm, thằng mất lác!

- Đờ mờ mày!

Tiếp theo, Nguyễn Huy lần la dò hỏi xung quanh, hóa ra để đi qua cánh cổng thứ hai nằm tít xa đằng kia thì cả bọn phải hoàn thành quá trình kiểm tra máu, xác nhận không nhiễm virút mới được giải quyết.

Lùng Mật bực dọc lắm bầm:

- Mẹ kiếp! Chúng ta chỉ đi ngang qua, có phải ở lại đâu mà làm gắt thế?

- Khẽ chút! - Tên nhóc Thiên Lôi đặt một ngón tay lên miệng - Biết đâu quanh đây có tai mắt của bọn chúng, cẩn thận!

- Cậy chó đàn gần nhà thôi, ra ngoài xem làm gì được tao! - Gã đầu vàng vẫn chưa hết bực mình.

Nguyễn Huy toét miệng cười:

- Thôi nào, tươi cười lên người anh em! Đúng rồi, phải tươi lên, bằng không để bọn chúng thấy khó chịu là cậu mệt mỏi đấy!

Theo hướng dẫn của mấy người kia, cả bọn đi loang quanh một hồi, tìm tới trước một tòa nhà lớn. Đây là nơi làm việc của bộ phận xét nghiệm, bên trong có mấy chục người đang tiến hành lấy mẫu máu.

Đám y tá bác sĩ làm việc rất tùy tiện, cứ lấy máu một người rồi lại dành ra hơn chục phút đầu láo, chìm chuột nhau nên tiến độ cực chậm chạp.

Chờ đợi lâu, mọi người đều rất bức bối. Lùng Mập mấy lần đòi đi tới hồi thúc song bị Trần Phi ngăn lại. Đả vào trong này, tốt nhất bọn hắn phải cố chịu đựng, tránh gây rắc rối không cần thiết.

Rốt cuộc, bọn họ kiên nhẫn chờ đến xế chiều mới tới lượt.

Khi lấy máu Nguyễn Huy, trông thấy gã đẹp trai thư sinh, đeo cặp kính cận quá mức trí thức, cô y tá thích thú liên tục liếc mắt đưa tình.

Nguyễn Huy đương nhiên rất mê gái, nhưng xui cho gã là ả này vừa già vừa mập, có thể nói không khác gì con lợn nái sề. Dù vậy, gã vẫn bặm bưng mím cười, tay đây nhẹ giọng kính bắt chuyện:

- Người đẹp cho hỏi năm nay đã hai mươi cái xuân xanh chưa? Người gì trẻ trung xinh đẹp thế không biết!

Mặt cô y tá ửng đỏ, tỏ vẻ xấu hổ thẹn thùng khiến gã suýt nôn tại trận, may mà kiềm được, không thì hỏng bét.

Cô ả đẩy đưa:

- Người ta mới ba mươi thôi, anh cứ thích trêu ghẹo...

- Trời, thật không thể tin nổi! - Nguyễn Huy làm bộ giật mình, thờ dài - Xin lỗi, nhìn em trẻ quá nên anh cứ tưởng! Hay là, thật không thể tin nổi...

Đặc tính của phái nữ luôn thích nghe những lời ngọt ngào. Về khoản này thì gã kính cận vô địch thiên hạ, hận không có đôi thủ khắp vũ trụ. Gã chém gió tung trời một hồi khiến cô y tá bỗng cảm thấy nghi ngờ cả nhan sắc chính mình. Lâu nay ả cứ nghĩ mình xấu xí, hóa ra không phải thế, chẳng phải người thanh niên đẹp trai trước mặt vừa bảo ả còn đẹp hơn cả hoa hậu hành tinh hay sao?

Nội tâm xúc động kịch liệt khiến cô y tá run tay, hưng phấn thế nào mà lúc trích máu Nguyễn Huy lại lỡ tay đâm kim hơi mạnh.

- Úi da... - Đang chém gió tung tóe, chợt nghe đau nhói nơi tay, gã bật kêu, suýt nữa rơi luôn kính.

- A, xin lỗi! Em lỡ tay... - Cô y tá mập lùn xuýt xoa nói.

Khó khăn lắm mới tìm được một người tri âm nhận ra sắc đẹp tiềm ẩn của mình, nếu làm đối phương vỡ mạch máu mà chết thì ả hối hận cả đời.

Nguyễn Huy độ lượng cười tươi rói, khoe hàm răng trắng bóc càng làm cô y tá thêm ngây ngất:

- Không sao. Người đẹp làm gì cũng đẹp, ngay cả đâm kim cũng khiến anh thấy mê!

- Hi hi, vậy để em rút ra làm lại nha!

- À, không không. Tiếp tục đi, anh muốn ngắm nhìn thật kỹ gương mặt thánh thiện của em khi rút máu anh!

Lát sau, Nguyễn Huy hằm hằm đẩy cửa phòng y tế đi ra. Con điên y tá kia rút gã tận ba ống máu, hơn nữa còn rút cực chậm. Nếu không vì chuyện lớn, gã đã đập ả môi răng lẫn lộn rồi. Nhan sắc ả ta thật quá sức chịu đựng của con người!

Nãy giờ nhóm Trần Phi chờ bên ngoài, nhìn qua lớp cửa kính thấy được toàn bộ diễn biến ở trong. Lùng Mập nháy mắt:

- Ngon rồi, tán được một em xinh như thiên thần! Đúng là tuổi trẻ tài cao! Chúc mừng cậu, tôi thấy ghen tị đấy!

- Mày thích con lợn sề ấy hả? Tao nhường cho! - Nguyễn Huy hằm hừ - Mẹ nó, vừa già vừa xấu lại mập, đã thế còn hôi như cú, nói chuyện cứ kê sát cái miệng phà vào mặt tao mấy phát suýt ngất tại chỗ! Nó còn hẹn tao tối nay qua phòng nó chơi trò bịt mắt bắt dê. Vãi!

Mọi người nghe vậy cười ồ lên, cảm thông cho nỗi khổ tâm của gã.

Trần Phi mỉm cười hỏi:

- Khai thác được gì rồi?

Hắn quá rành tên bạn thân, những việc không có lợi gã tuyệt đối không làm.

Quả nhiên, Nguyễn Huy thu thập được không ít thông tin. Coi như gã hy sinh thân mình phen này cũng đáng giá.

Qua sóng radio, mọi người đều nghĩ chính phủ vẫn nắm quyền nhưng thực chất kể từ khi xảy ra đại dịch, toàn bộ quyền hành đều rơi vào tay các tướng lĩnh quân đội. Những người trước kia từng là Tổng thống, Bí thư, Chủ tịch thì nay đều bị cho về hưu. Ai ngoan ngoãn phục tùng còn được đối đãi tốt, tạm gọi là ăn no mặc ấm, riêng những kẻ ngoan cố không chịu hàng phục sẽ bị xử tử hoặc tổng giam không có ngày thấy ánh mặt trời.

Mấy chuyện này, bên phía quân đội tạm thời chưa muốn công khai trên sóng phát thanh, chỉ những người tham gia bộ máy này mới biết được. Thực ra

đây không phải vấn đề quá khó khăn, trước sau gì phía quân đội cũng sẽ công bố, hiện tại chỉ là tạm kéo dài chút thời gian để người dân từ từ chấp nhận sự thật, mọi thứ không thể diễn ra quá đột ngột.

Thực tế, thế giới đang hỗn loạn cực độ, kẻ nắm binh lực trong tay chiếm lấy toàn bộ quyền lực là chuyện đương nhiên. Người dân hiện giờ chỉ lo trốn tránh thầy ma, kiếm cái ăn mỗi ngày đã đủ mệt mỏi, nào còn tâm trí quan tâm mấy chuyện này. Miễn đáp ứng được nhu cầu sống còn của dân chúng, thì ai điều hành đất nước cũng được, không quan trọng.

Khu An Toàn Số 3 hiện nằm dưới quyền kiểm soát của trung tướng Phan Chính, nguyên là Phó tham mưu trước kia. Ông ta nắm trong tay một quân đoàn, bao gồm các loại binh chủng, trải qua không ít trận chiến với thầy ma, hiện tại quân số chỉ còn trên dưới 20 nghìn binh lính. Tuy người đông nhưng lượng vũ khí khá thiếu hụt, do đại dịch ập xuống quá bất ngờ nên quân đoàn chỉ kịp mang đi một số thiết giáp, pháo, súng đạn... Dù vậy, trước mắt vẫn thừa sức chống thầy ma.

May cho Nguyễn Huy, khai thác thông tin ngay ả y tá có người nhà làm chức vị khá cao trong quân đội mới biết được một ít. Những chuyện này đều là cơ mật cấp quốc gia, hiếm khi để lộ ra ngoài.

Bất quá, bọn họ biết chỉ để biết, Trần Phi không điên hay vọng tưởng đến mức cho rằng mình có thể đối đầu với lực lượng quân đội chính quy đông đảo. Mục đích duy nhất của hắn đến giờ vẫn chỉ là về nhà tìm người thân, hoàn toàn không quan tâm tới thứ gọi là quyền lực hay những cái khác. Hắn chỉ muốn sớm rời khỏi đây, về đến nhà.

Ngoài mấy thông tin trên, Nguyễn Huy còn nhân tiện thăm dò rất kĩ đường đi nước bước trong này, bảo đảm sắp tới sau khi bọn họ được cho qua cổng sẽ dễ dàng rời đi. Điều đáng tiếc duy nhất là mặc kệ gã ra sức dùng nam nhân kế nhưng vẫn không thể dụ ả y tá sớm cấp cho giấy tờ kết quả xét nghiệm ngay trong hôm nay. Theo lời ả, người bình thường phải chờ ít nhất hai ngày mới có kết quả, riêng gã được ả ưu ái nên ngay sáng mai sẽ xong. Tất nhiên với điều kiện đêm nay Nguyễn Huy phải ghé qua chỗ ả "tắm sự".

Nghe xong, Trần Phi nghiêm túc vỗ vai gã bạn thân:

- Cố lên! Tôi tin cậu làm được!

- Vì mọi người! Chúc cậu may mắn!

Trong vấn đề tế nhị này, cả nhóm rất đồng lòng.

- Móa! Chẳng lẽ tôi phải bán đứng tâm thân đồng nam này thật sao? - Miệng mồm Nguyễn Huy méo xệch, thâm nghĩ đẹp trai đầu phải là cái tội.

- Á há há há! - Vệt Công Tước trên vai Trần Phi múa may quay cuồng, cất giọng cười the thé - Thăng mất lác làm đi đực! Thăng mất lác làm đi đực!

- Đờ mờ mầy! Khốn nạn!

Nguyễn Huy nghiêng răng, rất muốn nhào tới bóp cổ con vệt dâm tới chết.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ai là nạn nhân

Bây giờ tới, khi phần lớn người trên quảng trường đã vật vờ chìm trong giấc ngủ do chẳng biết làm gì ngoài chờ đợi, thì Nguyễn Huy trước sự cổ vũ nhiệt tình của cả nhóm, đau khổ bước đi.

- Khốn nạn! - Gã lẩm bầm.

Thôi đành nhắm mắt đưa chân vậy, chỉ hy vọng con mập đó không quá dơ dáy. Dù sao gã cũng thiếu hơi đàn bà mười mấy năm qua, coi như lần này chịu khó ăn mặn một chút, chưa đến nỗi chết.

Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu Nguyễn Huy tự trấn an bản thân. Gã lén lút đi loanh quanh qua những bụi kiếng, mấy hồ nước giữa quảng trường, theo lời ả y tá chỉ dẫn lúc trưa, tiếp tục vòng ra sau dãy nhà, cuối cùng đến trước một căn biệt thự sang trọng. Đây là một dãy biệt thự liền kề có lối kiến trúc giống hệt nhau, dành cho các nhân viên thuộc bộ phận y tế nghỉ ngơi. Phía quân đội đãi ngộ người của mình khá tốt.

Gã kính cận dừng chân trước bậc thềm, đắn đo một lúc lâu mới đưa tay gõ nhẹ mấy cái lên cửa.

Cộc cộc!

Cánh cửa gỗ nặng trĩch mau chóng mở hé, có lẽ chủ nhân đã chờ rất lâu. ả y tá trong bộ váy màu hường khoe thân hình phì nộn lộ đầu ra, tươi cười cất tiếng gọi:

- Trễ quá nha! Vào đi anh yêu!

Nguyễn Huy rùng mình mấy lượt, chưa gì gã đã thấy mồ ngáy ngay cổ họng, cơ mặt cứng ngắc cố nhăn nhăn cười như khi ăn ớt, hồi hộp đi vào nhà. Gã có cảm giác mình đang đi vào chuồng cọp, và con cọp cái lát nữa thôi sẽ nhai sạch thân xác gã đểch thềm nhà xương.

- Jesus, Bò Tát, Phật Tổ, Quan Công, Thánh Allah... - Gã lẩm thảm khấn vái - Nếu các vị có thật trên đời, xin hãy phù hộ cho con tai qua nạn khỏi! Con xin hứa sẽ theo các đạo và nguyện tránh xa những con mập suốt quãng đời ngắn ngủi còn lại!

- Anh nói gì vậy? Đến đây ngồi đi!

Ả mập cẩn thận khóa chặt cửa rồi kéo Nguyễn Huy vào phòng khách, ấn xuống ghế.

Trước mặt gã là một cái bàn hình oval khá lớn, bên trên thấp mấy ngọn nến lung linh vô cùng lãng mạn, nhưng khi ả mập ngồi xuống đối diện thì không gian này lập tức bị phá nát không thương tiếc.

Trên bàn bày sẵn một đĩa salad xanh bắt mắt, hai phần bò bít tết, một ít mì xào và hai ly rượu ngoại màu nâu đỏ rất hấp dẫn.

Ả mập thò bàn tay với các ngón béo múp như đuôi đực ra, then thùng nâng ly rượu lên, thò thẻ bằng chất giọng khàn khàn tựa vịt đực:

- Mời anh yêu!

"Vỗ béo con mồi trước khi thịt đây mà!"

Nguyễn Huy kêu thảm. Gã gượng cười cảm ly cộng nhẹ với ả mập rồi đưa lên miệng tu ừng ực. Nếu gã say được thì quá tốt, biết đâu khi ấy sẽ nhìn con lợn nái sề này thành tiên giáng trần.

Rượu ngon, vị cay cay ngọt ngọt trôi tuột xuống cuống họng khiến người Nguyễn Huy hơi nóng lên. Gã cầm chai rượu rót đầy hai ly, tiếp tục mời.

Ả mập xua tay:

- Em không uống rượu được. Anh yêu cũng đừng uống nhiều quá, chẳng may say thì... chút nữa ai chiều em... Hí hí!!

Mặt ả mập đỏ ửng, có lẽ ả không uống được rượu thật, chỉ muốn nhấp môi một chút để thêm hưng phấn.

Mặc kệ ả ra sức từ chối, tâm trí Nguyễn Huy chợt nảy một ý mà có thể sẽ cứu rỗi đời gã nhưng vẫn đạt được mục đích. Gã đưa ly rượu sóng sánh màu mận chín tới trước mặt ả mập, nghiêm mặt:

- Em biết ý nghĩa của ly rượu này không? Đây là rượu giao bôi, nó đánh dấu bước đầu trong mối quan hệ tình ái của chúng ta. Đêm nay, anh và em sẽ thuộc về nhau. Sau khi anh trở về nhà gặp gia đình, nhất định sẽ quay lại đây tìm em, chúng ta mỗi ngày ở bên nhau ân ái ái ái. Em thích vậy không?

Những lời đường mật như rót vào tai khiến ả mập lâng lâng. Thằng khốn vũ phu kia chưa bao giờ nói được mấy câu như vậy, chỉ giỏi hành hạ chê bai ả. Vậy nên ả vòng cánh tay tròn lẳn qua tay Nguyễn Huy, hai người cùng uống cạn ly rượu giao bôi.

Cả hai vừa ăn vừa uống rượu. Thiếu thốn đã lâu nên gã kính cận tranh thủ càn quét, ăn như chưa từng được ăn, chốc lát trên bàn đã chẳng còn gì. Tay nghề nấu ăn của ả mập không được tốt, nhưng chẳng sao, chỉ cần có thịt bò thì mọi thứ đều tuyệt vời.

Loại rượu này không nặng, Nguyễn Huy khi trước thường hay nhậu nhẹt nên bấy nhiêu không đủ làm khó gã. Riêng ả mập đã chệnh choáng, bị ép thêm mấy ly bắt đầu gà gật, mắt lơ đãng nhìn đông nhìn tây, miệng lẩm nhảm vớ vẩn.

Ả bỗng đứng lên, thân hình ngả nghiêng chao đảo, cặp môi chì đen sì hé ra khiêu gợi:

- Hí hí... Anh yêu... tôi với em nào...

Ả đi từng bước nặng nề đến trước mặt gã kính cận đang run như cây sậy, vừa đi vừa cời bộ váy mỏng trên người ra.

Soạt!

Làn váy mỏng manh rơi xuống. Ả mập không hề mặc đồ lót, thoáng chốc phô bày toàn bộ thân thể ngà ngọc ra trước cái miệng há hốc của Nguyễn Huy.

Mắt gã đau khổ lướt qua hai trái mướp sệ dài thông gần đến rốn, bên trên điểm tuyết hai viên mứt chùm ruột héo rũ to bằng ngón chân cái, lại còn thâm sì như màu cặp môi ả mập. Bên dưới cái bụng như cóc chứa là rừng rậm nhiệt đới xoắn đen mà nếu lỡ lạc vào sẽ không thể tìm được lối ra. Khấp thân ả mập đầy những khối mỡ núng na núng nính, theo từng bước chân ả liên tục đong đưa.

Hồn vía Nguyễn Huy bay hết lên mây, vội rót thêm hai ly rượu, lấp bắp đưa ả mập:

- Em uống thêm đi... rồi ta...

Đau lòng thay, ý đồ chuốc say câu giờ của gã bị ả mập phủ phàng gạt đi không thương tiếc.

Xoảng!

Ả cầm ly rượu rồi bất ngờ quăng mạnh ra xa khiến nó vỡ nát, đổ lênh láng đầy sàn.

Song ả mập không quan tâm, toàn bộ chú ý của ả đổ dồn hết vào gã thanh niên đeo kính đẹp trai còn hơn cả tài tử. Nhìn kia, chàng trai trẻ đang ngai ngùng, gương mặt ửng hồng thật đáng yêu. Đôi môi mỏng đỏ chót đang run rẩy ả chờ được ả nếm thử.

Ả mập chồm tới, vật gã thanh niên xuống sàn nhà, thân hình phì nộn đè lên người gã đồng thời áp cập môi loa kèn của mình vào miệng gã, cái lưỡi đưa ra thọc sâu vào miệng đôi phương đánh tành tạch trong đó.

- Móa, tập đoàn chư vị thần linh cứu con!

Gã kính cận ú ớ trong mồm, cơ thể gầy yếu chói với, cảm tưởng mình đang bị thầy ma ăn thịt mà không thể nào kháng cự.

Ả mập lồm lỏi hi hục nằm trên người Nguyễn Huy, cái lưỡi khăm khảm mùi thịt bò, mùi rượu và cả mùi hôi quấy tung trong miệng gã, lũng sục tìm kiếm lưỡi gã rồi quấn chặt lấy, kéo ra thụt vào liên hồi như thi kéo co.

"Đờ mờ, con điểm, bỏ muốn cắt lưỡi mày!"

Ý nghĩ vụt qua đầu Nguyễn Huy, gã phải rất kiềm nén mới không làm thế.

- Anh yêu... sao nằm ngay đơ như khúc gỗ vậy? - Giọng ả mập léo nhéo dọa dẫm - Làm em không vui thì ngày mai không chắc có giấy cho anh đâu đấy!

Nguyễn Huy thở dài, thầm nghĩ mười mấy năm giữ gìn chưa khai đao của gã có lẽ sẽ chấm hết trong đêm nay, mọi thứ trôi theo dòng nước xuôi xuống cống đen.

Thôi kệ mẹ đời, nếu đã không thể chống cự, chi bằng nằm im tận hưởng.

Gã kính cận nhắm mắt, chủ động há miệng nòng nân đáp lại, cố nén cảm giác buồn nôn.

- Ừ...

Ả mập rên lên khoan khoái, vừa hôn vừa mò mẫm khắp người Nguyễn Huy, bàn tay gấp rút kéo khóa quần gã, lôi ra cái vòi nhỏ mềm oặt. Ả cười hi hi nói:

- Sao ẻo uột thế này, anh yêu? Không hứng à? Để em giúp anh trợ hứng nhé!

Cái lưỡi ướt đầm rút khỏi miệng gã kính cận, liếm láp khắp mặt gã rồi lặn xuống ngực, dần dần xuống đến ngay đũng quần và ngoạm mạnh vào đó.

- A...

Đến lượt Nguyễn Huy buột miệng rên khi cái miệng ướt át ngậm lấy phần dưới của gã, một cảm giác lạ lẫm cực kỳ tuyệt vời tràn vào đầu, lảng lảng đề mê không thể tả. Gã hơi chồm dậy, hai bàn tay chủ động vỗ lấy hai quả mướp nhão nhoẹt mà xoa bóp mon trón.

- Hi hi, sướng lắm à anh yêu?

Ả mập không ngừng rên rỉ, cái đầu nhô lên hụp xuống nhanh hơn khiến gã thanh niên trẻ trung cứng hết người, bàn tay càng bóp thật mạnh.

Ả ta tuy già xấu nhưng nhờ người cha ở trong quân đội có chút chức quyền nên đã thường thức qua không ít trai tơ, kinh nghiệm tình trường dày dặn, lúc này có bao nhiêu ngón nghề điêu luyện đều trở hết ra. Chỉ khổ cho gã kính cận lần đầu được nếm trải hương vị nam nữ, không cách nào kiềm được. Qua một lát, cơ thể đột ngột run bắn rồi một cảm giác như luồng điện chạy dọc sống lưng.

- Lạy thánh Allah, chư vị thần linh trên cao!!!

Gã thì thảo trong khoái lạc cực độ, cảm thấy thứ gì đó vừa trào ra khỏi cơ thể, bắn thẳng vào miệng ả mập.

Ả mập khẽ ưm, thỏa mãn nuốt sạch thứ dịch trắng trắng nhầy nhụa, miệng không ngừng liếm láp, cười nói:

- Anh yêu nhanh quá nha! Làm lại nào, lần này cố chậm rãi thôi!

Tuổi trẻ sung mãn, Nguyễn Huy lại là người chơi nên phục hồi rất nhanh, tiếp tục được ả mập dùng cái miệng diệu kỳ đưa lên tiên. Ả đột nhiên chộp tay gã nhét mạnh vào giữa hai cái đùi chèn đặc mỡ, trợn một bàn tay gã chui tọt vào trong cái hố đen vô tận, cảm giác ầm ập nhóp nhóp bao bọc.

- Mạnh lên, nhanh nữa lên anh yêu...

Ả mập rên hừ hự như bò kéo xe, đưa đẩy hai đùi tới lui, tay điên cuồng mon trón khiến Nguyễn Huy lần nữa chìm đắm trong khoái cảm. Nội tâm gã đấu tranh dữ dội, nửa muốn tận hưởng, nửa lại có cảm giác khó tận cam lai khi mình đang làm tình với con lợn nái sề. Gã nghiêng rặng, tay ra sức thật thật mạnh cố giúp ả thỏa mãn để nhanh kết thúc con ác mộng này.

Ả mập co giật như người lên cơn động kinh. Rồi có lẽ không còn chịu được nữa, ả bỗng giữ chặt tay gã, miệng thở phì phò:

- Khởi động vậy đủ rồi, nhập cuộc đi anh yêu!

Nói xong, ả chồm dậy ngồi lên bụng Nguyễn Huy, bàn tay múp míp lần mò nắm lấy "thằng nhỏ" của gã nhét vào.

Những khối mỡ đê xuống khiến Nguyễn Huy muốn ngạt thở, nằm xụi lơ tiến đưa một đời trai trẻ giữ gìn sắp bị thô bạo cướp đoạt, miệng không ngớt lầm rầm đọc kinh khấn vái, khỏe mắt long lanh ngấn lệ.

Lạch cạch!

Đường như ông trời cũng thấy động lòng thương cảm. Đúng lúc này, có tiếng vận khóa mở cửa từ bên ngoài.

Ả mập giật mình tạm ngưng mọi hoạt động, ngó ra cửa.

Lạch cạch!

Đúng là có người đang mở cửa thật. Khi nãy ả mập đã cẩn thận khóa cửa, tuy nhiên chỉ nhằm đề phòng những kẻ hàng xóm tọc mạch, không ngờ người duy nhất có chìa khóa lại về nhà lúc này.

Ả hốt hoảng bật dậy, cuống cuồng tìm váy mặc vào đồng thời đẩy Nguyễn Huy ra sau nhà, nói nhanh:

- Chết, chồng em về! Mau trốn đi!

"Đệt, chồng á?"

Trái tim gã kính cận thông xuống tận đít, ả mập này cũng có chồng sao? Và gã đang ngoại tình với vợ người khác?

Gã không có thời gian nghĩ ngợi, khăn trương gom quần áo chạy biến khỏi phòng khách, chui tọt vào một căn phòng ngủ.

Cửa mở. Một gã mặc quân phục tháo giày bước vào nhà, ánh mắt sắc lạnh đảo quanh tìm kiếm.

Nếu Nguyễn Huy trông thấy gã này nhất định sẽ giật mình, bởi đây chính là tên thiếu úy đã giờ trò dè xòm với Tiểu My lúc sáng.

Tên thiếu úy nhẹ nhàng đóng cửa, cài luôn khóa trong. Ả mập đã kịp mặc đồ, đơn đã đi tới, ông ọ nói:

- A, mình về rồi à? Không phải đêm nay mình có lịch trực sao?

Tên thiếu úy lạnh nhạt nhìn ả mập, cảm giác tõm lợm ngập trong miệng. Đã hơn một năm dài đằng đẵng trôi qua kể từ ngày kết hôn, gã vẫn có cảm tưởng mình đang bị nhấn chìm trong con ác mộng không hồi kết. Dù nằm mơ gã cũng không ngờ có ngày mình lại lấy con lợn nái trước mặt làm vợ, nếu không vì đường công danh và bị gia đình thuyết phục, còn lâu gã mới chịu gả nghĩa với thứ quý cái xúc phạm người nhìn này.

Từ lúc cưới đến nay, số lần gã ngủ với ả mập chưa quá các ngón trên một bàn tay, phần lớn đều trong trạng thái bị hiếp dâm lúc say. Gã quá chán ghét con mập này!

Thế nhưng trên danh nghĩa ả vẫn là vợ gã. Thằng nào dám cả gan rớ vào, cầm súng lên đầu gã, gã sẽ giết, bất kể bỏ nó là ai!

Ánh mắt tên thiếu úy rơi xuống bàn, trầm giọng:

- Nhà có khách hả?

- À vâng. Là chị Tư hàng xóm thôi, em ăn cơm một mình thấy buồn nên gọi chị ấy sang chơi.

Hai bộ chén đĩa và hai cái ly trên bàn đang tổ cáo tất cả. Dù vậy, ả mập lấp liếm rất nhanh, trong lòng vô cùng lo lắng.

Tên thiếu úy gật gù, chột hỏi:

- Chị ta về rồi hay còn trong đây?

- Về rồi. - Thấy mắt gã chồng nghi ngờ nhìn ra sau, ả mập vội nói - Mình ngồi nghỉ đi, em xuống bếp nấu chút gì cho mình ăn!

Nhà vẫn có cửa sau nhưng đã bị khóa kín, ả toan nhân cơ hội ra sau mở khóa cho "nhân tình trẻ" đang nấp đầu đó tranh thủ chạy khỏi.

Tên thiếu úy cười lạnh:

- Vậy còn đôi giày đàn ông trước cửa là của ai? Đã đi chưa?

"Bỏ mẹ rồi!"

Ả mập và cả Nguyễn Huy đang chui rúc phía sau cùng kêu thầm.

Chát!

Chưa kịp phản ứng, ả mập đã ăn trọn cái tát nảy lửa vào mặt, té lăn quay.

Tên thiếu úy móc khẩu súng lục đeo bên hông ra, lớn giọng:

- Tao cho mày ba giây để tự bước ra đây quỳ xuống, có khi tao xù nhẹ tội! Một...

Ả mập bỗng lao đến ôm chân tên thiếu úy, khóc lóc:

- Minh hiểu lầm rồi, không có chuyện đó đâu. Đôi giày đó là của...

- Mày cút!

Bốp!

Tên thiếu úy đã bay ả vợ khốn nạn. Sau khi đếm đến ba vẫn không thấy thằng khốn gu mận ló mặt ra, gã vác súng đi một vòng quanh phòng khách tìm một lượt nhưng không thấy, bèn hăm hăm đi ra phía sau, tiến về chỗ phòng ngủ của ả mập.

Gã đập bay cánh cửa đánh rầm vào trong, thận trọng cầm súng đi vào.

Trong phòng tối om, một tay tên thiếu úy cầm súng, tay kia giờ ngon nết soi sáng xung quanh.

Vụt!

Một bóng đen ngồi trên đầu tủ sát bên cửa phòng thỉnh thoảng nhay xuống, tung một đá vào tên thiếu úy.

Bất ngờ bị tấn công, nghe tiếng gió, tên thiếu úy lạnh người liền phản ứng rất nhanh, quay súng định bắn. Đáng tiếc, gã nhanh nhưng đối phương thậm chí còn nhanh hơn, chưa kịp siết cò đã trúng một đá giữa mặt té về phía sau, đánh rơi khẩu súng xuống sàn.

Nguyễn Huy lao đến đè lên người tên thiếu úy, nhanh tay chụp lấy khẩu súng kê vào đầu gã, nhàn nhạt nói:

- Nằm im! Chồng cự tao bắn nát sọ!

Ăn trọn một đá cực mạnh, tên thiếu úy choáng váng mặt mày, máu mũi máu mồm be bét, cổ thều thào dịu giọng:

- Cậu đi đi! Trong này rất tối, tôi vẫn chưa thấy mặt cậu! Chuyện tối nay xem như chưa từng xảy ra, tôi sẽ không truy cứu nữa!

Trong suy nghĩ của tên thiếu úy, kẻ này bị gã dồn vào đường cùng mới hành động liều mạng như vậy, nên chủ động hứa hẹn tha thứ để đối phương không làm càn. Thoát thân trước đã, báo thù tính sau!

Song, khác với tên thiếu úy nghĩ, đối phương chẳng những không chịu đi mà còn cầm ngon nết đang chao liệng sắp tạt dưới sàn lên, kê sát vào mặt gã.

Một gương mặt khá quen thuộc hiện ra trước mắt tên thiếu úy, nhưng nhất thời gã không nhớ được đã gặp ở đâu.

Đương nhiên Nguyễn Huy dễ dàng nhận ra tên thiếu úy cậy chó đàn giờ trò lúc sáng. Gã thoáng bất ngờ, cười toe toét như trẻ con được quà:

- Ô, chào ngài thiếu úy! Ngài còn nhớ "em" không?

- Cậu là... - Tên thiếu úy ngờ ngợ.

- Hề hề, quên nhanh thế! - Gã kính cận háp háy mắt - Mới lúc sáng ngài còn sờ mông bóp ngực một cô gái trong nhóm em, làm em ghen tị chết được!

- Một ngày tôi bóp... - Tên thiếu úy định bảo mỗi ngày gã sờ mò rất nhiều gái đẹp, chợt nhớ mình đang bị uy hiếp thì ngưng bật. Lúc này, gã đã nhớ ra tên thanh niên đeo kính kia, cười khan bảo - Tôi đùa chút thôi, đừng cho là thật!

- À, hề hề, đùa thôi nhĩ? Vui thật, em cũng rất thích được đùa như ngài thiếu úy mà không có cơ hội! Chắc, đời thật bất công! Ngài thì sờ mó gái đẹp mỗi tay cả ngày, em thì khổ sở trong đây chịu đựng con mập! Ngài bảo có khốn nạn không?

- Ủ... Nếu cậu muốn, tôi sẽ xin cấp trên cho gia nhập quân đội, ngay ngày mai sẽ vào làm việc chung tổ với tôi, tha hồ!

Chơi vợ gã rồi còn than thở chê bai, tên thiếu úy hận nghiêng rằng nhưng vẫn thì thảo chiều dụ, tìm cách thoát ra song bắt lực vì thằng này trông gầy yếu mà lại cực nặng, dùng sức ngồi lên người khiến gã không thể nhúc nhích.

Nghe tên kia hứa hẹn, mắt Nguyễn Huy sáng rực:

- Thật á? Ngài chắc chứ?

Tên thiếu úy khấp khởi vui mừng:

- Thật. Tôi không đùa cậu đâu!

- Hề hề, vậy là ngày mai em được sờ gái thỏa thích rồi hả? Hề hề...

- Đúng vậy. Ha ha, buông tôi ra được rồi chứ? - Tên thiếu úy cố cười phụ họa, người hơi chồm lên chờ được thả.

Rốp!

Gã thanh niên đang cười cợt bỗng chụp lấy một cánh tay tên thiếu úy vặn xoắn ra sau khiến xương cốt gãy lìa.

Nhìn tên thiếu úy rên la đau đớn, gã thanh niên đẩy nhẹ gọng kính, thản nhiên mỉm cười:

- Đùa thế đủ chưa? Ngài bảo thích đùa nên em chẳng hẹp hòi gì mà không đùa với ngài một chút, giúp ngài thanh thản trước khi xuống dưới kia tha hồ dè mảy con quỷ cái! Hề hề!

- Mày... - Tên thiếu úy toát mồ hôi hột, con đau kinh khủng xâu xé tâm can khiến gã không nói nổi, chỉ biết quằn quại trong đau đớn.

Có tiếng bước chân thình thịch chạy xuống, ả mập hồi hộp ló đầu qua cửa phòng nhìn vào.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đêm dài

Dưới ánh nến leo lét, cảnh tượng tranh tối tranh sáng trong phòng khiến ả mập kinh hãi ngẩn ngơ.

Nãy giờ ả mập trốn trên phòng khách, mãi mới lấy hết can đảm đi xuống đây, cứ lo chồng ả đã xử từ "nhân tình". Nào ngờ, mọi chuyện diễn ra ngược lại hoàn toàn.

Ả không hề nhìn lầm, tên thiếu úy chồng ả ngày thường hét ra lửa nhưng lúc này đang bị gã thanh niên đeo kính đè dưới đất, khóa chặt tay chân. Cánh tay phải chồng ả bị vặn gập về sau, xương gãy trắng ớn đăm rách toạc da thịt cực kỳ ghê rợn.

Tại ả mập ù đi, nhất thời quỳnh quáng không biết phải làm gì. Ả có nên nhào tới xô gã thanh niên kia ra, giải cứu chồng ả?

Tên chồng đã phát hiện ả ngoại tình, nếu chuyện này đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới cả gia đình ả. Nhưng nhìn thái độ gã kia không có ý định buông tha, nếu để mặc gã hành hạ lẽ như giết chết chồng ả thì biết làm sao đây? Ả khó tránh bị liên lụy.

Đang khi ả như người đi trong sương mù, đứng chôn chân. Gã thanh niên nghe tiếng động ngẩng mặt lên, tươi cười bảo:

- Vào đây!

Nụ cười mới trước đó ít phút trong mắt ả mập còn rất hấp dẫn cuốn hút, hiện tại trông chẳng khác nào ác quỷ khoe nanh vuốt. Chân tay ả run lấy bầy, lú lú đi vào phòng, không dám trái lời.

Gã thanh niên hất hàm về phía giường:

- Ngồi chờ anh một chút! Sẽ xong ngay thôi!

Ả mập chậm chạp ngồi xuống giường, tâm trạng lo âu sợ sệt. Ả có cảm giác mình đã phạm sai lầm chết người khi rước kẻ này vào đây, và giờ ả phải gánh lấy hậu quả.

Gã thanh niên vỗ nhẹ vào mặt tên thiếu úy vẫn đang rên rĩ:

- Có trần trời gì không, ngài thiếu úy? Vợ yêu xinh đẹp của mày kia!

Tên thiếu úy bị đè mạnh dưới sàn gạch lạnh giá cổ đưa mắt nhìn ả mập cầu cứu:

- Em... nói hấn tha anh! Anh sẽ không truy cứu...

Ả mập bật khóc.

Tuy ả hận tên chồng bỏ bê và đối xử mình không ra gì cả năm qua, nhưng nhìn tình trạng thê thảm của gã lúc này, ả không độc ác tới mức muốn giết chết gã. Dù sao đó cũng là chồng ả, cả hai đã từng tổ chức hôn lễ trước sự chứng kiến của quan khách hai họ. Hơn nữa nếu chồng chết, ả sẽ phải một mình đối diện với chuyện khủng khiếp này. Không thể được!

Ả run rẩy đứng lên, cất tiếng cầu xin:

- Đừng giết anh ấy! Anh muốn gì em cũng đáp ứng, ngay sáng sớm mai em sẽ làm giấy cho các anh! Xin đừng làm hại anh ấy...

Gã thanh niên cười cười không tỏ thái độ, mắt nhìn ra bên ngoài như đang tính toán.

Nghĩ đã tác động được gã, tên thiếu úy mừng rỡ, vội nói thêm:

- Cậu nghe rồi đấy. Chúng tôi sẽ đáp ứng toàn bộ yêu cầu của cậu, giết tôi không có lợi cho cậu đâu. Quân đội sẽ...

Rốp!

Tên thiếu úy im lặng còn chờ, vừa mở mồm phân tích lợi hại thì gã thanh niên bất thần bẻ gãy luôn cánh tay còn lại của hắn.

- A!!! - Tên thiếu úy đau đến suýt ngất, miệng liên hồi kêu rên liên bị gã thanh niên nhét nòng súng vào, vội nín bật cổ chịu đựng, mồ hôi vã đầy mặt.

Ả mập bật dậy, chạy ào đến định kéo gã thanh niên ra, giải thoát cho chồng nhưng gã chỉ nhẹ đẩy tay đã hất văng ả trở lại giường.

Ả lồm cồm bò dậy, biết sức mình không thể làm gì, khóc rống lên:

- Xin anh đừng làm vậy! Anh ấy bị thương nặng rồi, không thể làm hại anh được nữa! Xin hãy buông tha anh ấy, muốn gì em cũng chịu!!!

Gã thanh niên vẫn giữ nụ cười trên môi, không chút động lòng. Gã kéo lấy Dao Mỏ Chó vẫn đeo bên hông tên thiếu úy, kê bẻ bản dao lạnh lẽo lên mặt hắn, cười nhẹ:

- Cung có biết người chồng tốt của cung đã làm gì sáng nay không? Hề hề, hấn sờ soạng cơ thể một cô bạn trong nhóm anh, không những một mà tận hai lần. Đối với anh, đó là một tội lỗi không thể tha thứ, bởi vì anh còn chưa được sờ mà hấn dám! Thế nên anh bẻ gãy hai cái tay chó của hấn, cho hấn nếm chút trừng phạt êm ái. Bé cung nói thử anh có làm sai không?

- Không... Anh không sai... - Ả mập khóc tu tu.

Gã bỗng đứng lên, tặc lưỡi:

- Thôi được rồi, cung đã cầu xin như vậy, và chồng cung cũng tỏ ra hối hận...

Đến đây, gã thanh niên đá vào cơ thể mềm oặt của tên thiếu úy mấy cái.

Tên thiếu úy gắng gượng thều thào:

- Xin lỗi, xin lỗi... Tôi ân hận lắm! Xin lỗi...

- Tốt! - Gã thanh niên gạt đầu, bảo ả mập - Ném anh cái chần!

Ả mập không biết gã có ý định gì, nhưng chỉ cần gã tha mạng chồng ả thì bảo ả làm gì cũng được, hối hả thấy cái chần nhưng tới.

Gã thanh niên nhẹ nhàng đón lấy, lót dưới sàn rồi lăn tên thiếu úy nằm lên. Tiếp theo gã quấn chần một vòng quanh thân tên thiếu úy, kín cả mặt, đoạn quay qua cười với ả mập:

- Biết anh quán thể này để làm gì chứ?

Ả mập ngơ ngác lắc đầu, mắt ướt đầm.

- Giữ gìn vệ sinh chung thôi! Khỏi mất công cung phải lau dọn tốn thời gian!

Khỏe môi gã vẫn treo nụ cười, song tay cầm dao thỉnh thoảng chém một nhát xuống cổ tên thiếu úy.

Phập!

Lưỡi dao cực sắc bén dễ dàng cắt phẳng đầu tên thiếu úy lẫn lớp chăn bọc ngoài, một ít máu văng ra nhuộm đỏ sàn nhà.

Ả mập rú lên kinh hoàng, trợn mắt ngã vật xuống giường bất tỉnh.

- Chắc, tính kĩ thế mà vẫn có sai sót! - Gã thanh niên lắc đầu không hài lòng, thân nhiên ngồi xuống cạnh thi thể không đầu, mò mẫm lột sạch trang bị.

Tên thiếu úy chỉ có Dao Mỏ Chó là đáng kể, còn lại vài món trang bị trên người có thuộc tính khá kém.

Nguyễn Huy tiến tới giường xốc ả mập dậy, tát nhẹ vào mặt ả:

- Dậy nào bé cưng! Ngủ trật giờ thế này bảo sao không mập cơ chứ, chắc!

Ả mập vừa mơ mơ màng màng chưa hồi phục ý thức đã bị nhét một viên thuốc vào miệng.

- Nuốt mau!

Ả mập bừng tỉnh, trông thấy gã thanh niên ngồi sát mình thì thất kinh hồn vía, vội trệu trạo nuốt thứ trong miệng xuống bụng, không kịp kiểm tra đó là gì.

- Ngoan, vậy anh mới thương chứ!

Nguyễn Huy đứng lên, nhịp nhịp dao trong tay, cười nói:

- Biết anh đang nghĩ gì không?

Thần sắc ả mập tái xanh, hai bàn tay nắm chặt xoắn vào nhau, sợ đến thất thần. Ả thần thờ lắc lắc đầu, toàn thân lạnh cóng.

Sự lạnh lẽo bao trùm toàn bộ căn phòng. Ả mập bỗng thấy cuộc sống đang rời bỏ mình.

Gã kính cận ra chiều khó nghĩ:

- Chồng em thì dễ rồi, riêng em hơi nù năn quá, chẳng biết nhét vào đâu để người khác khó tìm thấy! Cho anh ý kiến xem nào!

Phịch!

Ả mập run bắn, hai chân mềm nhũn té lăn khỏi giường. Nước mắt ả trào ra xối xả, kêu khóc như heo bị thọc tiết:

- Đừng làm vậy! Em nhất định đáp ứng mọi yêu cầu của anh, bất kỳ chuyện gì! Còn nữa, em hứa tuyệt đối giữ kín chuyện này, sống để bụng chết mang theo, không để ai biết! Em thề, em thề mà... Đừng giết em!!

Nguyễn Huy gật gù:

- Không giết em cũng được. Nhưng anh lỡ tay giết thẳng chồng em rồi, không phải em sẽ hận anh sao? Vậy rất nguy hiểm!

- Không, không có. Hắn thường ngày luôn hành hạ dè bieu em, chết là đáng! Anh làm rất đúng!!! - Ả mập rồi rít vừa khóc vừa nói.

- Ủ. Nghe em nói vậy làm anh bớt áy náy đi nhiều, hầy dà, chuyện ngoài ý muốn mà! Em nói xem, giờ ta giải quyết cái xác sao đây?

- Em... trước giờ em chưa có kinh nghiệm trong chuyện này. Hay là ta chặt nhỏ rồi bỏ vào nồi hầm thật mềm, sau đó vớt cho chó ăn, ném vào bao rác cũng được. - Ả mập vô cùng rối trí, nói liên miêng, cứ sợ chậm trễ tên kia sẽ đổi ý - Hoặc là băm nhuyễn, đổ hết vào bồn cầu rồi giặt nước xả xuống hầm. Anh thấy ổn không?

Nguyễn Huy rung mình. Quả nhiên lòng dạ đàn bà khó lường, ả mập mới trước đó còn khóc lóc xin xỏ cho chồng, bây giờ vì tự cứu bản thân mà ngay cả chuyện ác như thế cũng nghĩ ra được. Mấy biện pháp nghe khá ổn nhưng sẽ mất nhiều thời gian, chắc ả ta khi trước là một kẻ hâm mộ cuồng nhiệt thể loại phim trình thám kinh dị.

Nguyễn Huy ngồi xuống quần kín mấy lớp chăn dày quanh thi thể, kê cả phần đầu đút rồi, tiếp đó đẩy sâu vào trong gầm giường. Xong xuôi, gã ân cần dọn dò:

- Sau khi anh đi, em nhớ lau thật sạch, đừng để còn mùi máu! Ngủi mùi này rất khó ngủ, dễ ảnh hưởng đến sức khỏe!

Ả mập gật đầu lia lịa, chỉ cầu mong tên hung thần mau đi cho ả nhờ.

Nguyễn Huy mỉm cười:

- Chắc em đã nhận ra anh là người chơi. Viên thuốc khi nãy em nuốt là thuốc độc lấy từ hệ thống. Nếu sau một tuần không có thuốc giải, cơ thể em sẽ thối rữa từ trong ra ngoài rồi chết, hơi đau đớn đấy! Nên tốt nhất từ giờ trở đi em hãy ngoan ngoãn nghe theo lời anh! Hiểu chứ? À, nếu em không tin thì

có thể thử, biết đâu khi anh chết rồi, em sẽ được quân đội hỗ trợ tìm thuốc chữa, hề hề! Nhưng anh không chắc họ sẽ tìm được, vì hệ thống có rất nhiều loại thuốc độc, và mỗi loại chỉ có đúng một viên thuốc giải.

Đầu óc ả mập rối loạn cực độ, viễn cảnh chết thối tằm lợm nhấm chìm tâm hồn ả. Gã thanh niên rất độc ác, giết chồng ả mà không hề nhú mày nhăn mặt, cho nên ả tin gã không nói đùa.

- Còn nữa, ngay sáng sớm ngày mai anh muốn có giấy! Nếu bọn anh xảy ra sự cố, anh sẽ vui vẻ kể cho mọi người nghe về chuyện đêm nay, rằng em hẹn anh đến nhà ôm ấp, bị chồng phát hiện nên đồng lõa lập mưu giết chồng. Hề hề, em có quyền chối, nhưng khi anh kể ra đặc điểm cơ thể em cho phía quân đội kiểm tra, em nghĩ họ sẽ tin ai? Thân hình màu mỡ tuyệt vời của em còn in sâu trong đầu anh. Chắc, đã ngoại tình còn câu kết hãm hại chồng, tội này có lẽ bị tử hình ngay nhỉ?

Chút ý định phản kháng còn sót lại trong ả mập bị những lời này đánh tan. ả hít sâu một hơi để lấy bình tĩnh, giọng run run:

- Anh yên tâm! Em sẽ nghe theo anh, sao cũng được! Miễn là chuyện này không lộ ra! Nhưng nếu có người hỏi tới, em biết giải thích thế nào đây?

- Cứ nói không biết. Thời này mỗi ngày có hàng đồng người chết mất xác trong miệng thầy ma, chồng em cũng không ngoại lệ. Vậy nhé, anh về sớm nghỉ ngơi! À quên mất, em có muốn chúng ta tiếp tục chuyện khi này không? - Gã thanh niên đi tới cửa bỗng quay lại cười hỏi.

Giờ thì có cho vàng ả mập cũng chẳng dám chạm vào người tên sát nhân máu lạnh kia, mặt tái nhợt vội lác đầu.

- Hề hề, thu dọn sạch sẽ giúp anh nhé! Mai anh sẽ giúp em giải quyết cái xác. Ngủ ngon bé cưng!

Gã thanh niên nói rồi nghênh ngang rời đi.

...

- Nhìn xem, đây là cái gì?

Tên thanh niên trẻ tuổi lừ lừ bước tới, tay cầm chiếc điện thoại thông minh, màn hình đang mở cảnh một đôi nam nữ trườn miên âu yếm nhau trên giường. Cả hai đều không còn mảnh vải che thân.

- Cậu... làm sao cậu có thứ này? - Tiểu My tròn mắt khó tin. Người nữ trong đoạn video chính là nàng, còn người nam là Hoàng Minh* bạn trai nàng.

Tên thanh niên cười dâm, miệng xuýt xoa:

- Hi hi, xui cho hai người, thuê đâu không thuê lại nhằm ngay khách sạn nhà tôi! Căn phòng có gắn camera nên may mắn ghi được cảnh tượng nóng bỏng này!

Tiểu My đỏ bừng mặt, tức giận lẩm bẩm nói:

- Gia đình các người làm ăn thật chẳng có lương tâm! Sao dám quay lén khách hàng? Tôi... tôi sẽ báo công an...

- Báo công an hả? Báo đi! - Tên thanh niên càng càng mặt thách thức - Chú tôi là Phó giám đốc công an thành phố, đâu phải cô chưa từng nghe? Cô báo thử xem làm gì được!

- Cậu...

- Hi hi, tôi đã sao chép đoạn video này thành nhiều bản lưu trữ trong mail và cả trên mạng internet. Cô khôn hồn thì nghe lời tôi, bằng không đến lúc cảnh hai người chơi nhau trần ngáp trên các trang mạng xã hội, lúc đó hối hận cũng đã muộn!

Tim Tiểu My đập thình thịch trong lồng ngực, cảm giác sợ hãi dâng tràn trong đầu khiến nàng ngạt thở. Xưa nay bản tính nàng vốn hiền lành, quen Hoàng Minh hơn hai năm chỉ mới nắm tay. Cho đến gần đây vào dịp sinh nhật bạn trai, hai người có uống chút rượu, không kiềm chế được tình cảm mới làm chuyện ấy với nhau. Không ngờ lần đó đen đủi bị quay lén, càng đen hơn khi kẻ giữ đoạn phim chính là Phan Tú** chơi cùng nhóm bạn. Để bây giờ tên khốn này trơ trẽn đưa cho nàng xem, còn lớn giọng uy hiếp.

- Cậu muốn gì ở tôi? - Tiểu My mím môi, đôi mắt ửng đỏ sắp khóc.

Phan Tú tươi cười, đôi giọng thì thoả:

- Yên tâm, tôi không đòi hỏi gì quá đáng đâu! Chỉ muốn được gần gũi em như trong này thôi!

Vừa nói gã vừa chỉ vào màn hình điện thoại vẫn đang phát đoạn hình ảnh ướt át.

Tiểu My giật mình, cơ thể run rẩy không kiểm soát được:

- Chúng ta chỉ là bạn. Cậu lại chơi thân với Hoàng Minh, sao có thể nói ra những lời đồi bại như vậy chứ?

Phan Tú sa sầm nét mặt, cất điện thoại vào túi quần, đe dọa:

- Bớt nhảm nhí đi! Lúc trước tôi theo đuổi thì em tỏ vẻ kiêu kỳ làm cao từ chối, bảo bạn học hành, tưởng sao rốt cuộc quen thằng Minh. Nó có gì hơn tôi? Ha ha, nói thật nhé, cái đó của nó nhỏ hơn tôi nhiều. Em quen nó đúng là một sai lầm lớn!

- Im đi!

Tiểu My đỏ bừng mặt, giận dữ nói:

- Bọn tôi yêu nhau trong sáng, không phải như cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến mấy chuyện nhơ bẩn xấu xa!

- Trong sáng? Ha ha!! - Phan Tú cười lớn, chợt bữu môi khinh bỉ - Trong sáng quá nhỉ, trong sáng tới mức cả hai người ngựa ngáy không chịu được phải thuê phòng, ôm nhau rên ầm ỉ cả đêm! Ha ha, thôi không nói nhiều nữa, em thử nghĩ tới hậu quả nếu "bộ phim" này được tung lên mạng xã hội đi! Gia đình, bạn bè, thầy cô, tất cả mọi người... sẽ thấy rõ bộ mặt dâm dăng giả bộ hiền lành ngây thơ của em. Nhất là cha em, ha ha, tôi nhớ không lầm thì ông ta là nhà giáo cũng có tiếng tăm nhỉ, nghe đồn giáo dục con cái rất nghiêm khắc. Hay, không biết ông ấy sẽ cảm thấy thế nào khi cô con gái bé bỏng bỗng dưng "hot" trên mạng đến vậy, lại còn được lên trang nhất các tờ báo! Chắc sẽ thấy vui và vinh dự lắm!

Liên tục bị đối phương đả kích tinh thần, nước mắt Tiểu My tuôn rơi lã chã. Thần trí nàng choáng váng, cơ thể lao đảo suýt chút ngã quỵ.

Đúng như Phan Tú nói, cha nàng là nhà giáo ưu tú nhiều năm, đang giữ chức vụ hiệu trưởng một trường cấp ba có tiếng ở tỉnh. Nếu chuyện này lộ ra, có khi ông ấy đánh mất tất cả. Sự nghiệp công danh chưa nói, cha nàng vô cùng coi trọng danh dự, từ nhỏ đã dạy dỗ chị em nàng rất nghiêm. Chắc chắn ông ấy sẽ không thể sống nổi nếu đoạn phim bị phát tán.

- Cứ suy nghĩ thật kĩ rồi trả lời tôi! Tốt nhất đừng báo công an, có chú tôi bưng bít, các người chẳng thể làm gì được. Mà kể cả tôi có bị bắt thì em cũng đừng hồng yền thân. Tôi đã cài sẵn chế độ tự đăng, đến thời gian đoạn phim sẽ tự động công khai, lúc ấy nếu tôi ngồi trong tù sẽ chẳng có ai đỡ xuống giúp em đâu nhé! Ha ha, cho nên tốt nhất là em hãy ngoan ngoãn chịu theo ý tôi, vừa được sướng vừa được yên ổn! Hi hi, tôi bảo đảm sẽ làm em sướng ngọt ngào hơn thằng Minh ngu xuẩn, có phúc mà chẳng biết hưởng cứ loay hoay suốt đêm.

- Cậu im đi, đừng nói nữa! - Tiểu My gào khóc, bịt chặt hai tai không muốn nghe thêm những lời bẩn thỉu.

- Ha ha, em hãy suy nghĩ đi! Hãy suy nghĩ đi! HÃY SUY NGHĨ ĐI!!!!!!!!!!!!

Giọng cười dâm dăng của Phan Tú thật lớn, văng vẳng rồi xa dần xa dần, mơ mơ hồ hồ...

- Đừng mà...

Tiểu My giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm trán.

- Mơ thấy ác mộng à? - Tiếng Trần Phi vang lên sát cạnh nàng.

Tiểu My ngó qua, nhận ra nàng ngủ quên tựa đầu lên vai hắn có lẽ đã lâu. Nàng liền ngồi dậy, gượng cười:

- Không, Bạn không ngủ sao?

- Chưa. - Trần Phi đáp, bỗng đưa một mảnh khăn giấy qua - Lau đi!

Tiểu My khó hiểu toan hỏi lại, chợt phát giác nước mắt mình chảy ướt một bên má, thậm cả vai áo hắn. Hóa ra vừa rồi nàng nằm mơ khóc mà không hay.

Nàng lí nhí cảm ơn, cầm khăn giấy chậm chậm nước mắt, rồi nhẹ nhẹ lau vai áo Trần Phi.

- Xin lỗi, tôi vô ý quá! - Nàng ngượng ngùng nói.

Mắt Trần Phi vẫn dán chặt vào quyển sách trên tay:

- Không sao. Nếu muốn bạn cứ ngủ tiếp!

Tiểu My nhẹ vuốt mớ tóc rối, lặc đàu:

- Tôi ngủ đủ rồi.

Trước đó, lúc Nguyễn Huy đi khỏi, mọi người trải một tấm bạt nằm tạm trên quảng trường chờ bình minh.

Trời về khuya, không khí ồn ào xung quanh dần lắng xuống. Lũng Mặt và Thiên Lô nằm lẩn lóc ngủ khò, ngáy rân trời. Chỉ còn Trần Phi và Tiểu My thức ngồi đó. Nàng rất buồn ngủ nhưng nằm tênh hênh giữa chỗ trống trải, trước cặp mắt nhiều người thì không thoải mái, nên quyết định cố thức chờ đến sáng. Nhưng rồi nàng thiếp đi lúc nào không hay, chẳng những vậy còn tựa đầu lên vai Trần Phi ngủ, nghĩ lại thật xấu hổ.

Tiểu My ngồi bó gối, tựa cằm lên hai chân, mắt nhìn xa xăm. Nàng vẫn chưa quên được cảm giác hải hùng vừa nãy, mọi thứ trong mơ mà chân thực đến ngỡ ngàng.

Nàng tự trấn an mình, mọi chuyện đã qua rồi. Thế giới bây giờ đã khác, Phan Tú đã chết, mạng internet cũng không còn, nàng không phải lo bị chuyện đó mãi ám ảnh tâm trí nữa. Chuyện đáng lo nhất bây giờ là cha mẹ nàng và đứa em trai, chẳng biết bọn họ có khỏe không, hay đã...

Tiểu My thừa người suy nghĩ mông lung hồi lâu, ngó qua thấy Trần Phi vẫn yên lặng đọc sách, khẽ hỏi:

- Bạn đọc gì vậy?

- "Thiên Thần và Ác Quỷ" của Dan Brown. Quyển này hay nên tôi mang theo! - Trần Phi nói rồi không đợi nàng trả lời, bỗng gấp sách đưa sang - Muốn xem không?

- Bạn đang xem mà?

- Tôi xem nhiều lần lắm rồi, chỉ định giết thời gian thôi.

- Cảm ơn!

Đêm khuya sương lạnh. Dưới ánh trăng nhàn nhạt mờ ảo, cô gái trẻ với khuôn mặt xinh xắn trắng mịn như trẻ em vui vẻ lật từng trang sách, đôi mắt chăm chú đọc những dòng chữ nhỏ. Tâm hồn nàng chìm đắm vào câu chuyện trong đó.

Cạnh nàng, tên thanh niên tóc đen lòa xòa hơi liếc qua, khoe môi cong lên như đang mỉm cười. Trên vai hắn, con vẹt bảy màu sặc sỡ đang chân co chân duỗi ngủ gà gật.

Chú thích:

* + **: Xem lại chương 21 có nhắc tới hai nhân vật này.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Giữa trùng vây (1)

Trời tờ mờ sáng, khu vực quảng trường vẫn còn sương mù trôi lững lờ. Nguyễn Huy và Trần Phi thức dậy đi lấy kết quả xét nghiệm.

Đêm qua, khi trở về Nguyễn Huy thuật sơ lại tình hình cho Trần Phi. Hai người bàn cách giải quyết cái xác.

Đối với hành vi của gã, Trần Phi không có ý kiến. Thời đại này giết vài mạng người chẳng phải việc gì quá lớn, huống hồ trước đó hắn cũng đã muốn xử lý tên thiếu úy nếu có dịp gặp lại, coi như Nguyễn Huy thay mặt đòi công bằng cho Tiểu My.

Chuyện giết tên thiếu úy, bọn họ không kể với mấy người kia, càng ít người biết càng tốt. Vì vậy sáng nay chỉ mình Trần Phi đi cùng Nguyễn Huy.

Hắn không phải chờ đợi quá lâu. Lát sau, gã kính cận vui vẻ bước ra, trên tay cầm theo xấp hồ sơ, có cả chìa khóa căn hộ của ả mập. ả tiền gã đến tận cửa, sắc mặt mặt mày vô cùng, nhất là cặp mắt thâm quầng như gấu trúc, có lẽ mất ngủ suốt đêm qua.

Tiếp theo, bọn hắn đi tới nhà ả mập để thủ tiêu cái xác. Sáng sớm, nhiều người vẫn còn chìm trong giấc ngủ nên cả hai dễ dàng tiếp cận căn nhà mà không bị ai dòm ngó.

Sau khi mở khóa cửa vào trong, Trần Phi thu thi thể tên thiếu úy vào nhẫn. Lúc thường, chiếc nhẫn không thể cất giữ vật thể sống, nhưng nếu kẻ đó đã chết thì được. Chỉ có điều xác tên này khá cồng kềnh, không gian bên trong nhẫn đã chứa không ít nhu yếu phẩm, nhét thêm cái xác liền trở nên chật cứng. Cũng may chiếc nhẫn có tính năng giống như tủ lạnh, có thể bảo quản rất tốt nên trong thời gian ngắn không sợ cái xác phân hủy dấy bẩn thức ăn. Sắp tới tìm chỗ nào kín đáo vứt bỏ là được.

Căn phòng hiện trường án mạng được ả mập lau rất sạch, còn xịt thêm nước hoa che dậy mùi máu. Hai người kiểm tra lại một lần, không thấy điểm nào sơ hở mới yên tâm đi ra. Trước khi rời khỏi, Nguyễn Huy không quên khóa cửa rồi vứt chìa khóa vào chậu kiềng gần đó như ả mập căn dặn. ả vẫn chờ gã tuần sau quay trở lại đưa thuốc giải cho mình.

Khi bọn hắn trở về, mọi người đã ngủ dậy chờ sẵn. Cả bọn đi tới lớp cổng thứ hai sau quảng trường, trình giấy tờ cho đám lính gác. Lũ này vẫn còn ngái ngủ, vài tên ngáp ngáp dài. Chúng ngó sơ xấp giấy tờ rồi phẩy tay cho đi qua, không hỏi gì nhiều. Đã vào được đây thì mọi người đều bị binh lính ngoài kia thẩm tra kỹ và lấy sạch trang bị, nên chột gác trong này khá lơ là. Tuy nhiên, lúc Trần Phi bảo chỉ đi qua, không có dự định ở lại Khu An Toàn, ánh mắt tên trưởng chốt trực nhìn hắn có vẻ kỳ lạ.

Sau lớp cổng sắt đen dày nặng trĩu, khu đô thị sầm uất hiện ra.

Thực tế khu vực này trước kia là thành phố Vĩnh Thuận, một trong những thành phố lớn trực thuộc trung ương. Khi xảy ra đại dịch, đoàn quân dưới trướng tướng Phan Chinh lập tức hành quân đến đây diệt sạch thầy ma rồi chiếm đóng làm căn cứ, thế nên không bị hư hại gì mấy. Mọi thứ đều còn rất hoàn hảo, thoát nhìn không hề khác trước kia. Chỉ khác là đường phố vắng bóng người hơn, không gian lạnh lẽo và thiếu ánh đèn đường, cũng như đèn từ các tòa nhà chọc trời xung quanh.

Quân đội có không ít máy phát điện công suất lớn chạy bằng xăng dầu, nhưng hiện giờ nhiên liệu khan hiếm nên chỉ vài nơi trọng yếu được ưu tiên sử dụng, còn lại đều phải dùng nến. Dù vậy, thậm chí số lượng nến cũng rất ít, người dân không có mà dùng, như ả mập nhờ gia thế mới xin xỏ được một ít để dành xài dần.

Ngay khi vượt qua được hai lớp cổng, việc đầu tiên người dân tị nạn phải thực hiện là vào tòa nhà lớn bên trái để làm thủ tục nhập cư. Trong đó có bộ phận chuyên thụ lý giải quyết chỗ ở cho họ. Tùy theo hoàn cảnh, năng lực, số lượng người trong nhóm mà sẽ được phân bổ nơi ở phù hợp.

Trước kia, kẻ nào có tiền có quyền sẽ được ưu ái, nhưng thời thế giờ đã khác. Thực lực mới là yếu tố quyết định. Mấy tờ cáo thị dán trên tường đề rõ, cụ thể:

- + Những người có cấp độ từ 1 đến 5, nhận một căn nhà cấp bốn, mỗi ngày được cấp một bát cháo loãng và 200 ml nước sạch.
- + Từ cấp 6 đến cấp 10, nhận một căn biệt thự, mỗi ngày được cấp một tô cháo loãng và 400 ml nước sạch, ngoài ra sẽ xem xét cho gia nhập lực lượng quân đội.
- + Từ cấp 11 đến cấp 15 chính là lực lượng tinh anh nòng cốt, sẽ tuyển thẳng vào quân ngũ, thậm chí nếu nhân thân tốt còn trực tiếp thăng lên làm sĩ quan, nắm trong tay một toán lính dưới quyền. (Không thấy nhắc đến khẩu phần mỗi ngày, nhưng có lẽ cực kỳ ưu đãi).

Riêng về những người trên cấp 15, trong thông báo không thấy đề cập. Phần lớn mấy người này ít khi vào Khu An Toàn vì họ đủ khả năng sinh tồn bên ngoài, tự mình lãnh đạo thủ hạ, làm vua một cõi sướng hơn phải cúi đầu nhận lệnh từ kẻ khác.

Trên radio, quân đội tuyên bố bất kỳ người dân nào khi gia nhập Khu An Toàn đều có khẩu phần mỗi ngày, nhưng thực tế không phải vậy. Chỉ ai là người chơi mới được phát lương thực và nước uống, những kẻ chưa từng giết thầy ma sẽ bị bỏ rơi bên ngoài tự sinh tự diệt, tuyệt đối cấm đặt chân vào.

Quân đội tuy có kho quân nhu khổng lồ nhưng về lâu về dài khó lòng đáp ứng được ngàn ấy miệng ăn, thế nên muốn ăn bắt buộc phải làm. Mỗi ngày, dân tị nạn tùy vào cấp độ đều phải theo nhóm cố định ra bên ngoài làm nhiệm vụ, tiêu diệt thầy ma, tìm kiếm thêm thức ăn nước uống. Mọi thứ tiến hành dưới sự giám sát chặt chẽ của binh lính nhằm đảm bảo không xảy ra tình trạng thất thoát, hàng hóa thu được phải nhập kho toàn bộ. Bất kỳ ai dám giấu diếm làm của riêng, dù chỉ là một viên kẹo, nếu bị phát hiện lập tức xử tử tại chỗ mà không cần phải trình báo. Tất nhiên có treo thưởng cho những người hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ hoặc tìm kiếm được nhiều nhu yếu phẩm, nhưng cũng chẳng đáng là bao.

Vì lẽ đó, Khu An Toàn Số 3 không dành cho những kẻ vô dụng nhất gan, vốn là gánh nặng trong mắt quân đội.

Hiện tại, dân ngụ cư đã thức dậy. Bọn họ gồm đủ mọi thành phần nam nữ, già trẻ, mỗi người đều cầm một cái bát trên tay, xếp thành hàng dài trước những khu nhà hàng ăn uống, chờ đợi đến lượt mình được cấp phát lương thực. Mỗi ngày, quân đội chỉ phát cháo trong khoảng thời gian từ 6 đến 8h sáng, ai chậm chân phải chịu đói khát chờ đến hôm sau.

Nhìn cảnh tượng mọi người phờ phạc chen chúc chờ nhận từng bát cháo loãng chẳng đủ no trong một buổi chứ đừng nói cả ngày, Trần Phi chợt nhớ đến những câu chuyện qua lời kể của cha mẹ hắn về thời chiến tranh trước kia. Có lẽ khi đó bọn họ cũng chịu khổ như bây giờ.

Cả nhóm chen lấn đi xuyên qua mấy đám đông ồn ào. Diện tích Khu An Toàn quá rộng, từ đây muốn ra đến cửa phía Nam còn hơn 90 km, bọn họ đi bộ chẳng biết đời nào mới tới. Ai cũng thấy uể oải nhưng đành chấp nhận. Trước đó, Nguyễn Huy yêu cầu ả mập kiểm tra cho cả nhóm một chiếc xe để tiện di chuyển, nhưng ả bảo trong thành phố không ai được lái xe ngoại trừ quân đội, đây là biệt đãi dành riêng cho quân nhân. Nếu bọn họ lái xe sẽ dẫn đến sự chú ý của chúng, rất dễ gặp nguy hiểm. Thảo nào từ lúc vào đây đến giờ không thấy ai chạy xe, chỉ thỉnh thoảng mới có ô tô chở binh lính đi ngang qua.

Sau chuyện lúc tối, ả mập hận Nguyễn Huy thấu xương, chỉ cầu mong gã chết đi, nhưng lại sợ gã xảy ra việc gì sẽ chẳng ai đưa thuốc giải độc cho mình, mới cần răng khuyên nhủ. Nghe vậy, gã kính cận đành bỏ ý định.

Hiện trong nhóm trình độ Thiên Lô kém nhất nhưng đã cấp 9. Tiểu My và Lũng Mật cấp 10. Nguyễn Huy cấp 11, Trần Phi cấp 18. Mấy hôm nay, hắn tách nhóm luyện cấp riêng, nhờ vậy cấp độ tăng nhanh. Với sức bọn họ nếu chạy hết tốc độ, tính luôn cả thời gian nghỉ ngơi hồi phục thì chỉ mất vài giờ là ra đến cửa Nam. Song vẫn là lý do cũ, sợ gây chú ý nên cả bọn phải đi bình thường như những người khác. Làm gì cũng phải đề phòng bị dò xét, đây là đặc điểm của mấy Khu An Toàn.

Lũng Mật là người đầu tiên lên tiếng cầu nhau, tên này rất thiếu kiên nhẫn:

- Cứ đi như rùa bò thế này biết bao giờ mới ra khỏi đây? Bà già nó, ở trong cái khu chết tiệt này thật khó chịu!

Giọng gã hơi lớn khiến không ít người hai bên đường nghe thấy nhìn qua. Tên nhóc Thiên Lô suyt khề:

- Nhỏ thôi!

- Sợ quái gì chứ! Chú mày nhát quá đấy, lúc nào cũng sợ này sợ nọ! - Gã đầu vàng càng lớn tiếng hơn.

Nguyễn Huy khoác tay lên vai Lùng Mật, cười bí hiểm:

- Bình tĩnh! Tôi kể cậu nghe chuyện này bảo đảm sẽ hạ hỏa ngay!

Nói đoạn gã thì thầm to nhỏ kể lại sự việc đêm qua, tất nhiên là giấu biến đi chuyện hôn hít ả mập. Đây là nỗi nhục lớn nhất trong mười tám năm Nguyễn Huy có mặt trên cõi đời, gã tuyệt đối không chia sẻ với ai, kể cả Trần Phi.

Tên nhóc Thiên Lô thấy thế bèn chạy đến hóng ké.

Nghe xong, mặt mày bọn gã xám ngoét. Lùng Mật run giọng:

- Cậu giết thằng thiếu úy gác cổng ta gặp sáng qua hả? Không đùa chứ?

- Đùa gì mà đùa, xác nó vẫn còn nằm trong nhẫn Trần Phi! Bảo cậu ta cho xem! - Nguyễn Huy vênh váo hất mặt qua Trần Phi.

Hai gã kia vội ngó sang, bắt gặp Trần Phi lừ mắt:

- Các cậu biết rồi thì giữ mồm giữ miệng!

- Vâng vâng.

- Á há há há! Lũ chết nhát như thỏ đẻ! - Vệt Công Tước rống họng châm biếm, sau đó tiếp tục gục gặt trên vai Trần Phi. Con vệt này có thể ngủ cả ngày, mọi lúc mọi nơi, tuy vậy vừa rồi cũng cố ngóc mồm lên hóng chuyện xong mới chịu.

Kể từ đó, gã đầu vàng không hề hé miệng làm bầm than thờ dù chỉ nửa câu, chẳng may bọn lính mò đến kiểm tra rồi phát hiện xác đồng bọn nằm trong chiếc nhẫn Trần Phi đeo trên tay thì bỏ mếu. Gã lảm rảm khấn vái mong sao mau chóng đi khỏi, ngoài kia còn an toàn chán so với chốn quỷ quái này.

Càng đi sâu vào trong Khu An Toàn càng thưa người, phần lớn là binh lính, người bình thường rất ít. Chúng có mặt khắp nơi, cứ vài trăm mét lại có một chốt trấn giữ.

Từ khi dân chúng trở thành người chơi, thực lực vượt xa trước kia, khiến đám binh lính nhận lệnh cấp trên phải luôn đề cao cảnh giới nhằm tránh xảy ra bạo động. Khi phát hiện có dấu hiệu tụ tập, lập tức vài nhóm lính chạy đến dùng vũ lực trấn áp ngay. Trong tình trạng thiếu thốn lương thực hiện nay, nếu không cẩn thận có khi phía quân đội sẽ bị chính những người dân ngày thường luôn cam chịu này tấn công, cướp sạch kho quân nhu.

Vừa phải chống trả thầy ma, vừa đề phòng dân ngụ cư bên trong biểu tình nổi dậy, phe quân đội chịu không ít áp lực. Bất quá, đây là lựa chọn của bọn họ, chẳng hề bị ai ép buộc.

Trong vấn đề này, Trần Phi có lý giải riêng. Thứ nhất, quân đội đang thiếu thốn vũ khí nên muốn lấy trang bị từ dân chạy nạn để tăng cường sức mạnh. Thứ hai, những người tị nạn sau đó sẽ trở thành tay sai cho quân đội, đánh thầy ma, kiếm lương thực, làm tất cả mọi việc nguy hiểm... Từ đó quân đội có thể bảo toàn lực lượng mà vẫn đảm bảo được nguồn cung.

Tính ra, sau khi gia nhập Khu An Toàn, người dân chẳng được lợi ích gì, vẫn phải ngày ngày căng sức đánh giết thầy ma, song những thứ kiếm được đều bị quân đội tịch thu, sau đó ban phát lại cực kỳ nhỏ giọt. Thậm chí khi xảy ra tình trạng khẩn cấp, khả năng những người này bị đẩy ra trận làm bao cát trước tiên là rất lớn.

Phải tự mình đặt chân vào trong Khu An Toàn mới có thể nghe ngóng, đúc kết được những chuyện trên. Còn ở ngoài kia, dân chúng hoàn toàn bị lời lẽ tha thiết trên radio mê hoặc cho nên cứ lũ lượt kéo đến đây nạp mạng. Về phần vì sao mọi người không chịu rời đi thì rất dễ hiểu, sau khi vào đây, bọn họ bị cướp sạch trang bị lẫn những vật dụng thiết yếu, đồng thời luôn bị giám sát cực chặt chẽ. Mỗi lúc được lệnh điều động ra ngoài làm nhiệm vụ luôn có binh lính kẻ theo bên cạnh bọn họ, có chạy đằng trời, vì thế đành ngậm đắng nuốt cay chấp nhận, không dám phản kháng.

Phát giác dòng chảy ngầm khiến trong lòng Trần Phi nảy sinh nghi ngờ. Dân tị nạn trong đây không được tiếp xúc với bên ngoài, vậy còn bọn hắn ngay từ đầu đã trình bày chỉ đi ngang qua, chẳng lẽ bên quân đội không sợ bọn hắn đem sự việc này truyền ra ngoài? Khi đó liệu còn ai dám tìm đến đây?

Nếu là hắn, nhất định sẽ giết hoặc bắt giam, nhẹ nhất là cưỡng ép ở lại gia nhập lực lượng bao cát, tuyệt đối không cho rời đi để tránh bị tung tin bất lợi.

Cùng với suy nghĩ đó, Trần Phi phát hiện có một nhóm người đang âm thầm đi theo bọn hắn.

Sự việc diễn ra đã hơn mười phút. Bọn chúng rất cẩn thận, giữ khoảng cách khá xa nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm nhận được những luồng sát khí tập trung lên người mình.

Dù vậy, Trần Phi không hề quay đầu nhìn lại, cũng không nói với ai trong nhóm để tránh bọn họ hoảng sợ để lộ chuyện. Hắn vẫn bước đi bình thường, khi ngang qua mấy tòa nhà có cửa kính liền ngó vào nhìn ra sau.

Nhóm họ gần chục tên, chín nam một nữ, ăn mặc như dân chúng bình thường nhưng nhìn cách đi đứng rất có tác phong, đầu tóc cắt gọn gàng. Hắn đoán chúng đều là binh lính giả dạng.

Nguyễn Huy cũng nhận ra. Gã làm như vô tình đi sát Trần Phi, nói khẽ:

- Hình như có người đi theo ta.

- Ủ.

- Không lẽ chuyện kia đã bị lộ? - Ý gã nhắc đến tên thiếu úy.

Trần Phi thấp giọng:

- Nếu là chuyện đó, bọn chúng đã công khai giết ta giữa đường, cần gì lén lút! Khả năng chúng sợ bị truyền tin tức bất lợi nên mới định xuống tay bịt miệng!

- Có lý! - Nguyễn Huy gật gù - Có lẽ ở cổng quá đông người không tiện ra tay, chờ chúng ta đi vào chỗ vắng nhỉ?

- Ủ, ít ra chúng sẽ không gây lớn chuyện ở đây, chắc phải một lát nữa.

Khu vực này tuy thưa thớt nhưng vẫn còn lác đác dân chúng tới lui. Những kẻ được ở gần khu trung tâm phần lớn đều có năng lực, cho nên bọn lính càng thêm thận trọng.

Lông mày Trần Phi cau tít, vô cùng khó nghĩ. Bỗng dưng bị cuốn vào mớ rắc rối này, trước mắt hắn vẫn chưa biết giải quyết thế nào. Từ đây ra tới cổng Nam còn rất xa, tầm 80 km, nếu phía quân đội quyết tâm giết bọn hắn thì rất khó thoát, vì cứ cách vài trăm mét lại có một chốt đóng quân giám sát. Kể cả khi bọn hắn giải quyết đám đang lén lút bám đuôi, chắc chắn không lâu sau đó sẽ có một đám khác đông hơn, mạnh hơn tìm tới. Quân đội chưa bao giờ thiếu người.

Tình trạng cả nhóm hiện giờ chẳng khác nào cá nằm trong rọ, mặc cho kẻ khác mỗ xẻ. Chỉ hy vọng hắn và Nguyễn Huy đoán sai, bằng không hậu quả rất khó lường.

Di chuyển thêm vài cây số, dù Trần Phi cố tình dẫn cả nhóm rẽ phải rẽ trái mấy bận nhưng đám người phía sau vẫn chung đường, luôn giữ một khoảng cách không xa không gần. Hắn biết mình đã đoán đúng.

Đến nước này, Trần Phi đành phải nói cho mọi người biết, cùng nhau bàn tính kế hoạch.

Tiểu My, Lùng Mật và Thiên Lô nghe xong thờ dài rầu rĩ, chẳng hiểu vì sao xui xẻo cứ liên tục tìm đến.

Nguyễn Huy vẫn rất bình thản, bỗng cười bảo:

- Máy người than thờ thì giải quyết được gì? Tôi có một cách, liều mạng làm theo biết đâu sẽ thành công thoát khỏi đây!

Gã nói vài câu vào tai Trần Phi.

- Xem ra chỉ còn cách đó. - Hắn lạnh giọng - Tất cả chuẩn bị chiến đấu!

Mọi người gật đầu, nếu đã không thể tránh khỏi, vậy chỉ còn cách chiến một trận. Từ lúc đại địch đến giờ, bọn họ trải qua không ít gian nguy, thân ma còn không sợ thì sợ gì lũ chó săn cắn càn.

Để đám lính chọn chiến trường chỉ bằng bọn hắn tự chọn trước giành lấy ưu thế. Khi đi ngang một khu chung cư vắng vẻ, cả nhóm theo lệnh Trần Phi bắt ngờ rẽ vào rồi chạy thẳng lên mấy tầng trên.

Đám người đi theo xa xa phía sau thấy vậy vội chạy tới nhưng nhóm Trần Phi đã biến mất trong khu chung cư. Á duy nhất trong bọn cất giọng lãnh lút:

- Hình như chúng phát hiện rồi. Sao đây, đội trưởng?

Đội trưởng là tên có thể hình cao to trên dưới mét tám, làn da rám nắng rắn chắc, cơ bắp vạm vỡ. Thần sắc tên này rất trầm ổn, điềm tĩnh nói:

- Theo tin từ trên đưa xuống thì kẻ mạnh nhất trong bọn chúng chỉ mới cấp 4, nhưng xem tình hình có lẽ không đúng. Tốc độ và sự nhạy bén để có thể nhận ra bị chúng ta theo dõi, tôi đoán bọn này mạnh nhất cũng xấp xỉ cấp 10.

Khu vực xung quanh chung cư hoàn toàn trống trải, bọn chúng không lo lũ chuột kia chạy trốn nên thân nhiên đứng ngoài quan sát, bàn đối sách.

- Mạnh vậy à? Có lẽ đội trưởng đánh giá bọn chúng hơi cao rồi! Tôi nghĩ cùng lắm cấp 6, 7 thôi. - Một tên nói.

- Ủ, tôi cũng thấy thế.

Những người còn lại đồng ý.

Tên đội trưởng trầm ngâm giây lát, bảo:

- Hy vọng tôi nhầm lẫn! Vẫn như mọi lần, toàn đội chú ý phòng bị, đừng khinh địch! Chúng có năm tên, cứ chia ra hai chọi một! Nên nhớ hạn chế sử dụng súng để dẫn đến chú ý không cần thiết, rõ chưa?

- Rõ!

Những kẻ kia đồng loạt đáp, tiếp đó đón lấy vũ khí được tên đội trưởng lấy ra từ chiếc thắt đeo trên tay. Gã lạnh nhạt ra lệnh:

- Lên!

Chỉ chờ có vậy, cả nhóm chục người hùng hực khí thế xông vào chung cư. Công việc này, chúng đã làm quá nhiều lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Giữa trùng vây (2)

Khu chung cư có cầu thang dẫn lên ở cả hai bên. Nhóm người kia chia đôi, mỗi bên năm thành viên bọc trọn hai hướng với ý đồ không để bọn Trần Phi có cơ hội thoát ra ngoài.

Trước đây những người này thuộc biên chế Đội Đặc Nhiệm 5, có nhiệm vụ chuyên ám sát kẻ địch, giải cứu con tin. Nhưng sau đại dịch, vai trò của cả đội đã thay đổi, chuyển sang chấp hành mệnh lệnh tiêu diệt bất kỳ kẻ nào có khả năng tiết lộ bí mật hoặc gây nguy hiểm cho Khu An Toàn. Từ đó đến nay, Đội Đặc Nhiệm 5 chưa từng thất bại, quân số luôn đủ mười người.

Sau khi lên tới tầng một, trong không gian im lìm tịch mịch, mỗi nhóm cử lại một người đứng chặn cầu thang hai bên nhằm đề phòng đối phương lên chạy trốn. Các thành viên khác từ hai đầu hành lang lần lượt đi vào giữa kiểm tra các phòng, song rốt cuộc chẳng phát hiện ai, bèn tiếp tục chia ra kéo lên tầng trên.

Chung cư có bảy tầng, mỗi tầng những hai chục phòng. Chắc chắn lũ kia trốn đâu đó, chỉ là hiện giờ chưa biết chúng ở tầng nào.

- Tóm được lũ chuột này, tao nhất định phải hành hạ chúng một trận thật thảm mới hả giận! - Kiểm khắp tầng hai vẫn không thấy ai, một tên bực tức nói.

Cô ả duy nhất trong bọn tươi cười:

- Tranh thủ tận hưởng cảm giác săn mồi đi, đã mấy hôm rồi chúng ta chưa có dịp ra tay!

- Hề hề, số 7 nói đúng! Số 10, nếu mày không thích thì cứ giao cho mọi người, tha hồ xuống dưới kia nghỉ ngơi! - Tên khác bảo - Tao lại đang rất hào hứng đây!

- Xi, nói thế chứ máu trong người tao đang sôi sùng sục, mày đừng mơ hưởng thụ một mình! - Tên số 10 bấu môi. Gã này còn khá trẻ nhưng thường xuyên giết người đã chai sạn.

Tên đội trưởng to con mang mặt hiệu Số 1 khoát tay, đồng thời dẫn đầu cả đám chạy lên tầng ba:

- Bớt nói nhảm! Tất cả tập trung, không được chủ quan khinh địch!

Lần lượt tầng ba và tầng bốn đều không có gì. Sau khi kiểm tra xong tầng năm vẫn chẳng phát hiện chút động tĩnh, tên Số 10 không còn đủ kiên nhẫn, nghiêng rằng:

- Tao dám cá là chúng trốn trên tầng bảy, hay ta bỏ qua tầng sáu cho nhanh, đỡ mất thời gian?

Vài người nhao nhao bảo phải, nhưng tên đội trưởng luôn cực cẩn trọng không đồng ý. Gã gạt đi:

- Tuyệt đối không được bỏ sót, vẫn phải kiểm tra kĩ càng!

Bọn chúng bực dọc giữ đội hình cũ, chia ra hai phía vòng lên tầng sáu. Trên này giống như các tầng dưới, không hề thấy bóng dáng lũ kia.

- Lũ khốn chết tiệt! Tao bảo rồi mà! - Số 10 lầm bầm.

Bị tên Số 10 tác động, cả bọn mất dần sự kiên nhẫn, kể cả hai tên vốn được phân công đứng chặn hai đầu hành lang cũng bỏ vị trí chạy tới nhiều chuyện. Cả đội tập trung trước phòng 610 nằm giữa dãy, chỉ còn căn phòng này chưa kiểm tra nhưng hẳn là chẳng có ai. Đến lúc này, chúng tin chắc lũ chuột nấp trên tầng bảy, đúng như suy đoán trước đó.

- Mày coi nhanh đi, còn lên trên! - Một tên ngáp dài bảo Số 10.

Số 10 nhào lộn cầm Dao Mỏ Chó đập cửa bước vào ngõ chiều lẹ, trong lòng chỉ mong sớm lên tầng bảy tóm cổ bọn chuột nhắt đã khiến bọn gã mất không ít công sức.

Cửa phòng vừa hé ra, thỉnh thoảng ánh chớp kim loại bừa thẳng xuống đầu gã.

Vụt!

Số 10 giật mình kinh hãi, toan bước lùi tránh né nhưng lưỡi kiếm cực nhanh đã chém bay đầu lẫn một bên bả vai gã. Số 10 nặng nề ngã xuống, cặp mắt vẫn mở trừng trừng khó tin.

- Có biến! - Phát hiện Số 10 đổ gục, vài tên thất kinh rống lên.

Tên đội trưởng hét lớn:

- Lùi lại mau!

Bọn chúng rúng động còn chưa kịp lùi, đột ngột gã đeo kính cận từ trong phòng 610 như điện xẹt ra, xông vào giữa đám. Gã hơi rùn thấp người, toàn lực cầm mạnh Dao Trảm Ma xuống sàn gạch, quát lên một tiếng trầm thấp:

- Xung Phong!

Àm!!

Ngay sau tiếng quát là ánh sáng chói mắt, một luồng áp lực cực mạnh từ Nguyễn Huy bộc phát ra xung quanh.

Gạch đá trong phạm vi 3 mét vỡ vụn, văng rào rào tứ phía.

Bọn kia toàn bộ đều đứng rất gần vị trí Nguyễn Huy nên không thể tránh kịp, bị sức ép từ kỹ năng Xung Phong thổi bay như lá vàng cuối thu. Kết quả, ba tên nổ tan xác chết ngay đương trường, tử trạng cực kỳ bi thảm. Năm tên còn lại có ba người trọng thương, hai bị thương nhẹ. Riêng tên đội trưởng thực lực mạnh nhất còn gượng đứng vững không sao, song quần áo cũng bị rách rưới tả tơi.

Thực tế, sát thương từ kỹ năng không cố định, theo cấp độ người chơi tăng lên thì sát thương kỹ năng cũng tăng nhờ cộng thêm chỉ số sức mạnh và công kích. Lực sát thương của kỹ năng Xung Phong do Nguyễn Huy thi triển hiện đã vượt quá con số 12 lúc trước, nhảy vọt lên 15. Gã rất thích giết người, hầu như mỗi lần lên cấp đều tăng hết điểm tiềm năng vào sức mạnh, vì vậy lực công kích không hề tầm thường. Thế nên kẻ nào phòng ngự yếu, sinh mệnh mỏng, ăn trúng một chiêu lập tức chết ngay.

Thoáng chốc mất nửa quân số, Đội Đặc Nhiệm 5 choáng váng chưa kịp định thần, chợt có thêm mấy bóng người từ trong phòng vọt ra chém loạn, giết luôn ba kẻ bị thương nặng.

- Khốn kiếp, sao còn đứng trơ ra đó? Giết chúng! - Tên đội trưởng gầm vang.

Hai thành viên sống sót gồm một tên đen nhẻm đậm người và ả Số 7 nghe vậy bừng tỉnh, tức tối xông vào bọn Lũng Mật.

Chớp mắt cả đội chỉ còn lại ba mạng, trán tên đội trưởng nổi gân xanh. Gã giận dữ cầm thanh giáo dài phóng tới thanh niên đeo kính đang có thần sắc khá nhợt nhạt. Tên này chính là thủ phạm vừa sử dụng kỹ năng công kích quần thể tiêu diệt đám đồng bọn gã, phải lột da hằn báo thù.

Đối diện thế công hung hãn của tên đội trưởng, Nguyễn Huy không phản ứng mà vẫn đứng yên tại chỗ, môi treo nụ cười khinh khinh.

Tên đội trưởng thoáng khó hiểu song nếu tên đeo kính đã muốn chết, gã chẳng ngại gì mà không tận dụng, đâm thẳng giáo vào ngực đối phương.

Viu!

Đúng lúc này, không gian trước người Nguyễn Huy vụt nhòe đi, Trần Phi bất ngờ hiện ra, Katana chớp động chém mạnh tới ngọn giáo.

Keng!

Vừa chạm chiêu, hai tay tên đội trưởng tê dại, toàn thân bị chấn động suýt đánh rơi vũ khí. Gã thất kinh chưa kịp ổn định cước bộ thì đối phương đã áp sát, một cước đá văng gã về sau hơn chục mét.

Hự!

Lãnh trọn cú đá sấm sét, tên đội trưởng té sấp mặt bật ra tiếng rên, xương cốt gãy mất mấy cái, nội tâm ngỡ ngàng. Gã cấp 13, từ khi lãnh đội làm nhiệm vụ trong Khu An Toàn đến giờ chưa từng gặp qua đối thủ nào mạnh cỡ này.

Trông thấy tên thanh niên tóc đen có cặp mắt cực lạnh lướt đến muốn kết liễu mình, gã gượng bật dậy, cánh tay trái hất mạnh tới trước, miệng quát:

- Dao Gió!

Đây là kỹ năng sát thủ của tên đội trưởng, một khi xuất ra luôn dễ dàng giết chết đối thủ, chưa từng thất bại.

Véo!

Lưỡi đao cầu tạo bằng gió mỏng như cánh ve dài độ ba tấc, như ẩn như hiện trong không khí cực kỳ khó thấy. Nó xoay tròn bay tới thắt lưng Trần Phi với vận tốc kinh hoàng.

Bất quá, tốc độ hần nhanh hơn tên đội trưởng không chỉ một bậc, chỉ cần hơi lạng người là dễ dàng tránh được. Tuy nhiên, sợ lưỡi đao gió đánh trúng bọn Nguyễn Huy nên Trần Phi không tránh mà chủ động chịu đòn.

- Hóa Đá!

Vùng thắt lưng hần xuất hiện một lớp sừng đen cứng rắn, chân vẫn lao nhanh tới.

Chát!

Lưỡi đao mỏng chém trúng lớp sừng liền vỡ tan, hóa thành một làn gió nhẹ xáo động không khí, chẳng phát huy được chút tác dụng.

Tên đội trưởng thất thần, cặp mắt sắp lồi cả ra ngoài. Tên kia chẳng những không thềm né mà còn dễ dàng đỡ được Đao Gió của gã chém vào, hơn nữa lại chẳng hề hấn gì?

Hoang mang cực độ, tên đội trưởng nhanh tay móc khẩu súng ngắn nhắm thẳng vào Trần Phi bắn liền mấy phát.

Chiu! Chiu! Chiu!

Súng này chuyên dùng ám sát, có nòng giảm thanh nên không gây động tĩnh quá lớn. Mấy viên đạn cuộn xoáy với quỹ đạo khó lường xẹt tới Trần Phi.

Trong thời khắc khẩn cấp nhưng tên đội trưởng vẫn bắn cực chuẩn, toàn bộ đạn đều bay đến đầu đối phương, khả năng thiện xạ vô cùng đáng nể.

Trần Phi không thềm tránh, vung Katana loang loáng tạo ra một màn chắn màu bạc trước người.

Keng keng keng!

Những viên đạn chạm phải màn chắn bạc lập tức bị đánh bay tán loạn.

- Đùa à?!

Thần trí tên đội trưởng trở nên mơ hồ vánh vất, thậm chí không lẽ kẻ mà gã đang chạm trán là hồn ma?

Trong Khu An Toàn có rất nhiều cao thủ, nhưng gã chưa từng thấy ai đủ năng lực đánh bay đạn, điều đó đòi hỏi tốc độ vung kiếm và sức mạnh rất lớn. Tên thanh niên kia chẳng những dễ dàng làm được lại còn không hề suy giảm tốc độ, đang như con sóc dũng mãnh cuốn tới.

Tên đội trưởng quay đầu mở hết tốc độ chạy nhanh về phía cầu thang, vừa chạy vừa khẩn trương lấy súng máy ra quyết tiêu diệt đối phương. Tình thế đến nước này rồi, mặc kệ sẽ bị cấp trên khiển trách vì gây ồn ào song gã chấp nhận, còn hơn nhiệm vụ thất bại và bị giết chết. Hơn nữa khi này tên đeo kính sử dụng kỹ năng gây nổ khá lớn nhưng không khiến ai chú ý, có lẽ chẳng sao.

Ngay khi vớ được súng, tên đội trưởng mừng rỡ tức tốc xoay người lại, toan siết cò nhả đạn thì chợt ngừng ra.

Không biết từ khi nào, đối phương đã đến sát gã. Tên đội trưởng chưa kịp nổ súng, thân hình đối phương bỗng nhòe đi hết tivi nhiều sóng khiến gã cứ ngỡ mình bị hoa mắt. Và rồi cảm giác lạnh lạnh lan tỏa dưới cổ gã, kèm theo thanh âm nhát vang lên sau lưng:

- Buông súng!

Tên đội trưởng toát mồ hôi liếc mắt nhìn xuống, phát giác lưỡi kiếm trong tay đối phương đang hờ hững áp vào cổ họng gã, chỉ cần kéo nhẹ là gã toi đời.

Tên đội trưởng chán nản buông khẩu súng rơi cộp xuống sàn. Chưa khi nào gã thấy bất lực nản lòng như hôm nay, cảm giác mình vừa va phải một ngọn núi quá cao, không cách gì vượt tới.

Tên thanh niên còn rất trẻ, có lẽ dưới hai mươi nhưng sát khí từ hần phát ra cực mãnh liệt, thậm chí còn nặng hơn tên đội trưởng. Gã rùng mình, sát khí đậm đặc cỡ này phải giết ít nhất cả trăm mạng mới hình thành. Thế nên gã không hề nghi ngờ, nếu gã phản ứng chắc chắn đối phương sẽ thắng tay hạ thủ.

Tên đội trưởng bị khống chế trong tư thế vẫn quay mặt về phía đồng bọn, đánh bất đắc dĩ đứng nhìn trận hỗn chiến cách đó không xa, càng nhìn tâm thần gã càng rối loạn.

Nguyễn Huy này giờ quan sát bên dưới, không thấy có kẻ nào bị tiếng động do kỹ năng Xung Phong dẫn tới thì yên tâm, thần nhiên tựa lưng vào lan can, tay xỏ túi quần nhàn nhã xem kịch hay.

Chiến trường phân ra thành hai nhóm.

Ả Số 7 một chọi một với Lữ Mật. Trong khi tên da đen nhem Số 2 bị Thiên Lôì hợp cùng Tiểu My vây ráp.

Ả Số 7 đã cấp 10, trong nhóm có trình độ xếp hàng thứ ba, chỉ sau đội trưởng và tên da đen Số 2. Nhưng lúc này ả đang bị gã đầu vàng cầm Dao Trảm Ma áp sát, đánh cho mụ mị thần trí.

Từ đầu ả bận chống đỡ nên không nhìn được quá trình tên đội trưởng bị Trần Phi bắt giữ, giờ vô tình ngó sang phát hiện sự việc càng khiến ý chí chiến đấu của ả sụt giảm.

Thường ngày ả không sợ gã đầu vàng, ít nhất cũng có thể đánh ngang tay nhưng sau khi dính kỹ năng Xung Phong đã bị nội thương, càng đánh càng yếu, lại liên tục bị gã đầu vàng bám riết, tấn công điên cuồng nên tình trạng hiện tại lay lắt như nền trước gió. Chỉ hận một nỗi là bao nhiêu súng ống của cả đội đều giao hết cho tên đội trưởng cất giữ, bây giờ có muốn cũng không thể sử dụng.

Sau một loạt chiêu liên hoàn đánh ả Số 7 khỏ sở lùi về sau, Lữ Mật cầm dao hưng phấn xông tới, miệng cười hênh hếch:

- Số tui mày đã tận khi dám rình mò bọn tao, biết không? Con khốn ngược to ngu xuẩn!

Ả kia này giờ liên tục bị trấn áp đã rất ức chế, nghe đối phương khiêu khích thì giận tím mặt, cắn răng vung vũ khí đánh trả, rít lên:

- Câm miệng! Lũ hèn hạ chỉ giỏi đánh lén!

- Á há há há! - Vệt Công Tước trên vai Trần Phi bỗng tỉnh ngủ, đảo quanh tròn mắt rồi há mồm kêu gào âm ỉ - Đầu vàng, bắt con điếm đó lại, hiếp dâm tới chết!

Trần Phi vỗ nhẹ đầu nó:

- Khế thôi!

Con vệt giật thót, ngoan ngoãn hạ thấp âm lượng:

- Hiếp dâm nó, hiếp dâm tới chết! Nhanh tay lên nào, thằng ngu!!

Vừa nói nó vừa liếc qua chủ nhân, thấy hần không phản ứng thì yên tâm, bắt đầu xoạc hai cánh ra, cơ thể sắc sỡ lẳng xằng xoay vòng vòng, múa may quay cuồng.

- Lũ khốn nạn!

Số 7 đang bị đè ép không thở nổi, lại thêm con vệt dâm chambers tức muốn nổ phổi, tay cầm kiếm thoáng run rẩy.

Choang!

Gã đầu vàng chớp lấy thời cơ, dao quét mạnh đánh văng kiếm trong tay ả, tiếp đó không hề thương hoa tiếc ngọc tổng một đập cực mạnh đá ả bay ra xa, ngất luôn tại chỗ.

Ở trận chiến còn lại, tên da đen Số 2 bị Thiên Lôì và Tiểu My dùng chiến thuật vây công, thương tích khắp người nhưng vẫn ngoan cố chống cự. Song, giống như ả Số 7, gã đánh trả ngày càng yếu ớt, không gây được bao nhiêu nguy hiểm.

Tên nhóc Thiên Lôì cầm kiếm quyết liệt quán chặt không để đối phương rảnh tay, tạo cơ hội cho Tiểu My đứng ngoài cầm Trượng Thánh Sứ liên hồi bắn những chùm sáng như dao vào Số 2. Một xa một gần đánh cho gã hoa mắt chóng mặt, dù cấp độ 11 cao hơn đối phương nhưng không thể xoay trở cục diện.

- Nhanh tay lên, chúng ta không có thời gian! - Trần Phi nói.

Hắn có thể một mình giải quyết đám này, tuy nhiên cần cho những người kia thường xuyên chiến đấu để tăng thêm kinh nghiệm thực chiến. Mấy ngày qua, nhờ họ đánh giết không ít nên bây giờ chạm trạn đám lính trình độ không kém nhưng vẫn có thể áp đảo mà không cần Trần Phi trợ giúp.

Nghe Trần Phi hỏi thúc, Tiểu My và Thiên Lôì liền gia tăng sức ép. Kiếm trong tay Thiên Lôì chớp lên, một nhát toàn lực xả dọc xuống đầu đối phương, đồng thời Tiểu My đứng ngoài cũng chuyển đổi phương vị, nhân lúc đối phương sơ hở bắn nhanh một chùm sáng tới.

Keng!

Tên da đen mặt thờ không ra hơi, cổ gờ dao đỡ kiếm, thân hình lao đảo dính ngay một chùm sáng vào ngực.

Phụp!

Lớp áo trên ngực gã không hề thấy có ánh lửa bất chợt thủng một lỗ to, quần quít rúm rỏ, da thịt bên trong cháy đen. Gã buột miệng kêu rên, loạng choạng ngã xuống, lập tức bị Thiên Lôì nhào đến lạnh lùng chém bay đầu, chết không nhắm mắt.

Rốt cục cũng giết được đối phương, trong khi Tiểu My đứng thờ đốc, Thiên Lôi lau bàu:

- Bị áp chế cấp bậc thật khó đánh, sắp tới phải cố gắng luyện cấp nhanh hơn mới được!

Tên kia không có kỹ năng gì nguy hiểm, vũ khí cũng thường thường nhưng Thiên Lôi kết hợp cùng Tiểu My rất khó khăn mới hạ được, bởi vì cấp độ bọn họ thấp hơn đối phương. Hệ thống vô cùng chú trọng đẳng cấp, người cấp cao khi đánh với người cấp thấp hơn thì cho dù chỉ số đôi bên cân bằng cũng sẽ chịu sát thương nhỏ hơn không ít. Đây chính là áp chế đẳng cấp.

Lưng Mặt lồi xềnh xệch á Số 7 ngắt xiu, máu me đầy người tới chỗ Trần Phi, đặc ý hỏi:

- Giải quyết á này sao đây?

Trần Phi chưa kịp đáp, Vệt Công Tước đã nhảy loi choi chen vào:

- Hiếp dám nó! Ngày ba lần, lần ba phát! Á há há há!

- Om sòm quá! - Nguyễn Huy cột nhà bóp đất con vệt, thấy nó trừng mắt tức giận lập tức lùi ra xa, sợ con khốn này xài kỹ năng Kích Động chửi cho gã học máu như lần trước.

Trần Phi đảo mắt nhìn nét mặt tên đội trưởng, thấy gã tỏ vẻ dửng dưng không có ý cầu tình bèn nói:

- Giết!

Bất kỳ kẻ nào dám có ý xấu với mình, hần tuyệt không nương tay.

Nhan sắc á này thuộc loại trung bình, bù lại thân hình có lẽ nhờ rèn luyện lâu năm nên rất săn chắc. Gã đầu vàng dù rất tiếc nuối nhưng cũng đành tiễn Số 7 xuống địa ngục, được chết trong lúc ngủ, không phải chịu đau đớn đã là may mắn cho á.

Mép miệng tên đội trưởng giật mấy cái, nội tâm phần nộ song không dám phát tác vì lưỡi Katana vẫn lạnh lẽo đè lên cổ gã.

Nguyễn Huy nhón nhơ tới trước mặt tên đội trưởng, cười hỏi:

- Nói đi, vì sao muốn giết bọn tao?

Tên kia im lặng không đáp, mắt nhắm lại như chờ đợi cái chết, bên tai vang lên giọng Nguyễn Huy:

- Tao biết quân nhân bọn mày rất trọng thể diện, thà chết tuyệt đối không phản bội! Nhưng mày nên nhớ đây là thời nào? không còn chính quyền, không còn chế độ, bọn mày đang trung thành với ai? Tướng Phan Chính à? Hề hề, bớt đùa, tao đéo tin bọn mày làm những việc này vì ông ta! Kiếm cơm là một chuyện, cướp đoạt trang bị từ bọn tao mới là nguyên nhân chủ yếu, đúng chứ?

Dừng một chút, quan sát thấy tên đội trưởng vẫn giữ yên lặng nhưng nét mặt hơi giãn ra. Nguyễn Huy đẩy nhẹ kính, tiếp tục chiêu dụ:

- Đây không còn là thời bình như trước kia. Bất kỳ ai cũng có thể làm vua, chỉ cần đủ khả năng. Nếu mày chịu nghe lời hợp tác, tao cam đoan sẽ chừa cho mày con đường sống! Bằng như ngoan cố, mày tự hiểu rồi đấy! Kẻ thức thời mới là người thông minh, cấp độ mày hiện giờ đã thuộc hàng cao, mày không muốn chết uống phí chứ? Tao tin mày còn rất nhiều hoài bão, vô số ước mơ chưa thể thực hiện. Phản bội thì đã sao? Ai cũng có quyền mơ và theo đuổi ước mơ! Mày có thể ra ngoài kia gia nhập một nhóm nào đó, hoặc tìm đến Khu An Toàn khác. Có tài sợ chết gì không ai trọng dụng, đúng không? Hề hề, tao cho mày một phút suy nghĩ, nếu quá giờ mà mày vẫn yên lặng thì đó là mày tự kết liễu số phận chính mày! Chết nhắm hoặc tiếp tục sống để sau này đập lên đầu thằng tướng đang ra lệnh cho mày, chém chết cả họ nhà nó. Chọn đi!

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Giữa trùng vây (3)

Giết tên đội trưởng thì rất dễ, nhưng mục đích chính của mọi người là thoát khỏi đây. Bọn Trần Phi cần xe, cần người dẫn đường, cần biết thêm nhiều thông tin có lợi để tìm phương án đối phó. Vì vậy Nguyễn Huy mới phải tốn công tốn sức dụ dỗ.

Bọn hần quá hiểu đám lính này, chỉ ưa nhẹ chứ không thích nặng, nhất là tên đội trưởng thâm niên trong quân ngũ đã lâu, có dùng biện pháp tra tấn nhục hình chỉ e vô ích. Chỉ bằng phân tích lợi hại cho gã biết, khai thông cái đầu chỉ toàn chém chém giết giết.

Thần sắc tên đội trưởng vô cùng phức tạp, đôi mắt nhắm chặt nhưng mi mắt không ngừng cử động nhẹ nhàng, có lẽ đang tính toán nghĩ ngợi rất lung.

Đúng là tên đội trưởng đang đấu tranh nội tâm dữ dội. Đội Đặc Nhiệm 5 đã kề vai sát cánh bên nhau nhiều năm liền, tình nghĩa sâu đậm. Phải chứng kiến

tất cả bị giết sạch, thậm chí là chết rất thảm khiến gã cực kỳ căm hận bọn Trần Phi. Trước đó gã thờ ơ khi trông thấy đồng đội bị bắt giữ là vì trong thời gian huấn luyện, toàn đội đã được quán triệt tư tưởng luôn sẵn sàng hy sinh bất cứ lúc nào, tuyệt đối không được yếu hèn khiếp nhược, bộc lộ cảm xúc để kẻ địch lợi dụng uy hiếp. Số 2 và Số 7 ra đi nhẹ nhàng, gã mừng cho họ, nhưng không vì thế mà quên đi mối thù này.

Thường xuyên chinh chiến khắp nơi, vào sinh ra tử như cơm bữa nên tên đội trưởng không hề sợ chết. Gã chấp nhận bị giết, đổi lại bọn Trần Phi không có sự tiếp ứng của gã chắc chắn sẽ sớm bị diệt sạch, coi như báo được thù. Tuy nhiên, lời gã kính cận vừa nói vô tình đánh thẳng vào những ao ước thầm kín trong gã. Như bất cứ thằng đàn ông nào trên cõi đời, gã rất khát khao quyền lực. Khi đại dịch ập xuống, mỗi ngày gã đều tận dụng thời gian chăm chỉ luyện cấp, nỗ lực gây dựng vây cánh, thăm nghĩ thời của mình đang đến. Đáng tiếc, chỉ trong ít phút ngắn ngủi sáng nay, mọi thứ đã tan thành mây khói.

Nếu bây giờ quyết liệt phản kháng, không chấp nhận thỏa hiệp, có thể tên đội trưởng sẽ trả được món nợ máu cho những người anh em, nhưng đồng thời gã cũng sẽ chết. Bao nhiêu cố gắng phấn đấu hơn mười năm qua đều trôi theo dòng nước. Mọi thứ chấm hết.

Còn như đầu hàng, chấp nhận chịu nhục và mang danh phản bội đào ngũ, gã sẽ được sống để tiếp tục xây giấc mơ. Một ngày nào đó, gã sẽ đập mọi thứ dưới chân mình, đồng thời giết sạch lũ khốn này bằng cách thức đau đớn nhất, tàn khốc nhất để an ủi vong linh những kẻ đã chết.

Một phút rất nhanh sắp trôi qua, Nguyễn Huy nhắc nhở:

- Còn 10 giây!

Trần Phi ấn nhẹ lưỡi kiếm vào cổ tên đội trưởng, một vệt máu rỉ ra.

Chín giây, tám giây, bảy giây, sáu giây, năm giây...

Khi chỉ còn vài giây ngắn ngủi, lưỡi Katana bén lạnh ngay một đê sâu vào cổ, tên đội trưởng hít sâu một hơi, mặt mày mở mắt ra:

- Bọn mày cần gì ở tao?

Lốp bốp!

Nguyễn Huy vỗ tay một tràng:

- Tốt! Không uống công tao tốn nước bọt phân tích này giờ! Yêu cầu của tao rất đơn giản, đưa bọn tao ra khỏi đây là được! Sau đó mày sẽ an toàn!

- Không thể. - Tên đội trưởng lắc đầu.

Nguyễn Huy cười lạnh:

- Không có gì là không thể, trừ khi mày chọn cái chết!

Tên đội trưởng không hề bị những lời này hù dọa, điềm tĩnh nói:

- Bọn mày không hiểu. Thời gian để bọn tao hoàn thành nhiệm vụ chỉ có một tiếng kể từ khi xuất hành. Nếu quá thời gian mà vẫn chưa thấy bọn tao trở về báo cáo, đồng nghĩa nhiệm vụ đã thất bại. Khi đó, các cổng ra vào sẽ đóng kín, phía trên sẽ phái nhiều đội như bọn tao đi tìm tiêu diệt mấy con cá lọt lưới. Hơn nữa nhân dạng bọn mày đã được lưu lại, thế nào cũng in thành nhiều bản phát ra truy nã khắp nơi. Bọn mày tuyệt đối không có cơ hội!

- Chết tiệt! Tao muốn giết sạch lũ khốn chúng mày! - Lùng Mập tức tối đá bay xác Số 7 ra xa, khốn khổ cho cô ả đã chết vẫn chưa được yên.

Tên đội trưởng thấy thế trầm mặt xuống, rất muốn xông tới giết chết gã đầu vàng song lưỡi kiếm trên cổ nhắc nhở gã không nên manh động.

Trần Phi hỏi:

- Bọn mày đi được bao lâu rồi?

Tên đội trưởng xem đồng hồ:

- Hơn nửa tiếng.

Nguyễn Huy lăm bằm, tính toán thật nhanh:

- Từ đây ra cổng còn khoảng 77 km, nếu đi nhanh thì nửa tiếng vẫn kịp.

Tên đội trưởng lắc đầu:

- Chốt trực khắp nơi, bọn mày cũng không thể di chuyển quá lộ liễu, chẳng kịp đâu!

Gã kính cận cười gằn:

- Sẽ kịp nếu có may tiếp tay. Tháo nhẫn ra, trao quyền sở hữu cho cậu ta!

Tên đội trưởng không còn cách nào, đành tháo chiếc nhẫn đeo trên tay đưa Trần Phi. Hắn kiểm tra thật nhanh, bên trong khá nhiều đồ đạc linh kinh nhưng hiện giờ không tiện xem xét, chỉ tìm thứ cần thiết.

Trần Phi ném mấy bộ quân phục trong nhẫn ra:

- Tất cả mặc vào mau lên!

Đây là những bộ quân phục của cả Đội Đặc Nhiệm 5 giao cho tên đội trưởng cất giữ, có cả nón kết đội đầu, rất tiện che giấu dung mạo. Mọi thứ diễn ra đúng như kế hoạch Nguyễn Huy tính lúc đầu, bọn họ sẽ giả dạng binh lính để dễ thoát đi.

Mọi người gấp rút tròng mấy bộ quân phục vào, kể cả giày cũng thay luôn cho đồng bộ. Cả đám hơi gầy nhưng mặc quân phục xong vẫn có chút khí chất quân nhân rắn rỏi, có lẽ nhờ ăn gió nằm sương mấy hôm nay. Riêng tên nhóc Thiên Lôi mặt non choẹt hơi không phù hợp, tuy nhiên đội thêm cái nón kết rằn ri lên đầu giúp che khuất phần nào khuôn mặt, cho gã nấp phía sau có lẽ chẳng vấn đề gì.

Xong xuôi, cả bọn chia ra nhanh tay lục soát mấy thi thể, thu được một ít trang bị, có vài món tốt hơn thứ đang dùng, liền thay đổi. Sau đó ném hết xác bọn này vào phòng 610, kể cả xác tên thiếu úy trong nhẫn Trần Phi rồi đóng chặt cửa.

Trần Phi không quên thận trọng ép tên đội trưởng uống một viên thuốc, vẫn chiêu trò cũ, khiến gã nghĩ đây là thuốc độc mà ngoan ngoãn. Tiếp theo, hắn moi trong nhẫn của tên đội trưởng ra một xấp thẻ bài thân phận làm bằng kim loại, đọc lướt qua. Sau khi tìm thấy một cái bên trên có ghi vài dòng thông tin: Đội Đặc Nhiệm 5, Đại Úy Phi Hùng, đoán đây là thẻ bài của tên đội trưởng vì có quân hàm cao nhất, Trần Phi ném cho gã:

- Đưa bọn tao ra ngoài lấy một chiếc xe! Đừng làm gì ngu xuẩn, tao thừa khả năng giết mày bất cứ lúc nào!

Gã đội trưởng tên Phi Hùng bắt lấy thẻ bài, nghi ngờ hỏi:

- Lấy gì để tao tin sau khi bọn mày trốn thoát sẽ buông tha tao?

Nguyễn Huy nhún vai:

- Rất tiếc là chẳng có gì để tao đảm bảo cả. Mày buộc phải tin, vì đây là cơ hội duy nhất dành cho mày!

Phi Hùng không còn lựa chọn nào khác, nặng nề bước đi:

- Được rồi. Tao sẽ cố hết sức, nhưng nếu không thể thoát ra, hy vọng bọn mày vẫn giữ lời!

Trần Phi thu Katana vào trong nhẫn, lặng lẽ đi cạnh Phi Hùng, đề phòng đối phương giờ trò.

Xuống tới đường, mọi người thở phào nhẹ nhõm khi không có ai đảo vãng gần khu vực này. Nguyễn Huy lấy một ít nước trộn bùn đất đen sì quệt lên mặt Thiên Lôi mấy đường vẫn vẹn, thấy gã nhăn mặt khó chịu bèn cười nói:

- Cố lên chú em, để chúng phát hiện ra thì thay vì sinh sẽ là những nhát dao rạch sâu vào mặt chú đấy!

- Đang cố đây! - Tên nhóc lăm bầm nhưng vẫn đứng yên chịu trận.

Mọi người đi bộ chừng một cây số, phát hiện có chốt trực tầm chục tên lính phía trước, Phi Hùng vẫn đi cạnh Trần Phi liền bước nhanh tới chào hỏi. Sau khi trình thẻ bài thân phận ra, gã đề nghị đám lính cho mượn chiếc SUV nhãn hiệu BMW màu bạc đồ gần đó.

Tên trưởng chốt trực xem giấy tờ không hề nghi ngờ, nhưng khi nghe tên kia muốn mượn xe thì hỏi:

- Đại úy cần xe có việc gì? Đây là xe cấp riêng cho tổ chúng tôi, không thể tùy tiện giao anh được!

- Có việc rất gấp! Mong các cậu hãy hợp tác! - Phi Hùng nói, thấy bọn kia còn ngần ngại bèn đề thêm - Đội Đặc Nhiệm đang có nhiệm vụ bí mật khẩn cấp, nếu chậm trễ chúng tôi bị trách tội thì các cậu khó tránh khỏi liên lụy!

Về lý, trưởng chốt trực chỉ là thiếu úy, cấp bậc quân hàm thấp hơn Phi Hùng, phải tuân lệnh gã. Nhưng sau đại dịch, một số điều lệ trong quân đội đã thay đổi cho phù hợp, mỗi bộ phận có nhiệm vụ riêng, tuyệt đối không được tùy tiện nghe theo điều động từ bộ phận khác. Dù vậy, thân phận đặc nhiệm của Phi Hùng thường xuyên giải quyết những chuyện trọng yếu sống còn, nên tên trưởng chốt nghe thẻ cảm thấy lo lắng không yên. Chẳng may từ chối làm lỡ việc, cấp trên nổi giận trút hết lên đầu gã thì có trời mà đỡ, lúc đó mọi quy tắc đều bị vứt bỏ, chỉ có sống và chết, không phải lúc nào làm việc nguyên tắc cũng được hoan nghênh.

- Đội trưởng, nhanh lên! - Nguyễn Huy giả giọng ồm ồm nóng ruột - Kéo dài thời gian để mấy kẻ đó trốn thoát, chúng ta sẽ bị xử từ đó!

Tên trưởng chốt đang lưỡng lự tính toán, nghe vậy lập tức quyết định. Gã không thắc mắc nhiều nữa, móc chìa khóa xe đưa Phi Hùng, không quên căn dặn:

- Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, xin đại úy sớm trả xe lại cho chúng tôi!

- Đương nhiên rồi. Cảm ơn cậu đã hợp tác!

Tên đội trưởng Phi Hùng diễn kịch rất khéo, thần nhiên nhận chìa khóa. Thực ra gã chẳng cần diễn gì mấy, trong đầu cứ nghĩ mình đang truy sát nhóm Trần Phi là xong.

Mọi người nhanh chân nhảy lên xe. Chiếc xe thể thao đa dụng hiệu BMW X6M này có nội thất khá rộng rãi thoải mái, động cơ cực mạnh, tốc độ tối đa đạt tới 250 km/h. Có lẽ đây là xe của thiếu gia giàu có nào đó bị quân đội tịch thu rồi giao cho binh lính dưới quyền tùy ý sử dụng.

Phi Hùng tự tay cầm lái phóng đi. Gã rành đường trong này như lòng bàn tay, từ đây ra ngoài kia còn xa, phải tranh thủ thời gian nên nhấn mạnh ga, thậm chí bật luôn còi ưu tiên hú inh ỏi để các xe và người đi lại dưới lòng đường tránh hết sang bên.

Trong Khu An Toàn thỉnh thoảng vẫn xảy ra chuyện này, nên những người khác không quá ngạc nhiên hay thắc mắc. Các chốt trực trông thấy chiếc xe có mác quân đội hú còi inh ỏi, bên trên chở theo một đám lính liên tục quát to "Đội Đặc Nhiệm đang thực hiện nhiệm vụ mật" thì cuống cuống tự động đỡ bô barie chắn đường cho qua, không may mắn ngờ vực.

Hai bên tai Nguyễn Huy gió rít vù vù, gã liếc nhìn đồng hồ, hồi thúc:

- Tăng hết tốc lực đi, chỉ còn hơn hai mươi phút nữa thôi!

- Biết rồi. Bám chắc vào! - Phi Hùng gật đầu, mặt không chút cảm xúc.

Chiếc xe lồng lên như thú hoang, hóa thành một vệt trắng bạc xé gió lao đi, động cơ gầm rú vang trời.

...

Cửa Bắc Khu An Toàn Số 3.

Chiếc ô tô đen trờ đến trước mặt đám lính gác rồi dừng lại. Một người đàn ông điển trai độ ba mươi, vóc dáng tầm thước bước ra, trên mặt không giấu được sự mệt mỏi có lẽ do trải qua quãng đường xa.

- Những người còn lại mau xuống xe, tưởng đây là khu du lịch à? - Tên đại úy ngồi ghế bên cái bàn làm việc đặt ngay trước cổng quát lớn, vẻ mặt không hài lòng.

Mọi người trên xe lục tục định xuống nhưng người đàn ông khoát tay ra hiệu cứ ngồi yên. Y móc ra một cái thẻ đưa tới, cười nói:

- Người nhà cả mà! Hy vọng đại úy thông cảm cho qua!

Tên đại úy liếc cái thẻ thấy dòng chữ Thiếu Tá Mạnh Quân thì hơi giật mình, đứng lên:

- Ô, thì ra là thiếu tá, xin lỗi, anh không mặc cảnh phục nên tôi không rõ!

- Không sao. - Mạnh Quân tươi cười - Bọn tôi có thể đi qua rồi chứ, đại úy?

Tên đại úy bỗng ngồi xuống, thần nhiên lắc đầu:

- Rất tiếc là không! Ngài thiếu tá thông cảm, đây là quy định do thượng cấp đưa ra! Tôi không dám trái lệnh!

Gã chữ thâm trong bụng. Tưởng sao, chỉ là thiếu tá bên phía cảnh sát. Thời bình bọn này cũng có chút tiếng nói, còn trong hoàn cảnh hiện giờ chẳng khác nào chó rưng rưng, định đem quân hàm ra dọa gã sao? Thời đại bây giờ, quân đội mới chính là ông trời sao, binh lực nắm hết trong tay, ai dám chống đối? Mặc dù gã có thể linh động cho đám này thoải mái đi qua, nhưng xưa nay quân đội và lực lượng cảnh sát như nước với lửa, luôn chẳng ưa gì nhau, cơ hội tốt thế này tội gì không hành hạ chúng một phen.

Mạnh Quân sa sầm nét mặt, cắt thẻ vào người:

- Không biết đại úy muốn thế nào mới cho qua? Tôi chỉ mượn đường đi ngang, không định lưu lại làm gì.

- Ngài thiếu tá hỏi khiến tôi khó trả lời quá! - Tên đại úy cười nhạt - Tất nhiên vẫn thực hiện các thủ tục như những người khác, không thể có ngoại lệ.

Tên đại úy phát tay:

- Người đâu, khám xét trang bị, trưng dụng luôn chiếc xe! Nếu không phát hiện gì khả nghi thì cho bọn họ đi!

Mắt đám lính sáng rỡ, thèm khát nhìn vào chiếc xe khiến mấy cô gái trẻ ngồi trong đó cảm thấy nhột nhạt lo lắng. Bọn họ đều còn rất trẻ và xinh đẹp, trải qua không ít gian khổ nên có thêm nét gì đó từng trải thành thực, quả thật vô cùng hấp dẫn. Đám lính âm thầm nuốt nước miếng, chạy tới gần chiếc xe quát nạt ra lệnh mấy cô gái đi xuống, định bụng nhân lúc khám xét sẽ sờ mó một phen thỏa thích.

Mạnh Quân tức giận đứng chắn ngay trước đám lính:

- Dừng tay! Tôi muốn nói chuyện với cấp trên của các người!
- Ha ha! Nó vừa nói gì thế?
- Thằng điên! Mang cái mác thiếu tá cảnh sát ra hù dọa bọn tao sao?
- Kinh quá, làm tao sợ suýt nữa sồn mẹ nó ra quần!

Đám lính sững sốt, sau đó cười rộ lên châm chọc. Vài tên chảy cả nước mắt, giống như vừa được nghe câu chuyện rất buồn cười.

Tên đại úy nhếch mép khinh khỉnh:

- Ở đây, tôi là luật. Ngài thiếu tá tuổi trẻ tài cao hiểu chứ? Ngài có thắc mắc gì cứ nói với tôi được rồi, đâu cần bức xúc như vậy!

Mạnh Quân lạnh lẽo nhìn tên đại úy, gằn giọng:

- Tôi được biết khu này dưới quyền tướng Phan Chính, tôi là người quen của ông ấy. Các cậu cần thận lời nói kéo hồi không kịp!
- Ha ha ha!!

Tràng cười càng rộ lên to hơn.

Tên đại úy lâu rồi mới có tâm trạng sáng khoái như hôm nay. Chuyện khu này nằm dưới quyền tướng Phan Chính thì ai chả biết, mấy hôm nay cũng có không ít kẻ giả làm con cháu tới đây đòi hỏi đặc quyền, toàn bộ đều bị gả cho thú hạ tổng cổ ra đường, thậm chí có kẻ còn bị đánh chết.

Tên đại úy giả bộ co rúm người, mặt sợ sệt vô cùng hải hước:

- Sợ quá! Nói như ngài thì tôi chính là con trai tướng Phan Chính đây.

Gã chột biến đổi sắc mặt, quát lớn:

- Tịch thu toàn bộ trang bị lẫn xe rồi tổng cổ chúng khỏi đây, xem còn dám lớn tiếng dọa nạt hay không!

Đối phương đã không biết thân biết phận luôn cúi, tên đại úy quyết thắng tay trừng trị, chẳng những không cho vào Khu An Toàn mà còn cướp sạch luôn trang bị vật dụng thiết yếu. Bất đắc này lang thang trong tình trạng đó ở bên ngoài rất nguy hiểm, khả năng mất mạng cực lớn nhưng chả hề gì, chỉ là một tên thiếu tá cảnh sát thôi, cấp trên biết được sẽ chẳng hơi đâu trách phạt gã, có khi còn trọng thưởng vì lấy danh dự cho quân đội chưa biết chừng.

- Bọn mày...

Thấy đám lính ào ào xông tới định giờ trò, Mạnh Quân giận tái mặt, xưa nay chưa kẻ nào dám coi thường y như vậy.

Vù!

Thân hình Mạnh Quân thoáng nhích động, nháy mắt đã đến trước mặt tên đại úy đang ngồi. Gã kia giật mình chưa kịp phản ứng đã bị mũi thương nhọn hoắt chia thẳng vào cổ.

Mắt Mạnh Quân híp lại nhìn sâu vào mặt tên đại úy, trầm giọng gằn từng tiếng:

- Bảo chúng lùi về, đừng để tao lặp lại!

Mũi thương lạnh ngắt đâm nhẹ vào cổ khiến tên đại úy đau nhói. Gã thất kinh vội hô lên, giọng khàn đi:

- Lùi lại! Lùi hết lại!

Đám lính phát hiện sự việc cũng hoảng hồn, hấp tấp chạy về chỗ cũ. Vài tên lén lút cầm súng định tìm cơ hội hạ thủ Mạnh Quân, song y cực nhanh luôn ra sau lưng tên đại úy, rít bên tai gã:

- Kêu chúng bỏ hết súng xuống!

Tên đại úy lập cập la lớn:

- Bỏ súng xuống! Đồ ngu, muốn tao bị giết hả? Bỏ hết xuống!

Chờ bọn lính vứt sạch súng, Mạnh Quân mò vào thắt lưng tên đại úy lôi ra cái máy bộ đàm bằng lòng bàn tay khá nặng. Y đưa bộ đàm cho tên đại úy:

- Gọi lên Sở chỉ huy xin gặp tướng Phan Chính! Mau lên!

Loại máy bộ đàm này sử dụng pin, xài sóng vô tuyến. Sau khi mạng điện thoại lẫn mạng internet sụp đổ, Khu An Toàn Số 3 phát hàng loạt máy bộ đàm cho các chốt gác để tiện liên lạc. Đây là loại máy bộ đàm đã được những kỹ sư trong quân đội nghiên cứu cải tiến lại, sử dụng cách xa nhau vài chục cây số vẫn có thể nghe tốt.

Nội tâm tên đại úy rung động, gã thiếu tá không những biết chuyện về máy bộ đàm, lại còn đòi nói máy với tướng Phan Chính, chẳng lẽ những lời khi nãy là thật, không phải khoác lác? Nếu tên này đúng là người quen của tướng Phan Chính thì gã xong rồi. Bất giác mồ hôi lạnh toát đầy người gã.

Thấy tên đại úy cứ ngẩn người, Mạnh Quân thích nhẹ mũi thương lên cổ gã:

- Nhanh!

- Ừ, tôi gọi đây. - Tên đại úy đổi giọng, miệng méo xệch, tay run rẩy bấm gọi đến Sở chỉ huy.

Chờ một lát, giọng nữ bên kia nghe máy, tên đại úy thì thảo:

- Tôi là đại úy Sào Nam, gọi từ cổng Bắc Khu An Toàn. Tôi có việc khẩn, xin được gặp tướng Phan Chính!

Giọng nữ bên kia kéo nheo gì đó, như là trách phạt. Tên đại úy mặt tái nhợt vội nói:

- Không, không phải tôi có ý đó. Chỉ là...

- Cứ bảo có thiếu tá Mạnh Quân nhà họ Nguyễn xin gặp! - Mạnh Quân lạnh giọng.

Tên đại úy lắp bắp lắp lại:

- Có thiếu tá Mạnh Quân nhà họ Nguyễn xin được gặp ngài ấy, không phải tôi! Vâng, vâng!

Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó đổi thành giọng đàn ông nói vài câu với tên đại úy. Không rõ nói gì mà sắc mặt gã ngày càng tái xanh như đất nhái, gật gật vâng dạ liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Giữa trùng vây (4)

Tất bộ đàm, tên đại úy cảm tưởng như bầu trời vừa đổ sụp xuống đầu mình, giọng run run muốn khóc:

- Bên kia nói... mời ngài vào!

- Tốt! - Mạnh Quân lạnh nhạt cười vài tiếng, roi vào tai tên đại úy cứ như tiếng quạ réo vong hồn - Thế, không biết ngài đại úy có định cho bọn tôi vào hay không?

- Cho chứ, đương nhiên là cho rồi! Xin ngài đừng khách sáo, chúng ta đều là người một nhà cả mà! - Gã kia gật đầu thật mạnh. Lúc này ai dám cản đường không cho Mạnh Quân vào trong, gã sẽ là người đầu tiên giết chết kẻ đó.

Mạnh Quân rút trường thương về, bồng quay người đi ra xe:

- Tôi đổi ý rồi, không làm khó ngài đại úy nữa!

Tên đại úy không kịp sờ sờ vết hằn do mũi thương gây ra trên cổ, vội hốt hoảng chạy theo:

- Vì sao? Bên Sở chỉ huy mời ngài vào gặp họ!

- Không thích! - Mạnh Quân thân nhiên leo lên xe, đóng sầm cửa lại - Thôi chào ngài đại úy, tôi sang khu khác vậy. Có dịp gặp tướng Phan Chính tôi sẽ trình bày sau, chắc ông ấy sẽ hiểu cho tôi và ngài. Ngài làm tròn chức trách lo gì bị ông ấy trách phạt, có khi còn trọng thưởng cho lên lon!

Trái tim tên đại úy thông xuống tận đất, khi nãy giọng đàn ông trong bộ đàm không phải tướng Phan Chính, mà là ngài đại tá Khắc Cường - cánh tay phải đắc lực của ông ta, thường ngày hét ra lửa. Ngay khi gã báo cáo thân phận tên thiếu tá kia thì đại tá Khắc Cường lập tức ra mặt, giọng điệu nghiêm trọng lệnh cho gã hộ tống tên thiếu tá tới Sở chỉ huy ngay, đồng thời phải đảm bảo an toàn tuyệt đối, không được xảy ra sơ suất.

Đãi ngộ cỡ này chứng tỏ lai lịch tên thiếu tá rất lớn, nếu bây giờ để đối phương rời đi chẳng may xảy ra chuyện gì thì có giết hết cả nhà gã cũng không gánh nổi tội. Thà tên kia đánh đập gã cho hả giận, trọng thương cũng được, còn hơn làm trò đàn bà giận dỗi thế này.

Tên đại úy mặt như đưa đám dẫn theo đám thủ hạ rồing rần chạy nhanh tới, gã đột ngột quỵ xuống khiến đám lính kinh hoàng quỵ theo:

- Xin ngài thiếu tá vào trong, vừa rồi bọn tôi lỡ mắing mong ngài tha thứ! Người ở trên không chấp nhất kẻ bên dưới ngu si đần độn!

Nói xong, gã quay qua đám kia trừng mắt muốn tóe lửa, cứ như toàn bộ việc này đều do chúng gây ra:

- Còn không mau lập lại! Khốn kiếp!

Đám lính ngờ ngác nhìn nhau đầy khó hiểu, nhưng quân lệnh như núi không dám trái, bèn đồng thanh hô vang:

- Xin ngài thiếu tá vào trong, bọn tôi lỡ mắing mong ngài tha thứ! Người ở trên không chấp nhất kẻ bên dưới ngu si đần độn!

Mạnh Quân không quay xe đi mà đứng đứng ngồi ngồi đám lính diễn trò vui. Tên đại úy biết y sẽ không bỏ đi, chỉ muốn hành hạ mình một phen để báo thù. Gã âm thầm nghĩ rằng, trong lòng vô cùng tức giận song ngoài mặt không dám biểu lộ gì, bất chợt tự động vả vào mặt mình liên tục, làm vẻ đáng thương nói:

- Thiếu tá bớt giận, tôi xin nhận lỗi!

Đám lính quỳ phía sau thấy thế đành cắn răng làm theo thượng cấp, cũng tự tát vào mặt mình liên hồi.

Chát! Chát! Chát!

Những tiếng thô giong vang dậy, thu hút ánh mắt của vài nhóm người mới tới còn đứng cách công xa xa không dám chạy lại. Tất cả đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra, vì sao cả đám lính và tên sĩ quan quỳ gối trước chiếc ô tô kia, lại còn tự tát vào mặt mình lia lịa.

Gia Mỹ ngồi trong xe cạnh Mạnh Quân, khẽ nói:

- Đù rồi anh, làm quá không hay!

Mạnh Quân hừ lạnh:

- Cần phải cho chúng một bài học để về sau tự biết thân biết phận mà bớt láo xược, có một số người cho dù chúng cố gắng phấn đấu cả đời cũng không thể đứng ngang hàng!

Y lạnh nhạt ngoắt tên đại úy vẫn đang tự tát vào mặt thật mạnh, mặt mũi đã sưng húp, khóe miệng chảy máu. Nói vậy nhưng nội tâm y thầm khen ngợi tên này biết co biết duỗi, khi cần thiết sẵn sàng nhẫn tâm hành hạ bản thân để thoát nạn. Loại người này rất nguy hiểm, đã tâm cực lớn.

Nếu đã kết thù, Mạnh Quân rất muốn nhân cơ hội này giết tên đại úy, tránh lưu hậu hoạn về sau. Nhưng đáng tiếc đây là địa bàn của tướng Phan Chính, ông ta cho y chút mặt mũi, y không thể ra tay được. Đành vậy, dù sao ít ngày tới y cũng rời khỏi đây, chắc gì đã gặp lại tên này, suy nghĩ nhiều quá có khi rách việc.

Cảm thấy đã đủ, Mạnh Quân trầm giọng:

- Được rồi. Mau đưa tôi vào trong!

Tên đại úy cùng đám thủ hạ mặt như cái mền rách mừng rỡ đứng dậy, chùi chùi máu mồm máu mũi, lắp bắp nói lời cảm tạ. Gã không biết mới rồi mình suýt toi mạng, nếu không phải tên thiếu tá nửa đường đổi ý thì giờ có khi gã đã biến thành cái xác lạnh lẽo.

Tên đại úy giao nhiệm vụ canh gác lại cho đám lính, sau đó dẫn theo vài tên nhảy lên chiếc xe quân đội chạy trước dẫn đường:

- Mời ngài theo tôi, cấp trên lệnh cho bọn tôi hộ tống ngài an toàn đến Sở chỉ huy!

Mạnh Quân nổ máy xe chạy theo, sau lưng y có thêm một chiếc xe khác đoạn hậu, phòng ngừa bất trắc. Máy chiếc xe nối đuôi chạy nhanh vào khu vực quảng trường, không cần xét nghiệm máu mà lao thẳng đến lớp cổng thứ hai.

Tên đại úy nhảy xuống nói mấy câu với bọn sĩ quan ở đây, chúng lăm lét nhìn về chiếc xe của nhóm Mạnh Quân, sau đó mau chóng mở toang cổng cho đoàn xe đi qua.

Đoàn xe bật còi hú om sòm, lao vùn vụt trong Khu An Toàn, đi đến đâu gây náo động đến đó, thu hút rất nhiều sự chú ý của quân lính lẫn dân chúng. Từ lúc Khu An Toàn Số 3 thành lập đến nay, đây là lần đầu tiên tiếp đón người tới với tiêu chuẩn thượng khách thế này, ai nấy đều tò mò đứng hai bên đường nhìn ngó, liên hồi chỉ trỏ bàn tán xôn xao.

- Thích không? - Mạnh Quân cười với Gia Mỹ.

- Cũng được!

Gia Mỹ tình tứ nhìn y, miệng nàng nói thế thôi nhưng sắc mặt thì đầy tự hào. Xưa nay yêu nhau, nàng được biết gia thế Mạnh Quân rất khủng, nhưng nàng không quá để tâm đến việc đó, chỉ cảm thấy hợp thì tiến tới, còn những chuyện khác không quan trọng. Hơn nữa Mạnh Quân cũng khá kín tiếng, ít

khi chủ động nhắc về gia đình trước mặt nàng, cho nên sự việc hôm nay khiến nàng khá bất ngờ, trong lòng cảm thấy rất vui.

Mạnh Quân đưa tay vuốt mái tóc Gia Mỹ có phần xơ rối vì cơn mưa, giọng chua xót:

- Mấy hôm nay khổ cực cho em quá! Ráng lên, chờ khi về tới thủ đô, anh sẽ bù đắp gấp trăm lần cho em!

Sóng mắt Gia Mỹ long lanh, nàng mỉm cười, cảm động gật đầu:

- Không sao. Em chịu được hết, chỉ cần có anh ở bên cạnh là đủ!

Ở ghế sau xe còn có hai cô gái, cả hai đều rất trẻ, trong đó cô gái ngồi bên phải xinh đẹp nổi bật hơn hẳn. Nàng mặc bộ đồ thể thao ôm trọn cơ thể để lộ vóc dáng cao, hơi gầy nhưng rất đầy đặn quyến rũ, làn da trắng trẻo mịn màng, mái tóc đen dài nhẹ nhàng tung bay theo những cơn gió từ ngoài xe liên tục thổi vào.

Bộ dạng cô gái khá mới mẻ, cặp mắt nhưng đen láy lặng lẽ nhìn đôi tình nhân đang diễn cảnh tình tứ trước mặt mình, chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ mỉm, nét mặt đượm buồn. Rồi như không chịu được cảnh tượng này, nàng hơi cúi mặt xuống, mở danh sách bạn lên kéo thật nhanh, sau cùng dừng lại ở một cái tên từ lâu đã khắc sâu vào tâm khảm nàng.

Tên hán vẫn sáng, có nghĩa là hán vẫn an toàn. Từ lúc chia tay đến giờ đã gần một tuần, mỗi ngày nàng đều kiểm tra tên hán không dưới mười lần chỉ để xác định xem hán còn sống hay không. Trong lòng nàng luôn tự hỏi hán đang ở đâu, làm gì, với ai? Liệu hán có nghĩ đến nàng không?

Lần này cũng vậy, thâm tâm nàng cũng đang tự hỏi điều đó. Khóe môi nàng chợt cong lên, nở nụ cười chế giễu bản thân, đầu lắc nhẹ như phủ nhận. Hán là không rồi, nếu trong lòng hán có nàng thì đã không lạnh lùng vứt bỏ nàng.

Những lời hán nói lúc đó như những vết dao khắc sâu vào tim nàng, khiến nó rỉ máu và mãi mãi không thể chữa lành.

Trái tim thiếu nữ kiêu kỳ lần đầu biết rung động, biết nhớ thương, trải qua nhiều đêm trăn trở chợt biến thành thù hận!

Tại sao hán có thể nhẫn tâm đối xử với nàng như thế? Nàng có chỗ nào thua Tiểu Mỹ, hay chỉ vì nàng không chịu vứt bỏ lòng tự trọng để chạy theo hán, nên nàng phải chấp nhận?

Nàng đã tự hỏi bản thân vô số lần, nếu được lựa chọn lại một lần nữa, nàng có chạy theo hán không? Vứt bỏ tất cả sĩ diện mà chạy theo hán!

Câu trả lời là không. Lòng kiêu hãnh, sự tự tôn trong nàng quá lớn, nàng không thể, khi mà người ta đã từ chối đón nhận nàng!

Nàng không thể làm điều đó, cũng như nàng không thể quên được hán!

Kể từ hôm đó, nàng thu mình lại, lười giao tiếp với những người xung quanh, vật vờ như lũ thây ma vô hồn.

Mỗi ngày trôi qua, nỗi hận trong nàng càng lớn thêm. Những suy nghĩ luôn đầy ắp trong đầu nàng, dày vò day dứt nàng đến sắp phát điên.

Nàng muốn gặp lại hán, chỉ để hỏi hán một câu mà khi đó nàng không đủ bình tĩnh để hỏi:

- Tôi... có điểm nào không xứng? Tôi đã luôn cố gắng mà!!!

Nàng hơi ngửa lòng bàn tay thon dài lên, một khối cầu lửa đỏ rực trôi nổi trên đó, vừa đẹp vừa đáng sợ. Theo tay nàng cử động, nó liên tục xoay vòng tròn, chao liệng nhẹ nhàng, cuốn xung quanh dòng khí lưu nóng bức.

Bàn tay nàng khẽ bóp, khối cầu lửa liền tan biến, chỉ còn lại một đụn khói đen dày bốc lên.

Đây là món quà cuối cùng nàng nhận từ hán. Nếu có dịp, nàng muốn được trả lại!

...

Sở chỉ huy Khu An Toàn 3.

Trong một nhà thi đấu rộng rãi nằm phía sau.

Những tiếng gầm rú náo động liên hồi nổi dậy, trên sân nhà thi đấu đóng kín cửa, xác thây ma nằm rải rác khắp nơi. Lúc này, độ 30 con còn sống cao to lực lưỡng đang vây quanh một người đàn ông trung niên, chúng liên tục gầm rú nhe nanh múa vuốt nhưng sâu trong mắt lại bộc lộ sự kiêng kỵ, không con nào dám xông vào.

Người đàn ông không cao, chỉ tầm mét bảy, gương mặt hán sâu nét khắc khổ nhưng nghiêm nghị, khiến người đối diện không dám buông lời bông đùa. Ông ta mặc một cái quần quân đội đã sờn cũ, nửa thân trên để trần lộ ra cơ bắp rắn chắc, tay cầm một thanh kiếm tóa ánh sáng đỏ rực ra xung quanh cả mét.

Đứng giữa bầy thây ma tiến hóa khổng lồ, trông ông ta cực nhỏ bé nhưng bộ dạng vô cùng ung dung nhàn nhã, không chút lo lắng.

Sau một hồi kêu gào hú dọa, vài con liễu mạng nhảy tới tấn công.

Người đàn ông bình tĩnh hơi nhích bước chân, ông ta không di chuyển nhiều nhưng dễ dàng tránh được mấy cú vồ của bọn tiến hóa. Thân hình người đàn ông luôn vừa vặn tránh thoát vuốt của chúng chỉ trong khoảng cách rất nhỏ, cực kỳ sít sao, giống như hoàn toàn nắm chắc mọi thứ trong tay.

Xoẹt!

Lưỡi kiếm đỏ rực vung nhẹ, ba tia chớp đỏ thành linh xuất hiện quanh cổ ba con tiến hóa ở những hướng khác nhau. Đầu chúng nặng nề rồi cổ rớt xuống, máu phun thành vòi.

Chúng kiến đồng loại chết thêm ba con, đám thầy ma còn lại khiếp sợ thối lui, muốn chạy trốn khỏi nhà thi đấu nhưng toàn bộ cửa đã đóng kín, chẳng có đường thoát thân.

- Thật nhàm chán!

Người đàn ông lắc đầu, trên gương mặt khắc khổ thoáng qua vẻ ngán ngẩm, tay phải nhẹ cất lên.

Một chùm sáng từ bàn tay ông ta chụp xuống thầy ma gần nhất rồi lan thật nhanh qua những con kia, thoáng chốc mấy chục con đã bị xâu cứng thành một chuỗi ánh sáng không lồ. Chúng tỏ ra vô cùng đau đớn khổ sở, luôn miệng rít gào vùng vẫy song không cách nào thoát khỏi vòng sáng.

Bụp!

Sau vài giây ngẩn ngui, mấy chục con tiến hóa bị vây hãm trong chuỗi ánh sáng đột ngột bốc cháy từ chân lên đầu rồi nổ nhẹ, trong nháy mắt chỉ còn lại những đám tro tàn đen sì lá tả rơi xuống.

Một ít trang bị và vài quyển kỹ năng hiện ra, trôi nổi trên không trung. Người đàn ông giơ một tay tới trước, tức thì xuất hiện một luồng hấp lực cực mạnh cuốn toàn bộ những thứ đó tới chỗ ông ta.

Người đàn ông lướt mắt qua mấy thứ này, lắc đầu:

- Không có gì giá trị, cho cậu!

- Cảm ơn, thưa ngài!

Trong nhà thi đấu rất vắng vẻ, chỉ có người đàn ông và một gã quân nhân tầm ba mươi tuổi, cấp bậc thiếu tá. Tên này gương mặt rất bình thường, vóc dáng cũng bình thường, nếu đứng giữa đám đông chắc chắn không ai thèm ngó tới.

Mặt gã cực lạnh, từ đầu vẫn luôn yên lặng theo dõi người đàn ông đánh giết thầy ma song không hề biểu lộ thái độ, hoàn toàn vô biểu cảm, giống như hành tinh này có bị hủy diệt thì gã cũng chẳng bận tâm. Lúc này nghe ông ta nói vậy, gã không hề tỏ ra vui mừng, chỉ hơi cúi người đáp tạ, sau đó đứng thẳng lưng lên, thậm chí không thèm liếc mớ vật phẩm kia thêm lần nào, như chẳng đáng để vào mắt.

Chợt có tiếng động khẽ, một con tiến hóa không hiểu bằng cách nào thoát chết, có lẽ nãy giờ nó ẩn nấp đâu đó. Nó đang cào mạnh vào cửa, cuống cuồng tìm đường thoát.

- Ô! - Người đàn ông đưa mắt nhìn con kia, trên mặt lộ vẻ thú vị.

Gã thiếu tá lạnh nhạt nhìn theo, thân hình gã chợt biến mất cứ như tan trong không khí, đến khi hiện ra đã tới ngay sau lưng con kia cách chỗ gã đứng khi trước mấy chục mét. Trên tay gã không có vũ khí, chỉ đeo một cái bao tay màu đen, cánh tay vung lên với tốc độ mắt thường không thể nhìn rõ.

Xoẹt!

Cánh tay tên thiếu tá buông thõng ở vị trí cũ, dường như chưa hề cử động, nửa giây sau, cái đầu thầy ma kia mới lung lay rớt xuống. Thân hình gã lần nữa chớp lên biến mất, sau đó hiện ra bên cạnh người đàn ông, vẻ mặt bình thản, có cảm giác chuyện vừa xảy ra chẳng liên quan tới gã.

Trong mắt người đàn ông ẩn hiện tia tán thưởng:

- Bạch Khởi, cậu lại tiến bộ!

Tên thiếu tá Bạch Khởi không vì được khen mà kiêu ngạo, bình đạm cúi đầu:

- Ngài quá lời! Thuộc hạ vẫn còn rất kém!

- Đột quái lần này khiến ta không hài lòng, chúng quá yếu! - Người đàn ông bỗng đổi nét mặt.

Đầu Bạch Khởi cúi sâu hơn:

- Lần tới bọn thuộc hạ sẽ cố bắt một con tiến hóa bậc 2 đem về. Chúng rất mạnh, hôm trước thuộc hạ suýt bắt được nhưng rốt cuộc lại sơ suất bị thương đề sông!

- Ừm - Người đàn ông gật đầu - Ta bận nhiều việc, không thể tự mình ra ngoài luyện cấp, khiến cậu vất vả rồi!

Tên thiếu tá đặt bàn tay phải lên ngực, thành kính nói:

- Được ra sức vì ngài là may mắn của thuộc hạ!

Người đàn ông hài lòng vỗ vai Bạch Khởi một cái động viên.

Ông ta chính là trung tướng Phan Chính, kẻ nắm toàn quyền kiểm soát Khu An Toàn Số 3.

Vốn dĩ trước khi đại dịch, tướng Phan Chính phát hiện mình bị ung thư giai đoạn cuối, cơ thể già lão ở độ tuổi bảy mươi gần đất xa trời đã suy kiệt không thể chống chọi nổi căn bệnh quái ác, đành viết đơn xin từ chức, chuẩn bị về quê nằm chờ chết. Đột nhiên đại dịch đổ xuống, sau khi giết vài thầy ma và được gia nhập hệ thống kỳ lạ, ông ta phát hiện cơ thể có chuyển biến, bỗng dưng xuất hiện một luồng năng lượng mạnh mẽ gột rửa toàn thân, đẩy lùi căn bệnh.

Thấy được chút ánh sáng hy vọng le lói hiện ra cuối đường hầm đen tối, Tướng Phan Chính điên cuồng luyện cấp. Trời không phụ lòng người, sau khi đạt cấp 10, căn bệnh ung thư hoàn toàn biến mất, đồng thời thể chất ông ta ngày càng mạnh khỏe trẻ trung, đầu óc minh mẫn như thời bốn mươi. Điều này quả thật quá đổi thần kỳ, tướng Phan Chính cứ ngỡ mình nằm mơ, nhưng không, đây chính là sự thật. Có lẽ ông trời đã thương tình, mở ra cho ông một cơ hội.

Đến hiện tại, ở đẳng cấp cao hiếm người sánh được, thậm chí tóc ông ta cũng từ bạc chuyển thành màu muối tiêu, dường như đang cải lão hoàn đồng. Tướng Phan Chính đoán trong thời gian tới khi cấp độ tăng thêm, cơ thể ông sẽ trở về thời kỳ hai mươi sung sức nhất. Đến lúc đó, tuổi tác chỉ còn là những con số trên giấy, thậm chí ông tin mình có thể trẻ mãi không già.

Đi cùng sức khỏe đột ngột chuyển biến tích cực, những tham vọng thời trai trẻ theo thời gian bị tuổi già vùi lấp cũng mạnh mẽ xuất hiện trở lại trong đầu tướng Phan Chính. Đây đúng là thời cơ hiếm có mà trời cao ưu ái dành cho ông. Sức mạnh thể chất, trí lực, thời gian, quân đội hùng mạnh dưới quyền, mọi thứ đều hoàn hảo để ông tiến hành một cuộc cải cách, thu tóm quyền lực về một mối.

Để làm được việc này, ông cần những tên thuộc hạ đắc lực hỗ trợ, tên thiếu tá Bạch Khởi là một trong mấy kẻ đó, được ông hết sức tài bồi. Cho đến bây giờ, gã chưa từng khiến ông phải thất vọng, làm việc vô cùng đầu óc và linh hoạt, chưa khi nào tỏ ra kiêu ngạo lơ là. Điểm mạnh nhất ở Bạch Khởi là sự vô cảm và tàn nhẫn, trong mắt gã chỉ có mệnh lệnh của tướng Phan Chính, phải thực thi bằng mọi giá, bất kỳ ai ngáng đường gã đều thẳng tay loại bỏ, không hề để tình cảm xen vào.

Bỗng có người đẩy mạnh cửa nhà thi đấu, hồi hả chạy vào.

Bạch Khởi bước tới chặn ngang đường tên sĩ quan, lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì? Trong lúc trung tướng tập luyện tuyệt đối cấm làm phiền, quên rồi sao?

Một luồng khí lạnh bao trùm cơ thể tên sĩ quan. Được chọn ra canh gác ở nơi trọng yếu thế này, gã cũng đã cấp 12, không phải hạng xoàng nhưng vẫn có cảm giác tên thiếu tá chỉ cần vung tay là mình nằm xuống. Gã áp ứng:

- Thuộc cấp không dám, nhưng ngài đại tá Khắc Cường lệnh cho thuộc cấp khẩn trương đến đây báo tin!

- Chuyện gì? - Nghe nhắc đến đại tá Khắc Cường, tướng Phan Chính quay đầu nhìn qua.

Bị ông ta nhìn gắt gao, trên người tên sĩ quan tiếp tục có thêm một lớp khí khác đè mạnh lên khiến gã khó thở cực độ, cơ thể không kiềm được run rẩy một trận, gấp rút nói:

- Ngài dặn thuộc cấp báo với trung tướng, dặn đi dặn lại phải lập nguyên văn là "có thiếu tá Mạnh Quân nhà họ Nguyễn tìm đến xin được gặp!".

- Mạnh Quân nhà họ Nguyễn ư... - Tướng Phan Chính lẩm bẩm, cau mày suy nghĩ một thoáng, chợt nét mặt giãn ra như đã nhớ, tùy tiện phẩy tay - Về báo Khắc Cường chuẩn bị tiệc rượu linh đình, lát nữa ta đến!

Tên sĩ quan vâng dạ rồi nhanh chóng chạy đi, lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tướng Phan Chính điềm điềm đón lấy cái áo từ tay Bạch Khởi, trông vào:

- Không nghĩ thẳng nhóc này bỗng dưng tìm đến ta, hẳn là có việc cần nhờ vả!

Bạch Khởi có chút hiếu kỳ:

- Thưa ngài, chỉ là thiếu tá mà xin gặp ngài hình như hơi thiếu lễ độ!

Tướng Phan Chính cười xòa:

- Đúng là hơi thiếu lễ độ, nhưng lão già sau lưng gã sẽ bù đắp lại!

- Lão già...

- Nhà họ Nguyễn, cậu không liên tưởng đến ai sao?

Bạch Khởi trầm mặt, lát sau ngẩng lên nói:

- Chẳng lẽ là kẻ ở thủ đô?

- Đúng là lão già đó! Hết thắc mắc rồi chứ? Đi, cậu cũng nên gấp thẳng nhóc này, vốn gã được quy hoạch sẵn vị trí thái tử nhưng đại dịch thủy ma đã khiến mọi tính toán của lão già đảo lộn cả, hà hà!

Tướng Phan Chính vỗ vai Bạch Khởi, cười một tràng dài vui vẻ đoạn đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Giữa trùng vây (5)

- Nhanh nào em, cố lên, sắp tới nơi rồi!

Trên một con đường dọc theo dãy phố thuộc Khu An Toàn Số 3, một người đàn ông da đen rám nắng đang hối thúc vợ mình. Người này tên Trịnh Minh Thanh, quê ở miền xa, sau nhiều ngày cùng vợ bốn ba, trải qua không ít gian khổ thì hôm nay mới tới được đây. Người vợ gầy còm, khuôn mặt nám đen hốc hác vì đói ăn. Nghe gã gọi, cô ta gật gật đầu, nắm tay chồng cố gắng lê bước.

Trịnh Minh Thanh trước kia là công nhân khuôn vác, người vợ làm trong một xưởng gia công giày dép, cuộc sống tha phương cầu thực nơi đất khách vô cùng khó khăn nặng nhọc. Sáng mở mắt ra, hai người đã cảm thấy đi làm đến tận tối mới về phòng trọ, lương chẳng được mấy đồng. Hôm nào nhiều hàng, cấp trên bắt tăng ca có khi 22 giờ đêm họ mới về tới nhà trong tình trạng mệt mỏi đói lả.

Cuộc sống nghèo đói nhưng vợ chồng họ được trời thương ban cho đứa con trai năm nay vừa tròn ba tuổi. Mỗi ngày đi làm về, đón con trai, nghe con bi bô gọi mấy tiếng cha mẹ cũng đủ khiến hai người ấm lòng, bao nhiêu mệt mỏi buồn phiền đều tan biến, gia đình rất hạnh phúc đầm ấm.

Song niềm vui ngắn chẳng tày gang, đại dịch thỉnh linh đồ xuống, đứa con trai bé bỏng là một trong những người đầu tiên ở dãy nhà trọ tập thể bị nhiễm virút biến thành thủy ma. Trong nỗ lực cứu vợ khỏi bị cắn chết, Trịnh Minh Thanh đã phải tự tay dùng cây rìu chẻ củi đập nát đầu thằng bé, đứa con mà hai người rút ruột sinh ra, chăm bẵm mấy năm trời bằng tất cả tình yêu thương.

Lúc đó, vợ gã cứ ôm ghì lấy xác con trai gào khóc thảm thiết, không chịu đi lánh nạn. Trịnh Minh Thanh buộc phải cột cô ta lại, cõng trên lưng hòa vào dòng người may mắn sống sót chạy ngày chạy đêm. Sau biến cố, vợ gã khóc con đến hóa điên hóa dại, lúc tỉnh lúc mê. Tỉnh thì không sao, mỗi khi lên con cô ta lại lâm nhâm khóc lóc, xông tới cào cấu, trách móc gã sao nỡ độc ác giết chết con trai. Mỗi lần như vậy, Trịnh Minh Thanh chỉ biết chịu trận, ôm vợ mà khóc. Cuộc đời gã từ nhỏ đã quá nhiều bi kịch, không ngờ đến khi lấy vợ, có được một mụn con, cứ ngỡ kỷ ức đau buồn đã qua đi thì chuyện kinh khủng vẫn ập tới.

Những ngày qua, nhiều lần gã muốn buông xuôi, giết chết vợ rồi tự sát cho bớt khổ, song lại không đành lòng. Hai người vẫn còn cha mẹ già yếu ở quê, có lẽ ông trời còn cho họ sống là để báo hiếu, vợ chồng gã phải về quê tìm cha mẹ, làm tròn trách nhiệm người con. Chờ về tới đó, nếu cha mẹ đã chết thì bọn họ tự sát cũng chưa muộn.

Lấy cái chết của đứa con trai duy nhất và khát vọng về với gia đình làm động lực, cộng thêm sức khỏe hơn người do thường xuyên lao động nặng, hiện Trịnh Minh Thanh đã cấp 10. Biết quy định nơi này không cho người bình thường vào, gã cố gắng giúp vợ lên cấp 1 để đủ điều kiện, sau đó xin vào đây lập tức được chấp thuận. Bên phía quân đội đãi ngộ khá tốt, trao ngay cho gã chìa khóa một căn hộ trong khu chung cư cao cấp, hứa hẹn lát nữa sẽ phát chút lương thực cứu đói. Trước mắt gã định trú lại đây ít hôm, kiếm chút lương thực làm hành trang rồi sẽ tiếp tục lên đường về nhà.

- Gắng lên nào, sắp được nghỉ ngơi rồi!

Nhắc thấy khu chung cư cao cấp hiện ra bên phải, Trịnh Minh Thanh vui mừng kéo tay vợ đi nhanh hơn. Nghe nói khu này chưa ai ở, họ là những người đầu tiên, sắp tới sẽ có thêm nhiều người khác, thảo nào nhìn hoang vắng như vậy.

Không có điện để dùng thang máy, Trịnh Minh Thanh cõng vợ chạy theo cầu thang bộ lên thẳng tầng 6. Cả hai dừng chân trước cửa một căn phòng, trên tay gã cầm xâu chìa khóa ghi rõ số phòng 610, đúng là nơi này rồi.

Trịnh Minh Thanh hiếu kỳ đưa mắt ngoảnh quanh một vòng, gã nghe mùi tanh tanh như là mùi máu phảng phất đâu đây. Ánh mắt gã rơi vào đoạn hành lang gạch vỡ nát, vài viên gạch còn nguyên cũng bị lật tung lên, xung quanh có những vệt đỏ đỏ, mùi tanh bốc ra từ đó.

- Không lẽ đây là dấu vết đánh giết thủy ma còn sót lại? - Gã lắp bắp.

- Anh... tôi chưa? Em mệt quá, muốn nằm nghỉ! - Vợ gã ở trên lưng thều thào, hai mắt vẫn nhắm. Đã mấy ngày rồi cô ta chưa được ăn gì, may mắn còn có chút nước cầm hơi.

Trịnh Minh Thanh không thèm để ý mấy vết máu nữa, vội tra chìa khóa vào cửa, vặn mạnh.

Cạch!

Gã không kịp nhìn hoàn cảnh bên trong, hồi hả xông vào.

Ít giây trôi qua, tiếng thét kinh hoàng của cô vợ vang lên, rồi Trịnh Minh Thanh công theo vợ hấp tấp chạy ra khỏi phòng. Bên trong xác người chất thành đống, đều là người bình thường bị giết chết, không phải thầy ma. Gã phải mau báo chuyện này cho lính gác, kéo người khác nghỉ ngơi do gã giết thì xong đời.

Trịnh Minh Thanh công vợ chạy như bay xuống cầu thang, nghiêng rằng làm bầm tự trách số mình quá đen, vào đến tận đây rồi vẫn còn gặp chuyện không đầu.

Lát sau, một toán lính khải trang theo chân Trịnh Minh Thanh chạy lên phòng 610. Dẫn đầu là một tên trung úy, chốt trực của gã ở gần đây nhất, ngay khi nghe báo cáo lập tức đến xem xét tình hình.

Thoạt đầu, trung úy Bình Minh đoán đây là một vụ thanh toán lẫn nhau để chiếm đoạt thức ăn. Chuyện này vẫn thường xảy ra, toàn bộ trang bị của dân cư đã bị tịch thu nên chỉ còn ít thức ăn được cấp phát mỗi ngày là đủ hấp dẫn lòng tham con người. Song khi tới nơi, bước vào phòng, gã nhận ra sự việc nghiêm trọng hơn gã nghĩ.

Tổng cộng có mười cái xác với tư trạng rất kinh khủng, có xác bị chặt đầu, xác thì vỡ nát chẳng còn nhìn được nhân dạng, cũng có xác bị chém rời cả phần bả vai hoặc ngang hông, nội tạng lòng thông. Trung úy Bình Minh sờ vào mấy cái xác phát hiện vẫn còn khá ấm, máu chưa đông đặc, có lẽ chỉ mới chết cách đây chưa lâu, hẳn là hung thủ vẫn chưa đi xa. Giết ngàn ấy người gọn gàng, không gây động tĩnh, chắc chắn thủ phạm là một nhóm khá đồng thành viên và thực lực không tồi.

Trung úy Bình Minh không nhận ra lai lịch đồng thi thể cũng phải, lực lượng quân đội tận mấy chục nghìn mạng, gã không thể biết hết, chưa kể thân phận của Đội Đặc Nhiệm 5 thường ngày chuyên đảm trách nhiệm vụ bí mật nên chẳng mấy kẻ biết mặt. Gã hỏi Trịnh Minh Thanh vẫn đang run rẩy đứng cạnh:

- Khi anh lên đây đã thấy hiện trường thế này hả?

- Đúng vậy. - Trịnh Minh Thanh vội nói, cứ sợ đám lính đồ hết tội lên đầu gã - Trước khi vào phòng, thấy gạch vỡ và vết máu bên ngoài tôi đã nghi ngờ rồi, nhưng cứ tưởng ai đó giết thầy ma thôi, tới khi mở cửa đi vào mới thấy, lập tức chạy xuống báo các anh ngay! Tôi...

Trung úy Bình Minh ngắt lời:

- Được rồi, không ai nghĩ anh là thủ phạm đâu mà lo! Một mình anh chẳng thể nào giết được ngàn ấy người, hơn nữa bọn họ đã bị giết cách đây ít phút, anh chỉ mới tới nên có chứng cứ ngoại phạm!

- Cảm ơn ngài trung úy! - Trịnh Minh Thanh mừng rỡ gật đầu.

Trung úy Bình Minh ra lệnh cho đám lính đứng chờ phía sau:

- Các cậu gom hết xác vào bao rồi đem chôn, tránh gây ô nhiễm!

Gã không định báo cáo chuyện này với cấp trên làm gì, bọn họ đã đủ việc rồi, sẽ chẳng ai quan tâm vài dân thường bị giết, báo lên có khi lại bị khiển trách vì canh gác không nghiêm, để xảy ra chuyện trong địa bàn của mình. Gã còn một nhà mậy miệng ăn chớ com từng bữa, chẳng may bị cắt bớt khẩu phần thì toi, tốt nhất cứ giấu nhem đi.

Trung úy Bình Minh quay qua nói với tên dân thường da đen:

- Chuyện ở đây coi như xong, tôi sẽ sắp xếp cho vợ chồng anh một nơi ở khác, tuyệt đối không được hé miệng chuyện này với ai! Rõ chứ?

- Xin ngài yên tâm, tôi sẽ giữ kín! - Trịnh Minh Thanh vâng dạ liên hồi, thoát khỏi vụ xui xẻo này gã mừng còn chẳng kịp, không điên đi kể ra để tự chuốc lấy rắc rối.

Tên này nhìn cục mịch nhưng cũng biết điều, trung úy Bình Minh gật đầu hài lòng, đứng nhìn đám lính hí hục thu dọn đồng thi thể.

Đột nhiên, một tên lính kêu thảng thốt:

- A, không hay rồi...

Mấy tên kia nghe vậy dừng tay lại. Trung úy Bình Minh giật mình ngó qua, nghiêm giọng trách cứ:

- Có chuyện gì? Từ từ báo cáo, làm gì như ma đuổi vậy? Tác phong cậu để đâu?

- Trung úy... - Tên kia mặt xám xịt lấp lấp - Tôi nhận ra một người trong số họ, chỉ e lần này lớn chuyện rồi...

- Ai? Nói mau!

Tên lính cảm lên một cái đầu trắng nhợt với mái tóc ngắn bê bết máu, cặp mắt vẫn còn mở trừng trừng đầy sợ hãi lẫn oán giận:

- Hình như đây là đầu thiếu úy Minh Hải, con trai út của ngài trung tá Minh Long.

Trái tim trong ngực trung úy Bình Minh như ngừng đập, không đùa chứ, con trai trung tá Minh Long chết ngay trong khu vực gã quản lý, chẳng lẽ gã đen tới mức này sao? Lão già đầu hói đó sẽ giết gã mất!

Gã cố lấy bình tĩnh, hít một hơi thật sâu, gằn giọng:

- Cậu nhìn kĩ lần nữa rồi hãy xác định, đừng hàm hồ nhận lầm, chúng ta không gánh nổi đầu!

Ngữ khí trung úy Bình Minh đầy đe dọa, muốn tên lính nếu lơ nhìn lầm thì xác nhận lại, tránh gây rắc rối cho cả tổ. Bằng như đó đúng thật là xác con trai lão trung tá, thì tên kia cũng nên thông minh mà bảo là không phải. Mọi chuyện sau đó sẽ rất đơn giản, đem chôn sạch, có trời mới biết.

Đáng tiếc, tên lính đang sợ thất thần không trông thấy thái độ thượng cấp. Gã nhìn một hồi thật lâu, mặt tái xám ngẩng lên khẳng định:

- Chắc chắn là cậu ta, tôi đã từng tiếp xúc một lần, quyết không nhìn lầm!

- Thôi, xong rồi!

Trung úy Bình Minh khề lăm bầm, tự trách mình khi nãy sao lại dẫn theo quá nhiều người. Mười mấy tên lính cộng thêm một thằng dân đen, mình gã không thể giải quyết hết được. Bọn chúng đều đã nghe rõ, bây giờ có muốn bùng bít chuyện này cũng không được nữa.

Chịu vậy, tốt nhất nên báo về Sở chỉ huy, chờ bên trên đưa ra hướng xử lý, cùng lắm thì bị lột lon giáng chức, còn hơn mất mạng nếu về sau bị tra ra. Tên trung úy chán nản móc bộ đàm bên hông, bấm gọi Sở chỉ huy.

...

Sở chỉ huy.

Trong một căn phòng rộng bài trí xa hoa, đèn điện sáng choang, thậm chí có cả mấy chùm đèn trần bằng pha lê long lánh tỏa ánh sáng vàng nhạt mờ ảo xuống bên dưới vô cùng đẹp.

Trên cái bàn dài lót vải đỏ đặt giữa phòng, có mười mấy người ngồi vây quanh. Mặt bàn đầy ắp rượu ngoại, tôm, cua, gà... đủ món hải sản đắt tiền. Nhìn vào nơi này, sẽ chẳng ai tin trong thời đại tận thế hỗn loạn, thầy ma hoành hành, lương thực cực kỳ khan hiếm mà ở đây tổ chức tiệc rượu linh đình hoành tráng tới vậy, lại còn chạy máy phát điện mở đèn sáng rực.

Tướng Phan Chính ngồi ở chủ vị đầu bàn, bên phải ông là thiếu tá Bạch Khởi thần thái lạnh lùng, bên trái ông lần lượt là đại tá Khắc Cường mặt mũi phương phi hồng hào, tuổi tầm sáu mươi nhưng còn rất tráng kiện, đây là người đã ra lệnh hộ tống Mạnh Quân vào. Ngồi cạnh đại tá Khắc Cường là một ông già hói đầu trạc tuổi, mũi hếch, cặp mắt nhỏ tí hí trông rất gian xảo, đây là trung tá Minh Long, cha ruột của tên thiếu úy Minh Hải đã bị Nguyễn Huy bắt đầu. Kế bên trung tá Minh Long là một ông già mập bụng phệ, nhìn mặt có nét hao hao ả mập vợ Minh Hải - làm nhân viên xét nghiệm bên ngoài khu y tế, cũng đeo quân hàm trung tá. Ngoài ra còn có sự hiện diện của một số tướng lĩnh quân đội nắm giữ các chức vị quan trọng trong Khu An Toàn Số 3, tất cả đều mặc quân phục rất trang trọng.

Ngồi ở đầu bàn bên kia, đối diện tướng Phan Chính, Mạnh Quân đang mỉm cười nhã nhặn chào hỏi các bậc chú bác. Đây là vị trí chỉ dành cho thượng khách, Mạnh Quân được ưu ái ngồi đây đủ nói lên địa vị của y trong mắt tướng Phan Chính. Cạnh Mạnh Quân là Gia Mỹ, Bạch Yến và Thanh Lan - một thành viên trong nhóm bốn cô gái được cứu trước kia còn sống sót.

Khác với đám thủ hạ, tướng Phan Chính không mặc quân phục, trên người ông chỉ có cái áo thun trắng mỏng ở nhà và chiếc quần dài bình thường. Ông cố tình ăn vận thế này như muốn nói với Mạnh Quân rằng thuộc hạ của ông đón tiếp y trang trọng vậy là đủ, y chỉ là dạng con cháu chưa xứng, ông chịu ra mặt coi như nể tình quen biết lắm rồi.

Sau khi giới thiệu sơ qua một lượt thân phận tên tuổi từng người trên bàn tiệc, tướng Phan Chính mỉm cười cầm ly rượu lên:

- Tất cả cùng uống đi! Mừng vì chúng ta vẫn còn sống để có cơ hội ngồi cùng nhau trong hoàn cảnh này!

Đám tướng lĩnh hô hào vang dậy, cụng ly côm cốp, những lời chúc tụng không ngớt.

Mạnh Quân tươi cười, một tay đặt nhẹ lên ngực làm lễ, tay kia nâng cao ly rượu nói:

- Đã lâu mới được vinh hạnh gặp lại, thấy bác vẫn khỏe khiến cháu rất vui mừng! Ly rượu này, cháu xin phép được thay mặt ông nội mời bác, đồng thời cũng là lời cảm tạ chân thành cháu muốn gửi đến bác vì đã thương tình tiếp đãi ân cần. Cháu không biết nói gì hơn, chỉ xin chúc bác luôn khỏe mạnh để lãnh đạo quần chúng nhân dân ở đây sớm ngày vượt qua đại dịch!

- Tốt, tốt lắm! - Tướng Phan Chính cười nói, nhấp môi ít rượu rồi đặt ly xuống, trong lòng có chút không vui.

Thằng nhãi này ngoài mặt tỏ vẻ chúc mừng nhưng thật ra cố tình nhắc đến ông nội nó để nấn gân ông ta. Gã còn nhấn mạnh bốn chữ "nhân dân ở đây" hàm ý nhắc nhở ông rằng thiên hạ này vẫn thuộc về nhà nó, nhà họ Huỳnh. Ông chỉ nắm quyền ở Khu An Toàn Số 3 nho nhỏ này thôi, đừng quá đắc ý mà làm càn.

Trên bàn tiệc, đám tướng lĩnh mãi mê nâng ly cạn chén, không mấy người để ý những lời kia, thậm chí còn khen Mạnh Quân nhỏ tuổi nhưng trầm ổn, rất biết cách ăn nói. Chỉ có đại tá Khắc Cường và thiếu tá Bạch Khởi nhận ra hàm ý trong đó. Ngài đại tá trầm mặt, lặng lẽ không nói gì, riêng Bạch Khởi không chút cố kỵ xạ thẳng ánh mắt lạnh lẽo tới mặt Mạnh Quân. Nếu không phải thân phận tên này đặc biệt, Bạch Khởi đã giết y ngay tại bàn tiệc, bất kỳ kẻ nào dám vô lễ với tướng Phan Chính đều là kẻ thù của gã.

Mạnh Quân vừa đặt ly xuống, cảm thấy nhột nhạt ngẩng lên đúng lúc bắt gặp tên thiếu tá mặt lạnh như đá cục nhìn qua, y không nao núng nhìn đáp trả. Xưa nay, nhà họ Huỳnh làm việc hay nói gì chưa bao giờ phải nhìn nét mặt ai, Mạnh Quân cảm thấy những lời vừa nói không hề quá phận. Mặt khác, y tuyệt đối không được tỏ ra yếu thế, đây là thời điểm phải mạnh mẽ.

Không khí hơi căng thẳng, đám tướng lĩnh giờ mới phát hiện việc này bèn im lặng, tiếng xôn xao dứt hẳn.

Tướng Phan Chính đặt nhẹ tay lên vai Bạch Khởi, gã liền thu mắt về. Ông cười nói:

- Bạch Khởi nghe danh cậu đã lâu, hôm nay mới được gặp hình như có chút ngỡ ngàng nên hành động không được tự nhiên, đừng trách!

- Không sao, bác đừng khách sáo! - Mạnh Quân mỉm cười - Có điều hình như sát khí cậu ta rất nặng, chắc là giết không ít người!

Nói đoạn, y tìm tìm cầm dao nĩa cắt một lát thịt cho vào miệng, thản nhiên ăn, không thèm để ý tên thiếu tá lần nữa nhìn tới bằng ánh mắt tóe lửa.

Bạch Khởi bỗng nhàn nhạt mở miệng:

- Đúng là rất nhiều người chết dưới tay tôi, trong đó có không ít kẻ lắm mồm chẳng hiểu chuyện!

Mạnh Quân bật cười, nuốt miếng thịt xuống, ánh mắt nhìn Bạch Khởi trở nên sắc như dao, giọng lạnh lẽo:

- Trên đời có rất nhiều kẻ không hiểu chuyện, cậu chẳng thể giết hết được đâu! Nhưng mà... tôi ủng hộ, đúng là có vài kẻ chỉ mới chạm mặt lần đầu đã muốn giết rồi!

Bạch Khởi không phải dạng người thích nói nhiều, nghe vậy chỉ hừ lạnh, không nói thêm.

Thấy mọi người dừng đùa, tướng Phan Chính ra hiệu tất cả cứ dùng tự nhiên. Ông gấp một cái cang cua lột sẵn cho vào miệng nhắm nháp, cười cười nhìn hai người trẻ tuổi tranh nhau chút khí thế, nét mặt đầy thú vị, thầm nhớ về thời trai trẻ ngày xưa.

Bữa tiệc diễn ra khá trầm lắng buồn tẻ, qua một lát, tướng Phan Chính hỏi:

- Cậu đã liên lạc được với người nhà chưa?

"Tới rồi đây!" - Mạnh Quân nhủ thầm.

Từ đầu, không phải y cố tình trêu gan những người ở đây. Y đang là kẻ tị nạn, không ngu xuẩn đến mức làm trò đó. Nhưng Mạnh Quân buộc phải làm vậy, phải tỏ ra tự tin tới mức kiêu căng để tướng Phan Chính và bộ sậu nghĩ y đã liên lạc được với gia đình, có thể mới khiến những kẻ này kiêng dè không dám làm bậy.

Nếu để họ biết Mạnh Quân tới lúc này vẫn không thể liên lạc về nhà, khả năng họ giết y là rất lớn. Ông nội y trước kia đắc tội không ít người, riêng tướng Phan Chính ngoài mặt giao hảo nhưng nghe nói cũng có không ít mâu thuẫn lợi ích sau lưng. Có trời mới biết được ông ta sẽ xử lý y thế nào một khi nhận ra y ở đây nhưng người nhà y, nhất là ông nội hoàn toàn không hay biết gì.

Đó chính là lý do ngay từ đầu còn ở ngoài cổng, Mạnh Quân không báo ra tên tướng Phan Chính, chỉ muốn âm thầm đi qua thật nhanh. Nhưng rốt cuộc bị tên đại úy Sào Nam làm khó chọc nổi điên, buộc y phải dùng tới biện pháp nguy hiểm ngoài ý muốn này.

Mạnh Quân bình thản nâng ly rượu nhấp một ngụm, nhẹ nhàng đặt xuống, đáp:

- Cháu chưa thể trò chuyện với ông nội vì còn cách xa, nhưng trước đó cháu có gặp người do ông đưa tới, nhờ vậy mới biết được ID của ông mà thêm bạn vào danh sách. Ông nội có thể theo dõi vị trí của cháu mỗi ngày, thấy tên vẫn sáng đèn có lẽ cũng đỡ lo!

- Ô, ra thế! Những người ông cậu phái tới đâu sao không thấy? - Tướng Phan Chính gật gù, vờ thuận miệng hỏi, ánh mắt hiền hòa nhìn Mạnh Quân.

Mạnh Quân buồn bã lắc đầu, giọng bất lực:

- Ở thành phố Tân Minh, chúng cháu gặp quân phiến loạn, bọn họ vì cứu cháu nên hy sinh cả rồi. Đám phiến quân kia quá đông và hung hãn!

Chương 65: Giữa trùng vây (6)

Tướng Phan Chính mỉm cười, cặp mắt sáng quắc tinh anh tuy già mà không lão nhìn Mạnh Quân khá lâu, y đoán lão cáo già đang suy nghĩ xem những gì y vừa nói là thật hay giả.

Nội tâm Mạnh Quân vô cùng căng thẳng song ngoài mặt làm như thoải mái không chút áp lực, quay qua bông đùa cùng nhóm Gia Mỹ đang lặng lẽ dùng bữa. Gia Mỹ vui vẻ đáp lại, không hề hay biết bọn nàng đang đứng trước tình cảnh nguy hiểm, sẽ mất mạng ngay lập tức nếu vị tướng luôn tươi cười ngồi phía bên kia phát hiện ra chút khả nghi. Những chuyện này, Mạnh Quân không hề nói với Gia Mỹ, tránh làm nàng lo lắng và để lộ cảm xúc.

Đúng lúc này, một tên sĩ quan lấp ló ngoài cửa phòng tiệc, nửa muốn vào nửa lại sợ bị trách phạt.

- Cần gấp ai? - Bạch Khởi ngồi xoay ra ngoài trông thấy bèn hỏi.

Tên kia giật mình vội cúi gập người:

- Thuộc cấp có việc khẩn cần báo cáo trung tá Minh Long!

Lão đầu hói mắt hí mũi héch nhét miếng thịt gà vào miệng, quay mặt ra xuề xòa:

- Cứ nói đi, không thấy tôi đang ăn sao?

Tên kia thừ người, ngập ngừng mãi vẫn không thành lời. Lão đầu hói bực bội gắt:

- Nói nhanh! Chuyện gì?

- Vâng. - Tên sĩ quan lấy hết can đảm - Trung úy Bình Minh trưởng chốt 7 vừa gọi bộ đàm đến, báo là... thiếu úy Minh Hải, con trai ngài..

Lão đầu hói dự cảm có chuyện chẳng lành, ngừng cả nhai, hỏi thúc:

- Sao? Con trai tôi làm sao? Nói!

Bị hơn chục cặp mắt toàn tướng lĩnh cấp cao nhìn chăm chăm, tên sĩ quan tim đập chân run, ấp úng:

- Con trai ngài... Trung úy Bình Minh nói cậu ta đã... đã hy sinh...

Rầm!

Lão đầu hói nghe báo cáo như sét đánh ngang mày, đôi mắt hí trợn ngược, loạng choạng ngã ghế té lăn lộn xuống sàn nhà. Những người xung quanh nhất là lão trung tá Giang Tử mặt mày bụng phê ngồi cạnh vội đỡ lão dậy, không riêng gì lão hói, lão này cũng xám ngoét mặt mày lên tiếng:

- Ai dám nói con rể tôi đã chết? Có hình ảnh gì chứng thực không hả?

Trước phản ứng dữ dội của bọn họ, tên sĩ quan sợ đến co rúm người song vẫn cố đi tới, chìa bộ đàm ra:

- Có vài tấm ảnh được bên đó gửi qua...

Bộ đàm sau cải tiến có thêm vài tính năng khá giống điện thoại thông minh, được lắp đặt camera nhỏ để chụp hình, loại xịn thậm chí còn có thể quay phim, nhưng máy của trung úy Bình Minh không có tính năng này nên chỉ chụp vội vài tấm cận mặt gửi qua.

Lão đầu hói Minh Long vừa được đỡ đứng lên chưa kịp trấn định tinh thần, trông thấy trên màn hình nhỏ của bộ đàm hiện ra hình ảnh cái đầu con trai lão chết không nhắm mắt quá sức thê thảm thì hét lên một tiếng, lăn nữa khụy xuống, trái tim già nua không thể nào chịu nổi đã kích.

Sau đại dịch, cả gia đình sáu người nhà lão lóp chét lóp biến thành thầy ma, vợ và hai đứa con trai lớn không còn, chỉ còn duy nhất thằng con trai út để gửi gắm chút hy vọng mong mỏi, giờ khắc này đón nhận tin dữ mà lão không tài nào tin đây là sự thật. Trong Khu An Toàn 3 này, trung tá Minh Long chỉ dưới vài người nhưng trên vạn người, kẻ nào dám cả gan giết hại con trai lão? Thằng khốn nạn nào ăn gan hùm mật gấu dám liều lĩnh làm chuyện đó chứ?!!

Chỉ vài ngày nữa thôi, con trai lão sẽ được lên lon trung úy, có lão đỡ đầu, trong vài năm tới đưa nó lên tâng lóp lãnh đạo cao cấp cũng có thể. Vậy mà...

Vô số ký ức từ khi thằng con trai út chào đời tới khi nó trưởng thành rồi lấy vợ... tràn vào đầu trung tá Minh Long bóp nghẹt thần trí lão, đầu nhức như

búa bổ, máu nóng dồn cả lên não khiến mặt lão đỏ gay hết gà chọi. Hết rồi, hết thật rồi!!!

Lão hói quay cuồng điên dại vì nỗi đau mắt con, gắng gượng chồm tới dùng sức chộp lấy cổ áo tên sĩ quan kéo sát vào mặt mình, cặp mắt đỏ ửng long lên sòng sọc vô cùng dữ tợn:

- Là ai? Kê nào dám giết con tao? Ai? Nói mau! thằng chó đẻ nào hả???

- Bình tĩnh! Ông bình tĩnh lại!

Lão trung tá Giang Tử bụng phệ liền can ra, luôn miệng an ủi trung tá Minh Long. Nhận tin dữ, trong lòng lão chấn động không ít. Con trai lão đầu hói không ai khác cũng chính là con rể của trung tá Giang Tử, lấy con gái lão làm vợ được hơn một năm nay. Đây thực chất là cuộc hôn nhân chính trị nhằm liên kết hai nhà để chống lại đại tá Khắc Cường đang ngày một bành trướng thế lực, chèn ép bọn lão. Hiện giờ con trai lão hói đột ngột chết đi, hai bên không còn mối dây ràng buộc, có khả năng liên minh này sẽ đổ vỡ khiến trung tá Giang Tử cực kỳ đau đầu.

- Tránh ra! Tránh hết ra! Ông nói thì hay lắm, lỡ con gái ông bị chết thảm như vậy, ông có bình tĩnh nổi không hả? - Lão hói Minh Long bất ngờ hét mạnh lão bụng phệ đoạn nhào tới tiếp tục ghi chặt cổ tên sĩ quan, giận dữ nghiêng răng ken két như muốn ăn tươi nuốt sống gã - Sao còn chưa nói? Thằng khốn nạn đó là ai? Bắt được nó chưa? Nói mau!!! Lập tức giải nó đến đây cho tao!!! Tao muốn giết hết cả dòng họ nhà nó!!!

Sắc mặt tên sĩ quan đỏ ửng, mồ hôi ướt đầm áo nhưng không dám chống cự, chỉ biết đứng chịu trận, lão hói vừa bóp cổ vừa hỏi dồn dập, căn bản là không để gã có cơ hội lên tiếng đáp lời.

Rầm!

Phòng tiệc đột nhiên ồn ào náo động khiến tướng Phan Chính không hài lòng. Ông trầm mặt vỗ một cái thật mạnh xuống bàn, chén đĩa chấn động nghiêng ngả, quất lên:

- Tất cả trở về chỗ ngồi! Minh Long, ông cũng ngồi xuống cho ta! Đây là đâu mà bù lu bù loa thế hả? Thật khiến kẻ khác chê cười!

Đám tướng lĩnh giật mình vội ngồi xuống, riêng trung tá Minh Long dù kính nể tướng Phan Chính song nỗi đau mắt con quá lớn làm cho lão thác loạn thần trí, vẫn điên cuồng bóp cổ tên sĩ quan không chịu buông, báo hại trung tá Giang Tử phải dùng hết sức lực mới lôi lão ra được.

Gương mặt già nua của lão hói méo mó biến dạng, lớn tiếng rống lên:

- Ai chê cười mặc kệ! Con trai tôi chết rồi, tôi phải báo thù cho nó, tôi phải giết sạch cả nhà thằng khốn nạn gây ra chuyện này!

- Câm miệng! Ông còn gây ồn ào dùng trách ta dùng quân pháp! Bạch Khởi! - Tướng Phan Chính gằn giọng, bất kể ai dám thách thức uy quyền của ông bằng bất cứ lý do gì đều phải trừng trị thích đáng.

- Có thuộc hạ! - Thiếu tá Bạch Khởi vọt đứng lên, thân hình thẳng tắp chờ lệnh.

Mọi người mơ hồ cảm thấy không khí xung quanh người gã như đặc quánh lại rồi dần dần lan ra khắp phòng, nhiệt độ giảm thấp xuống.

Giang Tử vội ghé tai trung tá Minh Long thì thầm. Lão hói hít thở dồn dập, lồng ngực phập phồng lên xuống cố đè nén oán hận, mặt tái xanh, hạ giọng nhưng vẫn nghe được tâm trạng uất ức không cam lòng:

- Tôi quá xúc động không thể làm chủ bản thân, xin ngài thứ lỗi!

Tướng Phan Chính dịu giọng an ủi:

- Minh Long, ta hỏi ông, có ai vào Khu An Toàn Số 3 gây chuyện mà yên ổn thoát ra chưa? Ta cam đoan sẽ tóm cổ thủ phạm và đưa đến trước mặt ông, tùy ý ông xử lý, được rồi chứ?

- Đa tạ ngài!

Mặt lão hói đầy bất lực. Nỗi đau mắt con đang hành hạ lão từng phút từng giây, giờ có từng xèo cả nhà thủ phạm thì con trai lão cũng chẳng thể sống lại, nhưng mà... Lão nghiêng răng ken két, nhất định không để kẻ đó chết dễ dàng. Mẹ nó và chị em gái của nó, lão sẽ ném cho lũ thủ hạ chơi tập thể mỗi ngày đến chết. Còn nó, lão sẽ xèo mỗi ngày một miếng thịt, ăn tươi nuốt sống tới khi nó chỉ còn lại bộ xương khô, cạn kiệt sinh khí mà chết mới giải tỏa được phần nào uất hận trong lòng lão.

Tướng Phan Chính ra lệnh cho Bạch Khởi vẫn còn đứng:

- Gọi tới bốn cửa đông tây nam bắc, bảo lính gác tạm thời khóa một chiều, không cho bất kỳ ai ra khỏi đây, ngoại trừ những người đi vào!

Bạch Khởi gật đầu, bước nhanh ra ngoài sử dụng bộ đàm.

Tiếp theo, tướng Phan Chính quay sang đại tá Khắc Cường ngồi bên trái:

- Việc còn lại giao ông xử lý!

Đại tá Khắc Cường gọi tên sĩ quan còn đứng xó rờ tội nghiệp ngay góc phòng đến, nói:

- Thuật lại toàn bộ sự việc!

Tên sĩ quan liền trình bày những gì trung úy Bình Minh báo qua. Nghe xong, đại tá Khắc Cường cau tít đôi mày bạc:

- Vậy là có tận mười cái xác, và chỉ mới xác định được thân phận một người?

- Dạ.

- Mau bảo bên kia chụp hết nhân dạng mấy cái xác gửi sang, nhanh lên!

Tên sĩ quan lập cập thông báo cho trung úy Bình Minh vẫn còn thần thờ bên khu chung cư hiện trường án mạng. Lát sau, thêm chín bức ảnh rõ ràng được gửi qua.

Cầm bộ đàm, đại tá Khắc Cường nhìn thật sâu mớ ảnh, mấy ngón tay theo thói quen gõ nhẹ lên mặt bàn. Toàn bộ xác chết đều là thành viên Đội Đặc Nhiệm 5, ông nhớ rất rõ vì bọn họ do đích thân ông tuyển chọn và dày công đào luyện. Việc giữ gìn trật tự trị an trong Khu An Toàn Số 3 được tướng Phan Chính giao toàn quyền cho Khắc Cường, lúc sáng ông đã cử Đội Đặc Nhiệm 5 xử lý một nhóm người muốn đi qua khu này, không ngờ mới đó đám thuộc hạ trung thành đã biến thành những thi thể lạnh lẽo. Tuy nhiên, trong mấy cái xác lại thiếu mất đại úy đội trưởng Phi Hùng.

Trông biểu hiện trên mặt đại tá Khắc Cường, mọi người thấy ngỡ ngợ. Tướng Phan Chính hỏi:

- Nhận ra?

Khắc Cường hít sâu một hơi bình ổn cảm xúc, gật đầu:

- Là Đội Đặc Nhiệm 5 được tôi cử đi thực hiện nhiệm vụ lúc sáng, chết toàn bộ ngoại trừ đội trưởng Phi Hùng!

- Bị phản sát. - Ngài đại tướng không tỏ vẻ gì, gật gù phân tích - Nếu tên đội trưởng thoát được, lẽ ra phải gọi về cho ông chứ?

- Hửn vậy, tôi đoán cậu ta bị bắt làm con tin, hoặc giả đã làm phản! - Giọng đại tá Khắc Cường không chút tình cảm.

Lão hói Minh Long nín nhịn nãy giờ, không kiềm được nữa đứng lên chỉ thẳng tay vào mặt ngài đại tá:

- Khắc Cường, ông mau giải thích tôi biết vì sao con trai tôi lại đi cùng đám thuộc hạ vô dụng của ông? Ông không cho tôi lời giải thích hợp lý thì không xong đâu!

Lão hói đã rất kiềm chế vì nể sợ tướng Phan Chính, bằng không lão đã nhào đến ăn thua đủ với đại tá Khắc Cường.

Xưa nay, nhóm lợi ích của hai trung tá Minh Long và Giang Tử luôn đối chọi gay gắt với phe đại tá Khắc Cường, đôi bên như nước với lửa, đụng vào là có chuyện. Bây giờ con trai lão vốn đang làm nhiệm vụ canh gác cổng Bắc, đây là nhiệm vụ nhàn hạ béo bở dễ chiếm đoạt tài nguyên trang bị nhất, trung tá Minh Long tốn không ít công sức chạy chọt mới lên lút đưa con trai mình vào được vì chốt trực này dưới quyền Khắc Cường, bỗng dưng nó chạy rông cùng lũ đặc nhiệm rồi chết tức tưởi, lão không nổi điên mới lạ.

Đại tá Khắc Cường cũng đang đau đầu suy nghĩ chuyện này, chẳng có lý do gì mà con trai lão hói tí tiện đi cùng lính của ông lại còn mất mạng, kéo ra một mớ bong bóng không cần thiết. Đại tá Khắc Cường không thêm đáp, lời bộ đàm của mình ra bầm bầm mấy cái rồi đưa qua tướng Phan Chính:

- Đây là nhân dạng nhóm đối tượng tình nghi mà tôi nhận được lúc sáng, có in ra vài bản cho Đội Đặc Nhiệm 5 cầm theo. Tôi vừa gửi hình ảnh bọn chúng qua bộ đàm các tổ tuần tra, giờ chỉ cần sao thêm nhiều bản phát cho binh lính thì sẽ nhanh chóng tóm được thôi.

Tướng Phan Chính ngó sơ hình ảnh nhóm năm thanh niên trẻ tuổi, tất nhiên ông không nhận ra bất cứ ai trong này.

Đại tá Khắc Cường điềm tỉnh đảo mắt qua các tướng lĩnh, trong đó có lão hói Minh Long đang gườm gườm nhìn tới cứ như ông mới chính là hung thủ giết con lão:

- Tôi vừa gửi file hình ảnh nhóm thủ phạm năm người qua bộ đàm, tất cả xem thử có ai biết chúng hay không?

Mọi người lục tục lấy bộ đàm mở lên xem, sau đó ai cũng lắc đầu, bọn này lạ hoặc không có chút ấn tượng gì.

Lão hói Minh Long hấp tấp cầm bộ đàm đứng lên bỏ đi, chỉ kịp báo lại một câu:

- Tôi xin phép đi trước.

Trung tá Giang Tử bụng phê thấy vậy cũng cáo từ, vội vàng chạy theo.

Nãy giờ, trong khi bàn tiệc ồn ào, Mạnh Quân ngoài mặt bình thường nhưng trong lòng mừng thầm, càng náo động càng tốt, như vậy sẽ giảm bớt chú ý của lão già gân kia lên người y, dễ bề trốn khỏi đây hơn.

Y không nén được tò mò, hơi chồm qua nhìn vào màn hình bộ đàm của một viên trung tá ngồi cạnh, chợt giật mình kêu lên:

- A...

Nhận ra mình thất thố, Mạnh Quân im ngay, song biểu hiện của y không thoát khỏi mắt tướng Phan Chính, ông ta hỏi ngay:

- Sao? Cậu biết chúng?

- Không. Thoạt nhìn có một người hơi quen nhưng nhìn kĩ lại thì không phải! - Mạnh Quân trấn tĩnh rất nhanh, điềm nhiên đáp.

Bạch Yến ném cho y cái nhìn kỳ lạ, chỗ nàng cách viên trung tá mấy ghế nên không thể trông rõ hình ảnh trên bộ đàm, nhưng qua biểu hiện Mạnh Quân, nàng lờ mờ nhận ra chút gì đó. Hình như vừa rồi ông đại tá kia nói hung thù gồm một nhóm năm người, không phải nhóm Trần Phi cũng có năm thành viên hay sao?

Bạch Yến giật nảy người, ngó chằm chằm Mạnh Quân. Y chỉ mỉm cười nhún vai.

Tướng Phan Chính giống như Bạch Yến, đoán thẳng nhãi đang có điều giấu giếm, nhưng ông không tiện hỏi nhiều, hơn nữa nếu thủ phạm còn trong Khu An Toàn sớm muộn gì cũng bị tóm cổ, lúc đó hẵng hay.

Không ai nhận ra thủ phạm, đại tá Khắc Cường gọi mấy đội đặc nhiệm khác lập tức kết hợp binh lính tiến hành truy lùng, đồng thời yêu cầu chú ý thêm đại úy Phi Hùng có thể đi cùng hoặc bị bắt làm con tin.

Tiếp theo, tướng Phan Chính ra lệnh cấp dưới thu xếp chỗ ở cho nhóm Mạnh Quân, lấy lý do ông vừa ban lệnh cấm tất cả đi khỏi Khu An Toàn, đề nghị Mạnh Quân tạm thời nán lại một thời gian, chờ xử lý xong chuyện này sẽ để bọn y rời đi.

Biết đây là chiêu trò lão tướng già bày ra hòng kéo dài thời gian để tìm hiểu, song Mạnh Quân không còn cách nào khác phải đồng ý.

Mọi người kéo nhau rời khỏi, phòng tiệc trước đó rất náo nhiệt trở nên vắng lặng, chỉ còn thức ăn ê hề la liệt trên mặt bàn vẫn chưa voi bao nhiêu. Trong tình cảnh này, chẳng ai còn tâm trạng thiết tha gì chuyện ăn uống, mà cho dù có muốn cũng không thể mặt dày nán lại ăn một mình khi mà tất cả đã dừng đĩa bỏ đi.

Nếu để dân chúng khốn khổ ngoài kia nhìn thấy cảnh tượng này có lẽ sẽ xảy ra một cuộc bạo động dữ dội. Trong lúc họ đói khát, ngay cả cháo loãng cũng không có mà húp, không ngờ những kẻ lãnh đạo lại xa xỉ phung phí tới vậy, thật đáng căm hận.

...

Trên đường thông ra cổng Nam - Khu An Toàn Số 3, chiếc xe thể thao đa dụng hiệu BMW X6M màu bạc phóng như bay, còi liên tục hú inh ỏi mở đường.

Nguyễn Huy mở miệng thúc giục, không rõ đây đã là lần thứ mấy:

- Nhanh nữa lên, chỉ còn ba phút thôi!

- Đang chạy hết tốc lực đây. - Tên đại úy Phi Hùng đáp, tiếp tục cho xe phóng bạt mạng với tốc độ 200 km/h xé gió.

Bọn họ di chuyển gần hai mươi phút, sắp quá giờ hoàn thành nhiệm vụ phải báo cáo về nhưng trên đường gặp không ít trở ngại, nhiều chốt ngoan cố không chịu đỡ bỏ rào chắn, đến khi Phi Hùng xuống xe giải trình mới được đi qua, vậy nên mất khá nhiều thời gian. Dù rất cố gắng nhưng hiện tại cả nhóm vẫn còn cách cổng hơn 10 km nữa, có lẽ không kịp.

Trần Phi trong lúc rảnh rỗi kiểm tra nhả của tên đội trưởng, phát hiện một cái máy bộ đàm trôi nổi bên trong, lên tiếng:

- Gọi về thông báo tình hình, xin thêm ít phút được chứ?

Phi Hùng nghe hần nhắc mới nhớ ra mình có bộ đàm, vẫn còn phương án kéo dài thời gian, ngần ngừ đáp:

- Trên lý thuyết là được, nhưng đại tá Khắc Cường rất đa nghi và tinh ý, sợ là khó qua mặt ông ấy!

- Gọi đi, hết cách rồi! - Trần Phi thấy bộ đàm lên - Cố nói cho thuyết phục!

Giọng điệu hần rất nhẹ nhàng nhưng cực lạnh, Phi Hùng biết chỉ cần xảy ra sơ sót, hần sẽ lập tức lấy mạng mình. Tên đội trưởng liếm môi khô khốc, gãi không sợ trời không sợ đất, chết cũng không sợ nhưng lại sợ lão đại tá này, dù thế vẫn phải bấm gọi.

Chờ một lát, giọng đại tá Khắc Cường vang lên, có chút ngái ngủ. Phi Hùng vội trình bày, nghe xong ngài đại tá cao giọng quở trách:

- Không cần dài dòng, các cậu mau quay về chấp nhận án phạt! Tôi sẽ cử đội khác thay thế nhiệm vụ!

- Xin đại tá du di thêm ít phút nữa, bọn tôi giải quyết xong ngay rồi sẽ trở về chịu phạt! Khó khăn lắm mới theo dấu chúng tới nơi vắng vẻ, bây giờ

quay về sẽ rất phí phạm, tốn công sức nhân lực những anh em khác!

- Hừm! - Ngài đại tá hừ lạnh, im lặng một lúc mới nói - Được rồi. Tôi cho các cậu thêm mười phút, nhanh tay lên!

- Vâng, cảm ơn ngài!

Trong phòng riêng xa hoa trên một tòa nhà cao tầng, đại tá Khắc Cường tắt máy, đặt bộ đàm lên bàn làm việc. Ông móc ra một điều thuốc, châm lửa phì phà nhà khói thành từng cụm mờ ảo. Khi này, dù nghi ngờ nhưng ông không gọi cho Phi Hùng để kiểm tra vì sợ bứt dây động rừng. Nếu gã xảy ra chuyện, việc đầu tiên nên làm là lập tức báo cáo về, không thể nào im lặng thế được, trừ phi bị bắt làm tù binh. Đến bây giờ gã mới gọi, giọng điệu khá tỉnh táo như vẫn tưởng ông chưa phát hiện những thành viên khác trong đội đã chết, khả năng gã tạo phản rất cao.

Đại tá Khắc Cường chấp tay sau lưng, ung dung quay mặt nhìn khung cảnh bên dưới qua khung kính. Mắt ông dờ về phương Nam, có lẽ giờ này bọn chúng sắp chạy đến cổng rồi. Khỏe miệng ngài đại tá treo nụ cười nhạt nhẽo, mặc kệ đại úy Phi Hùng bị bắt làm con tin hay tạo phản, điều đó chứng tỏ năng lực gã yếu kém, vậy cũng không cần sống nữa.

Sau khi Phi Hùng gọi về, tâm trạng mọi người đều phấn chấn, không nghĩ nguy cơ được giải quyết dễ dàng trôi lọt như thế. Nguyễn Huy cười lớn, mặc kệ đầu tóc bị gió thổi tung:

- Đa nghi gì chứ, lão già lắm cầm thì đúng hơn, ha ha!

Phi Hùng tập trung lái xe, nội tâm dấy lên cảm giác lo lắng không yên, đại tá Khắc Cường vẫn nói chuyện như thường ngày, không hề khác lạ, nhưng gã cứ thấy có gì đó không đúng. Gã nhớ cách đây mấy hôm, Đội Đặc Nhiệm 3 khi làm nhiệm vụ cũng rơi vào tình trạng tương tự, đội trưởng bên đó gọi về xin thêm ít thời gian nhưng ngài đại tá thẳng thừng gạt đi, lệnh bọn họ về ngay, đồng thời lập tức phái bọn gã đi thay thế.

Hôm ấy ngài đại tá nổi giận đùng đùng, trút cơn thịnh nộ xuống đầu đội 3 khiến ai cũng hoảng sợ, đến giờ nghe nói những người đó vẫn còn bị nhốt trong nhà đá, tự suy nghĩ về lỗi lầm của mình.

Đại tá Khắc Cường xưa nay luôn chú trọng kỷ cương, kỷ luật thép, làm việc tuyệt đối không có ngoại lệ. Thượng bất chính, hạ tắc loạn, câu này ông thường xuyên nhắc đi nhắc lại trước mặt cấp dưới. Nếu không phải hôm nay rơi vào đường cùng chẳng còn cách nào khác thì Phi Hùng cũng không dám gọi cho ông ta, nào ngờ lần này ngài đại tá có vẻ giận dữ nhưng chỉ la lối vài câu rồi chấp thuận. Thật quái lạ!

Càng gần đến cổng Nam, Phi Hùng càng thấy nhiều chiếc xe chạy ngược chiều, có vẻ nhiều hơn lúc bình thường. Thực tế đây đều là mấy chiếc xe chờ người đi "khai hoang" (ám chỉ những người lãnh nhiệm vụ đi giết thầy ma tìm kiếm tài nguyên mang về) nhưng khi ra đến cổng mới biết cấp trên vừa ban lệnh cấm xuất hành, bèn quay về.

Vừa trò tới cổng, phát hiện cổng đóng chặt và có đông binh lính canh gác hơn thường ngày, Phi Hùng thầm kêu không ổn, dù vậy cũng đành đạp phanh dừng xe lại, thận trọng nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Giữa trùng vây (7)

Hôm nay là một ngày cực kỳ đẹp trời đối với đại úy Lê Bình, từ sáng gã thu được không ít thứ tốt, thậm chí còn lấy được một bản kỹ năng công kích rất mạnh.

"Trang bị dễ kiếm, kỹ năng khó tìm", bất kỳ người chơi nào cũng thuộc nằm lòng câu này. Lê Bình là người thám thía nhất, đến tận bây giờ gã chỉ mới học được một kỹ năng công kích bèo bọt, nên khi phát hiện bản kỹ năng màu đen kia, gã thiếu điều nhảy cẫng lên vì phấn khích.

Toàn thể người chơi đều biết đánh quái rất khó rơi sách kỹ năng, phải cực may mắn hoặc vượt cấp giết quái khủng may ra mới nhận được, hơn nữa kỹ năng cũng có phân loại mạnh yếu, không dễ gì lấy được hàng xịn. Lê Bình tự nhận mình là kẻ đen đui, vượt cấp giết quái thì gã không đủ khả năng, cho nên toàn bộ hy vọng đều ký thác cả lên đám người chơi tiến vào Khu An Toàn mà gã khám xét mỗi ngày.

Thế nhưng, những người chơi khác đa phần đều giống Lê Bình, rất ít người nhặt được sách kỹ năng, mà cho dù có thì họ cũng học cả rồi, không ngu xuẩn cất trong người chờ gã đến lấy. Chính vì vậy Lê Bình đang mừng như điên khi hôm nay gã thật sự quá may mắn, có lẽ sống tốt được ông trời thương, run rủi một tên gà mờ chỉ vừa cấp 1 lơ ngơ xin vào Khu An Toàn. Vốn Lê Bình lười không định lục soát, tính cho tên này đi qua luôn, chẳng hiểu sao giờ chót gã đổi ý mò đại túi quần tên kia nào ngờ lại vớ được bản kỹ năng quý còn hơn vàng. Đáng buồn cười ở chỗ tên bị gã lấy sách kỹ năng cũng chẳng phản ứng gì, có lẽ không biết sử dụng ra sao nên mới giữ lại, vô tình tiện nghi cho Lê Bình.

Dù cố che giấu cảm xúc nhưng sự phấn khích quá độ khiến toàn thân đại úy Lê Bình cứ run rẩy không ngừng, hai lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Cũng may khi vừa phát hiện gã lập tức giấu ngay vào người nên đám thủ hạ thờ ơ không thấy, nhờ vậy có thể chiếm lấy mà không phải giao nộp lên trên.

Tâm trạng Lê Bình vô cùng nôn nóng, chỉ muốn học kỹ năng ngay nhưng ở đây đông người không tiện, thậm chí cầu mong mau mau hết ca trực trở về nhà.

Gã chưa có thời gian ngó chỉ tiết bản kỹ năng nhưng chỉ xem qua cái tên Rung Chấn đã mơ hồ cảm giác đây là kỹ năng rất mạnh, biết đâu nó sẽ giúp thực lực gã tăng lên một tầng cao mới, lập được đại công rồi lên lon thiếu tá.

Càng nghĩ càng sướng khoái, mặt đại úy Lê Bình đỏ ửng. Gã lắc mạnh đầu, ráng điều hòa hô hấp bình ổn tâm trạng, thậm chí mình phải tỏ ra thật bình thường, cố gắng không để xảy ra sai sót trong ca trực chỉ còn vài giờ là xong.

Cách đây ít phút, Lê Bình nhận cuộc gọi từ Sở chỉ huy ra lệnh khóa một chiều, không được để kẻ nào ra khỏi cổng Nam, vậy nên này giờ đám thù hạ của gã liên tục đuổi mấy chiếc xe đưa người đi "khai hoang" quay về. Xe này vừa đi, xe khác đã tới, bọn gã đuổi mãi không hết, lúc này tiếp tục xuất hiện thêm một chiếc SUV màu bạc chở đám lính đặc nhiệm trở đến.

Thân phận lính đặc nhiệm không tầm thường, trong hàng ngũ quân đội thuộc lực lượng tinh anh, rất được trọng vọng. Đại úy Lê Bình không dám khinh suất bèn đứng dậy, bước tới trao đổi với tên đại úy có lẽ là đội trưởng đội đặc nhiệm cũng vừa xuống xe.

Đôi bên chào nhau theo nghi thức nhà binh, Lê Bình thông báo:

- Sở chỉ huy có lệnh cấm không cho bất kỳ ai ra ngoài. Các anh thông cảm trở về đi, hôm khác hãy đến!

Phi Hùng nghiêm mặt nói:

- Xảy ra chuyện gì à? Bọn tôi nhận lệnh đại tá Khắc Cường làm nhiệm vụ khẩn phải ra ngoài gấp, không thể chậm trễ, để lỡ thời gian sẽ bị trách tội!

Trong bụng Lê Bình dấy lên cảm giác khó chịu, tuy gã cũng là cấp dưới của đại tá Khắc Cường nhưng bình thường không được tiếp xúc nhiều, thậm chí tên này thấy gã lịch sự nên đem ngài đại tá ra hù dọa, nghĩ gã sợ sao? Đó là chưa kể cấp bậc hai bên như nhau, việc quái gì gã phải ngán.

Lê Bình lạnh nhạt nhìn nhìn Phi Hùng rồi đảo mắt qua đám lính đặc nhiệm ngồi lố nhố trên xe:

- Còn tôi nhận lệnh trực tiếp từ tướng Phan Chính. Sao hả, hay anh cho rằng mệnh lệnh của đại tá Khắc Cường có sức nặng hơn?

Phi Hùng thảm thán không xong, lặp lại câu hỏi:

- Nhưng có chuyện gì?

- Vừa phát hiện ra nhiều thi thể, trong đó có con trai của ngài trung tá Minh Long bị chặt đầu, ông ta đang nổi điên truy lùng quyết tóm thù phạm! - Tên đại úy hạ cổ giải thích.

- Con trai của trung tá Minh Long?

Phi Hùng lăm bằm, trong đầu hiện lên hình ảnh lão hói gầy gò, mắt hí mũi héch. Mấy thi thể tên này vừa nói liệu có phải là đồng đội gã bị bọn Trần Phi giấu trong khu chung cư không đây, và có liên quan gì đến chuyện con trai lão trung tá đầu hói bị giết chết?

Thấy tên đội trưởng đặc nhiệm còn thắc mắc, Lê Bình nói rõ hơn:

- Là thiếu úy Minh Hải thuộc đơn vị công tác cổng Bắc. Nghe nói cả nhà trung tá Minh Long đều chết trong đại dịch, chỉ có mình ông ta và con trai út thoát nạn, bây giờ ngay cả cậu ấy cũng bị giết chết, bảo sao ngài trung tá chẳng nổi điên!

Nguyễn Huy nhìn Trần Phi đứng lúc hần ngó qua, cả hai ngầm hiểu chuyện này tiêu rồi, đừng hòng thoát khỏi đây.

Này giờ Trần Phi ngồi trên xe tranh thủ quan sát địa thế. Toàn bộ Khu An Toàn 3 được xây tường bao quanh cao tận 20 mét, phẳng lì, không thể thoát ra bằng đường này trừ khi có thang thật dài hoặc bọn hần biết bay như chim. Trong khi đó, cổng Nam rộng hơn 10 mét như vừa được tăng cường thêm lính gác, đếm sơ sơ trên dưới 50 tên lăm lăm súng trường lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào đây.

Binh lính quá đông, nếu dùng vũ lực chỉ sợ cả nhóm chưa giết được mấy tên đã bị bắn thành cái sàng. Thế nhưng bây giờ quay vào trong khác nào nằm chờ chết, sớm muộn gì bọn hần cũng bị truy ra, chẳng thể trốn mãi được.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan!

Trần Phi âm trầm xạ mắt tới đại úy Lê Bình, trong đầu chợt hiện lên một kế hoạch điên rồ song vẫn còn thận trọng cân nhắc, vì chỉ cần hần đưa ra quyết định sai lầm sẽ khiến cả nhóm tan xương nát thịt.

Tít tít tít!

Mấy bộ đàm đeo bên hông tên đại úy phát ra âm báo có tin nhắn, là tin nhắn của đại tá Khắc Cường gửi hình ảnh nhóm hung thủ qua cho các chốt trực, nơi này ở xa sóng yếu nên mãi giờ mới tới.

Lê Bình bấm mở tập tin vừa nhận, tò mò nhìn thử nhân dạng nhóm hung thủ đang bị truy lùng ráo riết.

Trần Phi thỉnh thoảng nháy khỏi xe, lao thẳng tới tên đại úy đang cúi mặt xem tin nhắn.

Vụt!

Đại úy Lê Bình nhú mày ngó hình ảnh trên bộ đàm, mặt những kẻ trong hình rất quen, như đã gặp đâu đó song nhất thời gã không nhớ nổi.

Lê Bình xoa xoa cằm trầm tư, nhất là gương mặt tên đại úy Phi Hùng theo tin báo là có khả năng đi cùng đám người này, thật sự rất quen. Gặp ở đâu rồi nhỉ???

- A!!!

Lê Bình bỗng nghĩ ra, đúng rồi, không phải mặt đại úy Phi Hùng trong hình rất giống tên lính đặc nhiệm đang đứng cạnh gã sao?

Lê Bình giật bắn người vội ngược lên, định thử so sánh xem suy nghĩ của mình đúng hay không.

Phi Hùng đứng gần đương nhiên thấy rõ hình ảnh mình trong bộ đàm, phát hiện Trần Phi đang như con báo săn lao vùn vụt tới liền phối hợp tung một đá cực mạnh vào lồng ngực tên đại úy.

Lê Bình vừa ngẩng mặt đã trông thấy bóng chân ập đến, gã thất kinh bước lùi, chỉ kịp cung hai cẳng tay che chắn trước người.

Bốp!

Phản xạ cực nhanh giúp Lê Bình đỡ được đòn công kích bất ngờ, song vẫn bị dư chấn đẩy thân hình loạng choạng trôi ngược về hướng Trần Phi đang phóng tới. Bàn tay hần cứng như thép nguội thộp đầu tên đại úy kéo sát người mình, thanh Katana sáng choang hiện ra kẻ mạnh lên cô gã, quát lớn:

- Mở cổng! Bằng không tao giết nó!

Sự việc diễn ra quá nhanh, đám lính ngỡ ngác chưa kịp phản ứng, bất chợt một luồng khí lạnh buốt bao trùm thân thể Trần Phi, hần không hề suy nghĩ lập tức kéo tên đại úy né sang bên phải vài bước.

Đoàng!

Phụp!

Một viên đạn bắn tia tựa sấm sét xẹt đến bắn nát cánh tay trái Lê Bình, máu thịt văng ra, một ít dính lên quần áo Trần Phi.

Tên đại úy thét lên đau đớn vật vờ. Rõ ràng kẻ bắn tia nhắm vào Trần Phi nhưng phút chót hần đột ngột đổi phương vị nên bắn nhầm đồng bọn.

Phát hiện vị trí tay súng bắn tia phục kích đâu đó chệch về bên trái, Trần Phi thụp người xuống nấp kín sau cơ thể Lê Bình đang kêu la, quát nạt đe dọa đám lính gác:

- Mở cửa mau, hay bọn mày muốn nó chết?

Đồng thời hần rít vào tai tên đại úy:

- Kêu chúng mở cửa ngay!

Lưỡi Katana lướt ngang cổ Lê Bình khiến gã đau nhói, máu tươi chảy thành dòng thấm ướt ngực áo, thêm vào cánh tay trái bị bắn nát máu thịt đầm đìa, trán gã vã mồ hôi ướt nhẹp vì đau và sợ, gấp rút ra lệnh:

- Mở cửa! Mở cửa nhanh lên!

Kéttttt!!!

Lũng Mật điều khiển xe chạy tới, Trần Phi kéo tên đại úy chui vào, Phi Hùng cũng nhanh chân tót lên ghế trước. Chiếc BMW X6M rít bánh lướt đến sát cái cổng sắt lớn, tiếng máy xe rú ầm ầm, chờ cổng mở sẽ phóng qua thoát khỏi nơi này ngay.

- Mở nhanh lên! Tao chỉ đếm tới ba! - Trần Phi lạnh lùng đếm - Một.

Một mặt trấn áp bọn lính song Trần Phi luôn đề phòng kẻ bắn tia ẩn nấp đâu đó trên kia sẽ tiếp tục công kích, nãy giờ đã đủ thời gian cho tên này nạp đạn và bắn thêm một phát nhưng không thấy gã nổ súng, lẽ nào sợ hần giết tên đại úy?!! Vậy quá tốt!

- Hai. - Đám lính quỳnh quáng vẫn chưa mở cổng, Trần Phi lớn tiếng đếm, sắc mặt cực kỳ dữ tợn cho thấy hần sẵn sàng giết chết tên đại úy một khi điều kiện không được chấp thuận.

Lê Bình càng tức giận hơn cả Trần Phi, gã thiếu điều muốn khóc, lông tóc xoắn hết cả lại. Gã vẫn còn kỷ năng xịn chưa được học, cổ nén đau rống hòng la làng:

- Mở cửa, đ* mẹ tụi mày muốn tao chết hả? Mở cửa!!!

Đám lính loay hoay như gà mắc đẻ, rõ ràng quân số đông, vũ trang tận răng, chiếm toàn bộ lợi thế nhưng lại sợ ném chuột vỡ bình. Nghe thượng cấp hối thúc, hai tên lính có nhiệm vụ bảo vệ nút đỏ - cơ quan mở cổng nhìn nhau, ngần ngại toan làm theo thì bất ngờ một tên trung úy bước ra ngăn cản, lớn tiếng chỉ huy:

- Không được mở! Tất cả bao vây chúng lại, khi cần tôi cho phép hy sinh đại úy Lê Bình! Cấp trên đã có lệnh, nếu để sống lũ này ra ngoài, chúng ta sẽ bị xử tử. Tuyệt đối không được mở, rõ chưa? Xảy ra chuyện gì tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm!

Soạt!

Hon năm chục binh lính đang mắt phượng hướng liền chạy tới vây chặt chiếc BMW, những họng súng đen ngòm đồng loạt giương lên sẵn sàng khai hỏa.

- Khốn kiếp thật! - Thấy kế hoạch phá sản, Nguyễn Huy chửi đồng - Rút thôi!

Tên trung úy cười lạnh, cao giọng chiêu dụ:

- Mấy người trên xe nghe cho rõ, mau bước xuống đầu hàng sẽ được khoan hồng giảm tội, nếu còn ngoan cố đừng trách bọn tao đết khách sáo!

- Khách sáo con mẹ mày! - Vệt Công Tước đột ngột mở to hai mắt trắng dã, đập cánh rống lớn - Thằng chó đẻ mặt voi mồm ngựa, đ* mẹ mày!! Bỏ đ* vào mồm mày, con cò hó!!!

Ầm!

Một cỗ áp lực cực mạnh không rõ từ đâu đột nhiên xuất hiện xộc thẳng vào đầu tên trung úy, gã ngã xuống phun ra một ngụm máu, thần trí choáng váng. Không ngờ tên này đen đuôi trứng thường xô sỏ, dính ngay kỹ năng Kích Động của con vệt chỉ có tỷ lệ thành công là 0.05%.

- Á há há há! Chết mẹ mày chưa, con chó!!! Bỏ mày @%*%%(%(%(*...

Đã mấy ngày liên tục sử dụng kỹ năng đến giờ mới có được chút thành quả, con vệt bảy màu khoái trá nhảy nhót, chửi loạn xạ không dứt như muốn nhấn chìm tên trung úy trong nước miếng.

Nhân cơ hội tên kia té sấp mặt chưa thể đứng dậy, Trần Phi nói:

- Chạy!

Kéttttt!

Lũng Mật đánh lái cho xe lùi thật nhanh về một đường vòng cung xô dạt đám lính vây quanh, quay ngược đầu xe rồi thần tốc theo đường cũ phóng đi ào ào.

Tên trung úy gượng lồm cồm bò dậy không kịp quệt máu miệng, nghiêng răng thét to:

- Bắn! Giết chúng!!!

Dù sao đại úy Lê Bình cũng là cấp trên trực tiếp của đám lính đã lâu, có chút tình nghĩa nên khi thấy nhóm Trần Phi không xông ra công mà quay ngược trở vào thì chúng đều chùn tay không dám nổ súng, sợ hại chết gã. Lúc này nghe tên kia hô hào đánh bắt đắc dĩ bắn bừa vài loạt đạn vào không trung. Sờ chỉ huy có lệnh không cho đối phương chạy thoát ra ngoài, xem như bọn chúng đã hoàn thành nhiệm vụ, việc còn lại là của bộ phận khác, không cần quan tâm. Hon nữa, lũ kia loanh quanh trong Khu An Toàn thì sớm muộn gì cũng bị tóm, chẳng phải lo.

Tên trung úy tức giận nhìn theo chiếc SUV khuất dần cuối đường, để lại đám khói bụi mù mịt. Gã trừng mắt nhìn bọn lính, đương nhiên gã hiểu rõ suy nghĩ trong đầu lũ vô dụng này nhưng không tiện phát tác. Nếu ra mặt ép đại úy Lê Bình vào đường chết, để chúng phản ánh lên trên sẽ bất lợi cho gã.

- Trung úy, không đuổi theo thật sao? - Có kẻ vờ vịt hỏi.

Tên trung úy tức xịt khói lỗ mũi song đành bảo:

- Không cần, nhiệm vụ của chúng ta là canh giữ thật tốt công Nam!

Nói đoạn gã ra lệnh một tên chạy đi thông báo tin tức lên trên.

Ngoài mặt tên trung úy tỏ ra hậm hực nhưng trong lòng thầm vui sướng. Gã nhắm nhe vị trí của đại úy Lê Bình đã lâu, làm trưởng chốt trực công này vô cùng béo bở, rốt cuộc hôm nay mới có cơ hội.

Vừa rồi, gã định ra lệnh tấn công nhằm ép đối phương giết luôn Lê Bình, hoặc giả trong lúc giao tranh vô tình bắn chết cũng được. Đáng tiếc bọn lính chết nhát và con vệt khốn nạn bỗng dưng công kích tinh thần khiến gã chậm mất một nhịp, để lũ kia chạy thoát. Nhưng chẳng sao, nhìn tình hình thì rất có khả năng Lê Bình sẽ bị đối phương trút giận giết chết, trước sau gì cấp trên cũng cất cử gã lên thay quyền.

Trên một tòa nhà cao tầng gần đó, đại úy Kim Sơn - tổ trưởng tổ bắn tỉa rê ống ngắm nhìn theo hướng chiếc bảy chỗ đang chạy điên cuồng trước sự truy đuổi quyết liệt của mấy chiếc xe quân đội. Gã móc bộ đàm gọi cho đại tá Khắc Cường, thông báo:

- Báo cáo đại tá, mục tiêu đã bị chặn lại, đang từ cổng Nam chạy ngược về trung tâm.
- Linh gác cổng Nam làm gì mà để chúng chạy thoát? Còn cậu nữa, sao chưa ra tay? - Giọng ngài đại tá không hài lòng.

Đại úy Kim Sơn kính cẩn đáp:

- Tôi đã, thưa ngài, nhưng tên đầu lĩnh thân thủ rất nhanh nhẹn khiến tôi bắn trượt. Hắn bắt giữ sĩ quan trưởng chốt làm con tin, vì vậy tôi cần chỉ thị từ ngài!
- Ô?! - Ngài đại tá kêu lên kinh ngạc.
- Dường như hắn cảm nhận được sát khí của tôi tập trung lên người hắn, nhờ vậy tránh được.

Tên đại úy trên ba mươi tuổi, thân hình cường tráng, hàm râu ngắn tía tốt gọn gàng rất không cam tâm nói ra suy đoán. Trình độ bắn tỉa của gã trong lực lượng quân đội không hạng nhất cũng thuộc top mười, một khi nổ súng nhất định tiêu diệt kẻ địch, đây là lần đầu tiên gã thất thủ.

Bất cứ kẻ nào từng trải qua quân ngũ cũng đều biết rất khó thoát chết khi bị một tay súng bắn tỉa thiện nghệ khóa mục tiêu. Súng bắn tỉa Kim Sơn đang sử dụng là loại tối tân nhất, với tốc độ đạn bay trên 1 km/giây, từ lúc đạn ra khỏi nòng cho tới khi xuyên đến vị trí tên thanh niên kia đứng chỉ trong vòng một giây, khoảng thời gian cực ngắn mà con người thậm chí chẳng kịp suy nghĩ chứ đừng nói là hành động. Hơn nữa, cho dù đối phương phát hiện ra thì vẫn chưa đủ, còn cần phải di chuyển đúng thời điểm Kim Sơn siết cò mới có thể thoát được. Vì chỉ cần chậm một chút, hắn sẽ trúng đạn, còn như di chuyển sớm hơn lập tức Kim Sơn sẽ lia súng theo chờ hắn đứng yên mới bắn, khi đó khó lòng né tránh.

Trong đầu đại úy Kim Sơn vẫn nhớ như in động tác lách người của tên thanh niên kia, gọn gàng dứt khoát và cực kỳ đúng lúc. Phản ứng đó chứng tỏ đối phương phát giác và nắm chắc khoảnh khắc gã nổ súng để hành động, không giống ngẫu nhiên hay may mắn.

Kim Sơn kinh nghiệm quân ngũ nhiều năm luôn hành động cẩn trọng, kết liễu không ít kẻ địch nguy hiểm, lập nhiều chiến công hiển hách. Vị trí gã phục kích rất kín và cách cổng hơn 1 km, trong tình cảnh rối ren khi này, tên thanh niên tuyệt đối không thể trông thấy gã để đề phòng, cho nên chỉ có một cách giải thích hợp lý là chắc chắn đối phương cảm giác được sát khí từ gã phát ra khi tập trung toàn bộ lực chú ý vào mục tiêu.

Lập luận như vậy nhưng Kim Sơn vẫn thấy khó tin. Chuyện một người có khả năng phát giác nguy hiểm ập tới để tránh né, gã đã từng nghe nhưng chưa thấy bao giờ, hôm nay không ngờ lại được tận mắt chứng kiến.

Chờ một lát không nghe ngài đại tá nói gì, đại úy Kim Sơn tiếp tục báo cáo tình hình:

- Hiện đang có mấy toán lính bám theo chúng, xin ngài ra chỉ thị!

Thủ hạ của Kim Sơn mai phục quanh khu vực này không ít, đang nôn nóng chờ lệnh gã. Chỉ cần ngài đại tá cho phép tiêu diệt mục tiêu bất kể sống chết của tên sĩ quan kia, Kim Sơn và đồng bọn sẽ bắn nổ tung chiếc SUV.

- Cậu đoán xem hắn cấp mấy? - Đại tá Khắc Cường không đáp mà hỏi.

Kim Sơn trầm ngâm rồi nói:

- Tôi không dám chắc, nhưng ít nhất cũng trên cấp 15. Hắn cực nhanh!

Trên cấp 15 và có năng lực cảm nhận trước mối nguy cơ, tên đại úy bộp bộp trán, những sát thủ từ xa như bọn gã ngại nhất mấy kẻ này, rất khó giải quyết, không cẩn thận có khi còn bị giết ngược.

Ngài đại tá im lặng vài giây, bỗng nói:

- Ra lệnh người của cậu rút! Mọi chuyện để tôi lo!

Trước đó, thấy ngài đại tá tỏ vẻ quan tâm thanh niên kia, Kim Sơn đã mơ hồ đoán được ý ông ta. Thế nên nghe vậy gã không hề ngạc nhiên, lập tức gọi bộ đàm kêu thủ hạ rút lui, đồng thời thu khẩu súng dài lại, nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Giữa trùng vây (8)

Trên đường lớn chạy ngược trở vào trung tâm Khu An Toàn 3, Lũng Mật điền cuồng nhấn ga biến chiếc xe thành mũi tên bạc vùn vụt lao đi với vận tốc 200 km/h. Ngay phía sau, chỉ cách bọn họ chừng chục mét có ba chiếc xe đang hú còi inh ỏi đuổi theo, liên tục phát loa kêu gọi dừng lại đầu hàng.

Ngay khi nhận được thông tin chiếc xe của nhóm Trần Phi, các chốt trực gần đó vừa phát hiện bọn hán lập tức bám đuôi quyết liệt. Bất quá Lũng Mật đang cho xe chạy với vận tốc kinh hoàng nên tạm thời chưa bị đuổi kịp. Nghĩ cũng may mắn, bọn hán vớ được chiếc SUV có tốc độ không tồi.

Tiếng động cơ xe xen lẫn tiếng loa, tiếng còi hú ầm ỹ các dãy phố dài. Dân chúng kéo ra hai bên đường dõi theo cuộc truy đuổi, bàn tán xôn xao, phần lớn đều tò mò không biết xảy ra chuyện gì. Nhiều xe di chuyển trên đường trông thấy chiếc BMW màu bạc ào ào phóng tới cũng vội tấp vô lễ nhường đường, sợ vạ lây.

Vài chốt gác nhận được tin tức, chưa kịp chắn đường thì Lũng Mật đã điên cuồng lao xe qua. Chúng vội leo lên xe truy theo sát nút nhưng không tên nào dám nổ súng vì trên xe đang có con tin, hơn nữa cấp trên yêu cầu phải bắt sống, không được giết chết mục tiêu.

Qua một lát, có gần mười xe bám thành đoàn ngay sau chiếc SUV bạc. Đoàn xe phóng đi với vận tốc khủng khiếp, thoát nhìn cứ như giải đua xe thể thức một thời trước đại dịch.

Trên xe, Trần Phi cầm bộ đàm của đại úy Lê Bình, chăm chú nhìn ảnh chân dung cả bọn trong đó. Ảnh này bị chụp vào hôm bọn hán xét nghiệm máu làm hồ sơ, không ngờ bây giờ lại biến thành thứ tổ cáo thân phận cả nhóm.

- Đi đâu đây? - Lũng Mật quay đầu khấn trương hét lên - Khắp nơi đều có ảnh chúng ta, biết trốn ở đâu? Quyết định nhanh lên, tôi sợ không cầm cự được lâu nữa!

Gã đầu vàng cầm lái mà trong lòng vô cùng lo lắng, phố đông đường hẹp, chốt chặn ngày một nhiều, dòng xe bám đuôi phía sau đã quá mười chiếc, nếu tiếp tục tình trạng này sớm muộn gì bọn họ cũng bị tóm. Gã không hề rành đường trong đây, chỉ sợ chạy vào đường cụt thì toi.

Nguyễn Huy hỏi Phi Hùng:

- Có nơi nào kín đáo trốn tạm được không?

Tên đội trưởng chán nản thở ra:

- Vô ích thôi. Đường sống duy nhất đã bị cắt đứt, càng vùng vẫy càng vô vọng, chẳng được gì đâu!

Trần Phi ném đại úy Lê Bình mặt tái nhợt, bị trói gô bằng dây thừng đang rên xiết vì vết thương nát bấy ở cánh tay sang bên, giọng lạnh băng:

- Có địa điểm nào trốn được mau nói, đừng nhiều lời vớ vẩn!

Phi Hùng trầm tư giây lát, bảo:

- Phía tây có một khu công nghiệp bỏ hoang không ai ở, hình như cũng chẳng có lính gác, trốn tạm có lẽ được.

- Đổi người lái! - Trần Phi ra lệnh.

Chiếc xe vẫn giữ nguyên tốc độ bạt mạng, lướt gió ù ù, Lũng Mật dịch sang bên nhường chỗ cho Phi Hùng.

Kéttttt!!!

Tên đội trưởng đánh lái ôm cua gắt gao, xe bo tròn qua bồn bình rồi ào ào nhắm hướng tây chạy thẳng. Gã bảo:

- Toàn bộ chốt trực đã nắm đầy đủ thông tin chúng ta, bây giờ cần phải đổi xe và che giấu hình dạng máy ra mới tạm tránh được truy nã!

Chuyện đó đương nhiên Trần Phi và Nguyễn Huy biết, nhưng trong tình cảnh đang bị cả đám rồng rắn truy đuổi thế này cũng bó tay vô phương.

Nguyễn Huy bình tĩnh nói:

- Cứ chạy! Tới đâu tính tới đó, mày lo cắt đuôi mấy chiếc đằng sau đi!

Phi Hùng nhìn gương chiếu hậu, nghiêng răng xoay mạnh vô lăng khiến chiếc xe đang chạy thẳng bất ngờ rẽ trái, xông vào con hẻm nhỏ chỉ vừa đủ thân xe lao qua.

Rầm rầm!

Mọi người ngồi bên trong bị dằn xóc dữ dội song cố chịu đựng. Nhóm Tiểu My, Lũng Mật, Thiên Lôi làm rầm đọc kinh không ngừng, vừa xin cho bọn hán thoát thân, vừa cầu mong tên đội trưởng đừng quăng gà tông vào đầu kéo cả bọn lập tức thăng thiên.

Mấy chiếc xe dẫn đầu đoàn truy đuổi bị hành động đột ngột của Phi Hùng làm bất ngờ không kịp ngoặt theo, vài chiếc lỡ đà trôi thẳng tới trước, một chiếc liều lĩnh đánh lái qua liên tông mạnh vào tòa nhà cao tầng tạo thành tiếng động kinh khiếp, đầu xe vỡ nát, đám lính trên xe kẻ chết kẻ trọng thương, ngáp ngáp ngắc ngoải.

Tuy nhiên vẫn có năm, sáu chiếc xe nhò chạy cách xa phía sau nên dễ dàng quẹo vào hẻm tiếp tục bám đuôi.

- Á há há há! - Vệt Công Tước đang gà gât nghe động thức giấc, mắt lác liêu nhìn về sau, há mỏ cười vang - Chết mẹ mày dê, lũ ngu!!

Trần Phi sờ đầu nó. Xét ra lần này công lao của con vệt không nhỏ, nhờ nó chủ loạn đã kích tinh thần tên trung úy ở cổng nên bọn hắn mới có cơ hội chạy thoát.

Lâu lắm mới được chủ nhân sờ rằm, Vệt Công Tước khoái chí lim dim mắt, cất tiếng xin xỏ:

- Papa, đói!

Trần Phi thâm thò dài, lấy ra 1 xu nhét vào cái mỏ nhọn đang há rộng như mồm cá ngạo của con vệt.

Hôm trước để kích trứng nở, hắn đã tiêu hao gần sạch số xu tích góp, mấy bữa nay giết quái nhất được bao nhiêu đều tống cả vào mồm con quỷ tham ăn này. Cứ cách vài tiếng nó lại kêu đói bụng, khóc lóc đòi ăn. Lúc đầu Trần Phi tiếc rẻ không thèm cho, nghĩ nó vùi vùi, nào ngờ lát sau con vệt té lăn ra bất tỉnh, sùi cả bọt mép, chân cẳng giật đùng đùng, hai mắt thì trợn ngược trắng đã cứ như sắp đi bán muối tới nơi. Hắn giật mình vội nhét 1 xu vào miệng nó, con vệt mới chịu tỉnh lại nhưng lơ đãng vờ vờ cả buổi.

Từ đó tới nay, dù tiếc đứt ruột song Trần Phi không dám bỏ đói nó nữa, vì vậy mà hắn từ "đại gia tiền xu" trở thành nghèo mạt rệp, trong người lúc nào cũng chỉ có vài xu để dành sửa trang bị.

Có một điều rất lạ, Trần Phi để ý con vệt này không cần đánh quái mà chỉ cần ăn xu là lên cấp. Hiện tại nó cấp 3 rồi nhưng vóc dáng vẫn như trước, chỉ có màu lông hình như đậm hơn một chút và ngày càng "ngáo đá".

Trần Phi có cảm giác chỉ cần cung cấp đủ số lượng xu thì Vệt Công Tước sẽ lên cấp không ngừng, đáng tiếc là tiền xu hệ thống không dễ kiếm, tạm thời cung cấp đủ cho nó ăn qua ngày đã khiến hắn vô cùng vất vả rồi. Dù vậy mỗi lần nghĩ tới, Trần Phi vẫn có chút mong đợi, không biết khi lên cấp độ cao liệu con vệt có phát triển thêm về hình dáng, thể chất hay xuất hiện kỹ năng nào đặc biệt hay không?

Trước mắt hắn chưa thấy gì, ở cấp 3 nó vẫn chỉ biết ăn và ngủ, thức thì chủi bới luôn miệng. Đối tượng được con vệt đem ra luyện tập tất nhiên là Nguyễn Huy, đôi bên khá cân tài cân sức, đến nay vẫn chưa phân thắng bại.

- Dừng ngay, không thôi bọn tao nổ súng!

Đoàn xe quân đội truy đuổi không tha, một chiếc bán tải ầm ầm phóng lên rút cuộc bắt kịp bọn hắn. Đám lính chia súng qua, rống lên đe dọa.

Nguyễn Huy tóm cổ đại úy Lê Bình đang xui lơ đãng mặt vào kính xe, cười khẩy khiêu khích:

- Bắn đi, tao xem lũ chúng mày báo cáo cấp trên thế nào, hề hề!

- Đ* mẹ...

Bọn lính chủi rủa ồm ồm nhưng không dám khai hỏa, sợ gánh tội nặng. Tên tài xế đột ngột xoay vô lăng, hông chiếc bán tải húc thẳng vào chiếc SUV.

Rầm!

Va chạm nảy lửa, chiếc SUV chao sang phải suýt tông lên lề khiến mọi người đập mạnh vào thành xe. Tên nhóc Thiên Lô tức giận la lớn:

- Chối nó!

Phi Hùng nhấn ga, cho xe lạng trở ra tông mạnh vào chiếc bán tải. Bên kia không chịu kém li lợm kẻ sát theo, hai chiếc xe miết chặt vào nhau tóe lửa, những tiếng ầm ầm rìu rít chói tai nổi dậy không ngừng.

Xoảng!

Trần Phi bỗng dùng tay đập vỡ kính xe, cầm khẩu súng máy chĩa thẳng vào chiếc bán tải bắn một tràng đạn.

Tạch tạch tạch tạch tạch!

Lũ binh lính trên chiếc bán tải quên mất một điều, bọn chúng cố kị con tin không dám bắn, nhưng nhóm Trần Phi thì chẳng có gì để e dè.

Khoảng cách quá gần, Trần Phi lại ra tay quá bất ngờ khiến chúng không kịp phản ứng, hàng loạt đầu đạn điên cuồng xả sang giết chết mấy tên, bao gồm tên tài xế.

Kétttttttt!!!

Đầu gã tài xế vỡ toang be bét máu đập xuống vô lăng, chân vô tình hăm phanh.

Đoàn xe đang bám sát ngay sau đám thẳng vào, những tiếng nổ lớn nổi nhau liên tiếp. Vài chiếc tràn xăng bốc cháy đùng đùng, mấy toán lính vội vã bỏ xe nhảy ra ngoài, tức tối ngó theo chiếc SUV móp méo ngày một xa dần.

Thế nhưng vẫn còn ba chiếc xe máy mẫn thoát nạn, tuy nhiên chỉ dám lị lợm bám đuôi xa xa, không ngu dại tới gần.

Tâm trạng bọn lính cực kỳ giận dữ, rõ ràng cấp trên làm khó chúng, đối phương có súng mà lại kêu bắt sống, không được giết chết thì bắt kiểu gì? Trước mắt chỉ có thể tiếp tục bám theo, đồng thời liên tục gọi về Sở chỉ huy hạch tội bọn Trần Phi, xin lệnh tiêu diệt.

Sau khi loại bỏ không ít cái đuôi, Phi Hùng chủ động cho xe tách khỏi đại lộ, luồn lách qua những con hẻm nhỏ đan xen chằng chịt như mê cung để tránh các chốt canh.

Phi Hùng nắm rất rõ địa bàn, mỗi khi vừa đánh vòng qua một chốt canh, gã liền cho xe rẽ ra đại lộ tiếp tục phóng hết tốc lực, lúc gần đến chốt kế thì lại quẹo vào hẻm hoặc các con đường nhỏ vắng vẻ. Cứ vậy, mọi người dần dần chạy ra mé tây Khu An Toàn mà số lượng xe bám đuôi vẫn chỉ có ba chiếc, các chốt canh hoàn toàn bị loại bỏ. Mặc kệ bọn lính í ới liên tục gọi bộ đàm truyền tin cho nhau nhưng Phi Hùng cứ chạy lung tung khiến chúng mất phương hướng, không biết chặn bắt ở đâu.

Bộ đàm của Phi Hùng đột nhiên rung lên, có người gọi đến. Tên đội trưởng đang tập trung lái xe, hơi liếc mắt nhìn thấy bốn chữ đại tá Khắc Cường trên màn hình thì giật mình, mặt tái đi. Gã định không nhận cuộc gọi nhưng nghĩ thế nào vẫn bấm nghe:

- Tôi đây, thưa ngài! - Phi Hùng rụt rè nói. Dù quyết tách khỏi quân đội nhưng nhiều năm làm việc dưới quyền đại tá Khắc Cường, thói quen kính sợ ông ta đã ăn sâu trong tiềm thức gã, không thể thay đổi hay xóa bỏ trong một sớm một chiều.

- Đưa bộ đàm cho tên thủ lĩnh, tôi có chuyện cần thương thảo! - Đúng là đại tá Khắc Cường bên kia đầu dây, giọng ông điềm đạm

Phi Hùng vội vâng dạ rồi chuyển bộ đàm cho Trần Phi, thì thào thật khẽ:

- Ngài đại tá Khắc Cường bảo có chuyện cần nói.

- Là lão già khi nãy mày gọi về xin gia hạn thêm chút thời gian đã rắp tâm bày trò bẫy chúng ta đấy à? - Nguyễn Huy cười lạnh.

Sau sự việc cả bọn suýt bị tóm gọn ở cổng Nam, dù không nói ra nhưng mọi người đều hiểu cấp trên của Phi Hùng - cụ thể là ngài đại tá đáng kính kia rõ ràng đã biết tên này phản bội nhưng vẫn vờ vịt như không biết gì, tương kế tựu kế cho người đón lõng bọn hắn. Lão cáo già thật thâm độc!

Phi Hùng không đáp mà nói:

- Nghe đi, biết đâu sẽ có lợi!

Trần Phi cầm bộ đàm, mở loa cho tất cả cùng nghe. Một giọng có âm điệu dày và đầy quyền uy vang lên:

- Xin chào, tôi là đại tá Khắc Cường.

- Nói đi! - Trần Phi lãnh đạm.

- Ô, tôi đang vinh hạnh trò chuyện với ai đây, Minh Lý hay Biên Cương? Mà tôi nghĩ các cậu đều sử dụng tên giả trong hồ sơ nhỉ? - Ngài đại tá cười vui vẻ.

Minh Lý và Biên Cương lần lượt là tên giả được Trần Phi, Nguyễn Huy khai báo khi còn ở trong khu y tế. Hắn không hứng thú nói:

- Cứ vào thẳng chính đề, đừng dài dòng mất thời gian!

- Hà hà, người trẻ tuổi lúc nào cũng nôn nóng! - Giọng ngài đại tá rất ung dung - Thế này nhé, giao thủ phạm giết thiếu úy Minh Hải ra, tôi bảo đảm an toàn cho những người còn lại trong nhóm, đồng thời thu nhận các cậu vào làm việc dưới trướng.

Ông ta đột ngột đưa ra lời đề nghị như vậy khiến mọi người trong xe rất bất ngờ, đưa mắt nhìn nhau, tim chợt đập mạnh.

Trong bối cảnh mọi người đang chạy đông chạy tây như chó nhà có tang, không còn đường thoát, bây giờ chỉ cần bỏ ra một mạng để đổi lấy an toàn cho cả nhóm, mặt khác còn được ngài đại tá bảo hộ gia nhập lực lượng quân đội. Thời điểm này, ai cũng biết cái mác quân đội cực kỳ hấp dẫn, nó có công dụng chẳng khác nào kim bài miễn tử, vừa bảo đảm tính mạng vừa bảo đảm no đủ lương thực và cuộc sống về sau.

Có thể nói, đây là lời đề nghị không thể chối từ, trừ khi là kẻ cực kỳ ngu xuẩn mới không đồng ý.

Trần Phi im lặng. Ngài đại tá nói thêm:

- Cả đại úy Phi Hùng nữa, tôi tha thứ cho cậu ta vì rơi vào hoàn cảnh không còn sự lựa chọn!

Nghe nhắc đến tên, Phi Hùng giật mình loạng choạng tay lái suýt đâm sầm vào cột điện bên đường, may mà kịp đánh xe ra ngoài. Mắt gã hơi đỏ, liếc nhìn qua gương chờ phản ứng của Trần Phi.

Đại tá Khắc Cường lâu nay chưa hề biết nói đùa, ông ta bảo tha cho gã thì chắc chắn tha. Vốn dĩ Phi Hùng chạy theo nhóm Trần Phi chỉ là hành động theo bản năng sinh tồn thúc giục, khao khát bám víu chút hy vọng sống còn mong manh. Kỳ thực hơn ai hết, gã quá hiểu sự đáng sợ của quân đội, mọi

người còn sống đến giờ chủ yếu do bên quân đội vẫn còn coi thường, chưa thêm ra tay quyết liệt.

Trong hoàn cảnh này, không hề nghi ngờ gì những lời ngài đại tá vừa nói chính là cảnh ô liu đầy nhân văn chia ra, ban phát ánh sáng bình minh cho gã.

Chiếc SUV BMW XM6 phóng nhanh qua những ngã đường, trong xe là sự im lặng đến nghẹt thở. Mấy người Tiểu My không hện mà cùng nhìn Nguyễn Huy bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Nguyễn Huy vừa thừa nhận chính mình giết chết thiếu úy Minh Hải, đồng thời cho biết kẻ mà đại tá Khắc Cường đòi giao ra là gã.

Đúng vậy, bọn họ không hề nghe lầm.

Phi Hùng chẳng biết nói gì, lắc đầu, thầm nghĩ gã này đúng là điếc không sợ súng, ngay cả con trai của trung tá Minh Long cũng dám làm thịt.

Thần sắc Nguyễn Huy thản nhiên, dừng dung đến lạnh người. Trong đầu gã đang chiếu chậm lại cảnh tượng mình giết chết tên thiếu úy, nội tâm không hề sợ hãi hay hối hận, chỉ có hả hê và chút tiếc nuối. Gã tiếc vì nếu gã giấu cái xác kĩ hơn, kín hơn, có lẽ cả nhóm không đến mức chạy trốn khắp nơi như bây giờ. Chắc, thật là... ước gì gã có thể làm lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngài đại tá vẫn kiên nhẫn chờ đợi, không hề thúc giục.

Nguyễn Huy tặc lưỡi một cái, chột throat:

- Đồng ý đi!

Nghe gã bảo vậy, vẻ mặt mọi người đầy mâu thuẫn, nửa muốn Trần Phi làm theo, nửa không nỡ. Trải qua sinh tử cùng nhau nhiều ngày, giữa bọn họ đã hình thành chút thâm tình khó nói rõ. Thế nhưng cũng không ai lên tiếng phản đối, vì tất cả đều hiểu nếu không giao Nguyễn Huy ra, mọi người sẽ chết.

Trần Phi nhìn Nguyễn Huy, thấy gã mỉm cười. Hắn không tỏ thái độ gì, chỉ nói ngắn gọn vào bộ đàm:

- Dựa vào gì để tin ông?

- Hà hà, dựa vào gì ư? - Đại tá Khắc Cường cười hai tiếng, bỗng đổi giọng nghiêm nghị - Đại tá quân đội không biết nói đùa, kể cả đối với kẻ thù! Các cậu không đáng để tôi phá bỏ nguyên tắc của mình!

Trần Phi nói:

- Nguyên tắc của ông chẳng có ý nghĩa với tôi. Tốt nhất hãy chứng minh bằng hành động!

- Được thôi. - Ngài đại tá đáp - Cứ nói yêu cầu của cậu!

Khóe môi Trần Phi điểm nụ cười nhẹ mà đại tá Khắc Cường không thể nghe hay nhìn thấy:

- Nửa tiếng nữa bọn tôi sẽ tự mình đến Sở chỉ huy gặp ông, từ giờ đến lúc đó, tôi không muốn bắt kỳ ai bám theo.

- Ồ, tự đến nhưng lại không cho ai theo dõi? Nghe cứ kỳ lạ thế nào ấy nhỉ?! - Ngài đại tá bật cười và nghi ngờ song vẫn dễ dãi đồng ý - Bây giờ là 9 giờ, hy vọng 9 giờ 30 các cậu sẽ tới. Đừng quá lâu nhé, kéo bàn tiệc tôi chuẩn bị sẵn cho các cậu nguội lạnh mất ngon!

Nói xong, không đợi Trần Phi đáp, ông ta tắt máy.

Trần Phi vừa đặt bộ đàm xuống, Lùng Mập là người đầu tiên bắt nhần lên tiếng:

- Thỏa hiệp thật ư?

Trần Phi không đáp, mà bảo Phi Hùng đang khắp khởi hy vọng:

- Tranh thủ thời gian tiếp tục chạy tới khu công nghiệp!

- Hà? - Tên đội trưởng giật mình. Không lẽ hắn định gạt ngài đại tá?

- Tao bảo chạy tới khu công nghiệp! - Gã thanh niên tóc đen lòa xòa bay trong gió gần từng tiếng.

- Diên rồi! Ông ta nổi điên lên sẽ nghiền tất cả ra bã! - Đại úy Lê Bình nửa tỉnh nửa mê cố thêu thảo khuyên nhủ, bằng không lũ diên này sẽ kéo gã cùng xuống mồ mất - Các người chưa biết đại tá Khắc Cường đáng sợ thế nào, tốt nhất là làm theo lời đề nghị! Nếu không, ông ta sẽ...

Phập!

Lưỡi Katana bắt thần lia ngang chém rớt đầu tên đại úy, máu nhuộm ướt ghế.

Thanh âm Trần Phi lạnh băng vang vọng trong xe:

- Kê nào còn nhiều lời cứ lấy đó làm gương! Tao rất thiếu kiên nhẫn!

Phi Hùng hít một hơi đầy lồng ngực, vội nhấn ga điều khiển xe chạy hết tốc độ. Chết trong tay ngài đại tá dù sao gã cũng sống thêm được một lúc nữa, còn hơn chọc giận tên này sẽ đi chầu ông bà ngay.

Gã đầu vàng bất chợt cười lên một tràng dài, giọng run rẩy hưng phấn:

- Hay lắm! Cùng lắm thì chết thôi, có mẹ gì mà sợ hãi! Quân đội là cái thá gì chứ, tới đây tao giết hết!

Sự phấn khích của Lừng Mật lan sang những người còn lại, không khí trong xe trở nên khác hẳn khi nãy.

Nguyễn Huy không vì vậy mà xúc động, lắc đầu cười khỏ:

- Lần này cậu hành động cảm tính quá rồi, Phi à!

- Còn làm nhảm cần thận tôi giết cậu luôn đấy! - Trần Phi đậm nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Sinh Tồn Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.